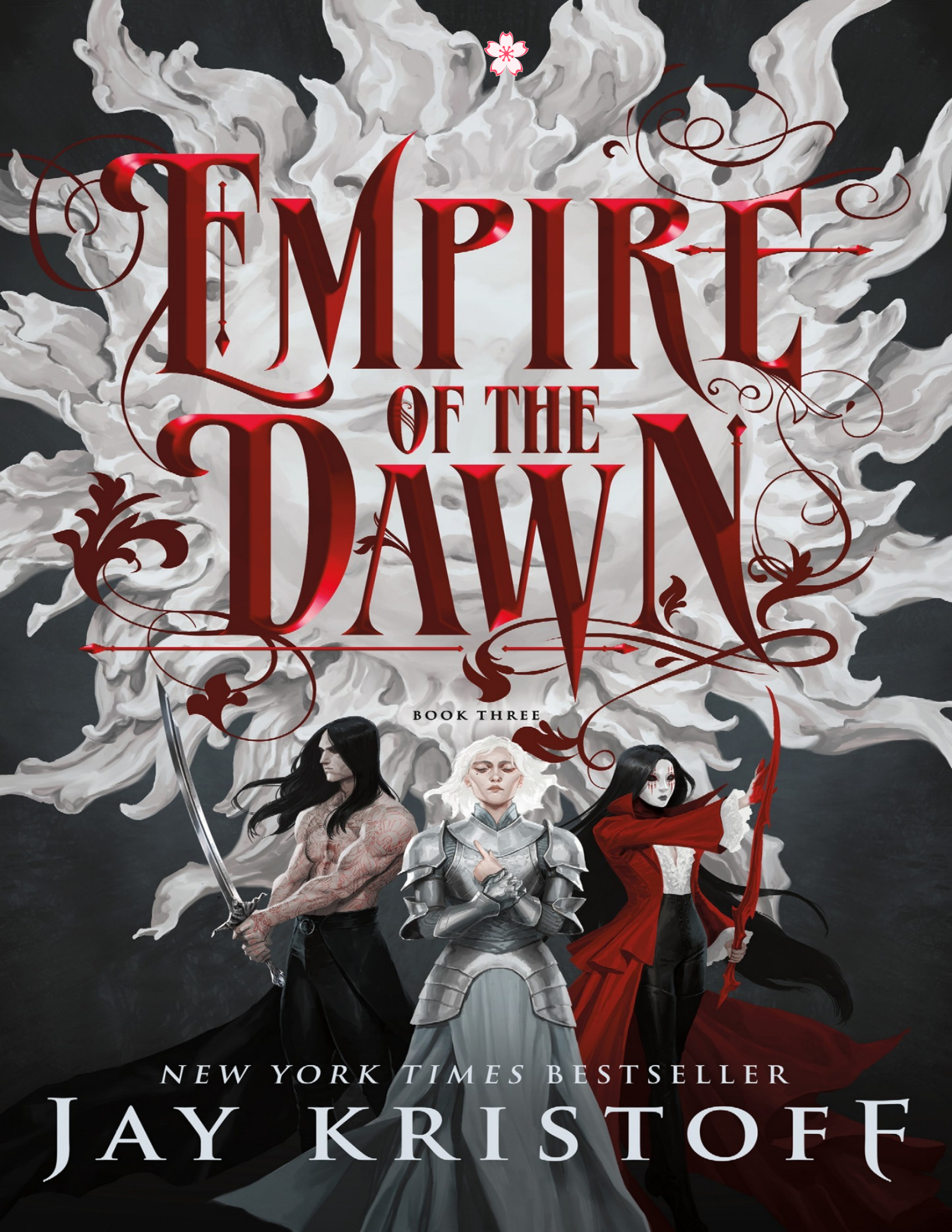
Empire of the Dawn

BOOK THREE

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JAY KRISTOFF

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

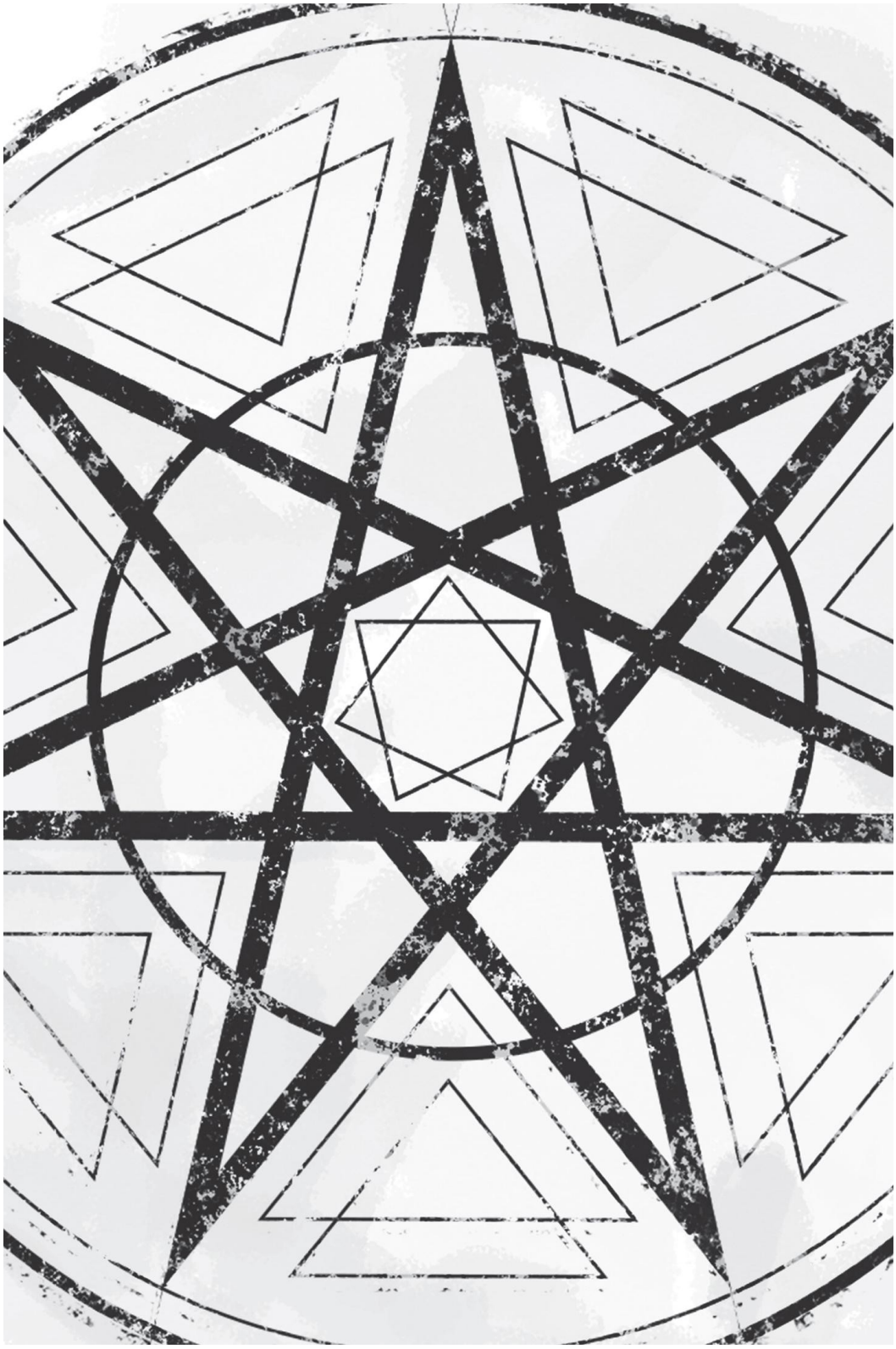
Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

EMPIRE OF DAWN

MAY KRISTOFF

ILLUSTRATIONSBY

GONZALO MENDIVERRY

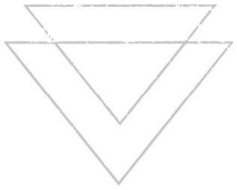
EK TASARIM BON ORTHWICK

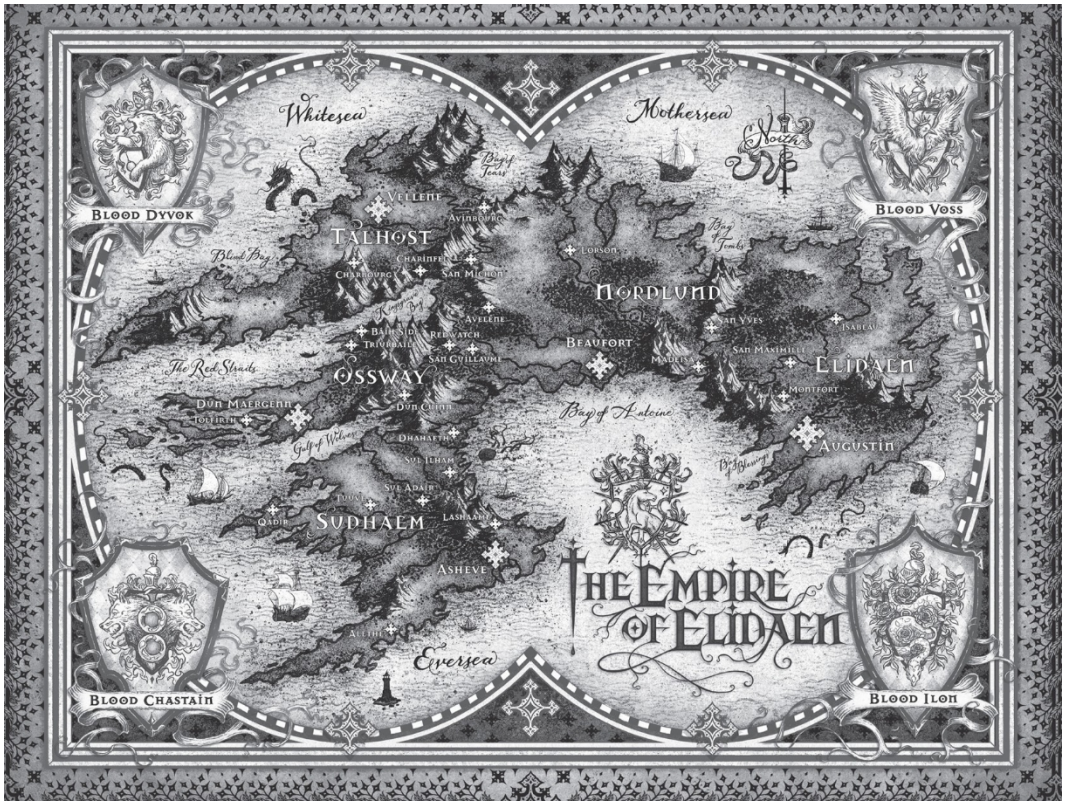

ST. MARTIN'S PRESS
NEW YORK

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

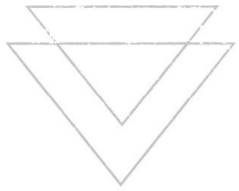
Amanda için
Kanım ve Ateşim

Whitesea
Mothersea
North
Blood Dyvok
Blood Voss
Vellehe
Talhost
Avinburg
Chabinfer
Chartsburg
San Michon
Lorson
Nordlund
Avellehe
Bastion
Redwatch
Tridoralle
San Gyllaume
Beaufort
San Yves
Isabeau
San Maximille
Elidaen
Montfort
The Red Straits
Ossway
Dun Maergenn
Toflirh
Dun Caiden
Dhahaffe
Bay of Antoine
Augustin
Gulf of Wilhem
Sol Leham
Sul Adaiff
Qadir
Sudhaem
Lashaan
Asheve
Aellin
Eversea
The Empire of Elidaen
Blood Chastain
Blood Ilon

Augustin, Heart of the Empire
Place San Antoine
Rive Nord
Pont de Clementine
Quartier des Marchands
Rue des Etoiles
Tower of Tears
Pont de Bell
Pont de Leah
Rive Coeur
Cathédrale de Lumiere
Château Impérial
Quartier Royale
Quartier des Soldats
Galerie Royale
Quartier de la Guilde
Le Brent
Le Bien
Pont de Chloe
Rivier de Fer
Pont d'Ancoline
Pont de Folies
Pont de Liane
Nord
Rive Sud

DRAMATIS PERSONAE

ZAMAN ölümlüler için dost değildir, sevgili okuyucu, ve son konuşmamızdan bu yana kaç mevsim geçti kim bilir. Hafıza en iyi ihtimalle güvenilmez bir anlatıcıdır, en kötü ihtimalle ise yalancı bir şeytandır. İkisine de sevgisi olmayan tarihçiniz, size oyuncularımızı hatırlatmak ister:

Gabriel de León—Son Gümüş Aziz, Lorson'un Kara Aslanı ve Krallığın Kılıcı. Gabriel, ölümlü bir anne ve vampir bir babadan doğan soluk kanlıdır ve babasının gücünü ve kana susamışlığını miras almıştır. Günlerin ölümünün düşüşünden dokuz yıl önce, güneşin Elidaen İmparatorluğu'nun gökyüzünden silindiği sırada doğan Gabriel, on beş yaşında San Michon Gümüş Tarikatı'na katıldı. O kutsal kardeşliğin bir örneği haline geldi, İmparatoriçe tarafından şövalye ilan edildi, ancak aşk uğruna gözden düştü.

Ve işte burada, kemanlarımın hepsi bitti.

Aforoz edilmesinden on yıldan fazla bir süre sonra, Gabriel, Forever King Fabién Voss'un elinde ailesinin öldürülmesinin intikamını almaya kararlı, yıkılmış bir adamdı. Ancak Dior Lachance ile tanıştıktan sonra, hayatını kızı korumaya adadı ve onu kendi kaybettiği kızı Patience kadar sevmeye başladı.

Dior'un nasıl öleceğine dair gerçeği ararken, kız kardeşi Celene tarafından ihanete uğradı ve Dior'dan ayrıldı. Gabriel, onu esir alan şeytanlardan kutsal görevini geri almak için Ossway Highlands'tan bir duskdancers ordusu topladı.

Ancak sözde kahramanlarımızda sıklıkla olduğu gibi, yolunun sonunda onu bir trajedi bekliyordu.

Ne kadar da tutarlı, değil mi?

Dior Lachance—Bir fahişenin kızı olan ve on bir yaşında yetim kalan Dior'un küçük hırsızlıklarla geçen hayatı, kanının her türlü yarayı iyileştirebildiğinin keşfedilmesiyle sona erdi. Engizisyon tarafından cadılık suçundan idam edilmekten kurtulan Dior, gücünün Düşmüşlerin bir lütfu değil, cennetin bir armağanı olduğunu öğrendi. Dior, Esan'ın torunu; Tanrı'nın ölümlü oğlu Kurtarıcı'nın kızıdır.

Ölümü sona erdirerek kaderini yerine getirmeye kararlı olan Dior, Gabriel de León ve vampir kız kardeşi Celene'nin korumasına girdi. Sonsuz Kral'ın çocukları tarafından takip edilen Dior, Dyvok soyunun en yaşlı vampirleri Nikita ve Lilidh tarafından yakalandı. Maergenn şehir kalesinde tutsak olarak, kutsal kanının köleliği kırabileceğini öğrendi. Kölelik, aynı vampirin kanını üç gece boyunca üç kez içerek dayatılan sahte aşktı.

Dyvok sarayındaki diğer ölümlülerle bir komplo kuran Dior, lanetli krallığın yıkılmasına yardımcı oldu. Sonunda, Gabriel onu kurtaramadan, eski vampir Lilidh tarafından boynu kırılarak öldürüldü.

Ancak Maergenn'in altındaki mezarda, ölümünden üç gün sonra Dior gözlerini açtı.

Celene Castia — Gabriel'in üvey kız kardeşi. On beş yaşındayken, kardeşinin eylemlerinin intikamı olarak Forever King'in en küçük kızı Laure tarafından sakatlandı ve öldürüldü. On altı yıl sonra, Gabriel'in hayatına yeniden girdi, kendisine *Liathe adını* verdi ve Dior'u avlamaya başladı.

Voss soyundan doğmuş olmasına rağmen, Celene gizemli Esani soyuna ait olduğunu iddia etti; Gabriel'in babasının da ait olduğu soy. Karşılıklı güvensizliklerine rağmen, kardeşler bir süre birlikte çalışarak Esani'nin eski vampirlerini ve Dior'un ölümünün sırrını aradılar. Ancak Gabriel'in artan kana susamışlığının onu Dior için bir tehdit haline getireceğinden korkan Celene, sonunda kardeşine ihanet etti ve onu öldürmeye çalıştı.

İkili, Dyvok'tan Dior'u kurtarmak için barıştı. Ancak Celene'nin hem babasının öğrencisi *hem de* katili olduğunu öğrenen Gabriel'in güvensizliği yeniden alevlendi ve Kurtarıcı'nın

ilk vampirlerin yaratılmasından sorumlu olduğunu öğrendiğinde, Gabriel öfkeye kapıldı ve bu da Lilidh'e Dior'u öldürme fırsatı verdi.

Üç gün sonra, Dior ölümden dirildi. Ancak şehrin altındaki mezarların derinliklerinde, Celene başka bir uyanışa tanık oldu: Esani soyundan gelen, günlerin sonunu sonsuza dek getirebilecek anahtarı elinde tutan eski bir vampir olan Maryn.

Phoebe á Dúnnsair — Phoebe, gerçek kimliğini açıklamadan önce aylarca Dior ile bir dişi aslan kılığına girerek seyahat etti — o bir duskdancer, güneş battığında insan ve hayvan formları arasında geçiş yapabilen bir varlık.

Celene'nin ihaneti nedeniyle Dior'dan ayrılan Phoebe, Gabriel ile birlikte kızın peşine düştü. Yolculukları sırasında ikili, trajik bir bağ keşfetti: Phoebe'nin kocası savaşta öldürülmüştü ve Gabriel gibi o da kızını kaybetmişti. Alacakaranlık dansçısı ve gümüş aziz sevgili oldular ve ayrıntılı aşk maceraları, Dior'u kurtarmak için Highland klanlarını bir araya getiren bir bilmeceyi çözdü.

Untamed'e karşı son savaş sırasında Phoebe, kocası Connor ile yeniden bir araya geldi. Connor, Lilidh Dyvok'un kölesi olduğu ve kurt formunda hapsolduğu ortaya çıktı.

Ancak yeniden bir araya gelmeleri çok kısa sürdü.

Connor á Lachlainn, Ossian Highlands'ın bir duskdancer'ı ve en güçlü kraliçeleri Ailidh the Stormbringer'ın torunuydu. Connor, Elidaen İmparatorluğu'nda yıllarca dolaştıktan sonra Highlands'a geri döndü ve genç Phoebe ile evlendi. Connor, rakip klanlar tarafından savaşta öldürüldüğü sanılıyordu, ancak aslında Lilidh Dyvok tarafından esir alınmış ve mistik kanı, Lilidh'in soyunun Ossway'i fethetmesi için kullanılmıştı.

Connor, Dyvok sarayında hizmet ettiği süre boyunca büyük beyaz bir kurt şekline büründü, ancak Lilidh ile olan bağı kopunca, hem Kutsal Kase'yi hem de Prenses Reyne á Maergenn'i Lilidh'in pençelerinden acımasızca korudu.

Sinir bozucu bir şekilde, nedenini açıklamadan önce Kontes tarafından öldürüldü.

Reyne á Maergen**n** — efsanevi Niamh Nineswords, Ossway Düşesi'nin beşinci kızı. Reyne'nin babası, kocasının ölümünden sonra Niamh'ın sevgilisi olan bilinmeyen bir gezgindi. Reyne'nin gayri meşru doğumu annesi için bir utanç kaynağıydı ve

kız, Nineswords sarayından uzakta, ablası Yvaine tarafından Elidaen'de büyütüldü.

Yıllar sonra vatanını savunmak için geri dönen Reyne, Maergenn'in Dyvok'a düşüşü sırasında esir alındı. Köleliği Dior tarafından sona erdirildi ve ikili, diğer Dyvok kölelerini özgürleştirmek, ordularını yenmek ve en büyüklerini öldürmek için yardım etti.

Tüm bunlar olurken nasıl romantik bir ilişkiye girdiklerini anlamak akıl almaz.

Gençler işte, değil mi?

Astrid Rennier—Astrid, İmparator Alexandre III'ün gayri meşru kızıydı ve varlığı Alexandre'ın yeni eşi Isabella için sakıncalı hale geldiğinde San Michon manastırına gönderildi. Gabriel ile arkadaşlık kurarak romantik bir ilişkiye başlayan Astrid, hamile kaldığında sevgilisiyle birlikte aforoz edildi.

Astrid bir kız çocuğu doğurdu ve Gabriel ile evlendi. Çift, imparatorluğun en güney ucuna çekildi ve orada sakin ve mutlu bir aile hayatı sürdü.

Gerisini biliyorsunuz.

Patience de León — Gabriel ve Astrid'in kızı. Babası, doğduğunda parmaklarına gümüş rengi bir dövme yaptırdı — eski gümüş azizeye hayatta gerçekten önemli olan şeyin ne olduğunu hatırlatmak için. O, Gabriel'in gururu ve neşesiydi, gökyüzündeki güneşiydi.

On bir yaşındayken, Ebedi Kral Fabién Voss tarafından öldürüldü.

Ve insanlar *bana* canavar derlerdi.

Ashdrinker — Gabriel'in büyülü kılıcı, kullanıcısının zihnine doğrudan seslenebilme yeteneğine sahiptir. Gümüşten yapılmamış olmasına rağmen, soğukkanlılara karşı ölümcül bir beladır ve Gabriel ile birlikte, şanlı günlerinde Ölülerin ordularını parçaladılar.

Bazen aklı başında olduğu anlar olsa da, Ashdrinker genellikle nerede ve hatta ne zaman olduğu konusunda kafası karışık olur — kılıcı Sonsuz Kral'ın derisinde kırıldığından beri hiç eskisi gibi olmamıştır. Gabriel'in onu nasıl ele geçirdiği, imparatorluğun ozanları, kahinleri ve peygamberleri arasında pek çok spekülasyonun konusu olmuştur.

Ve ben de *kanlı cevaplar* istiyorum.

Aaron de Coste — Aaron, bir baronun oğlu ve Blood Ilon'un bir vampiri idi. San Michon'da Gabriel'in çırağıydı ve aralarındaki rekabet sonunda gerçek bir dostluğa dönüştü. Demirci Baptiste Sa-Ismael'e olan aşkı kardeşleri tarafından keşfedilince Tarikat'tan ayrıldı.

Aaron ve sevgilisi Château Aveléne'ye yerleşti ve Gabriel on yıldan fazla bir süre sonra hayatlarına geri dönene kadar idil bir yaşam sürdüler. Ardından, evleri Dyvok tarafından yıkıldı ve Aaron, Nikita'nın kızı Kiara tarafından öldürüldü, ancak yüksek kanlı bir vampir olarak ölümden dirildi. Nikita'nın sarayına götürülen Aaron, ancien'in hizmetine girdi ve onun sevgilisi oldu, Blackheart'ın kanlı yatak odasında her türlü ahlaksızlığa katıldı.

Sevgili Baptiste sayesinde zihni nihayet Nikita'nın etkisinden kurtuldu.

Ama kim onun kalbine hitap edebilir?

Baptiste Sa-Ismael — Silver Order'ın eski kara parmağı, Gabriel'in arkadaşı ve demirci ustası. Baptiste, ilişkilerinin ortaya çıkmasından sonra Aaron ile birlikte Order'ı terk etti ve yıllar sonra evleri Dyvok tarafından yok edildiğinde esir alındı.

Kiara'ya köle olan Baptiste, Dior tarafından kölelikten kurtarıldı. Kendisini esir alanlara karşı silaha sarılan Baptiste, Dún Maergenn savaşında Gabriel ve eski kardeşleri Gümüş Tarikatı ile omuz omuza cesurca savaştı. Nikita'ya ölümcül darbeyi vuran Baptiste, sevgili Aaron'u kölelikten kurtardı ve en soğuk iklimlerde ve en karanlık zamanlarda bile aşkın her şeyi fethettiğini kanıtladı.

Evet, sevgili okuyucu. Bu bir alaycı ifadeydi.

Chloe Sauvage — Ordo Argent'in kız kardeşi, Gabriel ve Astrid'in çocukluk arkadaşı. Gabriel'in aforoz edilmesinden yıllar sonra eski arkadaşıyla yeniden bir araya gelen Chloe, Dior Lachance'ı savunmak için Gabriel'i yardıma çağırdı. Eski bir kehanetin etkisiyle, Dior'u San Michon Manastırı'na götürmeyi planladı. Orada, kütüphanede bulunan bir ritüel sayesinde ölümün geri alınabileceğine inanıyordu. Gabriel, söz konusu ritüelin Dior'un kurban edilmesini gerektirdiğini öğrenince, Chloe'yi ve onu savunmak için yarım düzine gümüş azizi öldürdü.

Sœur Savage şüphesiz fanatik biriydi, ama belki de *tamamen* deli değildi: Dún Maergenn Savaşı'ndan sonra, Chloe'nin kehanetinin ikinci yarısı şehrin altındaki bir mezarda keşfedildi ve bu kehanet, günlerin ölümünü sonsuza dek sona erdirmenin sırrını barındırıyor olabilir.

Lachlan á Craeg — Gabriel'in Gümüş Tarikatı'ndaki ilk ve tek çırağı. Lachlan, Dyvok'un Priori'si Tolyev'in solgun kanlı oğluydu ve çocukluğunu canavarca babasına kanlı bir kölelik içinde geçirdi. On beş yaşında yakalanan Lachlan, ailesinin acımasızlığını gördü ve Gabriel tarafından Tarikat'a alındı. İkili sıkı dost oldular; Gabriel'in Astrid ile ilişkisini keşfettikten sonra bile Lachlan, akıl hocasını ihanet etmeyi reddetti.

Yıllar sonra, genç aziz, Gabriel'in Dior'u kurtarırken San Michon Katedrali'ne saldırdığını öğrendi. Kızın Gabriel üzerindeki etkisini büyücülük sanan Lachlan, imparatorluk çapında eski ustasını avladı, ancak sonunda Dior'un ilahiliğine ikna oldu. Maergenn Savaşı'nda Gabriel'e yardım etmek için bir grup gümüş aziz topladı ve Baptiste'in üvey kardeşi Nikita'yı öldürmesine yardım etti.

Ancak Lachlan'ın sadakatinin bedeli ağırdı: Savaştan sağ kurtulan tek aziz oydu.

Joaquin Marenn — Aveléne'li bir avcı çocuğu olan Joaquin, evinin yıkılmasından sonra Kiara Dyvok'a köle oldu. Dior tarafından kölelikten kurtarılan Joaquin, sevgilisi Isla á Cuinn adlı Ossianlı bir kızı kurtarmaya kararlı olarak Maergenn'de kaldı.

Isla bir hain olduğu ortaya çıksa da, Joaquin son savaşta önemli bir rol oynadı, Dior'un Dyvok kölelerini özgürleştirmesine yardım etti ve onları Grail'i savunmak için savaşmaya çağırdı.

Brynne á Killaech — Highlands'ın úrfuil veya ayı soyu olarak bilinen türünden bir alacakaranlık dansçısı. Akrabalarının çoğu gibi, Brynne de Blighted Blood Zamanı'ndan sonra geri dönüşü olmayan bir şekilde değişti ve insan formundayken bile birçok hayvani özelliği korudu.

O, şiddetli bir savaşçıdır ve Dún Maergenn Savaşı'nda cesurca savaşmıştır.

Fabién Voss—Sonsuz Kral ve Kan Voss'un Priori. Fabién, günlerin ölümünden sonra sayıları artan, akılsız bir vampir türü olan sefil varlıkları silah olarak kullanan ilk eski vampir oldu ve onları Sonsuz Lejyon olarak bilinen devasa bir orduya topladı. Fabién o zamandan beri

imparatorluğun büyük bir bölümünü fethetti ve gözünü başkente, Augustin'e dikti.

Gabriel'in ailesini öldürdü ve onun varlığını öğrendiğinden beri, bilinmeyen bir amaç için çocuklarını Dior'u yakalamak için takıntılı bir şekilde gönderdi. Gabriel, Fabién'in yüzyıllar önce Charbourg savaşında Esani soyunu yok eden vampir savaşçılar olan Kan Şövalyeleri'nin eski kaptanı olduğunu keşfetti. Ancak Maergenn'in altındaki bir mezarda, Son Gümüş Aziz'i düşmanı hakkında çok daha ürpertici bir keşif bekliyordu: Fabién, Kurtarıcı'nın öldürülmesinden sorumlu beş ölümlü rahipten biriydi ve Tanrı'nın oğlu tarafından ölümsüz bir hayata lanetlenmişti.

Dünyada yürüyen ilk beş vampirin biri.

Danton Voss — Vellene Canavarı, Fabién'in en küçük oğlu ve Yedi Ebedi Prens'ten biri. Dior tarafından, kutsal kanıyla kutsanmış büyülü kılıç Ashdrinker ile öldürüldü.

Laure Voss — Kırmızı Hayalet, Fabién'in en küçük kızı ve Celene Castia'nın annesi. İkizler Savaşı'nda Gabriel tarafından öldürüldü.

Alba ve Aléne Voss—Korku, Fabién'in en büyük çocukları. Dún Maergenn'deki Dyvok'tan Dior'u geri almak için gönderildiler, ancak kendileri öldürüldüler—Alba, Gabriel tarafından teke tek dövüşte öldürüldü ve Celene, teyzesi Aléne'yi küle çevirdi.

Nikita Dyvok — Kara Kalp, Kan Dyvok'un Priori. Nikita, duskdancers'ın bozulmuş kanını kullanarak soyunun zaten korkunç olan gücünü daha da artırdı ve Ossway'e bir istila başlattı, bir zamanlar güçlü olan bu ulusu bir mezarlığa çevirdi. Aaron de Coste'yi köle yaptı ve Dior Lachance'ı eski sevgilisi Fabién'e teslim etmek için görüşmeler yapıyordu, ancak Maergenn Savaşı'nda Baptiste Sa-Ismael tarafından öldürüldü.

Lilidh Dyvok—Kalpsiz, Kış Karısı, Dyvok soyunun en büyüğü. Savaşçı kardeşi Aaron'dan daha kurnaz olan Lilidh, duskdancer kanının büyüsünü keşfeden ve Fabién'in Dior'u takip etmesinin ardındaki gerçek amacı sorgulayan kişiydi. Dún Maergenn Savaşı'nda öldürüldü, ancak ölmeden önce Dior'un boynunu kırdı ve Phoebe'nin kocası Connor'ı öldürdü. Onun ardından, Dyvok soyunun en büyüğü olan çocuğu Draigann kaldı.

Güçlüler ne kadar da alçaldılar.

Illia — Esani soyunun eski Priori'si ve inançlarının kurucusu. Hayattayken karanlık bir büyücü olduğu söyleniyordu, ancak vampir olduktan sonra Illia, Tek İnanç şeklinde bir din buldu ve ölümsüzlüğünü Kurtarıcı'nın soyunu desteklemeye adadı.

Büyük düşmanı Fabién Voss'un önderlik ettiği Charbourg şehrindeki yıkıcı bir savaş sırasında öldürüldü.

Maryn — Canavarların Annesi ve şu anda Esani'nin Priori'si. Esani soyu Charbourg'da neredeyse tamamen yok edildi ve sayıları dörde düştü. Hayatta kalmak için, kalan Esani'ler imparatorluğun dört bir yanına dağıldılar ve Kurtarıcı'nın soyunun o korkunç geceden sağ kurtulmuş olabileceğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını gizlice gözlemlediler.

Boyu bir çocuk kadar olan Maryn, Faithless'ın hayatta kalan en yaşlı üyesidir. Dún Maergenn'in altında, eventide olarak bilinen bir uykuda gömüldü ve Grail'in doğumunu beklemek için sırasını bir asırdan fazla bekledi. Vücudunda sayısız ruh barındırıyor — Faithless'ın communion adını verdiği yamyamlık eylemiyle çalınan ruhlar.

Karanlıkta ona ne fısıldadıklarını kim bilir?

Jènoah—Hayatta kalan dört Esani'den biri. Nightstone Dağları'nın derinliklerinde gizlenmiş, Cairnhaem adlı kasvetli bir kalenin efendisiydi. Gabriel, Celene ve Dior, onun bilgeliğini aramak için sığınağına gittiler, ancak eski varlığın intihar ettiğini keşfettiler. Sessiz şatosunun tepesindeki bir şapelde, üçlü onun son sözlerini kendi kanıyla yere yazılmış olarak buldular.

"*Bu bekleyiş çok uzun sürdü. Bu yük çok ağır. Baba, beni affet*."

Wulfric — Gabriel'in babası ve Esani soyunun savaşçısı. Onun hakkında çok az şey biliniyor, ancak bir süre León'da yaşadığı ve Gabriel'in annesi Auriél'in sevgilisi olduğu biliniyor. Sevgilisi hamile kaldığında onu terk eden Wulfric, Gabriel'in yetiştirilmesiyle hiçbir ilgisi olmadı, ancak oğulları hastalandığında Auriél'in çağrısı üzerine kısa bir süreliğine geri döndü.

Celene, Becoming'den sonra Wulfric'i San Yves'deki evinde buldu. Orada, onu tüketmeden önce öğrencisi oldu ve onun gücünü ve taşıdığı tüm ruhları kendine ait ilan etti.

Neden, lanet olası soru bu.

Alexandre de Augustin III — Elidaen İmparatoru, Tek İnanç Savunucusu ve Krallığın Koruyucusu Alexandre, on yedi yaşından beri Augustin'deki Altın Salonlar'dan hüküm sürmektedir. Şu anda altmışlı yaşlarının sonlarında olan Alexandre'ın tacının yükünün büyük bir kısmının, sevgili (ve çok daha genç) eşinin omuzlarına düştüğü söylenmektedir.

Isabella de Augustin — Alexandre III'ün eşi ve Elidaen İmparatoriçesi. Ordo Argent'in hamisiydi ve İkizler Savaşı'ndan sonra Gabriel'i şövalye ilan etti. Isabella, sonraki yıllarda genç Kara Aslan'ı sağ kolu olarak kullandı ve onun şöhrete yükselişini denetledi.

Maximille de Augustin — Altı yüzyıldan fazla bir süre önce, beş savaşan ülkeyi büyük Elidaeni İmparatorluğu altında birleştirmeye başlayan bir savaşçı kral. Maximille, hayali gerçekleşmeden önce öldürüldü, ancak torunları bugün hala Beş Katlı Taht'ta oturmaktadır. Kilise, Maximille'i dünyadaki çabalarının karşılığı olarak Yedinci Kutsal Şehit ilan etti.

Michon — İlk Şehit, Kurtarıcı'nın müridi olan ve onun tekerlek üzerinde idam edilmesinden sonra kutsal savaşını sürdüren basit bir avcıydı. Çoğu kişinin bilmediği bir gerçek, Michon'un Kurtarıcı'nın sevgilisi olduğu ve birlikte Esan adında bir kızları olduğu idi — bu isim Eski Talhost dilinde İnanç anlamına geliyordu.

Esan—Michon ve Kurtarıcı'nın kızı. Dört yüzyıl önce, Esan'ın torunları Augustin Hanedanlığı'na karşı isyan başlattı; bu isyan Aavsenct Heresy olarak biliniyor. Illia ve onun neşeli yamyam tarikatı tarafından gölgede desteklenmelerine rağmen, isyanları Tek İnanç'ın haçlıları tarafından bastırıldı. Başkentleri Charbourg yağmalandı ve çoğu katledildi.

Dior Lachance, soylarının son varisi.

Blood Voss—Fabién'in soyundan gelen vampir soyu, kendilerine Demir Kalpler adını verirler. Fiziksel zarara karşı insanüstü bir direnç sahiptirler ve en yaşlıları zihinleri okuyup onlarla konuşabilirler.

Blood Dyvok—Korkunç Tolyev'in soyundan gelenler, Untamed olarak da bilinirler. Tüm vampirler olağanüstü bir güce sahiptir, ancak en genç Dyvok, diğer soyların büyüklerini bile utandırabilir. Ancien'leri

seslerinin gücüyle insanları kontrol edebilirler—bu yetenek Whip olarak adlandırılır.

Blood Ilon — Büyük Ilon'un soyundan gelen Whispers. Dyvok'tan çok daha incelikli olan Ilon, tek bir kelimeyle duyguları manipüle edebilir ve en yaşlıları tek bir bakışla tüm balo salonunu coşkuya veya dehşete düşürebilir — bu yeteneğe Push adını verirler.

Kan Chastain — İmparatoriçe Margot'un torunları, aynı zamanda Çobanlar olarak da bilinirler. Chastain, yeryüzündeki ve gökyüzündeki hayvanları kontrol eder ve onların birçok formunu alabilirler — yaşları ne kadar büyükse, bir Chastain o kadar çok form alabilir. Çobanlar ayrıca olağanüstü hızlıdır ve en yaşlıları hareket ettiklerinde rüzgar gibi görünürler.

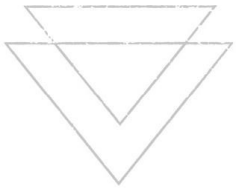
Blood Esani — İnançsızlar. Sanguimancy olarak bilinen karanlık sanatla kanı manipüle edebilen yamyamlar ve büyücülerden oluşan sapkın bir tarikat. Onlar hakkında ne kadar az konuşulursa o kadar iyi.

Soluk Kanlılar — Vampir babalardan doğan yarı insan çocuklar. Babalarının doğaüstü yeteneklerinin zayıf versiyonlarına sahiptirler, ancak kan içme arzularını da miras alırlar; bu lanete sangirè veya kırmızı susuzluk denir. Bu rahatsızlık, sanctus olarak bilinen bir uyuşturucu ile yıllarca kontrol altında tutulabilir. Ancak sonunda, tüm soluk kanlıları kana susamış hayvanlara dönüştürür.

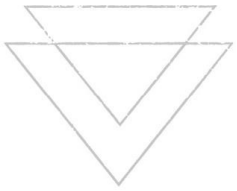
Ve şimdi, mes amis, bitiriyoruz.

Kutsal kâseden kutsal ışık gelir;
Sadık el dünyayı düzeltir.
Ve Yedi Şehit'in gözünde,
Sıradan insanlar bu sonsuz
geceyi sona erdirecek.
Beşli gelmeden önce, tek ol, Kutsal
kılıçla, bakire güneşin altında,
Kutsal kanla, yoksa hiç bir şeyle;
Bu kararmış peçe açılacaktır.

—YAZAR BILINMIYOR

GÜNBATIMI

I

Sonsuz Kral'ın krallığında ölümün yirmi yedinci yılıydı ve katili hala ölmeyi bekliyordu.

Katil yine ince bir pencerenin önünde durmuş, sonunun gelmesini bekliyordu. Dövmeli elleri sırtında birleştirilmişti, hem taze hem de sadece hatırlanan kanla lekelenmişti. Odası, onun kadar uykusuz bir fırtınanın vurduğu yalnız kulesinin yükseklerindeydi. Kapısı bir sır gibi kilitliydi. Kalbi ise daha da sıkı kilitliydi.

Katil, bulunduğu yerden aşağıdaki alayı inceliyordu, gözleri yukarıdaki fırtınanın grisi gibiydi. Kapı kulübesine doğru ilerleyen figürler azdı, karınca gibiydi; donmuş bir ovada sürünen minik siyah noktalar. Ama onların gelişi bir alametti, onun altındaki taşları dünyevi hiçbir gök gürültüsünün yapamayacağı kadar sarsıyordu ve onların gelişi ona, ayrılışının artık çok uzak olmadığını söylüyordu. Bu oyunun, tüm iyi şeyler gibi, yakında son bulması gerektiğini.

Şato uyanmıştı, onu evleri olarak gören ölümsüzler, yeni gelenleri etkilemek için en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Koyu çelikten yapılmış köle askerler, siyah pelerinlerinin üzerine işlenmiş ikiz kurtlar ve ikiz aylarla surlarda duruyorlardı. Halka şeklindeki surlar boyunca, yanan mangallar dondurucu havayı yalıyordu, dilleri batan güneşten daha parlaktı. En içteki avluda, kansız sarayında, Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi misafirlerini bekliyordu. Soluk tenli bir tarihçi onun yanında gizleniyordu, çikolata rengi gözleri başındaki katile kayıyordu.

Gökyüzü günah kadar karanlıktı.

Ufuk, son öpüştüğünde sevgilisinin dudakları kadar kırmızıydı.

Katil, parmaklarını başparmağıyla okşadı, parmak eklemlerinin altında mürekkeple yazılmış harfler vardı.

"Sabır," diye fısıldadı.

II

Sul Adair'in kapıları, parçalanan buzun sesi ve donmuş menteşelerin gıcırtısıyla açıldı.

Blood Chastain tarihçisi Marki Jean-François, İmparatoriçesinin sağında durmuş, büyük demir parmaklıkların cellat bıçağı gibi yükselmesini izliyordu. Ondan önce üç tane daha arka arkaya açılmış, siyah demirtaşından yapılmış güçlü surlarla çevrili dört avluya giden yolu açmıştı. Buzla kaplı dişliler gıcırdadı ve inledi, keskin rüzgarlar gri kar tanelerini dış surlara giden uzun, parke taşlı yolda savurdu. Uzak uçtan yaklaşan minik figürleri izleyen Marki, alt dudağının kıvrıldığını hissetti.

Kirpiklerine buz tutmuştu, altın sarısı saçları acımasız rüzgarda yüzüne çarpıyordu. Savrulan bukleleri canını sıkıyordu; zamanı olsaydı, majordomosu Meline'e saçlarını düzgünce bağlamasını emrederdi, ama gün batmadan önce annesinin uşaklarından biri, sanki cehennem kapısını çalmış gibi yatak odasının kapısını yumruklayarak onu uyandırmıştı. Jean-François, Meline'in bacaklarının arasında kanlı ziyafetinden başını kaldırdı ve kesintiye öfkeyle tepki gösterdi, ama imparatoriçenin üniformasını giyen bir köle çocuk, marquis'e *hemen* kale avlusuna gelmesi gerektiğini söyledi. Jean-François çenesini silmeye zar zor vakit bulduktan sonra, çanlar çalmaya başladı ve en onurlu misafirlerin geldiğini haber verdi. Koyu renkli ipek bir cüppe ve şahin tüyleriyle süslenmiş işlemeli bir frak giyerek, tüm bu uygunsuzluğu lanetleyerek aşağı kata koştu.

Bu leş yiyiciler iki gece daha kapılarına gelmeyeceklerdi, ama neyse ki erken gelişleri Margot'un sarayını *çok fazla* kargaşaya sürüklememişti. Ziyaretçiler dış surlara ulaştıklarında, küçük bir saray mensupları ordusu, şatoya giden

kırmızı ipek, siyah kürk ve soluk brokarla kaplı bir duvar oluşturmuştu. İmparatoriçe Margot, kraliyet ailesine yakışır bir şekilde giyinmişti; altın kadife ve gece mavisi dantelden yapılmış muhteşem bir elbise giymiş, gri saçlarını mücevherlerle süslenmiş örgülerle arkaya bağlamış, dört büyük siyah kurdu da önünde sıra halinde oturuyordu. O, Became olduğunda orta yaşlı, zayıf bir kadındı, ama uzun yüzyıllar Margot Chastain'e etrafındakileri gölgede bırakan bir ihtişam kazandırmıştı. Teninin rengi saf mermer gibiydi, yüzü kansız bir maske gibiydi, cehennem kadar kara gözleri, sonunda hareketsiz kalan kale kapısının düşüşünü izliyordu.

Kar yağarken Margot'un yanında sadakatle duran Marki, kapı kulesi kemerlerinin altında, çeşitli renklerdeki atların çektiği arabalarda zorlukla ilerleyen bir düzine insanı inceledi. Kanının armağanlarıyla hayvanlara uzanan Jean-François, onların yorgunluğunu hissedebiliyordu — buraya gelmek için yedi gün yedi gece uykusuz kalmışlardı.

Yaratıcısına yan gözle bakan Jean-François, İmparatoriçe'nin bu sabah hizmetçilerine ayaklarını yıkamalarını emretmiş mi diye boş boş düşündü.

Sonuçta, kraliyet ailesi tarafından öpülmek üzerelerdi.

Buhar çıkaran atını durduran baş binici, atından indi ve botları taş döşemelere çarptığında karlar çıtırdadı. Bir insanın boyunun iki katı uzunluğunda bir kılıç, eyerine bağlanmıştı ve kılıcın kabzası kükreyen ayılarla süslenmişti. Lideri başlığını geri çekip, soğuk bakışlarını karla kaplı surlarda duran kölelere ve yukarıda şiddetli bir şekilde esen fırtınaya yöneltirken, arkadaşları da attan indiler. Uzun boyluydu, iri yarısı değildi, ama o korkunç kılıcı görünce Jean-François, onun sıska vücudunda saklı olan gücü hakkında hiçbir yanılgıya kapılmadı. Saçları uzun ve kar beyazıydı, sakalı da aynıydı, buzla kaplıydı ve rüzgarda savruluyordu. Buz gibi soluk teni, dönüşmeden önce uzun yıllar sert güneşin altında denizcilik yapmış bir adamın derisi gibi görünüyordu. Boğazının bir tarafında, balık kuyruğu olan çıplak göğüslü bir hizmetçinin solmuş dövmesi vardı. Konuşurken, Jean-François vampirin üst diş etlerinde altın rengi dişlerin parladığını gördü.

"Kan Chastain'den Margot Chastain, soyunun en büyüğü ve Çobanların Priori'si." Vampir başını hafifçe eğdi. "Sana selamlarımı sunarım, kuzen."

"Blood Dyvok'tan Draigann Dyvok, Lilidh'in ilk çocuğu ve şimdi Untamed'in Priori'si." Margot neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe gülümsedi. "Hoş geldin kuzen."

"Davetiniz için çok teşekkür ederiz, Leydi Chastain, ve sizin için...

—

"İmparatoriçe."

Margot konuşurken Draigann adlı vampir tereddüt etti.

"*İmparatoriçe* Chastain," dedi, gülümsemesi hafifçe ısındı.

Draigann, birlikte geldiği arkadaşlarına bakarken gökyüzünü gök gürültüsü sarsıyordu. Küçük bir gruptu ve bindikleri atlar kadar dağınıktılar. Çocuk derisinden yapılmış, yolculuktan lekelenmiş bir pelerin giymiş genç bir canavar vardı. Gümüş aziz ve kız kardeşinin anlattıklarından Jean-François, bu adamın adının Rémille olduğunu biliyordu. Kutsal rahibe cüppesi giymiş güzel bir kadın; sahibini asacak kadar uzun bıyığı olan iri yarı bir haydut; siyah diş etlerinde parlayan köpek dişleri dışında dişsiz, buruşuk bir cadı; ve yarım düzine kadar başka kişi. Kırık kalkanların üzerinde duran ayı arması, kemer tokaları ve kılıç kabzaları gibi eşyalarını süslüyordu. Bunlar, Dún Maergenn'e yapılan saldırıdan kaçanlar, parçalanmış bir sarayın kalıntıları, bir zamanlar güçlü olan bir hanedanın son kalıntılarıydı.

Acınası bir durum, diye düşündü Jean-François.

Draigann'ın bakışları Margot'a döndü.

"Şöhretin senden önce geliyor, kuzen. Ve biz senin evinde misafir olduğumuzun farkındayım, bu yüzden sözlerimi dikkatli seçiyorum. Ama Margot hem kurtların hem de insanların imparatoriçesi olsa da, ben ve benimkiler ikisi de değiliz. Biz güçlü Tolyev'in kanıyız. Dyvok'un kanıyız. Biz Vahşi'yiz, Leydi Chastain. Ve kimseye diz çökmeyiz."

Toplanan saraylılar arasında hoşnutsuzluk dalgası yayıldı, gözler kısıldı ve tehditler mırıldandı. Ama Margot sadece daha nazikçe gülümsedi.

"Zaman gösterecek."

En yakınındaki kurda, Fealty adında iri yarı bir canavara uzandı. Canavar çenesini kaldırdı ve İmparatoriçe'nin pençeleri kürkünü okşarken keyifle

"Annenin öldürülmesini duyduğumuzda kalbimiz parçalandı. Contessa Lilidh'e karşı büyük bir sevgi besliyorduk."

Margot'un gülümsemesi hafifçe soldu. "Kardeşi Nikita'ya ise o kadar değil. Yine de, bir Priori'nin yok edilmesi önemsiz bir mesele değildir. En büyük çocuğunun kaybı, başkentinin düşüşü ve soyunun yok olması nedeniyle sana başsağlığı dileriz kuzenim."

Dyvoklar öfkelendi, ama hiçbiri Margot'un tuzağına düşecek kadar aptal değildi.

"Nazik sözlerin için teşekkür ederiz kuzen." Draigann çenesini sıktı. "Ve Dyvok'un kanıyla kendini lekeleyen adama adalet dağıtma fırsatı için."

Margot gözlerini kırptı, siyah gözleri parladı. "Adalet mi?"

"Davetinde... Crimson Glade'de güçlü Tolyev'i öldüren köpeği yakaladığından bahsetmiştin. Dún Maergenn'e saldırıyı yöneten. Bir sürü akrabamı, aralarında annemi de öldüren." Draigann, ölümsüz saraylılara göz gezdirdi, altın dişleri parıldarken sesinde bir parça sertlik vardı. "Gabriel de León'u tutuyor musun? Yoksa bu terk edilmiş kulübeye boşuna mı geldik?"

"Kendini unutuyorsun, Dyvok."

Jean-François'nın gözleri, Margot'un solunda toplanan arkadaşlarının arasında konuşan kişiye kaydı. Uzun boylu, dolgun göğüslü, uzun sarı saçları alnının etrafında altın ipliklerle örülmüş bir çelenk gibi olan, kadife elbisesinin kırmızı bir sel gibi yere dökülen bir kadın. Kolunun altında soluk tüylü küçük bir top tutuyordu; adı köpek olmaya layık bile olmayan bir köpek.

"Bu *terk edilmiş kulübe*, tüm Elidaen'deki en zaptedilemez kaledir," diye ilan etti. "Ve önünde diz çökmeyi reddettiğin bu İmparatoriçe, bu dünyada yürüyen en yaşlı kith'tir. Sadakat olmasa bile, en azından büyük Margot'a saygı borçlusun..."

"Viscontessa."

Margot'un bakışları Dyvok'tan ayrılmamıştı, ama soğuk sesi genç vampirin nutkunu yarıda kesti. Jean-François, Viscontessa selam verip mezar gibi sessizleşince gülümsedi.

"Kara Aslan'ı koruyoruz," dedi İmparatoriçe Margot, Draigann'a bir kez daha gülümseyerek. "Konuşkan torunumuz Nicolette'in zekası sayesinde. Ama seni evimize, ölümlülerin adaletini gösterişli bir şekilde sergilemek için davet etmedik."

Draigann kaşlarını çattı, ama dilini tuttu.

"Bizim türümüz ile koyunlar arasındaki bu savaşlar, bu imparatorluğu geçen yılın karları gibi bembeyaz bir hale getirdi," diye devam etti Margot. "Yeni yetme kan lordları, önemsiz feodal topraklar oluşturup, geriye kalan artıkları için kavga ediyorlar. Kötü kanlılar kontrolsüzce yağmalıyor ve her gece çürüyen sayılarını daha da artırıyor. Ve kendini Ebedi Kral ilan eden kişi öldürüldü. Ama büyük hanedanlarımız anlaşmaya varamazsa, yakında *hepimiz* Fabién'in yanına cehennemin kıyılarına katılacağız. Ve ben, Düşmüşlerin Hanedanlarında hak ettiğim cezayı çekmek için yanıp tutuşan bir arzu beslemiyorum."

Draigann çenesini sıktı. "Ben de,

Leydi Chastain."

"O halde huzur içinde ol, kuzenim. Bu dünyada ölümsüz ayaklarla sadece bir iki yüzyıl yürüdün, ama annen gerçek bir eskiydi ve en yaşlıların sunduğu nezaketin kutsallığını çok iyi biliyorsun. Sen ve seninkiler Sul Adair'de hoş karşılanırsınız. Hepiniz onur konuklarısınız. Rüzgârlar, Kariim the Spider'ın yaklaştığını ve Iron Maiden'ın Damesday'e varacağını haber veriyor. Ilon ve Voss'un Priori'leri masamda yanına oturduğunda, hepimiz bu yeni gecenin nasıl yönetileceğine karar vereceğiz."

Margot, kışın öpücüğü kadar soğuk bir gülümsemeyle, "Ve kim kimin önünde diz çökecek?" dedi.

Draigann, donmuş sakalının arkasında dudaklarını ince bir çizgiye getirdi, ama renkli sarayına hızlıca bir bakış attıktan sonra, bu dilenci kral yavaşça başını salladı.

"Doğru söylüyorsun kuzen. Priori Chastain'in bilgeliği hakkındaki söylentiler yersiz değil. Ama bir konuda maalesef aynı fikirde değilim."

"Lütfen sakin ol, Priori. İntikamın şüphesiz yerine getirilecek. Lorson'un Kara Aslanı henüz eğlence sunuyor, ama yakında Gabriel de León'un bardağı boşalacak. Sonunda boğazının kesildiğini görmene izin vereceğiz."

"Teşekkür ederim, Leydim." Draigann bu söz üzerine gerçekten de nezaketle eğildi, saraylıları da onu taklit etti. "Ve hak ettiği cezayı zevkle izleyeceğiz. Ancak itirazım de León konusunda değil, diğer misafirlerinize ilişkin değerlendirmenizde."

Margot gözlerini kırptı. "Gerçekten mi?"

"Belki bu fırtınalar gözlerini kör etmiştir, kuzen. Ama Demir Kalpler'i yavaşlatamamıştır. Hafta sonu gelmelerini bekliyorsan

, onların yaratıcılarının intikamını alma kararlılığını hafife almışsın. Onları buraya gelirken yolda gördük ve sana şunu söyleyeyim: Kestrel ve maiyeti, Damesday'den çok önce kapını çalacak."

Margot'un yüzü ifadesiz kaldı ve Ironhearts'ın erken gelişinin haberinin bir tüy kadar ağırlığı yokmuş gibi bir kez başını salladı. Ama Jean-François, yukarıdaki fırtınaya nefret dolu bir bakış atarak, bu ifşanın ağırlığını çok iyi biliyordu.

"Gelin," dedi Margot, arkadaki büyük kalenin demir kapılarını işaret ederek. "Bu kadar uzun bir yolculuktan sonra susamış olmalısınız. İçeri girin ve hoş geldiniz, Dyvok'un çocukları. Ve korkmayın. Kanlı Chastain susuzluğunuzu gidermenizi sağlayacaktır."

Untamed grubu bir kez daha eğildi, Margot'un saraylıları siyah su gibi ayrıldı, köleler düşen karların içine koşarak hayvanlarını kontrol altına aldılar. Ama Dyvok'lar kibarca beklediler — Lilidh'in bu oğulları ve kızları tamamen asi bir kalabalık değillerdi. Draigann başını eğdi ve kaleyi işaret etti.

"Önden buyurun, yüce Leydi."

"Bu güneşsiz günlerde bir beyefendi bulmak çok nadirdir. Ama bizi affetmelisin, Priori. Devlet işleri kısa bir süreliğine dikkatimizi gerektiriyor. Eminiz ki, en büyük olanın yükünün ne kadar ağır olduğunu biliyorsundur. Senin gibi etkileyici omuzlarda bile."

Draigann başını salladı. "İçeride emirlerinizi bekleyeceğim,

Leydim." İmparatoriçe, zehir gibi karanlık bir gülümsemeyle, "Uzun

sürmez," dedi.

Margot, sol elinde bir zamanlar konuşkan olan Viscontessa'ya baktı.

"Onur konuklarımızı yemek salonuna götür, Nicolette.

hemen size katılacağız."

Kısa bir baş sallama ve kırmızı kadife kumaşın hışırtısıyla Nicolette, karla kaplı merdivenleri tırmandı ve Dyvok'u savaşan meleklerle süslenmiş yüksek kapılardan geçirdi. Margot'un saraylıları, zehirli fısıltılar ve bıçak gibi bakışlarla onu takip etti. Jean-François imparatoriçesinin yanında kaldı, gözleri kalenin cephesini dolaşıyordu; muhteşem ağaç boyu vitray pencereler, uçan payandalar, alacakaranlıkta gökyüzünü delen kuleler.

On yıldır burada yaşamasına rağmen, Marki bu yerin büyüklüğünden hâlâ biraz etkilenmişti. Viscontessa Nicolette

doğruyu söylemişti: Sul Adair — Sūdhaem dilinde *Kara Kule* — Augustin düştükten sonra krallığın en güçlü kalesiydi. Yüzyıllar boyunca en az bir düzine farklı ordu bu surlarda ucuz çömlek gibi parçalanmıştı ve kalenin inşa edildiği güçlü dağ, Akhiv Dha *Th'oth, yani Askerleri Yutan Dağ olarak* biliniyordu*.* Bir zamanlar bu kale, Lashaame ve Raa'nın altın cam madenlerini, Asheve'nin büyük liman kentini koruyordu, ama şimdi...

"Ne bekliyorsun, evlat?"

Jean-François gözlerini kırpıştırarak İmparatoriçe'ye döndü. Margot yağan karın içinde duruyordu, ondan bir baş daha kısaydı, ama bir şekilde onun üzerinde yükseliyordu. Kith, kurbanlarından hangilerine Hediye'nin verileceğini seçemezdi ve Jean-François, Sul Adair'de birçok kişinin karanlık annesinin en küçük oğlunu şımarttığını fısıldadığını biliyordu. Ama şimdi ona bakan Margot'un varlığı, herhangi bir fırtınadan daha soğuk ve kasvetliydi, gözleri bu kalenin altındaki zindanlar kadar karanlıktı. Siperlerdeki ateşler yere uzun gölgeler düşürüyordu ve Margot ona bakarken, bu gölgeler derinleşiyor, *eğiliyor,* aralarındaki karanlık dalgalanıyor ve çarpılıyordu, sanki onun bakışları onu bir çölün yağmuru içmesi gibi içiyordu.

"Anne? Ne..."

"Bu fırtınada gözümüz kör oldu. Ama bu aptal doğruyu söylüyorsa, Kestrel Voss kapımızın önünden birkaç ay dönümü uzaklıkta olabilir. Bu Draigann kral kılığına girmiş bir dilenci olsa da, Demir Bakire yoksul bir yetim değildir. Kestrel, Demir Kalpler'in en büyüğüdür, savaşta kanlıdır ve gerçek bir Sonsuzluk Prensidir. Ve o *çok yakında,* oğlum."

Jean-François, çenesini sıkarak yukarıdaki kule penceresine baktı. Üzerinde fırtına grisi gözlerin olduğunu hissedebiliyordu, boğazını saran parmakları, kravatına uzanan eli ve altında hala iyileşmekte olan yaraları okşayan parmaklarını hatırladı. Gök gürültüsü gökyüzünü yırttı.

"De León," dedi.

"Ve kız kardeşi. Hikayelerinin daha fazlası var, Marki. Moonsthrone ordusu, Dún Maergenn'in düşüşü, altında korkunç Maryn'in keşfi, tüm bu şarkıları söylediler. Ama Augustin'in kırmızı karları, Charbourg Savaşı, Kutsal Kase'nin kaderi..."

"Onlar *yalancılar,* anne," diye tısladı Marki. "İlk konuştuğumuz geceden beri, de León iddiasını tekrarlıyor: *Kupa kırıldı*. *Kutsal Kase yok oldu*. Lilidh'in elinde Lachance'ın cinayetini kanıtlayarak *ağladı*. Ancak bir saat sonra, kız kardeşi Kutsal Kase'nin onu gömdükleri mezarda yakında uyanacağını itiraf etti, canlı ve sağlıklı."

"O halde, onun hikâyesinde *kırılma* henüz gerçekleşmemiş olmalı." Margot çenesini indirdi, siyah gözleri onun gözlerine dikildi. "Ve ben geri kalanını da öğrenmek istiyorum."

"Son Gümüş Aziz ve Son Liathe, aynı iğrenç zehirle dolu yılanlardır. Aldatmaya olan düşkünlükleri, birbirlerine olan nefretleriyle eşittir."

"O zaman bunu *kullan*, Jean-François."

Gölgeler daha da çarpıldı, İmparatoriçe Chastain en küçüğüne bir adım daha yaklaşırken rüzgârın uğultusunun arkasında zayıf bir çığlık yükseldi.

"Demir Bakire ve Örümcek yaklaşıyor. Aceleyle yaklaşmaları, arzularının ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Yine de, onların diz çökmesini istiyorsak *bir avantajımız* olması gerekiyor ve bu avantaj de León ve onun sefil kız kardeşinde. Sonsuz Kral, Dior Lachance'ı ne amaçla istedi, Jean-François? Fabién neden çocuğu canlı olarak aradı? Ve eğer o gerçekten günlerin ölümünü sona erdirmenin anahtarıysa, güneş neden hala kül rengi mantosunu giyiyor ve şafak hala soğuk gece yarısının tacını takıyor?"

Margot sessizleşti, siyah bakışları Marki'ye öyle bir baskı uyguladı ki, Marki dizlerinin üzerine çökmemek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Ama gök gürültüsü gökyüzünü yırttığında, ölümlü gözlerin takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle elini uzattı ve kusursuz yanağına dokundu.

"De León hala sana yakınlık duyuyor, solgun güzelliğim. Kendine olan gururu ve kardeşine olan nefreti gerisini halledecektir. Onu *kullan*, Jean-François. Ona dünyaları vaat et. Benden sadece ihtiyacım olanı iste. Kutsal Kase'nin düşüşünün kökündeki gerçekleri, İmansızların başarısızlığını, Aslanımızın sefil kalbinin kırılmasını."

İmparatoriçe, Marki'nin cildine nazikçe bastırdı. Ama parmakları yaralı boğazını okşarken, omurgasından bir ürperti geçti.

"Ama *çabuk* ol*,* evlat."

Jean-François yutkundu ve yavaşça başını
salladı. "İmparatoriçemin emriyle."

Margot'un eli ölü yapraklar gibi düştü. Ardında gök gürültüsü bırakarak merdivenleri çıktı, kurtları arkasında, Marquis'i düşen karda yalnız bıraktı.

Jean-François'nın eli boynuna doğru kaydı.

Gözleri yukarıda onu izleyen siluete takıldı.

Ve çenesini sıkarak, vampir içeriye doğru yürüdü.

III

Kule merdiveninin yarısına kadar çıkmışken kan kokusu burnuna çarptı.

Canavarlarla dolu bir kalede bu koku pek de sıra dışı değildi, ama Jean-François'nın duyuları o kadar keskin ki, yemek salonunda devam eden ziyafetin kokusunu bile alabiliyordu. Dışarıdaki gök gürültüsü ve içerideki Margot'un korosu altında, ipeksi seslerin mırıldanmaları ve uzaktaki kahkahaların parçaları duyuluyordu. Taze kanın bakır tatlısı kokusu, tarihçiyi tırmanırken aşağıya doğru çekmişti ve o, üç adım geride kalan Meline'e omzunun üzerinden bakmıştı. Majordomunun dudaklarının, öğleden sonra yarıda kalan ziyafetini hatırlayarak kıvrıldığını gördü. Arkasından gelen köle kılıçlıların kadrosuna rağmen, Marki, Meline'in eteğini kaldırıp, merdiven boşluğunda başladığı işi orada bitirmeyi düşünürken, yukarıdaki kuleden gelen kokuyu aldı.

Demir gibi
parlak.
Kurşun
ağırlığı.

"Dario," diye fark etti Jean-François.

Meline bu ismi duyunca sinirlendi, dudaklarını büzerek somurtmaya başladı. Jean-François, Viscontessa Nicolette'in ona bu delikanlıyı tanıttığı sırada majordomunun kıskançlığını hala hatırlıyordu. Dario elbette karşılıksız bir hediye değildi. İmparatoriçe Margot, Viscontessa'nın Talhost'taki son seferi sırasındaki davranışlarından hoşnutsuzdu ve Nicolette, çocuk karşılığında Margot'un kulağına hoş bir söz söylemesini bekliyordu. Ancak Nicolette, Jean-François'nın kan bağı olan yeğeniydi ve Dario

o kadar güzeldi ki, Marki reddetme iradesini toplayamamıştı. Ama şimdi, en yeni kölesinden ne kadarının kaldığını merak ediyordu.

Aslanlar kurbanlarına nadiren merhamet gösterirlerdi.

Kediler kadar sessiz olan tarihçi, kalan merdivenleri çıktı ve hücre kapısını açtı. Pencerenin önünde, elleri arkasında, taze kanla lekelenmiş bir figür duruyordu. Jean-François şömineye baktığında, kaynağı gördü, şömine taşının üzerinde buruşuk bir şekilde yatıyordu. Yirmili yaşlarında yakışıklı bir delikanlı, koyu saçları solgun yanaklarına yayılmış, boğazındaki ikiz deliklerde kan pıhtılaşmıştı.

Jean-François şömineye doğru sürüklendi ve yere düşmüş köleye baktı. Delikanlı bir ceset gibi görünüyordu, ancak vampir, onun çok zayıf nabzından anlayabildi ki...

"Onu öldürmedin."

Marquis'in sesini duyunca adam gerildi, ama dönmeye tenezzül etmedi. "Tabii ki öldürmedim."

"Benim için sorun olmazdı."

Şekil omzunun üzerinden öfkeyle baktı. "Elbette umursamazdın."

Jean-François, öfkeli Aslan'ı görünce dudaklarının kıvrıldığını fark etti. Güçlü vücudunu saran koyu renkli deri giysiler, sırtına dökülen mürekkep siyahı dalgalar halinde saçlar, sakallarla kaplı kürek bıçağı gibi çene. Sağ yanağında ikiz gözyaşları gibi iki yara izi vardı. Gözleri fırtına öncesi okyanusun grisi, teni bir imparatorluğun külleri rengindeydi ve dudaklarının muhteşem kıvrımlarında günahın karanlık ve lezzetli lekesi bulaşmıştı.

Gabriel de León.

Gümüş Azizlerin sonuncusu.

Tatlı Ana, Jean-François ne vermezdiki... "Yardım getirmemi ister misiniz, Marki?"

Jean-François kapıya baktı, köle kılıçlı kadrosunun lideri Meline'in yanında eşikte duruyordu. Capitaine Delphine iri yarı bir adamdı, koyu sakalı sivri bir şekilde traşlıydı, kalın kaşlarının altındaki dul tepe geriye doğru taranmıştı. Savaşçının gözleri gümüş azize sabitlenmişti, eli kılıcının üzerindeydi. Ama de León çoktan fırtınaya dönmüştü.

"Bir dakika, Capitaine," diye cevapladı Marki. "Merci."

Jean-François bileğini ağzına götürdü ve derin bir ısırık aldı. Kan, viskoz ve yavaş bir şekilde akmaya başladı; yataktaki tutkuları damarlarında çoktan soğumuştu. Ama Jean-François diz çöküp bileğini düşmüş kölenin ağzına bastırdığında, delikanlının gözleri bir anda açıldı. Göz bebekleri iğne ucu kadar büyüyen köle, markizin kanının gücünü açgözlü ve *aç bir şekilde* içti*,* onu içine düştüğü soğuk karanlıktan geri çekerek.

Ya da daha doğrusu, gümüş aziz istediğini yaptıktan sonra *bırakıldığı karanlık*.

Jean-François'nın bakışları Gabriel'e kaydı, aralarında demir ağırlıklı kan kokusu asılı kalmıştı. Marki, Dario'nun içtiği sırada nabzının güm güm attığını hissedebiliyordu, bu tatlı boyun eğdirmeden zevk alıyordu — hem altında yatan genç adamdan, hem de önünde duran, pencereden dışarıya bakarak dinlemiyormuş gibi yapan yaşlı adamdan.

"Sakin ol, aşkım," diye fısıldadı Jean-François, Dario'nun saçlarını okşayarak. "Beni bitkin düşüreceksin. Ve bu gece yapmam gereken işler var."

Köle onu görmezden geldi, açgözlü, inleyerek, içmeye devam etti. *"Yeter,"* diye tısladı Jean-François, bileğini geri çekerek.

Dario, rüyadan uyanmış bir yenidoğan gibi şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı. Bulanık bakışları penceredeki gümüş azize düştüğünde, genç Nordling titremeyi bastırdı. Ama Jean-François'nın gözlerine bakarken, kanla kaplı dudakları sevgilinin gülümsemesi gibi kıvrıldı.

"Efendim," diye fısıldadı.

"Sessiz ol şimdi, tatlım. Efendin burada ve her şey yoluna girecek." Jean-François, köle kılıç kaptanına baktı. "Onu yatak odama götür, Delphine. Su ve yemek ver. Bugün görev yok. Cesur genç sevgilim dinlenmeyi hak etti."

Kaptan iki kılıcına başını salladı, askerler şömineye doğru adım attılar ve Dario'nun kalkmasına yardım ettiler. Çocuk hala yeni doğmuş bir tay kadar zayıf görünüyordu — Gabriel'in açlığı onu öldürmemiş olabilir, ama görünüşe bakılırsa ölümün eşiğine gelmişti.

Meline, Dario'nun odadan taşınmasını izledi. Somurtarak, yuvarlak masaya yeni kadehler, yeni bir şişe Monét ve aralarına parlak bir kimyasal ışık küresi koydu. Büyük

deri ciltli bir kitabı koyduktan sonra, Jean-François'ya döndü, parmaklarını dua eden bir başrahibe gibi önünde birleştirdi.

"Başka bir şey ister misiniz, Efendim?"

"Emin değilim." Jean-François, kanlı bileğini örten dantelli manşeti aşağı çekti ve penceredeki figüre bakarak, "Başka bir şey istiyor muyuz, Gabriel?" diye sordu.

"Lanet olsun sana," diye tısladı gümüş aziz. "Cehenneme git."

"Sanırım o da seni oraya gönderecektir. Eğer ben aptalca bir şekilde ölürsem tabii." Jean-François, Meline'e bakarak hafifçe gülümsedi. "Dario'nun rahat ettiğinden emin ol, aşkım. Ama sonra hemen geri dön. Bu gece bitmeden sana ihtiyacım olacak."

Jean-François pencerenin yanındaki siluete baktı, yakut rengi dudakları kıvrıldı.

"İkimiz de ihtiyacımız olacak."

Meline'in nefesi hızlandı, solgun boğazında nabzı hızlandı. Derin bir reverans ve gümüş azizin kanlı ellerine hızlı bir bakışla odadan çıktı. Jean-François, kilidin tıklamasını, dışarıda gizlenen Delphine'in kadrosunun yumuşak nabzını fark etti. Ve doğaüstü bir hızla, antika sandalyelerden birine oturdu, deri ciltli kitap şimdi kucağında duruyordu.

"Oturur musun?" Jean-François ceketinden içinde altın uçlu bir tüy kalem bulunan tahta bir kutu çıkardı. "Yoksa suçluluk duygusu o kadar ağır basıyor ki kendine bir anlık rahatlık bile tanımıyor musun?"

Gabriel de León cevap vermedi, gözleri hala camın ötesine sabitlenmişti.

"Açlığını utanma, Gabriel. Yukarıdaki cennetteki ve aşağıdaki yeryüzündeki herkes gibi, onlar da Tanrı'nın iradesidir." Jean-François ceketinin cebinden bir şişe mürekkep çıkardı ve mantarını açtı. "Ve sen onun suretinde yaratıldığın için, hastalığın onun hastalığının bir gölgesinden ibarettir, dostum. Çünkü hiçbirimiz cennetin hükümdarı kadar kana susamış değiliz."

"Bu konuda, vampir, tamamen aynı fikirdeyiz."

"Öyleyse gel. İmparatoriçe finalini istiyor. Otur ve konuş benimle. O çocuğa verdiğin acılar için suçluluk duymaya gerek yok.

"O, *benim* ona verdiğim acıları kesinlikle zevkle karşılıyor." Jean-François, zehir gibi karanlık bir gülümsemeyle, "Siz de *benim size* verdiğim acıları zevkle karşılıyorsunuz," dedi.

"Siktiğimin canavarları. Hepiniz."

"Evet. Ama bir canavar, bir insan gibi doğasını değiştiremez." Gözleri buluştu, fırtına grisi ve koyu çikolata rengi.

"Canavara hakkını ver," dedi Jean-François gülümseyerek.

Gabriel iç geçirdi. "Yoksa o senden hakkını alır."

Jean-François, ağır göz kapakları olan kömür gibi gözleriyle, Son Gümüş Aziz'in pencereden dönüp sandalyeye oturduğunu izledi. Gabriel de León'da inkar edilemez bir zarafet vardı; Margot kadar zamansız değildi, ama vahşilik ve canlılıkla dalgalanıyor, hayat ve sıcaklıkla titriyordu. Bir savaşçının elleri, bir avcının gözleri, şimdi Monét şişesine uzanıp dövmeli parmaklarıyla mantarı çıkarırken onun gözlerine sabitlenmişti.

"Dyvoklar burada."

Jean-François tarih kitabını açtı, yeni bir sayfayı düzeltti. "Ee, ne olmuş?"

"Demek İmparatoriçenizin zamanı dolmak üzere."

"Zaman, zamansız olanlar için anlamsızdır, Gabriel."

"Söylentiler duymuştum. Margot, Augustin Savaşı'ndan önce bile Konklav'ı toplamaya çağırıyordu. Krallığın kaderini belirlemek için Priorem'in toplanması." Gümüş aziz bir kadehi ağzına kadar doldurdu, havayı koyu kokusuyla doldurdu. "Orada gördüğüm Draigann mıydı? Bu günlerde Untamed'lerde kraliyet ailesi için pek bir seçenek yok. İmparatoriçeniz onu buraya nasıl çekti? Maergenn'in intikamı olarak boğazımı vaat ederek mi? Voss da aynı şeyi talep etmeye başladığında işler karışacak."

"Bu seni ilgilendirmez, mon ami."

"Evet. *Seninle ilgili*. Çünkü yıllar boyunca kızdırdığım tüm sülükler, beni öldürmenin zevki için İmparatoriçenizin kapısı önünde sıraya girmeye başlarsa, onun kum saati dolmuş demektir. Margot, Kutsal Kase'nin tarihini istiyor. Ama beni bu kadar uzun süre konuşturmanın tek nedeni açlık tehdidi. Ve bunun için artık zamanın yok."

Jean-François kalemini gülümsemesinin üzerinde gezdirirken gök gürültüsü duvarları salladı.

"Başka işkence yöntemleri de bulabiliriz, Silversaint. Çok daha hızlı ve *çok* daha keskin yöntemler. Ama İmparatoriçemin bu sinekleri ağına çekmek için verdiği sözler önemsiz. Bu seni şok edebilir Gabriel, ama Margot'un ara sıra yalan söylediği bilinir. Hikayen onu memnun ederse, onun onur konuğu olarak hayatına devam etmene engel olacak hiçbir şey yok." Karanlık gözler Silversaint'i baştan aşağı süzdü. "Bir düşün. Sul Adair'de yaşamak, en karanlık tanrılara mutlulukla saygı göstermek, zevklerin tadını çıkarmak..."

"Saçmalamayı kes, vampir. İkimiz de benim ölü bir adam olduğumu biliyoruz. Margot hayatımı bağışlasa bile, hayatım bana *ait* değil. O bana *sahip*."

Son Gümüş Aziz ışığa doğru eğildi ve Jean-François, fırtına grisi gözlerinin ötesinde, bunun parıltısını görebiliyordu; gelininin kollarında geçirdiği onca yılın kan ve günahlarının bedeli. Lanet. Hayatta olan her soluk kanlıyı bekleyen delilik.

"Sangirè," diye mırıldandı Jean-François.

"Kırmızı susuzluk." Gümüş aziz, hayalet gibi bakışlarla Dario'yu bıraktığı ocağa baktı ve titreyen ellerini birbirine doladı. "O çocuk... Yedi Şehit, kendimi durdurmak için elimden gelen tek şey buydu. Ve yakında bir gün... Artık bunu yapamayacağım. Sangirè zihnimi ele geçirecek ve açlık kalbimi yönetecek. Geriye sadece canavar kalacak. Yolun sonunda beni bekleyen zevk dolu bir hayat yok, Chastain. Sadece delilik ve ahlaksızlık var. Hayatım boyunca canavarları öldürdüm. Ve bir canavar olarak ölmeme izin verirsem *lanetlenirim*."

Kadehi kaparak Gabriel onu bir yudumda boşalttı. "Beni

lanet olası Dyvok'a yem etmeni tercih ederim."

"Bu çok yazık olur." Marki'nin bakışları dövmeli ellerden, kan lekeli dudaklardan, gümüş azizin gözlerine kadar gezindi. "Başka biri sana çok daha görkemli bir son verebilir."

"Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, Tarihçi."

"Hala elde edebilirsin. Bana arzunu söylersen."

Son Gümüş Aziz, sanki dünyanın yaşı kadar uzun bir süre baktı. Uzaklardan gelen gök gürültüsü pencerenin dışında yankılanıyordu, kadehini kenara koyarken kimyasal küre gözlerinde parıldıyordu ve Gabriel eğildiğinde, Jean-François'nın karnında ölü kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop kanat çırpmaya başladı, vampir onun fısıltısında şarabın tadını alabilecek kadar yakındı.

"Celene."

Jean-François gözlerini kırptı. "O ne olacak?"

"Gözlerindeki ışığın sönmesini izlemek istiyorum," diye homurdandı Gabriel. "Onu bekleyen cehenneme düşerkenki dehşetini görmek istiyorum. O hain dişi domuzun *ölmesini* izlemek istiyorum, Chastain."

"Tsk, tsk. Ne kin dolu."

Gabriel geriye yaslandı, kadehini doldururken acı gülümsemesinde dişleri parladı.

"Onu benim kadar nefret etmek için *çok* fazla sevgi gerekti."

"Son Liathe bu nefreti hak etmek için ne yaptı acaba?"

"Eminim merak ediyordur. Ve bu hikaye sana pahalıya mal olacak. Hikayemin geri kalanı. Dior'un hikayesi. Augustin Savaşı. Charbourg'daki kan banyosu. Son ihanet. Sana lanet olası tarihini anlatacağım, Jean-François. Ama sen bana kız kardeşimin boğazını vereceksin."

Canavar ve insanın gözleri, dolup taşan altın kadehin üzerinde buluştu.

"Bunun ayarlanabileceğine inanıyorum, Gabriel."

Son Gümüş Aziz yavaşça başını salladı. Gözleri kimyasal küreye geri döndü. Hücrenin karanlık bir köşesinden soluk renkli bir güve çıkmış, camın üzerine kanatlarını çırpıyordu. Gabriel, sahte yıldız ışığında kaybolmuş, parlayan yay üzerinde boşuna çırpınan güveyi izledi.

"Susadın mı, soğukkanlı? Korkarım bu *uzun* bir gece olacak."

Jean-François, bekleyiş içinde kalemini mürekkebe batırdı.

"Sabırlıyım."

Gümüş aziz güldü, ama gülümsemesi başladığı kadar çabuk söndü.

"Ben de bir zamanlar sabırlıydım."

İçini çekerek, başparmağını eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Ben de öyleydim."

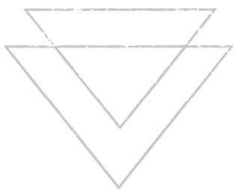
BİRİNCİ KİTAP

ÖLÜM ARAYIŞI

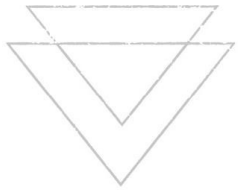
Ve bakın, ey çocuklar, Babasının sözüyle Oğul beden buldu ve tüm Empyrean korosu sınırsız bir sevinçle doldu. Melekler, annesine büyük saygı gösterdiler ve kutsal çocuğuna, kendi elleriyle yaptıkları hazineleri sundular. Evangeline'den Temperance, Eirene, Hope ve büyük Raphael, Kurtarıcı'nın bu dünyadaki krallıkları adil bir şekilde yönetebilmesi için Bilgelik bahşetti. Ama düşmanlarının O'ndan korkması için, sert Mahné bebeğe Ölüm'ün hakimiyetini, Sanael ise Kan'ın sırlarını ve Gabriel de O'nun tahtına giden yolu yakacak Ateş'i verdi.

Ve Cennetin Kralı memnun oldu.

—KURTARICI KITABI 2:39

I VEDA HEDİYELERİ

"CELENE SANA Dior'un cenazesine katılmadığımı söyledi."

"Evet." Jean-François ince elini uyarı olarak kaldırdı. "Ama yine duygusal bir keder krizine girmeden önce, kız kardeşinin Lachance'ın aslında Dún Maergenn Savaşı'nda öldürülmediğini de ağzından kaçırdığını sana söylemem gerektiğini düşünüyorum. Mothermaid Mezarlığı'na gömüldükten sadece üç gün sonra, San Michon'un Kutsal Kase'si mavi gözlerini bir kez daha açtı. O yüzden gözyaşlarını trubadurlara sakla."

"Üç gün." Gabriel başını salladı. "Lanet olası bir ömür kadar uzun bir süre olabilir."

"Bu iyileşmeden zamanında haberdar edilmedin, öyle mi?"

"O zamana kadar çoktan gitmiştim." "Ne kadar da uygun."

Gümüş azizin bakışları keskinleşti, kol dayanağı sıkarken gıcırdadı.

"Bunda *uygun* olan hiçbir şey yoktu, ruhsuz pislik. Onun *öldüğünü* sandım. Anlıyor musun? *Lanet olası* Tanrı, yaşadığım cehennemi düşündüğümde, o kızın öldüğüne inanmanın *acısını*, ona kızım gibi, karım gibi, bu *tanrının unuttuğu dünyada sevdiğim her ruh* gibi başarısız olduğumu düşündüğümde..."

"Sakin ol, Gabriel."

Gümüş aziz ayakta duruyordu, elleri yumruk haline gelmişti. Jean-François, adamın kalbinin göğsünde atışını, havada kan ve demir kokusunu duyabiliyordu. Tarihçi bacak bacak üstüne atmış, sakin görünmeye çalışıyordu. Ama konuştukları ilk gece Gabriel'in saldırısının gölgesi aralarında asılı kalmıştı ve Jean-François'nın vücudunda hala izleri vardı.

"Delphine, o kapının hemen dışında, köle haline getirilmiş çelikten bir kadroyla bekliyor." Jean-François kalemiyle belirsiz bir şekilde el salladı. "Ve eğer onu çağırmam için bana bir fırsat verirsen, korkarım sana nazik davranmayacaktır." Tarihçi eğilip, komplo kurarcasına fısıldadı. "Nedenini sadece Tanrı bilir, ama bizim iyi kaptanımız sana pek sıcak bakmıyor."

Gabriel öfkesini bastırdı, derin bir nefes aldı ve koltuğuna geri çöktü. Dudaklarını bükerek şarabından bir yudum daha aldı.

"Bu çok üzücü bir haber."

"Acını hayal bile edemiyorum." Jean-François, Gabriel'in gülümsemesine karşılık verdi ve çikolata rengi gözlerini devirdi. "Ama diğer yürek parçalayıcı konulara gelince, Kutsal Kase'nin mucizevi dirilişinin haberi sana nasıl ulaşmadı? O, mezarından küçük, neşeli cesedini çıkarmadan önce çok uzağa gitmiş olamazsın, değil mi?"

"Celene'e sormanı tavsiye ederim. Sana söylediği yalanların bana söylediği yalanlarla aynı olup olmadığını kontrol et. Ama aynı yılanın seni iki kez ısırmasına izin verme, vampir." Gabriel omuz silkti. "Sonuçta bunun bir önemi yok sanırım. O zamanlar tek bildiğim, korumaya söz verdiğim bir kızın gözlerimin önünde öldürüldüğüydü. Hem de benim yüzümden. Tıpkı Patience gibi."

Gümüş aziz, parmaklarına dövmeyle yazılmış ismi başparmağıyla okşadı. "Biliyorsun, sevdiğini hayal kırıklığına uğratmak bir şeydir. Başka bir şey ise...

Çocuğunu hayal kırıklığına uğratmak. Senin gibi biri bunun derinliğini anlayamaz. Ama bu dünyaya bir hayat getirmeye karar verdiğinde, bununla birlikte bir söz de vermiş olursun. Çok derin bir söz. Patience'i ilk kez kucağıma aldığım anda bunu iliklerime kadar hissettim.

Gabriel şaşkınlıkla başını salladı ve fısıldadı.

"Tanrım, *o kadar* küçüktü ki. Onu kıracağımdan korktum. Astrid onu bana vermeye çalıştığında reddettim. Ama karım anladı. O biliyordu.

beni kendimden daha iyi tanıyordu. Ve o sıcak küçük bohçayı kollarıma verdiğinde, içimdeki korku bir anda... eridi. Kaynayan eriyik, sertleşerek dünyayı ikiye bölebilecek kadar güçlü bir çeliğe dönüştü. Savaştığın şeyleri nefret etmek yardımcı olur. Ama savunduğun şeyleri sevmek *çok* daha iyidir. Bebeğimin gözlerine bakarken, onu korumak için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını biliyordum.

"*Hiçbir şey*.

Aynı şeyi Dior'a da söz vermiştim. Onun yanında olmak için cehennemden geri dönüp savaşacağımı. O zamanlar bunun ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamamıştım. O kızın içimdeki boşluğu doldurmaya başladığını. Ama birlikte kat ettiğimiz kilometreler ve yaşadığımız zorluklar içinde, Dior Lachance benim için bir zamanlar kollarımda tuttuğum o kız bebek kadar değerli hale gelmişti."

Gabriel başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Ve ikisini de hayal kırıklığına uğrattım.

Ona veda ettim. Cenazesinden önceki gece onu yatırdığımız soğuk odaya gizlice girdim. Cadılar saati geçmişti, Maergenn'in harabelerinde aç rüzgarlar uluyordu, savaşın kaosu yerini hepimizin kazanmak için ödediği bedelin acı gerçeğine bırakmıştı. Aaron, Baptiste ile birlikte, küllerin arasında aşklarının kıvılcımını bulmaya çalışıyordu. Lachlan, bir şişenin dibindeydi — Dior'a yardım etmek için getirdiği gümüş birliğinin son hayatta kalanı, içkide teselli arıyordu. Phoebe, akrabalarıyla birlikteydi, kaybettiği, bulduğu ve tekrar kaybettiği kocasının cesedi üzerinde ağlıyordu."

"Peki Celene?"

"Siktir et Celene'yi."

Gabriel, dövmeli parmak eklemlerini dudaklarına sürterek hırladı.

“O başından beri *her şeyi* biliyordu. Kurtarıcı. Onun laneti. Taptığı tanrının oğlu hepimizin başına bu cehennemi getirmişti, ama o yine de onun önünde diz çökmekten memnuniyet duyuyordu. Beni sırtımdan bıçakladı. Yüzüme yalan söyledi. Babam hakkında. Esani hakkında. Ve sonunda, bana Dior'u kaybettirdi. Kız kardeşim cehennemde yansın, umurumda değil.

“O soğuk odada durmuş, zavallı çocuğa bakıyordum, yanağıma kazıdığı yaralar gözyaşlarımla birlikte yanıyordu. Uzun

soluk saçları başının etrafında bir hale gibi yayılmıştı ve mat ışıkta parıldayan güzel bir zırh giymişti. Ancak sol eli kasıtlı olarak çıplak bırakılmıştı, hala yırtık pırtık ve parçalanmıştı — hayatını alan savaşta işaret parmağı ve başparmağı hariç tüm parmakları kopmuştu.

“Bütün dünya bir fırtınaydı ve ben onsuz başıboş kalmıştım. Güneşi geri getirecek hiçbir umut yoktu. Daha iyi bir yarın düşüncesi yoktu. Sonunda, o gece kapımı çaldıktan sonra geriye kalan tek şeyle baş başa kalmıştım.

"*İntikam*.

“Onu arzulayarak yanıyordum; artık beni ısıtacak tek ateş oydu. Ölü gümüş kardeşimin paltosunu çıkarıp atıma bindim ve uluyan rüzgarlara doğru hücum ettim. O zavallı kıza, hak ettiğim cehenneme gitmeden önce başka hiçbir şey yapmasam bile, Fabién Voss'un gözlerimin önünde ölmesini sağlayacağıma yemin ettim. Onun yok ettiği bu dünyayı intikam alacaktım. Ve bu sözle, Dior'un bana verdiği veda hediyeleriyle, Sonsuz Kral'ı yok etmek için yola çıktım."

Jean-François kaşlarını çattı. "Veda hediyeleri mi?"

Gabriel sadece başını salladı, gözleri donuklaştı. Kimyasal küreye bakarak, ışığın içinde titreyen geçmişin hayaletlerini izledi.

"Sonsuz gecenin içinde kuzeydoğuya doğru, Òrd Nehri'ni takip ederek at sürdüm, kafamda yavaş yavaş bir plan oluşuyordu. Kışın en kötüsü yakında sona erecekti; bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Günler, ölüm, ilkbahar, yaz ve sonbahar birbirine karışmış halde ancak üç ay sürüyordu, ama hiçbir vampir köprüler veya tabutlar dışında akan taze suyu geçemezdi. Yaklaşan erime, benim hızımın yakında yavaşlayacağı anlamına geliyordu, ama aynı zamanda Sonsuz Lejyon'un da yakında yürüyüşünü durdurması gerektiği anlamına geliyordu.

Fabién'in ordusu Elidaen'in kuzeyinde bir yerdeydi ve gözü Augustin'den hiç ayrılmıyordu. Ama şanslıysak, başkentin kuzeyini savunan büyük şatolar bir kış daha dayanmış olacaktı ve Sonsuz Kral geri çekilip bir sonraki donmayı beklemek zorunda kalacaktı.

"*Beni* bekle.

"O yolda beni rahatlatan sadece iki şey vardı, ama ikisi de yaklaşan baharın düşüncesinden daha fazla içimi ısıtıyordu. İlki, cesur atım Argent'tı; Redwatch'taki eski dostum Fionna'nın hediyesiydi. Büyük

gelding, lanetli Daesweald'ı, donmuş Highlands'ı geçip Maergenn kasabasının surlarına kadar beni güvenle götürmüştü. O, güçleri ve dayanıklılıklarıyla ünlü*, tarreun* olarak bilinen asil Ossian cinsindendi. Yünlü kürkünün çoğu griydi ve metal gibi hafif bir parlaklığı vardı; sanırım adı da buradan geliyordu. Ama ön ayakları beyazdı ve yüzünde de neredeyse bir kafatası gibi görünen aynı desen vardı. Durmaksızın koştu, kilometrelerce uzanan karlı arazide hiç durmadan koştu, altında bir insanın isteyebileceği kadar sağlam bir kaya gibiydi.

“İkinci tesellim, Argent'in eyeri üzerine bağlanmış, sınırsız karanlıkta gümüş gibi parıldayan sadık kılıcım Ashdrinker'dı. Maergenn'de kanlı bir iz bırakarak sefil ve soylu olanları öldürdüğümde o da elimdeydi. Ama Dior'un sonunu gördüğüm mezara düştüğümde onu kınına koydum ve o zamandan beri onu çekecek cesareti kendimde bulamadım. Ash'in beni gerçekten sevdiğini biliyordum, ama Dior'u da seviyordu - sonuçta ikisi birlikte Danton Voss'u öldürmüştü. Sadece kullanıldığında konuşabilse de, Lilidh'den önceki son anlarda Celene ile aramda geçen her şeyi *görmüş* olmalıydı..."

Gabriel sertçe yutkundu ve başını salladı.

"Sana daha önce de söylemiştim, dürüst bir dost gibisi yoktur, soğukkanlı. Ama gerçek en keskin bıçaktır. Ve sonunda onu tekrar çektiğimde Ash'in beni ne kadar derinden keseceğinden korktum.

Bunun için cesaretimi toplamam iki gece sürdü. Günlerim alacakaranlık kadar loştu, alacakaranlıklar ise gece yarısı kadar karanlıktı. Ben kuzeye doğru ilerlerken, boğulmuş güneş başımın üzerinde topallayarak ilerliyordu. Yıllar önce Ossian seferlerinde savaşırken bu ülkeden geçmiştim, ama şimdi buradaki çürümenin ne kadar derin olduğuna hala şaşkındım. Buzla kaplı ve mantarla boğulmuş, hektarlarca ölü ağaçlar. Harap olmuş tarlaların üzerinde uluyan dondurucu rüzgarlar. Göz alabildiğince uzanan, kükürt kokan gri karlar. Kuş sesleri yoktu. Sıcaklık yoktu. Umut yoktu.

"Yıkık bir gözetleme kulesinde yatmıştım; çürümüş taşlardan oluşan bir çemberden ve karı tutan çürümüş bir ahşap çatıdan ibaretti. Akşam yemeğinden sonra pipomdaki kutsal tütünü bitirdim, kutsal ayin damarlarıma yerleşip içimdeki susuzluğu yatıştırdı. Ateşin yanında otururken, Ashdrinker'ı kucağıma koydum. Gözlerim kadını dolaştı...

kın, uzun gümüş dalgalar halinde şekillendirilmiş saçlar, çapraz çubukta uzanmış kollar. Derin bir nefes alarak, kılıcımı kınından yavaşça çıkardım.

"Ama kafamda tek duyduğum sessizlikti.

"'... Ash?' diye fısıldadım.

Kılıcı uzun ve Eski Talhosti tarzında kavisliydi, ateşin ışığında gizemli semboller parıldıyordu, ucundan altı inç kopmuştu. Kabzadaki gümüş rengi hanımefendiyi inceledim, yüzü sonsuza dek gülümser bir ifadeyle donmuş, melek gibi ve sakin.

"'Ashdrinker?"

*"B-B-B-

"Ve hala duruyorlar."

Gümüş aziz başını kaldırdı, Jean-François düzgün yanağını tüy kalemiyle hafifçe vurdu. Gabriel'in eli refleks olarak kalktı ve sağ gözünün altındaki yara izlerini okşadı.

"Solukkanlılar, en ölümcül yaralar hariç her şeyi iyileştirir, de León. Tıpkı kith'ler gibi. Çok az şey bizi yaralar. Lachance'ın sana verdiği yaraların geçmemesini garip bulmadın mı?"

"Evet." Gabriel omuz silkti. "Ama daha önce onun kanının vampirleri küle çevirdiğini görmüştüm. Sonuçta ben de yarı vampirdim. Dürüst olmak gerekirse, onun kaybından dolayı çok üzgündüm, bu yüzden fazla kafama takmadım. O gece Ash'in kılıcında yansıyan görüntümü izlerken, biraz acı çekmeyi hak ettiğimi düşündüm.

"Bana kızgın olmaya hakkın var, Ashdrinker," dedim ona. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. *Onu* hayal kırıklığına uğrattım. Ama seni ilk aldığım günden beri, bana sadık kaldın..."

"Bana sadakatten bahsetme! Hırsız ellerinle kılıcımın kabzasını kirlettin!

"... Ben hırsız değilim."

"*Mırıldanan keçi hırsızı, o zaman beni nasıl kullanmaya başladın? Benim haklı efendim nerede? Ey talihsiz aptal, ona zarar verdiysen, cennetin melekleri bile gözlerini senin üzerine yağdıracağım cehennemden başka yere çevirecekler!*

"Ash, *ben* senin efendinim. *Arkadaşın*."

"*Yazıklar olsun! Yazıklar olsun ve hainlik, beni emanet edildiğim ellerden kaçırmak için! Domuz gibi serseri, sen layık değilsin!*

“O anda kalbim göğsümde çöktü, kesin bir şey fark ettim. Ashdrinker, Forever King'in derisini parçaladığı geceden beri hiç eskisi gibi olmamıştı. Aklı dağınıktı, konuşurken kekeliyordu, bazen nerede olduğunu, hatta ne zaman olduğunu bile unutuyordu. Ama daha önce hiç bu noktaya gelmemişti...

“Artık beni senin domuz gibi yapışkan pençelerinle kirletme ve beni efendimin eline geri ver! Yaklaşan savaşta bana İHTİYAÇ olacak! BENİ GERİ VER, DİYORUM!

Onu kınına geri sokup, kabzadaki tutuşumu gevşetince sesi kesildi. O anda kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim

. Başarısızlıklarım ne olursa olsun, hayatımın en karanlık saatleri elimdeki kılıcın ağırlığıyla aydınlanmıştı.

“Ve şimdi…

“Tatlı Ana Kız, o benim kim olduğumu bile hatırlamıyordu.

"Nedenini merak ettim. Aramızda neyin değiştiğini. Ama geçmişte Ash zaman kavramını kaybettiğinde, her zaman geri dönmeyi başarmıştı. Bana. Hafif şafak ışığıyla anılarının geri geleceğini umarak, gümüş rengi alnına bir öpücük kondurup onu bir kenara bıraktım. Ateşin yanında yavaşça kıvrılıp uykuya daldım."

Jean-François kalemini mürekkebe batırdı. "Oldukça aptalca, değil mi? Kendinden nefret etmeyi bir kenara bırakırsak? Arkanda kimse yokken Elidaen'in vahşi doğasında dolaşmak tehlikeye davetiye çıkarmak değil miydi, oui?"

"Başka seçeneğim yoktu." Gabriel omuz silkti. "Ama benim tahminime göre, yeterince güvendeydim. Nikita'nın Ossway'deki seferi geride hiçbir canlı bırakmamıştı ve herhangi bir Ölü bana ulaşmadan çok önce geleceğini bilirdim."

"Nasıl?"

Gabriel parmağını ellerinin üstündeki gümüş desenlerin üzerinde gezdirdi — sağ elinde bir kurukafa çelengi, sol elinde bir gül örgüsü. Tarihçi, bu dövmelerin adamın vücudunun çoğunu kapladığını biliyordu — en azından Gabriel'in ona gösterme nezaketinde bulunduğu kısımları.

"Gümüş azizin koruması," diye mırıldandı Jean-François.

"Mürekkep, kötülüğün huzurunda yanarak onu kör edecek kadar parlak olurdu. Hiçbir dünyevi zırhın eşleşemeyeceği bir nimet." Gabriel omuz silkti. "Ayrıca, Argent neredeyse derimdeki gümüş kadar parlak bir işaret görevi görecekti. Yeryüzündeki ve gökyüzündeki canavarlar senin türünü nefret eder, vampir. Kokun, *varlığın* bile onları tedirgin eder. Böylece, yeterince güvende olduğuma inanarak, rüyalarımı hatırlamamayı umarak uykuya daldım."

Gabriel, somurtarak bir yudum şarap içti.

"Ama yine de, o rüyalarımı rahatsız ediyordu. Aramızdaki bağ, damarlarımda kırmızı harflerle yazılmıştı. Onun kanını iki kez içmiştim, birincisi San Michon'da hayatımı kurtardığında, ikincisi Cairnhaem'de onu almaya çalıştığında. Celene'i uykunun duvarının ötesinde beni beklerken buldum; dalgalı kırmızı bir siluet. O Dún

Maergenn, Aléne Voss kollarında soluyordu. Ve o kanlı ağzını Sonsuz Prens'in boğazından kaldırdığında, kız kardeşim keskin dişlerle dolu çıplak çenesiyle gülümsedi.

"*Bu kanla sonsuz yaşama kavuşacağız*."

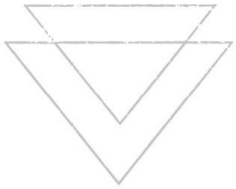
“O tıslama sesiyle uyandım ve kılıcımı aradım. Ama soğuk karanlıkta gözlerimi kırpıştırırken, nerede olduğumu hatırladım. Ateş sönmüştü, dışarıda fırtına dinmişti, yeni yağan karla birlikte kükürt kokusu geliyordu. Yıkık kulemin penceresinden dışarıya bakarken, fısıldayan rüzgarı, etrafımdaki eski taşların gıcırdamasını ve hepsinin altında, bir bebeğin nefesi kadar yumuşak, hızla koşan ayakların altında donmuş zeminin hafif çıtırtısını dinledim.

Argent soğuk taş zemini tekmeleyerek homurdandı. Tamamen uyanmıştım, yalnız olmadığımı bilmek karnımı ürpertmişti. Ama atım keyifsiz olsa da, kalkanım henüz yanmamıştı, bu yüzden karanlıkta yaklaşan şeyin vampir olmadığından emindim.

Son Gümüş Aziz, kadehini zeki parmakları arasında çevirerek kıkırdadı.

"O pislik pencereden içeri girip kafamı koparmaya çalıştığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin."

II
KAHRAM
ANLAR

"O ADİ HERİF?" JEAN-FRANÇOIS kitabından başını kaldırdı. "Bu bir unvan mıydı, yoksa mesleği mi?"

"İkisi de değil. O bir pis kanlıydı. Öldüğünde kırklı yaşların ortasında olan bir kadındı, vampir olmadan önce belki dört gün boyunca çürümüş olmalı. Eti şişmişti, beyni ve ağzı çürümüş, ağzı açık iki keskin dişini ortaya çıkarmıştı. O pencereden içeri girip göğsüme çarptığında kükredim, düşerken Ashdrinker'ı kınından çıkardım, o gümüş çığlık kafamda *sağır edici bir şekilde* yankılanırken çığlık attım.

"Beni bırak, seni kötü huylu, sığır güden yağ avcısı!

"Yere çakıldım, nefesim kesildi, Ashdrinker'ın çığlığı şok etkisiyle tutuşumu kaybettim. O sefil yaratık boğazıma saldırırken parmaklarımdan kaçtı, çürümüş nefesi gözlerimi *yaşarttı*. Yüzüne yumruk attım ve derimdeki gümüş onun etini yakınca çığlık attı. Parmak uçları boğazıma, bileğime saplandı ve bir engerek gibi saldırdı, o pis dişlerini ön koluma batırıp *sertçe* ısırdı.

"Bir haykırışla kendimi kurtardım, kan odanın her yerine sıçrayarak parıldıyordu. Argent, derisine sıçrayan kanla sıçrayarak, bağlarını zorluyordu. Soğuk taş döşemelerin üzerinde yuvarlandım, o ölü şey kanımın tadına bayılmış, çırpınıyor, tıslıyordu. Ama Ashdrinker'ı kaybetmiş olsam da, henüz silahsız değildim - parmaklarım

derinlere uzanıp içimdeki korkunç gücü ortaya çıkardım.

"Tüm soluk kanlılar, babalarımız tarafından hem kutsanmış hem de lanetlenmiştir, vampir. Sonunda bizi deliye çeviren susuzluktan muzdarip, ama aynı zamanda onların nimetlerinin de taşıyıcıları; güç, hız ve soylarının kanındaki yeteneklerin bir kısmı. Chastain'in oğulları için hayvanları kontrol etme gücü. Dyvok'tan doğan çocuklar için kutsal olmayan güç. Ilonlar için duyguların çarpıtılması. Ve benim için, hiç tanımadığım babamdan bir lütuf. İnançsızların kutsal olmayan sanatı."

"Sanguimancy," dedi Jean-François.

Gabriel başını salladı. "Kanın kendisi üzerinde hakimiyet. Benim gücüm babamın gücünün sadece gölgesiydi. Okyanustan doğan bir damla kadar. Ama parmaklarım o şeyin boynuna gömüldüğünde, o kutsal olmayan gücü çağırdım, parmak uçlarımdan yayıldı ve o canavarın kanını çürümüş damarlarında kaynatmaya başladı.

"Çığlık attı; korkunç acıyı fark edecek kadar aklı kalmıştı. Onu hızlıca öldürmek niyetiyle kafasını taşa çarptım. Ve öyle de yapacaktım, ama sonraki ikisi kule kapısından içeri dalmasaydı.

“Dior'dan çok da büyük olmayan, akraba gibi görünen bir erkek ve bir kız. Bana çarptılar, çığlık atan kadının boynundan tuttuğum elimi kopardılar, kan fışkırdı, kemikler kırıldı. Erkek çocuğu tekmeledim, kız ise boğazıma atladı. Ve soğuk bir korku karnımı keserken, kendimi Ölüm Meleği'nin gözlerine bakarken buldum.”

“Kötü kanlılarla savaşmak mı?” Tarihçi alaycı bir şekilde güldü. “Lütfen, de León. Erken dönem dramaya girişin takdir ediliyor, ama hayatın için korktuğuna inanmamı bekleyemezsin.”

"Hiç bunun için savaşmak zorunda kalmamış biri gibi konuşuyorsun. Çürümüş ya da değil, sefil olanlar yine de *vampirlere,* Chastain. En hızlı geyikten daha hızlı, yarım düzine sıradan adam kadar güçlü. Ve evet, ben sıradan biri değildim. Ama akşam yemeğinde içtiğim kutsal içkiden bu yana saatler geçmişti ve pislik evindeki ozanlar benim gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustası olduğumu söylese de, kılıcım onun düştüğü taşın üzerinde yatıyordu. Çıplak elle, aç, üçü birine karşı?”

Gabriel başını salladı.

"Sana söylediğim gibi, dünyanın mezarlıkları korkuyu dosttan başka bir şey olarak gören aptallarla doludur. Elbette korkmuştum, Chastain.

“Bana hareket alanı sağlayan Argent'ti, büyük savaş atı sonunda onu bağladığım yerden kurtuldu ve üzerime çöken çocuk şeyine ezici bir tekme attı. Soğukkanlı yaratık duvara çarptı ve ben bir çığlık atarak kızın bileğini yakaladım ve onu arkadaşının peşinden fırlattım. Vücudu taş duvara çarptı, çürümüş harç ve tuğlalar geceye doğru savruldu ve ikisi duvardan geçip dışarı çıktı. Ama zaferim kısa sürdü; etrafımdaki eski kule titriyordu, duvar fırtınalı denizi andırırcasına dalgalanıyordu ve sonunda yapının bütünlüğü bozuldu ve tüm bok çukuru kulaklarımın dibinde çöktü.

Argent düşüşten kaçacak kadar hızlıydı ve ben de en kötüsünden kurtulmayı başardım, çatı çökünce duvardan dışarı atladım. Ama yine de sırtımda tuğla yağdığını hissettim, aptal kafamda, gözlerimin arkasında sessiz bir patlama patladı ve kanlar saçarak karın üzerine düştüm.

“Bir şey üstüme düştü, öfkeyle tıslayarak... Yine o sefil kadın. Onu ters çevirip boğazını sıkacak kadar gücüm vardı, ama gözlerine siyah kan dolarken, iskelet parmaklarının saçlarıma dolandığını hissettim ve dişleri enseme batarken kükredi.

"Orada ve o anda her şey bitebilirdi. Lorson'un Kara Aslanı efsanesi. Kızıl Glade'in fatihi. Nordlund'un kurtarıcısı." Gabriel alaycı bir şekilde güldü. "Ne boktan bir şaka olurdu. Hiçliğin ortasındaki önemsiz bir tepede, üç pis sefil tarafından son anda alt edilebilirdim. Ama kulaklarımda sıkıcı bir çıtırtı duyuldu, ıslak beyin parçaları yanağıma sıçradı, ardından karanlıkta bir tekerlek kilidi silahının yankısı geldi. Ve sırtımdaki ölü kız devrildi, yüzünün olduğu yerde dumanlı bir delik kaldı.

“Karanlıkta bir büyük kılıç şarkı söyledi; hiçbir ölümlü insanın kullanamayacağı kadar büyük bir kılıç, arkasında hava gürültüsü yaratacak kadar güçlü bir şekilde sallandı. Kılıcın kabzasında kükreyen bir ayının parıltısını, gece rüzgârında dalgalanan uzun altın saçları gördüm. Sefil çocuk başından kalçasına kadar ikiye bölündü ve vücut ikiye ayrılırken, onu ikiye bölen kişinin

, arkada karanlıkta durduğunu gördüm - uzun boylu, vahşi ve daha da derin bir karanlıkta.

“Gümüş çelik bir çekiç altımdaki kadının kafasına indi ve kafatasını karın içinde ezip parçaladı. Kadın bir kez sıçradıktan sonra hareketsiz kaldı, reddedilen ölümü sonunda onu almaya gelmişti. Kalkmaya çalışırken, gözlerimin önündeki kırmızı sisin içinden başka bir figür belirdi, büyük, geniş ve en kaliteli maun ağacından oyulmuş gibi. Ona uzattığı kanlı eli tuttuğumda, içindeki sıcaklığı hissettim. Sadakati. Sevgiyi.

"Kendine daha iyi bakmalısın, mon ami," diye güldü.

Diğer figür başını salladı. "Bir gece, seni kurtarmak için orada olmayabiliriz."

"Aaron," diye fısıldadım. "Baptiste."

Kar yağarken önümde duruyorlardı; silah arkadaşları ve sevgili kardeşler. Baptiste Sa-Ismael iri, geniş göğüslüydü, bir zamanlar siyah olan saçları artık kısa kesilmiş ve şakaklarında griler belirmişti. Soluk kürkle süslenmiş koyu renkli deri giysiler giymişti, uzun kışlık pelerini ağır omuzlarından sarkıyor ve kanlı karda topuklarına kadar uzanıyordu. Bir kolu askıya alınmıştı — Dún Maergenn savaşında kırılmış, henüz iyileşmemişti. Sakal izleri kare çenesini karartıyordu ve yakışıklı yüzü dostça bir gülümsemeyle aydınlanıyordu. Yine de, bir şekilde, bu ışık eskisi gibi gözlerine tam olarak ulaşmıyordu.

"Yanında, siyah deri giysiler ve gece mavisi bir palto giymiş, rüzgarda dalgalanan uzun sarı saçları olan sevgilisi duruyordu. Bir zamanlar aptal gençliğimin tüm tutkusuyla nefret ettiğim, ama şimdi akrabalarımdan daha çok sevdiğim bir çocuk. Bir zamanlar Aaron de Coste benimle birlikte Ölülerin ordularına karşı savaşmıştı, ama şimdi kardeşim *onlardan biriydi,* hayatı ve ışığı Kurt Anne'nin dişleri tarafından çalınmış ve sol elinde hala taşıdığı damga ile canavarın gölgesinde kalmıştı.

Nikita Dyvok'un kara kalbi ve dikenleri.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye hırıltıyla sordum, kanlı boynumu ovuşturarak.

"Senin zavallı kıçını kurtarıyorum," diye bir ses arkamdan geldi.

“Karın üzerinde botların çıkardığı sesle döndüm, kimi göreceğimi zaten biliyordum. O, ona öğrettiğim avcı gibi ölü ağaçların arasından, elinde dumanlı bir tekerlek kilitli tabanca ile çıktı. San Michon'un yedi yıldızıyla süslenmiş siyah bir palto giyiyordu. Göğsüne dört tabanca daha bağlanmıştı, sırtında ise büyük bir kılıç vardı. Kumral saçları alttan traşlıydı, şakaklarından yanağına kadar gümüş güllerden oluşan bir desen dövme vardı. Dövme gümüş ışıkla parlıyordu, GODSWILL harfleri parmak eklemlerinde yanıyordu. Aaron yaklaşırken, diğer vampirler gibi gümüş azizin koruması karşısında geri çekilerek yumuşak bir şekilde tısladı.

"Lachlan," diye fısıldadım.

Eski çırağım çarpık bir gülümsemeyle, yumuşak Ossian aksanıyla konuştu. "İki kez bokun içine basmış gibi görünüyorsun, huysuz piç."

"Otuz üç yaşındayım, seni küçük pislik."

"Dediğim gibi." Lachlan göz kırptı ve tabancayı bandolierine soktu. "Yardım ister misin, ihtiyar? Senin yaşında bir adam için üç sefil adamla uğraşmak çok zor."

Baptiste beni ayağa kaldırırken, ben de onun bileğini sıkıca tutarak yüzümü buruşturdum.

"Yeterince saçmaladınız, burada ne yapıyorsunuz?"

"Tabii ki senin peşine düştük." Baptiste elini kafasına götürdü ve iç geçirdi. "Aaron ve ben, M^lle^Lachance'ın cenazesinden hemen sonra Maergenn'den ayrıldık. Senin izini takip ettik."

Lachlan ikisine başını salladı. "Onları takip ettim. Gizlice, gibi."

Aaron bir kaşını kaldırdı. "Seni günler önce kokladım, farkında mısın? Bu entrikaları yapmaya gerek yoktu, bizimle birlikte seyahat edebilirdin."

"Ben sülüklerle seyahat etmem."

Aaron buna öfkelendi, ama eski çırağım bana sert bir bakış attı.

"Kendi başına dolaşarak ne halt ettiğini sanıyorsun? Seni takip edeceğimi bilmeliydin."

"Umarım takip etmezsin," dedim. "Bu yola tek başıma çıkmamın bir nedeni var, Lachie."

"Bu yol seni nereye götürüyor, kardeşim?"

“Aaron konuşurken ona baktım, boğazımda yutkunamayacak kadar büyük bir yumru oluşmuştu. Savaştan sonra konuşacak vaktimiz olmamıştı; onun neye dönüştüğü ya da benim bu konudaki rolüm hakkında. Ve tüm çektiği acılara rağmen bana hala *kardeşim diye* seslendiğini duymak...

"Her zaman gittiği yere, Aaron."

"Voss."

“Başımı salladım. ‘Ve kimseyi benimle birlikte yürümesi için ikna etmeyeceğim. Cehennemde arkadaşa ihtiyacım yok.’

Baptiste iç geçirdi. "Gabe, Dior'u sevdiğini biliyorum. Onun ölümünden dolayı üzüldüğünü biliyorum..."

"*Üzülmek* yetmez, Baptiste. O kız *benim* yüzümden öldü."

"Yani tek başına Fabién Voss'un boğazına atılmak için yola çıktın mı?" Lachlan başını salladı, cildinde gümüş rengi bir parıltı belirdi. "Eğer intihar etmek istiyorsan, bunu yapmak için daha sıcak yerler de var. Üstelik çok daha az yürümek zorunda kalırsın."

"Kendimi öldürmek gibi bir niyetim yok, Lachie. *Onu* öldüreceğim."

"Nasıl?" Aaron kaşlarını çatarak gözlerime baktı. "Tarikatın efsaneleri açıkça söylüyor, Gabriel. Kadınlardan doğan hiçbir erkek Ebedi Kral'ı öldüremez. Sen bunu bir kez denedin ve başarısız oldun. Ve bu, inancının ışığı bir kez daha seni terk etmeden *önceydi*."

“Buna dişlerimi sıktım, ama şaşırmadım; Aaron her zaman zeki biriydi ve benim kadar çabuk meselenin özünü kavramıştı. O sefil yaratıkların yaklaştığını çok geç olana kadar hissetmeme nedeni buydu. Neden bana o soluk mavi gözleriyle, acı, acıma ve sevgi dolu bakarken, Lachie'ye bakmaya bile tahammül edemediğini. Şu anda bana bakabilmenin nedeni.”

Jean-François üzerinde çalıştığı eskizden başını kaldırdı; gümüş aziz ve üç yoldaşının güzel bir portresi, her zamanki yeteneğiyle çizilmişti.

"Koruyucunun parlaklığını kaybetmişti," diye mırıldandı. "Yine."

Gabriel başını salladı ve kimyasal küreye bakarak şöyle dedi: "Tanrı Astrid ve Patience'i benden aldığında O'na sırtımı dönmüştüm. Aaron daha sonra bana, neye inandığımın önemi olmadığını, ama *bir şeye* inanmam gerektiğini söylemişti. Ben de Dior'a inanmayı seçtim. Onun kaderine, bir şekilde her şeyi yoluna koyacağına inanmaya karar verdim

Bu inanç, derimdeki mürekkebin gücünü yeniden canlandırmaya yetti." Gümüş aziz iç geçirdi. "Ve benim koruyucu ateşim gibi, o da onunla birlikte mezara gitti."

"Ama neden hala ölü durumda, de León?" Tarihçi, Gabriel'in derisindeki gümüş rengi ama ışıksız dövmeleri işaret etti. "San Michon'un Kutsal Kase'sinin Maergenn'de ölmediğini *biliyorsun*. Neden aegis'in hala ateşlenmemiş?"

Gabriel kaşlarını çattı ve kadehinden uzun bir yudum aldı. "Bu hikayenin başında sana söyledim. Bütün bunlar zaman kaybı, Chastain. Kupa kırıldı. Kutsal Kase *yok oldu*."

"Ama nasıl?" diye sordu Jean-François, sandalyesinde öne doğru eğilerek. Son Gümüş Aziz sadece başını salladı.

"Sabır."

Dışarıda gök gürültüsü gökyüzünü salladı, donmuş ellerle kule duvarlarına tırmandı. Tarihçi kaşlarını çattı, portresine geri döndü. Gümüş aziz şarabını masaya koydu.

“Karın içinde duran, uzun boylu, tuhaf ve kansız Aaron'ı inceledim. Onun taşıdığı korkunç kılıcın Epitaph olduğunu fark ettim — bir zamanlar Nikita Dyvok'a ait olan, binlerce adamın canını alan büyük kılıç. Aaron'ın yüzü taş kadar soğuktu, Lachie'nin cildinin parıltısı onun bakışlarında yansıyordu ve benim kendi sadakatsizliğimi daha da belirginleştiriyordu.

"Haklısın kardeşim," diye başımı salladım. "Daha önce, inancım ve kılıcımla Ebedi Kral'ı öldürmeye çalıştım. Ama elime geçen tek şey mezar toprağı oldu. Ama artık Fabién Voss'un bile karşı koyamayacağı bir silahım var."

"Sarışın kaşlarından biri hafifçe kalktı. 'Silah mı?'

"Bandolierime uzanarak, Dior'un bana verdiği veda hediyelerini çıkardım; daha doğrusu, vedalaşırken *aldığım* hediyeleri. Onun cesedinden ağlarken aldığım ve şimdi Aaron'un genişleyen gözleri önünde tuttuğum bu hediyeleri bana kıskanmayacağını umuyordum.

“Üç cam şişe, kırmızı renkle doluydu.

“‘Kutsal Kase'nin kanı.’

“Aaron, sanki o işlenmiş camın içinde hapsolmuş kutsal gücü hissedebiliyormuş gibi bir adım geri çekildi. Baptiste sevgilisine uzandı, ama Aaron elini sanki yanıyormuş gibi geri çekti.

"Bu kanla kutsanmış büyülü yıldız çeliğinden yapılmış bir kılıç, Sonsuzluk Prensi'ni küle çevirdi," diye tısladım. "Ve bahse girerim, Sonsuzluk Kralı'na da aynısını yapacaktır. Bu yüzden onu teslim etmeye gidiyorum. Kılıcım, onun kanı, onun göğsünde uyuyan çürümüş kalbe saplanacak."

"Gabe..."

"Tartışmak istemiyorum, Lachie. Senin yardımını istemedim. Bu herifin oğlu tüm bunların merkezinde. Belki de günlerin ölümüne bir cevabı vardır. Belki de..."

"Sen cevap aramıyorsun, Gabriel. Sen intikam arıyorsun." "'Bu yüzden *tek başıma* arıyorum.'

"Lachie elini omzuma koydu ve parlak yeşil gözlerinde bir an için Báih Sìde surlarında savaştığım çocuğun gölgesini gördüm. Eşsiz bir canavarın solgun kanlı oğlu, ona her gün tanıdığım en iyi adam olmayı öğrettim.

"Asla yalnız değilsin. Sen benim kılıcım, geri döndün. Hatırladın mı?"

Baptiste başını salladı. "Sen olmasaydın ölmüş olurdum kardeşim. Aaron da hâlâ o *piç* Nikita'nın kölesi olurdu."

Aaron başını salladı. "Seninleyiz Gabriel. Her zaman."

"Hayır," diye hırıldadım. "Zaten yeterince insanı ölüme götürdüm."

"Hepimizin ellerinde kan var, Gabe. Tanrı biliyor ki sen de kimseye aziz değilsin." Aaron üzgün bir şekilde gülümsedi ve avuç içlerine baktı. Ama gözlerini kaldırdığında, ölümün soğukluğunun, Lachie'nin korumasının acısının ötesinde, sönmemiş bir sevgi gördüm. "Ama sen bir kahramansın. Bu karanlıkla tek başına savaşmana izin vermeyeceğiz. Kaybettiğin onca şeye rağmen, hala bir ailen var."

Baptiste başını salladı. "*Biz varız*."

Lachlan omzumu o kadar sıkı sıktı ki kemiklerim gıcırdadı. "Sonsuza kadar kardeşiz."

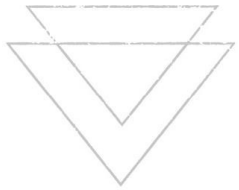
“Kalbim ikiye bölündü, sonra tekrar bölündü; bu adamları tehlikenin içine bu kadar kesin bir şekilde sürüklediğimi ve onların beni bu tehlikenin karşısında yalnız bırakmayacaklarını bilmek. Savaşta başka birinin yanında durmak garip bir şey, soğukkanlı. Hayatını onların ellerine teslim etmek ve onlardan senin için aynısını yapmalarını istemek. Bu cehennem ateşi bir bağ oluşturur; ne zamanın ne de akıntının paslandıramayacağı bir sevgi ve sadakat alaşımı. Ve o yola bana yardım edecek kimse olmadan çıkmış olsam da, bu adamların yanımda at sürdükleri düşüncesi, yaralı kalbimi neşelendirmemiş diyorsam yalan söylemiş olurum. Kesinlikle sonumuz olacak savaşa, boyun eğmeden ve kırılmadan, başı dik bir şekilde daldık.

"Ben kahraman değilim, Aaron." Üçlüye bakarak iç geçirdim. "Ama birkaç tane tanıyorum."

"Üzerimdeki geceye baktım. Önümdeki savaşa. Yanımdaki adamlara.

"O zaman birlikte."

III
PARÇALANMA

“Aramızdaki çatlakların gerçekten görünmeye başlaması birkaç gece sürdü. Ama en kötüsünü hemen keşfettik.

“O sefil adamlarla karşılaştıktan sonra Argent'i aramaya gittim ve onu mantarlarla kaplı bir meşe ağacının altında, kanla lekelenmiş siyah toynaklarıyla buldum. Ona minnetle sarıldım ve o da sıcak ve samimi bir şekilde yanağıma burnunu sürttü; bu donmuş yolda güvenebileceğim bir kardeş daha kazanmıştım. Kuleme döndüğümde, diğer kardeşlerimi, enkaz haline gelmiş kulede yoğun bir şekilde çalışırken buldum.

“Lachie'nin yakası yüzünü örtüyordu, üç köşeli şapkası aşağıya çekilmişti ve çalışmak için bir çift deri eldiven getirmişti. Ama inancının parıltısı hala şakaklarında gül şeklinde yanıyordu ve yıkıntıları ürkütücü bir gümüş rengiyle aydınlatıyordu. Baptiste, kırık koluna rağmen onun yanında çalışıyordu — damarlarında hâlâ dolaşan Dyvok kanının gücüyle. İkili enkazı hızla temizliyordu, ama aslan payını Aaron yapıyordu, bir insan kadar büyük kırık taş parçalarını kaldırıp çakıl taşları gibi fırlatıyordu.

"O, görülmeye değer bir manzaraydı: altın sarısı bukleler ve parlak mavi gözler, alabaster teninde elmaslar gibi dağılmış kar taneleri. Aaron'ın görünüşü her zaman prens gibi olmuştu, ama Becoming ona daha kasvetli bir güzellik kazandırmıştı, sakallı yanağındaki yara izi ve sol elinin üstündeki Blackheart'ın damgası dışında kusursuzdu. Paltosunu bir kenara atmıştı.

ve Dyvok'un bedeninden bir kalkan oyup, gümüşü külle değiştirdiğini görebiliyordum. Naél, Mutluluğun Meleği ve Sarai, Vebaların Meleği'nin güzel tasarımları kollarında dalgalanıyordu. Ustaların elleriyle mermere oyulmuş eski bir tanrı gibi görünüyordu. Ama bu kardeşim karanlığın yeniden doğuşunu görmek yüreğimi parçaladı. Ve onun hizmet ettiği efendiyi anladığımda, merak etmeden duramadım.

"Eski dostumda hangi karanlık uyanmıştı?

Üçlü sessizce çalışıyor, neredeyse hiç konuşmadan kulenin taşlarını temizliyorlardı. Aaron, Lachie'nin kalkanının ışığında gözlerini kısmış, en kötüsüne sırtını dönmüştü. Ama o gümüş ışığın varlığında hala açıkça acı çekiyordu; dönüştüğü şeyin yakıcı bir hatırlatıcısı. Yaptığı şeylerin.

"İyi misin, canım?" diye sordu Baptiste.

"İyiyim," diye cevapladı Aaron, bir parça daha tuğlayı kenara atarak.

"Lachlan ve ben geri kalanını temizleyebiliriz, sana zarar vermenize gerek yok..."

"İyi olduğumu söyledim," diye tersledi Aaron. "Lanet olası bir hizmetçi gibi sızlanmayı kes, Baptiste."

"Kara parmak sessizleşti, somurtarak parçalanmış bir tahta kirişi kaldırıp sürükledi. Argent yanımda, yokuş yukarı zorlukla ilerledim. Aaron başka bir kırık tuğla parçası kaldırıp aşağıdaki ölü odunların üzerine attığında atım biraz ürkekleşti.

"Şansın yaver gitti mi?"

"Hiç yok denecek kadar az." Aaron doğruldu, ağzının köşesinden altın rengi bir saç telini çekip aldı. "Burada olduğundan emin misin?"

"O," diye düzelttim ve işe koyuldum. "Ve evet, o pis kanlılarla kavga ederken onu düşürdüm. Ashdrinker burada bir yerde."

Aaron, kırık taş ve keresteden oluşan küçük dağımızı inceledi ve başını salladı. "Eh, burada bir süre kalabiliriz. Umarım buna değer."

"O, bu dünyada türünün tek örneği, soğukkanlı," diye cevapladı Lachlan. "Eğer Ebedi Kral'ı öldürmek istiyorsak, elbette ki buna değer." Soğuk yeşil gözler Aaron'ı baştan aşağı süzdü. "Diğerlerinden çok daha fazla değerlidir, bunu söyleyebilirim."

"Bahsedilebilir. Ama *bahsetme*." Aaron'un soğuk bakışları Lachlan'ınkilerle buluştu. "Neden acaba?"

"Annem bana, birisi hakkında kibar bir şey söyleyecek bir şeyim yoksa, hiç bir şey söylemememi öğretti. Bu yüzden, senin hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yok, de Coste."

"Ve senin hakkımdaki görüşüne çok değer veriyorum, á Craeg." Aaron tırnaklarını inceledi, hayali bir lekeyi kaşıyarak. "Hayal kırıklığımı bir düşün."

“İkili birbirlerine dik dik baktılar — vampir avcısı ve vampir — hava tehditlerle doluydu. Baptiste boğazını temizlediğinde araya girmek üzereydim.

“Biliyorsun, onu nasıl bulduğunu bize hiç anlatmadın, Gabe. Ashdrinker'ı kastediyorum. Tabii ki pub şarkılarını duyduk. Everdark'taki barrowkings ve bilmece yarışmaları.”

"Lanet olası ozanlar," diye homurdandım ve bir taşı kenara fırlattım.

"Ainerión hakkındaki şarkı en sevdiğim şarkı galiba." Demirci gülerek Aaron'a döndü. "Hatırladın mı, canım? *Yapraklar Arasındaki Aslan*? Beaufort'tan gelen o şarapçı, birkaç yıl önce Wheelsday şenliğinde bu şarkıyı söylemişti."

"Nasıl unutabilirim? O kadar detone oluyordu ki, onu lütunun telleriyle boğmak istedim."

"Onu yorgun düşürene kadar becerdikten sonra, peri kraliçesinin yastığının altından kılıcını çalmak." Baptiste sırıttı. "Bana biraz ipucu vermelisin, kardeşim."

“O saçma sapan zırvalara gerçekten inanıyor musun?” Lachie güldü. “Hepsi *yalan,* seni uykucu ahmak. Annen seni bebekken çok sık düşürdü ya da...”

"Ona öyle konuşma, evlat."

“Lachlan, Aaron'ın yumuşak ama ölümcül sesiyle konuşurken başını kaldırdı. “Asla.”

"Aaron," diye başladı Baptiste. "Lachlan sadece şaka yapıyordu, ortada bir sorun yok..." "Bana *çocuk* deme*,* sülük," diye homurdandı Lachlan, boyunu uzatarak.

"Yoksa Maergenn surlarında yaptığımdan daha sert bir tekme atarım kıçına. Hatırladın mı? O pislik efendinin emriyle altı gümüş azizi soğukkanlılıkla öldürdükten sonra?"

"Ağlayan velet, başka *seçeneğim* olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sessiz olun beyler..." diye uyardım.

"Ama Lachlan bunu kabul etmedi, dişleri parıldayarak hırladı. 'Blackheart sana sevgilini öldürmeni söylediğinde, onun kılıcını bir kenara atacak kadar özgür iradeye sahiptin. Ama eski kardeşlerinin boğazlarına elini sürmemek için yeterli özgür iradeye sahip değildin, değil mi?

“Aaron, kaldırdığı taşı gürültüyle fırlattı. Lachie yakasını gevşetti, kalkanı daha parlak bir şekilde parladı. Baptiste sevgilisinin koluna elini koydu, ama Aaron onu çekip kurtardı ve aralarında yanan gümüş mürekkebe rağmen Lachlan'a yaklaştı.

"*Kardeşler mi?* San Michon'un sözde *azizleri,* sevdiğim kişi yüzünden beni çöle attılar! Ve sen onlara kardeşim mi diyorsun?

"Kutsal yemininizi bozduğunuz için kovuldunuz, onu bozduğunuz kişi yüzünden değil! Gabe'e de aynı şekilde davrandılar, ama onun bu konuda sızlanıp durduğunu duymazsınız! O surlarda bizi *düzinelerce* katlettiniz, de Coste. İyi insanlar öldü çünkü siz..."

"Yeter artık!" diye bağırdım ve aralarına girdim. "Daha bir metre bile yol almadık ama şimdiden sizi buraya getirdiğime pişman oldum! Yol boyunca birbirinize sataşmaya niyetiniz varsa, ikiniz de Maergenn'e geri dönün!"

Lachlan ve Aaron bir an daha öfkeyle baktılar, ama gümüş rengi mürekkebin parıltısı altında vampir sonunda kanla kaplı gözlerini başka yöne çevirmek zorunda kaldı. Hırlayarak arkasını döndü ve enkazın üzerinden geçerek paltosunu kapıp omzuna attı. Derin bir nefes alarak onu takip etmek istedim, ama Baptiste kolumu tuttu.

"Bırak gitsin. Sakinleşmek için biraz nefes alması lazım."

"Nefes almak mı?" Lachlan karın üzerine tükürdü. "O kendini beğenmiş pislik nefes alıyormuş gibi."

"Ben doğası gereği nazik bir adamım, Lachlan á Craeg," dedi Baptiste yumuşak bir sesle. "Ama sevgilim hakkında bir daha kötü konuşursan, nazik bir alevin ne kadar şiddetli yanabileceğini öğrenirsin."

İkili, yağan karın içinde birbirlerine baktılar, Aaron karanlığa doğru uzaklaşırken Lachlan'ın tenindeki ışık yavaşça sönüyordu. Eski çırağım yavaşça başını eğdi.

"Buna zaten şahit oldum, monsieur. Blackheart'ı öldürdüğünüzde. Ve piç kardeşim hak ettiği cehenneme gönderilmesine yardım ettiğim için daha gururlu olamazdım." Lachlan elini saçlarından geçirdi

saçlarını okşadı ve iç geçirdi. "Saygısızlık etmek istemem. Bir erkeğin kiminle yattığı umurumda bile değil. Ama ben vampirleri öldürmek için yetiştirildim ve *sizin* adamınız..."

"Anlıyorum," diye başını salladı siyah parmaklı adam. "Ama yanılmıyorsam, sen de Dyvoklar arasında büyüdün, Lachlan á Craeg. Aaron'un Nikita'nın botu altında çektiği işkenceleri biliyorsundur. Bu yüzden senden anlayışını rica ediyorum."

Baptiste elini uzattı. Uzun, sessiz bir an geçti, rüzgâr aralarındaki boşluğu ıslıkla doldurdu. Ama Lachie homurdanarak sonunda elini sıktı. "Yeterli."

"'Tamam,' diye somurtarak dedim. 'Artık barıştığımıza göre, kazmaya devam edebilir miyiz? Lanet nehirler erimeden kılıcımı bulmak istiyorum.'

“Lachie, Baptiste'e sırıttı. ‘Sen onu tanıdığın zaman da bu kadar huysuz muydu?’

"Sanırım yaşlılıkta yumuşuyor." "Siktirin gidin

ikiniz de," diye homurdandım.

“Kırık taşları ve keresteleri bir kenara atarak işimize geri döndük. Yardımları için minnettardım, o karmaşayı tek başıma kazmak saatlerimi alırdı. Ama Lachie ve Baptiste ile çalışırken, Forever King'i tek başıma avlamayı hedeflememin ana nedenini hatırladım.

“Şimdi gece rüzgârında, cildimizde yükselen terin altında, Baptiste'in kırık kolundaki bandajın kokusunu alabiliyordum. Boğazımdan aşağı doğru ilerleyerek, paslı bir bıçak gibi karnıma saplanıyordu. Kokusu, acısı, ona olan *ihtiyacım*.

“Kan.

“En son içtiğim zamanı unutamıyordum. Maergenn surlarının önünde durmuş, Phoebe'nin uzattığı bileğini dişlerimle delmiştim. O sıcaklığı, o kutsal kanlı *hayatın* içimden akışını hissetmiştim. Bu anı bana acı veriyordu; Phoebe ile paylaştığımız anlar, kökünden sökülüp atılmadan önce aramızda büyüyen şey için hafif bir üzüntü duyuyordum.

“Ona veda etmeli miydim diye düşündüm. Aramızda *bir şey* vardı, bunu Maergenn cehenneminde benim yanımda savaşırken hayal ettiğimde göğsümdeki kanamadan anladım. Dikenler ve çalılar. Kan ve yaralar.”

"Korkmuştun."

Gabriel başını kaldırdı ve keskin gözleriyle karşısındaki tarihçiyi süzdü.

"Başka birine aşık olmak," dedi Jean-François, kalemini mürekkebe batırarak. "Seni suçlamak zor, sanırım. Astrid'i o kadar yüceltiyorsun ki, hangi kadın onunla boy ölçüşebilir ki?"

"Beni çok iyi tanıyorsun, değil mi?"

Yakut rengi dudaklarının köşesi gülümsedi. "İstediğim kadar iyi değil."

Gabriel kaşlarını çattı ve şarabından bir yudum aldı. "Beni uzaklaştıran korkuydu,

bunu kabul ediyorum. Ama hissettiklerimden değil. Yapabileceklerimden korkuyordum. Arkadaşlarımın yanında, sıcak, canlı ve nefes alan, karda çalışırken, o kanın tadını tekrar tatmak için *can atıyordum*. Piposuna düşkün bir bağımlı gibi. Şişesine düşkün bir dilenci gibi. Susuzluk sonunda tüm solgun kanlıları yener, tarihçi, ve benimki her geçen gün daha da kötüleşiyordu. Yakında bir gece...

"Gabe!"

Baptiste'in bağıran sesi beni kırmızı anılardan, dilimdeki kanın tadından kopardı.

"Gabe, sanırım onu buldum!"

"Lachie yanımda, taşların üzerinden Baptiste'in kazdığı yere doğru koştum. Tek dizinin üzerine çökmüş, sağlam koluyla kayaların altını karıştırıyordu.

"Ben sadece... o..." Baptiste son bir hamle yaptı ve zaferle bağırdı. "Ahaaaa!"

"Yıldız çeliğinin keskin sesi ile kardeşim elini enkazın içinden çıkardı ve Ashdrinker'ı gökyüzüne doğru kaldırdı. Kılıcı karanlık bir şekilde parlıyordu, kabzanın üzerindeki gümüş hanımefendi her zamanki gibi gülümsüyordu, kollarını sevinçle selamlar gibi uzatmıştı. Ama kılıcı kaldırır kaldırmaz, Baptiste'in zafer dolu gülümsemesi şaşkın bir kaş çatışına dönüştü. Kılıcı indirip, ona merakla baktı, yavaşça gözlerini kırpıştırarak şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"O... benimle konuşuyor."

"Bağırmıyor mu?" diye sordum. "Bu bir değişiklik."

"Sakin olun, mademoiselle. Her şey yolunda, ben..." Baptiste bana bir bakış attı, sonra elindeki kılıca geri döndü. "Evet, o burada. Artık huzur var."

Baptiste'in bana uzattığı kılıcı aldım, beklenen çığlık çığlığa hakaretler yağmuruna hazırlıklı olarak yarı yarıya irkildim. Ama çığlık atmak yerine,

Ashdrinker sanki *ağlıyormuş* gibi ses çıkardı, şarkısındaki keder karşısında kalbim acıyla burkuldu.

“Oh, G-G-G-GabrielGabriel oh, M-M-Mothermaid'e, Şehitlere ve cennetteki tüm meleklere şükürler olsun, çok korkmuştum, çok korkmuştum!

"Sakin ol," diye fısıldadım. "Sakin ol, Ash. Ben buradayım, her şey yolunda."

"Göremedim, o kadar karanlıktı ki göremedim, beni terk ettiğini sandım!

"Hayır, hayır, şimdi sus. Seni terk etmeyeceğim, mon amie, asla. bunu *biliyorsun*."

“Tanrım, sana bağırdığımı hatırlıyorum, çok üzgünüm Gabriel. Öyle demek istemedim, öyle demek istemedim, öyle demek istemedim... Asla, asla...

“Sen kendinde değildin. Zaten unuttum bile.”

"Unutulmuş," diye fısıldadı*. Neyi bu kadar çok unuttum, neyi bu kadar çok kaybettim, ey göksel baba, yardım et bana. Neyim var benim, hatırlayamıyorum, asla hatırlayamıyorum.*

"O anda gözlerim yaşlarla doldu, keder, öfke ve çaresizlikle. Ama sesime bir gülümseme zorladım ve yüzüne dokundum. "Geri döndüğüne sevindim Ash. Seni özledim."

"*Ben de seni*. *Ama... ama ama... Dior nerede?*

“Her şeyi ona anlatmak istedim. O kaybı paylaşmak istedim. Ama bunun yerine kendi kalbimden boğulup, bu durumda gerçeğin ona ne yapabileceğinden korktuğum için yalan söylemek zorunda kaldım.

"O iyi. Korkma. Onunla buluşmaya gidiyoruz."

“Oh, iyi, diye gümüş bir iç çekiş geldi*. İyi, iyi, iyi. O kız her şeyin kalbi, Gabriel. Bize bıraktığı tek şey k-k-keder ve küller. Onu gü-gü-güvende tutmalısın.*

"Koruyacağım. Şimdi uyu, Ash. Huzur içinde yat. Tanrı biliyor ki bunu hak ettin."

"*Ve sen. Benim en sevgili dostum.*

Onu belimdeki kınına geri koyduğumda şarkısı sustu, kafamda sadece yankıları kaldı. Gözlerimi ovuşturarak başımı kaldırdığımda Lachlan ve Baptiste'in beni izlediğini gördüm, ilkinin yüzünde şaşkınlık, ikincisinin yüzünde endişe vardı.

"O... O her zaman böyle mi?" Büyük demirci kaşlarını çattı.

"Hayır," diye iç geçirdim. "Fabién'in derisinde onu kırdığımdan beri, eskisi gibi değil. Ama Maergenn Savaşı'ndan beri... Korkarım ki durumu daha da kötüye gidiyor."

Baptiste dudağını emdi ve kılıca baktı. "Bizi duyabiliyor mu? Kınında mı?

"Bizi de görebilir. Eğer isterse, tabii. Ama çoğu zaman uyur. Rüyalar görür.

"İzin verir misin?

Baptiste sağlam elini uzattı ve ben de kılıç kemerimin tokası açarak Ashdrinker'ı ona uzattım. Lachlan, kara parmaklı adam bıçağı eline tutuştururken kaşlarını kaldırdı ve eski çırağımın yerinde kalmasını işaret ederek, Baptiste sessizce bana işaret etti. Lachie'ye meraklı bir bakış atarak, kara parmaklı adamı takip ettim ve oldukça uzaklaşana kadar moloz yığınlarının arasında yürüdüm. Karanlıkta bana dönerek, Baptiste içini çekti.

"O tehlikede, Gabriel. Kılıcın."

"O *benim* kılıcım. Başı belada olması bana yabancı bir durum değil." "Onun özü çatlıyor."

“Gözlerimi kırptım, bakışlarım keskinleşti. *‘Ne? ’*

"Kırıldı, Gabe. Uçundan, yaklaşık üç inç aşağıda."

"Hayır," diye homurdandım. "Hayır, fark ederdim."

"Sadece ince bir çizgi. Eğitimsiz gözlerin görmesi zor. Hasar Maergenn'de kritik bir noktaya ulaşmış olabilir, ama yine de... durum kötü."

"Ama... Onunla Ebedi Kral'ı öldürmem lazım. Sıradan bir kılıç onun derisini delemez."

"Gabe, onunla soğukkanlıları öldürmeye devam edersen, o çatlak daha da derinleşecek. Ve eski bir Voss'un etinde..."

“Dudaklarımı ısırdım, korku yükseldi, düşüncelerim hızlandı. ‘Onu düzeltebilir misin?’

"Kırık kılıçlar sadece çocuk masallarında yeniden dövülür. Bir kılıç kırıldığında..."

"Kırık, biliyorum, biliyorum. Ama sen Gümüş Düzen'in yetiştirdiği en büyük demirciisin, Baptiste. Onun için yapabileceğin *hiçbir şey* yok mu?"

“İri adam sakallarını kaşıdı. ‘Sanırım onu döverek kaynaklayabilirim. Hasarı onarmaz ama daha da kötüye gitmesini engeller

Daha önce olduğu gibi onu sallayamazsın, ama şanslıysak, kaynak bir iki savaş dayanabilir.

"İyi," dedim, göğsüm rahatlamayla doldu. "Kulağa hoş geliyor, hadi —

"Dur bakalım, Gabe. Onu kaynaklayabileceğimi söyledim. Ama Ashdrinker büyülü *yıldız çeliğinden* yapılmış. San Michon'un demirhaneleri bile onun gibi bir kılıcı işlemek için yeterince sıcak değildi. İmparatorlukta bunu yapabilecek sadece iki dökümhane biliyorum."

"Nerede?" diye sordum. "Neredeler?"

"İlk tanesi başkentte. Demirciler Loncası'nın atölyesi. La Rivière de Fer."

"Augustin mi? Orası lanet olası kıtanın diğer ucunda." "Diğeri o kadar uzak değil. Ama eminim onu daha çok nefret edersin."

"Tahmin oyunu oynayacak havamda değilim kardeşim." "La Forge de San Javon, Gabe. León'da."

"… Hay *sıçayım*."

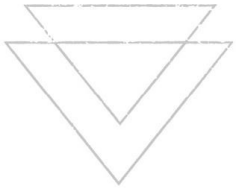
Baptiste kocaman kollarını kavuşturdu ve sırıttı. "Cazip. Ama ne yazık ki, ben sözlüyorum."

León. Büyükbabamın baronluğu. Annem bana hamile kaldığında onu soğuğa atan nefret dolu piç. Lorson'da yaşamak zorunda kaldığı hayat, aynı lanetli ahırda çektiği ölüm... hepsi bir şekilde onun suçu idi.

"O yaşlı pisliğe hiç bir kelime bile söylememiştim. Adım, *onun* adı, kutsal evlerde ve Augustin imparatorlarının salonlarında yankılandığı şanlı günlerimde bile. Hala hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama Baptiste Ashdrinker'ı onaracaksa, onun kutsanmış kılıcıyla Sonsuz Kral'ı öldürme umudum hala varsa...

"... Görünüşe göre Nordlund'a geri dönüyoruz."

IV
SOLUK GÖLGELER

"Boğucu şafak vaktiyle yola çıktık, Òrd boyunca kuzeydoğuya doğru; bahse girerim, o donmuş vahşi doğada uzun zamandır görülen en tuhaf dörtlüydük. Yanımdaki arkadaşıma rağmen, gün her zamankinden daha karanlık görünüyordu ve güneş ışığı adını hak etmiyordu. Argent'e binmiş, Ashdrinker'ı eyere bağlamıştım, gözlerim onun gümüş rengi gülümsemesine kayıyordu. Artık arkadaşım için endişeleniyordum; onun yaralarının benim hatam olmasından dolayı üzgündüm, umarım Fabién'i öldürme görevini yerine getirebilir.

"Şimdi hayatta kalıp kalmayacağını merak ediyorum.

Lachlan sağımda at sürüyordu, San Michon ahırlarından gelen, Victory adında cesur bir kestane rengi sosya. Yaka, yüzünü örten yeşil, sürmeli gözleri sürekli etrafımızdaki çoraklığı tararken, bir eli her zaman tabancalarına uzanmış haldeydi.

Aaron, atları tedirgin etmemek için mesafesini korudu, ancak Ossway'in ölü ormanlarında ilerlerken, hem hayvanlar hem de kardeşler arasında bir gerginlik hissedebiliyordum. Lachie gergindi, Aaron'un kutsal olmayan varlığı karşısında koruyucu kalkanı alev alev yanıyordu. Baptiste bile bulutların altında gibiydi. Solumda at sürüyordu, kırık kolu göğsüne bağlıydı, altında Rosebud adında bir dun tarreun vardı. Koyu renkli gözleri kederle doluydu, sürekli kocasına bakıyordu, ama nadiren cevap veriyordu.

“Sürüş sırasında, o ve Lachie Nikita ile son savaşlarının hikâyesini anlattılar. Üçü de Blackheart'ın ölümünde rol oynamıştı: Aaron

Nikita'nın kılıcını fırlatmış, Lachie ise onu yerinde tutmuştu. Baptiste gümüş çelik çekiciyle ölümcül darbeyi anlatırken gülümsedim, dövmeli tenimde tüylerim diken diken oldu.

"Demek aşk her şeyi yener, ha?"

Baptiste başını salladı. 'Hikaye kitapları öyle diyor.

"Merakımı gizlemek için boğazımı temizledim. "Sen ve Aaron... iyi misiniz çocuklar?"

Baptiste, uzaktaki ölü ağaçların arasında yürüyen sevgilisine baktı.

"İyiyiz, Gabe. Sadece sindirmemiz gereken çok şey var. O... değiştiğinden beri baş başa kalacak çok zamanımız olmadı. Hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyoruz." Kardeşim gülümsedi, gözlerinde eski ateş vardı. "Ama biz birlikteyiz. Ve sen de bizimlesin. Tanrı biliyor ki, bundan daha kötüsünü de atlattık."

“Kara güneşin altında kasvetli günler boyunca hızla yol aldık, hava ısınmadan olabildiğince uzağa gitmeye çalıştık. Etrafımızdaki ülke, hiç olmadığı kadar kötü durumda, donmuş bir çorak araziydi ve kışın ortasında Ossway'in harabeleri arasında yürümek yeterince zor olacaktı. Ama Elidaen'in kısa yazında her şey çamur ve çamurla kaplanacak, bir zamanlar donmuş nehirler geçilmez sel yollarına dönüşecekti. León'a gitmek için önümüzde uzun bir yol vardı ve aramızda sorunlar çıkmaya başlamıştı bile.

Aaron açtı.

Bunu açıkça görebiliyordum; yanakları yavaşça çöküyor, parlak mavi gözlerinin altında gölgeler toplanıyordu. Sürekli karnını okşuyordu ve siniri çok çabuk bozuluyordu. İçimde büyüyen susuzluktan dolayı, onun hissettiği acıyı biraz anlayabiliyordum. Ve başka bir şey içemezse, kardeşim yakında *bizi* içmeye çalışacağını biliyordum.

"Avlanmaya başlamamız gerekiyor," dedim o gece ateşin etrafında otururken.

Baptiste, bandajını kontrol ederken yüzünü buruşturdu. "Patateslerden bıkmadın mı?"

"Belimdeki matara ile votkadan uzun bir yudum aldım ve alevlerin üzerinde kaynayan patateslere somurtarak baktım. "Her zaman. Ama yiyecekten bahsetmiyorum. León buradan haftalarca uzaklıkta ve Lachie ile benim yeterli

Bu topraklarda sefil insanlar dolaşıyor. Daha fazla kutsal kan elde etmek için onları yakalayıp kanlarını akıtmaya başlamalıyız." Lachie havaya kırmızı duman üfledi. "Kötü kan. Tam olarak en iyi tadı değil."

"Bunu daha önce de yaptık. Sūdhaemi seferleri sırasında, hatırladın mı?"

“Çok iyi hatırlıyorum. Qadir yakınlarındaki çiftçiyi hatırlıyor musun? Tahta bacaklı ve dişsiz olanı?”

"Hâlâ tadını alabiliyorum. Domuz kıçını içmek gibiydi."

"Ama ne kuşatmaydı ama." Lachie gülümsedi, gözleri anılarla parlıyordu. "Üç gün süren kanlı *savaş*, tüm *savaş alanı* gümüşe büründü. Sonrasında kaç evlilik teklifi aldın?"

"Hatırladığım kadarıyla, belediye meclisi üyesinin karısı benimkinden çok *senin* dar kıçına hayran kalmıştı. Ama o döndü. Bugün León yolunda ne bulursak, onu içeriz." Işığın kenarında gizlenen Aaron'a baktım. "Ya da duruma göre içeriz."

“Mavi, gölgeli gözler benimkilerle buluştu. ‘Oui.’

“Lachlan botuna uzanıp gümüş çelik bir hançer çıkardı. Parlayan parmaklarıyla bir kez çevirdikten sonra, ucu önde Baptiste'in ayaklarının önündeki kara attı.

"Güzel bir kılıç," dedi iri demirci. "Demirci ustası Argyle'ın eseri."

Lachlan başını salladı. "Çeliğe karşı keskin bir gözün var."

"Evet." Baptiste gümüş çelik savaş çekicini okşadı. "Ama ben kendiminkini getirdim."

"Ama çekiçle kendini kesemezsin. Çok derine kesmene gerek yok. Ama yakınlarda ölüler varsa, biraz kan kokusu onları sinekleri bok gibi çeker. Gabe ve ben iyileşiriz, damarımızı kesmenin bir anlamı yok. Ama ben yapabilirim..."

"Sen," diye alçak bir tıslama geldi, "adamımı kasap dükkanındaki domuz gibi kanatmıyorsun."

Lachlan, Aaron'a kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir çizik gibi. Onun lanet olası düğün aletini kesip atmaya niyetim yok."

"Bunun için daha büyük bir bıçak gerekir herhalde," diye mırıldandı Baptiste.

Lachlan kahkahalarla güldü ve ben de cep şişemi kaldırıp kadeh kaldırdım. Kara parmaklı adam gülerek kocasına göz kırptı, ama Aaron gülmüyordu.

"Neden gülüyorsun?"

Baptiste'in dudaklarında, parıldayan gözlerinde gülümseme kayboldu. "Aaron, biz sadece..."

"Bunu *şaka* mı sanıyorsun? Bu aptalla sümüklü bir okul çocuğu gibi kıkırdayarak mı?"

"Omuz silktim ve bir yudum daha votka içtim. 'Komik olduğunu düşündüm.' "'Tabii ki öyle düşündün. *Sarhoşsun* Gabriel.'

Lachlan ateşin içine sopasını soktu ve kaşlarını çattı. "Senin yerinde olsam, vampir, Gabe'in içki alışkanlıkları hakkında endişelenmek yerine, kendi alışkanlıklarımı düşünürdüm."

"Sakin ol, Lachie," diye mırıldandım.

"*Siktir* et onu. Bu yolda *hepimizin* kendi sorunları var. Ama sadece birimiz bu sorunlar yüzünden koyun gibi meliyor. Bu zayıf serseri bir fıstık fıçısına düşse bile ağzından çıkan tek şey şikayet olur."

“Aaron'ın elleri mermer gibi yumruklar haline geldi. ‘Seni ezip geçmeliyim
__'

"Dene bakalım, yumuşak çocuk. Lanet olası kıçından mavi gözlerini çıkaracağım."

"Kimse hiçbir şeyi hiçbir yerden koparmayacak," diye homurdandım. "Sakin ol, Aaron."

"*Onun* tarafını mı tutuyorsun?"

"İkiniz de *aynı* taraftasınız. Benim tarafımda. Şimdi, ikinize de akıl vermeden önce lanet olası pantolonlarınızı düzeltin."

"Siktir git," dedi Aaron, arkasını dönüp uzaklaşırken.

"Evet, siktir git," diye bağırdı Lachie arkasından. "Orada somurturken mizah anlayışını bulabilir misin bir bak. Ya da en azından o kibirli kıçından o sopayı çıkarmak için bir yol bul!"

“Ateşin etrafında sessizlik çöktü, sadece atların hareketleri, alevlerin çıtırtısı ve Aaron'ın uzaklaşan ayak sesleri bu sessizliği bozuyordu. Baptiste, Lachie'ye bakarak, tek sağlam eliyle deri giysilerini tambur gibi vuruyordu.

"Bahse girerim cenazelerde çok eğlencelisin."

"Bak, üzgünüm," dedi Lachie sinirli bir şekilde. "Ama o beni sinir ediyor. Başında bir sürü sorun olduğunu biliyorum, ama *hepimiz* şu anda cehennemi yaşıyoruz."

“O, Aveléne'nin lorduydu. Yıkılmadan önce. San Michon'dan kovulmadan önce, Gümüş Düzen'in bir dahisiydi. O da ondan çalınmadan önce, geniş bir baronluğun varisiydi. Hayatımın yarısını Aaron de Coste ile geçirdim ve sana doğruyu söylüyorum, sevgilimin en çok nefret ettiği şey güçsüz hissetmektir." Kara parmaklı adam alevlerin ötesindeki Lachlan'a baktı. "Nikita onu diz çöktürdüğünde sence nasıl hissetmiştir?"

"Susamış," dedim, Baptiste'in gözlerine bakarak. "Beslenmesi gerekiyor." "Sence *bu* onu nasıl hissettirir, Gabriel?"

"Tahmin etmeme gerek yok. Biliyorum. Ama Lachie'ye karşı bu cadalozluk artık sinir bozucu olmaya başladı."

Baptiste omuz silkti. "Kıskanıyor."

"Ben de alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "*Bu* küçük eşek sikiciden mi?"

"Hey!" Lachlan bana doğru kar fırlattı. "Annen hakkında böyle konuşma."

Baptiste, sevgilisinin kaybolduğu karanlığa bakakaldı. "Aaron kalbinde bana her zaman sadık kaldı. Nikita'nın kollarında bile beni gerçekten sevdi, bunu biliyorum. Ama bir parçası seni de seviyor, Gabe. Belki de Aaron'ın bile itiraf etmeye hazır olmadığı şekillerde. Ve ikinizin şanlı günlerinizden bahsettiğinizi dinlerken? Surları yıkıp, teklifleri geri çevirip, imparatoriçeler tarafından şövalye ilan edilirken, Aaron sürgünde ve utanç içinde yaşamaya zorlanıyordu?"

Baptiste gözlerime baktı ve iç geçirdi.

"Bu *onun* kaderi olmalıydı, Gabriel. *Onun* hikayesi. Seninle birlikte bunu yaşayan adamı kıskanması şaşırtıcı mı?"

"Lachie o sırada bana doğru baktı, dudaklarını sıkıca kapatarak güveci karıştırdı. Baptiste yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve kol askısını düzeltti. 'Gidip onunla konuşsam iyi olacak.

"Uzaklaşma," diye uyardı Lachlan. "Karanlık dişlidir."

"Bunu çok iyi biliyorum."

Baptiste hafifçe başını sallayarak ölü odunların arasına doğru ağır adımlarla yürüdü. İç çekerek iki kase dolusu yemek hazırladım ve birini Lachie'ye uzattım. Sessizce oturduk, her birimiz kendi düşüncelerimizle boğuşurken, ben patatesleri daha fazla votka ile yıkadım. İçkim hızla bitiyordu ve onu uyuşturacak alkol olmadan susuzluğum daha da artacaktı.

"Bizi batırmadan önce bu kanı çekilmiş herifi tekneden atmalıyız, Gabe."

"Başımı kaldırdığımda, Lachie'nin gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm, ateşin ışığı zümrüt rengi gözlerinde dans ediyordu.

"Çocukken arkadaş olduğunuzu biliyorum. Onu sevdiğinizi biliyorum..."

"Bir kardeş gibi. Öyle de. Cehennemi birlikte geçirdiğim bir kardeş. Aaron ve ben İkizler Savaşı'nı birlikte kazandık, Lachlan. Ve Vellene Canavarı boğazımıza dayandığında, bize kapılarını açan Aaron'du. O olmasaydı, Dior çoktan..."

“Sesim boğuldu, boğuldu, onu kaybetme düşüncesi üzerime bir kefen gibi çöktü. Karanlığa bakarken, ağaçların arasında şekiller görebildiğimi sandım, havada gümüş çan kokusu ve küçük bir kızın kahkahalarının müziği asılı kalmıştı. Ateşin ötesinde, cesetler kadar solgun, bütün gecenin ihtişamıyla çevrili iki siluet bekliyordu. İlki, karanlık bir melek, kalp kırıklığı şeklinde bir yüze boyanmış bir güzellik lekesi. İkincisi, minik bir mucize, annesinin saçları ve babasının gözleri, ölüm duvarının ötesinden beni izliyordu. Ama ikisinin arasında, kaybettiğim iki aşkımın solgun gölgeleri arasında, şimdi üçüncü birini görebildiğimi hayal ettim.

"*Ah, şehitler beni affedin...*

"O artık senin kardeşin değil, Gabe. O bir *vampir*."

"Gözlerimi sertçe kırpıştırarak o hayaletleri kovdum ve eski çırağımı bakışlarımla sabitledim. 'O sadece birkaç aydır vampir. Aaron eskisi gibi bir adam olmayabilir, ama bir canavara dönüşecek kadar zamanı olmadı.

"Maergenn halkının, ben ayrılmadan önce onun hakkında konuştuğunu duydum. Blackheart'ın yatak odası ve o ikisinin orada yaptıkları hakkında korkunç hikayeler fısıldıyorlardı."

"O da senin gibi köle olmuştu, Lachie. Ama seni Báih Sìde'de bulduğumda, korkunç Tolyev'in solgun kanlı oğlu, senin yaratıldığın şeyden daha fazlası olabileceğine inanmayı seçtim. Yaşadığımız onca şeyden sonra, Aaron'a da aynı derecede inanç borçluyum."

"Sen benim kardeşim Gabe'sin. Benim kaptanım. Sana hayatımı borçluyum ve eğer bir sülükte güvenmeye karar verdiysen, öyle olsun. Ama ben aynı şeyi hissetmediğim için beni affet. Sadece onun buna layık olduğunu kanıtlaması için dua ediyorum."

"Başımı salladım ve ellerimdeki mürekkebi başparmağımla sildim.

"Ben de öyle."

“Gözlerim Aaron'un içine gizlendiği ölü odunlara kaydı. Gümüş çan kokusu arasında soluk gölgeler yükseliyordu. Bir an için Astrid'imin hatırası o kadar keskin bir şekilde zihnime geldi ki, neredeyse içimi parçaladı; yumuşak nefes ve daha da yumuşak eller, dikenli cildi okşayan dişler, içimdeki canavar uyanıyor, sonsuz ve yılan gibi kıvrılıyordu. Onu botlarımın içine geri ittim, titreyen ellerimle pipomu doldurdum ve ateşe doğru eğildim, ciğerlerimi derin kırmızı bir nefesle doldurdum. Kutsal içki damarlarımdan akıyordu - gerçeğine yakın bir şey değildi, ama açlığın gölgelere çekilmesini görmek için yeterliydi.

"Bekliyor.

"*Gülümsüyo*

r.

"Bir süredir yoklar," diye mırıldandı Lachlan.

“Buna gözlerimi kırptım, kirpiklerim ağırlaşmış, gözlerim kızıl bir sisle bulanmıştı. Nefesimi tutarak bir nefes daha aldım, gözlerimin arkasındaki kan kırmızısı sıcaklıkta tek başıma kalmıştım, ta ki Lachlan tekrar konuşana kadar.

"Belki de biz..."

"Gideceğim," diye iç geçirdim, kızgın ve öfkeli bir şekilde. "Sen kal ve atlara göz kulak ol.

Ben yokken kimsenin botuna sıçmamaya çalış."

"Buna gülerek, Aaron'ın ekipmanlarına baktı. 'Söz veremem.'

“Yavaşça ayağa kalktım, kanın verdiği mutlulukla başım dönüyordu, bu hissin yakında geçeceğini biliyordum, ama henüz çok yoğun olduğu için umursamıyordum. Ölü odunlara doğru ağır adımlarla ilerlerken, ışığın ucunda durdum ve alevlerin başında nöbet tutan o yalnız figüre döndüm.

"Burada olduğuna sevindim, Lachlan. Kavgalar bir yana, bu dünyada bu yolda yanımda olmasını senden daha çok istediğim kimse yok."

"Geri döndün." Göz kırptı. "Kılıcım."

"Uzun sürmez."

"Konuşurken eğitiminizi hatırlayın. O, Ilon'un oğlu. İkinci Yasa, değil mi?

"… *Ölü dillere kulak verenler, ölü dilleri tadarlar*."

Karanlığa doğru yürüdüm, solgun kanlı gözlerim o sonsuz karanlıkta gerçeği görüyordu. Kutsal tören tüm duyularımı uyandırıyordu: görme, işitme, koku alma, hepsi bir kılıçın kenarı kadar keskindi. Ölü ağaçlar donmuş mantar, gölge dikenleri, küf örgüleri ve

dilenci göbeği ile kaplıydı, ama artık buz sarkıtlarında küçük damlacıklar görebiliyordum, bu da yaklaşan erimeyi haber veriyordu.

“Gri donun üzerinde ayak izlerini takip ettim, her şeyin ölümcül *bir sessizlik* içinde olması beni çok etkiledi. Çocukken, gece vahşi doğa gürültülü bir yerdi; avcı kuşların çığlıkları, dikkatsiz avların ciyaklamaları, yaprakların arasında fısıldayan rüzgârla doluydu. Ama şimdi, yapraklar dökülmüş, avcılar ve avlar ölmüş, ölüm bu topraklara bir kefen gibi çökmüştü. O yalnız karanlıkta duyabildiğim tek şey, eriyen buzun sesi, kendi kalp atışlarımın uğultusu ve uzaktan, neredeyse duyulmayacak kadar uzak bir ses, insan sesleriydi.

"Öfkeyle büyüdü.

Baptiste ve Aaron, ikisi de bağırıyorlardı; aşıkların kavgasının tanıdık melodisi. Kararsız kalmıştım, araya girmeli miyim, girmemeli miyim, ta ki bir çarpma sesi duyana kadar. Aaron öfkeyle kükrüyordu, burnumu rüzgara doğru kaldırdım ve çok tanıdık bir koku aldım.

“Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı.

“Kalbim göğsümde güm güm atarken koşarak ormana daldım, Baptiste'e bir şey olmaması için dua ediyordum. Ama devrilmiş ağaçların arasından geçince, önümdeki açıklıkta iki siluet gördüm, taze kan ve kalp kırıklığı kokusu etraflarını sarmıştı.

"Al şunu!" diye bağırdı Baptiste.

“Elini uzatmış, dudaklarından buhar çıkarken duruyordu. Soğuk ve kasvetli karanlıkta bile, o muhteşem kokunun kaynağını gördüm: avucunda taze kanayan bir kesik. Açıklığın karşısında Aaron, altın sarısı saçları dehşete kapılmış yüzünü çevreleyen, çarpık bir portre gibi duruyordu.

"İç!" diye bağırdı Baptiste, öne doğru adım atarak.

"Hayır," diye tısladı Aaron, geri çekilerek.

"Buna ihtiyacın var!"

"İstemiyorum!"

"Aaron, aptal olma, açlıktan öleceksin..."

"Bana aptal deme!"

"Kükreyerek, Aaron yanındaki ölü karaağaç ağacına saldırdı, damarlarında kutsal olmayan bir öfke dolaşıyordu. Ağaç kökünden ikiye ayrıldı, sağır edici *bir ÇATIRTıyla* sarhoş gibi devrildi. Buz ve kar yere çakıldı, ama Aaron çoktan hareket etmişti, şimdi Baptiste'in yüzüne sadece bir santim uzaklıktaydı.

"Eğer aptal olsaydım, içimdeki canavara başını verirdim! Eğer aptal olsaydım, ateşin çıra gibi seni öperdim, geride bıraktığım *küllere* aldırış etmeden!

"Bana zarar vermezsin. Sen beni seviyorsun, benim seni sevdiğim gibi..."

"Tabii ki seviyorum! Ve bu aşkın hatırı için sana *HAYIR* diyorum!"

Aaron arkasını döndü, karın içinde çöktü, elleri şakaklarına bastırdı ve boğazında kırık bir hıçkırık kaldı. Dişleri uzamış, korkunç derecede keskinleşmişti ve karanlıkta bile gözlerinde parlayan kanlı gözyaşlarını görebiliyordum.

"Bilmiyorsun," diye fısıldadı. "Onun ne yaptığını. *Bana* ne *yapmamı söylediğini.*"

'

"O zaman *söyle* bana," diye yalvardı Baptiste.

"Söylerdim." Aaron başını eğdi. "Tanrı yardımcım olsun, o zehri tadı damağımdan çıkarmak için tükürürdüm, ama o zaman bir daha bana şu anda baktığın gibi bakmayacağından *korkuyorum*."

"Tanrı aşkına, seni seviyorum Aaron, hiçbir şey bunu değiştirmez!"

"Ama Aaron sadece başını salladı. 'Bilmiyorsun, Baptiste. Bilemezsin.'

Baptiste çenesini sıktı, sesinde öfke ve üzüntü vardı. "Sen Beslenmelisin."

"Senden değil. Asla."

"O zaman açlıktan ölecek misin? Dayanamayacak kadar susuzluktan kıvranacak mısın? Lachlan zaten kafanı kesmek için sabırsızlanıyor; kontrolünü kaybedersen ne yapacağını sanıyorsun?"

"Sefil insanlardan beslenebilirim. Gabe de öyle dedi..."

"Yani çürümüşlerle karnını doyuracaksın, ama *bana* dokunmayı reddedeceksin?" Baptiste dişlerini sıktı, gözlerinde yaşlar vardı. "Beni geride bırakmak için bu kadar hevesli misin, kocam? Benden şimdiden sıkıldın mı?"

"Saçmalamayı kes," diye hırladı Aaron.

"Beni aptal mı sanıyorsun? Ne olacağını bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben her gün yaşlanırken, sen sonsuza kadar genç ve güzel kalacaksın?"

"Baptiste, seni *her zaman* seveceğim."

"O zaman bunu kanıtla." Baptiste kanlı elini uzattı. "Al."

Aaron, kocasının gözlerine baktı, gözlerinden kırmızı gözyaşları akıyordu.

"Bunu istiyorsun," diye fark etti dehşetle. "Bunu istiyorsun... seni ısırmamı *isti*yorsun."

"Bu o kadar yanlış mı?" diye bağırdı Baptiste, yüzü acıdan buruşmuş halde. "Dyvok'un zevklerini tadan tek kişi sen değildin, Aaron! Kiara benden onlarca kez içti ve ben bunu unutamıyorum... bunu... *Tanrım..."* Dudaklarını ısırdı, gökyüzünde imkansızı tarif edebilecek kelimeler aradı. "Tatlı Ana Kız, bana hissettirdiği şey..."

"Oh, hayır," diye fısıldadı Aaron. "Baptiste, hayır, hayır, o lanet olası bir *canavardı*."

"Biliyorum!" Baptiste bir adım daha öne çıktı ve ıslak elini bir kez daha uzattı. "Ama onun gibi bir şeytan bana cennetin bir parçasını gösterebildiyse, seninle birlikteyken neler hissedebilirim kim bilir? Anlamıyor musun, aşkım, bu *mükemmel*! Buna ihtiyacın var! Ve ben de bunu *istiyorum*!"

"Benden ne istediğini bilmiyorsun! Eğer başlarsam ve duramazsam..." "Bana zarar vermezsin. Seni seviyorum Aaron. Ve korkmuyorum." Aaron sevgilisinin gözlerine baktı ve karanlığı titreten bir sesle fısıldadı

karanlığı titreten bir

sesle fısıldadı.

"Korkuyorsun."

"Aaron, ben..."

"Bacakların titriyor," diye homurdandı Aaron, ayağa kalkarken. "*Karnın buzla doluyor ve bağırsakların suya dönüşüyor.* Korkuyorsun, *Baptiste. Benden*."

"Aaron, hayır, ben..."

"*Ateşe geri koş*. *Işığının altında kıvrıl ve Tanrı'dan koruma dile, benim dönüşümün sesini duyunca irkile*." Aaron dik durdu, gözleri kırık cam gibi parıldıyordu, siyah bir ışıltı pelerin gibi etrafını sarmıştı, tekrar konuşmaya başladı. "*Kork, aşkım*."

Baptiste nefes nefese kaldı, yüzü kanı çekilmiş, sendeledi ve neredeyse düşecekti. Bir çığlık atarak döndü, köklerin ve dalların üzerinde tökezleyerek o açıklıktan kaçtı, arkasında o fısıltı kalmıştı.

"*Benden kork*."

Aaron şimdi soğukta tek başına duruyordu, başı eğik, kanlı yanaklarına altın dalgalar halinde saçları dökülüyordu. Soğuk rüzgarlar paltosunu pençeliyordu

paltosunu çekiştiriyordu, ama o uzun ve sessiz anlar boyunca mermer gibi hareketsizdi. Ta ki sonunda konuşmak için nefesini alana kadar.

"Artık çıkabilirsin, Gabriel."

“Uzun bir süre hareketsizce durup karanlıkta izledim. Ashdrinker'ın sapını beyaz parmaklarımla sıkıca kavradım ve kılıfında tutsam da, ölü dalların arasından çıkarken elim hiç kılıfından ayrılmadı.

"Bu benim için mi?" Aaron, gözleri kılıcıma takılırken sordu.

“Onu karanlıkta izledim, hüznü mavi gözlerine o kadar derin kazınmıştı ki neredeyse siyah görünüyorlardı. Ama dikkatli baktığımda, bir zamanlar tanıdığım çocuğun, hala sevdiğim kardeşimin, hayal bile edemeyeceğim bir cehennemde mahsur kaldığını görebiliyordum.

"Hayır," dedim, elim Ash'in kılıcından kayarken.

"Belki de öyle olmalı. Sonuçta canavarlar öldürülmek içindir." "Sen canavar değilsin Aaron."

Buna gülerek karşılık verdi; boş, acı bir gülümseme, diş etlerinde hançer gibi sivri dişleri. "Öyle olsaydın," diye ısrar ettim, "Baptiste'de kendini tıka basa doyuruyor olurdun."

Şu anda boğazını kesmek yerine, kanının gücünü onu korkutup kaçırmak için kullan.

"*Benim* kanım değil. Babamın kanı."

Aaron göğsüne baktı, gömleğini açarak bana oradaki gülleri ve yılanı gösterdi. Babasının soyunun mührü. Bir zamanlar gümüşle kazınmışlardı, inancının ışığıyla parlıyorlardı. Ama şimdi siyahtılar. Tıpkı onun kalkanının geri kalanı gibi. Tıpkı ruhundaki lekeler gibi.

"Ben Ilon'un soluk kanlı oğluyum, evet. Bir fısıltıyla ölümlülerin iradesini bükebilirim. Ama benim kanım Dyvok, Gabriel. Vahşi olanların kanı. *Barbarların* kanı."

"Sen onlar gibi değilsin, Aaron. Sen daha fazlasısın. Sen daha iyisin."

"Sen benim ne olduğumu bilmiyorsun. Ne yapabileceğimi bilmiyorsun. Ben de bilmiyordum." Elini, derisine kazınmış siyah kalbi ve dikenleri gördü. "O bana gösterene kadar."

"Sen onun sana yaptıkları değilsin, Aaron." Yanına gidip kolunu tuttum. "Nikita, bedenini olduğu kadar iradeni de köle etti. Ve dünyadaki en güçlü vampirlerden biri tarafından kan zincirleriyle bağlandın, ama yine de ona karşı gelme gücünü buldun."

"Sadece bir kez."

“Fısıltısı neredeyse duyulmayacak kadar zayıftı, porselen kadar kırılgandı. “‘Bütün o insanlar…’

"Senin suçun değil. Bu bir savaştı, Aaron. Azizler seni öldürmeye çalışıyordu, sen hayatın için savaştın. Kazandığın için mutluyum."

"*O* insanlar değil." O zaman bana baktı, hayalet gibi, boş, bakışlarında o kadar büyük bir ıstırap vardı ki gözlerim doldu. "Diğerleri. Onun yatağında... Kadınlar. Erkekler. Tahrip edilmiş ve parçalanmış. Bükülmüş, kanlar içinde ve kırılmış, Tanrım, Gabriel..."

"Senin suçun değil! O sana bunu yaptı!"

"Belki. Ama ben... Bir parçam..."

“Başını eğdi, kanlı gözyaşları karın üzerine damladı.

“‘Bundan zevk aldım, Gabriel. Bundan keyif *aldım*.’

“Geri çekildim, karnım botlarıma doğru o kadar sert düştü ki, kusmuğumu yutmak zorunda kaldım. Göğsüm yarılmış gibi hissettim ve gözlerimi yukarıdaki gökyüzüne, izleyen Tanrı'ya, *gülen* Tanrı'ya çevirdim*,* dostum için böyle bir cehennem yaratmış olduğu için dişlerimin arkasında bir lanet çalkalanıyordu. Tüm çektiği acılara rağmen, Aaron cennetin kralına sadık kaldı. Ve bu onun ödülü müydü? Bitmeyen açlık ve cehennem mi?

"Buna inanmıyorum Aaron. Sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin. En cesur. En sadık."

"Sadık mı?" diye alay etti. "Artık kendime inancım kalmadı kardeşim. Ne anlamı var ki? Cennette lanetliler için merhamet yoktur."

"O zaman başka bir şeyde ara! Dua artık sana teselli vermiyorsa, kurtuluşunu başka bir kaynaktan ara! Sevgi! Sadakat! Onur!"

"Başını eğdi, sesi ruhsuz bir fısıltı gibiydi.

“Neye inandığın önemli değil. Ama bir şeye inanmalısın.”

"Evet!" diye tısladım, kolunu sıkarak. "En karanlık saatlerimde bana böyle demiştin ve daha doğru sözler söylenmemişti! Hiçbir şeye inanmasan bile Baptiste'ye inan! Nikita'nın kanının bile boğamayacağı aşka inan! Sen ondan bin kat daha değerlisin Aaron. Onun seni mahvetmesine izin verme!"

"Sen kimsin ki inanç hakkında vaaz veriyorsun, kardeşim?"

“Gözleri, soğuk ve ışıksız cildimdeki gümüşe kaydı. “‘Hiçbir şeye inanmayan sen mi?’

"Aaron..."

"*Düşmüş* durumdayım Gabriel. Cennete dair tüm umutlarımı yitirdim. Beni bekleyen tek şey cehennem. Ve eğer bir amaca bağlı kalmam gerekiyorsa, o da sevgilimi benimle birlikte o uçuruma sürüklememek. Ama bana kurtuluştan bahsetme kardeşim. Çünkü bu ölümsüzlük benden alındığında, hak ettiğim cehenneme düştüğümde, ikimiz de biliyoruz ki..."

“Gözlerime baktı, gözlerinde kanlı gözyaşları
vardı. “Orada görüşürüz.”

"Daha fazla konuşmadı, arkasını dönüp gölgelerin içine doğru yürüdü. Onu çağırmanın bir anlamı yoktu. Doğruyu söylemişti ve ikimiz de bunu biliyorduk. İkimiz de lanetlenmiştik. Artık ikimizi yönlendiren tek bir acımasız arzu kalmıştı: Aaron, bu cehenneme yolculukta sevgilisini korumak için; ben ise, onun peşinden cehenneme düşmeden önce bir başkasını da oraya atmak için.

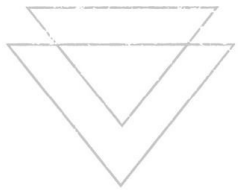
“Gökyüzüne baktım. Nefretimi tıslayarak.

“Amacım.

“Duam.

“Fabién.”

V
ASLAN AĞZININ KIZI

"BÖYLECE, kara günler boyunca, başımızın üzerinde kara bulutlar varken yol aldık. Cansız tepelerin kuzeydoğusunu keserek, önümüzde Mìchaich na Baloch'un karanlık sırtı beliriyordu. Ay Tahtı'nı gördüğümde tekrar Phoebe'yi düşündüm; ipeksi tenini, ateşli kanını. Susuzluk karnımı pençeledi, büküp *oydu* ve onunla ilgili tüm anıları bir kenara itip, arkamdaki küllere gömdüm ve onu bir daha düşünmemeye yemin ettim.

“Herkesin mutlu sona ulaştığı tek yer çocuk masallarıydı. “Phoebe bensiz daha iyiydi.

Yolculuğumuz boyunca avlandık: tencereye koymak için küçük hayvanlar, pipoya koymak için kanlı hayvanlar. Onları kanlarını dökerek dökümhaneyi doldurur, Lachie ve beni doyurmak için bir doz kutsal içki pişirirdik. Aaron geri kalanını alırdı. Bizim önümüzde beslenmeyi reddederdi; Lachlan'ın gözlerindeki küçümsemeyi tahammül edemezdi. Daha sonra kampımıza, dilinde ölü kan kokusu, ellerinde kül ile döner, Baptiste'in bakışlarındaki acıyı görmezden gelirdi.

"Aşkın doğurduğu öfkenin aralarında yükselmesini izlemek korkunçtu. Ama yolculuğun ikinci haftasında votkam bitti ve Celene'nin kabusları, Ashdrinker'ın artan dengesizliği ve susuzluğumun acısı arasında, kendime ait yeterince dertlerim vardı.

"Başlangıçta Ossian sahilinde iyi zaman geçirdik, ama gelgitler ve vergiler gibi, bahar kaçınılmaz olarak geldi ve hızımız lanet olası bir

yavaşladı. Kar çamur oldu, çamur da çamur oldu. Yollar diz boyu bataklık haline geldi, siyah katran gibi emiyor ve şapır şupur sesler çıkarıyordu. Daha da kötüsü, don eridiğinde Nikita'nın kış savaşlarında öldürülen sayısız ceset yavaş yavaş ortaya çıktı. Yolumuz çürük ve bok kokan, sineklerin uğrak yeri olan açık bir mezar haline geldi.

“Tarihçi, benim büyürken dinlediğim efsanelerin çoğu, varış noktası kadar yolculukla da ilgiliydi. Ama daha önce de söylediğim gibi, kilometrelerce süren sonsuz bir eziyeti ilginç hale getirmek için benden daha iyi bir hikaye anlatıcısı gerekir. Gerçek şu ki, o yol ne kadar karanlık ve korkunç olsa da, garip yeni normalimizde haftalarca pek sarsılmadan yürüdük.

“Hikayenin bir sonraki gerçek dönüm noktası gelmeden önce yaz en güzel günlerini yaşıyordu.

O gün, yüksek bir tepenin zirvesinde durmuş, ıslak bir vadiye gözlerimizi kısarak bakıyorduk. Batıya doğru kan kırmızısı bir gün batımı, okyanusları boyuyordu. Aaron av aramaya çıkmıştı ve Lachlan, eyerinde dik oturmuş, benim eski bir haritayı incelerken, benim dürbünümle etrafı gözetliyordu. Şu anda León Baronyası'na yakın olduğumuzu biliyordum, ancak bir işaret olmadan emin olamıyordum, parşömene kaşlarını çatarak bakıp içimden küfrediyordum.

"Aşağıda Fishertown var," dedi Lachie. "En azından ondan geriye kalanlar."

"Lionsmouth olabilir mi?" diye sordum. "Eskiden buralarda bir yerdeydi."

"Senin haritan kaç yıllık?" diye sordu Baptiste şüpheyle. "Ondan daha eski," diye mırıldandı Lachie.

"Ancien, ha?"

"Siktirin gidin ikiniz de, ben otuz üç yaşındayım," diye homurdandım.

"Hatırladığım kadarıyla yakında otuz dört olacaksın."

"Yine de benden yaşlısın, ukala."

"Yaş olarak belki, Chevalier." Baptiste yakışıklı çenesini okşadı. "Ama kilometre olarak değil."

"Alaycı bir şekilde, aşağıdaki kasabaya karanlıkta baktım. Kesinlikle çamurlu, çarpık gözlü bir bok çukuruydü; kırık bir duvarla çevrili bir gözetleme kulesi, birbirine yaslanmış, son içki saatinde sarhoşlar gibi dişleri çıkıntılı binalar. Ama Lionsmouth olacak kadar büyüktü - büyükbabamın büyük arazisinin sınırlarındaki kale kasabalarından biri.

"Bütün yer terk edilmiş gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Lachlan gerginleşti, üzengiye yükselerek işaret etti. "Hayır, tüm
"

"Karanlığa gözlerimi kısarak baktım, tuzlu rüzgarlar yanağımdaki yara izlerini

Yüzümdeki yaraları kamçılayan tuzlu rüzgarlar.

“Ve o figürün ardından...

"Bana ver," dedim ve Lachie'nin elinden dürbünü aldım. "Eski çırağım, dürbünü kaldırdığımda bir tekerlek kilidi çekti.

Şimdi daha yakından görebiliyordum — benim yaşlarımda bir kadın, kızarmış yüzüyle kasabaya doğru koşuyordu. İyi deri giysiler giymişti, diz boyu çizmeleri vardı, boyu kadar uzun, gece yarısı renginde saçları arkasında dalgalanıyordu. Yüzü ve dizleri çamurla kaplıydı, elleri kanla kırmızıya boyanmıştı. Ve arkasında, uzun zamandır çürümüş bağların arasında hırlayarak ve yuvarlanarak bir düzineden fazla...

"Zavallı," diye fısıldadım.

"San Michon için!" diye bağırdı Lachlan.

"Victory'nin yanına topuklarını vurdu ve sosya, nal sesleri gürültüyle koşmaya başladı. Baptiste ve ben Lachlan'ın peşinden at sürerek onu takip ettik, Baptiste eyerinden gümüş çelik çekicini çıkardı. Seyahat ettiğimiz süre boyunca kırık kolu neredeyse iyileşmişti, ama yine de diğer elini, demirci çekiçiyle sertleşmiş yumruklarını sapın etrafına kıvırarak kullanmayı tercih ediyordu. Benim elim de Ashdrinker'ın kabzasına kapandı ve onu yıldız çeliğinin şarkısıyla küflü yaz kokusunun içine çekti.

“Aish’da nomrehaam vo k-kaiden na?

“Argent altımda öfkeyle titrerken, ben gözlerimi kırpıp dişlerimi sıktım. Kaçan kadına doğru çamurlu yokuşu aşağı koşarken, elimdeki kılıca bir göz attım.

"Ne?"

“Aish’da no d-d-da? diye sordu. *Tovrem ma’hai? So voth ne demaisat, Gavrael?*

“Son kelimenin benim ismime yakın bir şey olduğunu fark ederek tekrar gözlerimi kırptım. Ash'ın konuştuğu dil şiirsel, harikaydı, müziğin ötesinde bir güzelliğe sahipti, ama en azından beni tanıdığı anlaşılıyordu...

"*V-v-vaneth do khavalesh, besaid kiirov, Gavr—*

"Söylediğin tek kelimeyi bile anlamıyorum, Ash!"

“Yamacın altındaki vadiyi vurdum, çim arkada sıçradı, Argent kas ve kemiklerden oluşan bir motor gibi altımda. Karanlıkta, tehlikede olan genç kızı gördüm, tarlalardan balıkçı kasabasına doğru kaçıyordu, sefil adamlar arkasında yaklaşıyordu. Onun yanına doğru hızla ilerliyorduk, yardım etmek için henüz çok uzaktaydık, ama eğer bize doğru dönerse...

"Buraya bakın, hanımefendi!" diye bağırdı Lachlan. "Bize gelin!"

“O, tökezleyerek ve nefessiz bir şekilde bizim tarafımıza baktı, ancak kurtarıcılarını görünce rahatlamış gibi görünmek yerine, şaşkın görünüyordu. Bu kadar yakından, bir gözünün üzerinde deri yama olduğunu gördüm; yüzünün bir tarafında korkunç bir yanık izi vardı. Ve bize dönmek yerine, balıkçı kasabasına doğru düzensiz bir çizgi çizerek koşmaya devam etti. Duvarlar taştan yapılmıştı, ama gölge dikenleri ve parlak maryswort bitkileriyle kaplıydı ve bir düzine yerde çökmüştü. İkiz aslan heykelleri, kapıları uzun zaman önce yıkılmış boş bir kemerin yanında duruyordu. Hiçbir savunma yoktu.

"Ne *halt* ediyor bu kadın..." Nefes aldım ve bağırdım. "Ne halt ediyorsun sen?"

"*K-k-khaval de'ali notata-ta-ta-ta Gav-gavr—*

"K*apa* çeneni, Ashdrinker!"

“Lachlan tekerlekli tabancasını kaldırdı ve gümüş çelik namludan dikkatlice nişan aldı. Altında bin beş yüz poundluk sosya kaynıyor olmasına rağmen, isabetli bir atış yaptı ve mermi en yakınındaki sefilin kafasına çarparak kafatasının üst kısmını parçaladı. Gümüş mermi cızırdadı, çürümüş beyinler kanlı gökyüzünü boyarken, Lachie ikinci tekerlekli tabancasını ateşledi ve başka bir soğukkanlı canlının kafasını ezip parçaladı.

"Geri çekilin!"

"Bağırışa gözlerimi kısarak baktım ve koşarken bağırarak koşan genç kızımızı gördüm. "*Geri* çekilin*, lanet olasılar*!"

"O *deli,*" diye tısladı Baptiste.

"Ona ulaşmazsak *öldü* demektir!" diye tükürdü Lachie.

Atlarımızla sefil yaratıklara, sefil yaratıklar da ona doğru hücum ettik. Genç kız kırık kapılara ulaştı ve kemerin altından geçerek duvarların arkasında onu bekleyen sığınağa koştu. Dörtnala yaklaşırken, Lachlan Victory'yi yol kenarındaki küflü çitlere doğru sürmeye başladı. Ama ben

batıyordu, avcı içgüdülerim tüm bu olanların *yanlış olduğunu* hissediyordu, Ashdrinker kafamın içinde sürekli bağırıyordu.

"*Lisaid kiirov, Gavrael! KIIROV NA'DAL!*

"LACHIE, *DİKKAT ET*!"

“Baptiste'in dizginlerine uzanırken bağırdım, Rosebud aniden durdu, siyah parmaklı adam eyerinden düşmek üzereyken bağırdı. Lachie bağırmam üzerine arkasına baktı, ama Victory artık kararlıydı, cesur sosya çitin üzerinden sefil adamın önündeki yola atladı, toynakları çamur ve çimlere çarptı, üzerine serilmiş saz tabakasını *çatırtıyla* deldi ve başı önde aşağıdaki çukur tuzağına daldı.

"Victory'nin çığlığını, Lachlan'ın bağırışını, altlarında toprağın çöktüğünü duydum. Sefil adamlardan birkaçı onun peşinden çukura atladı, arkalarındaki vampirler ise yolun ortasında açılan, otuz fit genişliğinde ve on beş fit uzunluğundaki büyük çukurun üzerinden atladılar. Kasabaya ve avlarına doğru koştular, ama şimdi o yıkık duvarların arkasından silüetler yükseldi; siyah tabardlar ve zincir zırhlar giymiş bir düzine okçu. Garip tatar yayları taşıyorlardı, demir nişangahları yanan ateş çemberleriyle taçlandırılmıştı. Ve o kuzgun saçlı genç kızın emriyle okları karanlıkta uçtu. Her tatar yayı bir ok değil, bir düzine ok attı, oklar sanki sihirle alev aldı ve tek vuruşta kötü kanlıların yarısını yere serdi.

"Yeniden doldurun!" diye bağırdı genç kız.

“Sadece Lachlan'ı düşünerek Argent'in eyeri üzerinden uçtum. O çukurun kenarından, keskin uçlu tahta sapların uzun gölgeleri dışında hiçbir şey göremiyordum. Havada kanın tuzlu-tatlı kokusu asılı duruyordu; Lachlan'ın kükremesini, gürleyen bir tekerlek kilidi atışını duydum. Önümde, paçavraları alevler içinde bir foulblood dikildi. Onu Ashdrinker ile kestim, kemikler tereyağı gibi parçalandı, soğuk kırmızı kan yüzüme sıçradı. O zaman sefil yaratıkların arasında dans ettim, yanan boyunlardan kafaları, yanan gövdelerden bacakları ayırdım, çeliğin şiirinde kendimi kaybettim. Ashdrinker şarkı söylemeye başlamıştı - sözleri hala o garip, güzel dildeydi, ama şarkı o kadar parlak ve neşe doluydu ki, yemin ederim, gözlerimden *yaşlar* akacak gibi hissettim.

“Duvarlarda, genç kız ateş gibi desenlerle süslenmiş güzel bir uzun kılıç kaldırdı. Sapını çevirdiğinde, metal yayların, demirin çıra üzerinde çıkardığı *sesi* duydum ve sanki sihir gibi, kılıcı alev aldı. *León için!* diye bağırarak, genç kız duvarlardan atladı, artık Ölüler arasında dolaşarak, yanan kılıcıyla kesip biçti, soğukkanlılar etrafında düşerken nefretle kükredi. Okçuları yaylarını kaldırdılar, her biri uzun, ince bir kutuyu sapına vurarak bir ok daha attılar. Hava, gelen sesleriyle tıslayan daha fazla yanan okla doldu, *shuffshuffshuff!* Soğukkanlılar tırpanın önündeki buğday gibi yere düştüler, çoğu yanarken ses çıkaramayacak kadar çürümüştü.

"Ve sonra her şey bitti. Yerde yanan cesetler vardı, yanan etin siyah duman kokusu öfkeli susuzluğumu tam olarak gidermeye yetmiyordu. Acı çekiyordum, dudaklarımdan, gümüş rengi ellerimden, Ash'in kılıcının koyu çelikinden kanı yalamak için can atıyordum. Bunun yerine, Baptiste yanımda, elinde kanlı savaş çekiciyle, çukura doğru sendeledim.

"Lachie?"

"Tatlı s-siktiğimin Kurtarıcısı," diye bir inilti geldi.

"Aşağıya baktığımda, onu çukurun dibinde, kanlar içinde sarkmış halde gördüm. Üç zavallı onun etrafında parçalanmış halde yatıyordu, ama Lachie'nin karnı ve omuzu keskin kazıklarla delinmişti ve onun zavallı cesur sosya Victory ölmüştü; aynı acımasız mızraklarla göğsü ve boğazı delinmiş, çamurun içine kanamıştı.

“Lachie, kırık kazığı karnından çıkarırken, dişleri kırmızıya boyanmış halde nefes nefeseydi.

"Yardım ister misin?" diye sordum.

"M-mideyi tercih ederim," diye inledi, kanlı avucunu açık yaraya bastırarak piposunu aramaya başladı. "Bana bir dakika ver, olur mu?"

"Yeniden doldur," diye yumuşak bir emir geldi.

“Arbaletlerin sesini duydum, Baptiste koluma dokundu.

“‘Gabe…’

“Yukarı baktığımda, yıkık surların üzerinde duran okçuların şimdi yanık bakışlarıyla bana baktıklarını gördüm. Yirmi kişilik, yaralı ve savaşta sertleşmiş bir gruptu ve her birinin alnında bir kül çemberi

daha yakından baktığımda, tatar yaylarının mekanik olduğunu fark ettim — çelik ve dişlilerden oluşan bu harikalar, tek bir çekişle yaylı ok kılıflarından bir düzine ok atmalarını sağlıyordu, oklar yanan nişangahlardan geçerken alev alıyordu. Gözleri soğuk, yüzleri sert, en çok da onları yöneten, elinde yanan kılıçla duvarların önünde duran genç kız. Kılıcının da mekanik olduğunu gördüm, sapında bir miktar lamba yağı olduğunu tahmin ettim, çakmaktaşı ve kıvılcımla yakılıyordu - kesinlikle dahice, ama sihirli olmaktan çok uzaktı. Yağ artık kuruyordu, alevler sıçrıyordu. Ama konuşurken gözlerinde hala ateş yanıyordu.

"Adınızı ve işinizi söyleyin."

"Ben de ona baktım, elimde Ashdrinker damlıyordu, kafamda hala o gümüş arya mırıldanıyordum. 'Bu, beklediğim teşekkür değil, madam.

"Teşekkür mü?" diye tükürdü, etrafımızdaki katliama bakarak. "Bütün tuzağımızı mahvettin, seni aptal. Ve bu sırada aptal arkadaşını da öldürttün."

"Ölmedi. Ama gururu kesinlikle yaralandı." "B-böbrekleri

de," delikten düşük bir inilti geldi.

"Barış içinde geldik, madam," diye seslendi Baptiste. "Hayatınız için verdiğiniz mücadelede size yardım etmek istedik. *Bu*, daha nazik bir karşılama hak etmiyor mu?"

Kadının bakışları, siyah inci kadar sert bir şekilde daraldı. Kuzeyliydi, teni solgundu, çenesi keskindi ve benden birkaç yaş büyüktü. Siyah saçları, gözünün üzerindeki deri yamaya uzun bir saçak şeklinde kesilmişti. Yanağındaki yanık izine rağmen, bazıları onu güzel bulabilirdi, ama onda kışın şafağı kadar acımasız bir soğukluk vardı. Elindeki uzun kılıç iyi kullanılmıştı ve kalbinin üzerindeki deri ceketine tutturulmuş, parlak altın bir mühür gördüm: alevlerle çevrili bir kılıç. Adamlarının da aynı şeyi taktığını fark ettim — değerli metalden değil, tahta veya kemikten oyulmuş. Aynı şeyi San Michon'da da görmüştüm, kardeşlerim ve dostlarım olarak adlandırdığım adamların derilerine gümüş mürekkeple yazılmıştı.

"Benim adaşımın mührü.

"*Gabriel, Ateş Meleği.*

"Sen benim asil lordumun krallığına izinsiz giriyorsun," dedi. "Ve Yüce Tanrı biliyor ki, ben ölülerle yeterince uzun süre savaştım, onların iğrenç büyülerini gördüğümde tanırım. Senin gücün kutsal değil. Arkadaşın bir ceset olmalıydı. En iyi ihtimalle kölesiniz, en kötü ihtimalle ise düşmüşlerin hizmetkarları. Adını ve amacını söyle, yoksa olduğun yerde öl."

"Emri vermeden önce öleceksin, küçük avcı."

“Okçular o sese dönerek, arkalarındaki figüre bakarken şaşkınlıkla tısladılar. Aaron, kırık gözetleme kulesinin tepesinde bir yırtıcı kuş gibi çömelmiş, paltosu rüzgarda dalgalanıyor, solgun elinde korkunç büyük kılıcıyla duruyordu.

"Bonsoir, madame," diye gülümsedi.

"Messieurs.*" "Coldblood!" diye* bağırdı

okçulardan biri.

"*Aşağı* indirin!" diye bağırdı kadın.

"Hayır, *DURUN*!" diye bağırdım.

"Tatar yayları vızıldadı ve oklar uçtu, *shuffshuffshuff!*, arkalarında parlak alevler bırakarak. Ama Aaron çoktan harekete geçmişti, kılıcıyla havayı yararak. Epitaph'ın şok dalgası okları parçaladı, alevli odunlar yağmur gibi yağarken o yere çarptı, tekrar zıpladı, kanındaki karanlık güç onu tekrar havaya uçurdu. Altın saçları, parıldayan çeliği ve gece yarısı ipekiyle, kırık duvarın üzerine indi ve okçulara döndü. Dudaklarında hala o gülümsemeyle, liderlerine nazikçe selam verdi.

"Bu yaylar gerçekten etkileyici canavarlar," dedi Aaron ona. "Ama *bu* canavarı öldürmek istiyorsan daha keskin atışlar yapmalısın, küçük avcı."

"Yeniden doldurun!" diye bağırdı.

"Ellerini çek, lanet olsun, biz barış için geldik!" diye bağırdım. "Barış mı?" diye tükürdü kadın. "Aranızdaki bu *sülük* mü? Karanlığın hizmetkarları

benim gibi karanlığın hizmetkarları...'

"Biz soğukkanlı piçlere hizmet etmiyoruz!" diye bağırdım, avucumdaki yedi yıldızı havaya kaldırarak. "Biz Maergenn'den geldik, orada iki Ebedi Prens ve Priori Dyvok bizim ellerimizle öldürüldü! Bu, bir zamanlar Aveléne'nin kaptanı ve Gümüş Düzen'in demircisi olan Baptiste Sa-Ismael!" Arkamdaki iri adamlara baktım, onlar da ciddiyetle başlarını salladılar. "Aaron de Coste, bir zamanlar Aveléne'nin lordu ve yeminli gümüş aziz, Untamed tarafından öldürüldü ama yenilmedi!" Aaron koyu saçlı kadına gülümserken, bir inilti duydum ve kanlı bir şekilde çukurdan sürünerek çıkan kişiye işaret ettim. "Frère Lachlan à Craeg, San Michon'un sadık kardeşi, onun eylemleri ve sözleri sayesinde korkunç Tolyev, Crimson Glade'de öldürüldü!"

Lachie kan tükürdü, titreyen elini kaldırarak avucunda parlayan yedi yıldızı gösterdi. Okçular şimdi bize hayretle bakıyorlardı, aralarında bir büyü gibi fısıltılar yayılıyordu.

"Gümüş Azizler..."

"Peki ya benim adım, madam? Ben birçok isimle tanınırım..." "Oh,

hayır."

Gabriel başını kaldırdı ve Jean-François'nın karşısındaki koltuktan onu izlediğini gördü. Vampir bir kaşını kaldırırken, uzak dağlardan gök gürültüsü yankılandı.

Gümüş aziz kaşlarını çattı. "Aman tanrım *ne*?"

"Yine tüm övgülerini sıralamaya başlayacaksın. *Şu Adamın Katili. Şu Şeyin Galibi. Haydut Antilop Gibi Asılı. Rüzgarda Tuvalet Kapısı Gibi Çarpıyor*." Tarihçi, kucağındaki kitabın geri kalanını çevirerek iç geçirdi. "Hepsi çok etkileyici, Gabriel, ama bu tarihte yeni biriyle tanıştığın her seferinde bunu yapacaksan, bunu kaydetmek için daha büyük bir kitaba ihtiyacımız olacak."

"... Haydut antilop mu?"

"Şey, sanırım..."

"Sana daha önce de söyledim, soğukkanlı. Birisi erkekliği ölçmekte ısrar ederse..."

"Ve seninki en büyüğü, çıkar ve işini bitir, biliyorum, *biliyorum*. Eleştirmek için söylemiyorum ama penisler hakkında çok fazla konuşuyorsun, Gabriel."

"Sen başlattın, seni şaşı küçük..." "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Gümüş aziz, şarabına uzanırken somurtarak baktı. Ama Jean-François'nın gözlerine baktığında, ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. Gülümseme bir sırıtışa dönüştü ve Jean-François kıkırdadığında, Gabriel'in dudaklarında bir kahkaha patladı. Marki de onlara katıldı ve ikili artık kahkahanın büyüsüne kapılmıştı; tutuklu ile gardiyan arasındaki gerginlik, yaz esintisinde kar gibi eridi. Sandalyesine yaslanarak, kanlı gözyaşlarını silerek, vampir iç geçirdi.

"Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim." Jean-François başını salladı. "Sen *çok güzelsin,* dostum."

Gabriel'in dudaklarından gülümseme kayboldu ve son damlasını hızlıca şarapla yuttu. "Korkarım ki hanımefendi beni pek etkileyici bulmadı."

"Öyle mi?"

Gümüş aziz başını salladı ve kadehini yeniden doldurdu. "Benim övgülerimle kendimi övmemden şikayet etmenize rağmen, o ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan sözümü kesti.

"Peki ya benim adım, madam? Ben birçok isimle tanınırım..."

"Nefesini boşa harcama," diye homurdandı ve elini kaldırdı.

Savaşın heyecanı geçtikten sonra onu daha yakından inceleyerek kaşlarımı çattım. O koyu saçlar. Koyu gözler. Çene hattındaki bir şey, burnunun şekli...

"Sen, lordumun adını ucuz bir pelerin gibi giyen o alçak adamsın," diye tısladı. "Onu ve şehrimizi de senin rezilliğinin çamuruna sürükledin. Günahkar. Başarısız. Yemin bozan. Adın Gabriel de León, monsieur. Adının senden önce geldiğinden *emin ol*."

"Oh, onu *sevdim*," dedi Jean-François. "Siktir git, vampir."

Tarihçi gülerek, gümüş aziz konuşmaya devam ederken sayfayı çevirdi.

Kadın azarlarken Aaron ve ben birbirimize baktık. Lachlan, karnındaki kanı silerek rahatsız edici sessizliği bozdu. "León'dan mısınız, hanımefendi? Çok önemli bir mesele için Aslanlar Şehri'ni arıyoruz."

"León'un tüm oğulları ve kızları," diye cevapladı kadın, çenesini dik tutarak. "Gerrard'ın sadık hizmetkarları, İnanç Savunucusu ve León Hanesi'nin on üçüncü baronu."

"Oh, *çok* etkileyici," diye mırıldandı Aaron, tırnaklarını inceleyerek.

"Sessiz ol, sülük. Yoksa tanrısız dilini yakarım."

"Bizi dezavantajlı duruma düşürdünüz, hanımefendi," dedi Lachie. "İsimlerimizi biliyorsunuz, ama..."

"O aileden, Lachie," dedim. "Tamamen."

“Kadın gözlerime baktı, haşmetli, çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Bu selamlamadan gururumun biraz incindiğini itiraf etmeliyim — ziyaret ettiğim çoğu yerde kahraman gibi karşılanmıştım ve halıya pislemiş itaatsiz bir köpek yavrusu gibi konuşulmak...

"Ben Charlotte de León," dedi kadın. "Tanrı'nın sadık hizmetkarı, Baron Gerrard'ın torunu ve Aslanların Leydisi."

“Selam vermek için başımı eğdim, midem düğümlendi. ‘Hoş geldin kuzenim.’

"Keşke ben de aynı duyguyu paylaşabilseydim. Piç kurusu." "*Chevalier,*" dedi Baptiste. "S'il vous plaît."

"Peki ya hoşnut olmazsam, monsieur?"

"İkizler Savaşı'nda savaştım, mademoiselle." Baptiste duvardaki soluk gölgeye başını salladı. "Lord Aaron da öyle. İkimiz de Gabriel de León'un Yedi Ebedi Prens'ten birini öldürmesini ve tüm Nordlund'u Fabién Voss'un ordularından kurtarmasını gördük. Daha sonra San Michon Katedrali'nde durduk, orada omuzları İmparatoriçe Isabella de Augustin'in kılıcıyla öpüldü. Kuzeniniz o gün unvanını kazandı."

"Ve o günden sonra her gün bu unvanı lekeledi. Ayrıca ailemin adını da. Yoksa bu günlerde Aveléne'de rahibelerle yatmak ve kutsal yeminleri bozmak moda mı oldu?"

“Aveléne düştü, Mlle de León,” diye cevapladı Baptiste. “Öldürülen oğulları ve kızları, senin bu kadar küçümsediğin adam tarafından intikamları alındı ve adalet yerini buldu.”

“Charlotte gözlerime baktı, eli kalbinin üzerindeki mührün üzerine kaydı. Şimdi surlardan başka bir adam daha indi — sağ tarafında beliren, sakallı bir adam. Görünüşüne, kılıçla sertleşmiş ellerine ve grubun en yaşlısı olmasına bakılırsa bir subaydı. Kuzenimin kulağına fısıldarken, çenesini sıkarak gözlerime baktı.

"Bir dakika, beyler." Baptiste'e baktı. "Lütfen." "Eh, her şey *harika* gidiyor."

Aaron duvarların üzerinden bir taş gibi düşmüş, çamurun içine bir tüy gibi inmişti. Şimdi yanımda duran Aaron, yakasındaki isleri silkelerken, alçak bir sesle mırıldandı.

"Belki de ihtiyaçlarımızı başkentte daha iyi karşılayabiliriz. Augustin'e gitmek zorlu bir yolculuk, ama orada Krallığın Kılıcı olarak daha sıcak bir karşılama bulabiliriz."

"İki aydır buraya gelmek için kıçımızı yırttık, de Coste," diye tısladı Lachlan. "Şimdi de lanet olası başkente yürümek için altı ay daha harcamak mı istiyorsun?"

"O zamana kadar koku gitmiş olur. Seninki hariç."

Lachie gözlerini devirdi ve bana baktı. "Kararlı olmalıyız. Bunlar tanrısal insanlar gibi görünüyor."

"Tanrısal, evet." Baptiste, kül rengi kaşlara, her birinin göğsüne tutturulmuş yanan kılıçlara başını salladı. "Ama senin adaşının mührünü taşıyorlar, Gabe. Çarkı değil."

“O, León'un koruyucusu,” diye cevapladım. “Efsaneye göre, ilk Baron de León'a Tanrı adına vahşi doğaya medeniyet getirmesini emreden Melek Gabriel'di. Ve çocuklarının Tanrı'ya olan inancı devam ettiği sürece, surları da ayakta kalacaktı.”

"Dinleyin!"

"Charlotte'a döndük, yanındaki yaşlı teğmen somurtarak bakıyordu.

"Efendimizin emriyle, León Baronu'ndaki tüm soğukkanlılar ve köleler hızlı bir şekilde öldürülmelidir." Kuzenimin gözleri benimkilerle buluştu, sert bir şekilde parlıyordu. "İmparatorluk nişanlarınız göz önüne alındığında,

ateşe atılmayacaksınız. Ama sizler buraya izinsiz girmiş, davetsiz ve hoş karşılanmayan, ölülerin eşlik ettiği izinsiz girenlersiniz. Yüce Tanrı'ya yemin ederim ki, lordumun emri olmadıkça size zarar verilmeyecek. Ama kendinizi bizim korumamıza teslim edecek ve baronum sizin onun topraklarında silah kullanmaya layık olduğunuzu düşünene kadar silahlarınızı teslim edeceksiniz."

Yirmi tatar yayı, göğüslerimize doğrultulurken gıcırdadı.

"Reddederseniz, emin olun ki uykum *kaçmayacak*," dedi Charlotte.

"Kızgın bakışlarla kardeşlerime baktım. Buraya gelerek kendimizi tehlikeye attık. Ama ölüleri avlamaktan sertleşmiş olsalar da, bu insanlar sadece ölümlü erkekler ve kadınlardı. Silahsız olsak bile, bu kadar derin bir bokun içinde yüzebileceğimizi biliyordum.

“Asıl sorunlar León'da ortaya çıkacaktı. Büyükbabam hala hayatta görünüyordu ve benim gelişim karşısında nasıl tepki vereceğini bilmiyordum, Aaron'ın gelişimden bahsetmiyorum bile. Eğer onun kalede işler ters giderse, boğulacak kadar kanın içinde kalırdık. Ama bu her zaman bir riskti, sanırım, ve Aaron'ın saçmalıklarına rağmen, Ashdrinker'ı tamir etmeye uygun bir demirci o kadar yakındayken, hiçbirimiz imparatorlukta zavallı bedenlerimizi sürüklemek istemiyorduk.

“Ben de eğildim, bandolier ve tekerlekli tabancayı omuzlarımdan attım. Aaron, Epitaph'ı çamura sapladı ve kuzenimin teğmeninin devasa kılıcı kaldırmaya çalışmasını acımasız bir gülümsemeyle izledi. Lachlan tabancalarını attığında, Charlotte çamurun üzerinden geçti, kırmızı pelerini etrafında dalgalanıyordu. Ashdrinker'ı belimden çıkardım ve kılıcın kabzasına veda öpücüğü kondurdum.

"Bu kılıç ve ben birlikte cehennemi yaşadık. Lütfen ona iyi bak, kuzenim."

"Sana unvanınla hitap edeceğim," diye cevapladı Charlotte. "Sen de bana aynı nezaketi göster. İmparatoriçemiz, adımızı çöpe attıktan sonra seni şöhretinle baş başa bırakmayı uygun görmüş olsa da, emin ol ki, sen ve kılıcın geçip gittiğiniz cehennem, ben sana aile üyesi diye hitap etmeden *önce* donup kalacak."

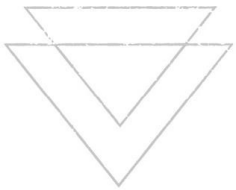
"Buna başımı sallayarak onay verdim ve

kılıcımı uzattım. "Dame de León."

"Kısa bir baş sallama. 'Chevalier.'

"Ve Ash'i elimden kaparak, Charlotte çamurda uzaklaştı."

VI
KÜLLER ARASINDA

“Charlotte ile olan yolculuğumuz lanet bir cenazeden *biraz* daha az keyifliydi.

“Annemin doğduğu şehre doğru attığımız her adım, kokuşmuş çamurda zorlu bir yürüyüş gibiydi ve bu yolculukta neşe bulmak neredeyse imkansızdı. Yemeğimiz çiğ mantar ve tuzlu sudan ibaretti ve askerlerin kamp ateşinin etrafında genellikle yaptıkları içki içme ve müstehcen sohbetler yerine, her gün başladığı gibi bitiyordu: yol kenarında bir ayinle. Lachlan ve Baptiste nezaketen ayine katıldılar, ama Aaron ve ben elbette çekindik ve ayini güvenli bir mesafeden izledik.

"Şirketin kaptanı olarak Charlotte ayini yönetti ve adamlarının alnındaki kül rengi daireleri yenilerken her birine dövülmüş metal bir matara ile bir yudum içki ikram etti. Ses tonu demir gibiydi, İncil'den alıntılar yapıyordu - okuyor değildi, ezberden okuyordu.

“O, vaaz kürsüsünde dolandırıcı değildi. Tanıdığım bazıları gibi, kendini beğenmiş ve dolandırıcı olan, gösterişli vaizlerden değildi. Charlotte Tanrı'nın sözlerini söylediğinde, bakışlarında O'nun ateşini görebiliyordum. Lanetlenmekten bahsettiğinde, her zaman Aaron ve bana bakıyordu. Her şafak ve alacakaranlıkta onu izlerken, sevgili kuzenimin gerçekte ne olduğunu kısa sürede anladım.

“Soğuk kalpli, köktenci bir *fanatik*.

“Cesaretleri tartışılmaz olsa da, Charlotte'un avcıları bizim varlığımızdan dolayı mezbahadaki atlar kadar tedirgindi. Bu askerler

Ölüleri avlamak ve öldürmek için eğitilmişlerdi ve aralarında bir vampir bulmak - bağlanmamış, öldürülmemiş - açıkça hepsini gerginleştirmişti. Mahkumlar gibi *davranmak* için elimizden geleni yaptık, ama kuzenim herkesi yolculuk boyunca bizi gerçekten bağlamanın utancından kurtarmıştı - baskı altında çoğu bağı kırabilirdim, Lachie benden daha güçlüydü ve Aaron çıplak elleriyle dövme çeliği bükebilirdi. Kılıçlarımız ve tekerlekli kilitlerimiz avcıların arabasında muhafaza ediliyordu, Epitaph'ın ağırlığı altında akslar tehlikeli bir şekilde gıcırdıyordu. Charlotte'un adamları gözlerinde nefretle ve ellerinde silahlarla at sürüyorlardı - o muhteşem mekanik yaylar adeta şarkı söylemek için can atıyorlardı.

“Büyükbabamın başkentine giden yol, çürümüş kokulu siyah bir bataklıktı. Buranın eskiden şarap ülkesi olduğunu biliyordum, ama artık o tepeler ve tarlalar mantarlarla kaplıydı, ölü asmalar huzursuz ölülerin elleri gibi topraktan yukarı doğru uzanıyordu. Yolun her kilometresi, kaba ahşap bir çerçeve üzerinde gıcırdayan demir bir darağacı ile işaretlenmişti. Her kafesin üzerine, içindeki cesedin işlediği suç yazılmıştı.

“CADI.

“KÖLE.

“SİNEK.

Zavallı atı öldürülen Lachie, Argent ve benim yanımda yürüyordu, Baptiste Rosebud'a binmişti, Aaron her zamanki gibi yanımızda uzaktaydı. Üçüncü gün kuzeye doğru ilerlerken Lachlan piposunu doldurdu, Charlotte'u incelerken düşünceli bir ifadeyle.

"Senin bu kuzenin tanrısal bir kız. Aynı zamanda da neşeli."

"Canlı mı?" diye alay ettim. "Daha çok üç sarhoş katır kadar inatçı."

Baptiste gülümsedi. "Demek inatçılık sizin ailede var."

"Lachie kırmızı duman çıkararak güldü. 'Yakışıklılığı kaçırması ne yazık, değil mi?

"Ve zekasını da."

"Bakın, siz pislikler yakında beni takip etmekten bıkmayacak mısınız?" diye sordum.

"Hayır, öyle bir planımız olduğunu sanmıyorum," diye cevapladı Baptiste.

"Gideceğimiz yeri düşünürsek, biraz moral desteği sunabilirsiniz."

“Lachlan alaycı bir şekilde piposunu uzattı. ‘Bu manevi destek, seni sikik bluz.’

“Sızlanıyormuş gibi yaptım, ama ciğerlerime kutsal havayı solurken dudaklarım hala gülümsüyordu. Bu adamların, ben istersem cehennemin içinden bile geçeceklerini çok iyi biliyordum ve geleneksel olarak, çoğu erkeğin bildiği tek yolla bunu gösteriyorlardı: sevdikleri kişinin omuzlarına mümkün olduğunca çok yük bindirerek.

Baptiste'in gözleri önündeki yola odaklanmıştı, ama ara sıra uzaktaki Aaron'a kayıyordu. "Şaka bir yana, seni rahatsız eden ne, Gabe? Bu yol senin tasarımındı, ama sonuna yaklaştıkça, sen daha da huzursuz görünüyorsun."

“İç çekerek, dertlerimin uzun listesini anlatma isteğine direndim. Gerçek şu ki, aylardır kalbim hala Dior için kan ağlıyordu ve günlerimizin sonunu getirecek tek umudumuzu parmaklarımın arasından kaçırdığımın bilinci, asla iyileşmeyeceğini düşündüğüm bir yara gibiydi. İçkim çoktan bitmişti ve bu destek olmadan, susuzluğum karnımda tam anlamıyla bir ateş gibi alevlenmişti, sadece giderek artan miktarlarda kutsal suyla kısa süreliğine soğutulabiliyordu. Ama sonunda, en yakın korkuma karar verdim.

“Büyükbabam annemi on sekiz yaşındayken evinden kovdu, Baptiste. Annem üç aylık hamileydi ve León'dan ayrılırken yanında sadece giydiği kıyafetler, adı ve bu vardı.” Eldivenimi çıkarıp, annemin bana çocukken hediye ettiği gümüş mühür yüzüğünü gösterdim. “Ve onun çöküşünün sebebi, beni doğurmaya karar vermesiydi.”

"Ama o zamandan beri yaptığın onca şey var," diye ısrar etti Baptiste. "Kurtardığın onca hayat. Sen bir kahramansın, Gabe. İmparatorluktaki herkes adını biliyor."

"Ve ben o ismi itibarsızlaştırdım. Tanrı'nın gelinini baştan çıkardım. Onu günaha sürükledim." Başımı salladım, dudaklarımı büktüm. "Yasal olarak konuşursak, muhtemelen o ismi hiç almamalıydım, ama annemle yatan vampir bana onun ismini vermek kadar nazik davranmadı."

"Annen onun hakkında hiç bahsetti mi? Baban hakkında?"

"Konuşacağına söz vermişti. Ama Kırmızı Hayalet, ona fırsat vermeden onu öldürdü. En azından Celene bana onun adını söyledi. *Wulfric*.

San Yves'in Efendisi. Bir süre onun öğrencisiydi. Onu öldürmeden önce."

"Yedi Şehit," diye fısıldadı Baptiste, tekerleği işaret ederek.

“Sadece omuz silktim. ‘Denedim, ama dürüst olmak gerekirse, babamın ölümüne pek aldırış edemiyorum kardeşim. O da benim hayatıma aldırış etmedi ki.’

"Lachie dikkat çekmek için ıslık çaldı ve kuzeyi işaret etti. 'Şurada.'

"Şimdi çamurlu uzaklıkta gördüm onu — uçurumun tepesindeki sahil şeridinde soluk bir leke. Redwatch'ın batısındaki medeniyetin son kalesi. Etrafındaki tüm topraklar yıkıma uğramıştı; feodal beyler devrilmiş, Alexandre imparatorluğunun geniş toprakları kanlı lordların ve sefil insanların bitmek bilmeyen saldırılarına teslim olmuştu. Ama itiraf etmeliyim ki, diz çökmüş bir dünyada hâlâ ayakta duran atalarımın şehrine bakarken gurur duyduğumu hissettim.

"La Tanière du Lion," diye mırıldandım. "Aslanın İni."

"O bir güzellik," dedi Lachlan, sesinde hüzünlü bir tonla. "Onu hep görmek istemişimdir. Büyük usta Charl Benoît tarafından tasarlanmıştı, ama inşaat başlamadan önce vefat etti. Temeli onun kızı Annalise attı ve torunu Duvall inşaatı denetledi. Çoğunlukla yerel kayalıklardan çıkarılan kireçtaşından yapılmış, ancak bazalt kakmalar kuzeydeki Godsend Dağları'ndan çıkarılmış. Duvarları yaklaşık *on mil uzunluğunda* ve deniz yoluyla ikmal ediliyor, bu yüzden herhangi bir kuşatma ordusu karadan gelmek zorunda kalır *ve..."*

Lachie, bizim ona baktığımızı fark edince sesi kesildi. "Ben kaleleri severim, tamam mı?"

"Belli ki," diye mırıldandım.

"En azından manastırda *yararlı* bir şeyler öğrendim. Sen San Michon'da ne öğrendin ki, güzel saçlarını taramak ve rahibelerle popo tutuşturmak dışında?"

"... Touché."

"Şehrin surlarına yaklaştığımızda gece demir gibi çökmüştü. Surlar şimdi önümüzde uzanıyordu; soluk kireçtaşından yapılmış, on iki metre yüksekliğinde. Surların üst kısmı mangallarla aydınlatılmıştı, etrafı derin bir kuru hendekle çevriliydi, içinde daha fazla acımasız tahta sivri uçlar ve demir darağacı vardı. Asma köprü kaldırılmıştı, ağır meşe

demirle bağlanmıştı. Surların üzerinde, aslanlar ve çapraz kılıçlar ya da melek Gabriel'in amblemi olan alevlerle çevrili kılıçla süslenmiş bayraklar gururla dalgalanıyordu. Charlotte, aynı amblemin kabartmalı olduğu bir kornayı dudaklarına bastırdı ve kasvetli bir ses geceyi yırttı.

"La Lionne Cendrée!" diye zayıf bir çığlık duyuldu.

"Bu haykırış surlar boyunca yankılandı, askerler parmaklarıyla işaret ediyorlardı. 'Dame Charlotte!

"La Lionne Cendrée geri döndü!"

"Kül Aslanı," diye mırıldandı Lachlan, Charlotte'u yan gözle izleyerek.

"İyi bir unvan," diye başımı salladım. "Nasıl kazanıldığını merak ediyor insan."

"Merak et o zaman," diye cevapladı kuzenim soğukkanlılıkla, gözlerime bakmadan. "Herkesin, sarhoş sokak müzisyenleri ve genelev ozanlarının kendi başarılarını övmesi gerekmez. Bazıları, yargı gününde Baba'nın onların değerini takdir etmesinden memnun olurlar."

"Genelev ozanlarıyla çok zaman geçiriyorsun, değil mi?"

“Charlotte, kapı kulübesinden gelen derin *bir gürültüyle* dikkatini başka yöne çevirerek somurtkan bir ifadeyle baktı. Ağır zincirin gıcırtısıyla, asma köprü yavaşça kazıklarla dolu geniş hendeğin üzerine indirildi ve çamurun içine çarparak durdu. Ötesindeki devasa demir kapılar, uğursuz bir gıcırtıyla açıldı ve arkasında uzun, kemerli bir tünel ortaya çıktı. Tünelin sonunda, iki düzine kadar asker duruyordu. Yanık meşaleler veya o muhteşem tatar yaylarından taşıyorlardı, surcoat ve zırh giymişlerdi, siyah tabardlarında de León Hanesi'nin arması vardı.

"Burada bekleyin," diye emretti Charlotte. "Teğmen Mathieu, geri kalanlarınız benimle gelin."

Kuzenim, ekibi ve silahlarla dolu arabayla kapı kulübesine doğru yürüdü ve bizi gıcırdayan darağacının gölgesinde bıraktı. Aaron yaklaşırken, Argent onun varlığında her zamanki gibi ürkek bir şekilde uyarıcı bir şekilde ayaklarını yere vuruyordu. Aaron'un gözleri, duvarların üstündeki ateşlere, orada toplanan adamlara ve bize oklarının yanan nişangahlarından bakanlara sabitlenmişti.

"Neden Ebedi Kral burayı hiç saldırmadı diye hep merak etmişimdir."

"Fabién'in aklında hep Augustin vardı," diye cevapladım. "Ve bu duvarlar şaka değil."

"Seni herhangi bir ejderhanın ağzına kadar takip ederim kardeşim." Aaron darağacına, içindeki kemiklere ve küllere baktı. "Ama bu şehirde bir şeyler... ters geliyor."

Bunu duyunca kaşlarımı çattım ve Baptiste mırıldanırken Aaron'ın gözlerine baktım. "Hâlâ gidebilir miyiz?"

"Gitmek mi?" Lachlan alaycı bir şekilde güldü. "Buraya kadar gelip de..."

"Öne çıkın!"

Charlotte sesleniyordu, askerler onun etrafında toplanmıştı. Bekledikleri kapı tünelinin ötesinde, ateşle aydınlatılmış bir avlu ve geceye uzanan bir kireçtaşı kale görebiliyordum. Kardeşlerimle birbirimize temkinli bakışlar attık ve attan inip aslanın ağzına doğru yürüdük. Kapıya yaklaşırken, hepimiz bizi izleyen gözlerin, bize doğrultulmuş yanan tatar yaylarının ve bunun ne kadar kanlı bir sonuca yol açabileceğinin farkındaydık. Ama aynı zamanda, León'da Ashdrinker'ın yaralarını iyileştiremezsek, başkente *uzun* bir yolculuk yapmamız gerekeceğini ve Augustin'in surlarının vardığımızda hala ayakta olup olmayacağını sadece Tanrı'nın bildiğini de biliyorduk.

"Asma köprüyü geçtik, toynaklarımız çamurla lekelenmiş tahtaları gürültüyle çiğnedi ve tünele girdik. Charlotte, kapı kemerinin altından geçene kadar sessizce uzak uçta bekledi.

"Kapatın!

Metal dişlerin çınlaması ve demirin şarkısı eşliğinde, arkamızda bir kale kapısı çökerek tüneli kapattı. Aynı anda, önümüzde ikinci bir kale kapısı çökerek ilerlememizi engelledi. Rosebud, sağır edici gürültüden korkarak arka ayakları üzerinde yükseldi, Baptiste alarm vererek bağırdı, Aaron ise göz açıp kapayıncaya kadar geldiğimiz yolu geriye doğru koştu. Portcullis düşmeden önce, şeytani hızıyla asma köprüden geçerek kaçabilirdi. Ama bu, sevgilisini terk etmek anlamına gelirdi ve aralarında büyüyen gölgeye rağmen, Aaron'ın bunu *asla* kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Bunun yerine, dördümüz artık o tünelde tavşanlar gibi kapana kısılmıştık, terrierler havlayarak yaklaşıyordu, önümüzde ve arkamızda sağlam demir parmaklıklar vardı.

arkada. Charlotte ön kapının diğer tarafında duruyordu, okçular yaylarını göğsümüze doğrultmuş, karanlık gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Yemininin değeri bu mu?" diye sordum. "Bize zarar verilmeyeceğine yemin etmiştin!"

"Lordumun sözüne güvenin. Şimdi onu aramaya gidiyorum. Baronumun, benim merhametimi hak ettiğimi düşündüğü tanrısızlara dua edin." Charlotte yardımcısına baktı, sesi aramızdaki demir kadar soğuktu. "Eğer geçmeye çalışırlarsa, Teğmen Mathieu, hepsini öldürün. Önce bizim iyi Krallık Kılıcı'ndan başlayarak."

“O uzaklaşırken ellerim parmaklıkları sıktı. Baptiste, metal gıcırdayarak, nazikçe elini omzuma koydu. Aaron'a baktım, çok fazla ok uçmadan önce parmaklıkları kırabilir mi diye merak ederek. Kumar oynamazsan kazanamazsın, soğukkanlı. Ama bu kötü bir bahisti ve hepimiz bunu biliyorduk.

"Peki o zaman." Lachie piposuna uzandı. "Şaka bilen var mı?" "Saç kesimin," dedi Aaron, yukarıdaki kemeri inceleyerek.

"İyi espri."

"*Hiç* de komik değil."

"Hanımefendiyi affedin."

Charlotte'un yardımcısı konuşurken ben de demir parmaklıklara göz attım. Teğmen Mathieu iri yarı bir adamdı, tuz-biber saçlı, kalın sakallı, koyu renk gözlü. Parmak eklemlerindeki yaralar ve yürüyüşündeki kasıntı, savaşlarla geçen bir hayatı anlatıyordu, ama yumuşak konuşan, düşünceli biriydi; kuzenim gibi ateşli bir kaptan için iyi bir sağ koldu.

"Mlle de León, Tanrı'nın sadık bir kızıdır," dedi. "Ama o, Ölüleri sevmez, Chevalier." Aaron'a bakarak kaşlarını çattı. "Onlarla iş yapanları da sevmez."

"Ben başımı salladım. 'Herkes bu gecelerin karanlık olduğunu biliyor. Ama onun öfkesi... kişisel gibi görünüyor.

Adam sakalını kaşıdı ve kuzenime baktı. "Ma dame'nin adını nasıl aldığını bilmek istiyordun."

"Şehirde bir genelev bulup, en yakın ozanlara soralım diye düşündüm."

Adam alaycı bir şekilde başını sallayarak arkamızdaki kaleyi işaret etti. "Bu şehir bir sığınaktır, Chevalier. Batıdaki son ışık. Ama on iki yıl önce, León bıçak sırtında sallanıyordu. Enfekte olmuştuk. *Yozlaşmıştık*. Yüksek kanlı vampirler yıllardır burada gizlice yaşıyorlardı ve günler-ölüm çöktüğünde, artık ışıktan korkmuyorlardı. Üç soy - Voss, Chastain ve Dyvok'un mediasları - yuvalarından çıkıp Aslanın İni'ni ele geçirdiler. Gençliğinde savaştığın ordular gibi orduları yoktu; bu kan lordları gölge savaşı verdiler. Köleleri konseyimizde hakimiyet kurdular, Baron'un kendi evinin üyeleri kanlarının büyüsüne kapıldılar. Gelinin Leóna, Charlotte'un annesi Elsbet'in hizmetçisiydi. Teğmen başını eğdi ve iç geçirdi. Chastain, Baron'un tahtını ele geçirmek için harekete geçtiğinde, o da hanımı ve kocasıyla birlikte öldürüldü.

"Başınız sağ olsun, monsieur."

Mathieu boğazı düğümlenerek başını salladı. "Merci,

Chevalier." "Peki ya hanımefendi?" diye sordu Aaron. "La

Lionne Cendrée?"

Teğmenin dudakları kıvrıldı, gözleri nefretle parladı. Kardeşime bakarken, onun ne gördüğünü anladım: Sevgilisini öldüren aynı türden bir canavarı.

"Annem, anne babası öldürüldüğünde büyük bir keder içine düştü," diye cevapladı. "Le Dôme'a, León'un büyük katedraline gidip dua ederek teselli aradı. Ama o kutsal yerde, ona bir *vizyon* gösterildi. Tıpkı kutsal atalarının bir zamanlar gördüğü gibi. Bu görüntü ona bu şehri, karanlığımızda hâlâ yanan bu ışığı inşa etmesini emretti." Adam, zırhının üzerindeki demir pimi işaret etti. "Gabriel, Ateş Meleği, kılıcı alevler saçıyor ve kanatları yanıyor. Bu görüntüyü gören hanımefendi, Rab'bin ışığıyla doldu."

“Onun etrafında, Charlotte'un okçuları tekerlek işareti yaptılar.

"İnancıyla dolu olarak, şehri Ölülerden geri almak için yola çıktı. Konseyi ve büyükbabasının evini, yüksek kanlılar tarafından yozlaşmış olanlardan arındırdı. Onları işkenceye tabi tutarak, efendilerinin nerede uyuduğunu öğrendi. Ve bir gün, *hepsini* yok etti."

"Lachlan'a bakarak iç geçirdim.

"Beni bağışlayın, Teğmen. Ama bu çok abartılı bir hikaye gibi geliyor. Yirmi yaşındaki bir kadın, üç nesil yüksek kanlı mediatları nasıl yok etti?

yüksek kanlı mediae grubunu tek başına nasıl alt etti?

"Bu imparatorluğu kuran üç şeyle, Chevalier. İnanç, çelik ve kara ignis."

“Lachie gülümsedi, parmaklarıyla barut kornasını tıklattı. ‘Onları havaya uçurdu.’

Mathieu başını salladı. "Dyvok limanı ele geçirmişti. Chastain konsey salonunun altında uyuyordu. Voss ise tiyatro bölgesinde. Ma dame'nin çıkardığı yangınlar korkunçtu. *Binlerce kişi* öldü. Ama hastalığın yayılmasına izin vermektense, kangren olmuş bir kolu yakmak daha iyidir."

"Yedi Şehit," diye fısıldadı Baptiste.

"Ondan sonra yıkıntılar arasında dolaştı. Evlerini yıkan, sevdiklerini yakanların yüzlerine baktı. Bazıları ona kahraman dedi. Birçoğu katil dedi. Bugüne kadar çoğu kişi ona ne diyeceklerini bilmiyor. Ama üzerinde anlaştıkları isim, *herkesin* bildiği bir isim.

"Kül Aslanı," diye mırıldandım.

Büyük kalenin kapılarının açıldığını duydum ve sanki adı çağrılmış gibi, kuzenim bir grup yeni askerle birlikte ortaya çıktı. Yüzünde yanık izleri, gözlerinde ateşle avluda yürüyüşünü izledim. On iki yıl önce, Gümüş Tarikatından atılmıştım; kuzenimin hikayesini daha önce duymamış olmam hiç de şaşırtıcı değildi. Ama Charlotte'un benim hakkımda bu kadar kötü düşünmesi de şaşırtıcı değildi. Ben rahibeleri baştan çıkarıp kutsal yeminleri bozarken, o şehrin yarısını diğer yarısını kurtarmak için yakıyordu.

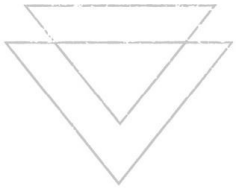
"Ne kadın ama," dedi Lachie. "Ne

deli ama," diye cevapladı Aaron.

Charlotte önümde durdu, kılıcını kınından çıkarırken kılıç şarkı söylüyordu. Teğmen Mathieu geri adım attı, kül rengi kaşları koyulaştı. Portcullis hâlâ aramızda duruyordu, Charlotte'un tek sağlam gözü benimkine kilitlenmişti. Okçuların elindeki yayların kirişleri kadar gergindim, Aaron yanımda diken diken olmuştu, bu fanatikler hepimizi öldürmeden önce o demir parmaklıkları kırmaya hazırdı.

Charlotte konuşurken dudakları kıvrıldı. "Baron Gerrard şimdi sizi görecek."

VII
ASLANIN İNİNE

"LEÓN, geniş taş kollara sarılmış solgun bir güzellikti. Şehir, hilal şeklindeki bir koyda inşa edilmişti, binaları üç yüz fit yüksekliğindeki eğimli kireçtaşı kayalıklara oyulmuştu. Geniş caddeler ve dar merdivenler, okyanusa doğru dik kesiklerle uzanıyordu ve kayalık sahilde, güçlü bir liman inşa edilmişti. León, tahtındaki kraliyet ailesi gibi o taş kemerin içinde oturuyordu ve şehir bir kraliçe olsaydı, şato onun tacı olurdu.

“Aynı parlak kireçtaşından yapılmış, Lachie'nin bahsettiği koyu bazalt desenlerle süslenmişti. Yirmi bin askerden oluşan bir garnizon burayı evi olarak görüyordu. Ma famille on üç nesildir burada hüküm sürüyordu. Augustin'in batısında, imparatorluğun en güvenli şehriydi. Ve bir yılan yuvasına giriyormuşuz gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Charlotte bizi avludan geçerek büyük bir kapıya götürdü, adamları her tarafımızı sarmış, gerginlikle doluydular. O yaklaşırken muhafızlar selam verdiler, ama gözlerine bakmadılar. Kale yoğun görünüyordu; birçok penceresinin arkasında parlak ışıklar, duvarlarında dalgalanan bayraklar ve taşlarında yankılanan *müzik*...

“Huzursuz bir şekilde etrafıma baktım. ‘Aslanlar Evi her zaman bu kadar... canlı mıdır?

"Charlotte, muhafızların selamlarına karşılık vererek, 'Hiç de değil' diye cevapladı. 'Baron Gerrard'ın doğum yıldönümüne denk geldiğiniz için şanslısınız.

"Onun azizler günü şöleni," diye fark ettim.

"Yetmiş yaşında, bu akşam. Gel artık. Ev sahibin seni bekliyor." "Mlle de León."

“Charlotte, Aaron'un mırıldanmasını duyunca, sanki onun varlığını hatırlatılmaktan nefret ediyormuş gibi

onun varlığını hatırlatılmaktan nefret ediyormuş gibi. Dönmeye tenezzül etmedi, bunun yerine omzunun üzerinden konuştu.

"Ne var, sülük?"

"Maalesef, iyi Baron'un misafirperverliğinden yararlanmayacağım."

Charlotte o anda döndü, öfkesi gözlerinin karanlığını parçaladı. "Sana söylenen yere gideceksin. Angel Fortuna'ya şükürler olsun ki seni henüz *yakmad*ım..."

"İstediğiniz gibi emredin, mademoiselle. Ama hiçbir vampir, orada yaşayan birinin daveti olmadan bir eve giremez. Ve bana bunu teklif etmekle aptallık etmiş olursunuz." Lachie'nin dövmelerinin parıltısında ölü mavi gözler ışıldadı. "Aptal değilsiniz, değil mi Lionne Cendrée?"

Aaron'ın sözlerine, kardeşimin dönüştüğü şeyi bir kez daha hatırlattığı için hafifçe iç geçirdim. Ama Charlotte'u uyarmak, Aaron'ın hala iyi niyetli olduğunun bir kanıtıydı ve ben de bunu vurgulamak için Lachie'nin gözlerine baktım. Eski çırağım cevap olarak kaşlarını çattığında, Aaron kale avlusunun kenarındaki uzun taş binayı işaret etti.

"Ahırda bekleyeceğim. Diğer hayvanlarla birlikte. Seslere bakılırsa çok fazla yok gibi."

"Ben de seninle gelirim," dedi Baptiste.

"Hayır."

"Aaron, sen benim kocamsın, eğer samanlıkta uyuyacaksan, ben de..."

"*Hayır* dedim," diye hırladı Aaron.

Baptiste sessizleşti, gözleri aşağıya doğru baktı. Aaron'un sesi yumuşadı, nazik ve hüzünlüydü.

"Bana güven, aşkım. Bu en iyisi."

Lachlan ve ben birbirimize yine kasvetli bir bakış attık; ikimiz de Aaron'ın ne demek istediğini çok iyi biliyorduk. Charlotte bizi bulduğundan beri avlanma fırsatımız olmamıştı ve Aaron şimdiye kadar açlıktan ölmüş olmalıydı. Kardeşimin tüm *bu insanların* önünde hissettiği acıyı anlıyordum, karnından alevli ellerle yükselen susuzluk. Dilim kurumuş, Charlotte'un Mathieu'ya başını salladığını izlerken zorlukla yutkundum.

"Devam et, Teğmen. Onu ahıra kilitle ve her kapıya meşaleli bir kadro yerleştir. Eğer kaçmaya çalışırsa, hatta sizden biriyle *konuşursa*..."

Gözleri Aaron'ın gözlerine takıldı, tehditkar bir şekilde parıldıyordu. "Onu yakarak öldürün."

Aaron'ın bakışları Lachlan'a kaydı, sonra geri döndü. 'Seni neden sevdiğini anlayabiliyorum.

"Lachie, Aaron'ın koluna elimi koyduğumda kaşlarını çattı. 'Baronla konuşacağız. Belki burada hoş karşılanmayız ve yola geri döneriz. Her halükarda, hızlı olacağız.

Aaron gülümsedi, bakışları bıçak gibiydi. 'Partinin tadını çıkar, Gabriel.

“Kardeşim, bir düzine sinirli asker tarafından götürüldü, Teğmen Mathieu arkasında duruyordu, Baptiste sevgilisinin arkasından bakıyordu. Charlotte başka bir adamına döndü.

"Silahlarını cephaneliğe kilitleyin. Uşağa muhafız sayısını üç katına çıkarmasını ve anahtarın sadece bende olacağını söyleyin." Kaşlarını kaldırarak bana bakan kuzenim, kapıları işaret etti. "Önden buyurun, Chevalier."

“Kalbim çarparken, büyükbabamın evinin eşiğinden geçtim.

“Giriş holü cilalı meşe ve kan kırmızısı halı ile kaplıydı, çatı uçları yüksekteydi. Duvarları, evin armasını taşıyan bayraklar ve altın camdan yapılmış lambalar süslüyordu. Kapının yanında uzun bir heykel duruyordu — Melek Gabriel'e benzeyen heykelin bir elinde yanan bir kılıç, diğer elinde ise berrak bir sıvıyla dolu bir kadeh vardı. Charlotte parmaklarını daldırdı, alnına, dudaklarına, kalbine dokundu ve bize umutla baktı.

"*Daha fazla* kutsal su mu?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Ne köle ne de sülük onun dokunuşuna dayanabilir," diye cevapladı Charlotte. "Aslanlar Şehrinde, alacakaranlık ayinine katılmak zorunludur ve her evin kapısında bunun gibi bir vaftiz havuzu vardır." Charlotte bana dik dik bakarken, daralmış gözlerinde yükselen alevleri gördüğümü sandım. "Geçmişten ders almayanlar gelecekte acı çekecek, Chevalier."

"İç çekerek parmaklarımı daldırdım. 'Véris.'

“Kuzenim bizi geniş taş koridordan geçirirken güzel müzik sesleri giderek yükseldi. Duvarlardan sızan zenginlik, Lorson'daki küçük kulübemizi aklıma getirdi — sızdıran sazdan çatı ve esen pencereler, annemin beni elinde tutmak için tüm bunları feda ettiğini bilmek kalbimi kanatıyordu. Sonunda, evin arması kabartmalı iki yüksek meşe kapının önünde durduk. Bir hizmetçi bizi bekliyordu — şaşırtıcı mavi bir elbise giymiş, dumanlı gözlü ve uzun siyah bukleli, elinde dört adet karton maske olan koyu renkli bir çiçek.

Hizmetçi bizi görünce reverans yaptı. Onun nabzının şarkısını görmezden gelmeye çalıştım, bunun yerine o kapıların ardında beni bekleyen içkiyi hayal ettim.

"Kutsal Frère. Monsieur." Bakışları benimkilerle buluştu. "Chevalier."

"Maskeler ne için, mademoiselle?"

Hizmetçi utangaç bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ziyafet bir maskeli balo, Chevalier."

"Teşekkürler, Odette," dedi Charlotte, siyah bir domino maskesini kaparak. "İşine bak."

“Hizmetçi bir kez daha gözlerini indirerek reverans yaptı. ‘Mlle de León.’

Odette bize birer maske uzattı; Baptiste'ye bir punchinello, Lachlan'a parlak bir güneş, bana da ikinci bir domino. Hizmetçi bir kez daha reverans yaptı ve geri çekildi.

Bu kapıların yanında, Melek Gabriel'in benzerliğini taşıyan başka bir yazı vardı ve Charlotte yine alnına, dudaklarına ve kalbine dokundu. Ölülerin hizmetkarlarının bu eve girmesine izin verilirken hiçbir risk alınmamış gibi görünüyordu. Yüzündeki yara izlerini maskesi ile örten kuzenim, biz de aynısını yapana kadar bekledi. Memnun kaldığında kapıyı çaldı.

"Kapılar açıldı ve ışık ve hayatla dolu geniş bir oda ortaya çıktı. Duyguların akını beni boğmak üzereydi — müzik, kahkahalar, vücut ısısı, şarap ve bunların altında, tehlikeli bir akıntı gibi, karnı jiletlerle dolu gibi...

"İyi misin kardeşim?" diye sordu Lachie yumuşak bir sesle.

"Yutkundum. 'Bir yudum Ossian black için bu odadaki herkesi öldürürdüm.

“Önümüzde, bekleyen kalabalıkla dolu büyük bir balo salonu uzanıyordu. Uzun masalar odanın kenarlarını çevreliyordu, üç büyük şöminede ateş yanıyordu. Duvarlarda evin bayrakları asılıydı, altın camdan yapılmış avizeler uzun zamandır kaybolmuş yıldızlar gibi parıldıyordu. Dans pistinde maskeli eğlence severler dans ediyor, minstreller keman, flüt ve davul çalıyordu. Beyler frak ve çorap giymişti, hanımlar ise güzel elbiseler ve süslü peruklar takmıştı, başlarının üstünde sanki kimin önce cennete ulaşacağını görmek için yarışır gibi bukleler yığılmıştı. Yaşlı soylular sohbet ediyor, maskeli hizmetçiler altın kadehleri gerçek, gerçek *şarapla* dolduruyorlardı. İmparatorun sarayında geçirdiğim günlerden beri böyle bir eğlence görmemiştim ve itiraf etmeliyim ki, bu duvarların dışındaki dünya diz çökmüşken böyle bir savurganlığa tanık olmak beni şaşırtmıştı...

"Hanımefendiler ve beyler! Asil baronum!"

Kuzenim dikkatleri üzerine çektiğinde, dans ve sohbetler bir anda kesildi. Yüzümdeki sakalları üzüntüyle ovuşturdum, parmak uçlarım yanaklarımdaki yara izlerini okşadı. Bana bu izleri bırakan kızı düşünmemeye çalışıyordum. Eşyalarımın çoğu eyer çantamdaydı, ama belimde ve her iki kolumda hala onun bana verdiği hediyelerin ağırlığını hissedebiliyordum: gömleğimin kenarlarına gizlenmiş üç şişe kutsal kan. Bu yere daha yeni gelmiştim ama çoktan gitmek istiyordum. Endişelenmeme gerek olmadığını biliyordum — ben Lorson'un Kara Aslanı, Tolyev'in Katili, Nordlund'un Kurtarıcısıydım. İnsanlar benim hakkımda şarkılar söylüyor, anneler bebeklerine benim adımı veriyorlardı.

Öyleyse neden düğün gecesindeki bir hizmetçi gibi endişeleniyordum?

"Aveléne'nin Kaptanı Baptiste Sa-Ismael'i, San Michon'un Gümüş Aziz'i Frère Lachlan á Craeg'i ve Gabriel de León'u takdim ediyorum." Charlotte kaşlarını çattı. "Krallığın Kılıcı."

“Tüm gözler, cenazede soytarılar gibi merdivenlerin başında duran grubumuza çevrildi. Kurşun gibi ağır ve karanlık bir sessizlik hakim oldu. Lachie boğazını temizledi. Baptiste öksürdü. Ama kalabalığın içinden, birinin alkışlamaya başladığını duydum. İlk başta yavaş ve dağınıktı, ama kısa sürede alkışlar odayı doldurdu. Soylular koltuklarından kalkıp selam verdiler, hanımefendiler reverans yaptılar, beyler kadehlerini kaldırıp "Santé!" diye bağırdılar. Yanımda duran Baptiste dirseğiyle bana hafifçe dokundu ve gülümseyerek "Gördün mü? Seni *seviyorlar*" dedi.

Balo salonuna bakarak, küçük ve ciddi bir reverans yaptım.

Charlotte bizi maskeli kalabalığın içinden geçerek odanın sonundaki uzun masanın önüne götürdü. Orada çok sayıda insan toplanmıştı; erkekler ve kadınlar, gençler ve yaşlılar, siyah saçlı ve siyah gözlüler. Çoğu benim akrabamdı sanırım, ama isimlerini bilmiyordum ve maskelerin arkasında – çoğu aslan maskesi – yüzlerini pek göremiyordum. Kafası traşlı, yumuşak mavi gözlü, piskoposun kan kırmızısı cüppesini giymiş yaşlı bir beyefendi dikkatimi çekti. Cüppesi kadifeden, boynundaki zincir altındandı, her parmağından zenginlik fışkırıyordu. Masın bir ucunda, soytarı kıyafeti giymiş genç bir adam, tahta bir topun üzerinde dengede duruyor ve havada çelikten parıldayan beş hançer gibi görünen bir şeyi jonglörlük yapıyordu.

"Tüm bunları bir iki saniye içinde sindirdim, tüm vücudum gerginleşmişti. Ama kuzenim tekrar konuşmaya başladığında, dikkatimi tüm bunların merkezinde, kükreyen aslanlarla oyulmuş uzun ahşap bir sandalyede oturan adama çevirdim.

"İmparator Alexandre III'ün yemin kardeşi, İnanç Savunucusu, Krallığın Kılıcı ve Aslan Hanedanı'nın on üçüncü baronu Baron Gerrard, size Şövalye'yi takdim edeyim..."

"'Gabrieeeeel de León,' diye seslendi.

Konuşan kişiye baktım; masanın ucunda jonglörlük yapan o Soytarı. Yüzü beyaza boyanmış, gözleri siyah, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyi andıran kırmızı bir çizgi vardı. Rengarenk kıyafetinin bir zamanlar çok gösterişli olduğunu görebiliyordum, ama bu imparatorluktaki her şey gibi, renk cümbüşü de ne yazık ki solmuştu. Topunun üzerinde dengede durarak, bıçakları havaya fırlatırken parıldayarak bana doğru sendeledi. Bıçakların saplarında aslanlar olduğunu fark ettim.

"Nordlund'un kurtarıcısı!" diye bağırdı. "Kuzgunlar kemiklerini temizleyene kadar. Triúrbaile'nin kurtarıcısı! Gümüşten azizler onu yerle bir edene kadar. İsim hırsızı ve yemin bozucu, peri kraliçelerini beceren, rahibeleri talan eden ve mo'nun oğlu..."

"Yeter, Caspién."

"Konuşan Baron'du, koyu gri gözleri şimdi Soytarı'ya sabitlenmişti. Sesi okyanuslar kadar derindi, odadaki az sayıdaki hareketi sessizliğe boğdu — tabii ki topunun üzerinde duran o ahmak hariç, o hala selam verirken jonglörlük yapıyordu.

"Baronum." Su gibi mavi gözler bana döndü, boyalı dudaklar büküldü. "Chevalier."

Bir an kızgın bir şekilde baktım, o hançerleri aptal şeklindeki kınlarına sokmayı hayal ettim. Ama nerede olduğumu hatırlayarak, ev sahibime döndüm.

“Ne beklediğimi bilmiyorum. Çocukken, büyükbabam uzak bir nefret figürüydü — annemin mirasını elinden alan ve benimkini de çalan kötü kalpli yaşlı bir adam. *Büyüdükçe,* nefretim soğudu, öfkeden küçümsemeye dönüştü. O yıllarda ben de baba olmuştum ve çocuğuma sırtımı dönmeyi, kalbimi göğsümden söküp çıkarmayı hayal edemiyordum. Ama gerçekte, bu adamın çoktan öldüğünü sanıyordum. Acı çeken, kırık bir yaşlı iskelet, yalnız başına ölmüş, tek kızını soğuğa terk etmesine neden olan gururunu pişmanlıkla anıyordu.

“Ama önümdeki adam yaşlı olmasına rağmen, kemik torbası gibi değildi. Gerrard de León benim kadar uzundu, gençliğinde de kesinlikle benim kadar geniş omuzluydu. Uzun saçları siyahtan griye dönmüştü, ama yaşına rağmen hala kalındı. Elleri buruşuktu, ama bana kadehini kaldırırken titremezdi, gözleri anneminki gibi parıldıyordu.

"Günaydın, Şövalye. Sizi ve ailenizi evime hoş geldiniz diyorum."

"Günaydın, Baron." Ben de onun resmiyetine karşılık olarak eğildim. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz ve kutsal gününüzde size en iyi dileklerimizi sunarız."

"Merci."

“Büyükbabamın bakışları bir anlığına arkadaşlarımın üzerinde dolaştıktan sonra tekrar bana döndü. Odadaki diğerlerinden farklı olarak Gerrard maske takmamıştı; sanki diğerlerinin oynamaya zorlandığı oyunun üzerindeymiş gibi. Soytarı'nın bir sözüyle, ozanlar yeni bir şarkı söylemeye başladılar. Onun istediği şarkının A *Lion Among the Leaves* olduğunu fark edince sinirim bozuldu. Ancak ozanlar bu müstehcen baladı coşkuyla söylemeye başladıklarında, odanın yarısı dikkatle dinliyordu, diğer yarısı ise duyamayacak kadar uzakta oldukları için şüphesiz küfrediyordu.

"Krallığın acil bir işi için kapıma geldiğinizi duydum?"

"Dökümhanenize ihtiyacımız var, sayın Baron. La Forge de San Javon."

"Yavaşça gözlerini kırptı. "Benim dökümhanem mi?"

"Kılıcım Ashdrinker hasar gördü. Kardeşim Baptiste onu onarabileceğine inanıyor, ancak sadece olağanüstü sıcaklıkta bir alev

ve korkarım ki önümüzdeki avda sadece yıldız çeliğinden yapılmış bir kılıç yeterli olacaktır."

"Av mı dedin?"

“Başımı salladım, derin bir nefes aldım. “Fabién Voss'u öldüreceğim.”

Balo salonunda, fırtınalı denizde bir dalga gibi bir mırıldanma yayıldı. O korkunç ismin anılmasıyla, piskopos tekerlek işareti yaptı, minstreller bir kez daha sessizliğe büründü ve o Soytarı sonunda hareketsiz kaldı, bıçakları yere düşerken ağzı açık kaldı.

"Sonsuz Kral." Büyükbabam, çınlayan sessizlikte çenesini okşadı. "Bir adamı düşmanlarının keskinliğinden yargılayabilirsek, sen gerçekten kaliteli bir adamsın."

Cevap vermek için nefes aldım, ama boğazım sıkıştı. Karnım yana doğru burkuldu, alevler gürleyen kalbime doğru yükseldi. O geveze yardakçının bıçaklarını düşürürken parmağını kestiğini ve kanının şimdi derisinde parlak bir şekilde aktığını fark ettim. Soytarı parmağına dudaklarını büzerek, parmağının ucunda parlak kırmızı bir inci oluşana kadar başparmağıyla sıktı. Ağzım salya dolarken, içimdeki canavar kafesinin parmaklıklarına çarparak bakakaldım. Sanki dünyanın bir çağı geçmişti, gökyüzündeki tüm yıldızlar mumlar gibi sönmüştü, ta ki o küçük pislik parmağını ağzına sokup temizleyene kadar.

“‘… Chevalier?’

“Dişlerimdeki dişleri gizlemek için alçak sesle konuşarak dedeme döndüm. ‘Kalite konusunda iddiam yok, Baron. Ama ölüleri öldürme konusunda kendime güveniyorum.’

"‘Yine de torunum, birini kapıma getirdiğini söyledi?’

“Tozun tadını aldım, külleri yuttum. Hâlâ o kanın *kokusunu* alabiliyordum, kırmızı ve parlak ve...

"Kılıç kardeşim Aaron. Eski bir gümüş aziz, sadece birkaç aydır dönüşmüş. Karanlık onu ele geçirdi, ama o henüz ona yenik düşmedi. Hayatım üzerine onun davranışlarına kefilim."

Charlotte buna alaycı bir şekilde güldü ve piskoposla karanlık bir bakışlaştı. Baron Lachlan'a, Baptiste'ye, sonra tekrar bana baktı ve yüzünü hiçbir maske örtmese de, sanki bir maske takmış gibiydi. Annemin

annemi düşündüm, bu adamın kalbinde, onu evinden kovduğunda alev alev yanan öfkeyi; Vellene'den Asheve'ye kadar her tavernada şarkılarına konu olacak piç kurusunu karnında taşırken, adını rezil eden adamı.

"Beni köşeye sıkıştırmıştı ve ikimiz de bunun farkındaydık. O eski öfkenin bir parçası bile kalmışsa...

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben... Bir içki çok iyi olur, Baron."

"Beni affedin. Kötü bir ev sahibi oluyorum. Ve sanırım kadeh kaldırma zamanı *geldi*."

“Büyükbabam parmaklarını şıklattı. Kapıda bizi karşılayan hizmetçi, sıvı safir gibi dalgalanan elbisesi ve elindeki altın tepsiyle öne çıktı. Süslü kadehler ve yeşil cam şişe, büyükbabamın önüne kusursuz bir duruşla yerleştirildi. Baron kemerinden güzel bir kılıç çıkardı, şişenin boynundaki soluk mum mührü kırdı ve solmuş etiketteki aslan resmine hüzünlü bir gülümsemeyle baktı.

"Gabriela bunları yirmi yıl önce bıraktı. Ruhu şad olsun." "...

Gabriela mı?"

"Sevgili karım. Senin büyükannen." Baron kadehleri doldurdu, şarabın kokusu kanlı havayı doldururken koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu. "Annen sana ondan bahsetmedi mi?"

"Affet beni. Ama annem bu şehirden pek bahsetmezdi. Ya da annesinden. Ya da senden."

Baronun bakışları o anda düştü. Ama ayağa kalkarak kadehini kaldırdı, hizmetçi Lachie, Baptiste ve bana birer kadeh uzattı. Gözlerim onun şah damarından, hala parmağındaki lanet olası kesikleri inceleyen Soytarıya kaydı. Kan kokusu şarabın kokusundan daha güçlüydü, susuzluğum boğazımı burkuyor, dudaklarımdan düşük, çaresiz bir homurtuyla dökülüyordu.

"Mesdames ve messieurs," diye seslendi Baron. "Yüce Tanrı bana göklerin altında yetmiş yıl yaşamayı lütfetti, ama bunların hepsi parlak değildi. Ancak karanlıkta bile, Melek Gabriel'in atalarımıza verdiği sözün lütfuyla, León hala bir ışık feneri olarak duruyor. Öyleyse, bu kutsal günümde, *size* kadeh kaldırmama izin verin! Başkaları diz çöktüğü yerde ayakta duranlar! Başkaları düştüğü yerde savaşanlar! Hadi içelim

Kralların Kralı'na, Ateş Meleği'ne, ama en çok da, bir ömür boyu kuzu gibi yaşamak yerine, *bir gün* aslan gibi yaşamayı seçen sizlere!

"Kadehini tekrar kaldırdı.

"Yaşasın de León Hanesi!"

"Şerefe!" diye bağırdı herkes.

“Karnımdaki ateşi söndürmek için çaresizce kadehimi tek yudumda boşalttım. Lachlan, Baron'un şerefine kibarca bir yudum aldı, ama endişeli gözleri artık bana sabitlenmişti. Aylar önce, susuzluğumun giderek kötüleştiğini tahmin etmişti; sonunda onu da ele geçirecek olan korkunç sangirè. Ama o ana kadar durumun ne kadar kötü olduğunu fark etmemişti; havada birkaç damla kanın kokusuyla neredeyse *tamamen* kendimi kaybetmemi görene kadar.

"İyi misin kardeşim?" diye sordu.

“Ama gözlerim, tekrar oturan dedeme sabitlenmişti. Yaşlı adam bakışlarımı görmezden geldi, kadehini kalabalığa doğru kaldırdı ve sağlığı ve uzun ömrü için kadeh kaldırdı. Ama artık susuzluğumla birlikte çaresizlik de damarlarımdan akıyordu. Yetmişinci yaş günümü bırakın, bir *sonraki* azizler gününü görebilirsem şanslı olacağımı biliyordum ve artık nezaket göstermeye vaktim yoktu.

"Baron," diye fısıldadım. "Kılıcım. Onarımında bize yardım eder misiniz?"

"Yaşlı adam şarabını yudumlarken soğukkanlı bir sesle konuştu. 'Demirci atölyem, adamlarımı silahlandırmak ve şehri güvende tutmak için gece gündüz çalışıyor, Chevalier. Neden senin için bu işi kesintiye uğratayım ki?

"Fabién Voss öldüğünde tüm imparatorluk daha güvenli olacak."

"Kadın doğumlu hiçbir erkeğin Ebedi Kral'ı öldüremeyeceğini söylüyorlar."

“Onun bileğini tuttum, karnım yanıyordu. ‘Bu teoriyi test etmeyi planlıyorum.

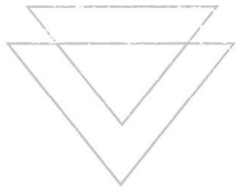
“Büyükbabam sonunda gözlerime baktı ve istemediğim dokunuşumdan elini çekip aldı. Charlotte gerildi, bir düzine muhafız kılıçlarına uzandı. Ama Baron bir hareketiyle onları durdurdu. Şimdi bana sertçe bakıyordu ve yüzü yaşlılık çizgileriyle dolu olsa da, onda annemin izlerini gördüğüme yemin edebilirim. Yaşına rağmen sırtı dikti ve demir gibi bakışlarında, annemin bana aşıladığı aynı vahşiliği ve gururu gördüm.

"Çenemi sıktım, fısıltımda çaresizlik vardı. "*Lütfen,* büyükbaba."

Baron parmağımdaki gümüş mührü gördü.

“Gözlerimin içine bak.
"Ve yavaşça başını sallayarak cevap verdi.
"'Evim senin evindir, Gabriel.'"

VIII
FORGEFIRE

“Beni uyandıran kokuydu, şafak sökmeden önce, derinlerde bir yerde. Gümüş çan ve kan, mum dumanı kadar yumuşak, bağırsaklarıma kadar inip dişlerini geçirdi. Ama o sessiz gecede gözlerimi açtığımda, karnım yağlı buzla doldu.

“Yatağımın ayak ucunda duruyordu, hayaletler kadar zayıf ve sessiz. Cildi ceset kadar solgundu, yırtık pırtık bir elbiseyle örtülmüştü, yeni bir gece yarısı kadar karanlıktı. Yüzü bir oyuncak bebek kadar narindi, bir eli bana uzanıyordu. Saçları annesi kadar siyahtı, gözleri benimki kadar griydi, geniş ve berraktı ve kalbimi kıran kelimeyi fısıldarken bana sabitlenmişti.

"*Baba*."

"Sabırlı ol."

"*Göremiyorum. Burası karanlık, baba. Çok karanlık ve çok soğuk*." "Oh, Tanrım..."

"Neden beni korumadın? Kanlı gözyaşları yanaklarından süzülerek yer döşemesine damladı. "*Beni her zaman koruyacağına söz vermiştin*."

"Çok üzgünüm, bebeğim. *Denedim*."

“Cildimde bir tıkırtı başladı, yumuşak bir davul ritmi hızlanıyordu, koku dalgalar halinde üzerime geliyordu. Gözyaşlarının yağmura dönüştüğünü fark ettim — *kan yağmuruna,* karanlığın içinden akan kırmızı seline. Kızımı sırılsıklam etti, beni de sırılsıklam etti.

ayrıca, gizli gökyüzünü sarsan gök gürültüsü. Sabır, çocukken yaptığı gibi beni çağırdı — fırtınalar şiddetlendiğinde geceleri ağlayarak. Ona ulaşmaya çalıştım, su basmış yatağımda pençelerimi kullanarak, ona söylediğim şarkı kırmızı fırtınanın uğultusu altında yankılanıyordu.

"Uyu şimdi, sevgilim, uyu şimdi, canım, "Karanlık
rüyalar şimdi kaybolacak, baban yanında.
"Canavarlardan korkma, korkma...

“Yağmur damlaları arasında, arkasında karanlık bir siluet belirdi. Porselen gibi bir gülümseme, uzun kırmızı bir palto ve gece mavisi saçlar gördüm. Celene maskesini kaldırıp altındaki korkunç yüzünü ortaya çıkardığında, uyarı olarak bağırdım. Yüzünün alt kısmı ve boğazı derisi yırtılmıştı, çenesi çıplak kemik, ağzı jilet gibi dişlerle doluydu.

"Celene, *hayır*!"

“Kız kardeşim ellerini kızımın omuzlarına bastırdı, ölü gözleri benimkilere sabitlenmiş, cehennemin tüm nefretini içeren bir tıslama çıkardı.

"*Bu kanla sonsuz yaşama kavuşacağız*."

“Ağzını açtığında çığlık attım, o dişler sonsuz bir kalabalık gibiydi, tüm ufkumu dolduruyordu. Ama Celene'nin boğazı şişti, çenesi gerildi, ölü gözleri büyüdü. Ve o korkunç ağzın karanlık derinliklerinden uzun, kırmızı ve pürüzsüz *bir yılan* çıktı, pulları yakut gibi parlıyordu ve yanan alev gibi gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"GABRIEL," diye fısıldadı.

"*GABRIEL*."

"Kalk ve parla, Chevalier!"

“Ses beni karanlıktan kopardı, yatak odamın perdeleri çekildi ve pencerelerden kanlı bir ışık içeri girdi. Soluk bir gün batımı güneşi ufukta çok yukarıda duruyordu, silueti parıltısının önünde beliriyordu, koyu renk saçları ve soluk teni... Bir an için kız kardeşimi rüyaların perdesinden geri çekmişim gibi geldi bana.

"Hadi gel, uykucu. Bütün şehir seni bekliyor."

“Kaşlarımı çattım, kabusum kaybolurken kalbim güm güm atıyordu, kadının kim olduğunu fark ettim.

"M(lle) Odette..."

"Gün doğuyor, Chevalier." Hizmetçi kıkırdadı. "Ama korkarım ki şafak çoktan geçti."

"Parmak eklemlerimi gözlerime bastırdım, o kabusun korkunç kalıntılarının gitmesini istedim. Titreyen elimle saçlarımı geriye doğru çekerek, odaya bakındım, dün geceki ziyafetin olaylarını belirsiz bir şekilde hatırladım; büyükbabamın bana hediye ettiği yatak odasına çekilmeden önce susuzluğumu gidermek için içtiğim dört şişe şarabı. Gömme dolaplı yatak odam, maun ağacı ve cilalı deriden yapılmış, ortasında bir sosya sürüsünü kaybedebilecek kadar büyük, süslü dört direkli bir yatakla donatılmış, lüks bir odaydı. Yavaşça oturdum, ışığa gözlerimi kısarak.

"Yedi Şehit... Saat kaç?"

"Öğle vakti yaklaşıyor." M^lle^Odette bana alaycı bir gülümseme attı ve perdeleri geri çekti. "İyi kalpli Frère Lachlan, hala nefes alıp almadığını kontrol etmem için beni gönderdi."

“Ben inledim, nabzım yavaşladı, rüya günün kasvetli ışığında soldu. Yine de o koku hala oradaydı, o *kan,* güzel, çılgın, karnımda o kadar parlak ve gerçek bir şekilde yanıyordu ki, o kırmızı yağmurların beni gerçekten ıslattığını görmek için cildimi kontrol ettim.

“Ve perdeleri düzelten hizmetçiye göz kırparak baktım, yavaş yavaş gerçeği anladım.

“Genç M^lle^Odette adet dönemindeydi.

“Bu düşünce, istemediğim bir heyecan dalgasını derimde, karıncalanan omurgamda aşağıya doğru yaydı ve alt bölgemde uğultuyla son buldu. Onu görmekten gözlerimi kapattım, kafam hala içkiden dolayı zonkluyordu, bunun ne kadar kolay olacağını düşünmemeye çalışıyordum...

"Hadi gel, Chevalier, arkadaşların seni bekliyor."

Hizmetçi, beni yataktan kaldırmak için battaniyemi kenara çekti. Dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi, ama altında çıplak uyuduğumu fark edince nefesini tuttu. Özür dilercesine kekelemeye başladığında, Odette'in gözleri aşağıya kaydı ve yanakları kızardı. Sonuçta odayı kanının kokusu doldurmuştu ve benim durumum da biraz değişmişti...

"Heyecanlı mı?" diye sordu Jean-François.

Son Gümüş Aziz, utanarak şarabını yudumladı.

"Oldukça." "O zaman herkes için oldukça kaba bir uyanış olmuş."

Gabriel alaycı bir şekilde güldü. "Ben de öyle düşündüm. Ama Odette o örtünün altında ne olduğunu gördüğünde, beklediğim gibi bakışlarını kaçırmadı. Aksine, bakışları benim derimdeki dövmelerde, yara izlerinde ve kaslarda, şimdi onu izleyen gözlerimde takılı kaldı.

"Sakıncası var mı?" diye sordum,

kaşlarımı kaldırarak. "Hayır," diye

cevapladı basitçe.

"Hepsi bu kadar mı, mademoiselle?" diye sordum, şimdi kaşlarımı

çatarak.

"Eğer sizin için uygunsa." Koyu renkli gözleri benimkilere delici bir şekilde baktı, kokusu dilimi okşadı. Bakışlarım, siyah ipek bir gerdanlık ve altın bir madalyonla süslenmiş boğazına kaydı.

"Hoşuma gider," diye homurdandım. "Au revoir,

M^lle^Odette." "Au revoir, Chevalier."

"Mükemmel bir reveransla Odette, gök mavisi elbisesi eski yaz yaprakları gibi hışırdayarak boudoir'ımdan çıktı. Hâlâ kokusunu alabiliyordum, nabzının hızlandığını duyabiliyordum, başını kapı aralığından geriye doğru uzatıp yatak başı masamdaki altın çanı gözetlerken.

"İhtiyacın olursa çal."

Jean-François, kitabının yeni bir sayfasını çevirerek tısladı. "Susamış

küçük

fahişe."

"Sana daha önce de söyledim, Tarihçi. İnsanlar soluk kanlıların içindeki karanlığa çekilirler. Tıpkı bizi yaratan vampirleri çekildikleri gibi. Bazıları bizden nefret eder, bazıları bizi sever, ama hiçbiri bizi görmezden gelmez. Kendimi övmek istemem, ama ben bir efsaneydim."

"Yine de. İyi mademoiselle oldukça utanmazca davranıyordu, değil mi?"

"Sen konuşacak son kişisin, vampir."

"Aslında öyleyim," dedi tarihçi, sayfayı düzelterek.

"Sen eti su kadar değersiz görüyorsun," dedi Gabriel somurtarak. "Dün gece Dario'yu bana verdin. Meline'i de teklif ettin. Sana hizmet eden her köleyle yatmışsındır ve izleme şansın olacağını düşünseydin *hepsini* seve seve bana sunardın. Ya da sen de katılırdın."

Marki güldü.

"Annem gibi konuşuyorsun. Ama bir konuda yanılıyorsun. Ben gerçekten *umutsuz* bir hedonistim, ama bundan hiç utanmıyorum."

Jean-François kalemini daldırdı, altın uçlu kalemi şişenin ağzına vurdu.

"... Bu arada, teklifim hala geçerli."

Gabriel dişlerini sıktı ve şarabını yudumladı. Jean-François'nın bakışları hücre kapısının altındaki ışık şeridine kaydı. Dışarıda gizlenen kadının gölgesi.

"Susadın mı?"

"Öğleden biraz sonra ortaya çıktım," diye devam etti gümüş aziz. "Aylarca süren çamurlu günlerin ardından tıraş olmuş ve iyice temizlenmiştim. Lachie aşağıdaydı, Charlotte onun yanında volta atıyordu, ben büyük merdivenlerden inerken gözlerim onunla buluştu. Kuzenim hâlâ bir savaşçı gibi giyinmişti, uzun frak ceketini kadınsı bir tarzda kesilmişti, etek yerine pantolon giymişti, saçları yere kadar uzanıyordu. Alnında hâlâ kül izleri vardı ve yağlı bezle sarılmış uzun bir bohça tutuyordu.

"Başımı salladım. 'Günaydın, Dame de León.

"Günün yarısı geçti," dedi Charlotte somurtarak. "Öldüğünü düşünmeye başlamıştım."

"Buradan bile hayal kırıklığını hissedebiliyorum."

"Dün geceki kutlama harikaydı kardeşim," dedi Lachie gülümseyerek. "Başın nasıl?"

"Hâlâ omuzlarımda." Kuzenime bir bakış attım ve cep şişesinden bir yudum aldım; üst kattaki içki dolabındaki son içkiydi. "Bizi La Forge de San Javon'a götürecek misin?"

Charlotte başını salladı ve paketi uzattı. "M. Sa-Ismael çoktan oraya varmış."

“Mumiyo bezini açtığımda, Ashdrinker'ın yıpranmış kınında rahatça durduğunu gördüm. Günlerdir konuşmamıştık ve onu yavaşça çıkardım, şarkılarla mı yoksa çığlıklarla mı karşılanacağımı merak ederek. Ama sesi kafamda yankılandı, gümüş gibi, sanki uykudaymışçasına yumuşak.

“Günaydın, Gabriel…

"Günaydın, Ash. Her şey yolunda mı?"

“Her şey güzel, dostum.

"Seni şimdi demirciye götürüyoruz. Baptiste seni iyileştirecek." Onu kınına geri koymak için uzandım. "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum."

"Hayır, beni hemen söndürme. Artık konuşmuyoruz, dostum. Güneş parlıyor. Ev sahibi şarkı söylüyor. Bir zamanlar ışık ve sevgi dolu salonlarda yaptığımız gibi benimle yürü.

"Nasıl istersen." Kaşımı kaldırarak Charlotte'a baktım. "Önden buyur, Mademoiselle de León."

“Lachie ve ben, kuzenimin şatoyu geçip aslan kostümleri ve güzel zırhların önünden geçerek kalenin arkasındaki kapı kulübesine doğru ilerlemesini izledik. Geniş bir yol, uzun virajlarla uçurumun kenarından aşağıya, aşağıdaki şehre doğru uzanıyordu. Gün batımının ışığı kasvetliydi, hava bir askerin kasık örtüsü kadar nemliydi, ama yine de León görülmeye değer bir manzaraydı. Liman, depolar, tavernalar ve uzun bir tahta kaldırımdan oluşuyordu, iskelelerde balıkçı tekneleri sallanıyor, karanlık suları gören top dolu sert bir kale bulunuyordu. Ancak, su kenarındaki binaların çoğunun yeni olduğunu, şehir merkezindeki kireçtaşının bazı yerlerinde daha koyu lekeler olduğunu fark ettim. Bu lekeler, kuzenimin vampirleri küle çevirdiği zamandan kalmıştı.

Charlotte bizi uçurum yolundan aşağıya, asil mahalleye doğru götürürken, halk işleriyle meşgulken, Ashdrinker kafamda bir ilahi söylüyordu. Pencerelerde görünen churlsilver ve kızların örgülü saçları, her kapıda bulunan kutsal su kapları olmasaydı, León neredeyse güneşin bizi terk etmeden önceki bir dönemin şehri gibi görünebilirdi. Ama her köşede, içindeki cesedin suçunu yazan demir bir darağacı asılıydı - *kafir, cadı, putperest* - ve gens d'armes devriyeleri sokaklarda dolaşıyor, alınlarına kül sürmüş, sırtlarında mekanik tatar yayları vardı. Redwatch'tan farklı olarak, savaşın yıkıma uğrattığı illerden gelen mülteciler ya da dilenciler görmedim. Charlotte bizi geniş bir bulvar boyunca şehrin kalbindeki mucizeye doğru götürürken, havada asılı kalan hafif kül kokusunu hayal ettim.

“León'un büyük katedrali.

"Le Dôme," dedi Lachie, tekerlek işareti yaparak. "Tatlı Meryem Ana."

"Muhteşem bir manzara," diye onayladım.

"*K-k-k-küfür, dostum...*

“Yedi adet gökyüzüne uzanan kule ile çevrili, mermer ve vitraydan yapılmış dairesel bir monolit. Kemerli girişleri otuz fit yüksekliğindeydi, doğuda şafak kapıları, batıda alacakaranlık kapıları vardı. Bronzdan yapılmış, uzun yıllar boyunca yeşil renge dönüşmüş, cennetteki savaşları tasvir eden kabartmalarla süslenmişlerdi — Empyrean Host, Fallen lejyonlarıyla savaşıyordu. Ancak Le Dôme bir başyapıt olmasına rağmen, dışındaki mucize onu gölgede bırakıyordu.

"Seyahatlerim sırasında duymuştum, ama kendi gözlerimle göreceğimi hiç düşünmemiştim. Le Chemin des Anges, ona verdikleri isim - Melek Yolu - heykeltıraş Alfonse de Merangais'in yaklaşık bir asır önce yaptığı bir eserdi. Yirmi yedi heykel, katedralin etrafını çevreleyen geniş taş bulvar üzerinde dikilmiş, onu her türlü zarardan koruyordu.

“Şaşırtıcı derecede güzellerdi, büyük kanatları sırtlarında katlanmış, ellerinde mühürler vardı; Eloise kılıcı ve kalkanıyla, Chiara göz bağı ve terazisiyle, Evangeline çiçek çelengiyle. Grim Mahné tırpanlarıyla, Raphael kitabıyla ve tabii ki bu şehrin koruyucusu Gabriel, yanan kılıcını gökyüzüne doğru kaldırmış halde. Gördüklerimden sonra, kalbimde ne Yüce Tanrı'ya ne de onun ordularına karşı sevgi kalmıştı. Ama yine de, onları görünce nefesim kesildi.

“Adaşımı yukarıdan baktım ve bir anda onun yüzünün bana tanıdık geldiği hissine kapıldım. Ne zaman ve nerede gördüğümü hatırlayamıyordum, ama o güzel heykele bakarken, onu daha önce gördüğüme dair kesin bir hisse kapıldım. Charlotte'un gözleri de Gabriel'e sabitlenmişti, parmakları kalbinin üzerinde duran yanan kılıca bastırılmıştı ve ben de Mathieu'nun onun adını nasıl kazandığını anlattığı hikayeyi hatırladım. Bu katedralde bir meleğin ona göründüğünü ve bu şehrin kalbindeki yozlaşmayı yakıp kül etmesini söylediğini sanmıyordum. Ama Tanrı biliyor ki, yas tutanlara zihnin oynayabileceği oyunlar yüzünden başkalarını şüpheyle bakacak biri değildim.

"*Gavrael.*

Kılıcım konuşurken başımı eğdim, gümüş gözlerim yukarıdaki meleğe sabitlenmişti.

"Ona hiç benzemiyor.

"Gel." Charlotte veda etmek için heykelin önünde eğildi. "Demirci dükkanı bu tarafta."

"Uzun caddelerden geçerek, tuzun öpücüğü ve balık kokusu arasında, ticaret bölgesine doğru yürüdük. İnsanlar bize meraklı bakışlar atıyorlardı, anneler, pazarcılar ve tüccarlar, Lachie ve bana hayranlıkla bakıyorlardı. Ama kuzenim yaklaşırken hiçbiri onun gözlerine bakmadı ve çoğu, o geçerken tısladı, omuzlarının üzerinden tükürdü veya tekerlek işareti yaptı. Charlotte hepsini görmezden geldi, çenesini dik tutarak bizi büyük bir meydanın kenarındaki görkemli taş binaya götürdü. Eloise'in kılıcı ve kalkanıyla bir heykeli dışarıda nöbet tutuyordu, örs sesi ve odun dumanı havayı dolduruyordu, bu da bana hemen Lorson'daki üvey babamın demirhanesini hatırlattı; güneş ufukta batarken kardeşim ve ben askercilik oynar, görünmez ordulara karşı sırt sırta savaşırdık.

"*Sayıca her zaman azdık,* diyebiliriz. *Ama asla güç olarak az değildik. Her zaman Aslanlar.*

“Kabusumun hatırası o anda istemeden aklıma geldi; o sırıtan dişler, aralarından çıkan kırmızı yılan. Cairnhaem'de Celene'nin kanını içtiğimden beri neredeyse her gece onu rüyamda görüyordum, ama o yılan yeni bir şeydi...

"Gabe!"

“Bu ses beni hayallerimden koparıp, günün loş ışığına geri döndürdü. Baptiste binadan büyük adımlarla çıkıyordu, koyu renkli gözleri sevinçle parlıyordu. Baptiste'in yaşlarında yakışıklı bir adam onun yanında yürüyordu, kafası traşlı ve parlak mavi gözlüydü, ellerindeki ve kaslı ön kollarındaki deride, bir blackthumb'un tipik yanık izleri vardı.

"Gün doğuyor, kardeşim." Büyük adama başımı salladım. "Haberler nedir?"

"'Gabe, bu *şaşırtıcı,*" dedi Baptiste, arkasındaki dökümhaneye el sallayarak neredeyse başı dönmüş gibi. "Isıyı yakalamak için bir tür konveksiyon kullanıyorlar, onu kendi üzerine *yoğunlaştırıyorlar*. Ama demirci ocağı, havaya daha az ısı kaybı olacak, ateşlemede daha az yakıt kullanılacak şekilde tasarlanmış, Tanrım, bu *inanılmaz*."

Baptiste'in yanındaki adam gülümsedi ve alnındaki teri parmağıyla sildi. Cildi koyu zeytin rengindeydi, yüzüne bulaşmış kömürün üzerinde gülümsemesi parlıyordu. "Merci, M. Sa-Ismael. San Michon'un siyah parmaklısından büyük övgü."

"Gabe, Lachie, bu M. Cortez," dedi Baptiste. "León'un demirci ustası."

"Fernando, lütfen. Burada fazla formaliteye gerek yok."

"Tabii ki öyle olmalı." Baptiste başını salladı. "Şehrin askerlerinin taşıdığı mekanik yaylar, M^lle^Charlotte'un kullandığı alevli kılıç, körfezdeki silahlar, hepsi senin tasarımın." Gözleri parlayarak bana baktı. "Daha önce ustaların eserlerini gördüm, kardeşim. Ve bu kelimeyi hafife almıyorum. Ama bu adam bir dahi."

"Gerçekten büyük bir övgü," diye başımı salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum, monsieur."

Cortez'in elini sıktım, eli güçlü ve samimiydi, Lachie de aynısını yaptı. León'un demirci ustası şimdi kuzenime baktı, gözleri onun alnındaki küle takıldı.

“La Lionne Cendrée.”

"M. Cortez," diye cevapladı, gözlerine bakmadan. "Fairdawning."

"Adam, kadının kılıcını işaret etti. "Lightbringer avlarında iyi hizmet ediyor mu?"

"İyi hizmet ediyor. Ama kılıcı kuru. Onu yenilemek için depoya gitmeme izin verir misin?"

"Elbette, mademoiselle. Adamlarımdan birini göndereceğim..."

"Yolu biliyorum, M. Cortez." Charlotte bize kısa ve soğuk bir şekilde başını salladı. "Au revoir, Frère á Craeg. Chevalier. Seni yetenekli ellerde bırakıyorum."

“Kuzenim topuklarını döndürerek dökümhaneye doğru yürüdü. Onun yaklaşmasıyla çırakların kenara çekildiğini gördüm, yanlarından geçerken daha fazla küfür mırıldandılar, Charlotte ise hiçbirine aldırış etmedi. Lachlan onun gidişini izledi, sesi hüzünlüydü.

"Onu hor görüyorlar. Oysa hepsini kurtardı."

"Ama ne pahasına, sevgili Frère?"

“Lachie konuşurken demirci ustasına baktı, yeşil gözleri sertleşti. Fernando boğazını temizledi ve bana baktı.

"Bana bir hastan olduğunu duydum, Chevalier?"

"Evet." Kılıcımı kaldırarak, kılıcın kabzasına hitap ettim. "Ash, bu Bay Cortez. O ve Baptiste sana yardım edecekler. Onun gözetimindeyken diline dikkat et, tamam mı?"

“Bir zamanlar Ardunn'dan bir hizmetçi vardı,

“Olağanüstü bir dili vardı.

“Melek gibi zarafetiyle,

“Yüzüne oturur,

“Yine de m-m-menedeni gıdıklardı...

“Hadi ama, uslu dur, tamam mı?”

"Yedi Şehit..." Fernando fısıldadı. "Kül İçen. Onunla ilgili bir düzine efsane duydum, ama onu kendi gözlerimle göreceğimi hiç düşünmemiştim..."

"Dikkatli ol, son zamanlarda keyfi yok. Ama onu iyileştirebilirsen, monsieur, Lorson'un Kara Aslanı sana sonsuza kadar minnettar kalır."

Demirci, Kül İçici'yi kutsal bir emanet gibi saygıyla aldı, gözleri kılıcı incelerken parıldıyordu. Ama bakışları, kılıcın ucuna geldiğinde bulanıklaştı; artık benim bile görebildiğim, kılıcın kabzasına doğru uzanan ince bir çatlak vardı.

"Ne dersiniz, M. Cortez?" diye sordum, göğsüm ağrıyarak. "Onu düzeltebilir misiniz?"

"*Deneyebilirim*, ama..." Demirci, elindeki kılıca bakarken gözleri hayretle doldu. "O... tatlı Ana Bakire, benimle *konuşuyor*, Şövalye."

"Çığlık atmaktan iyidir. Ama annene yönelteceği hakaretlere aldırma." Acı bir gülümsemeyle Baptiste'e baktım. "Onu benim için gözetmene güvenebilir miyim, kardeşim?"

"Tabii ki." İri adam, yanındaki demirci ustası ile birlikte arkamızdaki binaya özlemle baktı. "Ve memnuniyetle. Hiç böyle bir dökümhanede çalışmadım. Ustası Elidaen'in en iyi demircilerinden biri olmasına rağmen, M. Cortez'in bana bir iki şey öğretebileceğine eminim."

"Fernando, lütfen. Yardımın benim için bir onurdur. Ama en iyisi işe başlayalım. Bu güzelliği düzeltmek için tüm becerimi kullanmam gerekecek."

“Daha fazla uzatmadan, kara parmaklılar heyecanlı bir ses tonuyla dökümhaneye geri döndüler. Ergitme fırını ve kok kömürünün kokusu, örs ve çekicin ilahisi... Çocukluğumu hatırlatan bu kokular bana garip bir rahatlık hissi verdi ve Lachlan'a bakarken kendimi gülümserken buldum. Tanrı biliyor ki, son birkaç ayda pek çok zorlukla karşılaşmıştık ve atalarımın şehrinde bizi nelerin beklediğini hiç bilmiyordum. Ama beklenmedik bir karşılama, sıkıntılarımıza yardımcı olabilecek demircilik becerisiyle karşılaşmıştık

Elim, koluma doğru kaydı, oraya sakladığım kan şişesi, onunla ne yapmam gerektiğini bilmek beni ateşle doldurdu. Yakında avımızın peşine düşmek için tekrar yola çıkacaktık ve intikam her zamankinden daha yakın görünüyordu.

Gabriel hikayesinde durakladı, kadehindeki son yudumu yuttu ve dudaklarını yavaşça yaladı. Öne eğilip kendine bir kadeh daha doldururken deri giysileri gıcırdadı, şarabın kokusu havayı sararken altın rengi üzerine kırmızı damlalar döküldü. Jean-François çikolata rengi gözlerini kaldırdı.

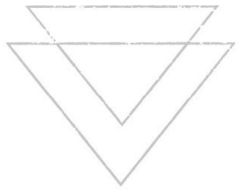
"Neden tüm bunların çok kolay gerçekleştiğine dair içimi kemiren bir şüphe var, Gabriel? Her şey çok iyi gidiyordu, değil mi?"

"Çünkü öyleydiler, soğukkanlı."

Son Gümüş Aziz başını salladı ve iç geçirdi.

"Çünkü *öyleydiler*, lanet *olsun*."

IX KAN KANDIR

“Kiliseye gitmeyeli on iki yıl, dokuz ay ve on altı gün olmuştu.

O günü hala hatırlıyorum, güneşin bir zamanlar parladığı kadar net —Aaron, Aveléne'nin küçük şapelinin şafak kapısından yanımda yürüyordu, Baptiste'in yaptığı nişan yüzüğü terli avucumda duruyordu. Koro şarkı söylüyordu, kalbim dolup taşıyordu ve bir melek, sonsuza dek sürecek bir gülümsemeyle sunakta bekliyordu.

"Ve sonra sonsuzluğun kralı onu benden aldı.

León'un görkemli katedralinde dururken, boğazımın arkasında safra tadı hissettim. Ölüm anında yakalanan, çarkın üzerinde duran Kurtarıcı heykeline baktım. Elleri ve ayakları çivilenmişti. Boğazı kesilmiş ve alnı dikenlerle taçlandırılmıştı. Hayatında bir fatih olmuştu, kılıcının ucuyla Tek İnanç'ı yaymıştı. En sonunda en sevdiği kişiler tarafından ihanete uğramıştı. Ama çektiği acılara rağmen, aklıma sadece *bize* yaşattığı acılar geliyordu. Maergenn'in altındaki mezar. Tanrı'nın oğlunun etrafında toplanan beş heykel, dişli ağızları açık ve o onları sonsuza kadar lanetlerken çığlık atıyorlardı.

"Sözde kurtarıcımız hepimizi cehenneme mahkum etmişti ve ben o salonda durmaktansa cam parçaları işemek isterdim. Ama kuzenimin dediği gibi, Aslanlar Şehrinde duskmass zorunluydu ve bana gösterilen

bana gösterilen iyilikten sonra, küstahlık yaparak şansımı zorlamamaya karar verdim.

“Mekan insanlarla *doluydu*, zenginler kilise sıralarında, sıradan halk ise koridorlarda oturuyordu, kalp atışlarının sesi kafamda deniz dalgalarının sesi gibi yankılanıyordu. Odette dedemin ev halkının arasında duruyordu ve onun ay kanının kokusu beni yakıcı demir elleriyle kavrarken, ben Lachie ve Baptiste ile birlikte bize ayrılan onurlu yerde sessizce duruyordum. Vasiyetler okundu, soylular kutsal şaraptan bir yudum ikram ettiler ve "*Bu kanla sonsuz hayatı tanıyacağız*" *diye* söz verdiler. Kardeşlerim içti, ama ben elbette reddettim; bu ikiyüzlülüğe boğulmaktan korktum.

"Ve sonra Piskopos Santiago vaazına başladı.

"Aşk hakkında konuşmak istiyorum."

“Yaşlı adam kürsüde duruyordu, Kurtarıcı başının üzerinde asılıydı. Arkasında, beyaz mihrap mumlarının ışığında kırmızı ve altın rengi parıldayan devasa bir vitray pencere yükseliyordu — kanatlarını açmış, sanki piskoposu alevlerle örtmek istercesine duran Melek Cebrail'in resmi. Santiago yaşlıydı, ama gözleri zamanın etkisini taşımıyordu, sesi müzik gibiydi ve daha da *güçlüydü*. Le Dôme'un akustiği mucizeviydi, piskoposun sözleri tavandan, kavisli duvarlardan yankılanıyor, sanki bir değil, *birçok kişi* konuşuyormuş gibi, her yerden aynı anda geliyordu.

"Ulaşabileceğimiz en yüksek hedef. Gerçeğin ötesindeki gerçek. Cennetteki Babamızın bize verdiği *en* değerli armağan, sevme yeteneğiydi. Sevgi, bizi birbirimize bağlayan bağdır. Bizi demirleyen çapadır. Uçmamızı sağlayan rüzgârdır. Bir askerin kardeşine, bir kocanın karısına, bir ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgiden daha büyük bir mucize olabilir mi?"

Piskopos, altın yaldızlı büyük bir İncil kopyasına yaslanarak bir süre durdu.

"Sevgi günah değildir. Sevgiden günah doğmaz, çünkü ilahi olandan kötülük doğamaz. Sevgi, tüm acıları iyileştirir. Tüm acıları dindirir. Sorulmaya değer her sorunun cevabıdır. Sevgi affetmektir. Sevgi kabullenmektir. Ve dünyevi tüm sevinçler solsa da

solacak olsa da, sevginiz Baba'nın krallığında yeniden dirilecek ve onunla birlikte cennette yaşayacaktır."

Yaşlı adamın soluk mavi gözleri benimkilerle

buluştu. "Sonsuza kadar."

Santiago gülümsedi, kollarını cemaate doğru uzattı.

"Sevgiyi arayın. Sevgiyi kabul edin. Sevgiyi değer verin. Şimdi gidin, çocuklarım, birbirinizi sevin ve Rab'be sadık bir şekilde hizmet ederek yaşayın."

"Véris," diye cevap verdi kalabalık.

Piskopos tekerlek işareti yaptı ve katedraldeki herkes benim dışımda onu taklit etti. Koro, ayinin sonunu belirtmek için ilahiyi söylemeye başladı, cemaat ayrılmaya başladı. Santiago'nun vaazıyla üzerlerine bir büyü yapılmış gibiydi ve aşk yüzünden aforoz edildiğim düşüncesi beni rahatsız etse de, iki kez kırılan kalbimin bir parçası yaşlı adamın sözleriyle teselli bulmuştu.

“O zaman Astrid'imi tekrar düşündüm. Benim güzel Patience'im. Bana getirdikleri mutluluk, bana verdikleri *nimetler*. Ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, kalkıp ayrılırken, onların anısına gülümsediğimi fark ettim.

"Chevalier."

“Fısıltı yumuşaktı, ama cellat bıçağı gibi keskin. Hala diz çökmüş, gözleri üstümüzdeki Kurtarıcı heykeline dikilmiş olan dedeme baktım.

"Seninle konuşmak istiyorum."

Baptiste ile göz göze geldim, Lachlan'a başımı salladım ve kardeşlerim koridordan yukarı doğru ilerlediler. Katedralin boşalması çok uzun sürdü, büyükbabam ise tüm bu süre boyunca diz çökmüş haldeydi. Ama sonunda yalnız kaldık; yaşlı adam hala diz çökmüş haldeydi ve ben bir daha asla diz çökmeyeceğim Tanrı'nın oğluna bakıyordum.

“Cep şişesinin kapağını açtım ve boş olduğunu görünce iç

geçirdim. “‘Demirci Ustası Cortez sana iyi hizmet ediyor mu?

“Şimdi ayağa kalkan dedeme baktım. Yine, ne kadar iyi yaşlandığını düşünerek hayran kaldım; geniş omuzlu ve eli sağlamdı. Gençliğinde korkunç bir savaşçı olmalıydı — o ve İmparator Alexandre yıllar önce kılıç kardeşlerdi ve Eversea'dan Asheve'nin korsan krallarını kovmuşlardı.

annemde ve dolayısıyla kendimde onun bir parçasını görmekten kendimi alamadım ve onu terk ettiği için kalbim kırıldı ve öfkelendim.

"*Eğer beni sevseydin, ne olabilirdik acaba*, diye merak ettim.

"M. Cortez, daha önce hiç görmediğim bir demircilik ustalığına sahip. Bana çok iyi hizmet ettin, Baron. Merci."

“Büyükbabam başını salladı ve tekerlek işareti yaptı. Ellerini birleştirip yavaşça sunaka doğru yürüdü. Uzun, siyah paltosunun üzerine altın aslanlar işlenmişti ve Tanrı'nın oğluna bakarken krallar gibi görünüyordu.

"Avına ne zaman çıkacaksın?"

“Cortez ve Baptiste işlerini bitirir bitirmez.” “Avının

nerede olabileceğini biliyor musun?”

"Vipère'nin doğusunda. Ranger'ın kuzeyinde. Ondan ötesini

bilmiyorum." "Avın hakkında aylar önce haber aldık."

Büyükbabam, Augustin Hanesi'nin tek boynuzlu atı ile mühürlenmiş bir not uzattı. Geçmiş yıllarda, bu mum imparatorluk sarısı olurdu, ancak onu boyayacak çiçek kalmadığı için mühür güvercinler kadar beyazdı ve elini süsleyen altın yüzüklerin yanında soluk kalıyordu.

"Fabién Voss, Isabeau'yu ele geçirdi," dedi. "Şehrin kapılarını delip geçti ve içindeki herkesi katletti, sonsuz ordusuna daha fazla ceset ekledi. Kış tekrar geldiğinde kesinlikle San Maximille'ye yönelecek ve Augustin Kalkanı'nın ötesinde, başkentine ulaşacaktır."

Bu haber beni çok üzdü; Voss, umduğumdan daha güneyde ilerlemişti ve biz hala onun peşinden aylarca uzaktaydık.

"O zaman neden imparatorun yardımına gitmedin? Sen onun kan kardeşi sayılırsın."

“Baron alaycı bir şekilde güldü. ‘Alexandre III öldü, Gabriel. Yeminim onunla birlikte öldü.’

"Öldü mü?" diye fısıldadım, midem bulanıyordu. "Nasıl? *Ne zaman?*"

"Kara akciğer. Üç ay önce. Isabella tek başına İmparatoriçe olarak oturuyor." Notuna bakarak somurtarak, "Ancak genç Prens Philippe, sanki kraliyet kıçı çoktan Beş Katlı Taht'a oturmuş gibi yazıyor."

"Yine de, büyükbaba, burada bir ordun var. Demirhanende mucizevi silahlar var. Voss, Augustin'i ele geçirirse, ne kadar süre sonra..."

"Benim de korumam gereken duvarlarım var. Bu şehir, Elidaen'deki tüm kan lordlarının imrendiği bir mücevher ve topraklarımız çürümüş ölülerle dolu. Kendi topraklarımı savunmak bile zor, Augustin Hanesi'ninkileri savunmak ise daha da zor. Omuzlarını dikleştirdi ve vitray ve ateşten yapılmış meleğe baktı. "Umuyordum ki... sen de benimle birlikte onları savunursun."

Derin bir nefes aldı ve annemin gözleriyle bana baktı. "Ve bir gün, benim yerime."

"Buna kaşlarımı çatarak baktım. "... Ne demek istiyorsun?"

"Oğullarım öldü. İnsanlar Tanrı'nın aklını bilemez. Ama onun tarif edilemez bilgeliğiyle, cennetin kralı beni varisimsiz bıraktı."

“Başımı salladım, onun ne istediğini anlayınca neredeyse yere yığılacaktım.

"Charlotte ne olacak?"

"Kuzenin cesur. Cesur. Buna şüphe yok." Titreyen mumlara bir göz attı. "Ama Charlotte'a neredeyse yakıp kül ettiği bir şehri yönetmesi için yetki vermek akıllıca olmaz."

"Annemi soğuğa attın," diye tükürdüm, ona doğru yürüyerek. "Tek bir mektup bile göndermedin, tek bir kuruş bile göndermedin. Auriél de León, onu bıraktığın çamurda öldü, ve şimdi sen öldükten sonra yönetmemi mi istiyorsun? Onun melezini? Onun *piçini?*"

Baron paltosundan bir parşömen paketi çıkardı ve yere attı. Mektuplar olduğunu anladım. Kırmızı kurdeleyle bağlanmış ve mührüyle mühürlenmişti. Onlarca mektup vardı.

"Hepsi açılmadan geri geldi," dedi. "Okunmadan. Kızımdan geri dönmesini *rica ettim*, Gabriel. Ama kibir her zaman ailemizin baş belası olmuştur. Şimdi bunu bir kenara bırakıp *senden* rica ediyorum."

Gözlerine baktım, o siyah derinliklerde kazınmış öfke ve kederi gördüm.

"Senin babaların kim olursa olsun, sen benim kanımdan kanımsın. Halkın kahramanısın. Öyle görünmediğimi biliyorum, ama ben *yaşlandım,* Gabriel. Ve son zamanlarda rüyalarımda seni gördüm." Vitray pencereyi, meleği ve yanan kılıcını işaret etti. "Adını taşıyan kişinin arkasında duruyorsun, kanatları seni sarıyor, elinde kılıcıyla atalarının tahtına oturuyorsun. De León, tahtında Tanrı'nın inancını koruduğu sürece, Aslanlar Şehri düşemez. Melek Gabriel bize böyle söz verdi. Hep böyle oldu."

"Bunu nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum. Bunların nereden geldiğini de. Ama başımı salladım ve beni buraya kadar getiren yıldıza sadık kaldım. 'Tutmam gereken bir söz var. Öldürmem gereken bir kral.'

“Büyükbabam yine paltosunun cebine uzandı ve eski deri ciltli ince bir kitap çıkardı. Kapakta, *A.L.* harflerinin yanında ailemizin arması kabartmalı olarak yer alıyordu.

"Bu ne?" diye sordum.

"Bir günlük. Annenin. Bu şehirden ayrılmadan önceki geceleri ayrıntılı olarak anlatıyor. Babanla tanıştığı geceleri. Sana hamile olduğunu öğrendiği geceleri."

“Kalbim hızla çarparak kitaba uzandım. Ama Baron onu ulaşamayacağım bir yere çekti.

"Teklifimi düşün, evlat. Bana cevap verdiğinde sana bunu hediye edeceğim." Günlüğü kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Annen çok güzel bir kızdı. Cesur ve sadık bir kızdı. Ama her şeyden önce, benim Auriél'im *gururlu* bir kızdı. O özelliğini sende de görüyorum. Bunun gözünü kör etmesine izin verme, Gabriel. Geçmiş geçmişte kaldı. Ve kan kandır."

“Büyükbabam yanaklarıma dokundu, koyu renkli gözleri yanıyordu. Ben geri çekilmedim. Geçmiş yıllara duyduğu pişmanlığı görebiliyordum. Gelecekte her şeyin farklı olmasını dilediğini. Ama başka bir şey söylemeden, yaşlı adam gens d’armes’ın eşliğinde koridordan yürüyerek geceye doğru uzaklaştı. Ben o sunak önünde uzun bir süre sessizce durdum, adaşımı, vitray kanatlarını açmış, kılıcı alev alev yanan halini izledim. O anda hava soğudu, ensemdeki tüyler diken diken oldu, kirişlerde duyulmayacak kadar yumuşak fısıltılar yankılandı.

"*GABRIEL*.

“Somurtarak, koridorda ilerledim. Çoğunlukla öfkeliydim, kızgındım — annemin acılarını unutabileceğim düşüncesine. Ama eşiğe ulaştığımda, o sözleri tekrar duydum; Santiago'nun vaazında söylediği sözler, arkamdaki nefede yankılanıyordu.

“Sevgi affetmektir. Sevgi kabullenmektir. Sevgiyi arayın. Sevgiyi kabul edin.

Sevgiyi değer verin.

“‘Sana sordu mu?’

“Sesin geldiği yöne döndüm ve karanlıkta kuzenimi gördüm. Charlotte, San Javon heykelinin yanındaki bir oyukta duruyordu, siyah giyinmiş,

yüzü karanlıkta solgundu. Gözünün üzerindeki deri bandajını düzeltti, bastırırken uzun saçlarını dudaklarından çekti.

“Büyükbaba sana hükümdar olmanı istedi mi?”

"Eğer öyle yapsa? Yatağımın çarşaflarını ateşe mi vereceksin?"

Kuzenim dudaklarını sıkıştırarak bana öfkeyle baktı. Ama ben sadece alaycı bir şekilde güldüm.

"Korkma Charlotte. Benim öyle bir isteğim yok. Ne şimdi ne de gelecekte." "Kabul etmelisin."

"O zaman genelev şarkıcıları benim hakkımda ne söylerlerdi acaba?" "Ciddiyim. Sonuçta benim için bir şans yok. La Lionne Cendrée.’ Acı bir gülümsemeyle, yüzündeki yanık izleri büküldü. ‘Halkın bana nasıl baktığını gördün. Arkamdan fısıldadıklarını duydun. Beni tahtta kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Bebeklerini yataklarında yakan beni? Büyükbabamın emriyle sınır kasabalarında melezleri avlamak yerine, onun yanında oturmamın bir nedeni olduğunu mu sanıyorsun?’

Onu baştan aşağı süzdüm ve içimden gelenleri söyledim.

"Bence, emrindeki askerler, sen istersen seni cehenneme bile takip ederler. Bence küçük insanlar, ne *hakkında konuştuklarını* bilmeseler bile konuşma ihtiyacı hissederler. Bence bu şehir için çoğu insanın bilemeyeceği kadar çok şey verdin."

“O anda maskesi bir anlığına düştü ve katedrale doğru baktığında, içindeki öfkeyi gördüm, bir zamanlar bu şehrin yüzeyinde yaktığı ateşler kadar parlak bir öfkeydi.

"Biliyorsun, o gün Melek Cebrail bana göründüğünde, *'Şehrini onun için ölecek kadar seviyor musun?'* diye sordu. Ben de evet dedim. Tabii ki seviyordum." Dişlerini sıktı, saçlarında kül kokusu vardı. "Ondan sonra onun için *yaşamak* nasıl bir şey olacağını bana hiç söylemedi."

"Ona doğru bir adım attım, belki de onu teselli etmek için, ama Charlotte hırlayarak topuklarını döndü ve karanlığa doğru uzaklaştı. Ben daha yavaş bir şekilde onu takip ettim, Angel Way'de dolaşarak, uçurum kenarındaki yolu tırmandım, kafamda düşünceler çılgınca dönüyordu. Sonunda şatoya vardığımda, geri dönüp atalarımın şehrine baktım, büyükbabamın teklifi kulaklarımda çınlıyordu.

“Bir parçamın cazip gelmediğini söylersem yalan söylemiş olurum — o sefil küçük köyü, büyüdüğü piç kurusunu hala hatırlayan parçam...

hiçbir şey olmadan. Ama içimden bir ses bunun boş bir hayal olduğunu söylüyordu. Geleceğimde tahtlar ya da asil unvanlar yoktu, sadece artan bir susuzluk, filizlenen bir delilik ve şanslıysam, sığ bir mezara girmeden önce tutulan bir söz vardı. Şimdi bunu fısıldadım, gözlerim yukarıdaki dipsiz karanlığa dönük.

"Fabién..."

"Çık dışarı!"

"Çığlık havada hafifçe asılı kaldı; uzak olmayan bir soluk kanlı bunu duyamazdı. Ön avludan bir çarpma sesi geldiğinde hızla döndüm. *Ahırlar*.

"Aaron..."

“Şatoyu dolaşarak koştum, gümüş rengi topuklarım kaldırım taşlarına vururken, bir alarm zili gecenin sessizliğini bozdu. Ön avluya vardığımda, bir su varili ahırın duvarını parçalayıp içeriye fırladı, Aaron tekrar kükrerken parçalanmış keresteler yağmur gibi yağdı.

"Dışarı çıkın dedim!"

Ahırın etrafındaki muhafızlar alarm verdiler, uyarı sesi surların ötesine yayıldı. Mızraklar kaldırılmış, meşaleler yakılmıştı ve Teğmen Mathieu'nun muhafız kulübesinden çıkıp kılıcını çekerek bağırarak geldiğini gördüm. Ben de koşarak iri adamın yanına gittim, kimse düşüncesizce bir şey yapmadan onu durdurmak için. Askerler ahır duvarındaki kocaman deliğin etrafında toplanmış, soluk bir figür ortaya çıkınca yanan tatar yaylarını kaldırmışlardı. Adamın paltosu akşam sisi gibi etrafında dalgalanıyor, altın sarısı saçları mermer gibi teninden aşağı dökülüyordu.

"Messieurs." Aaron eğildi ve kravatını düzeltti. "Patlamam için özür dilerim."

“İkinci bir figür Aaron'un yanından geçip gitti — Baptiste, kemerini bağlarken avluya fırladı. Boğazına baktığımda, yakasının gevşek olduğunu ama cildinin zarar görmediğini gördüm ve bir anda olanları anladım — ayinden sonra sevgilisine gelmiş ve yine kanını sunmuştu. Ve Aaron, benim kıskanmaya başladığım bir güçle, ona yine hayır demişti.

“Kardeşim bana doğru yürürken ona uzandım. ‘Baptiste—’

"Benden çek ellerini, Gabriel," diye tükürdü ve kolunu çekip uzaklaştırdı. "Sakin ol. Sadece sormak istedim... İyi misin?"

"İyi miyim mi? Kendi kocam bile *bana dokunmaya korkarken* mi?

"Kardeşim..."

"Ama arkadaşım daha fazla dinlemek istemedi, yanımdan geçip şatoya girdi. Teğmen Mathieu'ya, adamlarına, yanan mekanik yaylara ve parıldayan çeliğe baktım. Hepsi sinirliydi, gözleri taşın üzerine odun parçası gibi parçalanmış namluya kayıyordu.

"Saygıdeğer meslektaşım Teğmen ile biraz konuşabilir miyim?"

“İri adam, parçalanmış duvara bakarak kaşlarını çattı. ‘Çabuk ol, Chevalier.’

“Teşekkür ederek başımı salladım ve askerleri daha fazla korkutmamak için yavaşça yanlarından geçtim. Aaron gözden kaybolmuştu ve onun açtığı delikten geçerken, itiraf etmeliyim ki tüylerim diken diken olmuştu. Büyükbabamın ahırında kalan birkaç at, ahırın arkasında toplanmış, benim kadar gergin görünüyorlardı. Karanlığı tararken, gölgelerden bir canavarın parıldayan dişleri ve uzanmış pençeleriyle ortaya çıktığını hayal ettim.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Yukarı baktım ve Aaron'ı başımın üstündeki kirişlerin üzerinde otururken gördüm. Oraya atlamıştı herhalde, ayakları kenardan sarkıyordu, garip bir şekilde çocuksu görünüyordu. İnce bir altın yüzük tutuyordu, şimdi onu gözüne kaldırdı ve yüzüğün ortasından bana baktı.

“Nişan yüzüğü.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

Aaron başını eğdi ve içini çekti.

"Burada daha ne kadar kalmamız gerekecek, Gabriel?"

"Baptiste ve Demirci Ustası Cortez iş başındalar. Umarım çok uzun sürmez." "Bu şehirde bir şeyler yolunda değil. Ne olduğunu bilmediğim bir gölge

ama yine de *hissediyorum*. Baptiste kendinde değil. Kanı kaynıyor. Ve *sıcak*.' Aaron başını eğdi, gözlerini kısarak. 'Sen de farklı görünüyorsun. Damarlarında duyuyorum. Derinde kokusunu alıyorum.'

“... Ne zamandır yemek yemedin, kardeşim?”

Aaron o anda hareket etti, altın ve gece mavisi bir ışıkla kirişlerden aşağı inip yüzümün bir santim uzağına geldi. Ben irkildim, elim orada olmayan bıçağa doğru uzandı, acaba bıçak gelirse, ben yapabilir miyim diye düşündüm...

"Buradan gideceğim, Gabriel."

"Bunun için çalışıyoruz. Bu arada, kırsalda avlanmayı düşünebilirsin. Orada sefil insanlar bolca var ve burada kendini aç bırakmak sadece kontrolünü kaybetme riskini doğurur."

"Sevgilimi bu yerde yalnız bırakmayacağım." Mavi gözler boğazıma kaydı, Aaron yaklaşıp fısıldarken tüylerim diken diken oldu. "Kötülük Aslanlar Evi'nde yaşıyor."

"Kötülük mü? Her kapıda kutsal su var. Şehir her akşam ayin yapıyor. Paranoyak olduğunuzu düşünmüyor musunuz? *Günlerdir* beslenmediniz ve siz ve Baptiste açıkça..."

“Evliliğimi düzeltmeyi bana bırak. *Sen* lanet kılıcını düzelt.”

Aaron o anda hareket etti, o kadar hızlı bir şekilde kirişlere tırmandı ki, neredeyse bulanık bir görüntü oluşturdu. Ve yine orada oturdu, ayakları kenardan sarkarken, kolları karnını sıkıca sarıyordu.

"Tatlı rüyalar," diye tısladı.

“Vampirlerin ölümlüler gibi rüya göremeyeceğini bilerek iç geçirdim. Bir şey daha kaybetmiştim. Bir şey daha elimden alınmıştı. Ama Aaron'ın eline bakarken, gözlerim derisine kazınmış siyah kalp ve dikenlere takıldı. O yara izini sonsuza kadar taşıyacağını biliyordum. Şeytanın hizmetinde işlediği günahların hatırası, onun sürekli arkadaşı olacaktı. Ve o anda, ormanda söylediği sözleri, Blackheart'ın boyunduruğu altında geçirdiği zamanları düşünmeden edemedim.

"*Bundan zevk aldım, Gabriel.*

Bundan zevk aldım.

"Bonsoir, kardeşim," diye mırıldandım.

"Ön avluya geri adım attım ve Mathieu'ya her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim, ama aslında hiç de öyle değildi. Büyükbabamın teklifi, Charlotte ile olan tartışma, şimdi de Aaron'un uyarısı... Hepsi burayı geride bırakmak için beni her zamankinden daha istekli hale getirmişti. Şatoya doğru yürürken, büyük merdivenleri tırmanırken, yalnız kalmak için can atarken, askerlerin bana baktığını hissettim.

“Ama yatak odama vardığımda, umduğum kadar boş olmadığını gördüm.

"M(lle) Odette..."

“Hizmetçi, yatağımın yanında durmuş, yastıklarımı düzeltiyordu. Yine mavi giyinmişti, ama elbisesi farklı bir stildeydi; cesur bir dekolte, altında dalgalı etekler. Ellerini bir çocuk gibi birleştirip reverans yaptı.

"Affedin beni, Chevalier. Yatağınızı hazırlamakta geciktim."

"Sorun değil, mademoiselle, bu gece hizmetinize ihtiyacım yok."

"'Uzun sürmez, söz veriyorum.' Sesi komplo kurarcasına fısıldayan bir tona düştü.

fısıltıya dönüştü. "Ama gecikmem için özür olarak size bir hediye getirdim."

Hizmetçi, dolabın üstünde duran üç yeni şişeyi işaret edince itirazım kesildi. Yeşil camdan yapılmış, beyaz mum mühürlü şişelerin etiketinde de León Hanesi'nin arması kabartmalı olarak yer alıyordu.

"Likör dolabının boş olduğunu gördüm," diye gülümsedi.

"Ben iç çekerek, dilim tutulmuş bir şekilde, 'Şimdi benim şarkımı söylüyorsunuz, mademoiselle' dedim.

Gülümsemesi daha da derinleşti; artık komplo kuran bir gülümseme değil, daha çok açıkça kötücül bir gülümsemeydi. Odette, uzun siyah bukleleri ve masmavi ipek elbisesi ile yanımdan hızla geçip şişelerin yanına gitti. Onun ay kanının kokusunu tekrar aldım, o mum mührü kırarken susuzluk damarlarımdaki ateşi alevlendirdi. Onu bastırmak için şömine rafını, dolapları, savaş sandığını aradım.

"Bu odada kanlı kadehler var mı?" diye fısıldadım.

"Neden uğraşıyorsun? Şişenin ağzından içebilirsin."

Odette konuşurken döndüm, duman gibi yumuşak, şarabı dudaklarına götürürken gülümsemesi kayboldu. Sana söylüyorum, *hipnotize* olmuştum*,* Tarihçi. Onun yutmasını izlerken, içimde ateş kabardı, sıcak dalgalar omurgamı kapladı, içimdeki canavar uyandı ve parmaklıkların arkasında volta atmaya başladı.

"Bence 'günaydın' demen en iyisi, mademoiselle."

Odette şişeyi indirdi ve şarap kırmızısı dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Böyle bir mahsulü israf etmek yazık olur, Chevalier."

Dişlerim diş etlerimde uzamış, penisim deri pantolonumun içinde taş gibi sertleşmişti ve bir an için boğazımdan yükselen hırıltıyı yutmak için elimden gelen tek şey buydu.

"*Git* demiştim."

"Duydum." Odette'in bakışları kemerimin altına kaydı. "Ama görünüşe göre tüm vücudun bunu istemiyor." Yaklaştı, gözleri benimkilerle buluştuğunda kokusu ağzımı doldurdu. "Senin hakkında söyledikleri şarkıları duydum, Aslan. Yapraklarımın arasında yatmak istemiyor musun?"

“Yutkundum, havada onun kokusu o kadar yoğundu ki nefes almakta zorlanıyordum. İçimdeki canavar kükredi, çırpındı, parmaklıklara *çarptı*. Çenem o kadar sıkıydı ki dişlerim gıcırdıyordu, yavaşça uzandım, elimi şişeye doladım ve tısladım.

"*Git*."

Odette'in göz bebekleri arzuyla şişmiş, nefesi kesilmişti. Ama bakışlarını indirip geri çekildi. Kapıya ulaştığında, yatağın yanındaki zili gördü.

"İhtiyacın olursa çal."

O ayrılırken kapıyı çarptım, nabzımın hızlanmasını durdurmak için şakaklarımı sıktım. Odette gitmiş olsa da kokusu hala havada asılı kalmıştı. Şarabı kaldırıp durmadan içtim, kırmızı damlalar boğazımdan aşağı akıp gömleğimi ıslattı. Şömine rafına dönüp bir sonraki şişeyi kaptım, sabırsızlıkla boynunu kırıp içmeye başladım. Kırık boynuzdan yudumladım, dua edecek bir tanrı yoktu, affetmesi için yalvaracak bir oğlum yoktu, karanlıkta tek başıma, kafamdaki o canavarla.

"Bana gülüyor.

“Yere yığıldım, dudaklarım kırık camlarla parçalanmış, son şişeyi de yanımda sürükleyerek. Karnım kasılıyordu, elim titriyordu, başparmağımı beyaz mumu kazıyarak mührü açtım. Ve içtim, sefil, titreyerek, karnımdaki canavarı boğmak, o beni öldürmeden önce onu öldürmek için aceleyle kusmak üzereydim. Ne zaman bayıldığımı bilmiyorum, ışık ve karanlık, gülme ve ağlama arasındaki sınır, şarapla bulanıklaşmış zihnimin derinliklerinde bir yerde bulanıklaşmıştı. Ama onun sesini duyduğumda rüya gördüğümü anladım.

"*Gabriel*."

"Bir tıslama, kırbaç gibi acımasız, derimi kesiyordu. Kanla yapışmış gözlerimi açtığımda, bana bakan, nefretle dolu bakışlarıyla bana bakan kız kardeşim Celene'yi gördüm. Kız kardeşim Celene, kırmızıya bürünmüş, sivri çeneli ve parlak dişliydi.

"*Beni hayal kırıklığına uğrattın*."

“İnce bir el hareket etti, etrafımdaki gölgeler dalgalandı, üç soluk figür rüyanın derin karanlığından ortaya çıktı. Hepsi benim meleklerimdi, Astrid, Patience ve zavallı, tatlı Dior, kollarını birbirine dolamış, gözleri görmez, konuşurken ağızlarından kir dökülüyordu.

"*Bizi hayal kırıklığına uğrattın*."

Celene çenesini indirdi, hırladı. *"Ve sen de bizi hayal kırıklığına uğrattın..."*

"Ama sesi o anda kesildi, kenarları çatladı, sırtındaki gölge şimdi altın rengi bir ışıkla kesilmişti. *Ateş,* fark ettim. Onunla çevrili, ondan *yapılmış* bir figür, gün ışığı sönmeden önceki şafak vakti gibi kız kardeşimin arkasında yükseliyordu. Celene'nin saçları kıvrıldı, o figür kanatlarını genişçe açarken cildi karardı. Ve o alevlere boğulurken, yukarıdaki kemerli tavanda, etrafındaki kavisli duvarlarda yankılanan bir ses duydum, sanki bir değil, *birçok kişi* konuşuyormuş gibi, her yerde aynı anda.

"*GABRIEL*."

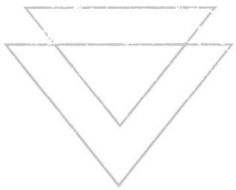
"Tüketici.

"Arındırıcı.

"Alev.

"*GABRIEL.*"

X
SUNU

Ertesi gün öğleden sonra uyandım, vücudum ağrıyordu, dilim şişmişti. Gece çok kötü geçmişti, sarhoş rüyalarımda gördüğüm görüntüler aklımdan çıkmıyordu, kafamın içindeki çekiç sesleriyle birlikte yankılanıyordu. Sanki kafamın içinde bir fırtına kopuyordu; artan susuzluğumdan, akşamdan kalma ağrılarımdan daha gürültülüydü. Gözlerimi her kapattığımda onları görüyordum: kız kardeşim, ailem, sevgili Dior, o alevlerin içinde yok oluyorlardı.

"Bunların hiçbirinin anlamını bilmiyordum. Tek bildiğim, buradan gitmek istediğimdi. Nefesimde, cildimde ekşi şarap kokusu vardı, ama yataktan çıkarken ilk aklıma gelen şey içki dolabını kontrol etmekti. Ve kaçınılmaz olarak, trajik bir şekilde boş olduğunu görünce, yüzümü yıkadım ve beni doyuracak bir şey aramaya çıktım.

“Kale çok kalabalıktı; bu kadar geç uyandığımı düşünürsek hiç de şaşırtıcı değildi. Pipomu dişlerimin arasına sıkıştırmış, bir damla bulmak için büyük salonları ve devlet odalarını dolaşıyordum. Ziyafet salonundan, kütüphaneden, kutsal suyla dolu vaftiz havuzlarından geçtim ve sonunda, dışında bir düzine koyu renkli üniformalı muhafızın durduğu ağır bir kapıya rastladım.

En uzun boylu olanı süzdüm; siyah saçlı, yanaklarında tüyler olan genç bir adamdı.

"Büyükbabam içkiyi burada mı saklıyor?"

"Muhafız gözlerini öne dikmiş, çenesini sıkmıştı. 'Hayır, Chevalier.

Omzunun üzerinden kırmızı dumanlar çıkararak gözlerimi kısarak baktım. Kapı demir ağacından yapılmış, kalın çelik bantlarla bağlanmıştı; o kadar ağırdı ki, *ben* bile kırmakta zorlanırdım. "Orada değerli *bir şey* var. Belki de bir rüya otu zulası? Şatonun tapuları? Ya da özellikle müstehcen Elidaeni litograflarından oluşan bir koleksiyon?"

"Burası cephanelik, Chevalier. Şarap mahzeni mutfakların altında." Genç adam koridorun ilerisini işaret etti. "O tarafta."

Omzuna vurdum, o da yüzünü buruşturdu, ama bunun benim nefesimden mi yoksa gücümden mi olduğunu bilmiyorum. "Senin kanın *içilmeye* değer*,* evlat."

“Delikanlı soldu, ama ben yoluma devam ettim ve sonunda kale mutfağına rastladım. Burada da yine yoğun bir faaliyet vardı; terden sırılsıklam bir grup hizmetçi akşam yemeği hazırlıkları yapıyordu. Sabah selamını verdiler ve dün geceki teklifini düşünerek, aralarında Odette'i aradım. Hiç iştahım yoktu, patates ekmeğinin kabuğunu çiğneyip kusmamaya çalışıyordum. Ama mutfağın arkasında, aşağıya, aşağıya, aşağıya inen ikiz kapılar ve taş merdivenler gördüm.

Şarap mahzeni karanlık, serin ve genişti. Uzunlamasına sıralanan ahşap raflar, soluk kırmızı mumla mühürlenmiş tozlu yeşil şişeler ve etiketlerinde aslan resimleri vardı. Üst katta sergilenen zenginliklere rağmen, burada nihayet León surlarının ötesindeki kıyametin bazı işaretlerini buldum, çünkü bu kiler bir zamanlar içkiyle dolu olsa da, geriye sadece birkaç yüz şişe kalmıştı. Diğer raflarda ise kurutulmuş mantar, tütsülenmiş balık ve bir sürü patates gibi erzak vardı.

Rafların arasında hareket, camların tıkırdaması ve ipeklerin hışırtısı duyuldu, bir kez daha Odette'i düşündüm. Ama köşeyi döndüğümde, daha da istenmeyen bir misafirle karşılaştım.

"Büyükbabamın soytarısı.

"Soluk renkli giysilerini giymiş, soytarı yüzünü takınmış, ağzına kırmızı boya sürerek gülümseme taklidi yaparken, bir çuvalı Vin de León şişeleriyle dolduruyordu.

"Susadın mı, M. Caspién?"

“Ben konuşurken Aptal, şişeyi elinden düşürdü. Onu yakalamak için harekete geçtim, ama aptal herif, dedemin ziyafetinde bıçaklarla jonglörlük yaptığı kadar hızlı bir şekilde şişeyi yakaladı. İç çekerek, bir elini kalbine bastırdı.

"Yedi Şehitler, ödümü kopardın."

“Soytarı kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve gülümsemeyi başardı.

"Gün doğuyor, Şövalye. Seni tekrar görmek ne güzel."

"Eminim öyledir." Raflara, şarap dolu çuvalın üzerine ve sonra tekrar onun gözlerine baktım. Başka bir şey söylemedim; sessizliğin benim adıma konuşmasına izin verdim.

"Lordum benden ona bir şişe getirmemi istedi," dedi Caspién.

"Ya da altı. Günün bu saatinde bu kadar sert içmek için biraz erken değil mi?"

Caspién daha geniş bir gülümsemeyle, gözlerinde bir çocuğun yaramazlığıyla baktı. "Her zaman bir yerlerde gece yarısıdır."

“Yavaşça uzandım ve şarabı elinden aldım. ‘Bilgece sözler.’

“‘Aptallar genellikle en bilgece sözleri söylerler.’

Mührü kırarken gözlerim Caspién'e kilitlenmişti. Kızıl mum, zamanla kırılganlaşmış, elimde ufalanıyordu. Bu şişeler uzun yıllar önce saklanmış gibi görünüyordu. Derin bir yudum alarak, neredeyse unutulmuş olan o tadı tadarken, parmak eklemlerimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

"Senin gibi insanlar olması iyi," dedim ona. "Soylu insanlar kendilerini fazla ciddiye alabilirler. Sarayda her zaman güçlülere gerçeği söylemekten çekinmeyen biri olmalı."

"Bilgece konuşuyorsun Chev..."

"*Rahibeleri taciz eden*. Bana böyle demiştin. Sanki ona dokunduğumda onu *mahvetmişim* gibi." Yaklaştım, dişlerim dilime değiyordu. "Hakkımda ne istersen söyle, Caspién. Ama bir daha karım hakkında kötü konuşursan, dişlerini kıçından çıkarırım, anladın mı?"

“Gülümsemesi tamamen kayboldu, çenesi sıkıldı. Ve ben daha uzun, daha geniş, solgun kanlı oğul ve Krallığın Kılıcı olmama rağmen, o Aptal gözlerimin içine baktı, kendi gözleri kötülükle parıldıyordu.

"Anladım. Şövalye."

“Elimde şişeyle merdivenleri çıkarken, Caspién'in bakışlarının bıçağını omuzlarımın arasında hissedebiliyordum. Ama bir yudum daha alırken, dışarıdan gürültü duydum; kılıçların çarpışması ve zayıf çığlıklar, o beceriksiz aptalın tüm düşüncelerini zihnimden silip süpürdü. Aaron için tekrar endişelenerek, gürültünün nedenini görmek için avluya doğru yürüdüm. Güneş yüksekteydi, ama avlunun içinde hala kasvet hakimdi.

. Ahırların karşısındaki avluda bir kışla vardı ve gens d'armes'ı eğitmek için bir eğitim alanı kurulmuştu — tahta mankenler ve saman hedefler. Aralarında, iki figür loş ışıkta düello yaparak ileri geri dans ediyordu.

“Charlotte ve Lachlan.

Kuzenim çok hırslıydı, ilerlerken uzun kılıcı tıslıyordu, terden yapışmış kaşları alnına yapışmıştı. O ve Lachie tahta kılıçlarla düello yapıyorlardı, ama Charlotte'un oyun oynamadığını gördüm; Lachie'nin göğsüne, boğazına, kasıklarına ölümcül bir hızla vuruyordu. Hızlı bir feintle sağlam bir darbe indirdi, Lachlan kılıcı karnına değdiğinde inledi. Geri çekilirken, onu tanıdığımdan beri ilk kez kuzenimin dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm.

"Yeterince ders aldın mı, Frère á Craeg?"

"Lachie yüzünü buruşturarak doğruldu. "Ders daha başlamadı, Mlle de León."

"Kız gülümsedi ve kılıcını çevirdi. 'Bildiğini sandığın bir şeyi öğrenemezsin.
"

"O da yeşil gözleri parlayarak sırıttı. 'Bir iki şey biliyorum.'

“Eski çırağım Charlotte'un göğsüne saldırdı. Gücü Dyvok'tan geliyordu ve her iki elinde de tahta kılıçlar tutuyordu. Ama kendini tuttuğunu anlayabiliyordum, düşmanına savaşma şansı verecek kadar. Charlotte da savaştı, kılıçları o kadar sert çarpıştı ki, duvarlarda küçük şimşekler çaktı. Ama sonunda Charlotte ölümlüydü ve Lachlan soluk kanlıydı; San Michon'un yetiştirdiği en iyi kılıç ustalarından biriydi. Onun savunmasını kilitleyip, gücüyle üzerine çöktü. Charlotte, yerinde durmaya çalışırken yüzünü buruşturdu ve gerginlikten titriyordu, ama Lachlan *üzerine bastırırken* gülümsemesi genişlediğini sandım. Ancak, çökmek üzereyken, Lachlan'ın bacağını süpürerek ikisini de kaldırıma düşürdü. Lachlan onun üzerine düştü, ama Charlotte kemerinden bir hançer çekmişti ve kasvetli şafak ışığında çeliğin parıltısı Lachie'nin boğazına doğru yöneldi. İkisi nefes nefeseydiler ve Lachlan gülmeden önce uzun bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Bunun ölümüne bir kavga olduğunu düşünmemiştim, mademoiselle."

"O zaman beni hiç tanımıyorsunuz, monsieur."

"Biraz tanıyorum, sanırım. Belki de istediğim kadar değil..."

“Bailey'de kasvetli bir alkış çınladı ve Lachie'nin sözlerini kesintiye uğrattı. Ve ahırın tepesinde, donuk güneş ışığı altında, Aaron'ı yavaşça alkışlarken gördüm. Gözleri Lachlan'ın gözlerine sabitlenmişti, eski çırağım dik dururken dudakları bükülmüştü.

"İyi oynadın, á Craeg. Düşüşünü *mükemmel* zamanladın." Mavi gözler Charlotte'a kaydı ve kuzenimi baştan aşağı süzdü. "Bu gece güzel rüyalar göreceksin, eminim."

"Kapa çeneni, de Coste," diye hırladı Lachie.

“Charlotte yavaşça kalktı, terden ıslanmış cildinden nemli saçlarını çekerek. ‘Kimse sana hücreni terk etme izni vermedi, sülük.’

Aaron, kapıdaki muhafızlara bakarak yüzünü buruşturdu. "Teknik olarak, ben hala hücredeyim. Ya da en azından hücrenin *üzerindeyim*. Ve burası bir hücre değil, bir ahır, M^{lle}de León. En korkutucu zindanlardan biri sayılmaz."

"Belki de seni koymak için daha uygun bir delik bulmalıyım,"
Charlotte tısladı.

Aaron, Lachlan'a baktı. "*Beni* oraya koymak istediğinden emin misin?"

"Yeter *artık*." Lachie tahta bıçaklarını bir kenara fırlattı ve avluyu geçerek ilerledi. "Kıçını buraya getir, yoksa oraya gelip alırım."

"Ama," Aaron Charlotte'a baktı, "hücremi terk etmem yasak."
"

"Bir daha söylemeyeceğim, ben..."

"Tamam, bu kadar yeter." Elimde şişeyle gölgelerin arasından çıktım. "Onu pantolonuna geri koy, Lachie. Ve *sen,*" Aaron'a bakarak homurdandım. "Biraz terbiye göster."

Aaron bir kaşını kaldırdı ve Ossian lehçesiyle konuşmaya başladı. "Ah, cesur şövalye küçük silahtarını korumak için atını sürer. Bu, kalbi ısıtır, evlat, evlat. Kesinlikle, kesinlikle."

"İstediğin kadar alay et, pislik," diye tükürdü Lachie. "Merci, öyle yapacağım galiba."

"Ve bu, içindeki boşluğu doldurmaya *yetmeyecek*. Günahlarının hesabını da vermeyecek. Ama bir gün döktüğün kanın bedelini ödeyeceksin,

Coste. Yemin ederim."

"*Bir* gün mü? Ben *her* gün ödüyorum, küçük şövalye."

"Yeter, Aaron," diye homurdandım. "Adi olmak seni zeki yapmaz. Ve zulüm, ancak aynı şekilde karşılık verilen bir madeni paradır. Şimdiye kadar bunu anlamak için yeterince ders almış olduğunu düşünürdüm."

Eski savaş arkadaşıma öfkeyle baktım, ama Aaron gözlerime bakmayı reddetti, dün gecenin öfkesi hâlâ aramızda yoğun bir şekilde hissediliyordu. Homurdanarak, sonunda Lachlan'a döndüm.

"Meşgul müsün?"

“Eski çırağım kuzenime bakarak saçlarını düzeltti. ‘Yani, hayır...’

"'Güzel. Gidelim o zaman.'

"İtiraz edilmesini beklemeden, gümüş topuklu ayakkabılarımla dönüp avludan geri çıktım. Şişemi bitirdikten sonra, durmadan kalabalık şatoyu geçip arka avluya çıktım ve uçurumun tepesindeki kapılardan ötesindeki yola doğru yürüdüm.

Öğleden sonra ilerliyordu, soluk gün batımı ışığı yaralı şehri kaplıyor, okyanuslar siyah parıldıyordu. Liman insanlarla doluydu, martılar başımızın üzerinde uçuyordu, şehri besleyen balıkçı filosu avlarını boşaltıyordu. Kayalık yolun yarısını geçmiştim ki arkamda gümüş topukların kaldırım taşlarına vurma sesini duydum, eski çırağım nihayet yanıma ulaştığında hızını kesmiş, taze ter kokusu etrafını sarmıştı.

"Geciktin," diye mırıldandım.

"Lachie sırıttı, yeşil gözleri parlıyordu. 'Yaşlı bir adam için hızlı yürüyorsun.

"Tabii ki hızlı yürüyorum. Gitmemiz gereken yerler var. Sen ve Aaron birbirinize saçma sapan şeyler söylemekle meşgul olmasaydınız..."

"O her zaman ilk ısırığı alır, Gabe. Ama son ısırığı ben alırım. Eğer senin oğlan ayakkabı derisinin tadını sevmiyorsa, ona benim ayak bileklerimi çiğnemekten vazgeçmesi için uyarıda bulunmalısın."

"O benim oğlum değil, kardeşim. Senin gibi. Keşke bunu hatırlasan."

“Somurtarak döndüm, paltomdan pipomu çıkararak uçurum yolunda yürümeye devam ettim. Bir nefes aldıktan sonra, Lachie yanıma geldi.

"Nereye gidiyoruz?"

"M. Cortez'i kontrol etmeye. Bu lanet şehirden ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi."

"Evet. Sıcak banyolar. Sıcak yemekler. Yumuşak yataklar. Burası kesinlikle boktan bir yer."

"Her boşa geçirdiğimiz gün, Voss Augustin'e bir adım daha yaklaşıyor."

"Biliyorum." Lachlan dudağını emdi ve tereddütle konuştu. "Ama... başkent çaresiz değil, Gabe. Voss'un mücadele etmesi gereken imparatorluk lejyonları *var*. Alexandre'nin Altın Ordusu, altmış bin kişilik. Dört kişinin daha büyük planda ne yapabileceğini bilmiyorum."

“Birden durdum ve ona baktım. “Ne diyorsun sen?”

"Sadece... belki de savaşacak başka şeyler de vardır. Hiç düşünmemiştim, ama itiraf etmeliyim ki... burayı sevmeye başlıyorum."

"Eminim öyledir."

"*Bu* ne anlama geliyor?"

"Kör bir adam bile Charlotte'a nasıl baktığını görebilir demek. O, dilinin sivri olması ya da insanların arkasında ona zehirli sözler söylemesi önemli değil, harika bir kadın. Ama onu *bir haftadan* az süredir tanıyorsun. Sen Silver Order'ın yeminli kardeşisin, lanet olsun.

"*Bana* yeminler hakkında ders mi veriyorsun?"

"Hayır." Elimi omzuna koydum, gözlerine baktım. "Gece karardığında başka birinin kollarını istemeyi bilirim. Ama *aynı zamanda,* Tarikat'a ettiğin yeminin kalbinde ne kadar ağırlık taşıdığını da bilirim."

"Hangi Tarikat?" diye alay etti. "Başrahibimiz *öldürüldü*. Manastır yakıldı. Lanet olsun, kardeşin ve onun siktiğimin efendisi Maergenn'de katliam yaptıktan sonra, tüm lanet imparatorlukta bir avuç azizden fazlası kalmadığını iddia edebilirim."

“Onun haklı olduğunu bilerek dişlerimi sıktım. Bir parçası olduğum kutsal kardeşlik artık sadece bir anıdan ibaretti. Bana ve arkadaşlarıma yaptıkları onca şeye rağmen, onların ölümleri beni üzdü. Bu olayda oynadığım rolünden utandım.

"*Sen* hala yaşıyorsun," dedim ona. "Sen onların tüm iyi yanlarını bünyende barındırıyorsun, Lachlan."

“Lachie başını salladı ve şatoya doğru baktı. Charlotte'u şimdi surlarda görebiliyordum, okyanus rüzgarı uzun siyah saçlarını

uzun siyah saçlarını dalgalandırıyordu.

"Sadece... Dün geceki ayini düşünmeden edemiyorum. Piskoposun söylediği gibi. *Aşk bizi birbirimize bağlayan bağdır. Bizi demirleyen çapadır. Uçmamızı sağlayan rüzgârdır*."

“Bakışlarım keskinleşti, kafamda soğuk fısıltılar yankılanıyordu.

"Hiç aşık olmadım," diye iç geçirdi. "Hiç bir kızı *öpmedim* bile, biliyor musun?"

"… Hayır. Bilmiyordum."

“Lachlan dudaklarını büzdü, sesi yumuşadı. ‘Ne için savaştığımı biliyorum, Gabe. Ne için *öleceğimi* biliyorum. Sadece merak ediyorum… şimdi ne için yaşıyorum?’

"Bu sorunun cevabını sadece sen verebilirsin, Lachie. Ve bu yolu sadece istediğin kadar yürümek zorundasın. Ama *benim* öldürmem gereken bir kral var."

“Gözleri yere indi ve derin bir nefes aldı. Onun içindeki acıyı görebiliyordum. Onu bağlayan değerler: sadakat, inanç, onur. Ama o hala genç bir adamdı, benim eski çırağım. Eğer isterse önünde koca bir hayat vardı. Kardeşlik için vazgeçmesi gereken çok şey vardı.

Lachlan, surların üzerinde duran kuzenime baktı. Sürpriz bir şekilde, Charlotte yavaşça elini kaldırarak ona selam verdi. Ama Lachie çenesini sıkarak başını salladı.

"Onu yetiştirdiğim adam olmuştu.

"'Kılıcına bakalım.'

“Şatoya sırtını dönerek, dövmeli ellerini arkada birleştirip uçurum yolunda ağır adımlarla yürüdü. Bir an durup kuzenime baktım. Düşüncelerim karmakarışıktı, ama onları içime saklayarak kardeşimin yanına döndüm ve birlikte aşağıdaki liman kasabasına doğru yürüdük. Kalabalık pazarların içinden geçerek Le Dôme ve güzel Angel Way'i geçtik. Halk selam verdi, beyler bana iyi günler diledi, hanımlar benim kutsamamı istedi. Yine, büyükbabamın teklifi aklıma geldi ve kendimi, burada hak iddia etmenin nasıl bir şey olacağını merak ederken buldum. Ailemin yaktığı ateşi beslemek, bu imparatorluğun dönüştüğü karanlık denizde yanmak.

“Aşk affetmektir. Aşk kabullenmektir.

“Öldürmem gereken bir kral var.

“La Forge de San Javon, vardığımızda çok yoğundu, çıraklar ateşi körüklüyor, kalfalar çekiç ve maşa ile çalışıyor, havada ilahi bir

dökümhanenin ilahisi havada yankılanıyordu. Dün burayı ziyaret ettiğimde bu yerin dehası üzerinde durmamıştım, ama şimdi inceleyince Baptiste'in söylediği gibi buranın bir harikası olduğunu anladım. Tasarımı tamamen gizemliydi; bir dizi yanan ağız, tıslayan körükler ve geniş, kıvrımlı bir boru yuvası. Duvarlarda, filigran ve kükreyen aslanlarla süslenmiş zırhlar ve kılıçlar asılıydı. Duvarlar, demir nişangahlarının etrafına kutsal yazılar kazınmış, muhteşem mekanik tatar yaylarından oluşan büyük raflarla kaplıydı. Bu dünyada savaştan, soğukkanlılıktan daha çirkin çok az şey vardır, ama yine de onun araçlarında güzellik bulunabilir. Yine de La Forge de San Javon'un mucizesine bakarken, onun ustasını göremedim.

"Bir dakika, garçon?"

"Çırak, konuştuğumda gözlerini kocaman açtı ve önlüğüne kirli elini sildi, sonra elini uzattı. "Kara Aslan... Bir onur, Chevalier."

"Merci. Ama lütfen, ustan Cortez nerede?"

"Ben..." Delikanlı, etrafındaki çekiç sesleri arasında kaşlarını çattı. "O ve M. Baptiste bir dakika önce buradaydılar. Arkadaki depoyu kontrol edebilir misiniz?

Lachie teşekkür ederek başını salladı ve biz de dökümhaneden geçerek, koşturan çırakları atlatıp, kömür ve kok kömürünün kaynayan kokusunu içimize çekerek ilerledik. Önümüzde çift kapı açıldı ve ben Lachlan'ı dökümhanenin arkasındaki büyük taş binaya götürdüm. Boğucu sıcaktan sonra burası neyse ki serindi. Önümüzde mırıldanmalar duyduk, cevher çuvallarının, alet sandıklarının ve alet raflarının yanından geçtik. Ve deponun arka tarafında, serin gölgeler ve eski örümcek ağları arasında Baptiste ve Cortez'i bulduk.

"Birbirlerinin kollarına sarılmışlardı.

Bu manzara göğsüme bir yumruk gibi çarptı, midem botlarıma kadar indi. Aaron ve Baptiste'i San Michon Cephaneliği'nde, demirci ocağının ışığında öpüşürken bulduğum geceyi hatırladım. Cortez ve Baptiste de öpüşüyorlardı, vücutları birbirine dolanmış, yanık yanık tenleri birbirine değiyordu. Baptiste'in gömleği bir kenara atılmış, pantolonu çözülmüş, demirci ustasının elleri içine dalmıştı. Ağızları bir olmuştu, tutkuları alevlenmişti, Cortez, Baptiste onu ensesinden çekip dizlerinin üzerine çöktürdüğünde nefes nefese kalmıştı. Cortez, ağzını Baptiste'in deri giysilerine bastırdı, öpücükler yukarı doğru yükseldi, yukarı doğru...

"Böldük mü?"

Lachlan konuşurken ikili irkildi, Cortez ayağa kalktı ve geriye doğru sendeledi. Baptiste dehşete kapılmıştı, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü kanı çekilmiş, dudakları şoktan aralanmıştı.

"Lachlan," diye fısıldadı. "Gabriel..."

Cortez, ben tısladığımda, utanmış bir şekilde kaçacak bir yol arıyordu.

"Ashdrinker üzerinde çok mu çalışıyorsun, Demirci Ustası? Tüm becerini ortaya koyuyorsun?"

"Ben... Affedersiniz, Chevalier." Koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu, parmak eklemleri sakallı dudaklarını sıyırdı. "Affedersiniz, ben... Demirci dükkânıma dönmeliyim."

"Ne için?" Lachlan alaycı bir şekilde sordu. "Görünüşe göre burası zaten yeterince sıcak."

"Buradan çık, Lachlan," diye homurdandım, gözlerim Baptiste'deydi. "Daha sonra şatoda buluşuruz. Konuşmamız gerek."

“Lachlan, Baptiste'i baştan aşağı süzerken sırıttı. ‘Sadece biz yokuz.’

“O ayrılmak için dönerken kolunu tuttum. “Bunu kendine sakla, duydun mu? Kimseye tek kelime etme. *Özellikle* Aaron'a.”

“Lachie yarı ciddi, yarı sevinçli bir şekilde elini kaldırdı. ‘Azizlerin şerefine.’

Eski çırağım topuklarını döndürüp Baptiste'e veda ederek göz kırptığında ben de kaşlarımı çattım. Cortez, kuyruğunu sıkıca bacaklarının arasına sıkıştırmış, benim öfkeli bakışlarımdan kaçarcasına aceleyle ayrıldı. Ağız dolusu anlamsız sözler mırıldanan Baptiste de onu takip etmek istedi, ama koluna dokunduğumda bir anda durdu. Yalnız kalana kadar bekledim, bu sırada dişlerimin arasında öfke kaynıyordu.

"Baptiste, ne halt ediyorsun sen?"

"Ben..." Dişlerini sıktı, gözlerime bakmadı. "Göründüğü gibi değil, Gabe..."

"O zaman nasıl *oluyor*? Sen burada Ashdrinker'ı tamir ediyor olman gerekirken, bunun yerine..." Dişlerimi sıkarak, doğru kelimeleri aradım. *"Lanet olsun*, Baptiste, Aaron yukarıda at pisliği içinde uyuyor, sen ise burada başka bir adamı eyerliyorsun!"

"Kendi işine bak, Gabriel."

"Bu benim işim! Siz benim arkadaşlarımsınız! Sen ve Aaron'ın her şeyden vazgeçtiğinizi gördüm! Kiliseye, Tarikata, sahip olduğunuz her şeye karşı gelerek, sadece birlikte olmak için! Ve cehenneme dönüşen bir dünyada, sizin aşkınızın her şeye rağmen dayanacağını bildiğim tek şeydi!"

"Hala buna inanıyor musun?" diye alay etti. "Ben elli yaşına geldiğimde *aşkımıza* ne olacağını düşünüyorsun, Gabriel? Yetmiş yaşına geldiğimde? O zaman da beni sevecek mi sence?"

"Çenemi sıktım, onun sözleri beni derinden etkilediğinde sesim yumuşadı. "Yarın ne olacağını kimse bilemez, kardeşim. Tek bildiğim, Aaron'ın şu anda seni sevdiği."

"Ve bunu böyle mi gösteriyor?"

Baptiste benim tutuşumdan kurtuldu, hırlayarak döndü ve yumruklarını duvara o kadar sert vurdu ki parmak eklemleri çatladı. Kanın keskin kokusu havayı deldi, canavar aniden karanlığımdan sıyrıldı, sakin ama parmaklıkların arkasında titreyerek nefes alıyordu.

"*Bana dokun*mayacak*,* Gabriel! Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?" Bir adım geri attım, kırmızı koku havayı doldururken midem bulandı

dilim dişlerime yapıştı. "Aaron'ın seni reddetmesinin sevgisizliğinden değil, sevgisinin bolluğundan kaynaklandığını anlıyorum. Lanet olsun, anlamıyor musun? O sana zarar vermek istemiyor!"

"Kendi kocamın bana zehirmişim gibi baktığını görüyorum, o ise cehennemden bir yudum almış gibi!"

"*Aaron* cehennemde! O alevlerin sıcaklığını çok iyi bilirim!"

Baptiste derin bir nefes aldı, tüyleri diken diken olmuştu. Ve günah kadar karanlık gözleriyle bana bakarak, kan kokulu havaya fısıldadı.

"Biliyorum."

“Bir adım öne çıktı, göz bebekleri o kadar şişmişti ki neredeyse gözlerini yutacaktı. Kuru dudaklarını yaladı, elini kaldırdı, parmak eklemleri parlak kırmızıydı, parmak uçlarından kan damlıyordu.

"Yalnız başına yanmana gerek yok, Gabriel."

"Geri çekildim, soğuk bir korku bıçakları karnıma saplanıyordu. "'... Ne diyorsun sen?'

"Sadece biraz, Gabe," diye yalvardı Baptiste titreyerek. "Sadece bir ısırık." "Bu sen sen Baptiste." Bana baktım ona ona hayretle kalbim

gümbür gümbür atıyordu. "Lanet olası Yedi Şehit, *bu sen değilsin*. Sen ve

Aaron'la sorunlarınız olduğunu biliyorum, ama çözüm *bu* değil. O, şimdi her zamankinden daha fazla senin gücüne ihtiyaç duyuyor!"

"Tanrım, yardım et! *Denedim*! Tanrı'ya bu kadehi benden alması için dua ettim, ama o öpücüğün mutluluğunu unutamıyorum! Aaron, tıpkı gümüş kardeşlerin bir zamanlar yaptığı gibi, bunun günah olduğunu iddia ediyor! Ama ben diyorum ki, aşk günah değildir! Ondan günah çıkamaz, çünkü ilahi olandan kötülük doğamaz!"

“O sözler beni derinden etkiledi, gerçekliği ve tanıdık gelmesiyle – Santiago'nun dün gece söylediği vaaz, kafamda yankılanmaya devam ediyordu. Astrid'imden içtiğimi hatırlıyordum; yatakta geçirdiğimiz kan ve ateşle dolu sonsuz geceler, aramızdaki aşk en koyu kırmızı renkle yazılmıştı. Ama kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım, dişlerimi dilime batırarak kanlı elinden gözlerimi ayırdım.

"İşe dön, Baptiste. Bir daha bana bundan bahsetme. Ashdrinker'ın tamir edilmesini ve hafta sonuna kadar bu lanet yerden gitmemizi istiyorum, duydun mu beni?"

"Bir an daha baktı, gözlerinde cehennemden çıkmış gibi korkunç bir arzu yanıyordu.

"… Anladım."

“Depodan kaçarcasına çıkıp, borumu da yanıma alarak dökümhaneye geri döndüm. Geçerken M. Cortez'e öfke dolu bir bakış attım, ama o gözlerime bakmayı reddetti. Ash'in çalışma tezgahının üzerinde yattığını gördüm, yıldız çeliği demirci ocağının ışığında kırmızı parlıyordu. Ama ter, sıcaklık ve tüm o bedenlerin *kokusu* ciğerlerimi doldurdu ve sokağa sendeleyerek çıktım, çakmaktaşı kutumu çaktım ve bir kase dolusu dumanı yanan ciğerlerime çektim.

“Kutsal ayin üzerime su gibi ince ve zayıf bir şekilde döküldü, soluduğum duman neredeyse hıçkırık gibi çıkıyordu. Bir anne yanımdan geçti, kokusu karnımda bir kanca gibi saplandı, yanında yürüyen çocuk gözlerime baktı ve orada gördüğü şey karşısında *titredi*. Hiç bu kadar uçuruma yakın hissetmemiştim, etrafımdaki insanları, kalp atışlarının fırtınasını, zihnimde dolaşan görüntüleri görmemek için gözlerimi sıkıca kapattım; boyunlarından koparılmış kafalar, parçalanmış boğazlar, kendimi o kutsal kırmızı selin içinde yıkıyordum.

"Ve sonra çanlar çalmaya başladı.

“Gözlerimi açtım, kendimi dizlerimin üzerinde buldum, şarkının geldiği yönü izliyordum. Yıkık çatılar üzerinde yükselen zarif kuleler gördüm, alacakaranlık öncesi saatte çan sesleri duyuluyordu. Gökyüzü

ölüm kadar karanlıktı; büyük bir kefen gökyüzünü kaplamış ve ışığı boğuyordu. Ama batan güneş artık Le Dôme'un arkasında tutulmuştu ve katedral, çanlar şehirde çınlarken alevlerden oluşan bir hale ile çevrili gibiydi. Onların şarkısı arasında, o sesi tekrar duyduğumu sandım, tek bir ses değil, çok sayıda ses, kalbimin susuzluktan kavrulmuş salonlarında çınlıyordu.

"*Aşk, tüm acıları iyileştirir.*

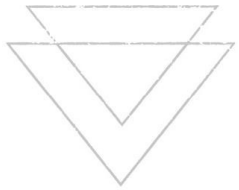
“Tüm acılara merhem.

“Sorulmaya değer her sorunun cevabı.

“Ve o anda, tüm bunların nereye varacağını anladım. Kendimi ayağa kaldırdım, titreyen elimle çatlamış dudaklarımı ıslattım ve gökyüzüne uzanan kulelere gözlerimi diktim.

"Kiliseye gitme zamanı."

XI GİZEMLİ YOLLAR

“Büyük katedrale adımımı attığımda kalbim göğsümde çarpıyordu. Koro, çatı katında prova yapıyordu ve güzel şarkılar çatıdan yankılanıyordu. Altar üzerinde soluk mumlar yanıyordu, ayaklarımın altındaki taşlar büyük levhalar halinde dizilmişti, üzerlerinde tekerlek işareti ve *isimler* oyulmuştu*: Pascal de León, Tirso de León, Alfonse de León.* Atalarımın hepsinin bu kilisenin altında gömülü olduğunu fark ettim. Eğer dedemin teklifini kabul edersem, bir gece onların yanına katılabileceğimi. Bu ürkütücü düşünceye rağmen, bir an için aidiyet duygusu beni sardı ve içimdeki açlık şükürler olsun ki azaldı.

“Nefin sonunda iki tanıdık figürün görüntüsü, huzurumu bir anda yok etti: Charlotte ve dedemin Soytarısı. Mum ışığında, duvarlarda dans eden gölgeler eşliğinde, sunak önünde diz çökmüşlerdi. Koro şarkısının eşliğinde vitrayların ışığında dururken, yine gözlerimin arkasında, kanın sıcaklığıyla dolu karanlıkta yankılanan bir fısıltı duyduğumu sandım.

“Ulaşabileceğimiz en yüksek hedef. Gerçeğin ötesindeki gerçek. Cennetteki Babamızın bize verdiği en *büyük armağan, yetenekti...*

"Chevalier?"

"Sese döndüm ve yaşlı Piskopos Santiago'nun süslü bir çoban sopasına dayanarak koridordan yaklaştığını gördüm. Kırmızı kadife cüppe giymişti, parmakları mücevherli yüzüklerle süslenmişti, boynunda bir tekerlek vardı.

boynu parıldıyordu. Altardaki mumlara, mumların içinde durduğu şamdanlara tekrar baktım. İncil'in süslemelerine. Kutsal odadaki kadehe.

"Baktığım her yer parıldıyordu.

"*Altın*.

"Yardımcı olabilir miyim, evlat?" diye sordu Santiago. "Ayin bir saat sonra başlayacak."

"Ayin için gelmedim, ihtiyar."

"Öyleyse pişmanlık için mi? Endişeli görünüyorsun, evlat." "Zor zamanlar yaşıyoruz."

"Bunu çok iyi biliyorum," diye başını salladı, ciddiyetle. "Yine de, Tanrı'nın sevgisi sonsuzdur. Gabriel'in Yüce Tanrı'nın oğluna verdiği alev gibi, sönmez bir ışıkla yanar ve onun sevgisini kabul edenler cennette bir yer bulurlar."

“Adaşımı, sunak arkasındaki büyük pencerede parıldayan adaşımı görünce alaycı bir şekilde güldüm.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" "Sen inanmıyorsun, öyle mi?"

Şimdi, vitray ışığıyla yıkanan Kurtarıcı'nın heykeline baktım. Maergenn'in altındaki mezarı, ortaya çıkan kehaneti, açığa çıkan korkunç gerçeği hatırladım.

"Bazen gerçekten öyle olmasını diliyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde, yatağımda tek başıma, bu ikiyüzlülüğü görmezden gelmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bu zulmü. Ne kadar karanlık olursa olsun, ne kadar anlamsız görünürse görünsün, Yüce Tanrı'nın bir planı olduğu düşüncesiyle kendimi avutmak. Başımı salladım ve iç geçirdim. ‘Seni kıskanıyorum, ihtiyar. Gerçekten kıskanıyorum. Katledilmiş çocukların yaşayan cesetlerine bakıp *‘Bu onun isteği’* diyebilmeyi. Sonsuz sığ mezarların arasında dolaşıp *‘O bizi hala seviyor’* diyebilmeyi. Kontrolsüz, intikamsız vahşetin yüzüne bakıp, elimi sallayarak hepsini mazur görebilmeyi ve kutsal bir adama sorduğum her zor sorunun cevabını: *‘Tanrı’nın yolları* gizemlidir’ *diyebilmeyi*.

“Piskoposu süzdüm, dişlerim diş etlerimi kıpırdatıyordu.

"Ama sonra ben bir bebek olmadığımı hatırladım. Karanlıktan korktuğu için yumuşak bir battaniyenin altına saklanan bir bebek. Sadece bir korkak çocuğuna yumruk kaldırır ve buna sevgi der. Beni bir oğul olarak hiç sevmeyen kimseyi babam olarak görmem. Ve ben, kesik tahtanın üzerine uysalca uzanıp, baltayı kaldıran ve bana lanet bir planı olduğunu söyleyen adama gülümsemeyi küçümserim."

"Öfken anlaşılabilir, evladım. Hepimiz günlerin ölümünden acı çektik. Ama en karanlık zamanlarda, en küçük alev bile bir işaret olabilir. Nefretle dolu bir dünyada, en küçük sevgi eylemi bile bir kurtuluş olabilir. Dışarıdaki karanlığa değil, *içindeki* ışığa teslim ol." Etrafımızı işaret etti; çatıların güzel şarkılarla çınladığı, ateşli bir parıltının sunak arkasındaki meleğin kanatlarından döküldüğü. ‘Şu anda bile onun içinde yıkanıyorsun. Hayat. Sevgi. Bir adım daha at, *ona* güven*,* o sana yolu gösterecek.’

Santiago koluma dokundu, nazik eli ve nazik bakışıyla.

"Benimle dua eder misin, oğlum?"

"Ellerime sıçıp alkışlamayı tercih ederim."

“Buna gözlerini kırptı, mavi gözleri parladı. Bir an için, yaşlı adam gerçekten incinmiş ve daha da fazlası... *hayal kırıklığına uğramış* görünüyordu. O fısıltılar yine tenimde yankılandı, sevgi, affetme, kabul etme yakarışı. O zaman yumuşadım, bir elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Désolé. Bu benim için acımasızcaydı. Sen sadece işini yapıyorsun."

"Görünüşe göre oldukça kötü." Santiago'nun dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama alınmadım, Chevalier. Hayatta önemli olan söylediklerimiz değil, *yaptıklarımızdır*. Ve sen bu imparatorluğun halkı için çok büyük şeyler yaptın. Senin içinde büyük bir iyilik *var*, Gabriel de León. Umutsuzluğunun pelerini onu tamamen örtemiyor."

“Bana eskiden tanıdığım bir rahibi hatırlatıyorsun. San Guillaume'dan Rafa adında iyi bir kardeş, benim terbiyesizliğime rağmen bana sabırla öğütler verirdi.”

“İç çekerek elimi uzattım.

“‘Beni affedin. Size yalvarıyorum.’

“Piskopos, mum ışığında metalik bir parıltı veren derimdeki güller ve kafataslarına bir göz attı. Gülümsayarak, sadece parmak uçlarımı tuttu, tutuşu zayıf ve kısaydı.

“Ama sol elimle onun sağ elini kavradım, şimdi ikisiyle de sıkıca sıktım, gümüş yedi yıldızlı yüzüğüm onun derisine bastırdı. Yaşlı piskopos daha sıkı gülümsedi, mavi gözleri çatlayan cam gibi parıldadı ve sonunda parmaklarını kurtardı.

"Bir savaşçının tutuşu," diye gülerek derisini ovuşturdu. "Çok etkileyici."

Ben de aynı şekilde güldüm. "Bazen kendi gücümü unutuyorum. Bilgeliğin için teşekkürler. Hazırlıklarınızı engellemeyeceğim."

“Yaşlı adam başını salladı ve selam vererek, bastonuna dayanarak koridordan Charlotte'a doğru ilerledi. Kuzenimi, Şakacı'nın şimdi benim yönüme baktığını gördüm. Ve adaşımın alevler içindeki son bir bakışıyla, katedralden çıktım.

“Düşüncelerim fırtına gibiydi, Le Dôme'un alacakaranlık kapılarından geçerken arkamda yankılanan fısıltılar vardı. Ancak eşiği geçer geçmez, susuzluğum geri döndü, karanlıkta bir yılan gibi sürünerek omzuma kondu. Benimle birlikteydi...

León'un sokaklarında, tavernalarında ve tahta kaldırımlarında dolaştım, tek arkadaşım hayalet gibi düşüncelerimdi, şimdi uçurum yoluna tırmanırken alacakaranlık gölgeleri gibi yükseliyorlardı.

Büyükbabamın salonlarında sırtımda ağır bir yük taşıyordum, ama o gün gördüklerim yüzünden kalbim daha da ağırdı. Baptiste'in ihaneti. Lachlan'ın korkuları. Sırtımı dayadığım dağları parçalayan çatlaklar. Ön avluya çıktım ve oradan ahıra doğru yürüdüm, nöbet tutan adamların yanından sert bir baş selamı ve ellerindeki çeliğe bir bakışla geçtim. Karanlığa adım attığımda, arkadaşımı aradım.

"Aaron?"

"Karanlığı, yukarıdaki kirişleri aradım, hiçbir iz bulamadığım için kalbim çarpıyordu.

"Aaron?" diye tekrar

seslendim. "Buradayım

Gabriel."

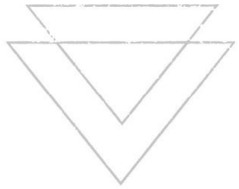
Zayıf ve yumuşak sesi takip ederek, at pisliğinin kokusu içinde ahırın arka tarafındaki gölgelere doğru ilerledim. Ve onu orada buldum, karanlıkta çömelmiş, tam bir sefalet tablosu. Aaron kollarını karnına dolamış, dudakları dişlerinden geri çekilmiş, şu anda içimde alevlenen aynı ateşle mücadele ediyordu. Gözlerime baktı, cehennem gibi açlığın gölgesi gözlerinde belirirken fısıldadı.

"Sen, benim hissettiğim gibi görünüyorsun."

Onun yanında çamurun içine diz çöktüm, o hayalet gibi bakışlarla karşılaştım. Söyleyeceklerimden korkuyordum. Bunun ne anlama geleceğinden korkuyordum. Ama yine de konuşmam gerektiğini biliyordum.

"Kardeşim... Sana bir şey söylemeliyim."

XII
DÜŞMÜŞ MELEKLER

“Hikayemi anlattığımda, Aslanlar Şehri'ne gece çökmüştü.

Güneş dünyanın ufkunun altına batmış, çanlar inananları Le Dôme'a çağırmıştı, ama ben gübre ve at kokusu içinde oturmuş, o gün gördüklerimi anlatıyordum. Aaron'un öfkesi *korkunçtu,* Baptiste ve Cortez'in birbirlerine sarılmalarını ve Aaron'un bana daha sonra yaptığı teklifi anlatırken, buz mavisi gözlerinde yavaşça belirmeye başladı. Hikayemi bitirdiğimde, Aaron ayağa kalktı ve ölümcül bir öfkeyle üç kelime söyledi.

"Bu iş *şimdi* bitiyor."

Aaron kendini havaya fırlatıp ahırın çatısından top mermisi gibi uçarken, benim uyarı çığlığım parçalanan kerestelerin çatırtısı arasında boğuldu. Çatı kiremitleri ve kıymıkların yağmurunda tekrar kükredim, akşam esintisine ve panik içindeki gens d'armes'ın çığlıklarına doğru koşarak, şatonun çatısının üzerinde uçan gölgeyi işaret ettim.

"Alarmı çalın!" diye bağırıldı.

"Soğukkanlı kaçtı!"

"Aaron!" diye bağırdım, onun peşinden koşarak. "Aaron, Tanrı aşkına, *DUR*!"

“Teğmen Mathieu nöbet kulübesinden çıkıp benim adımı bağırdı, ama ben çoktan koşmaya başlamıştım, kendimi şato duvarına fırlatıp arkadaşımın peşinden tırmanıyordum. Aaron kendini arka

siperlere atılmış, muhafızları bir kenara fırlatmış ve gök gürültüsü gibi yere inerken surlar çatlamıştı. Aşağıdaki metropolü seyretti, taşları batmakta olan alacakaranlıkta kan kırmızısına boyanmıştı. Sokaklarında yürümemişti; hedefini nerede bulabileceğini bilmiyordu. Ama Aslanlar Şehrinde alacakaranlık, vatandaşları için zorunluydu ve Aaron, o büyük katedrale bakışlarını çevirip kendini geceye attı.

"Sokaklar sessizdi, evler, salonlar, dükkanlar ve ahırlar boşalmıştı. Le Dôme'un pencereleri mum ışığıyla parlıyordu, içeriden ilahiler yankılanıyordu. Dışarıda, taş meleklerden oluşan bir ordusu, tüm kötülüklerden korumak için duvarların etrafında nöbet tutuyordu. Ama gökyüzünden, aralarına siyah bir gölge düştü ve o kadar gürültülü bir çarpma ile indi ki, Le Chemin des Anges'ın taş döşemeleri cam gibi paramparça oldu. Bir figür enkazdan yükseldi, tuzlu rüzgarda paltosu dalgalanırken, ihanete uğramış bir kocanın tüm öfkesiyle kükredi.

"FERNANDO CORTEZ!"

Katedralin içindeki ilahi kesildi. Aaron bir yumruk attı ve en yakınındaki melek heykelini parçaladı — sırıtan kafatası ve şeytani tırpanlarıyla acımasız Mahné. Darbe korkunçtu ve taşın çatlama sesiyle birlikte, Ölüm Meleği son içkisini içen bir sarhoş gibi sendeledi ve *BOOM* diye taş döşemelere çakıldı.

"CORTEZ NEREDE?

“Katedralin içinde sessizlik hakim oldu, gens d’armes üyelerinden biri şafak kapısından çıktı — uzun siyah saçlı ve çenesinde sakalları olan genç bir adam. Aaron başka bir heykele vurduğunda çığlık attı; tatlı Chiara, kör Merhamet Meleği, oduncunun baltası altında bir karaağaç gibi yere düşerek taş döşeme üzerinde parçalandı.

“Genç adamın alarm çığlığı gecede yankılandı, şimdi katedralden daha fazla insan çıkıyordu, *‘Coldblood! ’* çığlıkları Melek Yolu'nda yankılanıyordu. Uzun boylu bir figür, şafak kapısında paniğe kapılmış kalabalığın arasından zorla geçiyordu, koyu renkli gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Aaron?" diye bağırdı Baptiste. "Tanrı aşkına, ne *yapıyorsun*?"

"Nerede o?" diye sordu Aaron. "Senin *lanet olası fahişen,* kocam nerede?'

"Aaron, lütfen..."

“Ağır botların sesi kırık parke taşlarında yankılanırken, ilk askerler ellerinde yanan meşaleler ve çıplak kılıçlarla geldi. Kardeşimi çevrelediler, kaşları külle kaplı, dudaklarında kutsal kitaplardan alıntılar. Ama Aaron, gece yarısı rüzgarı gibi hareket etti, korkunç bir güç ve öfkeyle saldırdı, onları saman adamlar gibi bir kenara itti. Ona saldıran ilk aptalı silahsızlandırdı — alarmı çalan cesur, siyah saçlı genç adamı, paçavra ve saman gibi yakaladı. Yumruklarıyla daha fazla askeri bir kenara iten Aaron, öfkesini ve kalp kırıklığını geceye haykırdı. Sadıklar dehşetle, sevgilisi ise acı içinde izlerken, Aaron sonunda içindeki canavara yenik düştü, ağzını genişçe açtı ve dişlerini genç adamın boğazına derinlemesine geçirdi.

"Delikanlı acı içinde çığlık attı, kasaba halkı dehşete kapıldı, Aaron *aylardır* içtiği ilk insan kanını yutarken hırladı. Genç adam üç yay gibi gergindi, Öpücüğün coşkusu onu sardığında yanaklarında kirpikleri titriyordu, ama Aaron doya doya içecek zamanı yoktu. Bir yudum, iki yudum, sonra üç yudum aldı ve delikanlı bir *çırpıda* arkadaşlarının arasına fırlatıldı. Yaylar parçalandı, kılıçlar kırıldı, kardeşimin sesi hem canavarca bir öfkeyle hem de ölümsüz babasının armağanlarıyla çınlıyordu.

"Gece lordunu tereyağı bıçakları ve yanan dallarla öldürebileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı. "León'un oğulları, kulübelerinize geri dönün ve *Tanrı'ya* dua edin ki sizi bulmayayım! Ben cehennemin yükselişi! Ben zafer kazanan ölüm! Bana bakın ve..."

"DE COSTE!"

Lachlan'ın kükremesi, çığlık atan kadınların ve koşan ayakların gürültüsünün üstüne çıktı. Aaron, Le Dôme'dan çıkan eski çırağımı bulmak için döndü, yüzü öfkeden çarpılmıştı. Charlotte, Lachie'nin yanında duruyordu, bakışları nefretle kaynıyordu. Gens d'armes, Aaron'un kanının getirdiği hediyelerden korkarak ondan uzaklaşıyordu. Ama Lachlan bir dağ gibi duruyordu. Ne kılıç ne de çarklı tüfek taşıyordu - sonuçta silahlarımız bize geri verilmemişti. Ama eski dostumla yüzleşirken elleri taş gibi sert yumruklar halindeydi. Gözleri, yere düşen genç adamdan Aaron'un çenesinden sarkan kanlı salyaya kaydı.

"Sonunda gerçek yüzün ortaya çıktı," diye tükürdü.

"Bu seni ilgil*endirmez*, küçük şövalye," diye tısladı Aaron.

Lachlan, çenesini indirip homurdanarak katedralin merdivenlerinden aşağı indi.

"Bu *her zaman* benim endişem olmuştur. Gabe'e bunun olacağını söylemiştim. *Ölüler canavarlar gibi hissederler, insanlar gibi görünürler, şeytanlar gibi ölürler*."

Parmakları pençeye dönüşen adam, paltosunu ve gömleğini yırtarak altındaki dövmeyi ortaya çıkardı.

“Onun koruyucusu gümüş ateş gibiydi, yüz mızrak gibi geceyi delip geçiyordu. Kollarında melekler parlıyordu: Raphael, Eirene, Mahné, Evangeline. Kılıçlar ve güller kaburgalarını süslüyordu, annesi ve bebek Kurtarıcı'nın portresi dalgalı demirden karnının üzerinde duruyordu. Ama en parlak olan, kanının mührüydü; Untamed'in ayısı ve kırık kalkanı, vampir titreyerek bir adım geri atarken Aaron'ın gözlerinde parlıyordu.

"Xavier Pérez," diye tükürdü Lachlan.

Aaron, dudaklarından kırmızı damlalar sızarken tısladı. *"Ne?*

"Lachlan şimdi Aaron'a doğru yürüdü, gümüş topukları çatlamış taş döşemelerde çıtırdadı ve her adımda başka bir isim homurdandı.

"Arash Sa-Pashin. Kurt Philippe. Maxim Sa-Shaipr. Tomas Tailleur. Kurtis the Tower. Antony ve Duggan á Sadhbh."

"Ne olduğunu bilmiyorum..."

"Hepsi ışığın askerleri," diye homurdandı Lachlan, diş etlerinde dişleri görünür hale gelmişti. "San Michon'un oğulları ve kardeşleri, benim çağrımı yanıtlayarak Maergenn'de Gabe'in yardımına koştular." Yeşil gözleri bıçak keskinliğinde kısıldı. "Kara Kalp ve *köpeği* tarafından öldürüldüler."

"Aaron!"

“Baptiste, askerlerin duvarının arkasından, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde haykırdı.

"Sevgilim, lütfen bunu *durdur*!"

Aaron etrafına baktı, altın sarısı saçları soğuk deniz rüzgârında dalgalanıyordu. Artık tamamen kuşatılmıştı, askerler ateş ve çelikten bir duvar oluşturmuştu. İlerlemediler, onun kalplerinde uyandırdığı ölümsüz korku onları uzak tutuyordu. Ama kaçmadılar da, Lachie'nin inancının ateşi, o güçlü melekler çemberinin taş gibi bakışları, aralarında en uzun boylu olan Gabriel; şehirlerinin koruyucusu, León'u her türlü kötülükten koruyan Gabriel tarafından cesaretlendirilmişlerdi.

"Lachlan'a bakarak, Aaron çenesinden damlayan salya ile fısıldadı.

"Woof."

"Siyah ve gümüşün bulanık görüntüsü, kemik üzerinde etin çıtırtısı, Baptiste'in kalbi parçalanmış çığlığı, Lachlan Aaron'un göğsüne çarptığında kayboldu. Çarpışma gürültülüydü, gens d'armes bağırıyordu, ikili askerlerin çemberini parçalayıp hepsini oyuncak gibi dağıttı. Charlotte ileri atıldı, uyarıcı bir kükremeyle, kardeşlerim aç kurtlar gibi birbirlerinin üzerine düştü.

Lachlan kutsal bir öfkeyle doluydu, kalkanı uzun zamandır kaybolmuş yıldızlar gibi parlıyordu. Yumruğu Aaron'ın çenesine çarptı, kırılan dişler havada parıldayarak etrafa saçıldı. Bir yumruk daha geldi, bir tane daha, Aaron'un başını boynuna doğru salladı, altın rengi bukleler kanla kaplandı. Ama gözleri, çaldığı hayatla kırmızıya boyanmış olan Aaron, Lachie'nin göğsüne o kadar şiddetli bir yumruk attı ki, kırılan kaburgaların sesi geceye yankılandı.

“Hâlâ kardeşlerimin peşinden gidiyordum, çaresizce, çatıdan çatıya atlayarak, sonunda kendimi Le Chemin des Anges'ın kaldırım taşlarına attım. Askerlerin çevresini parçalayarak, ölümcül kavgayı ayırmak için ileri koşarken, tüm gücümle bağırdım. Ama Aaron, Lachlan'ın boğazını yakalayıp yumruğunu yüzüne indirdi. Gümüş cızırdadı, Aaron'un eti Lachie'nin mürekkebi üzerinde siyah bir şekilde yandı, ama darbe çok şiddetliydi ve eski çırağım Raphael, Bilgelik Meleği heykeline çarptı. Kireçtaşı zamanla aşınmış kil gibi parçalandı ve kayaların parçalanmasının korkunç sesi ve dehşete kapılmış kasaba halkının çığlıkları eşliğinde heykelin tamamı yere çöktü.

“Taş tozu ve gök gürültüsü arasında uçarak, şaşkın muhafızları bir kenara itip Aaron'un adını haykırdım. Aaron, ellerini kemiklerine kadar yakmış ve çenesi kanla kaplı halde Lachlan'ın üzerinde duruyordu. Ancak Lachlan'ın derisinde yanan gümüşe rağmen, Aaron eğilip eski çırağımın boğazını yakaladı, ölü et cızırdadı ve siyah duman yükseldi.

"Uyan, küçük şövalye."

Aaron, Lachlan'ı enkazdan çıkardı ve yüzüne bir tokat attı.

"Ölme zamanı..."

"Uzun kılıç sırtını deldi ve göğsünden kırmızı bir fışkırma ile dışarı çıktı. Aaron'un nefes nefese kalışı, kırılan kaburgaların çıtırtısı ile sona erdi, Lachlan onu bıçaklayan aptala dönmek için onun elinden kurtuldu. Ve ben orada duruyordum, bir askerin elinden kapmış olduğum, Aaron'un kanıyla ıslanmış uzun kılıcı ellerimle sıkıca tutuyordum.

"K-kardeşim?"

“Gözlerim onun kararmış pençelerine, kan damlayan ağzına kaydı ve bir an için eski dostumda kendi sefil ruhumun bir yansımasından başka bir şey göremedim. Nefesinden kan kokusunu alırken, karnımın guruldadığını hissedince neredeyse *ağlayacaktım*.

"Sen benim kardeşim değilsin. Sen *lanet olası* bir *canavarsın*."

Aaron sanki ona vurmuşum gibi sendeledi. "Bunu kastetmedin..."

"Kendine bir bak!" diye bağırdım, sesim titriyordu. "Ne hale geldiğine bir bak! Tanrı aşkına Aaron, ne *yapıyorsun* sen?"

Kanlar içindeki Lachlan'ı işaret ettim, sonra da arkadaşlarının arasında uzanmış, kanlar içindeki genç adamı. Baptiste, delikanlının yanında diz çökmüş, elleri yırtık boğazına bastırılmış, gözlerinde yaşlarla sevgilisine bakıyordu. Aaron'ın yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi, ellerine baktı, öne doğru adım attı ve fısıldadı: "Özür dilerim, ben... —'

“Ama ben aralarına girerek yolunu kestim. Gens d'armes şimdi yaklaşıyordu, benim varlığımla cesaretleri artmıştı ve dönerek bir adamın elinden yanan bir odun parçası kaptım. Aaron geri çekildi, tıslayarak, korkuyla dolu gözlerinde alevler yansıyordu.

"'Defol git buradan Aaron. Ve bir daha geri dönme.'

"'Gabriel... Bu benim suçum değil. Sen, tüm insanlar arasında...'

Bailey'de bağırışlar yankılandı — Teğmen Mathieu, arkasında bir okçu grubuyla kalabalığın içinden ilerliyordu. Tamamen yüklü mekanik yaylar taşıyorlardı, demir nişangahları çoktan ateşlenmişti. Gözlerimde yaşlarla Aaron'a baktım.

"Buradan *git*!"

Oklar uçtu ve Aaron yana yuvarlandı, Baptiste onun adını haykırıyordu. Bir başka ateşli ok yağmuru geceyi keserken, sevgilisine umutsuz bir bakış atan Aaron kendini Evangeline heykelinin üzerine attı. Kireçtaşı kanatlar çatlarken, tekrar tekme atarak

Le Chemin des Anges'ı geçip yakındaki bir çatının üzerine indi. Charlotte *"Onu indirin!"* diye bağırdı ve daha fazla ok uçtu, alevler geceyi deldi. Ama Aaron gitmişti, çatıdan çatıya, artık sadece bir gölge, uçurumun tepesindeki evlerin ve ötesindeki şatonun üzerine atılmıştı.

"Ve soğuk gece havasına, fısıldadım.

"'Au revoir, mon ami.

"Enkazdan bir inilti duydum ve yanımdaki kardeşe uzandım. Lachlan elimi tuttu, onu ayağa kaldırırken kırmızı kan öksürüyordu. Onu sabit tutarken, parmak eklemlerime bulaşan ve derisinden damlayan kanın kokusunu görmezden gelmeye çalıştım.

"İyi misin kardeşim?"

"Ben... ben iyiyim. Birkaç nefes sonra düzelirim." O, sunduğum pipoya uzanırken yüzünü buruşturdu ve yarık dudaklarından kan sızdırdı. "O piç kurusuna güvenilmeyeceğini sana söylemiştim, Gabe."

"Y*ine* de onun davranışlarına kefil olacağına yemin etmiştin," dedi bir ses.

“Başımı kaldırıp baktığımda, büyükbabamın katedralin merdivenlerinde, saray mensuplarıyla çevrili olduğunu gördüm. Vatandaşlar dehşete kapılmış görünüyordu, ama Baron, yıkımı izlerken gözleri öfkeyle parlıyordu: parçalanmış taşlar, devrilmiş heykeller, kanlar içindeki askerler, kutsal topraklara birkaç adım uzaklıkta. Charlotte, elinde kılıcıyla onun yanında duruyordu.

"Özür dilerim, Baron," dedim, derin bir reverans yaparak. "Görünüşe göre kardeşlerim ve ben Aslanlar Şehrinde fazla kalmışız. Sanırım en iyisi ayrılmamız."

“Koyu renkli gözler parladı, deniz meltemi enkazın arasında fısıldıyordu. Baron'un öfkesi rağmen sesi yumuşadı. ‘Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm. Teklifimin...’

"'Bunun için sana çok teşekkür ederim, büyükbaba. Ama Tanrı biliyor ki ben bunu hak etmiyorum. Hak eden birini arıyorsan, kendi sağ koluna bak.'

“Büyükbabam Charlotte'a bakarak kaşlarını çattı, ama kuzenimin gözleri bana sabitlenmişti. Lachlan, çatlak dudaklarından kırmızı dumanlar çıkararak konuştu. *‘Şimdi* gitmek mi istiyorsun?

"Tabii ki istiyorum, git eşyalarını topla. Bu gece bu şehirden ayrılıyoruz

bu gece ayrılıyoruz."

"Ama Gabe..." Baptiste, dehşete kapılmış inananların arasından çıktı, gözleri kederle morarmıştı. "Ashdrinker üzerindeki çalışmamızı bitirmedik."

"Evliliğini düzeltmekle daha çok ilgilenirsin sanıyordum kardeşim."

“Sonra başını eğdi, gözleri aşağıya doğru baktı. “Sana yardım edeceğime yemin ettim.

O henüz bitmedi."

“Düşüncesizce küfrederken, merdivenlerde toplanan kanı çekilmiş insanları, somurtkan Soytarıyı ve şaşkın piskoposu, dehşete kapılmış soyluları ve sert yüzlü silahşörleri aradım ve sonunda kalabalığın içinde tanıdık bir yüz gördüm.

"İşiniz ne zaman bitecek, Bay Cortez? Başka

dikkatinizi dağıtan bir şey olmazsa?

“Kara parmaklı adam Baptiste'e bakarak gözlerini indirdi. ‘Bir gün.

Belki iki gün."

"Şafak sökene kadar vaktin var." Büyük kara parmaklı adama döndüm, mahcup bir ifadeyle kaldırım taşlarını izliyordu. "Onunla git, Baptiste. Yeterince hızlı çalışırsanız, kocanı yakalayabiliriz. Lachie," dedim, eski çırağıma dönerek, "silahlı odadan teçhizatımızı getir. Ben erzakları hallederim. Güneş doğmadan yola çıkacağız. Ve yüzündeki lanet kanı sil, tamam mı?"

“Midem yanarken dedeme baktım. “Tabii ki, izin

verirseniz, sayın Baron?”

“Büyükbabam çenesini okşadı, parmak uçları yakasındaki altın rozeti okşadı — kuzenimin taktığı aynı yanan kılıç. Deniz rüzgârındaki fısıltılar yoğunlaşmış gibiydi, gölgeler derinleşiyordu, titreyen meşale ışığı gens d’armes’ın, soyluların, annemin gözleriyle bana bakan yaşlı adamın bakışlarını vurguluyordu.

“Ama sonunda başını

salladı. “‘Öldürmen

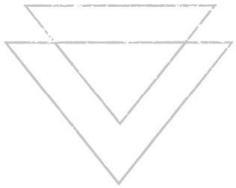
gereken bir kral var.

“‘Merci.

"Ağrıyan karnıma bir elimi bastırarak kardeşlerime baktım. "'Hadi

buradan gidelim.'"

XIII
BOĞULACAK KADAR DERİN

"ARGENT, benim kadar yola çıkmaya hevesli görünüyordu.

"Tarreun'um, bir kol dolusu eşyayı ahırın zeminine dökerken yumuşak bir şekilde kişnedi. Bir an durup boynunu okşadım ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadım. Yiyecekler hazırdı, hatta doğuya yolculuk için dedemin mahzeninden bir altı şişe şarap bile almıştım. Kalbim göğsümde çarpıyor, boğazım kurumuş gibiydi. Avludan geçip merdivenleri üçer üçer çıkarak yatak odama doğru ilerledim. Etrafımdaki hizmetkarların ve askerlerin kokusunu, neredeyse dayanılmaz olan nabızlarının şarkısını görmezden gelmeye çalıştım. Aaron'un o zavallı çocuğun boğazına dişlerini geçirdiğini, uzun zamandır kaçtığı karanlığa düştüğünü hayal ettim. Yatak odama vardığımda ellerim titriyordu, tek düşüncem eşyalarımı alıp hızla demirciye gitmekti.

"Chevalier."

“Fısıltı pipo dumanı kadar sıcaktı, Odette'in bir kez daha yatak odamda beklediğini görünce midem düğümlendi. Hizmetçi, soluk muslin bluz ve eski gök mavisi ha-korse giymiş, uzun siyah saçları melek kanatları kadar soluk ve pürüzsüz omuzlarından dökülmüş halde yatağımın yanında duruyordu. Kokusu delilik gibiydi; ay kanı ve yumuşak parfüm, ve öfkemi dizginlemeye çalışsam da, kendimi tutamadım.

"Bunun için vaktim yok, mademoiselle."

"Bizi terk edeceğinizi duydum?"

"Doğru duydun." Dolaba doğru yürüdüm, eşyalarımı topladım ve heybeye doldurdum. "Eğer sakıncası yoksa..."

"Sana veda hediyesi getirdim."

Hizmetçi, sırtının arkasından bir şişe çıkarırken dudaklarını kıvırdı, soluk mum mührü kırarken koyu renkli gözleri parladı. Odette şişeyi dudaklarına bastırırken, gözlerim onun boğazına sabitlenmişti, uzun ve derin bir yudum alırken hareketinin şiirini izliyordum. Kokusu ciğerlerimi doldurdu, herhangi bir zehirden daha tehlikeliydi ve gözleri hala kapalıyken, şişeyi dudaklarından kaldırdı ve dökmeye devam etti; şarap çenesinden, boynuna, bluzuna döküldü, muslin kırmızıya boyandı, artık yarı saydamdı. Gözlerini açarak benimkilere sabitleyen Odette, bir elini ıslak göğüslerine, şarapla ıslanmış boğazına götürdü.

"Susamadın mı?"

İçimdeki canavar kükredi, parmaklıklara çarparak arzularını haykırdı. Her kasım gerilmiş, her damarım *çığlık atıyordu,* Maergenn'in duvarları alevler içinde kalmadan önce Phoebe'den içtiğim son içkinin hatırası zihnimde canlı ve öfkeli bir şekilde duruyordu. Bir tane daha içmenin ne zararı olurdu ki, diye düşündüm. Bir yudum daha? Bir damla daha? Bu günlerde kendimi lanet olasıca içmekten alıkoymak için tek yapabildiğim şey bu iken, bana *bedavaya sunulmuşken*...

"Çık dışarı," diye

tısladım.

"Chevalier..."

"Ama yalvarışı yarıda kesildi, lanetlilerin korkunç hızıyla ileri atıldığımda karanlık gözleri korkuyla büyüdü. Odette duvara yaslandı, yüzüm artık onunkinden sadece bir santim uzaktaydı, boğazımdan ve şişmiş dilimden nefesim tıslayarak çıkıyordu.

"Bana baktığında ne gördüğünü biliyorum. Boğulmayacak kadar derin olmayan tatlı bir karanlık. Yanında dans edilebilecek, ama yanmayacak bir ateş. Bir adamın zayıf ve titrek iradesiyle yönetilen bir canavar."

"Şimdi daha da yaklaştım, nefesim boğazını gıdıklıyordu.

“Ben, benim için söyledikleri şarkılardaki gibi *biri değil*im, mademoiselle. Beni sevenler için ölümüm, bana dokunanlar için felaketim. Ve eğer benim zihnimde, gördüğüm manzarada kabaran dehşetin sadece bir parçasını bile *sez*ebilseydiniz...

sen olsan, ayakların seni taşıyabildiği kadar hızlı ve uzağa koşardın. Yaklaşan düşüşü durduramam. Artık bunu biliyorum. Ama tatlı Mothermaid, senin benim atladığım uçurum olmanı istemem. Burada değil. Henüz değil. Öyleyse koş, Mlle Odette.

"Geri çekildim, yılan gibi, baştan ayağa titriyordum.

"'Tanrı yardımcın olsun, *koş*.'

“Koştu, odadan çıkarken tökezledi ve kapıyı arkasında çarptı. Kanının kokusu hala yatak odasını dolduruyordu, canavar parmaklıkları parçalarken parmaklıklar bükülüyordu, takip etmek, avlamak, *beslenmek* için kükrüyordu. Beni devirmekle tehdit ederken dizlerimin üzerine çöktüm, umut edebileceğim bir cennet yoktu, bekleyen bir kurtuluş yoktu, dua edebileceğim bir Tanrı yoktu.

“O zaman camın tıkırtılarını duydum. Kolumun içindeki ağırlığı hissettim. Titreyen ellerimle, onu eteğimden çıkardım — oraya sakladığım Dior'un kanının bulunduğu şişelerden biri, şimdi gümüş rengi avucumda duruyordu. Rengi çılgıncaydı, vaat ettiği şey neredeyse dayanamayacağım kadar büyüktü. Ama kalan azıcık irademle ona sarıldım, şişeyi avuçlarımın arasında sıkıştırdım ve o kızın, benim asla göremeyeceğim cennetin dallarından beni duyabileceğini umarak dua ettim.

"Yardım et bana, chérie. Bunu başarabilmem için bana güç ver, yalvarırım."

“Bir çocuğun kahkahasının yumuşak müziğini duydum, havada gümüş çan kokusu aldım. Sangirè kırmızı bir sel gibi yükseldi, deliryum son irademi kızıl pençeleriyle parçaladı. Susuzluğun sonum olacağını hep biliyordum. Ama *böyle* olacağını hiç bilmiyordum.

"Yardım et bana, Dior..."

“Şişe parçalandı, kan gömleğime, gümüş rengi avuç içlerime ve evet, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme sıçradı. Ve bu beni neredeyse parçalayacak kadar utandırsa da, cehenneme hiç bu kadar yaklaşmadığımı *bilsem* de, elim ağzıma doğru yükseldi, dilim çatlamış dudaklarımdan kaydı ve Tanrı ve Şehitler bana yardım etsin, o kutsal kanın tadını aldım.

“GÜÇ.

“Tek bildiğim buydu. Tek hissettiğim buydu. İçimdeki susuzluğun ölümü değil, daha çok kendi benliğimin yok olması gibiydi. Şimdi bile bunu anlatacak kelimeler bulamıyorum. Ancien'in kanında boğuldum, duskdancers'ın kanlı vebası tarafından tüketildim, ama sana doğruyu söylüyorum, vampir, o zamanki gibi bir his *hiç* yaşamadım. Dünyanın bir ömrü kadar uzun gelen bir an, yaratılışın potasında sürüklendi, varoluşun örsü üzerinde çıplak bir şekilde yayıldı ve o kanın dilime dokunmasıyla sonsuzluğa parçalandı.

"Kendimi dışarıdan izliyormuşum gibi gördüm, odamın zemininde baygın bir şekilde uzanmıştım. Kalkıp, kırmızı kanatlarla şatonun tavanından uçtum ve bir an için öldüğümü sandım; ruhum sefil bedenimden ayrılıp cennete doğru yükseldi.

“Bütün şehir ve ötesindeki tüm krallık ayaklarımın altında uzanıyordu, hayret dolu gözlerim gece yarısı gökyüzünün altında Elidaeni İmparatorluğu'nu tarıyordu. Güneye, Sūdhaem'e baktığımda, kırmızı dişleri kan damlayan kızıl kurtların kuzeye doğru sürünerek gittiğini gördüm. Güneydoğuya baktığımda, Antoine Körfezi'nin üzerinde zayıf ama şiddetli bir ışıkla yanan küçük bir yıldız gördüm. Doğuya, Elidaen'e baktığımda, kanatları buz, gözleri kan olan bir kuzgun fırtınası gördüm.

"Ve *onun* orada beni beklediğini biliyordum.

“Aşağıdaki şehri seyrederken, onu uzun beyaz kayalıkların kollarında yatarken gördüm. Kuzenimin yangınlarının bıraktığı koyu izler onun cildini bozmuştu, ama yine de dayanıyordu; batıdaki son ışık. Ama daha yakından baktığımda midem bulandı, León'un sokakları ve bulvarlarının altında, büyük bir kan nehri gibi kıvrılan güçlü kırmızı sarmallar gördüm. Geniş, pullu ve parlaklardı; atalarımın şehrinin içinde, altında ve içinden kıvrılan bir *yılan* olduğunu fark ettim. En acı soğukla titreyen güllerle çevriliydi ve şehrin kalbinde, o büyük kubbeli katedralde, yılanın başını gördüm, dili Le Chemin des Anges'ın üzerinde titriyordu, cehennemin açlığı kadar kara gözleriyle bana bakarak fısıldıyordu.

"*GABRIEL*."

“Gördüğüm şeyi biliyordum. Ne anlama geldiğini biliyordum.

Ama sırtımda, kanımı donduran soğuk bir şişlik hissettim, o zaman *gerçek karanlığı* hissettim.

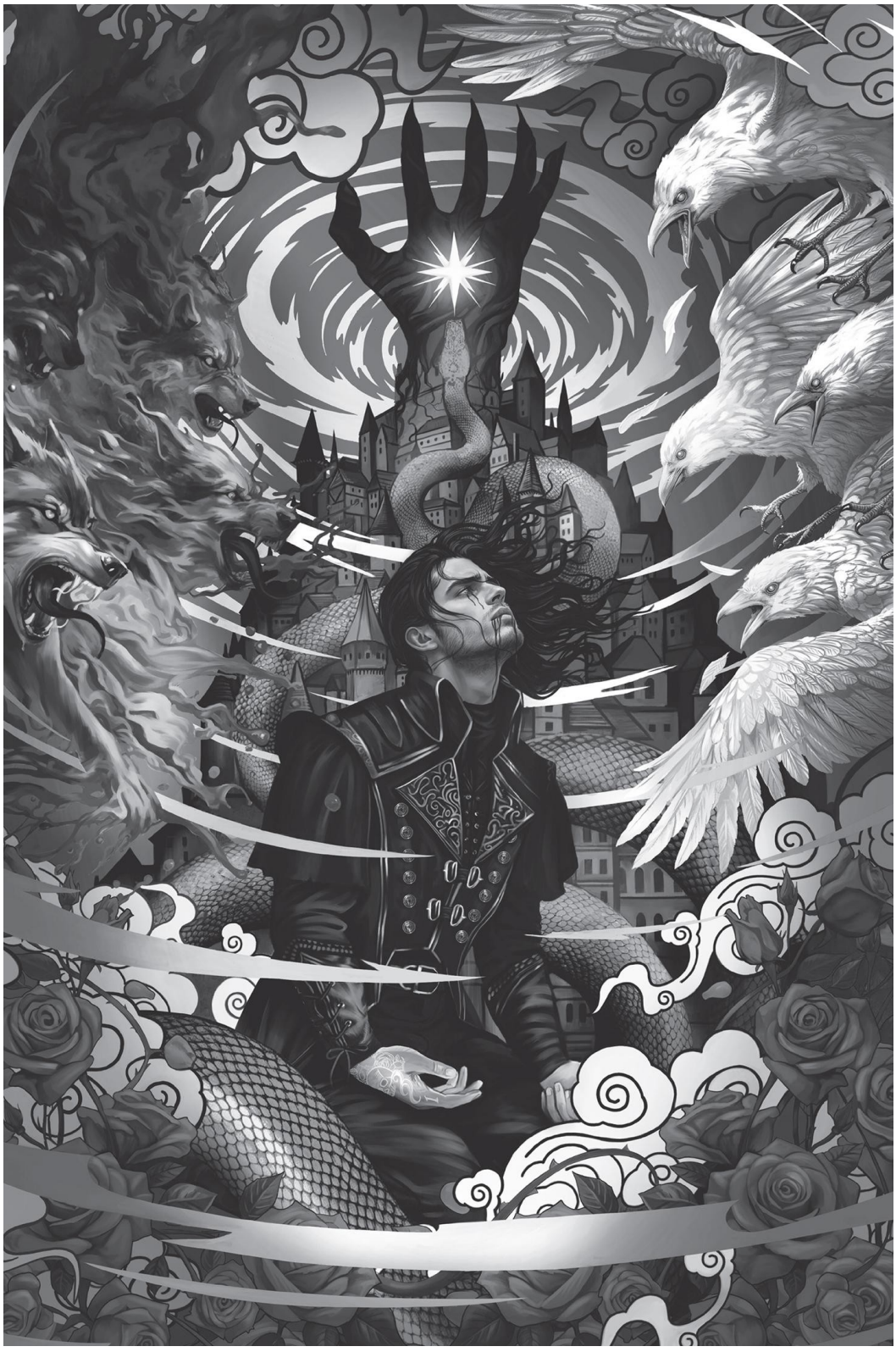
karanlık hissettim. Bildiğim *her şeyin* ötesinde ve altında.

kuzeye, Kingsgrave Körfezi'ni geçerek Talhost'un donmuş topraklarına döndüm. Charbourg'un yıkıntıları üzerinde yükselen kasvetli Zamesk Dağları'na. Ve o geçilmez siyah zirvelerin arasından, yerden yukarı doğru uzanan, yukarıdaki soluk güneşi kavrayan ve onu *çığlık atarak* gökyüzünden koparan büyük bir el gördüm.

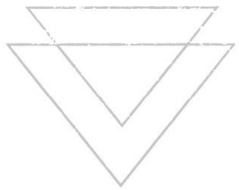
"Yerde uyandım. Yara izli yanağım tahtalara bastırılmış, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Kendimi dikleştirdim, hala Kutsal Kase'nin kanıyla lekelenmiş titreyen ellerime baktım. Ve o anda benim yerimde olan herkesin söyleyeceği şeyi söyledim."

"Yüzümü sikmek mi?" diye sordu Jean-François. Gümüş aziz başını salladı.

"*Yüzümü* sik."

XIV
Fısıltıların Babası

"Geceye adım attığımda, atalarımın şehrini tanıdığımdan daha derin bir sessizlik sarmıştı. Mezarın sessizliğinden, heykelin hareketsizliğinden, şafak sökmeden önceki karanlığın sessizliğinden daha derin bir sessizlik. Esen bir rüzgâr yoktu. Deniz şarkısı yoktu. Aslanlar Şehri o gece sessizlikle doluydu.

"Mutlak bir sessizlik.

"Yine de göğsümün boşluğunda bir *çekim* hissettim, karanlık bir akıntı, beni boğulan biri gibi içine çekiyordu. Bunun yanlışlığı, tüm bunların korkutuculuğu ve sahteliği beni vurdu, ama yine de o çekimi takip ederek gece boyunca ilerledim. Nereye gittiğini biliyordum. Orada ne bulacağımı biliyordum. Kırmızı kıvrımlar hala zihnimin gözünde yansımaya devam ediyordu.

"'*Gabriel*.'

“Ben uçurum yoluna çıktığımda şatonun surlarında hiçbir muhafız yoktu. Gece yarısı şehri ayaklarımın altında uzanıyordu, ama sokaklarda tek bir ruh bile görünmüyordu. Bulvarlarında ve ana caddelerinde yürürken, kaldırım taşlarında topuklarımın çıkardığı ses tek ses gibiydi, sanki León'da hayat tamamen bitmiş gibiydi. Ama o çekim gücünün etkisiyle ilerlerken, onu duydum. İlk başta yumuşak, ama soğuk gecenin örtüsünün altında önümde yükselen bir ses.

"Devasa bir kalbin atışı.

Le Chemin des Anges önümde uzanıyordu, Le Dôme'u çevreleyen melekler sessiz ve hareketsizdi. Yüzyıllardır katedralin etrafında nöbet tutmuşlardı, ikisi Aaron'un öfkesi yüzünden devrilmişti. Yine de en önde gelenler

onlar, yine de o orada duruyordu: benim adaşım, karanlıkta önümde beliriyordu. Yüzüne bakarken, onu daha önce gördüğümden emin oldum, burun deliklerime tuzlu su ve kan kokusu yükseldi, Dior'un ağlama sesi ve vahşi flütlerin şarkısı...

"*GABRIEL*."

Katedralin merdivenlerini çıktım, kulaklarımda o büyük nabız atışı yükseliyordu. Le Dôme'un eşiğinden adımımı attığımda, sonunda o korkunç davulun kaynağını keşfettim.

“León halkı. Her vatandaş — anne ve hizmetçi, bebek ve fırıncı, rahip ve yoksul — orada, o sunak etrafında diz çökmüş olarak toplanmıştı. Gözleri kapalı, yüzleri sakin, göğüslerinin inip kalkması ve nabızlarının tek bir ritimde atması dışında tamamen hareketsizdiler. Her nasılsa, o katedraldeki her kalp aynı ritimde atıyordu, kanlarının akışı ve kabarıklığı korkunç kırmızı bir ilahiye dönüşmüştü. Mekan mezarlar kadar karanlıktı, sadece sunaktaki şamdanlar aydınlatıyordu, alevler her yüzük, kolye ve *altın* iğnede parıldıyordu — *altın, gümüş değil* — ama ön sıralarda dedemi ve sarayını toplu halde gördüm, aralarında Lachlan ve Baptiste'i görünce kalbim burkuldu.

"*GABRIEL*."

“O ses. Alacakaranlıkta, rüyalarımda duyduğum ses, yukarıdaki kemerli tavanda, etrafındaki kavisli duvarlarda yankılanıyor, sanki bir değil de *birçok kişi* konuşuyormuş gibi, her yerde aynı anda yankılanıyordu. Soluk kanlı gözlerimle karanlığı aradım, etrafımdaki *binlerce* kişinin kasvetli sessizliği kanımı dondururken ben kükredim.

"Neredesin?

"HER BABANIN KALBINDE," diye geldi cevap, o katedraldeki her erkek, kadın ve çocuk tarafından hep bir ağızdan söylendi. "*HER BEBEĞIN NEFESINDE. BENIM EGEMENLIĞIMDEKI HER RÜYADA VE DAMLADA VARIM. HER ZAMAN OLDUĞU GIBI. HER ZAMAN OLACAĞI GIBI*."

“Ve sanki gençliğimin uzun zaman önce kaybolmuş yazlarının sisleri gibi, sunaka baktığımda onu gördüm. Sanki hayranlık dolu gözlerimden bir perde kalkmış ve *her zaman* bildiğim bir gerçek nihayet hatırlanmış, uzun zamandır kırık olan kalbimin tozlu salonlarını doldurmuştu.

“Uzun boylu. Kıvrımlı. Kusursuz. Alabaster tenli, giydiği giysiler kadar solgun, sanki kaybolmuş bir ritüel rahibi ve unutulmuş bir gece gibi. Cüppesi boğazından ayrılmış, pürüzsüz göğsü açığa çıkmış, V şeklindeki kumaş çizgisi alçak ve tehlikeli bir şekilde kesilmişti. Uzun siyah saçları, kral gibi alnından geriye doğru taranmış, omuzlarına gölge nehirleri gibi dökülüyordu. Yine de en karanlık kısmı gözleriydi, o kadar derin bir boşluğa açılan pencerelerdi ki, ışık bakışlarında *sönüyor* gibiydi. Onu yakışıklı olarak nitelemek, fırtınayı bahar esintisi olarak nitelemek gibiydi. Ateş fırtınasını mum alevi olarak nitelemek gibiydi.

"O, en kasvetli güzellikti.

O, ilahi ölümdü.

"Sen kimsin?" diye sordum.

"*KİM OLDUĞUMU BİL.* NE *OLDUĞUMU BİL.*"

"Titredim, cevabı bir kez daha o kilisedeki her ölümlünün ağzından çıktı.

"ŞIMDI SÖYLE, LORSON'UN KARA ASLANI. LEÓN'UN TATLI OĞLU."

“Cehennem kadar kara gözleri

benimkilere delici bir şekilde bakıyordu.

“‘SÖYLE. BENIM. ADIMI.’

Sonunda yüzünü hatırladım, karışık zihnimde anılar canlandı — sadece dışarıdaki heykelin yüzü değil, Maergenn'in altındaki Maryn'in mezarında gördüğüm aynı yüz. Kurtarıcı'nın ölüm anında tekerleğinin etrafını saran beş figür. Kurtarıcı onları sonsuza kadar lanetlerken, dişli ağızları acı içinde açılmıştı. Vücutları rahip kıyafetleriyle giyinmiş, boyunlarına farklı mühürler asılmıştı: kurtlar, ayılar, kafatasları, kuzgunlar.

"*Yılanlar.*

Beşli. İlk vampirler, öldürdükleri Kurtarıcı tarafından bu dünyada sonsuza kadar yaşamaya mahkum edilmişlerdi. Ve onun adı soğuk bir fısıltıyla dudaklarımdan döküldü.

"Ilon. Fısıltıların İlki."

“Etrafımıza baktım; o hayalperestlerin katedrali, hayranlık ve dehşetle neredeyse dilsiz kalmıştı. Artık Aslanlar Şehrinde alacakaranlık kütlesinin neden zorunlu olduğunu anlıyordum. Bu insanların her akşam yedikleri ortak kasede, dedemin ziyafetinde bize ikram edilen şarapta ne saklıydı acaba? Odette'in ay kanının kokusu, Soytarı'nın kesilmiş parmak ucu, duyularımızı maskeliyordu...

bilmece çözülmüştü. Zihnim bunun büyüklüğü karşısında şaşkına döndü. Bunun *dehşeti*. Bu kadar çok zihni kontrol altında tutmak için gereken güç. Dyvok kadar önemsiz bir hırs yoktu. Basit bir köle mahkemesi yoktu.

"Onların *şehri*.

"Nasıl olabilir bu?" diye sordum. "Bu baronlukta her kapıda kutsal su var. Şu anda bile kutsal topraklarda duruyoruz."

"*SÖZÜMLE ATALARINIZ BU ŞEHRİN İLK TAŞINI DÖŞEDİ*" diye cevapladı halk. "*BENİM DESTEĞİMLE BU KİLİSE TOPRAKTAN YÜKSELDİ. BU ÇATININ ALTINDA SÖYLENEN İLK İBADET SÖZLERİ* ONA *DEĞİL,* BANA *YÖNELİKTI. BU EV BENİM*."

Vampir başını eğdi ve etrafımızdaki ağızlarla konuştu.

"*KURTARICININ BURADA HIÇBIR GÜCÜ YOKTUR*."

"Buna inanmıyorum. Bunca yıl, tüm bu insanlar, ailem, annem..."

“Korkuyla başımı salladım.

“‘Hepsi senin mi?’

“O zaman bana baktı ve cemaat cevap vermeden önce yüz mevsim çiçek açıp solmuş gibi geldi. *‘HEPSI DEĞIL. UZUN YILLAR BOYUNCA GÖLGELERDEN HÜKÜM SÜRDÜM, EVLAT. BURADA BIR RAHIP. ORADA BIR BARON. BEN ILON, FISILTILARIN BABASI. BIR KRALLIĞI YÖNETMEK IÇIN TAHT GEREKMEZ*.’

"Ama Charlotte..." Diğer köleler arasında diz çökmüş kuzenime baktım. "O, yavruları yaktı. Bu şehrin ilk tuğlası fırından çıkarıldığından beri burayı sen yönetiyorsan, diğer soyların medyası buraya nasıl ayak basabildi?"

"*SONSUZLUĞUN TACI AĞIRDIR, EVLAT. HER GECE AYNI ŞARKI.*

HER ŞARKI, AYNI REFRAİN. UYKUDA TESELLİ ARADIM. ATALARININ ÖLÜMSÜZLÜĞÜN YÜKÜNDEN KAÇMAK İÇİN TAŞLARIN ALTINDA UYUDUĞU BİR YÜZYIL. AMA O ZAMAN, BAŞKALARI BENİM ESKİ HÜKÜMDARLIĞIMIN GÖLGESİNDE SAKLANDI. ONLARI HİSSEDEBİLİYORDUM*. DYVOK'UN ÇOCUĞU. CHASTAIN. VOSS. HAKKINI KAZANMADIĞI YERLERDE HAK İDDİA EDİYORDU. ANCAK* O*, DİLENCİNİN AYAKLARINI TAŞLARIMA BASANA KADAR, BEN GERÇEKTEN AKŞAMIN KOLLARINDAN KALKMAYA BAŞLAMADIM*.

"O mu?"

"*BABAN*." Canavar gülümsedi, kansız ve keskin. "*YALIYOR*."

HAK ETTİĞİ YARALARI VE ANNENİN SÜT BEYAZI MEMESİNDE ARADIĞI TESELLİ.

SOYUNUN GERÇEĞINI BILIYOR MUSUN, EVLAT? WULFRIC
VE ONUN GIBILERIN CHARBOURG'DA ORTAYA ÇIKARMAYA ÇALIŞTIĞI KADERI BILIYOR MUSUN?

"O anda gördüğüm görüntüyü düşündüm; kuzeydeki dağlardan yükselen, gökyüzünden güneşi koparan o büyük kara el. Ama cevap vermedim.

*"VE SONUNDA KALKIDIM. UYKU TOZUNU YAVAŞÇA VE ZAYIFÇA SALLADIM, IŞIKSIZ KARANLIKTA GEÇEN YÜZYILIN YORGUNLUĞUYLA. SENİN TATLI KUZENİN, BEN YUVAMDAN GUGUK KUŞLARINI YAKARDIM. VE O YILLARDAN BERİ, BU ŞEHRİ TEKRAR BENİM YAPTIM. ARTIK BURADA RAHİP DEĞİLİM. BARON O*LAR*AK. LEÓN'UN* TÜM *ÇOCUKLARI ARTIK BENİM. SONUÇTA BU YENİ BİR GECE.*

"Deniz kadar derin ve tehlikeli gözleriyle bana baktı. "*'YENI KRALINI SELAMLAYIN*.

Biraz daha yaklaştım, sağ elimle eteğimin kenarındaki ağırlığı okşadım — Dior'un kanının ikinci şişesi, hala dikişlerin arasında saklıydı.

"Senin türünde tek bir kral var," diye tısladım. "Kan Savaşları'nda Charbourg'a saldırıyı yöneten Fabién'di. Gözyaşı Körfezi'ni geçip Nordlund'u yok eden Fabién'di. O, şu anda bile Beş Katlı Taht'ı ele geçirmek için hazır bekliyor. Bütün imparatorluk onun adını duyunca titriyor. Senin *adını* bile bilmiyorlar."

"*BEN DE BILMELERINI ISTEMIYORUM. KURTLAR SÜRÜ HALINDE AVLANIR. KUZGUNLAR, SÜRÜ HALINDE. AMA YILANLAR YALNIZ YAŞAR, EVLAT. BEN FISILTILARIN BABASIYIM. ELIDAEN'DE BENIM SOYUM HÜKÜM SÜRER. ASHEVE. SUL ILHAM. MADEISA. LEÓN. FABIÉN, ARDINDA KALAN ÇORAK TOPRAKLARI YÖNETMEYE DEVAM ETSIN. VOSS'UN SOYU TACI ELE GEÇIRMIŞ OLABILIR. ILON'UN ÇOCUKLARI ISE ÇOKTAN TACIN MÜCEVHERLERINI SÖKÜP ALMIŞLARDIR*."

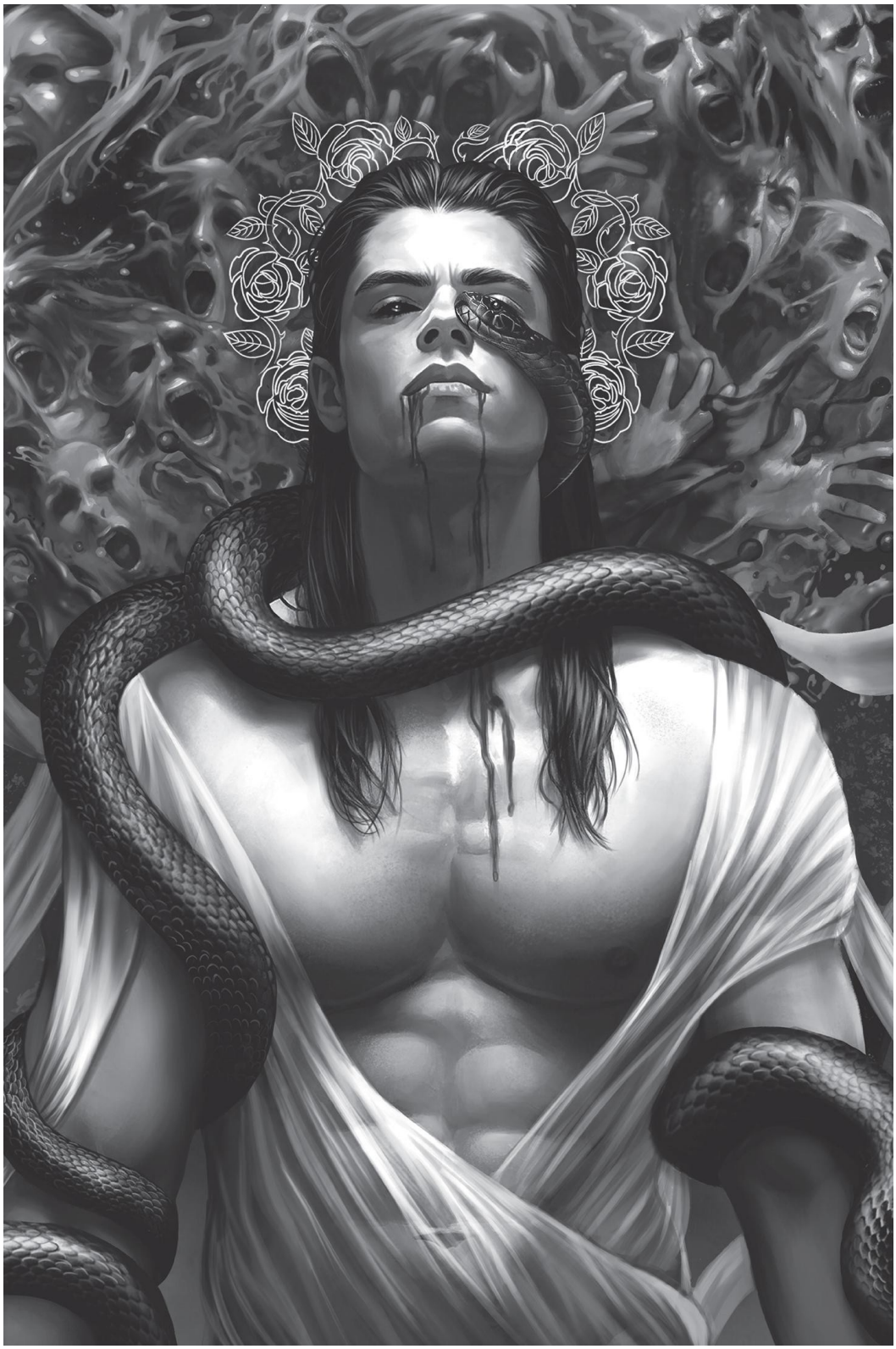
Vampir, Baron ve sarayının önünde kollarını açtı, o korkunç melek ortaya çıktı. Arkasında bulunan vitray pencerelerin parıltısı zihnimde ateş gibi yanıyordu, ama gerçekte, onunki kara bir ihtişamdı ve o, ışık ve sıcaklığa olan tüm ihtiyacı aşan karanlık bir güneşti. Ve Tanrı yardımcım olsun, bir parçam onun çekim gücünde ezilmek istiyordu.

"Bana bunları neden anlatıyorsun? Ne istiyorsun?"

"*BÜYÜKBABAN BENIM ARZUMUN ADINI ÇOKTAN KOYDU, GABRIEL*."

Sonra gülümsedi ve omurgamdan bir ürperti geçti. *"SEN*."

"… Neden?"

Ilon'un eli, önünde diz çökmüş, zamanın yıprattığı yüzü hayranlıkla yukarı dönük olan adama uzandı. Vampir, büyükbabamın yanağını yavaşça okşadı, gülümsemesi hüzünle lekelenmişti.

"*CESUR GERRARD BANA IYI HIZMET ETTI. AMA O SAYGIDEĞER BIRIYDI, BEN ONU SAHİP ÇIKTIM VE KANIMLA KUTSAL KILDIĞIM, ZAMAN VE GELGİTLER YOLUNU İLERLEYECEK. TATLI CHARLOTTE BANA İYİ HİZMET ETTİ, AMA HALKIMIN GÖZÜNDE LEKELENMİŞTİR. ONLARA, BEBEKLERİNİ BEŞİKLERİNDE YAKAN KADINI SEVMELERİNİ EMREDEBİLİRİM, ŞÜPHESİZ. AMA ARTIK BUNU YAPMAMA GEREK YOK. LEÓN ZATEN SENİ* SEVİYOR. *NORDLUND'UN KURTARICISI. KRALLIĞIN KILIÇI*.

“Soluk bir el bana doğru uzandı.

"GEL ŞIMDI. BOŞUNA ARAYIŞINI BIR KENARA BIRAK, ÖLÜM ARAYICI. SEVGILI FABIÉN SENIN ANLAYABILECEĞININ ÖTESINDE BIR CANAVARDIR VE ONUN IÇINDE, SENIN ASLA ANLAYAMAYACAĞIN BIR KARANLIK VARDIR. KADINLARDAN DOĞAN HIÇBIR ERKEK, EBEDI KRAL'I ÖLDÜREMEZ.

Başını eğdi, gözleri ruhuma delici bir şekilde baktı. "*Sende* açlığı *hissediyorum. SUSUZLUĞUNUZ TAM ANLAMIYLA ÇIÇEK AÇTI. TÜM TUTKULARINIZI TATMIN EDECEĞIM. KADIN. ERKEK. KIZ. OĞLAN. FISILDAYIN, VE SIZIN OLSUN. ARZU SIZIN KANUNUNUZ OLACAK. ONLARINKI SENIN IÇIN, BENIM IÇIN DE SENIN OLAN. ÇÜNKÜ CENNETIN TIRANININ YARATTIĞI, AŞK YALANINDAN DAHA BÜYÜK BIR ZINCIR YOKTUR*."

“Çenemi sıktım. Vampir sadece gülümsedi. Ve bileğini solgun dudaklarına kaldırarak, Ilon derin bir ısırık attı. Kokusu beni o kadar etkiledi ki, neredeyse yere yığılacaktım — parlak, göz kamaştırıcı, yaradan damlayan koku, benim çarpıcı nabzımın ritmini yansıtıyordu.

"*BENDEN IKI KEZ BESLENDIN, ÖLÜM ARAYICI. BIR DAMLA DAHA, VE DÜŞECEKSIN*."

“O kanayan elini kaldırdığında içimdeki canavar *kükredi*; göklerin altında yaşayan en yaşlı vampirlerden birinin gücü, vaadi ve kanı artık sadece birkaç adım uzaktaydı. Ve ona doğru, kör bir adam gibi sendeledim. Dudaklarım çoktan açılmıştı. Ağzım tükürükle dolmuştu. Ama parmak uçlarımda, hala eteğimin kenarında hissediyordum; dikişlerin arasına gizlenmiş o cam şişeyi.

“Dior'un kanı.

Lachlan ve Baptiste'e baktım, ama onların gözleri de diğerleri gibi kapalıydı — bu canavarın esiri olmuşlardı. Hepimiz onun kanını içmek için kandırılmıştık; ziyafetteki kadeh kaldırma, ayindeki kutsal ekmek, benim yatak odamdaki şarap. Sanırım o akşamüstü üçüncü kez içmişlerdi. Ve Odette'in son ikramını yutmamış olsam da...

O gece, Ilon *beni* de zehirlemişti — rüyalarımdan bunu biliyordum. Celene'nin ağzından çıkan yılan, onu küle çeviren ateş; onun kanı, kız kardeşimin üzerimdeki kırmızı hakimiyetini ele geçirmişti. Ama şimdi, onun bileğine doğru sendeleyerek...

"Onun için hiçbir şey hissetmedin."

Son Gümüş Aziz sessizleşti, bakışları tarihçiye düştü. Jean-François kitabına bir şeyler yazıyordu, ama başını kaldırıp çikolata rengi gözleri fırtına grisi gözlerle buluştuğunda, kalemi durdu.

"Oh, *bir şey* hissettim," diye cevapladı Gabriel. "Susuzluğun ötesinde. Deliliğin ötesinde. Ilon, gördüğüm en güzel yaratıktı, soğukkanlı. Onu görmek, ona hayran olmak demekti. Ona yakın olmak, onu arzulamak demekti. Hiç unutamadığım bir arzu."

Jean-François yutkundu. "Ama kanı senin üzerinde hiçbir etki yaratmadı." "Hayır." Son Gümüş Aziz iç geçirdi. "O kızdan bir hediye daha...

çok kötü bir şekilde başarısız oldu. Dior'un kanı, Maergenn'de Dyvok'un köleleri üzerinde olduğu gibi, Ilon'un benim üzerimdeki etkisini de kırmıştı. Ama tabii ki *o* bunu bilmiyordu. Sanırım bu yüzden bana bu kadar yaklaşmama izin verdi. Ben tökezleyerek yaklaşırken, dipsiz gözleri benimkilere sabitlenmişti ve yeni Tanrımın önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Fısıltıların Babası, her şeyin sonuymuş gibi bana gülümsedi, kanayan bileğini dudaklarıma götürürken gözlerinde tatlı bir unutkanlık vardı.

"İÇ VE BENIM OL."

Sol elimle onu tuttum, teni porselen gibi pürüzsüz ve serindi. Sağ elimle gömleğimin eteğini yırttım, tekrar ayağa kalktım, dişlerimden dudaklarım geri çekilirken, kutsanmış kanın bulunduğu şişeyi o piçin mükemmel gülümsemesine doğru salladım.

"Ve gümüş gibi hızlı bir hareketle beni durdurdu.

Onun hareket ettiğini zar zor görebildim; o kadar hızlıydı ki, havada bir bulanıklık bıraktı. Eli benim elimi yakaladı ve kemiklerim toz haline gelene kadar çığlık attım. Ilon beni gökyüzüne doğru çekti, kırık kolumdan acı akıyordu, şişe hissiz parmaklarımdan düşüyordu. Çaresizce, diğer elimle onu yakaladım, boğazını ezip açtım, yüzüne fırlatmak niyetindeydim. Ama benim görebildiğimden daha hızlı bir şekilde, benim darbeni kenara savurdu. Şişe parçalanırken çığlık attım, kutsal kan Ilon'a değil, kilise sıralarına, taş döşemelere, ön sırada oturan insanlara sıçradı. Ve tanrısız bir

bir güçle beni geriye doğru fırlattı, o kadar sert bir şekilde sunaka çarptım ki sunak ikiye ayrıldı.

“Gözlerimi zorla açarak karanlıkla mücadele ettim. Kanlar içinde ve yaralı bir halde, atalarımın isimlerinin kazınmış olduğu taş döşemelerin üzerinde yatarken, burasının benim mezarım olup olmayacağını merak ediyordum. Ama Ilon, mum ışığında bir siluet gibi üzerimde beliriverdi, beni öldürmek değil, *köle yapmak* niyetindeydi. Kanlı elleriyle boğazımı kavrayan vampir gülümsedi.

"*BU ŞEHRIN TAMAMI BENIMDIR,*" diye bağırdı etrafımızdaki binlerce kişi.

"León'da nefes alan her anne, her çocuk, her beden *BENIM*dir."

ANNE, HER ÇOCUK, LEÓN'DA HALA NEFES ALAN HER BEDEN.

"Acı içinde, zorlukla fısıldayarak, "Ne yazık ki *o* nefes almıyor..." dedim.

Vampir gözlerini kırptı, dipsiz gözlerinde sessiz bir soru vardı. Ve cevap olarak, arkamızdaki Gabriel'in vitray portresi binlerce parlak parçaya ayrıldı ve o keskin uçurumdan başka bir melek uçtu, adı kanlı dudaklarımdan damlıyordu.

"Aaron..."

“O, gece mavisi paltosu ve arkasında dalgalanan altın sarısı saçları ile bir ok gibi hızla uçtu. Ellerinde, Lachlan'ın mürekkebinden dolayı hala siyah ve kömürleşmiş olan, o eski kişinin hala sıcak küllerinden aldığı, korkunç Nikita'nın kılıcı Epitaph'ı sallıyordu. Ve sayısına bir başka yaşlı daha eklemek niyetiyle, Aaron o korkunç kılıcı Ilon'un boğazına doğru savurdu.”

"*Nasıl?*"

The Son Silversaint gözlerini gözlerini gözlerini kadehini geri kalanını kalanını içti.

"Ne demek, Chastain?"

"De Coste senin yardıma ihtiyacın olduğunu nasıl bildi?" diye sordu vampir. "Ve aranızdaki kanlı ayrılıktan sonra, neden şehre geri döndü ki?"

"O hiç ayrılmadı."

Jean-François gözlerini kırptı, kalemi bir kez daha hareketsiz kaldı. Gabriel Monét'yi eline aldı ve şişenin sonunu altın kadehine döktü. Koltuğuna yaslanarak, deri koltuk gıcırdadı, Son Gümüş Aziz düşüncelere dalmış bir şekilde kaşlarını çattı.

"Dinle... tüm bunları basit kelimelerle anlatmak zor. Şimdi geriye dönüp bakınca, sanki... dumanın içinden gözlerini kısarak bakmak gibi. İçmeden sarhoş olmak gibi. Voss kanından gelen vampirler zihin okuyabilir ve demir gibi bir derileri vardır. Dyvoklar kırbaçlarıyla iradeleri kırabilir ve çıplak elleriyle çeliği kırabilirler. Siz Chastainler hayvanların dillerini konuşur ve şahin kanatlarından daha hızlı hareket edersiniz. Ama Ilonlar..."

Gabriel başını salladı.

"Onlara *Fısıltılar* denmesinin bir nedeni var*,* Tarihçi. Onların inceliği... açıklaması zor bir şey. Onların büyüklerinin huzurunda duygularınız gerçekten size ait değildir. León'a girdiğimizden beri, her bir parçamız - korkularımız, şüphelerimiz, arzularımız - daha da gerginleşti. Öfkeye, susuzluğa, şehvete daha çabuk kapıldık. Havada bir yanlışlık vardı, ama ne olduğunu tam olarak belirlemek imkansızdı. Aaron ve ben Tarikat'a kabul edildiğimizde, yaşlı Greyhand Ilon'la savaşmanın ne demek olduğunu şöyle özetlemişti. *Kalbine güvenemeyen avcı hiçbir şeye güvenemez.*

"Ama avcı şanslıysa, *her zaman* güvenebileceği bazı şeyler vardır
. Ve başka hiçbir şey olmasa bile, soğukkanlılığım, arkadaş seçimimde her zaman şanslıydım."

Gabriel kadehini kaldırdı ve derin bir yudum aldı.

"Mahzende Fool'u bulduğumdan beri şüpheliydim. Büyükannem onları koyduğunda, Vin de León şişelerinin mühürlendiği balmumunu görmüştüm. Yaşlanmaktan ufalanmıştı. *Kırmızıydı*. Ama ziyafette bizim için kırdıkları şişeler, Odette'in yatak odama getirdiği şişeler beyaz mühürlüydü."

"Artık onu lekeleyecek çiçek kalmadı," diye mırıldandı Jean-François.

"O balmumu *yeniydi,*" Gabriel başını salladı. "Biri şarabı kurcalıyordu. Lachie, Charlotte ile flört etmeye başladığında içimdeki huzursuzluk daha da arttı. Piskopos Santiago'nun vaazındaki sözleri kelimesi kelimesine tekrarlıyordu. Santiago, avucumu cildine bastırdığımda, diğer köleler gibi gümüşe dokunduğunda olduğu gibi irkildi. Ama o zamana kadar, o şehrin kemiklerinde gerçekten çürümüş bir şeyin olduğunu zaten biliyordum."

"Nasıl?"

"Baptiste. Onun ve Aaron'ın birlikte olmak için bildikleri her şeyi feda ettiklerini görmüştüm. Aşkları, Blackheart'a karşı koyacak kadar parlak bir şekilde yanıyordu.

Kendisi. Ve ben onun bir *ısırık* için hayatının ışığını isteyerek ihanet edeceğine inanmam mı gerekiyordu? İmkanı yoktu."

Gabriel başını salladı.

"Hayatta olmaz."

"Aaron'a sadakatsizliği anlattığın için aptal olduğunu düşünmüştüm."

"Aptal değil, soğukkanlı. Sadece adi herif. Ahırda Aaron'a ilk söylediğim şey, onun haklı olduğu idi. Kötülük o şehrin kalbinde yaşıyordu. Planımızı oradan oluşturduk."

"Kavgayı sen sahneledin."

"Tabii ki öyle yaptık. Henüz zehirlenmemiş tek müttefikimin benden alındığını iddia ettik. Bu beni savunmasız ve yalnız gösterdi." Gabriel kadehinin sapını çevirerek dudaklarını büzdü. "Zeki bir aslan avını çekmek için zayıflık numarası yapar."

"Peki de Coste kılıcını nasıl geri aldı?" diye bağırdı Marki. "Kılıç cephanelikte kilitliydi ve anahtarı sadece kuzeninde vardı!"

"Tabii ki kapıyı tekmeledi."

"Ama davetsiz olarak şatoya nasıl *girdi*?" "Onu ben davet
ettim."

Vampir kaşlarını çattı, karanlık gözleri alev alev yanıyordu. Gabriel
sadece omuz silkti.

"Sonuçta o benim şatomdu da. Büyükbabam tüm sarayının önünde öyle ilan etmişti."

Vampir gözlerini kırpıştırdı, kitabını geriye doğru çevirip yüksek sesle okudu.

"*Evim senin evindir, Gabriel*."

Jean-François sandalyesine yaslandı. Gözleri gümüş azize kilitlenmişti, Gabriel kadehini kaldırıp bir yudum daha içtiğinde gözleri parladı. Tarihçi başını sallayarak, kıvrılan dudaklarını tüy kalemiyle okşadı.

"Kabul et," dedi Gabriel gülerek. "Ben bir piç olabilirim. Ama bazen zeki de olabilirim."

"O kadar zekisin ki, sözde *avın* seni neredeyse ezip geçirdi."

"Eh. Birkaç kafayı kırmadan omlet yapamazsın."

Gabriel uzun bacaklarını üst üste attı ve yıpranmış tırnağıyla deri giysilerindeki kurumuş kanı kazıdı.

Aaron bir mızrak gibi uçtu, bir yıldırım gibi indi, duvarlar etrafımızda sallanıyordu. İçindeki tüm öfke şimdi serbest kalmıştı; bu canavarın Baptiste'ini köle yaptığı düşüncesi, bütün bir şehrin esir tutulmasının dehşeti. Ama daha da önemlisi, onun öfkesinin gerçek nedenini biliyordum. Sonuçta bu Ilon'du. Fısıltıların Babası. Ve Aaron'ın babası olan vampirin babası, büyükbabası ya da onun gibi bir şey. Kardeşim, annesini baştan çıkaran canavarla hiç tanışmamıştı - o piç yıllar önce öldürülmüştü. Ama bunun kökünde, özünde, Fısıltıların Babası, Aaron'ın tüm acılarının kaynağıydı.

“Ancien elini kaldırdı ve Epitaph şarkı söyledi, Ilon'un kolunu dirsekten kopardı. Beni tutan eli gevşedi ve ben düştüm, katedraldeki herkes ağzını açarak uzun bir acı çığlığı attı. Ilon diğer eliyle vurdu — o kadar şiddetli bir darbeydi ki, Aaron tavanı tutan ağaç boyu sütunlardan birine çarptı. Eski taşlar ucuz çömlekler gibi parçalandı, şarapnel parçaları köle denizini kesti, herkes Ilon'un öfkesiyle bağırıyordu, çatı kirişleri gıcırdıyordu. Aaron kanlar içinde yuvarlanarak ayağa kalktı, Epitaph hala elindeydi.

Ilon, kırık vitrayların onu alev rengiyle çevrelediği sunakta duruyordu. Sağ kolu dirsekten kesilmiş, cüppesi kanla lekelenmiş olmasına rağmen, hâlâ korkutucu bir güzelliğe sahipti; Ateş Meleği peçesini açmış, on bin ağızla konuşuyordu.

"*SENIN IÇINDE KANIMIN KOKUSUNU ALIYORUM, EVLAT*."

Aaron Epitaph'ı kaldırdı ve kanlı kenarına gülümsedi. "Seninkini de kokluyorum."

"*BU ŞEHIR TAMAMEN BENIM, KÜÇÜK DELIKANLI. BENI TEK BAŞINA BU ŞEHIRDE MEYDAN OKUMAKLA APTALLIK EDIYORSUN*."

"Ama ben *asla* yalnız değilim."

Aaron paltosunun cebine uzanarak, muşamba ile sarılmış uzun bir paketi çıkardı ve bana doğru fırlattı. Parçalanmış merdivenlerden kalkarak, sapını yakaladım ve dudaklarım kıvrıldı. Hayatımın en karanlık saatleri, elimdeki kılıcın ağırlığıyla aydınlanmıştı ve bu sefer de durum farklı değildi. Muşambayı bir kenara atarak, elimdeki gümüş rengi kılıca gülümsedim.

“Bu bir melek değil, Gabriel. Onu cehenneme geri gönderelim.

Aaron, Epitaph'ı yüksekte tutarak Ilon'a saldırdı. Ben de vampirlerin yan tarafına atıldım, Ashdrinker'ı tek sağlam elimle sıkıca tutuyordum

Elimde, yakamın kenarına sakladığım son şişe Dior'un kanıyla kılıcını kutsamak için vaktim yoktu. Ama Fabién'i öldürmek için o kana ihtiyacım vardı ve ayrıca bu bir Ironheart değil, eski bir Whisper'dı. Aaron'un bıçağı Ilon'un dirseğini karın içindeki çiş gibi kesmişti ve ben bu piçi çabucak halletmeyi amaçladım; ikizlerdeki zaferimizden beri yapmadığımız gibi kardeşimle omuz omuza savaşarak."

Kulesinde, Son Gümüş Aziz hafifçe iç geçirdi.

"Ama dediğim gibi, Tarihçi... Whisper'larla savaşırken, kalbin gerçekten sana ait değildir. Ve Ilon o şehirdeki her kalbin sahibiydi.

“O bir kızdı. Belki on yaşındaydı. Patience gibi uzun siyah saçları vardı, üzerinde güzel kırmızı bir kilise elbisesi vardı. Kalabalığın arasından çıkıp vampirle benim aramda kendini attı ve avazı çıktığı kadar bağırdı: *‘Meleğe zarar verme! ’*

“Benim görevim aksadı, daha fazla vatandaş ayağa kalktı ve Ilon ile Aaron ile benim aramdaki boşluğa atladılar. Tüm *katedral* sanki bir rüyadan uyanmış gibi, binlerce ses dehşet içinde çığlık atıyor, yüzlerce el bana uzanıyordu. Cesaret etsem bile hepsiyle savaşamazdım ve tabii ki savaşmadım

—bunlar Ilon'un kanının esiri olan masum insanlardı. Yine de şeytanların ele geçirdiği gibi savaştılar, anneler ve hizmetçiler, rahipler ve yoksullar, beni yere indirerek Aaron'un kükremesi öfkelerinin gürültüsü altında kayboldu.

"*HER BABANIN KALBINDE*."

Ilon kalabalığın içinde bana baktı ve sonunda kendi derin sesiyle konuştu.

"*HER BEBEĞIN NEFESINDE*."

"Bana doğru adım attı, kanlı eli havaya kalktı.

"*BENIM EGEMENLIĞIM ALTINDAKI HER RÜYADA VE DAMLADA VARLIĞIMI SÜRDÜRÜYORUM*."

“Solukkanlılar on adamın gücüne sahiptir, Tarihçi. Dyvok'un soyundan gelenler ise düzinelerce adamın gücüne. Yine de Le Dôme'un bağrında Aaron ve ben *binlerce kişiyle* karşı karşıya kaldık. Ashdrinker'ı ellerimden kopardılar, beni bir sinek gibi yakalayan eller ve geveze ağızların ağına düşürdüler. Onlara karşı kükredim, kalbim burkuldu çünkü aralarında Lachlan'ı gördüm, eski çırağım demir gibi bir tutuşla sağ kolumu kavramıştı. Baptiste, Aaron'a saldıranların arasındaydı — yüzlerce masum beden arkadaşımın üzerine atılıyordu.

"Etten oluşan deniz şimdi titriyordu; bir perde gibi ayrılıyordu. Ve önümde o canavar, o yılan, o Fısıltı beliriyordu, bir kez daha kanlı bileğini uzatıyordu.

"*BENIM SÖZÜMLE ATALARIN BU ŞEHRIN TEMELLERINI ATTI. BENIM IRADEMLE BU KİLİSE TOPRAKTAN İNŞA EDİLDİ*." Ilon, alçak ve uzun bir nefes aldı. *"BEN BU ŞEHRİ* SEVİYORUM*, GABRIEL DE LEÓN. SEN DE SEVMELİSİN*."

"Onun için ölecek kadar seviyor musun?"

Ses titriyordu — korku ya da üzüntüden değil, öfkeden. Canavarın omzunun üzerinden baktığımda, kuzenimin onun arkasında yükseldiğini gördüm. Charlotte'un yüzü nefretle çarpılmıştı, tek sağlam gözü uzun süredir inkar edilen gerçeğin ateşiyle parlıyordu, yapışkan ve kırmızı bir şekilde dişlerinin arasına bulaşmıştı. Ilon'un elimdeki Dior'un kanını silerek, onu kilise sıralarına, yere ve ön sırada oturanlara sıçrattığını fark ettim: Charlotte, Soytarı, büyükbabam. O kan şimdi dudaklarına bulaşmıştı. Elinde, kılıcı Lightbringer'ı tutuyordu, kılıcın bıçağı yağla kaplıydı ve onu vampirin sırtına sapladı.

"Işık Getiren bir dahi tarafından yapılmıştı, doğru, ama büyülü yıldız çeliğinden yapılmış bir kılıç değildi. Ve Ilon'un kalbini delerken, Charlotte, hedefine geldiğini haber vermemek için çakmaktaşını vurmamıştı. Kılıcın sapını çevirerek kıvılcım çıkarmaya çalıştı, ama vampir kükreyerek döndü ve pençeleriyle saldırdı, Charlotte ise bir çığlık atarak cemaatçilerin arasından uçtu. Ilon sendeledi, yavaşça döndü ve kırmızı pençeleriyle sırtındaki kılıcı çekip çıkarmak için geriye uzandı.

"Ama kalabalığın arasından başka bir aslan yükseldi.

Onunla tanıştığımda ne beklediğimi bilmiyordum. Çocukken, büyükbabam uzak bir nefret figürüydü — annemin mirasını çalan kötü kalpli yaşlı bir adam. Ama o, kemik torbası gibi, gözleri çökmüş ve çarpık biri değildi. Hayır, Gerrard de León benim kadar uzundu, gençliğinde de kesinlikle benim kadar geniş omuzluydu. Elleri buruşuktu, ama Ilon'un sırtındaki kılıcı tutarken titremezdi, kılıcın kabzasını çevirirken fısıldıyordu.

"Bir gün bir Aslan olarak..."

Çakmaktaşı çarptı, yağ tutuştu, bıçak sonunda alev aldı. Ilon *çığlık attı,* dedeme saldırdı ve boğazını kemiğe kadar kesti. Kan fışkırırken, yaşlı adam düşerken ben de kükredim. Ama alevler meleğin cüppesine sıçradı, Ilon şimdi dehşet içinde ağlıyordu.

“Etrafımdaki herkes sesini yükseltti—kölelerden oluşan o baronluk, ateş yayılırken uluyordu. Bana olan tutunmaları gevşedi, zihinleri boşaldı, vampirin ıstırabı cemaatine yayıldı. Onların arasında çırpınıyordu, pençeleri eti parçalıyor, kafaları boyunlarından koparıyordu, sadık takipçileri onun dehşeti karşısında diz çökmüştü.

"Ama ben değil.

Kaostan yükselerek, şeytanın emriyle bu şehri inşa eden adamların mezar taşlarının üzerinden atlayarak, Ashdrinker'ı yerden kaptım. Ilon, vücudundaki yanan cüppeyi yırttı, saçları alev aldı, dişli ağzını açarak, çatlayan çatıları sarsacak kadar acı dolu bir uluma çıkardı. Ve ben ona doğru uçarken, o bana sonsuzluk kadar derin bir bakışla baktı ve beni neredeyse mahvedecek bir sesle fısıldadı.

"*LÜTFEN, YAPMA...*"

Ashdrinker gelirken, Empyrean korosundan daha parlak bir arya söyledi. Bin yıl boyunca dayanmış olan eti ve kemiği kesip, Ilon'un kafasını omuzlarından ayırdı. Sonra bir ses geldi, ya da belki de bir sessizlik - bir ilahi gibi derin bir sessizlik. Ve tüm dünya nefesini tutarken, o bin yıl hakkını aldı, Zaman'ın korkunç eli artık kontrolü ele geçirdi. Mükemmel beden yok oldu, mükemmel gülümseme kayboldu, Fısıltıların Babası o kadar şiddetli bir şekilde parçalandı ki, ben bir oyuncak gibi, bir *çocuk* gibi geriye fırladım, taş döşemelere çarptım ve karanlığa yuvarlandım.

“Başımı kaldırdım, vücudum ağrıyordu, kemiklerim kırılmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak gökyüzüne baktım, şaşkın gözlerimi ovuşturdum. Yaz hala hüküm sürüyordu, ama katedralin içinde *kar* yağıyordu, kirişlerden aşağıya, cemaatin üzerine düşüyordu. Anneler ve hizmetçiler, dilenciler ve fırıncılar şaşkınlıkla etrafa bakıyorlardı, gözlerinden perde düşmüştü. Çünkü o gün Le Dôme'da yağan kar değildi, küllerdi — bu şehri inşa eden ve köleleştiren canavarın külleri, şimdi oğlunun elleriyle toza dönüşmüştü.

"Ve kızı.

"Kız, genişleyen kırmızı bir su birikintisinin içinde sırt üstü yatıyordu, nefes almakta zorlanıyordu. Charlotte'un yanına sendeleyerek gittim, diz çöktüm ve sağlam elimle onun elini tuttum.

"Teşekkürler, c... c..." Kızıl ve ıslak bir şekilde öksürdü. "... Kuzenim."

"Aaron!" diye bağırdım.

“Kardeşim şaşkın kalabalığın arasından geçerek ilerledi, mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ona yardım et!" diye bağırdım.

“Kafasını salladı, yanıma diz çöktü, bileğini kaldırdı ve derin bir ısırık aldı. Cemaat yavaş yavaş kendine geliyordu, kadınlar hıçkırıyor, çocuklar ağlıyordu. Baptiste kalabalığın arasından geçerek geldi, Lachie de öyle, elini omzuma koydu ve sıktı. Ama gözlerim Charlotte'a sabitlenmişti, Aaron kanlı bileğini onun dudaklarına bastırıyordu.

"Ama o yutmayı reddetti.

"İç," diye fısıldadım. "Kan, yaralarını iyileştirecek." O

başını salladı ve yana döndü. "Yeterli kan."

"Bu insanlar sana *ihtiyaç duyuyor*. Büyükbaban öldü. Sen olmasan bu evi kim yönetecek?"

"Sen aptal değilsin, değil mi Lionne Cendrée?" diye sordu

Aaron. "Cehennemde yan. *Sülük*."

Aaron'ın bakışları Lachlan'a kaydı. "Seni neden sevdiğini

anlayabiliyorum." "Charli..." diye fısıldadı Lachlan.

Eski çırağım, kanla kaplı deri giysileriyle taş döşeme üzerine diz çöktü. Ilon'un etkisi kırıldığında, inancının ışığı yeniden alevlendi ve kalkanı bir kez daha parladı.

"Senin utancını biliyorum, Charli," diye mırıldandı Lachlan, kuzenimin elini tutarak. "Öfkeni de. Kullanılmanın ne demek olduğunu biliyorum. Kanayan kalbinin sana karşı dönmesinin ne demek olduğunu biliyorum."

"Başını salladı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

"Yine de, ancak düşerek uçmayı öğreniriz. Son birkaç gün boyunca, kendimi defalarca ne için yaşadığımı merak ederken buldum. Ve o günler bir yalan olsa da, sanırım yine de onlarda bir gerçek buldum. Ve merak ediyorum..."

“Kanlı parmaklarını sıktı, zorlukla yutkundu. “‘Belki

sen de öyle yaptın?’

Charlotte, Lachlan'ın bakışlarıyla karşılaştı, dudaklarında kan kabarcıkları vardı, çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Kuzenimde, kışın şafağı kadar acımasız bir soğukluk vardı. Ama Lachie'ye baktığında, o soğukluğun yumuşadığını, buzun vitray pencere gibi çatladığını gördüm.

"Çenesi sıkı, nefesi tıslayarak Charlotte başını salladı.

Aaron bileğini tekrar dudaklarına bastırdı ve sonunda Charlotte, zehir gibi kanını yudumlayarak içti. Aaron henüz acemi bir vampir olmasına rağmen, Dyvok'un Priori'si Nikita'nın torunuydu ve kanı, Charlotte'u ölümün eşiğinden en azından biraz olsun geri çekecek kadar güçlüydü. Nefesi biraz daha rahatladı. Dudaklarına yavaşça renk geldi ve Lachlan'a bakarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Aaron'ın sırtını okşayarak, titrek bacaklarımla kendimi ayağa kaldırdım.

Paltomun cebine uzanıp pipomu çıkardım ve etrafımızdaki kaosu izlerken pipomu doldurdum. Cemaat hala şaşkınlık içindeydi, en derin kabuslarından uyanmışlardı. Kolum kırılmıştı, taş döşemeler kanla kaplıydı. Büyükbabamın sarayının yarısı Ilon'un ölüm sancıları sırasında öldürülmüştü, zavallı soytarı Caspién de aralarındaydı. Kan izlerini takip ederek, Baron'u o sırada sunak merdivenlerinde uzanmış, yukarıdaki Kurtarıcı'ya kör bakışlarla bakarken gördüm. Kızgın bir şekilde nefes alıp verirken, büyükbabamın yanına diz çöktüm ve gözlerini kapatarak bastırdım. Yaşlı adamı uzun süredir tanımıyordum, ama yine de onda kendimden bir şeyler görmüştüm ve annem olsaydı ne olurduk diye merak ediyordum...

"Anne," diye mırıldandım.

Büyükbabamın ceketinin içine uzandım ve orada buldum; deri ciltli ince bir kitap, kapağında *A.L.* harfleriyle bizim evin arması kabartmalıydı.

Annemin günlüğü.

"Kırmızıya bulanmış sayfaları çevirdim. Annemin el yazısını gördüm, otuz yıl önce yazılmış ama hala ölümsüz. Ve akan mürekkep ve kanın arasında bir isim gördüm.

"*Wulfric*.

"'Gabe?

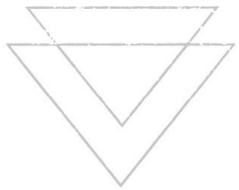
"Sese döndüm ve kutsal ayinin acı-tatlı sıcaklığını ciğerlerime bir kez daha çektim. Aaron, Baptiste'in yanında duruyordu, dokunacak kadar yakın değildi. Lachlan, Charlotte'un başını kucağına almış diz çökmüştü. Ama o, kohl sürülmüş yeşil gözleriyle bana bakıyordu, sesi kırık çatıların üzerinde, kırık sunakların altında yankılanıyordu.

"Şimdi ne yapacağız, kardeşim?"

"Sana zaten söyledim."

“Acıyla ayağa kalktım.
Günlüğü ceketimin içine soktum.
"Öldürmem gereken bir kral var."

XV
YOKLUĞUN İÇİNDE

Yatak odamın penceresinde durdum, dünyanın tüm ağırlığı elimdeydi.

Şişe avucumun içine sığacak kadar küçüktü; ağır, işlenmiş camdan yapılmış, kapağında yedi yıldız işlenmişti. İçindeki ganimeti, hediyeyi, *silahı* izledim. Kutsal Kase'nin kanı. Dior'un kaybı yüzünden kalbim hala acıyordu, şimdi de korku ile karışmıştı — bu, ondan geriye kalan son damlaydı. Sonsuz Kral'ı öldürmek için elimde kalan tek şey buydu. Elimde o kurşun ağırlığını kaldırırken içimdeki canavar kükredi, o güzel kırmızı, *kırmızı, KIRMIZI* üzerinde güneş ışığı parıldıyordu.

“Onun kanının bana gösterdiği görüntü hala zihnimi meşgul ediyordu; güneydeki o yıldız, kuzeydeki o korkunç siyah el. Yine de gözüm doğuya, *onun* beklediği şafağa doğru çekiliyordu. Ve şişeyi demir bir kılıfın içine koyarak – şu anda bu krallığın en değerli mücevheri – onu boynuma astım ve yeminimi fısıldadım.

"*Fabién*."

“Şatonun çevresinde günlerdir hazırlıklar yapılıyordu. Alacakaranlıkta başımı eğip dinleyince seslerini duyabiliyordum. Aslanlar Şehri uzun süredir kapılarını kapalı tutmuş, gözlerini içe çevirmiş, İmparatorun yardım taleplerini görmezden gelmişti. Ama şimdi, León'un tüm gücüyle büyük bir ordu toplanıyordu. Zırhlı ve mekanik tatar yaylarıyla donanmış askerler, Lachie'nin dikkatli bakışları, Aaron'un soğuk bakışları ve Baptiste'in umut dolu gülümsemesi altında avluda düzenli bir şekilde yürüyüş yapıyorlardı.

Lachie'nin dikkatli gözleri, Aaron'un soğuk bakışları ve Baptiste'in umut dolu gülümsemesi altında.

"Charlotte'un kaptanlarına, çavuşlarına seslendiğini duyabiliyordum. León'un sıradan halkı hala kuzenimin arkasından fısıldıyordu, ama artık katliamdan değil, *cesaretten* bahsediyorlardı. Kuzeniyle birlikte bir meleğin derisine ateş yakmış ve bu şehri cehennemden kurtarmaya yardım etmiş olan Kül Aslan.

“Ashdrinker kınımda dinleniyordu; her zamanki gibi rahatlatıcı bir ağırlık. Onu yavaşça çektim, yıldız çeliğinin ilahisini dinleyerek, eskisinden biraz daha uyumsuzdu. Onu elimde tuttum — gümüş rengi hanımım, sadık dostum — sadece onun ve benim anlamını bildiğimiz, uzunluğu boyunca kazınmış kelimeleri inceledim. Çatlak hala belirgindi, uzunluğunun yarısına kadar uzanan ince bir çizgi. Ama kökünde, Ash'in derisine üç ince kaynak yapılmış ve çatlağın ilerlemesini durdurmuştu. Onarım ustalıkla yapılmıştı, Demirci Ustası Cortez sözünü tutmuştu. Onun eskisi gibi olmayacağını biliyordum, ama belki de...

"*Ben yeterli olacağım.*

"Aklımda çınlayan gümüş sesli şarkısına gülümsedim. Arkadaşımın başına gelenler ve hepsinin benim aşkım için olması kalbimi acıttı. Ama alnını öptüm ve nazikçe fısıldadım.

"Sen *her zaman* yeterliydin. Bu yola birlikte çıktık.
Ve birlikte sonuna kadar gideceğiz."

"*Öyle olmayacak, dostum. Bütün bunlar bittiğinde, sonsuz ödülümden senin hayatını seyredecek ve gülümseyeceğim. Yaşamanı istiyorum, Gabriel. Benim için.*

"Güzel bir umut. Ama bu bir çocuk masalı değil,

Ashdrinker." Kılıcımı kınına koydum, sapını bıraktım.

"Mutlu son yok."

"Chevalier?"

“Küçük, yumuşak ve biraz korku dolu sesle döndüm. Odette kapımda duruyordu, gözleri aşağı bakıyor, elleri önünde birleştirilmişti. Hizmetçi, kayıp gökyüzünün mavisiyle giyinmişti, koyu renk bukleleri omuzlarından aşağı, dekoltesine dökülüyordu. Ay zamanı çoktan geçmişti, kanının kokusu solmuştu, ama

hala o cennet kokusunu hatırlayabiliyordum, gözlerim boğazındaki siyah gerdanlığa takılmıştı.

"İçimdeki canavar kükredi.

“Kafesin kapısını sertçe kapattım. *Sıkıca*.

"Teşekkürler, Mademoiselle Odette. Ama bu gece çarşaflarımı düzeltmenize gerek yok."

"Hayır, ben..."

“Hizmetçi ellerini ovuşturdu ve iki ev bekçisi koridorda geçip giderken sessizleşti. Dudaklarını sıkıca kapattı, kapıyı kapattı, bakışları hala yer döşemelerine sabitlenmişti.

"Özür dilemek istiyorum, Chevalier de León."

"Tanrı aşkına, mademoiselle, ne için özür dilemeniz gerekiyor ki?"

"Davranışlarım için. Size söylediğim şeyler için."

koyu renkli gözlerini kaldırdı ama bakışlarımı tutamadı. 'O *canavar,* o... bana onun kanını size getirmemi *emretti*. Asla... Oh, Tanrı'ya yemin ederim ki beni affedin, Chevalier, bilmiyordum...'

"Hayır, sakin olun, hanımefendi," dedim ona nazikçe. "Utanacak bir şey yok. Onun kanı sizi ele geçirmişti, yanınızdaki tüm León'u da. Asıl *sizden* af dilemesi gereken benim."

"… Ne için?"

"Konuşma tarzım... Seni korkuttum. Özür dilerim."

"O kadar da korkutucu değilsin." Odette gülümsedi ve bir kez daha bakmaya cesaret etti. "Ve bu şehirdeki herkesi kurtardın, Chevalier. Ne kadar itiraz etsen de, şarkılarda övülen kahraman sensin."

"Ben kahraman değilim, chérie. İnan bana."

“Pencereden aşağıdaki avluda toplanmış askerlere baktım. Kare çeneli, parlak gözlü ve yara izi olmayan kılıçları olan, çoğu tıraş olacak yaşta bile olmayan gençlerdi.

"Ama ben birkaç tane tanıyorum."

Hizmetçi kız yaklaştı, gözlerim yine ona kaydı. Ilon'un kanının etkisinden kurtulmuş olsam da, onda sık sık gördüğüm şeyi şimdi de görebiliyordum. O karanlık ve tehlikeli *arzuyu*. Dediğim gibi, bazıları biz solukkanlıları nefret eder, Tarihçi. Bazıları ise bize tapar.

"Ama hiçbiri bizi görmezden gelmez.

"Bana ne demiştin?" diye sordu. "İnsanların sende gördükleri hakkında? Boğulmayacak kadar derin olmayan karanlık? Yanında dans edilebilecek, ama yakılmayacak ateş?"

Odette boğazından bir tutam saçını geriye attı ve gözlerim altındaki ödüle sabitlendi. Siyah dantelle çevrili süt beyazı ten, hızla atan nabız.

“İçimdeki canavar yine kıpırdanmaya başladı. Ama yine, o kafesi kapattım.”

Sul Adair kulesinin tepesinde, Son Gümüş Aziz iç geçirdi.

"Yemin ederim."

Jean-François kitabından başını kaldırıp Gabriel'e bakarak gözlerini ona dikti. Adamın vücudunda yılların ve kilometrelerin izlerini görebiliyordu, onu çok erken toprağa gömecek bir yük. Ama şimdi, zamanın yıpratıcı etkisinin, suçluluk duygusunun ötesinde, tarihçi en gerçek karanlığı, derin bir deliliği ve sınırsız bir susuzluğu, Son Gümüş Aziz'in gözlerinin üzerinde kan kırmızısı çizgiler halinde beliren bir şey gördü.

"... Gabriel?"

"Kapıya doğru başımı salladım," dedi. "Ona veda ediyordum. Odette yumuşak bir gülümsemeyle omuzlarını düşürdü ve yenilgiyi kabul etti. Aramızdaki uçurumu aşan son adımı atarak, nazik elini yanağıma koydu.

"Sen çok tatlısın," diye iç geçirdi. "Umarım bulursun..."

“Ve o anda, avcının nişan aldığı bir geyik gibi donakaldı. Elini yüzüme bastırdığı anda, onun sıcaklığını derimde bir kanca gibi hissettim. Onun içindeki arzuyu, karnımda pençeler gibi hissettim. Ama en çok, onun kalp atışlarını hissettim, hipnotik, yanağıma bastırılmış ama tüm vücudumda yankılanıyor, gökyüzündeki tüm yıldızları silip süpürecek kadar yüksek bir dalga gibi yükseliyordu.

“Ve parmaklarım onun bileğini kavradı.

Odette'in nefesi kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzım onun cildinde sıcak bir nabız gibi atan o noktaya değdiğinde. Dudaklarım yaklaşıp, ipeksi yumuşak beyaz tenine, altındaki gök mavisi çizgiye nazikçe bastırdığında kalbi hızla çarpmaya başladı. Onun arzusunun kokusunu alabiliyordum, kutsal su gibi beni sarmalayıp yutuyordu. Ve bu kadının benim uçurumum olmasını istemememe rağmen, şimdi aynı şeyi yapmam gerektiğini biliyordum.

"Onu. Bütün olarak. Yut.

“Dişlerim onun derisini deldiğinde, Odette öpücüğün mutluluğuyla neredeyse düşüyordu. Kanı dilimin üzerinde bir fırtına gibi çırpındı ve tüm kararlılığımı paramparça etti. Uzun, alçak bir inilti dudaklarından döküldü, derin ve karanlık bir yerden yükseldi, dizleri büküldü. Onu düşmesini engellemek için yakaladım ve kollarımla sardım. Serbest eliyle gömleğimi kavradı, bağlarını yırttı ve dudakları tenime değdi, nefes kesen öpücükler göğsümden aşağıya doğru akıyordu. Eli aşağıya kayarak kemerimle oynadı. Ama o beni okşayarak, *hayranlıkla* çekip kurtarırken bile*,* ben hala içiyordum, kan ihtiyacım ete olan tüm arzumu tüketmişti.

"Tatlı Aslan," diye fısıldadı. "Yapraklarımın arasına uzanır mısın?"

Onu yatağa attığımı zar zor hatırlıyorum. Elbisesi yukarı sıyrıldı ve yaz yağmuru gibi ıslak ve sıcak olan bacaklarının arasındaki gölgeye indim. Parmak uçlarımla onu açtım, şeker gibi tadı kanının yanında sönük kalıyordu. Yine de o kadını *yalayıp yuttum*, Odette saçımı tutup beni daha sıkı çekti, kalçaları sallanıyor, göğsü nefes almaya çalışırken inip kalkıyordu. Başparmağımın onu ayırıp sıcak, sıkı ve kaygan bir şekilde derinlere daldığını hissedince nefesini tuttu. Ama dudaklarından ağzımı kaldırıp *gerçek* ödülümü aramaya başlayana kadar çığlık atmadı, başını geriye attı ve kalçalarını yataktan kaldırdı, ben de dişlerimi kalçasına derinlemesine geçirdim.

“Yine içtim, içimdeki canavar kükrüyor, *eğleniyor,* sadece daha fazlasını, sadece bunu, sadece *hepsini* istiyordu. Arterlerden akan sıcak, kalın ve demirin keskin kokusuyla parlak sel, tüm yaşamın senfonisi şimdi göğsümün boşluğunda çınlıyor ve her bir parmağımın ucunda karıncalanarak öfkeli sikime akıyordu. O, tırnaklarını derime acımasızca batırmasaydı, belki de hiç durmazdım, acı arzumu kesip beni anlık olarak yüzeye çıkardı.

"Al beni," diye nefes nefese söyledi. "Tanrım, sik beni, *lütfen*."

“Ayağa kalktım, dişlerimi gıcırdatarak, gülümsememden kırmızı damlalar sızarken, boğazındaki gerdanlığı kopardım. Odette eğildi, beni tuttu, eli yanan bedenim üzerinde kayarken, beni istediği yere yerleştirdi. Bir itme, bir ısırık, her kasını gerginleştirdi, her kalp atışı benim oldu, tırnakları

sırtımı tırmaladı ve bacaklarını bana sıkıca doladı, sapına kadar batmış ama daha derine, daha sert, *daha fazla* gitmem için yalvarıyordu. Dişlerim boğazını deldiğinde tüm dünyam kıpkırmızıya boyandı, bedenlerimizin çarpışmasının şarkısı, benim adımı çağıran sesi, hepsi onun kalp atışlarının imkansız selinin altında kayboldu, tüm varlığımı ve olabileceğim her şeyi hiçliğe gömdü."

Son Gümüş Aziz, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Ve onu orada bıraktım."

Jean-François tarih kitabından başını kaldırdı, kalemi durdu. Oda sessizliğe büründü, o kadar derin bir sessizlikti ki, gümüş azizin çarpıp duran kalbi kulakları sağır edecek kadar yüksek geliyordu. Vampir ona bakışlarını dikti, ama o bakışlarını karşılamayı reddetti.

"Hiçlikte mi?"

Gabriel kadehini kaldırdı ve son birkaç damlayı diline damlattı.

Ama cevap vermedi. "...

Gabriel?"

"Susadım, soğukkanlı."

"Bana öldürdüğünü mü söylüyorsun..." "Sana *susadığımı* söylüyorum."

Tarihçi dudaklarını büzdü ve tutsağını baştan aşağı süzdü. "Sana bir kez söyledim, bir kez daha söyleyeceğim. İmparatoriçe tüm hikayeni dinlemek istiyor."

Gümüş aziz, yumuşak ama ölümcül bir şekilde hırladı.

"Tatlı küçük Odette'e ne yaptın, Gabriel?" "Lanet olsun, bana bir *içki* getir!"

Son Gümüş Aziz sandalyesinden kalkarak masadaki boş şişeyi kaptı. Onu duvara fırlattı, binlerce parlak parçaya ayrılırken tarihçiye doğru atıldı. Ellerini kolçaklara gömerek vampirin yüzüne yaklaşan adam, keskin dişleriyle hırladı, yanan gözleriyle ona dik dik baktı.

"İmparatoriçen, o kadına yaptıklarımdan zerre kadar umursamıyor. Sen de benim günahlarımı affedebilecek bir rahip değilsin. Senin pisliğin içinde yıkanman için içimi dökmeyeceğim, Chastain. O yüzden bana *lanet* bir *içki* getir*,* yoksa *senin içkini* alırım."

Tükürük, gümüş azizin dudaklarına sıçradı, delilik kırmızı gözlerinde kaynıyordu. Ama Jean-François, adamı, efsaneyi, ortaya çıkan canavarı izlerken tamamen hareketsiz kaldı. Kapı açıldı, Capitaine Delphine ve bir grup köle kılıçlı, kılıçlarını çekmiş olarak eşikten içeri daldı. Ama İmparatoriçe Margot Chastain'in tarihçisi Marquis Jean-François, alabaster elini kaldırdı.

"Geri çekil, Capitaine."

İri adam, markiz ile deli arasında gözlerini gezdirerek somurtkan bir ifadeyle baktı.

"Emin misin..."

"Kesinlikle eminim. Dışarıda beni bekle, Delphine."

Kaptan, kanayan kuzuyu avlayan kurt gibi Gabriel'e bakıyordu, ama gümüş aziz onu görmezden geldi, gözleri hala Jean-François'nın üzerindeydi. Köle kılıçlar isteksizce emredileni yaptılar, kılıçları yerlerine kaydı, zırhları gürültüyle çıkarken odadan yavaşça geri çekildiler. Vampir o zaman konuştu, duman kadar yumuşak bir sesle, dudakları birbirinden sadece bir nefes uzaklıktaydı.

"Beni korkutmak istediysen Gabriel, kalbindeki arzuyu açığa vurmak bir hataydı. Her ikimizin de senin susuzluğunu benim üzerimde gidermeye çalışmaktan zevk alacağımızdan şüphem yok, ama ikimiz de biliyoruz ki kız kardeşinin ölümünü görmeden hayatını riske atmayacaksın."

Gabriel gözlerini kırptı, gözlerindeki öfke yumuşadı.

Jean-François sırıtarak, daha da yaklaşarak fısıldadı. "Bazen oldukça zeki bir piçimdir."

Tarihçi yumuşak bir kahkaha atarken dudakları neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı, çikolata rengi gözleri fırtına grisi gözlere kilitlendi. Bir düzine kalp atışı geçtikten sonra gümüş aziz geri çekildi. Ama öyle yaptı, kasları gevşedi, yumrukları açıldı, sandalyesine geri çöktüğünde botlarının altında cam kırıldı. Dudaklarından bir tutam saçını çekerek Gabriel başını salladı.

"Senin de iyi anların var, vampir."

"Meline?"

Marki'nin çağrısı üzerine, sadık kölesi kapıda belirdi, elleri önünde birleştirilmişti. Siyah kadife ve dantelden yapılmış muhteşem bir elbise giymişti, eteği cam parçalarıyla kaplı taş döşemelere siyah bir sel gibi dökülüyordu. Gözleri aşağıya doğru bakıyordu, ama gümüş azizeye küçük bir bakış attı, dudakları onun boyun eğmesine tepki gösterdi.

"Efendim?"

"Misafirimize bir şişe daha getir, canım. Dili kurumuş, veda etmeden önce ona *biraz* eğlence sunmalıyız." O çıldırtıcı sırıtış daha da genişledi. "Dario'nun Chevalier de León'un sevgisinden henüz kurtulduğunu sanmıyorum."

Hizmetçi eğilerek bir kez daha hücreden çıktı. Gabriel çenesini kaldırdı, parmaklarıyla deri giysilerini tıklatarak gardiyanına baktı.

"Hoşça kal?"

Tarihçi, tarih kitabını çoktan toparlamış, büyük cildi kapatmış, altın kalemi her zamanki titizliğiyle temizlemişti. "Yorgun düştüğünde sinirlerinin gerildiğini fark ettim, Gabriel. Bence şimdilik bir mola hak ettin. Elbette hikâyenin daha bitmedi, ama bu kulede anlatacak bir hikâyesi olan başka biri daha bekliyor."

Gümüş azizin gözleri parladı, öfke soğuk fırtına grisini ateşe verdi.

"Neden zahmet ediyorsun, hiç anlamıyorum. Celene'nin aldığı her nefes

yalnızca yalan söylemek için çekiliyor."

"Çünkü sevgili kız kardeşin, Maergenn'de ondan ayrıldıktan sonra Grail'in izlediği yolu biliyor." Vampir kıkırdadı, ayağa kalktı ve kravatını düzeltti. "Ve çünkü o da seni, senin onu nefret ettiğin kadar nefret ediyor."

"Dior'dan uzaklaşmadım. Onun öldüğünü sanıyordum. Ve sonra olanlar... Hiçbirinin olmasını istemedim."

Son Gümüş Aziz başını eğdi, omuzları çöktü ve fısıldadı.

"Üzgünüm."

Jean-François, soru dolu bir ifadeyle soluk kaşlarını kaldırdı.

"Az önce sinirime hakim olamadığım için," diye cevapladı Gabriel. "İlk konuştuğumuz gece sana saldırdığım için. Sen ve ben arkadaş değiliz, Jean-François. Hiçbir şekilde yakın değiliz. Ama aramızdaki uçurum ne kadar derin olursa olsun, ortak bir yanımız var."

"Öyle mi?"

"İkimiz de Margot Chastain'in oyuncaklarıyız."

Vampir alaycı bir şekilde gülümsedi ve işlemeli topuklu ayakkabısıyla hızla döndü.

"Ve gökyüzü kalp kanı gibi kırmızıya boyandı. Fırtına gökyüzünü parçaladı. Yağmur, kanatlı

"

Jean-François, Gabriel'e döndü ve şiir okurken parmaklarını dudaklarına götürdü.

*"*Sahte tanrıların *rahipleri ve* bozulan antlaşmalar*, cehennemin yanan elindeki tüm parmakları sayarak, kasvetli bir şaşkınlıkla duruyorlardı. Ve Kurtarıcı, gözlerini Yüce Babasının tahtına kaldırdı ve kalbi yeryüzünün kemiklerini lekeledi ve gök gürültüsüne benzer bir sesle haykırdı..."*

"*Bu kanla sonsuz yaşama kavuşacağız,*" diye bitirdi Jean-François.

"Öğreneceğin şeyler, vampir..."

Gabriel omuz silkti, sandalyesine yaslanırken deri giysileri gıcırdadı.

"Peki... sonra konuşmak istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun bulacağın yeri biliyorsun."

Jean-François sadece alaycı bir şekilde güldü. Kadife gibi bir fısıltıyla, kül ağacı ve arzunun yumuşak kokusuyla Meline, elinde altın bir tepsi ile odaya geri girdi. Tarihçi, gümüş azizin *onu* izlediğini fark etti*,* öne eğildi ve onun önüne bir şişe Monét daha koydu. Gabriel'in gözleri, onun ince bileklerinde dolaştı, korsesinin üzerindeki soluk, lezzetli kıvrımların üzerinden boğazındaki nabzına doğru kaydı. Majordomosu gümüş azizin gözlerine baktığında, tarihçi onun titremesini bastırdığını gördü.

Bazıları bizden nefret eder. Bazıları bizi sever. Ama kimse bizi görmezden gelmez.

"İsterseniz Meline'e size eşlik etmesini söyleyebilirim," dedi tarihçi, çikolata rengi gözleri parıldayarak. "Burada tek başına yalnız kalabilirsiniz."

Gümüş aziz şişeyi kaldırdı ve başparmağıyla mum mührünü kırdı.

"Teşekkürler, soğukkanlı. Ama şimdilik yeterince arkadaşım var."

"Yavaş iç, Gabriel," diye uyardı Jean-François. "Cehennemde biraz zaman geçirebilirim."

"Korkma, dostum."

Gabriel acı bir gülümsemeyle kadehini ağzına kadar doldurdu. "Sabırlıyım."

Tarihçi döndü ve koyu renkli ipek ve şahin tüylerinden oluşan bir fırtına gibi hücreden çıktı. Meline onu takip etti, Delphine ise arkalarından demir kapıyı kilitledi.

Marki cebine uzanıp, taşın üzerine tanıdıklarından birini koydu: küçük Claudia, bıyıkları seğiriyor, siyah gözleri parlıyordu. Onu içeride gözetlemek üzere bırakıp, dışarıda nöbet tutan bir grup adamla birlikte, kule merdivenlerinden aşağı indi, Meline, Delphine ve bir düzine başka köle kılıç da onun peşinden gitti.

Marki elbette tedirgindi; gümüş azizin annesi hakkındaki iğneleyici sözleri onu biraz fazla etkilemişti. Ama bunun üzerinde düşünmek için çok az zamanı vardı. Kuleyi inerken, aralarında büyük, demirle kaplı bir sandık taşıyan iki köle daha ona katıldı. Margot'un Dyvok'la yaptığı ziyafetin devam ettiğini duyabiliyordu, sesler, kastratların ilahileri altında mırıldanıyordu, şarkıları başlarının üzerindeki çatıların üzerinde yankılanıyordu. Kulenin altındaki büyük salona ulaştığında, Jean-François, altın kadehlere açılmış bileklerin, pudralı tenlerin ve çiğle ıslanmış uylukların kokusunu alabiliyordu. İçeri girip bir parça kapmak için zamanı olup olmadığını merak etti; annesinin hazırladığı yemekler her zaman seçkin olurdu. Gümüş azizin hikayesinin sonunu düşündü, Gabriel'in buruşuk çarşafların üzerinde çıplak bir şekilde kıvranışını, kurbanına sapına kadar batışını, Meline'in ona bakarken tüylerinin diken diken olduğunu hayal etti.

"Ah, buradasın," dedi parlak bir ses. "Günaydın, amca."

Jean-François durdu, köleler arkasında sıralanmış, kırmızı halı üzerinde altın topuklu ayakkabılarla ona doğru süzülen figüre bakıyordu. Uzun boylu ve heybetli bir kadındı, teni yeni alabaster kadar solgundu. Uzun altın sarısı saçları alnında güzel bir çelenk gibi örülmüştü, muhteşem elbisesi kırmızı dalgalar halinde yere dökülüyordu. Kolunun kıvrımında, küçük bir tüy yumağı tutuyordu — Elidaeni terrier cinsi, köpekten çok sıçana benzeyen bir tür.

"Viscontessa Nicolette. Nasılsın tatlı yeğenim?"

"Je vais bien, Marquis, merci beaucoup." Kadın, Elidaeni aksanıyla, kibar ve asil bir tavırla *mükemmel* bir reverans yaptı. "Böldüğüm için özür dilerim, bir yere gidiyormuşsunuz gibi görünüyor ve *Tanrım,* bu frak ceketiniz gerçekten *muhteşem*."

"Merci."

Marki sessizce durdu, kanından yeğeninin amacını açıklaması için bekledi. Ama Nicolette sessiz kaldı, kaşları hafifçe kavisli, başı hafifçe eğikti.

"Elbiseniz de çok güzel," dedi Jean-François sonunda.

"Ah, *bu* tozlu paçavra." Viscontessa gülerek elini salladı. "Bu şatodan bile daha eski. Aramızda kalsın, onu kölecilerimden birine vermeyi düşünüyordum."

Küçük köpek, markiye boncuk gibi gözlerini dikip, tiz bir havlama çıkardı. Nicolette, soluk elini hayvanın burnuna bastırarak, tısladı.

"*Sessiz* ol Henri, bu Jean-François amcan. Onu tanıyorsun."

"Senin için ne yapabilirim tatlı yeğenim?"

Nicolette tekrar reverans yaptı, köpek artık sakinleşmişti.

"Özür dilerim, dediğim gibi. Ama sevgili büyükannem sizi bulmamı istedi."

Marki'nin dudakları, ruh halini yansıtmayan bir gülümsemeyle kıvrıldı. Jean-François, Nicolette'den *hoşlanmıyordu*. Aslında, onu açıkça nefret etmekten alıkoyan tek şey, bunu yaparsa genç yeğenine hak ettiğinden çok daha fazla ilgi göstereceği idi. Nicolette'in kadife sesinden hoşlanmıyordu. Güzel yüzünden. Onun çok modern ve itiraf etmek gerekirse çarpıcı moda anlayışı. Onun asilzade olmasından hoşlanmıyordu. *"Aramızda kalsın"* dediğinde, aslında kastettiği şeyin *"aramızda kalsın ve bunu anlatmam için yeterince uzun süre duran herkes arasında kalsın"* olmasıydı. Ama Jean-François'nın genç viskontes hakkında en çok nefret ettiği şey, *o* kelimeyi kullanmakta ısrarcı olmasıydı.

Büyük anne.

Sanki Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi, yüzü ay gibi, çenesi lekelerle kaplı, memeleri sarkmış bir ölümlü dişi domuzmuş gibi. Sanki Çobanların İlk'i, bu dünyada hâlâ yaşayan en yaşlı vampir Priori Chastain, sallanan sandalyesinde oturmuş, kucağında iğnelerle dikiş dikip, ayaklarının etrafında torunları oynarken fetihlerini planlıyormuş gibi.

Büyükannem.

Dürüst olmak gerekirse...

"Ve ne bizim bizimİmparatoriçe Ölümsüz ne bana beni?" Jean-François sordu.

"Son Gümüş Aziz ile görüşmelerinizin nasıl gittiğini soruyor."

Marki dudaklarını büzdü, satır aralarını okuyarak tekrar yürümeye başladı.

"Draigann haklıymış o zaman. Dame Kestrel ve Voss yaklaşıyor."

"Öyle mi?" Nicolette, kabarık sıçanı göğsüne sıkıca bastırarak onun yanına geldi. "İtiraf etmeliyim ki duymamıştım. Ama aramızda kalsın amca, o gelmek için ne kadar uzun sürerse, benim memnuniyetim o kadar artıyor. Onun hakkında söyledikleri doğru mu sence?"

"Ne diyorlar peki?"

"Hadi ama, mutlaka hikâyeleri duymuşsundur." Nicolette kolunu Jean-François'nın koluna takarak komplo kurar gibi fısıldadı. "Demir Bakire'nin *on bin* adamı öldürdüğü söyleniyor. Savaşta Kestrel Voss'tan daha korkunç bir Demir Kalp olmadığı söyleniyor."

"Sen bilirsin tabii, tatlı yeğenim," diye cevapladı Jean-François, onun fazla samimi dokunuşuna tepki göstererek. "Sen Forever Kralı'nın sarayında büyükelçiydin."

"Evet, ama *savaş* alanına onlarla birlikte gitmedim. Tanrım, bunu hayal edebiliyor musun?"

"Kabul ediyorum, hayal edemem."

"Tabii ki hayal edemezsin, sen medeni bir insansın." Nicolette sevgiyle kolunu sıktı. "O korkunç *çığlıklar*. Ve *koku.* Tanrım, ölümlü askerlerin öldüklerinde altlarına yaptıklarını biliyor muydun? Bazıları savaş *başlamadan* önce pantolonlarını dolduruyorlar."

"Ne kadar kaba."

"Tanrım, *biliyorum*. Birazcık haysiyetle ölmeyi öğreneceklerini sanırsın. Tsk. *İnekler*. Açıkçası, kan çok güzel, ama onu taşıyan çoğu ceset bana tamamen iğrenç geliyor. Tabii ki bazıları güzel değil demek değil, ama..." Nicolette aniden durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman *Tanrım,* sormayı neredeyse unutuyordum! Yeni gelen nasıl gidiyor? Eve dönerken yağmaladığım o genç, iri yarı Nordish şey? Adı Dario'ydu, değil mi? Hafızamdan biraz silikleşti, ama *muhteşem* bir penisi var..."

"Hediyen çok beğenildi, tatlı yeğenim. Merci."

"Karşılık mı?" Nicolette, ağzı açık bir şekilde amcasının koluna vurdu. "Beni şaşırttın amca. Onun alıcı, senin de veren olduğunu düşünürdüm, ne kadar

Bu gerçekten *skandal*."

Jean-François'nın gülümsemesi bıçak sırtı kadar inceydi. "Kesinlikle."

Nicolette'in gülümsemesi kayboldu ve Meline'e ve arkasındaki kölelere bakarak sesini alçaltı. "Bu arada, sana tekrar teşekkür etmek istedim. Büyükannemin kulağına söylediğin nazik sözler için. Ona ödüllerimi getirdiğimde bana minnettarlık gösterir diye düşünmüştüm, ama aramızda kalsın, aslında biraz kızgın görünüyordu. Lord Fabién gibi o sefil *kız* hakkında durmadan konuşup durdu, Tanrım, *o kadar da* güzel değildi."

"Benim için zevkti. Les liens du sang, c'est sacré."

Nicolette, Jean-François'nın kolunu tekrar sıktı ve boyalı dudaklarını yanağına bastırdı. Ama gülümsemesi, gözlerindeki ışıkla birlikte kısa sürede söndü. İkili, Mahné ve Phaedra'nın benzerlikleriyle süslenmiş devasa demir kapılara ulaşmıştı: Ölüm ve Korku'nun ikiz melekleri. Chastain üniformalı dört köle kılıçlı, markiz ve grubu yaklaşırken kenara çekilerek önlerinde nöbet tutuyordu. Nicolette, kabartma heykellere bakarak dudaklarını araladı ve güzel yüzü zaten kanı çekilmemiş olsaydı, Jean-François onun bembeyaz olacağından emindi.

"Oh. *Oraya* mı gidiyorsunuz?" "Bize

eşlik etmek ister misiniz?"

Viscontessa o anda biraz sert ve biraz fazla yüksek sesle güldü. "Oh, çok isterim, merci. Senin arkadaşlığını ne kadar *sevdiğimi* biliyorsun, amca. Ama kan şölenine dönmeliyim. Büyükannem haber bekliyor."

"Emin misin?" Jean-François bir kaşını kaldırdı. "Son Liathe'yi yakalayan sendin sonuçta. Ve onun sefil kardeşi. Düşmanlarının yenilgisini sevinmek istemiyor musun?"

"… Hayır."

Nicolette tekrar yutkundu ve başını salladı.

"Hayır, amca. Kesinlikle istemiyorum."

Küçük Henri, sahibesinin endişesini hissederek titreyerek hırladı. Nicolette'in derin mavi gözleri Phaedra'ya sabitlenmişti; karanlık kanatları açılmış, meleklerin sert ellerinde bir kadeh ve sabah yıldızı tutuyordu. Marki, yeğeninin koluna hafifçe vurdu.

"Très bien. Öyleyse Ölümsüz İmparatoriçe'ye görevi üstlendiğimizi söyle. Burada neyin söz konusu olduğunu çok iyi biliyorum. Onu ve bu evi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Yemin ederim."

Kanından yeğeni hiçbir şey söylemedi, gözleri hala Korku Meleği'ne sabitlenmişti.

"... Nicolette?"

Viscontessa gözlerini kırptı ve bu sefer kusursuz olmayan bir reverans yaptı.

"Nasıl isterseniz, amca."

Küçük Henri homurdanırken, kapılara bir kez daha göz attı.

"Aşağıda dikkatli olun."

Nicolette kanlı kadife eteğiyle bir hışırtı çıkararak döndü ve büyük koridordan hızla uzaklaştı. Jean-François'nın başını sallamasıyla muhafızlar kapıları açtılar ve arkasında geniş bir merdiven dizisi belirdi. Meşaleler yakıldı, Marki o nefret dolu alevlere sırtını döndü ve birlikte, o ve arkadaşları aşağı indiler, demir kaplı sandığın içindekiler yürürken tıkır tıkır sesler çıkarıyordu. Bu yol artık tanıdıktı — Sul Adair'in altındaki ışıksız labirente kıvrılan siyah bir spiral — ama tanıdık olması Jean-François'ya huzur vermiyordu ve Nicolette'in rahatsızlığından duyduğu eğlence, kısa sürede kendi rahatsızlığı tarafından yutuldu. Burası imparatorluğun en karanlık hapishanesiydi. Cennetteki herhangi birinden daha çok bu ismi hak eden bir canavarı tutmak için yapılmış bir zindan.

Liathe'lerin sonuncusu.

Şimdi, gümüş zincirlerle mühürlenmiş yüksek taş kapıların önünde duruyorlardı. Marki, majordomunun asma kilidi açmasını izledi ve gümüşün kadının cildinde bıraktığı yanık izine yüzünü buruşturdu. Jean-François, Delphine'e, kaptana ve kapıları iten beş kılıcına başını salladı. Ve değerli kitabını kolunun altına sıkıştırarak, tarihçi hücrenin içine adım attı.

Pürüzlü duvarlar. Nemli taşlar. Tamamen karanlık. Tek ses, karanlıkta ilerleyen bir yeraltı nehrinin akışıydı ve tek his, ensesindeki soğuk bir karıncalanmaydı. Jean-François içeri doğru ilerledi, meşale ışığı karanlığı yarıp geçti; nehrin kenarında küçük bir masa yan yatmış, yanında koltuk devrilmiş, kimyasal küre kırılmıştı. Meline her şeyi düzeltmeye başladı, nehrin karşısındaki şeyi görmemeye çalışarak

ancak Jean-François onu artık görebiliyordu, karanlıktan bir hayalet gibi eriyip, ışığın ucunda duruyor ve aralarındaki sular kadar siyah gözleriyle ona bakıyordu.

"Günaydın, günahkar."

Sözler bir fısıltıydı, yumuşak ama tehditkardı, ancak bunları söyleyen canavar hiç de öyle görünmüyordu. İnce, narindi; öldürüldüğü anda sonsuza kadar hapsolmuş bir hizmetçi. Gözleri gece yarısı kadar siyahtı, saçları da öyle, bıçak gibi düz ve kırmızı bir frak ceketle örtülü ince omuzlarından dökülüyordu, bir imparatorun sarayına yakışacak kadar zarifti. Yüzü karanlıkta belirgindi, ama bir zamanlar gümüş bir kafesin arkasında sıkışmış olan çenesi, parçalanmış et ve çıplak kemiklerle dolu, şimdi açığa çıkmış ve sağlamdı. Kafes, kardeşi onu öldürmeye çalışırken parçalanmış ve eski yaraları...

... Eh. *Bu* hikayeyi sadece o ve Yüce Tanrı biliyordu.

"M^{lle}Castia," Marki başını salladı. "Bonsoir."

Son Liathe başını eğdi ve onu bir kurt gibi süzdü.

.

"Seni burada görmek beni şaşırttı."

"Ben sürprizlerle doluyum, mademoiselle."

Karanlıkta yumuşak bir kahkaha çınladı. "En azından bir iki gece beni aç bırakarak cezalandıracağını sanmıştım. Cezalandırmayı *çok* seviyorsun, değil mi Jean-François?"

"Bazıları diğerlerinden daha az. Örneğin senin arkadaşlığın."

Küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı, bakışları sanki... *sevgiyle* yumuşadı. Gözleri maiyetini taradı; yanan damgaları ve meşe göğüsleri olan iri yarı köleler, siyah kadife brokar giysili, sadece altın bir tepsi, bir kadeh ve yeşil camdan bir şişeyle donanmış majordomosu. Ama canavarın siyah bakışları şimdi *ona* odaklanmıştı. Meline sandalyeyi ve masayı düzeltti, şişeyi ve kadehi masanın üzerine koydu ve bir kez daha efendisinin yanındaki yerine geçti. Ama Jean-François, canavarın bakışları altında onun gerildiğini hissetti; gece yarısı gibi gözleri kısılmış, kansız dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü.

"Draigann," diye fısıldadı Celene.

"Onun kafasından uzak dur," diye tükürdü Jean-François. "Yoksa seni burada açlıktan ölmeye terk ederim."

Celene gözlerini kırptı ve Meline inleyerek ayakları üzerinde biraz sallandı. Thrallswords öne çıktı ve kadını sürükleyerek uzaklaştırdı, Last Liathe ise bakışlarını tekrar Marki'ye çevirdi.

"İkimiz de *bunun* doğru olmadığını biliyoruz."

"Bana yalancı mı diyorsun? *Kara! Kara!* diye bağırdı çaydanlık tencereye?"

Celene tekrar gülümsedi ve yüzünden koyu renkli bir saç tutamını çekerek, "Margot'un büyük toplantısı," dedi özlemle. "Sonunda geldi çattı. O sinekleri ağına çekmek kolay olmamıştır. İmparatoriçe'nin hangi yemi kullandığını merak ediyor insan. Ama başarısı için annenize tebriklerimizi iletin, küçük Marki. Tabii... onu buraya gelmeye ikna edebilirseniz, övgülerimi şahsen iletebilirim?"

"Tehlikeli bir çizgide yürüyorsunuz, mademoiselle."

"Bazıları bunun üzerinde dans ettiğimi
söyleyebilir, günahkar."

"Lachance hakkında bana yalan söyledin."

"Sana öldüğünü söyledim. Öyleydi de." "Ama
yine de yaşıyordu."

O zaman gülümseme kayboldu, siyah bakışlar suya düştü. "İkimiz
de *bunun* doğru olmadığını biliyoruz."

"*Öyle* mi?"

Jean-François parmaklarını şıklattı. Onun işaretiyle, demir kaplı sandığı taşıyan köle kılıçlar öne çıktı ve yüklerini kayalık kıyıya bıraktı. Liathe, sandığın kapağını açıp içindeki düzinelerce kil çömleği ortaya çıkardıklarını izledi.

"O nedir?" diye sordu.

Marki eğildi ve çömleklerden birini kaldırdı. Çömlek büyük bir kavun büyüklüğündeydi, taş kadar ağırdı, kil derin okyanus mavisi renkte sırlanmıştı ve kenevirle bağlanmış mantarla kapatılmıştı. Marki tek kelime etmeden çömleği Celene'nin kafasına fırlattı.

Celene hiç zorlanmadan hareket etti, paltosu havada kırmızı bir iz bıraktı. Çömlek zararsız bir şekilde uçtu, *gürültüyle* parçalandı ve içindekileri soğuk taşların üzerine döktü. Kaygan. Yapışkan. Altın gibi parıldayan ve kokusu...

"Lamba yağı," diye fark etti.

Hücrede *bir patlama* daha duyuldu, bir tane daha, *bir* tane *daha...* Marki, köleleri nehrin karşısına birbiri ardına çömlek fırlatırken geride duruyordu. Tabii ki hiçbiri Celene'ye isabet etmedi; o çok hızlı ve çok zekiydi, düşen çömlek yağmurunun arasından bir bıçak gibi sıyrılıyordu. Ama ayaklarının altındaki taş kısa sürede yağla kaplandı, birkaç damla diz boyu botlarına sıçradı, meşalelerin yansımasıyla parıldıyordu. Şimdi kıyıda sıralanmışlardı; ellerinde yanan meşalelerle bir düzine adam, onları körfezin karşısına atmaya hazırdı.

"Kardeşinin dediği gibi yalancısın, M^lle^Castia. Ama bazı konularda bana doğruyu söyledin." Jean-François'nın dudakları kıvrıldı. "Örneğin, ateşten korkman gibi."

Gece yarısı gözleri Jean-François'ya sabitlendi,

parıldayarak. "Sen yapmazsın..."

"Düşünceleri okuyabilen sensin, mademoiselle. Öyleyse şimdi benim düşüncelerime bak ve bana gerçeği söyle." Tarihçi, su kenarına adım attı ve somurtarak baktı. "Yapmaz mıyım?"

Celene, Jean-François'ya bakışlarını sabitleyerek, yağlı taş gibi sessiz kaldı.

"Sen, İmparatoriçemin krallığının en derin, en karanlık çukurundasın," diye tısladı Marki. "Senin dostun olduğunu iddia eden o aptallar öldürüldü. Umutlarını bağladığın o masallar sona erdi. Ve akraban olarak adlandırabileceğin tek yaşayan adam, seni *domuz gibi* kesilmeni görmek umuduyla kendini çoktan sattı."

Bunu duyunca gerildi, dudakları dişlerinden geri çekildi.

"Gabriel."

"Kardeşin sana ihanet etti. Tam da başının üzerindeki kulede, son birkaç saati rahatça annemin mahzenindeki en iyi şarapları yudumlarken ve bir tarlakuşu gibi şarkı söyleyerek geçirdi. Ve onun şarkısına verdiğim tek teşvik, senin ölümünü izleyebileceği vaadiydi."

Son Liathe, parıldayan siyah gözleriyle hırladı.

"*Piç kurusu*."

"Ve gururlu. Sık sık söylediği gibi, *aptal olmaktansa piç olmak daha iyidir*. Ama *ikiniz de* aptalsınız, eğer istediğimi vermezseniz ayaklarınızın altındaki taşı ateşe verip sizi dans ederken izleyeceğime inanıyorsanız." Marki çenesini kaldırdı, öfkesi açıkça ortadaydı.

"Senin hakaretlerinden bıktım usandım, velet. Kendini beğenmiş küçük iğnelemelerinden. Burada her şeyi kontrol altında tuttuğuna dair aptalca hayallerinden. Ben senden daha yaşlı *ve* daha üstünüm. Damarlarında akan tüm güç çalınmış, kazanılmamış. Bahis oynadığın tüm paralar altın değil, pirit. Ve senin küstahlığına bir nefes daha tahammül edemeyeceğim."

Jean-François paltosunu bir kenara attı ve deri koltuğa oturdu. Meline, yanındaki masaya bir kimyasal küre daha koydu, şişeyi açtı ve kadehini ağzına kadar doldurdu. Taze kan kokusu havayı doldururken, Marki bacak bacak üstüne attı ve tarih kitabını kucağına koydu, yeni bir sayfayı düzeltti.

"Bana Kutsal Kase'yi anlatacaksın. Anne Maryn'i. Lachance'ın Kalpsizler tarafından öldürüldüğü iddia edilen olaydan sonra yaşanan her şeyi. Beni aldatmaya kalkışırsan, yanarsın. Beni aldatmaya çalıştığından *şüphelenirsem*, yanarsın. Bana hakaret edersen, yanarsın. Ben, Kanlı Chastain'in Markisi Jean-François, Margot Chastain'in Tarihçisi, Adının İlk ve Sonuncusu, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi. Ve *senin* saçmalıklarından bıktım artık."

Celene'nin gözleri ayaklarının dibindeki yağı taradı, askerlerin elindeki meşalelere yükseldi ve sonunda Jean-François'da durdu.

Ve yavaşça başını eğdi. "İyi oynadınız,

seigneur."

"İnan bana, M^{lle}Castia, bu kanlı bir oyun değil."

Marki, paltosundan iki kurt ve iki ayın oyulduğu tahta bir kutu çıkardı. İçinden, omuzlarını süsleyen tüyler kadar siyah bir tüy kalem çıkardı ve koltuğunun kol dayanağına küçük bir şişe koydu. Tüy kalemi mürekkebe batıran Jean-François, karanlık ve bekleyiş dolu gözlerle başını kaldırdı.

Celene derin bir nefes aldı, havada lamba yağı kokusu vardı.

"Başla," dedi vampir.

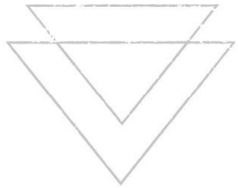
İKİNCİ KİTAP

CELENE CASTIA'NIN DOKUZ HAYATI

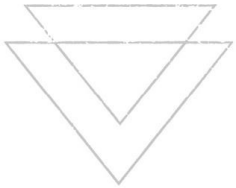
Böylece, Elidaen'in Beş Katlı Tahtı'nın her türlü çatışmanın pençesine düştüğü İmparatorluk 676'nın karanlık yılı sona erdi. Güzel Ossway, Untamed'in eline geçti, altın Sūdhaem, Shepherds tarafından tahrip edildi, Forever King'in yirmi yıl önce Vellene'yi ezmesinden bu yana Talhost'tan hiçbir haber alınamadı. Yaz rüzgarları kısa bir soluklanma, eriyen nehirler ve öfkeli kıyılarda durmuş Ölü ordular hakkında fısıldıyordu. Ama kışla birlikte ne gelecekti?

Kimler gelecekti?

—LUIS BETTENCOURT
ELIDAEN'IN TAM TARIHI

I
O YÜKSELDİ

"Ben mucizelere inanan biri olmadım hiç, seigneur."

Havada yoğun bir yağ kokusu vardı, köle kılıçlılar yanan meşalelerle karanlık kıyı şeridinde duruyorlardı. Ama Son Liathe nispeten kuru bir yer bulmuş, kanlı paltosunu geriye atmış ve taşın üzerine çapraz bacaklı oturmuştu. Soluk parmakları dudaklarına değmiş, koyu renkli gözleri suya bakıyordu. Nehrin şarkısının altında yumuşak bir sesle konuşmaya başladığında, Jean-François kendini beğenmiş gülümsemesini saklamak için elinden geleni yaptı.

"Vasiyetnameler onlardan bahsediyor," dedi Celene. "Tarih de öyle. San Antoine'ın Eversea'yı ikiye ayırması. Kurtarıcı'nın kral Thaddeus'un ordusunu tek bir kılıç darbesiyle yere sermesi. Hatta sevgili kardeşimin İkizler Savaşı'nda Fabién'in lejyonlarına karşı kazandığı zafer. Ama bunları ne kadar sık duysam da, hayat bana kesin ve gerçek bir ders vermişti.

"Mucizeler benim gibiler için efsane gibiydi.

“Korkunç Anne Maryn'in kollarında, gevşek ve neredeyse kansız bir şekilde asılı dururken, öleceğime emindim. Maryn'in vücudu bir çocuğunki gibiydi, öldürüldüğünde sadece altı ya da yedi yaşındaydı ve çürümüş siyah cüppeler giymişti. Ama gücü, bizim bildiğimiz *hiçbir şeye* benzemiyordu, tabutundan kalkıp beni sanki bir tüy kadar hafifmişim gibi yakaladı. Gözleri yıldızlar arasındaki boşluklar kadar karanlıktı, dişleri herhangi bir kılıçtan daha keskindi ve boğazımıza saplandı. Ve o

beni içtiğinde, onun içindeki devasa *boşluğu* hissettim — yüzyıllar boyunca uykuda geçirilen kuraklık gibi bir özlem, beni tamamen yutmaya hazırdı.

Celene birkaç saniye durakladı ve başını salladı.

“Korkmadığımı söyleyemem. Acı ve mutluluk… *tarif edilemezdi*. Ruhumun bağlarından koparıldığını hissedebiliyordum; Ölüm Meleği solgun kollarını genişçe açmıştı. Ancak bedenim yok olsa da, İnançlıların İlk'i Illia'nın öğretileri, bu birleşmeyle ruhumun kurtulacağını vaat ediyordu. Yargı Günü'ne kadar Maryn'in bedeninde taşınacaktım, tıpkı benim de tükettiğim tüm o ruhları taşıdığım gibi. Şimdi onların seslerini duyabiliyordum, içimde çığlık atıyorlardı; yıllar boyunca yediğim tüm o ruhların korosu, aynı korkunç nakaratı söylüyordu.

"*Şimdi anlıyorsun, Celene Castia.*

Bize ne yaptığını şimdi anlıyorsun.

"Ve sonra, başladığı kadar ani bir şekilde, Maryn içmeyi bıraktı.

"Ölmek üzereyken, paçavra ve dal parçalarıyla dolu bir çuval gibi kollarında asılı kaldık. Ve o, boğazımızın enkazından ağzını kaldırdı, tuzlu suyla ıslanmış sarı saçları cildine yapışmış, dipsiz gözleri tavana doğru yükseldi. Kutsal Kase'yi, başımızın çok üstündeki katedral mahzenindeki Ana Bakire'nin Mezarı'na, mezara koymuşlardı.

"Onlar ona Tanrı'nın Kızıl Eli adını vermişlerdi. La demoiselle du Graal. Ama daha da önemlisi, fısıltıdan çığlığa, çığlıktan ilahiye dönüşen bu sözler basitti ve doğruydu, şimdi Maryn'in dudaklarından kanlı bir fısıltıyla dökülüyordu.

"*San Dior.*"

Maryn korkunç tutuşunu bıraktı ve bizi ayaklarının dibindeki tuzlu suya düşürdü. Deniz suyunda eski kan kokusu alabiliyorduk, onu uyandıran eski kanla hala lekelenmiş, onun yükseldiği taş tabutu görebiliyorduk. İlk Beş'in heykelleri üzerimizde yükseliyordu — sahte tanrıların rahipleri ve bozulmuş antlaşmalar, öldürdükleri mesih etrafında toplanmışlardı. Maryn onları görünce gözlerini kısarak, boyunlarındaki mühürlere bakışlarını kaydırdı — kuzgun ve

ayı, yılan, kurt ve kafatasları. Sonra bana baktı.

"*Sen kimsin?"*

“Sesi melodik, çocuksu, o dipsiz gözleri ve açgözlü ağzıyla tamamen tezat oluşturuyordu. Ama onda bir *güç* hissedebiliyordum, kollarının gücünü, susuzluğunun derinliğini hatırlıyordum ve o bir çocuk gibi görünse de, korkudan neredeyse dilim tutulmuştu.

"Celene," diye başardık. "Korkunç Wulfric'in L-

liathe'si*." "Wulfric*. *Kan kardeşimiz nerede?*

“Dişlerimizi sıktık, içimizde taşıdığımız ruhlar şimdi içimizde tırmanıyorlardı, biri diğerlerinden daha yüksek sesle, onu mahveden kadına şekilsiz bir öfkeyle bağırıyordu.

"O son uykusuna yattı," diye fısıldadık, dizlerimizin üzerine çökerek. "Jènoah da."

Maryn'in omuzları çöktü ve küçük elini göğsüne bastırdı. Bir an için gerçekten bir çocuk gibi göründü, dudaklarından öyle bir keder ve acı dolu inilti çıktı ki, kalbimiz bu sese burkuldu. Az önce bizim hala kanayan boğazımızdan içtiği kanın gözyaşlarının, melek gibi yanaklarından aşağı aktığını gördüm.

"Nasıl?

“İçimdeki ses kükredi, itiraf etmemi istedi. Tövbe etmemi istedi. Ama ben kendimi ayağa kaldırdım, üzerimden deniz suyu ve kan damlıyordu. Kararlılığımı pekiştirerek onu yaşadığı karanlığa geri ittim. Burada efendi bendim, o değil. Babam bana *Küçük Dağ* derdi. Demir paslanır. Buz erir. Ama ben Celene Castia'ydım.

“Ve ben *taştan* yapılmıştım.

“Jènoah, Cairnhaem'in zeminine kendi kanıyla bir not bıraktı,” dedik ona. *“Bu bekleyiş çok uzun sürdü*. *Bu yük çok ağır*. Ama biz ateşi taşıyoruz, Anne Maryn. Usta Wulfric'in öğretileri içimde yaşıyor.” Başımızı eğdik, keder ve kayıp şimdi göğsümüzü parçalıyordu. 'Biz... onu *bulduk*, Anne. Cennetin Varisi. Perdeyi yırtıp tüm lanetli ruhlarımızı kurtaracak olan. Ama ben...'

O zaman gözlerimi kapattım. Fısıltımda suçluluk ve korkunç bir keder vardı.

*"*O savaşta öldü. Dyvok'a karşı. Onu kurtarmaya *çalıştım*, biz kurtarmaya çalıştık..." Dişlerimden sıyrılan dudaklarımla inledim. "Ey tatlı ve merhametli Tanrım, *beni affet..."*

“Ama Maryn'in gözleri benden ayrılmış, yine başımızın üstündeki tavana kaymıştı. Ve başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Sanki acı çekiyormuş gibi hareket ediyordu, uzun yıllar hareketsiz kalmaktan vücudu kaskatı kesilmiş, çığlık atan heykeller ve kirle kaplı mezar taşları arasında topallayarak, Amath du Miagh'dair'e çıkan dolambaçlı merdivene ulaştı.

“Zayıf ve susuz, onun peşinden topallayarak takip ettik; çürümüş siyahla sarılmış küçük, solgun bir figür, merdivenlerde gittikçe yükseliyordu. Yaralı, acı içinde, onun peşinden sendeleyerek yürüdük ve sonunda kan ve yenilginin kokusundan kurtulup, yukarıdaki Ana Bakire'nin mezarına ulaştık.

Duvarlar çatlamıştı, Michon ve diğer Şehitlerin mozaikleri, yukarıdaki şehirdeki savaşların izlerini taşıyordu. Ama Mothermaid'in mezarı neredeyse sağlamdı. Mermerden yapılmış, zamanla kararmış büyük bir gümüş heykel ile örtülmüştü. Mothermaid, kafataslarından oluşan bir yatakta dinlenirken, dans eden kerubimler ve gümüş kılıçlarla nöbet tutan güçlü serafimler tasvir edilmişti. Ve o mezarın önünde Maryn duruyordu.

"Anne?" diye fısıldadık.

"O içeride," dedi Maryn. "*Cennetin Varisi*."

"Başımızı salladık, gözlerimizi yere indirdik, dilimizde başarısızlığın acı tadı vardı. 'Cenaze töreni üç gün önce yapıldı. Yüce Tanrı ona sonsuz huzuru bahşetsin...'

"*Aptal.*"

"Kafamı kaldırdım, o tek kelimenin öfkesi karnımızı burkuyordu.

"*Dinle.*"

“Ben itaat ettim, başımı eğdim, gözlerimi indirdim. Dışarıda sesler duyuyordum — Maergenn'e yapılan saldırıdan sağ kurtulan tutsaklar, Dior'un kurnazlığıyla özgürlüklerine kavuşan köleler. Denizin ve yalnız martıların şarkısı. Ama sonra, Mothermaid'in mezarının çatlak mermer yanlarında, onu duydum. Zayıf, ama kesin. Ve göğsümüzün içindeki ölü kalp atsaydı, sevinçten kaburgalarımızdan fırlayıp çıkardı.

"Güm. Güm. Güm.

"Ve sonra, o kadar zayıf ki, cennetin kıyısından bir melek çağırıyor olabilirdi...

"Beni duyan var mı lan?

"'Dior,' diye nefes nefese kaldık. 'Tanrı ve Mothermaid'e şükürler olsun, o
yaşıyor!

"Nasıl olduğunu da, neden olduğunu da bilmiyordum, ikisi de umurumda değildi. Şekilsiz bir çığlık atarak, onu mezardan kurtarmak için ileri atıldık. Ama mezarın kapağı gümüştü, tonlarca ağırlığındaydı - onu çekip çıkarmadan önce ellerimizi küle çevirecekti. Bu yüzden, şimdi duvara yaslanmış olan Anne Maryn'e bakarak, çılgınca ve sevinçten titreyerek bağırdık.

"Yardım getireceğiz!"

"O mezardan uçarak çıktık, yemin ederim, daha önce *hiç* tatmadığım bir umutla kanatlandık. Onun ölümünü *görmüştüm*, Tarihçi. Lilidh Dyvok'un elinde boynu çıtırdayan odun gibi kırılmış, bedeni tüm şehrin yas tutması için cenaze töreninde sergilenmişti. Ama şimdi, imkansız, kutsanmış, inanılmaz *bir mucize,* Taçlar Salonu'ndan geçip Dún Maergenn'in merdivenlerine koşarken dudaklarımızdan dökülen çığlıklar ve ciğerlerimizin tüm gücüyle haykırışlarımız.

"O DİRİLDİ!"

"Halk bize temkinli ve korkmuş bir şekilde bakıyordu — onlar tarafından neredeyse yok edilen bir şehirde bir canavar daha. Ama dún avlusunun enkazı ve yıkıntıları arasında, tanıdığım birini gördüm. Joaquin Marenn. Aveléne'nin eski avcı köpeği. Dyvok'un kölelerini esaretten kurtaran ve bu şehri tamamen özgürleştiren komplonun Dior'un suç ortağı. Birkaç adamla birlikte duruyordu, avcı köpeği Elaina da onun peşindeydi.

"M. Marenn!" diye bağırarak ona doğru koştuk.

"M^{lle}Castia," diye cevapladı, gözlerinde endişeyle. "Ne oluyor..."

"Dior dirildi! Kutsal Kase *yaşıyor,* anlıyor musun? O *ölümden dirildi!*"

"Çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı ve etrafımızdaki insanlar inanamayıp mırıldanmaya başladılar, benim küfürlerime tepki göstererek tekerleği işaret ettiler. Ama biz onun kolunu sıktık ve konuşurken gözlerimizi onun gözlerine dikip baktık.

"Adamları getirin! Bulabildiğiniz kadar çok adam! Ve *acele* edin!"

"Dönüp, dún'a doğru koştuk. Joaquin*,* köpeğine *kalmasını* emrederek, bir avuç iri yarısı beyefendiyi topladı, ellerinde hala eski köleliklerinin izleri vardı. Ve bizim

çığlıklarımızla teşvik edilerek, büyük salonlardan geçip Niamh Nineswords'un kalesinin gizli taş yollarından aşağıya doğru bizi takip ettiler. Arkamızda gürültünün arttığını, benim ifşaatımın şehirde yayıldığını duyabiliyordum. Joaquin, çenesini sıkmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, yanımda hızlıca koşuyordu — Dior'un cesareti ve fedakarlığı sayesinde hayatı kurtarılmış olan bu çocuk. Onda, içimde yananla aynı şeyi görebiliyordum — kederle boğulmuş, tek bir kıvılcım haline gelmiş inanç ateşi, şimdi tamamen kaybolmuş gibi görünen bir umutla yanıyordu.

"*Umut*.

Joaquin ve diğer yanıklar mezarın etrafında pozisyon alırken, biz Amath du Miagh'dair'e koştuk. İri yarı bir adam, Maryn'i fark edince irkildi. Maryn, bir köşede sessizce çökmüş, günah kadar karanlık gözlerle izliyordu. Ama Anne sadece gülümsedi, kutsal ve melek gibi — beni küle çeviren dehşetten çok uzak bir gülümseme.

"Hızlı olun, ey sadık kılıçlar. Tanrı'nın kendisi bugün kutsal işinizi övecek."

"Güm. Güm. Güm.

"Mezarın içinde bir çarpıntı, en hafif bir çığlık.

"Orada kimse var mı?

"Yüce Tanrım ve Meryem Ana," diye fısıldadı Joaquin. "Bu

gerçek." "Kaldırın!" diye bağırdık. "Tanrı aşkına, *KALDIRIN*!"

Mezarın içindeki vurma sesi daha da yükseldi, Dior'un çığlıkları daha da tizleşti ve biz de "*GELİYORUZ, CHÉRIE! "* diye bağırdık. Kapıda bir gürültü duydum, avludan daha fazla insan iniyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, merakla bakıyorlardı. Ve kalabalığın arasından tanıdık bir siluet itişip kakışarak ilerledi, deri ve kürk giymiş, kabartmalı demirden bir göğüs zırhı takmış, örgülü saçları ateş kırmızısı, gözleri serbest bırakılmış bir dişi aslanın altın rengi.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu Phoebe á Dúnnsair.

"O yaşıyor!" diye bağırdı Joaquin. "Dior yaşıyor, M^{lle}Phoebe, bize yardım edin!" Phoebe'nin gözleri bizimkilerle buluştu, endişeyle doluydu. Ama

bu kadınla ben barut ve ateş gibi birbirimizden nefret etsek de, yüzümüzü bir gülümseme gibi bir şey buruşturdu.

"O *dirildi,* et cadısı."

"Merhaba?

"Tatlı Ay Anneler," diye fısıldadı Phoebe.

"Et cadısı mezara koştu, ama yine gümüş tarafından uzak tutuldu ve Joaquin ve arkadaşlarının bu görevi yerine getirmelerini izlemek zorunda kaldı. Yanmışlar, Dior'un kanıyla kölelikten kurtulmuş olsalar da, kutsal olmayan efendilerinin bir kısmı hala güçlerini koruyor gibi görünüyordu ve yüzleri kızarmış, çaba sarf ederek, o büyük kapak taşını bir parça bir parça, her santimetresi işkence gibi bir mil kadar ağır olan bir şekilde kaldırdılar.

“Demir eldiven giymiş parmaklar mezarın tepesinden ve kapak taşının kenarından çıktı ve gümüşün tehdidine rağmen, biz onu tuttuk ve sıktık.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Buradayım, *buradayım*!" "Seni duyuyoruz, chérie! Geliyoruz!"

“Merak dolu fısıltılar izleyenler arasında yayıldı, eski yaz çalılarında alev gibi yayıldı. Ve bu mırıldanmalar, gümüş melekler sonunda kenara atıldığında nefes kesen çığlıklara dönüştü ve onun yatırıldığı soğuk taş beşikten, San Michon'un Kutsal Kase'si rahatlamanın hıçkırıklarıyla patladı.

"*'DIOR! '*

“Nefes nefese, ağlayarak, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına yapışmış kül rengi saçlarıyla kollarımıza atıldı. Hâlâ üzerine giydirdikleri zırhı giyiyordu, onu göğsümüze sıkıca sarıp tüm bu olanlara hayretle ağlarken metal gıcırdıyordu. Phoebe bir çığlık atarak bize atladı, kollarını kıza doladı, gözyaşları yüzünden akarken dudaklarını Dior'un yanaklarına ve gözlerine bastırdı. Yanıklar şaşkınlıkla bakıyorlardı, Joaquin dizlerinin üzerine çöküp en yüce cennete şükranlarını sunuyordu, ölümün soğuk kollarından kurtuluş gelmişti.

“Dior şaşkın bir şekilde ağlıyordu, sanki bunun nasıl olabileceğine dair bir açıklama yapabileceğimizi düşünerek bizim ve Phoebe'nin yüzlerine bakıyordu. Sıcak, nefes alıyordu, boynu sağlamdı ve vücudu görünüşte zarar görmemişti. Ama cevap bulamadığımız için, sevdiğimiz, *çok* ihtiyacımız *olan* bu kızın bir şekilde hayata döndüğünü görmekten dolayı sevinçle odaklandık.”

Son Liathe başının üzerindeki tavana bakarak, hayretle yumuşak bir sesle konuştu.

"Ve o anda, seigneur, mucizelere inanmaya başladım. "'İyi misin?' Phoebe fısıldadı. 'Sen...'

“Et cadısı o anda Dior'un ellerine baktı. Sağ eli, altın filigranlarla süslenmiş çelik bir eldivenle kaplıydı. Ama Dior'un diğer eli çıplaktı, o korkunç son savaşta aldığı yaralar herkesin görebileceği şekilde ortadaydı. İşaret parmağı ve başparmağı hariç tüm parmakları yoktu; Reyne á Maergenn'in hayatını korkunç Lilidh'ten kurtarırken kopmuştu. Onu toprağa verdiğinde yarası kanlı ve pürüzlüydü. Ama şimdi, parmakları hala yoktu ama cildi pürüzsüzdü ve yara tamamen iyileşmişti.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Kutsal Kase. "Dior?"

"Sözcük cam kadar kırılgandı, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ve o başını kaldırdığında, Grail'in soluk mavi gözlerinin parladığını gördüm. Tüm merak, tüm korku, tüm şüphe, mezarın girişinde kalabalığın arasında sendeleyen kızı görünce yok oldu. Saçları yaz ateşi rengindeydi, farklı renkli gözleri merakla parlıyordu.

"Reyne..." diye fısıldadı Dior.

"DIOR! "

“Grail, zırhının içinde beceriksizce ayağa kalktı. Niamh Nineswords'un en küçük kızı Prenses á Maergenn, bir çığlık atarak onun kollarına atladı ve dudaklarını Dior'unkilere bastırdı. Ağızları açıldı, bedenleri birbirine dolandı, ikisi mükemmel bir bütün oldu. O öpücükte *neşe* vardı, günahkar, mutluluk ve tamlık, o kadar parlaktı ki, günlerin sonundan önce güneşi bile gölgede bırakabilirdi.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadık, yanaklarımızda kanlı gözyaşları.

"Joaquin ve diğerleri, onun diriliş haberi yayılırken onu yüksekçe kaldırarak, fetheden bir kraliçe gibi o mezardan Kutsal Kase'yi taşıdılar. Onu, Phoebe ve Reyne'yi de peşlerine takarak, herkesin gözlerinde yaşlarla kale dışına taşıdılar. Biz de onları takip ettik, içimizdeki şaşkınlık ve coşku bizi dilsiz bırakmıştı.

“Şehir kargaşa içindeydi, insanlar Newtunn'un kan lekeli sokaklarından, Portunn'un kül lekeli iskelelerinden, Auldtunn'un parçalanmış sokaklarından inerek, ortaya çıkan mucizeyi görmeye geldiler. O, parlak çelikten giysiler içinde onların omuzlarında taşınıyordu ve bir an için gökyüzü parlaklaşmış gibi göründü. Hafif bir ışık ona parlıyordu, sanki cennetin alnına bir öpücük gibi, ve Kutsal Kase gülümserken, Joaquin tüm dünyanın duyması için bağırdı.

"O dirildi! Tanrı ve Ana Bakire'ye şükürler olsun, O *DİRİLDİ*!"

Orada toplanan insanlar, mucizenin kanatlarında yükselen sesleriyle haykırdılar. Onun adını tuttular, onun kutsamasını dilediler, bu dünyada Tanrı'nın eserine tanık olanların hayranlığıyla ağladılar. Sevinçle gülen Dior, parçalanmış elini kaldırdı. Ve kalabalık da aynı şeyi yaparken, ellerini havaya kaldırıp, işaret parmaklarını ve başparmaklarını onun yaralarına benzeterek uzattıklarında, ölü kalbimiz hayretle doldu.
"Tanrı'nın Kızıl Eli!" diye bağırdı Joaquin.

"LA DEMOISELLE DU GRAAL!"

“Merdivenlerde durup sadece izledik; bu manzarayı asla unutmayacağım. Hiçbir kelime bulamadım, sadece içim acıyla dolu bir iç çekiş ve fırtınalı gökyüzüne bir bakışla yetindim. Bunu söylemekten utanıyorum, ama itiraf etmeliyim ki tereddüt etmiştim. Tanrı'nın bizi terk ettiğini düşünmüştüm. Ve bir elimi imansız kalbimin üzerine koyarken, bir daha asla O'ndan şüphe etmeyeceğime yemin ettim.

"Merci, saint-père. Merci."

“Kutsal kadehten.”

"Fısıltı, o kargaşada bile, omurgamızdan aşağı soğuk parmaklar gibi yayıldı. Phoebe döndü ve şimdi arkamızdaki gölgeye baktı. Maryn orada duruyordu, ağzı hala kanımızla lekelenmiş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Ve Kutsal Kase'ye bakarken, aşağıdaki mezara oyulmuş sözleri söyledi; bizi kurtaracak kehanet, hepimizi kurtaracak yemin.

"Kutsal kadehten kutsal ışık gelir.
"Sadık el dünyayı düzeltir. "Ve Yedi
Şehit'in gözü önünde, "Sıradan bir insan
bu sonsuz geceyi sona erdirecek.
"Beşli'den önce, bir olmaya gelin,
“Kutsal kılıçla, bakire güneşin altında,
"*Kutsal kanla, yoksa hiçbiri ile*."

"Tekerleği imzaladık, sesimiz artık onun sesine katılıyor.

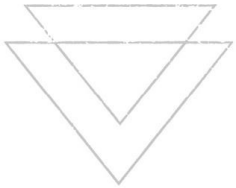
"Söz.

“Amaç.

“Kefaret.

"*Bu kararmış peçe kaldırılacaktır*."

II
ŞAFAK

“Birkaç gün batımı ne kadar büyük bir değişim getirebilir.

“Konsey, Maergenn şatosunun kalbindeki Bolluk Salonu'nda toplandı. Sadece birkaç gün önce, bu yer Blackheart'ın sarayındaki şeytanlar, köleleştirdikleri köleler ve sadece yemek olarak gördükleri insanlarla doluydu. Ancak o kanlı salonda artık şeytanlar konsey yapmıyordu, onun yerine kutsal savaşçılar, pagan büyücüler ve gerçek inananlar, aralarında duran vahşi ve güzel kıza olan sevgileriyle birleşmişlerdi.

"Ocakta ateş yanıyordu - Dyvok'un ele geçirdiğinden beri o kalede yakılan ilk ateş. Ölümlüler etrafında toplanmış, kemiklerinden kışın soğuğunu atmaya çalışıyorlardı. Reyne á Maergenn, Niamh Nineswords'un beşinci çocuğu - artık hizmetçi kıyafeti giymiyordu, kraliyet hanedanının kurtları ve kılıçlarıyla işlenmiş zümrüt yeşili bir elbise giyiyordu. Phoebe á Dúnnsair, çelik zırh ve kan lekeli deri giysiler giymişti, katil örgülerine altınlar dolanmış ve yırtıcı gözlerinde parıldıyordu. Akrabalarıyla birlikte duruyordu; kuzeni Breandan, teyzesi Cinna ve insandan çok hayvana benzeyen vahşi adamlar. Devasa ayı soyundan gelen Brynne á Killaech, Phoebe'nin sağında duruyordu ve bir grup İskoçya şefleri, keskin dişleri ve kötü pençeleriyle, et cadısının arkasında beliriyordu.

"Genç Joaquin Marenn de, Dyvok'un eski köleleri olan bir grup iri yarı adamla birlikte oradaydı. Hepsi

Dior'un etrafında duruyorlardı, ellerinde yanan meşaleler ve savaşta ölen San Michon'un oğullarından aldıkları gümüş çelik silahlar vardı, tunikleri veya tabardları üzerinde kaba çizilmiş bir kadeh resmi vardı.

“Dior, onların ortasında duruyordu, zarif ve peri gibi, hâlâ zırh ve çelik göğüs zırhı giymiş, omuzlarında kurt kürkü bir pelerin vardı. Onu mezarından dirilten büyünün şeklini bilmiyordum, ama çilesi onu zayıflatmak yerine, ona canlılık katmış gibiydi; gözleri keskin, hareketleri hızlıydı, herkesin aklındaki soruyu seslendirirken, sesinde yeni keşfedilmiş bir güç vardı.

"Bu *nasıl* olabilir?"

"Oda içinde etrafına baktı, ama kimse cevap veremedi. Kutsal Kase öldürülmüştü, bunu kendi gözlerimizle görmüştük. Ama şimdi bu kız herkesin gözü önünde hareket ediyor ve nefes alıyordu, yanakları kızarmış, kalbi çarpıyor, ışık ve hayatla doluydu. Ve mantıklı bir açıklama olmadığı için, elimizdeki tek açıklamayı sunduk.

"Bir mucize, chérie."

“Joaquin fısıltımıza başını salladı, etrafındaki adamlar da aynı şekilde, işaret parmaklarını ve başparmaklarını kalplerinin üzerine koyarak ona hayranlıkla baktılar.

"Tanrı'nın Kızıl Eli."

Grail dudağını ısırdı, sokakları iyi bilen, sert mizaçlı bu çocuk, bu kadar basit bir açıklamadan hala memnun değildi. Ancak sert taşlar üzerinde, zor seçimler yaparak büyümüş olan Dior Lachance, her zaman pragmatik biriydi. Daha iyi bir cevap bulamadığı için, bu soruyu bir kenara bırakıp, aklındaki bir sonraki en önemli soruyu sordu.

"Gabriel nerede?"

Phoebe gözlerini indirdi ve örgüsünü sivri kulaklarının arkasına sıkıştırdı. ‘Günler önce atla gitti. Aaron ve Baptiste de gitti. Ve Gabe’in savaş kardeşi Lachlan da.’

"Onu bulmalıyız."

"Nereye gittiğini bilmiyoruz, Çiçek."

Buz mavisi gözler, hayvan sarısı gözlerle buluştu. "Senin halkın onu bulabilir, eminim.

O benim öldüğümü sanıyor, Phoebe. Bunun *kendi* suçu olduğunu düşünüyor."

"Bu onun hatasıydı," dedi Reyne, gözleri şimdi bana dönerek. "Onun *ve* senin. İkiniz birbirinizi öldürmekle o kadar meşguldünüz ki,

Lilidh'in Dior'u öldürmesine izin verdiniz."

"Ve benim Connor'ımı da," diye homurdandı Phoebe.

Ağaç boyu bir sütunun yanında duruyorduk, o ocaktaki korkunç sıcaktan, o inananlardan ve meşalelerinden uzakta. Kalenin gardıroplarını yağmalamış, Cairnhaem'de yakıldıktan sonra kendimizi sardığımız paçavralardan daha kaliteli kumaşlar bulmuştuk. Uzun bir frak, beyaz kadife ve altın telkari, parlak düğmeler. Siyah deri pantolon, aynı renkte binici çizmeleri ve son olarak, yüzümüzün harap halini gizlemek için kırmızı ipek bir gömlek ve fular.

"Kocanın kaybı için başın sağ olsun, et cadısı, ama w

—

"Taziyelere ihtiyacım yok, sülük. Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Malath ve Mothermoons adına, bu *şey*

burada ne arıyor?'

Konuşan bir duskdancer'dı — Angiss adında bir şef, Moonsthrone'un putperest büyüleriyle o kadar çarpıtılmıştı ki kafası bir kurtunkine benziyordu ve elleri şeytani pençeler gibiydi.

"Evet," diye homurdandı Brynne. "Maebh'lair'den tavsiye almaya

ihtiyacımız yok." "O zaman kime danışacaksınız?" diye sorduk.

Phoebe Grail'e döndü. 'Highlands'a gitmeliyiz, Flower.

Diğer kafirler arasında onaylayan mırıldanmalar yayıldı ve bizim alaycı seslerimizi bastırdı. Ama Grail ikna olmamış gibiydi, çenesini sıkarak Phoebe'ye baktı.

"Highlands'da ne var?"

"Tüm Anneler. Bilgelik ve büyü, eski ve gerçek."

Phoebe'nin teyzesi Cinna başını salladı. Derisi buruşuktu, kutsal dövmeleri zamanla solmuştu, ama gözlerinde bilgelik vardı. "Kehanetlerimiz uzun zamandır Anabh'Dhai'nin doğumundan bahsediyor, kızım. Lanetli Kanın Zamanını sona erdirecek Tanrıçanın doğumunu önceden haber veriyor."

"Yanılmıyorsam, kehanetler benim Highlands'ta doğacağımı söylüyordu," diye cevapladı Dior. "Lashaame'den bir sokak kadını olarak değil. Cinna, Phoebe, hepiniz, alınmayın lütfen." Ellerini birleştirip Highlandslılara baktı. "Bana yardım etmek için ne kadar fedakarlık yaptığınızı biliyorum, *gerçekten* biliyorum. Ama Moonsthrone'da saklanmanın neye yarayacağını bilmiyorum."

Phoebe, Dior'un yanağına nazikçe dokundu. "Orada güvende olacaksın, Çiçek." "Belki. Ama *güvende* olmam gereken yerin burası olduğundan emin değilim."

"Prenses Reyne elini tuttu. 'Sen benimle olduğun sürece.' "Dior gülümsedi ve uzun boylu kızın parmaklarını sıktı. Sessizliğin ardından Joaquin, "Seninleyiz, M^lle^Dior. Sen nereye gidersen, biz Unbound da peşinden gideriz." dedi.

“Angiss, yaralı kaşını kaldırdı. ‘Unbound mu?’

“Joaquin başını salladı. ‘Kendimize böyle diyoruz. Artık Dyvok'a köle olarak hizmet etmek zorunda değiliz, onun kutsal kanıyla özgürleştik ve onun kutsal davasına bağlılık yemini ettik.’

"Peki, onu nereye götürmesini istiyorsun, evlat?"

“Joaquin omuzlarını dikleştirerek daha dik durdu. ‘Bana çocuk deme, monsieur.’

“Kurt şefi alaycı bir şekilde güldü. ‘Tek bir savaşta, bana *adam* demeye mi cüret ediyorsun? Eminim hayalarında bile kıl bile yoktur!’

"Sessiz ol, Angiss," diye uyardı Phoebe. "Bu iyi insanlar düşmanımız değil."

"Hayır, ama düşmanlar aramızda." Angiss o korkunç pençeleriyle bize işaret etti. "Dışarıdaki sokaklar Highlander kanıyla ıslanmış, ama biz yine de danışmanlarımız arasında ölüleri sayıyoruz?"

"O zaman ne tavsiye *eders*in?" diye sorduk. "Dior Lachance, San Michon'un Kutsal Kase'sidir. Kurtarıcı'nın torunudur. Esana kehanetine göre, o bu dünyayı ve ruhlarımızı kurtuluşa ulaştıracaktır."

"Böyle konuşmalar duymuştum daha önce," diye homurdandı Phoebe. "Bizi Cairnhaem mezarına götürdüğünde ve kendi kardeşini neredeyse ölüme terk ettiğinde. Gabriel burada olsaydı..."

"O burada *DEĞİL*!" diye bağırdım, yumruklarımı sıkarak. "Tıpkı benim sonsuz geceye mahkum edildiğimde orada olmadığı gibi! Sevgili kardeşim hakkında bunu hala fark etmedin mi, et cadısı? Gabriel de León, ona ihtiyacın olduğunda *asla* orada olmaz!"

“Dior o anda gözlerimize baktı, soluk mavi gözlerinde acıma vardı. ‘Bu adil değil, Celene.

"Adil mi? Ne zamandan beri adil olan bir şey..."

"Bu kararmış peçe kaldırılacak."

“Bu sözler havayı keserken tüm oda sessizliğe büründü. Herkesin omurgasından sıcak bir titreme geçti ve zihnimdeki sesler yanıt olarak fısıldadı. Konuşmadan önce, Anne Maryn gölgelerde o kadar küçük ve sessiz duruyordu ki, bir şekilde zihinden kaybolmuş gibi görünüyordu. Ama şimdi, gücü duvarları titretiyordu.

“Bulabildiğimiz tek uygun giysi olan bir çocuğun kıyafetlerini giymişti. Kesinlikle asil bir çocuğun kıyafetleri, krem rengi kadife elbisesi, sırtına dökülen buklelerle uyumlu altın ipliklerle işlenmiş korsesi. Masumiyetin ta kendisiydi, yeryüzüne düşmüş minik bir melek, Augustin'deki imparatorluk galerilerinde ya da gururlu bir annenin boynundaki madalyonun içinde bulunabilecek türden. Onu ele veren tek şey gözleriydi. Gözleri ve cildi. Cildi alabaster kadar soluk ve pürüzsüzdü, ama gözleri siyah, sert ve kirpiklerine kadar ruhu yutacak kadar derin bir karanlıkla doluydu.

“En azından bana öyle gelmişti. Onun kıyafetlerini bulduğumuz yatak odasında birlikte oturmuş, o da beni o dipsiz bakışlarıyla süzmüştü. Onun kaç yaşında olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama onun Illia'nın, yani inancımızın kurucusunun çocuğu ve dünyadaki en yaşlı Esana olduğunu biliyordum. Yüzyıllar boyunca Maryn, Voss'un bir çocuğunu yemiş olmalıydı, çünkü o bana bakarken, zihninin benim zihnime dokunduğunu hissettim. Ve ben, göklerin en yaşlı Demir Kalplerinden birini, Fabién'in çocuğu korkunç Aléne'yi yutacak kadar güçlü olmama rağmen...

—Maryn'in düşünceleri hala kanlı bir mızrak gibi zihnimi delip geçiyordu." Son Liathe durakladı, parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Siz Chastain kanından geliyorsunuz, Marki. Bu kan armağanını bilmeye hakkınız yok. Ama zihin okumak... hassas bir konu olabilir. Sanki... durgun suyun üzerindeki taze buz tabakasına parmaklarınızı bastırmak gibi. Hafifçe dokunursanız, iz bırakmadan sıcaklığı ve dokuyu hissedebilirsiniz. Ama çok sert bastırırsanız, buz çatlar. Çok uzun süre dokunursanız, erir. Ve o soğuk yüzeyin altında daha derin sırlar ve düşünceler bulunsa da, zihnin sahibi sizi orada *hisseder*. Ve çok az kişi böyle bir ihlali hoş karşılar."

Celene kıkırdadı.

“Yine de Maryn o gün benim duygularımı umursamıyor gibiydi. Hiç de nazik davranmıyordu, bizi bu noktaya getiren anıları ve anları karıştırıyor, zamanda geriye doğru bir yol izliyordu; Dior'un hapsedilmesi, Cairnhaem'deki savaş, Jènoah'ın küllerini keşfimiz. O zaman zihinlerimiz arasındaki bağda titremeyen bir keder hissetmiştim, ama o daha da geriye gitti; San Michon'da Gabriel'in hayatını kurtarmamı, Mère'de Danton ile savaşımızı, Lorson'daki çocukluğumuzu ve tüm bunları başlatan felaketi, ma famille'yi ve yanımızdaki krallığı bu cehennem yoluna sürükleyen felaketi izledi.

"*Günlerin ölümü*."

"O sözleri fısıldadı, zihnimden çekildi ve o dipsiz gözleriyle bana baktı. İçimdeki sesler kargaşaydı, konuştuğumuz sırada benimki coşkuyla doluydu.

"Kehanette bahsedilen karanlık, anne. *Onun* açacağı karartılmış perde."

"… Ona bunu sen mi söyledin? Onu bir inanan mı yaptın?

"Evet, anne. Sadece ona yolu göstermen gerekiyor."

Maryn o sırada pencereden dışarı bakıyordu, güneş ışığı gökyüzünü kaplayan kara örtü nedeniyle uzun süredir solmuştu. Uzun uykusundan çok yorgun görünse de, zihni hala berrak gibiydi. Uzun bir süre gökyüzüne bakmıştı, alabaster rengi kaşları, neredeyse hiç fark edilmeyecek kadar küçük bir kırışıklıkla bozulmuştu. Ve sonra Maryn, Canavarların Annesi, Esana'nın Priori ve Sadıkların lideri, içimi okumuş gibi bana bakmıştı.

Ve *gülümsemişti.*

“O da şimdi gülümsüyordu, siyah gözleri o Bolluk Salonunda toplanan her erkek ve kadını dolaşıyordu. Düşüncelerinin yüzeyini hafifçe tarayarak, her birinde Maryn'in bakışları üzerlerine düştükçe yumuşayan korku ve öfkeyi hissedebiliyordum. Zihinleri onlara baktıkları şeyin bir canavar olduğunu söylese de, gözleri onları ele veriyordu; Dior'a doğru adım atarken, oyuncak bebek bukleleri ve narin elleri önünde kavuşturulmuş mükemmel bir sarışın güzelliği görüyorlardı.

“Sadece Kutsal Kase, Maryn'in gücünden etkilenmemiş gibiydi. Yine de, o porselen bebek dizlerinin üzerine çöktüğünde ve

orada toplananların şaşkın bakışları önünde, Grail'in ayaklarını sırayla öptü.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Dior.

"Asla," diye cevapladı Maryn, gözleri hayretle doluydu. *"İmparatorluktan önceki gecelerden beri sonsuzluk yolu önümüzde uzanıyor olsa da, seni gerçekten göreceğimizi* hiç *düşünmemiştik. Merhametli Tanrım, bu geceyi görebilmemiz için. Yüce Baba, bu dünyada senin isteğini yerine getirebilmemiz için*."

Maryn gözlerini kırptı, nefes alırken kanlı gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"*San Dior.*"

“Grail'in yüzünde acıma belirdi ve fısıldadı, ‘Lütfen ağlama.’ Ve Maryn'e uzandığında, çocuk olmayan o çocuk, minik kollarını Dior'un bacaklarına doladı ve onu o kadar sıkı kucakladı ki, kız nefesini tuttu. Joaquin ve sadık askerleri gerildiler, yumruklarında alevler çıtırdadı ve Maryn kendine geldi, Grail'in pantolonuna ve kendi tombul yanaklarına kanlı gözyaşları bulaşmış halde onu itti.

"Bizi affet. Ama çok uzun süre bekledik. Çok acı çektik. Ve şimdi sana bakmak, dökülen her damla kanın değerini gösteriyor." Maryn tekrar uzandı ve Dior'un parmak uçlarına dokundu. "*Sen bizi kurtaracaksın, çocuk.* Hepimizi *kurtaracaksın*."

Grail odanın içindeki herkese baktı, gözleri bizim üzerimizde kaldı. O salondaki herkes donakalmıştı, Dior Maryn'in dipsiz gözlerine bakabilmek için bir dizinin üzerine çöktüğünde alevlerin üzerinde bile bir sessizlik hakim oldu. Ve o zaman konuştu; kan ve inançla geçen onca yıl boyunca aklımızdan çıkmayan soruyu sordu.

"Nasıl?"

"*Kutsal kadehten kutsal ışık gelir*."

"Bu sözleri biliyorum Maryn. Ama ne anlama geliyorlar? Ne yapmalıyım *yapmalıyım*?"

"*Sen Kurtarıcı'nın soyundansın, evlat. Tanrı'nın kendi oğlunun kanı damarlarında akıyor. O'nun verdiği sözü yerine getirmelisin, Dior. O'nun giymek için* doğduğu *tacı almalısın*."

Maryn, Dior'un yüzünü incelerken ben hayranlıkla izliyordum. Tüm bunlar beni heyecanlandırmıştı — Wulfric'in hizmetinde uzun süredir reddedilen cevaplar nihayet ortaya çıkmıştı. Ama Dior sadece kaşlarını çattı.

“Anlamıyorum…”

"O günler hakkında ne biliyorsun, sadakatsiz adamların Aavsenct Heresy adını verdikleri?

"Biraz." Dior omuz silkti. "Dört yüz yıl önce bir isyan çıktı. Kurtarıcı'nın kızının ölümlü torunları, Augustin İmparatorluğu'na karşı ayaklandılar. Illia ve Esana isyancıları destekledi. Voss ve Kan Şövalyeleri imparatoru destekledi. Sonunda, atalarım neredeyse tek tek öldürüldü ve Illia, yanındaki çocuklarının çoğu ile birlikte yok edildi. Sadece dördünüz hayatta kaldınız."

"Dört." Maryn başını salladı, kirpiklerinde bir kez daha gözyaşları birikti. "*Yüzlerce kişiden dördü. O kadar çok bilgi. O kadar çok güzellik. O kadar çok ruh. Fabién ve aptalları evimizi yağmaladığında hepsi cehenneme mahkum oldu*. *Charbourg, Kurtarıcı'nın tekerleğinde öldürüldüğü şehirdi, biliyor muydun? Mezarı inşa edildiği ve soyundan gelenlerin başkentlerini kurdukları tapınak. Şimdi hepsi toz ve harabeye döndü*."

“Maryn'in küçük elleri yumruk oldu, siyah gözleri nefretle doldu. Ama yorgunluk onu yendi, öfke, çabalamaktan sallanırken azaldı. Maryn kendini toplamak için gözlerini kapattı ve tekrar konuştuğunda, melek sesine sakinlik geri dönmüştü.

"Ama bir konuda yanılıyorsun, kutsal çocuk. Ataların Augustin Hanedanı'na karşı isyan *çıkarmadılar. Onlar sadece kutsal atan, Kurtarıcı'nın kendisi, elde etmek için o kadar şiddetle savaştığı şeyi arıyorlardı*."

Maryn derin bir nefes aldı, küçük parmakları artık birbirine dolanmıştı.

"Kurtarıcı birçok şeydi. *Lider. Peygamber. Ama en önemlisi, o* bir fatihti*. Adil kılıcının ucuyla Babasının sözünü yayıyordu. Bu diyarı birleştirme hayali gerçekleşmeden önce Charbourg'da öldürüldü. Augustin Hanesi ve Kilisesi*, *onun* adına *ama* kendi *şanları için bir imparatorluk kurdular. Onlara karşı ayaklanarak, atalarınız sadece kutsal görevlerini yerine getirdiler*

haklarını kullandılar. Cennetin kralının soyundan gelenler, onun *yaptığı gibi bu dünyanın krallıklarını yönetmek ve böylece cenneti ve dünyayı birleştirmek istediler*."

"Yavaşça uzanan Maryn, titrek parmak uçlarıyla Dior'un eline dokundu.

"'*Ve* sen de *öyle yapmalısın, kutsal çocuk*.'

Dior kaşlarını çatarak ayağa kalktı. O anda, Cairnhaem'in dışında gördüğümüz Yüce Tanrı ve Oğlu'nun heykelleri aklıma geldi. Kurtarıcı'nın yüzü sert ve korkusuzdu, elinde kılıç vardı ve miğferinin etrafı taçla çevriliydi.

"Artık bilmece yok," diye tısladı Dior. "Artık saçmalık yok, artık *zırvalık* yok. Benimle açıkça konuş, Maryn. *Beşli'nin önünde, bir ol*. Bu ne anlama geliyor?"

"*Bu krallığın beş ülkesi*. *Birleşmiş*." "Kutsal

kılıçla mı?"

"Kurtarıcı'nın kutsal savaşında taşıdığı kılıç. Onun gücünün sembolü."

"'Neath bakire güneşi?"

"Onun kutsal annesi Bakire'nin Bayram Günü, Beşli Taht'ın kurulmasından bu yana tüm imparatorların taç giydiği gün."

Dior solgun saçlarını eliyle taradı ve fısıldadı.

"Kutsal kanla ya da hiç kanla..."

"Senin kanın. Tanrı'nın kendi oğlunun kanı. Bu kan, bu korkunç karanlıkta acı çeken her anneye, her bebeğe, her ruha cennetin ışığını getirecek. Kutsal atalarının başlattığı şeyi sen bitirmelisin, Dior. Maidsfeast gününde, atalarının ele geçirmek için uğraştığı kılıcı taşıyarak Elidaen'in Beş Katlı Tahtı'na taç giymelisin. Sonunda cennetin ve yeryüzünün hükümdarlığını birleştireceksin. O zaman, ve ancak o zaman*..."*

Dior gökyüzüne, yukarıdaki siyah örtüye baktı. "Bu

kararmış örtü kaldırılacak..."

"Öyle kehanet edilmişti. Ve öyle de olacak. Maidsfeast on ay sonra başlayacak. O kutsal günün şafağında, tatlı çocuğum, Augustin'de olmalıyız."

“Dior dudağını ısırdı ve ateşe bakarak mırıldandı. “‘Günlerin

ölümü nasıl başladı, Maryn? Bütün bunlar nasıl *başladı*?’

"*Bilmiyoruz, çocuğum. Karanlık gökyüzünü yuttuğunda, akşamüstü biz hala uyuyorduk. Ama gerçekte, bu destan bin yıl önce başladı. Bütün bunlar önceden haber verilmişti. Nasıl başladığını bilmesek de, nasıl* biteceğini *biliyoruz*."

"Delilik."

“Alaycı sözler Angiss'ten geldi, şimdi Maryn'e öfkeyle bakıyordu. Ama çocuk olmayan çocuk ona döndü ve Moonsthrone'un savaşçısı boy olarak ondan çok daha uzun olmasına rağmen, yorgun gözleri ona dikildiğinde, o büyük şef titredi.

“Şimdi kurt kulağını bize çevir, Angiss á Barenn, ve gerçeği dinle. *Sekiz yüz yetmiş altı yıldır bu topraklarda sadık ayaklarla yürüdük. Bu beden doğduğunda, Ma’dair Craeth’in yükselen çamları sadece meşe palamuduydular ve Moonsthrone’un güçlü kabileleri, ormanda titreyen bebeklerdi. Krallıkların yükseldiğini, orduların düştüğünü ve cenneti ve dünyayı birleştirebilecek rüyanın korku, kibir ve gerçek kötülük uğruna çarkta öldürüldüğünü gördük. Deliliğin yüzünü gördük. Bu o değil*."

Maryn küçük bedenini eliyle bir hareketle içine aldı. *"Bu* inançtır."

"İnanç güzel bir şey, maebh'lair," diye cevapladı Phoebe. "Ve bir an için, söylediğin her şeyin doğru olduğunu varsayalım. Ben kahin değilim, ama senin küçük kehanetinde birkaç sorun öngörüyorum."

Maryn gözlerini kırptı. "*Öyle mi?"*

"Birincisi, Elidaen'in Beş Katlı Tahtı'nda zaten bir pislik oturuyor. Alexandre de Augustin III. Dior'un soyunu sapkınlık suçlamasıyla yok edenlerin doğrudan torunu. Elli yıldır bu imparatorluğu yönetiyor ve senin sözünle tahtını öylece bırakmayacak." *"Doğru söylüyorsun, Fiáin dahtr. Augustinler, Charbourg'da direndikleri gibi Dior'a da aynı şevkle direnecekler. Ama bu sonsuz geceyi sona erdirme şansı sunulursa, belki imparator Tanrı'nın iradesine boyun eğebilir. Her halükarda, davamızı* yakında *ona sunmalıyız*. *tatlı Celene hikayesi biz anlatıyor Fabién Voss yürüyüş Augustin'in başkentine doğru ilerliyor. Eğer o, Kutsal Kase'den önce Beş Katlı Taht'ı ele geçirirse Grail'den önce Beş Katlı Taht'ı ele geçirirse, kurtuluş umudu tamamen kaybolur*." "'... Ama kılıç," diye mırıldandı Reyne.

"'Evet,' diye homurdandı Phoebe. 'Dior, Lowlander tahtına oturduğunda bu *kutsal kılıcı* taşımak zorunda. Şu ana kadar paslanıp mahvolmadığını varsayarsak, nerede olduğunu bilmiyoruz, değil mi?'

"Evet, öyle."

Maryn, her bir bakışla karşılık verdi, kendi bakışları da gece yarısı kadar karanlıktı.

"*Esana bu kutsal gün için uzun zamandır hazırlık yapıyordu. Kurtarıcı'nın Kılıcı yüzyıllar önce keşfedilmişti. Charbourg enkazından sadık eller tarafından çıkarılmış ve kutsal bir yere götürülmüştü. Ve o beşikte hâlâ duruyor*."

"Nerede?" diye sordu Dior.

"Augustin." *Büyük başkentin derisinin altında, bizim uyuduğumuz gibi bir mahzende, dört Sadık'ın sonuncusu gün batımında kalıyor*.

"Bilge Oleander," diye fısıldadık.

"Evet," diye başını salladı Maryn. *"Kılıç, Illia'nın düşüşünden beri Oleander'in kutsal görevi olmuştur. Onun yanına götürülmeliyiz, onu rüyasız uykusundan kanımızla uyandırmalıyız. Ve kutsal kılıç elimizde, Bakire'nin bayram gününde, San Michon'un Kutsal Kase'si, onun doğduğu tahtta oturmalıdır*."

Maryn'in bakışları sırayla herkese dolaştı, sesi ateşle doluydu. *"Ve hepimiz kurtuluşu göreceğiz*."

"Ben bir fahişe çocuğuyum," diye fısıldadı Dior. "Kanalizasyonlarda uyudum. Hırsızlarla birlikte koştum. Elidaen'in Beş Katlı Tahtını nasıl ele geçirebilirim ki?"

"Ben senin yanında olduğum sürece."

Reyne, Dior'un yaralı elini sıktı, zümrüt ve safir rengi gözleri parlıyordu.

"Sen benim ülkemi kurtardın. Ailemin intikamını aldın. Nereden geldiğin ya da kimin çocuğu olduğun önemli değil, ben senin içinde bir kraliçe görüyorum, Dior Lachance. Ve son nefesimi verene kadar, son damla kanım göğsümden akıp gidene kadar ona hizmet edeceğim."

Prenses bir dizinin üzerine çöktü, işaret parmağını ve başparmağını kalbinin üzerine kaldırdı.

"La demoiselle du Graal."

“Joaquin ve Unbound da aynı şekilde diz çöküp, işaret parmaklarını ve başparmaklarını göğüslerine koydular.

"La demoiselle du Graal."

Phoebe akrabalarına baktı, ama kafirler ikna olmuş gibi görünmüyordu. Teyzesi Cinna dudaklarını ince bir çizgiye getirdi ve Angiss á Barenn kollarını kavuşturup Maryn'e öfkeyle baktı.

"Kadife gibi bir dille konuşuyor. Ama biz Maergenn'e çalınan kanımızın intikamını almaya geldik, Ölülerin sözlerine kulak asmaya değil. Lowlands'a yürüyüşe çıkmadan ve bizimle ilgisi olmayan bir savaşa girmeden önce Moonsthrone'da danışmak isterim."

"*Hepimizin* bu konuda çıkarı var, Angiss," diye tısladı Phoebe. "Bozulmuş Zaman..."

"Kehanet, Tanrıçanın Ay Tahtı'nda doğacağını söylüyor, Sūdhaemi fahişesinde değil." Angiss, dudaklarını kıvırarak Dior'a baktı. "O, o kişi değil, Dúnnsair."

"Odadaki herkes bu görüşe katılıyordu ve sadık Brynne bile başını eğdi. Phoebe teyzesine baktı, altın rengi gözleriyle yalvarırcasına. "Cinna teyze..."

"Anlamalısın, Phoebe," dedi yaşlı kadın. "Bu savaşın bedeli ölçülemezdi. Bu kıza inandığını biliyorum. Ben de onda bir ateş görüyorum. Ama önce Tüm Annelerle görüşmeden Augustin'e yürüyüşe çıkıp elimizde kalan her şeyi riske atamayız."

"Bu *aylar* sürer," diye tısladı Phoebe.

"O zaman aylar sürsün," diye homurdandı Angiss. "Ben şahsen, bir cesedin sözünden çok, en bilge ve en yaşlılarımızın tavsiyesini dikkate alacağım."

Phoebe odaya bakındı, ama akrabalarında sadece şüphe ve güvensizlik gördü. Aslında, onların inançsızlığını suçlamak zordu. Maergenn Savaşı'nda Highlanders'ın verdiği kayıp çok ağırdı. Ve sonuçta onlar tanrısız kafirlerdi.

“Ama yine de, Moonsthrone'un bir kızı inancını koruyordu.

“'Peki, yeminimi tutacağım.

Phoebe, avcı gözleri parlayarak Dior'a döndü.

"Yemin ettim. Kanımı dökerek yemin ettim. Ben senin pençen ve dişinim, Çiçek. Kanım, nimetim veya nefesim seni güvende tutacaksa, her şeyimi senin hizmetine sunacağım. Ve eğer bu senin yolunu yönlendirecekse, yanında duracağım."

Bu sözlerle, et cadısı diz çöktü.

"La demoiselle du Graal."

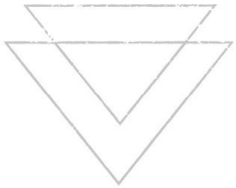
Maryn de diz çökerek Tanrı'ya şükretti. Aynı sözleri dudaklarımızdan dökülürken, ben de diz çöküp başparmağımı ve işaret parmağımı göğsüme koydum. İskoçyalılar etkilenmemiş olsa da, Dior'un soluk mavi gözleri odadaki diğer insanları taradı; savaşçılar, prensesler ve soylu yaşlılar onun önünde diz çöktü. Ve o onlara bakarken, uzun süredir bastırdığı inancın kıvılcımının sonunda alev aldığını gördüm. Başkalarının sana inanması güzel bir armağandır, günahkar. *Kendine* inanmak ise bambaşka bir nimettir. Ama o odada, bu çocuğa aşılanan tüm kutsal vaatlerin artık tam anlamıyla çiçek açtığını gördüm. Ve Celene Castia, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez şafağı dört gözle bekliyordu.

"Tamam."

Dior içini çekerek Reyne'yi ayağa kaldırdı.

"Augustin'e."

III
BU YARALAR

“Gabriel'i elimizden geldiğince bekledik.

Kutsal Kase'nin dirilişinden bir hafta geçmişti ve Maergenn çok değişmiş bir şehirdi. Dún'un surlarında durup, silahlarını ve yüklerini taşıyan insanlar karıncalar gibi sokaklarda koşuştururken onları izliyorduk. Maryn'in yüzü sakindi, siyah gözleri yakında geçmemiz gereken okyanusu seyrediyordu, deniz rüzgarı altın rengi buklelerini yanaklarına savuruyordu. Dior ise o kadar sakin değildi; ellerini arkasında kavuşturmuş, çatlak taşların üzerinde volta atıyor, geniş mavi gözleri kuzeye doğru kayıyordu. Mavi bir pelerin, soluk kurt kürkünden bir mantı ve çelikten bir göğüs zırhı giyiyordu; bu zırhın üzerine, aşağıda Portunn sokaklarında onur muhafızlarının giydiği yüzlerce tabardın üzerine işlenmiş olan aynı armanın kabartması vardı.

"Alevlerle çevrili bir kadeh.

"Gelgit beklemez, Dior. Ve biz zaten çok uzun süre bekledik."

"Prenses á Maergenn, kollarını kavuşturmuş, çeneli surlara yaslanmış, çilli yanakları keskin şafak rüzgârlarıyla pembeleşmiş halde konuşuyordu. Önündeki yolculuk için kraliyet elbiselerini terk etmiş, deri pantolon ve diz boyu çizme, zırhlı bir yelek ve siyah ve mavi çizgili, klanının kurtları ve dokuz kılıcıyla işlenmiş iki yeşil renkli tabard giymişti. San Michon'un ölen oğlundan aldığı gümüş çelikten yapılmış uzun kılıç kemerine asılıydı ve kızıl saçları uzun bir savaş örgüsüyle bağlanmıştı.

"O gelecek," diye ısrar etti Dior. "Biliyorum."

Reyne iç çekerek genç kızın ellerini tuttu. "O senin öldüğünü sanıyor, canım."

"Umurumda değil," diye tısladı Dior. "Gabe beni terk etmeyecek. *Söz verdi*."

“Taş gibi sessiz durduk, ama zihnimdeki sesler gevezelik ediyor, gevezelik ediyordu; bastırılması zor bir kakofoni. Anla ki onlar *her* zaman oradaydılar, Marki – içimde taşıdığım, karanlığımda fısıldayan o ruhlar. Ama Maryn'in yanında geçirdiğim son birkaç gecede, onların *çok daha* gürültülü hale geldiklerini fark ettim. Artık her birini duyabiliyordum, sadece bir sesler denizi değil, bireyler, hiç olmadığı kadar net. Doğrusu, o kadar gürültülü hale gelmişlerdi ki, Dior bize dún'dan ayrılıp sadakatsiz kardeşimizi aramamızı emrettiğinde rahatlamıştık. Ama...

"Onun izini bulamadın mı?" diye sordu, bana dönerek. "Hiçbir şey mi?"

"Hayır, chérie."

"Bulmuş olsaydın bana söyler miydin?"

"Kara gözler zihnimin derinliklerinde yanıyordu. Maryn hâlâ denize bakıyordu.

"Sana söyleyeceğim. Gabriel'den hiçbir iz bulamadık, Dior. Ruhum üzerine yemin ederim."

Bunu duyunca kaşlarını çattı, kollarını kendine doladı ve yeniden surlarda dolaşmaya başladı. Aşağıda Portunn'da çanlar çalıyordu, dalgaların uğultusu arasında çığlıklar yankılanıyor, kalbi kırık martılar yüksek sesle ötüyordu. Reyne bana baktı, dudakları ince bir çizgiye bükülmüştü.

"Dior, Augustin'e gitmeliyiz. Capitaine á Connell, bahar erimesinden önce Knives Burnu'nu geçmemiz gerektiğini söylüyor. Akıntılar değişecek, denizler..."

"Phoebe, Gabe'in izini sürmek için en iyi iz sürücülerini gönderdi. Haberlerle dönecekler, biliyorum."

Prenses á Maergenn tartışmaya hazır görünüyordu, ama o sırada taşların üzerinde yumuşak adımlar duyduk. Dior da bunu fark etti ve Phoebe á Dúnnsair yıkık merdivenlerden yüksek yürüyüş yolumuza tırmanırken döndü. Bana sert bir bakış attı, ama Maryn'e küçük bir selam verdi. Unutmayın, İskoçyalılar matriarkların bilgeliğine değer veren bir halktı ve Phoebe

o kalede Maryn kadar saygıdeğer birinin olmadığını kabul edecek kadar akıllıydı.

"Phoebe," diye fısıldadı Dior. "Ne haberler var, sen..."

"Hiçbir şey, Çiçek." Et cadısı kuzeye baktı, sesi kederliydi. "Uzun süre aradık. Vadide, nehirde, ormanda. Ama Gabriel'den hiçbir iz bulamadık."

"O kadar da kolay ortadan kaybolmuş olamaz!"

"Son günlerde şiddetli fırtınalar esti, Dior. Eski izler. Taze karlar. Kara Aslan ve arkadaşları acemi oduncular değiller. Ve benimkiler eve dönmeye hevesliler."

Grail çömeldi ve parçalanmış elini buklelerinin arasından geri çekti.

*"*Siktir lan*..."*

Reyne, et cadısıyla göz göze geldi. "Dior..."

"Ne diyeceğini biliyorum," diye tersledi Grail. "Ve bu bilgelik gibi gelebilir. Ama Gabriel de León, hepinizden *daha* uzun süredir benimle birlikte savaşıyor. Benim yanıma dönmek için bu lanet şehrin tüm duvarlarını yıktı ve şimdi ona sırtımı dönmek..."

"Kafasını salladı ve doğuya doğru baktı.

"'Bu bilgece olabilir. Ama *doğru* değil.'

"Babam ben çocukken vebadan öldü."

"Herkes, hala yüzü okyanusa dönük duran Maryn'e döndü. Gölgeli gözleri kapalıydı, sanki o mezarın karanlığında uzun süre kaldıktan sonra, hala gözlerini açık tutmakta zorlanıyormuş gibi. Sesi küçük bir kızın sesiydi, ama sözleri inkar edilemez bir ağırlığa sahipti.

"Beni yaratan adamı pek tanımıyordum. Ama lanetlenmişlerin kollarına düştüğümde bile, onun yerine geçecek birini aradım. Yüzyıllar boyunca aradım. Bir akıl hocası. Bir dayanak. Kalbimde açılan boşluğu, ona uygun doğru adamı bulursam doldurabileceğimi düşündüm."

Maryn gözlerini açtı ve Dior'a baktı.

"Yakında sen de bizim öğrendiğimizi öğreneceksin: O boşluğu doldurabilecek tek kişi yukarıdaki *Baba'dır. Ama biz biliyoruz, neden bu adamı sevdiğini. Kanın değil, ama yine de ailen*."

“Dior dudaklarını ısırdı, gözleri parlıyordu. ‘Evet.’

Maryn başını salladı, elini kaldırdı ve bileğini ısırdı. Eski kanın kokusu göğsümüze bir kılıç gibi saplandı ve içimizde,

ruhlar korosu şarkı söyledi, hiçbiri *onun* kadar yüksek sesle değil. Anne, yarasından tek bir titrek damla kan akıttı ve o damla, küçük ve kırmızı bir güveye dönüştü, düşmeden fırtınanın süpürdüğü gökyüzüne doğru uçtu.

"Biz henüz eskisi gibi değiliz, kutsal çocuk. *Uzun uykudan zayıflamışız. Kayıp yılların ağırlığı altında ezilmişiz. Bu zerremiz zamanla yok olacak, küle ve sonsuzluğa dönüşecek. Ama bu sürece, elimizdeki azıcık gücü, babanın yerine geçmesini istediğin bu adamı bulmak için harcayacağız. O bulunana kadar dinlenmeyeceğiz ve senin dirilişinin haberi onun şaşkın kulaklarına ulaşana kadar*.

Dior titreyerek nefes aldı. "Teşekkürler, Maryn."

"Anne hafifçe gülümsedi. *'Teşekkürler yok, kutsal çocuk. Gözyaşların kelimelerden daha çok şey anlatıyor. Ama şimdi gözlerini buza çevirmeli ve kararlılığını soğuk ve sarsılmaz iğnelerle sabitlemelisin. Voss ve ordusu Augustin'e gittikçe yaklaşıyor. Maidsfeast'e kadar kutsal kılıcı ve Elidaen'in tahtını ele geçirmemiş olursan, bu dünya sonsuza kadar karanlıkta kalacak*.

“Bu, herkesi surlarda sessizliğe boğan, ciddi bir düşünceydi. Reyne dudağını ısırdı, faeling gözleri Anne'ye takıldı.

"Fabién neden Augustin'i istiyor, Maryn? On yıldan fazla bir süredir savaşıyor, Talhost'tan doğuya doğru ilerliyor. Neden başkentte bu kadar ısrarcı?"

"Kesinlikle öyle, Dokuz Kılıç'ın kızı. *Kişi ruhunu feda ettiğinde, geriye sadece geçici gücün süsleri kalır. Ne kadar boş olursa olsunlar*."

"Peki, neden *beni* istiyor?" diye sordu Dior. "Sonsuz Kral beni avladı..."

"Oh, kutsal çocuk, ona öyle deme. *Voss kral değil*. *O bir köle. Düşük doğumlu bir köle. Hizmet ettiği efendiyi tanımıyor musun? Cennetin oğlunu öldüren* tüm *rahipler gibi. Sence hangi antlaşmayı bozdular? Sence hangi sahte tanrıya taptılar?"*

“Dior sadece başını salladı. Cevap olarak Maryn, Maergenn katedralinin kalıntılarının yükseldiği avluyu işaret etti. Kararmış güneş ufukta yükseliyor, şafak kapılarını soluk bir ışıkla lekeliyordu ve üzerlerinde Tek İnanç kadar eski bir hikaye işlenmişti—

Cennet ve cehennemin kanatlı seraphimleri, sonsuz savaşlarında birbirlerini öldürüyorlardı.

“Maryn o anda konuştu ve surlardaki herkesin tüylerini diken diken etti.

“Fabién Voss cehennemin hizmetkarıdır. *Çukurların Efendisi'nin yalakasıdır*.

Kendisi. O kara prensin emriyle, Tanrı'nın oğlu çarkında işkence gördü ve onun emriyle, ölümsüz uşağı hala çalışıyor. Voss'un seni neden istediğini bilmiyoruz. Sadece, o kadar mutlak bir kötülüğe hizmet ediyor ki, Tanrı bile onu krallığından kovdu. Seni talep etmesine izin verilemez. Ve bu cesur ve güzel kızlar senin yanında olduğu sürece, izin verilmeyeceğini düşünüyoruz. Çünkü yıllar boyunca nadiren bu kadar güzel ve cesur bir topluluğa rastladık. O karanlık bakış surları dolaştı ve her göğsü ateşle doldurdu. *Ama Lorson'un Kara Aslanı'nı daha fazla bekleyemeyiz. Seni üzecek olsa da, kutsal çocuk, Augustin'e gitmeliyiz*.

Dior içini çekerek gözlerini ovuşturdu. Yaralı eline baktı, Lilidh'in parçalanmış damgası, tüm dünyanın görebileceği şekilde iz bırakmıştı. Bu çukurların ve yalanların çocuğu, çoktan fazlasıyla fedakarlık yapmıştı. Ama derin bir nefes alıp ayağa kalktığında, onda yine kraliçeyi gördüm.

"Joaquin ve diğerlerine söyle. Gitme vaktimiz geldi."

Prenses eğildi. "Leydim Grail."

“Ve Anne Maryn'e hafifçe başını sallayarak limana doğru adımlarını attı.”

Son Liathe sessizleşti ve akan suların ötesindeki tarihçiye baktı. Jean-François hızla yazıyordu, birkaç nefes aralıklarla geri dönüp Canavarların Annesi'nin portresini tamamlıyordu. Ama sessizlik uzadıkça, aralarındaki siyah nehrin akışı ve şırıltısı dışında hiçbir ses duyulmazken, vampir gözlerini kaldırdı.

"Bir şey mi bekliyorsunuz, M^{lle}Castia?"

Liathe, binlerce ışık kırılmasının parıldadığı karanlık bakışlarıyla ona baktı.

"Sahte bir nefes mi? Mırıldanılan bir küfür mü? Az önce sana açıkladığımız şeyin büyüklüğünü anladığının bir işareti mi?"

"Peki tam olarak neyi ifşa ettin?" "Margot Chastain."

Jean-François esnemesini bastırdı, kalemini mürekkebe batırdı. "O ne olmuş?"

"*O Beşli'den* biri," diye tısladı Celene. "Fabién gibi, Vasiyetnamelerde bahsedilen, sahte tanrıların rahibesi ve antlaşmaları bozan kişi. Sen birçok şeysin Jean-François, ama seni cehennemin gerçek bir hizmetkarı olarak görmüyoruz. Yaratıcının cehennemin efendisinin sadık bir takipçisi olduğunu öğrenmek nasıl bir duygu acaba?"

Tarihçi güldü ve Maryn'in portresine geri döndü.

"Ve ben senin sözüne mi inanacağım?" Tarihçi dudaklarını bükerek, dudağına dokundu. "Hayır, *senin* sözüne bile inanmam, tamam mı? Bunun yerine, kendi türünden bir yamyamın ifadesine mi inanayım, sekiz yüz yıldan fazla bir süredir küçük melek pençelerini kanla ıslatan ve Tanrı bilir kaç tane çalınmış ruhun onun küçük kafasının içinde dikkat çekmek için çabaladığını?"

"Anne Maryn kesinlikle bir melek değildi."

"Onu yaratan da öyle." Jean-François alaycı bir şekilde güldü. "Maryn, Illia'nın çocuğu idi, o da Beşli'den biriydi, değil mi? Bu yalanlar selinde bir parça gerçek varsa, o zaman tüm tarikatınızın kurucusu *da* Düşmüşlerin yalakasıydı."

"Illia ölmeden önce tövbe etti. Günahlarının bedelini ödemek için çabaladı." Celene öne eğildi ve tarihçiyi keskin bakışlarıyla süzdü. "Sen de yapabilirsin, Jean-François."

Jean-François başını geriye atıp kahkahayla gülerken dişleri parladı.

"Peki benim günah çıkaranım kim olacak, M^{lle}Castia? *Sen mi?* Meline'den günah çıkarma ayini için rahip elbisesi ve kutsal su getirmesini isteyeyim mi?" Tarihçi koltuğundan kalktı ve tükürdü. "Hayır, bu işe yaramaz, değil mi? Çünkü tüm o önemsiz vaazların ve sahte dindarlığın rağmen, sevgili Yüce Tanrın *seni de beni* nefret ettiği kadar nefret ediyor."

Jean-François kendini sakinleştirdi, tekrar oturdu, Celene'nin gözlerindeki yansıma sadece boş bir sandalyeyi gösteriyordu. Kravatını düzelten tarihçi, kalemini tekrar kaldırdı.

"Limana doğru adımlarını attı," diye alıntı yaptı. Ve

o kara nehrin karşısında Celene iç geçirdi.

"Portunn telaş içindeydi," dedi. "Başkente yolculuğumuz için son hazırlıklar yapılıyordu. Maryn ile yan yana yürüdük; Dior, Phoebe ve Reyne önde, Grail'in önünde insanlar San Antoine'ın önündeki sular gibi ayrılıyordu. Ve tahta kaldırımlardan ayrılışımızın aracını seyrederken, Yüce Tanrı'ya lütufları için şükretmek zorunda kaldık.

Maergenn düştüğünde, gümüş azizler, alacakaranlık dansçıları ve vampirler onun kalesinin duvarlarında çatışırken, Nikita Dyvok bir iblis gibi savaştı. Ancak tüm saray halkı ondan korkuyor olsa da, hepsi ona sadık değildi. Ve o son anlarda, pek az sayıda Dyvok efendilerini terk ederek, sonsuza kadar karşılığında kan yeminlerini bozdu.

“Bu sıçanlar arasında, Dyvok filosunun efendisi Lilidh'in oğlu Draigann da vardı. Portunn açıklarında demirlemiş iki düzine savaş gemisi vardı ve Lilidh'in en büyük oğlu emri verdiğinde, bu gemiler demirlerini çekip kaçtılar, Draigann ve köpekleri güvendeydiler. Mürettebatı olmayan gemileri, kith batırdı ve onları Kurtlar Körfezi'nin dibine gönderdi, biri hariç hepsini. Mucizevi bir şekilde zarar görmemiş, çiziksiz kalmış büyük, üç direkli bir savaş kadırgası. Kıyıdan birkaç yüz metre açıkta demirlemiş ve şimdi Tanrı'nın Kızıl Eli tarafından ele geçirilmişti.

“Geminin baş figürü, süslü zırhlı güzel bir hizmetkardı ve kılıcı pruvaya uzanmıştı. Yelkenleri, Dior'un sadıklarının ceketleri ve tabardlarında bulunan aynı mühürle kaplıydı: alevlerle çevrili bir kadeh silueti. Bir zamanlar *Marauder olarak* adlandırılmıştı*,* ancak pruvasındaki isim silinmiş ve başka bir isimle değiştirilmişti, bir vaat, yakında yelken açacağı her şey için bir dua.

"*Şafak Avcısı.*

"Askerlerden oluşan mürettebatıyla, gemide iki yüzden fazla savaşçı taşıyabilirdi. Şu anda bir kadro gemiye taşınıyordu, kalabalık rıhtımda sesler yankılanıyordu. Maryn'in büyük taş tabutunun, kapağına oyulmuş melekle birlikte uzun kayıkta taşındığını görebiliyorduk. Elbette okyanusu geçecektik ve tuzlu su, bizim türümüz için tatlı su kadar engel teşkil etmiyordu. Ama Anne'nin yine de uyuyacak bir yere ihtiyacı vardı.

"Phoebe'nin akrabaları yolculuğumuz için malzeme yükleyenler arasındaydı, ama İskoçyalılar yakında dağlarına geri döneceklerdi. Yürüyüşleri aylar sürecekti ve artık Dyvoklar

Yenilgiye uğradıklarında, tüm annelerinin 'Lowland işlerine' daha fazla karışmaya izin vereceklerini bilmiyorduk. Putperest olabilirlerdi, ama et cadılarının pençeleri ve dişleri, kith'leri gümüş gibi hızlı bir şekilde öldürebilirdi ve orduları yaklaşan savaşta bir nimet olabilirdi. Ama büyük olasılıkla, onlar artık oyun dışı kalmışlardı.

Son Liathe kaşlarını çattı.

"Lanet olası kafirler."

"Sen de onlardan çok sevgiyle bahsediyorsun." Jean-François kalemini daldırdı ve tısladı. "Neden senin arkadaşlığının zevklerinden vazgeçtiklerini anlayamıyorum, M^{lle}Castia."

Celene gözlerini devirdi, ama bu iğnelemeyi görmezden geldi.

“Bir sonraki sandalı beklerken, başımızın üzerinde yalnız bir martı dönüyordu. Phoebe akrabalarıyla konuşmaya gitmiş, büyük úrfuil Brynne á Killaech'in her iki yanağına da öpücük kondurmuş ve kuzeni Breandan ile teyzesi Cinna'ya veda öpücüğü vermişti. Yaşlı Cinna, kollarında genç sarışın bir kızı sallıyordu. Onu, Gabriel ve Dior'un Aveléne'de kurtardığı ve şimdi görünüşe göre
Dúnnsairs tarafından evlat edinilmişti. Küçük kız, göğsüne sıkıca sarıldığı oyuncak bebeği ile bize iri gözlerle bakıyor, bir elini veda etmek için kaldırıyordu.

"Yanımızda, Maryn'in gözleri bir kez daha kapanmış, ince omuzları çökmüştü. Dün akşam yakalanan bir foulblood'u beslemiş, zavallıyı küle çevirmişti, ama Anne hala çok zayıf görünüyordu; uzun bir yüzyılın sonunda güçsüz düşmüştü.

"Kutsal Kase Reyne'nin yanında duruyordu, ikisi sanki birbirlerine orada olduklarını hatırlatmak istercesine sık sık birbirlerine dokunuyorlardı. Parmak uçları her dokunduğunda Dior'un dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyordu, prensesin yanaklarında da aynı şekilde kızarıklık beliriyordu. Yine de, Dior kalabalık limana baktığında, dudaklarından aşk dolu gülümseme kayboldu.

“Halat yığınlarının ve erzakların arasında oturan bir çocuk görmüştü. Ossian doğumluydu, yedi ya da sekiz yaşlarında, saçları çamurlu ve cildi çilli. İşçileri izliyordu, ama bacağı kanlı paçavralarla bir atele bağlanmıştı, yeşil gözleri acıdan bulanmıştı.

Dior, parmaklarını Reyne'nin parmaklarından ayırarak çocuğun yanına gitti. Dior onun önüne çömeldiğinde, çocuğun gözleri büyüdü ve etrafındaki tüm hareketler durdu.

"Adın ne, garçon?"

“Çocuk cevap vermeye çalıştı, ama o kadar şaşkındı ki sadece dudaklarını oynatabildi.

"Affedersiniz, Kutsal Bakire."

Dior, artık hareketsiz kalan liman işçilerinin arasında duran uzun boylu Ossianlı adama döndü.

"Eğer hoşunuza giderse, ben onun babasıyım. Adı Finley."

"Finley." Dior gülümseyerek çocuğa döndü. "Güzel bir isim." Çocuk hayranlıkla yumuşak bir sesle konuştu. "*Güzel Savaşçı* anlamına geliyor."

"Eminim sen en iyisisindir. Ama bacağını incitmişsin gibi görünüyor, Finley."

"Kırdı, Kutsal Bakire," diye açıkladı çocuğun babası, şapkasını çıkararak. "Saldırı sırasında. Sülükler Auldtunn sokaklarına kayaları fırlatırken."

"Laini'yi de yakaladılar," diye fısıldadı çocuk. "Kayalarıyla onu ezip öldürdüler."

“Kutsal Kase, üzüntüyle yumuşak bir şekilde eline dokundu. “O senin kız kardeşin miydi?”

"Benim kedicik."

"Üzgünüm." Dior, kirli kızıl saçlarını gözlerinden çekip aldı. "Keşke onu geri getirebilseydim. Ama *sana* yardım edebilirim*,* Finley. İzin verirsen? Bacağını görebilir miyim?"

“Çocuk babasına baktı, kararsızdı. Ama adam sadece “Cesur ol, evlat” dedi.

“Ve böylece, Grail'in gözlerine bakarak, küçük Finley başını salladı. Gülümsayarak, Dior nazikçe elini uzattı, çocuk kırık bacağını atelinden çıkarırken yüzünü buruşturdu. Derisi korkunç şekilde şişmiş ve lekelenmişti — enfeksiyon çoktan köklerine yerleşmişti. Yüzünü ifadesiz tutan Dior, kemerine uzandı ve çocuk, hançeri çıkardığında inledi. Etrafımızda Phoebe'nin gerginleştiğini, Anne Maryn'in izlediğini gördüm, rıhtıma bir sessizlik çöktü.

"Ve bıçağının ucuyla, Kutsal Kase parçalanmış elinin parmağını deldi.

"Parmağının ucunda parlak bir kan damlası belirdi; loş şafakta parıldayan yakut rengi bir inci. Kokusu muhteşem ve *tehlikeliydi,* sanki göklerin perdesi açılmış ve uzun zamandır çalınmış gençliğimin güneş ışığı

gençliğimin güneş ışığı bir kez daha yüzüme parlıyordu. Ve Dior, rahatlatıcı bir fısıltıyla, o çürümüş cilde kanını sürdü.

“Bir an için her şey olduğu gibi kaldı. Liman işçilerinin aralarında fısıldaştıklarını, birbirlerine temkinli bakışlar attıklarını gördüm. Ama hayretle bakan gözlerimizin önünde, çocuğun vücudundaki morluklar kayboldu, sağlıksız solgunluğu yerini canlı bir renk aldı. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan küçük Finley yavaşça ayağa kalktı, ağırlığını test etti ve şaşkınlıkla babasına baktı.

"Baba, bak, iyileştim!"

"Tatlı Kurtarıcı..." diye fısıldadı adam, gözlerinden yaşlar süzülerek.

"Fısıltı rıhtımda yankılandı, Dior'un etrafındaki tüm insanlar dizlerinin üzerine çöktü. Herkesin gözleri inanç ateşiyle parlıyordu, herkesin dili Yüce Tanrı'ya dualar ediyordu. Maryn bizim bakışlarımızla karşılaştı, kalabalığın içinden biri cennetin ihtişamına övgü dolu bir ilahi söylemeye başladığında dudaklarında bir gülümseme belirdi. Diğerleri, Dior ayağa kalkarken onun pelerininin eteğine dokunmak için uzandılar, deniz rüzgarı onun kül rengi saçlarını dalgalandırıyordu.

"... Kutsal Bakire?"

Dior döndü ve kalabalığın içinde kırklı yaşlarında bir kadın gördü. O da bir Ossian'dı; yüzü zorluklarla çizilmiş, giysileri taş tozu ile grileşmiş, kolu kanlı bir askıdaydı.

"Cesaret edemem ama...

"Elbette," dedi Dior başını sallayarak. "*Elbette* sana yardım edeceğim."

Kadın, Dior kolunu kaldırıp kirli bandajı açarken, neredeyse ağlayarak teşekkür etti. Yara çok kötüydü; kesilme ihtimali bile vardı. Yine de, daha önce olduğu gibi, kutsal kanının dokunuşuyla kadının yaraları iyileşti.

“Kadın yüksek sesle ağlayarak kolunu gökyüzüne doğru kaldırdı ve tanık olmalarını istedi, Tanrı'nın kızın başına bereket yağdırması için dua etti. İnsanlar şimdi Dior'un etrafında toplanmış, kirli ellerini uzatmışlardı. Ondan yaralarını iyileştirmesini istiyorlardı — sadece saldırıdan kaynaklanan yaraları değil, hayatın kendisinden kaynaklanan yaraları da. Onun yanına yaklaşmak için itişip kakışıyorlardı.

Kalabalık kontrol edilemez hale geldi ve Phoebe müdahale etmeye hazır görünüyordu. Ama Grail başını salladı ve duskdancer'a her şeyin yolunda olduğunu işaret etti.

Ve bıçağı parıldayan, kanlı eli uzanmış Dior Lachance, savaşın kanla suladığı o şehirdeki her yarayı iyileştirmeye başladı. Kutsal dokunuşuyla parçalanmış uzuvlar birleştirildi, kırık kemikler yerine oturtuldu, kör gözler görmeye başladı. Kırmızı eliyle mucize üstüne mucize yarattı, parmaklarını ve avucunu tekrar tekrar keserek, onlara ne kadar acı verse de yaralarını iyileştirdi.

Güneş yükseliyordu, kalabalık henüz azalmamıştı, saat geç olmuştu ve sonunda Maryn'in yanına doğru sürüklendik. Priori'miz yorgun görünüyordu, tahta kaldırımdaki direklere yaslanmış, kirpikleri yanaklarına düşmüştü.

"İyi misin, Anne?" diye sorduk.

“Çocuğun gözleri birden açıldı ve bir, iki kez gözlerini kırptıktan sonra nihayet yüzümüze odaklandı. *‘Akşamımız uzundu, çocuğum. Hâlâ uyanıyoruz*.

"Gitmemiz gerekmez mi? Gelgitler beklemeyecek."

"*Bunun için ayırabileceğimiz zaman. Her damla döküldükçe, efsanesi büyüyor. Ve Elidaen'in Beş Katlı Tahtı'nda Kutsal Kase'ye bir yer açmak ve perdeyi sonsuza dek aralamak istiyorsak, tatlı Liathe, bir efsaneye ihtiyacımız olacak*."

“Bunun içindeki bilgeliği görerek başımızı salladık; körü körüne coşku şimdi o rıhtımdaki her erkek, kadın ve çocukta alevleniyordu. Maryn yanağından altın rengi bir bukleyi silkeledi, gözlerini ovuşturdu ve burnunun köprüsünü çimdikledi.

"*Önümüzdeki yolculukta ona göz kulak olacaksın, Liathe. Uykunun ağırlığı hâlâ omuzlarımızda ve gücümüzü geri kazanmadan önce bir süre dinlenmemiz gerekecek. Bu arada, Kutsal Kase'ye göz kulak olacaksın. Onun sırrını sakla. Onu iyi koru. Ve seni rahatsız eden herhangi bir eylem veya söz varsa bize söyle*."

"Emriniz başım üstüne, Anne."

"Bize iyi hizmet ediyorsun, iyi Liathe. Yakında tüm kutsanmış emeklerin en tatlı meyvelerini verecek. Sen ve yüklerin, yukarıdaki Tanrı'nın kollarına teslim edileceksin."

Gözlerimi kapattım, zihnimdeki sesler fısıldıyordu. "Bunu çok isteriz. *Hem* de çok."

"İnan, evlat. Artık çok uzun sürmeyecek. Bunu biliyoruz."

“Dior'un işi bitmesi bir saat daha sürdü. Maergenn'in ölümlüleri sonunda büyülenmişlerdi ve Kutsal Kase dalgaların üzerinden *Dawnseeker'a* doğru yürümüş olsaydı, daha fazla şaşkın olamazlardı. Phoebe akrabalarına son vedasını etti, küçük Mila'nın yanağına öpücük kondurdu ve teyzesi Cinna'dan Dior adına Tüm Annelerle konuşmasını istedi. Joaquin ve Dior'un diğer Unbound'ları onu bekleyen uzun tekneye indirdi, Elaina kanlı elini koklayıp yaladı. Maryn ve ben pruvada duruyorduk, Reyne Dior'un sağındaydı, Phoebe ise sonunda belirgin bir tedirginlik ifadesiyle uzun tekneye tırmandı.

"İyi misin, M^lle^Phoebe?" diye sordu Joaquin.

"Tekneleri sevmem," diye homurdandı et cadısı.

"Maskeli bir yelkenli, çocukken babanı mı öldürdü yoksa..."

"Yüzme bilmiyorum, seni bembeyaz Nordish orospusu!"

"Oh." Joaquin neşeli bir gülümseme attı. "Sorun değil. Düşersen seni kurtarırım."

Phoebe uzun teknenin gövdesine çöktü, parmak uçlarındaki siyah pençeleri teknenin kenarına derinlemesine saplandı. "Bana dokunursan, lanet kollarını kırarım, evlat."

"Korkma, Phoebe," dedi Dior. "Ben de yüzemem. Birlikte boğulabiliriz."

"Saçmalık," diye alay etti Joaquin. "İkinizi de kurtaracağım."

“Dior zayıf bir gülümsemeyle, Phoebe ise genç bakıcısına yan gözle baktı.

"İyi misin, Çiçek?"

Grail başını salladı ve alnını ovuşturdu. "Sadece biraz başım dönüyor."

"Hiç şaşırmadım. Orada yarım galon şarap dökmüş olmalısın." "Buna değdi." Dior, küçük Finley'in

babasıyla birlikte duruyor ve hala el sallıyordu. Gülümsayarak, elini kaldırıp karşılık verdi.

"San Dior!" diye bağırdılar. *"La demoiselle du Graal!"*

"Dior," diye fısıldadı Reyne, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Tatlı Ana Kız..."

“Prensesin sesindeki tuhaf tonu duyduk, hayranlıkla fısıldıyordu. Dior'un kutsal yeteneğinin doğası gereği, başkalarının yaralarını iyileştirebilirdi, ama kendininkini iyileştiremezdi. Kendi kanıyla birini ölümün eşiğinden kurtarabilse de

kendi kanıyla ölümün eşiğinden birini geri getirebilse de, kendi vücudu diğer ölümlülerinki kadar yavaş iyileşiyordu. Çalışırken cildini onlarca kez kesmişti, bunu kendi gözlerimizle görmüştük. Ama şimdi...

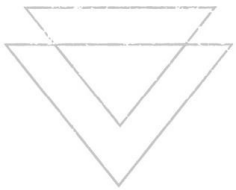
"Elin," diye fısıldadık.

"Parçalanmış pençesini önünde tutan Dior'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Parmakları hala yoktu, ama limanda o insanları iyileştirmek için yaptığı kesikler...

"*Lanet olsun,*" diye fısıldadı.

"Kutsal Kase'nin yaraları *iyileşmişti.*"

IV
GÜMÜŞLÜ CAMIN ÜZERİNDE

"VE BÖYLECE, cennetin tüm umutlarını omuzlarımızda taşıyarak, kurtuluşun kanatları üzerinde yelken açtık.

“Kurtlar Körfezi'ni hızla geçip Sūdhaem'in batı kıyılarına doğru ilerledik. Kış akıntıları soğuk ve sürekli güneye doğru akıyordu, rüzgarlar yelkenlerimizi sonuna kadar dolduruyordu. Ancak herkes baharın er ya da geç geleceğini biliyordu ve Dawnseeker'ın mürettebatındaki herkes, denizler tehlikeli hale gelmeden önce Bıçaklar Burnu'nu güvenli bir şekilde geçmeyi hedefliyordu. Ötesinde Antoine Körfezi ve o karanlık suların ötesinde Augustin'in başkenti bizi bekliyordu.

"Kutsal kılıç.

"Bu kararmış peçenin sonu.

“Annesi Maryn'in uyardığı gibi, akşamüstü hala büyüden kurtulmaya çalışıyordu ve kendisi için ayrılmış kabinde kalıyordu — bu düzenleme *Dawnseeker'daki* ölümlüler için çok uygun bir durumdu. Dior'un aşıladığı güven çelikten daha sağlamdı ve Maryn'in Dior'un danışmanları arasında olduğu gerçeği kimsenin gözünden kaçmamıştı. Ama Annemle benim vampir olduğumuz gerçeği de öyle.”

"Ne içtin?"

Celene durakladı ve Jean-François'ya baktı. Tarihçi yazmaya devam etti, ara sıra birkaç sayfa geriye dönerek Anne Maryn'in taslağına eklemeler yaptı.

"Neden soruyorsun?"

"Merak mı? Köleliğin korkusuyla birbirinizin dişlerini ıslatamazdınız. Ve ambarında bir grup talihsiz zavallıyı saklamıyorsan, yiyebileceğimiz başka akrabalarımız yoktu."

"Bu kelimeyi sık sık kullanıyorsun. *Yamyam*." Celene başını eğdi ve kaşlarını çattı. "Ama beden komünyonla tüketilirken, günahkarın ruhu bedenin içinde kurtulur..."

"Vaazını kes. Ne içtiğini sordum, M^lle^Castia. Senin sapkın küçük tarikatının ahlaksız uygulamalarının özetini istememiştim."

Celene şimdi öne eğildi, bacaklarını çaprazladı, dirseklerini dizlerine dayadı.

"Merak ediyorsunuz, değil mi? Komünyonun nasıl bir şey olduğunu?"

"Merak ettiğim bir şey varsa, M^lle^Castia, o da sizin gibi hayvanların kendinizle nasıl yaşayabildiğinizdir."

Celene elini sallayarak vücudunu sardı. "Misafirimiz var."

"Senin sorunun gramerle ilgili. *Biz*. *Ben*. Açıkçası, bazen kendinden mi, içindeki ruhlardan mı, yoksa çevrendeki insanlardan mı bahsettiğini anlayamıyorum."

Son Liathe şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, siyah saçları solgun yanaklarına dökülüyordu, bir dişi aslan gibi nehrin kıyısına doğru sürünerek ilerledi.

"Sana nasıl bir şey olduğunu gösterebiliriz, Jean-François. Eğer istersen sana öğretebiliriz..."

"*Otur*. Geri. Otur."

Tarihçi, kölelerine anlamlı bir bakış attı, çikolata rengi gözleri öfkeyle parladı ve bakışları Celene'ye döndü. İkili bir an için iradelerini karşılaştırdı — elli yıl, sadece on iki yıla karşı, yüzyıllar kadar derin gölgeler altında çalkalanıyordu. Ama o korkunç alevlere bir bakış attıktan sonra, Celene bir kez daha sırt üstü yere çöktü.

"Kan içtik," diye açıkladı. "Her gece bir yudum, Dior'un isteği üzerine onun sadık takipçileri arasında topladık. Dediğimiz gibi, o gemideki herkesin hayatını kurtarmıştı — o insanlar, kurtarıcıları için *hiçbir şeyi* yapmayacak Joaquin her akşam

bir elinde gümüş çelik, diğer elinde kupa. Çok fazla değildi, elbette. Ama yeterliydi."

Son Liathe gökyüzüne baktı ve iç geçirdi.

“Tanrı nereye gittiğimizi biliyordu, bolca kan akacaktı.

“Dior'u her zaman gözümüzün önünden ayırmadık. Kutsal Kase'nin yanında olmasak bile, yine de onun yanındaydık; Maergenn'de ona eşlik eden, kanımızdan gelen küçük kırmızı güve, şimdi onun izinden gölgelerin arasında uçuyordu. Onun yaralarının nasıl iyileştiğine dair, onu ölümden dirilten mucize dışında bir açıklamamız yoktu. Ve Tanrı'nın sonunda Kutsal Kase'nin iyiliği için doğrudan müdahale ediyor olabileceğinden biraz rahatlasak da, yine de Annenin emrettiği gibi onu yakından izledik.

“Nöbetimize konsantre olmak zordu. Dediğim gibi, zihnimdeki sesler Priori'mizin etrafında huzursuzluk yaratıyordu ve o gemide Maryn'in varlığından kaçış yoktu. Hepsi kafamın içinde gürültü yapsa da, şimdi diğerlerinden daha yüksek sesle kükreyen *biri* vardı — zihnimin surlarına vuran bir gölge. Yine de onu ait olduğu karanlıkta tutmaya kararlıydım ve elimden geldiğince Dior'u izlemeye odaklandım.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, Grail çoğunlukla Reyne á Maergenn'in yanında kalıyordu. Aynı yatakta yatmıyorlardı — Reyne hala güverte altındaki hamaklarda yatarken, Dior'a mevkiine saygı gösterilerek kendi kamarası verilmişti. Ama kızlar birlikte yemek yiyor, birlikte yürüyüşe çıkıyor, birlikte antrenman yapıyorlardı — Prenses, ünlü Chante-Lames'in öğrencisi olarak geçirdiği uzun yıllardan edindiği bilgileri aktarıyordu. Montfort'un Kılıç Şarkıcıları.

"Yolculuğun ikinci haftasında, bir gün antrenman yapıyorlardı, ön güverte seansları için boşaltılmıştı. Biz, Dior'un ceketine sakladığımız dürbünle okyanusu seyrederek, pruvada oturuyorduk. Reyne, Dior'a bir dizi savuşturma yaptırıyor, Grail'in darbeleriyle kendi darbeleriyle karşılık veriyordu. Rüzgâr dondurucu olsa da, her iki kız da tunik ve pantolon giymişti ve ahşap güvertede dans ederken terden parlıyorlardı.

"Gardını biraz indir," diye uyardı Reyne. "Kılıcını çok yüksek tutuyorsun."

"Dior kaşlarını çattı. "En son kılıcı alçakta tuttuğumda, beni göğüslerimden bıçakladın."

"Kılıcını hareket ettirmelisin, farkında mısın?" Prenses gülümsedi, kılıcı Dior'unkine çarptı, *bir, iki, üç*. "Düşmanın sana bu kadar nazik davranmayacak."

"Tam da lanet olası *çöreklerin*
ortasına*,* Reyne." "Özür diledim
dedim."

"Özür dilemek güzel, Prenses. Ama bu yeterli bir tazminat değil." "Peki
Leydi Grail ne tür bir tazminat talep eder?"

"Tabii ki onları öperek iyileştir."

Reyne gözlerini kırptı, bu istek karşısında yanakları kızardı. Ve o şok anında, Dior Lashaame sokaklarında öğrendiği bir düşük darbe indirdi; Reyne'nin bacaklarını altından süpürdü. Prenses tahtaların üzerine düştü, Dior düşmanının üzerine atladı. Prenses'in kollarını uyluklarıyla sabitleyen Grail, Reyne'nin boğazına antrenman kılıcını dayadı.

"Şah mat," diye sırıttı.

"*Şah mat,*" diye hırıltıyla konuştu prenses.

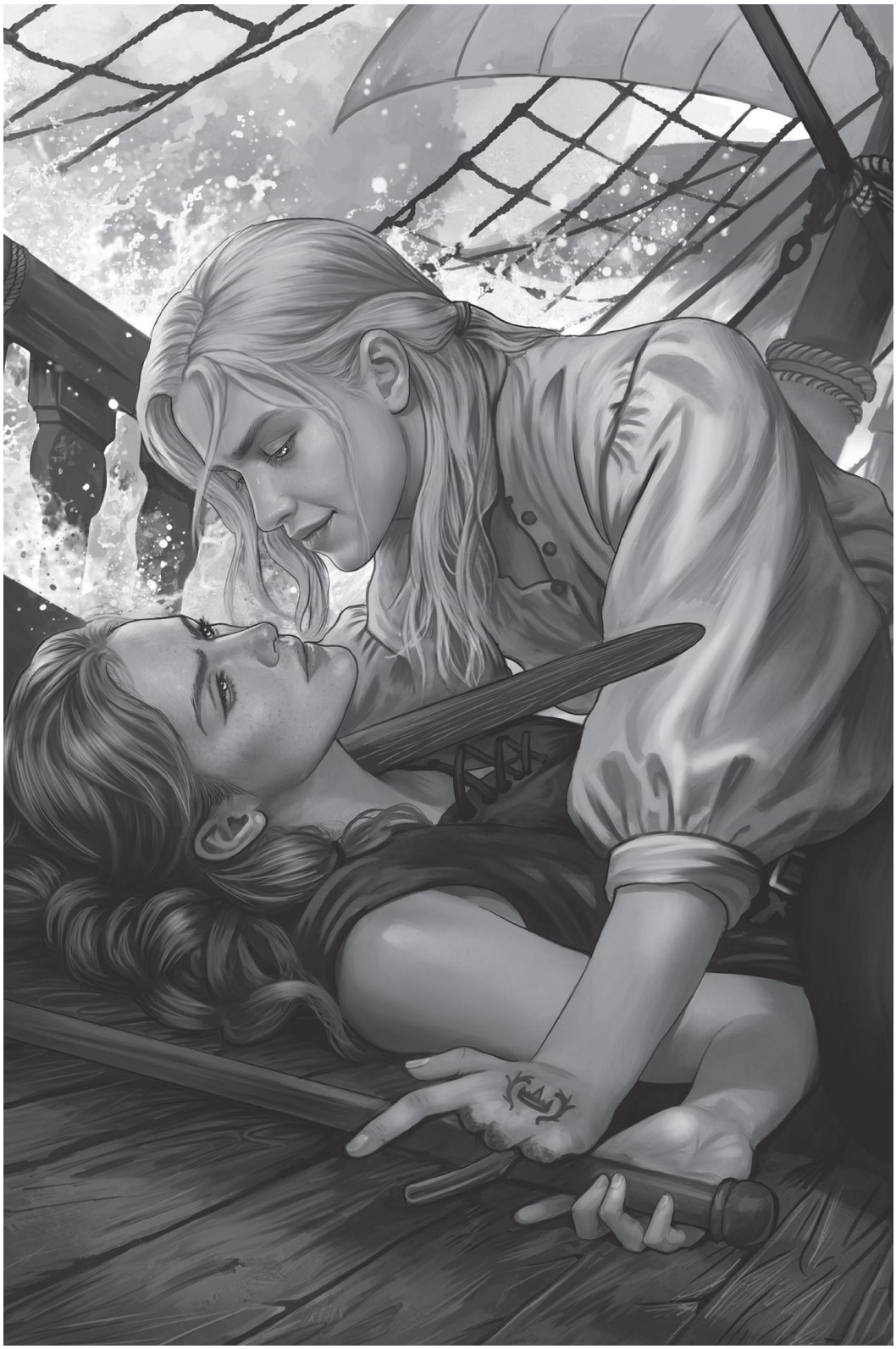
"'Nasıl istersen. Gabe bana sadece bir satranç dersi verdi, ama iyi bir ders olmuş gibi görünüyor.

Reyne uyumsuz gözlerle yukarı baktı. "Bunu ciddiye almıyorsun, Dior."

"Dior, Reyne'nin terini koklayarak ona yaklaştı. 'Ben bunu
çok ciddiye alıyorum."

Reyne yanlarındaki mürettebata baktı, yanakları daha da kızardı. "Beni bırak."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa sana kılıç kullanma konusunda ne kadar bilgisiz olduğunu mümkün olduğunca nazikçe gösteririm."

Dior daha da yaklaştı, dudakları Reyne'nin dudaklarına hafifçe değdi ve fısıldadı.

"Şu anda aklımda kılıç kullanmak yok, Prenses á M

—

"*Ahem.*"

“İki kız da irkildi ve başlarını kaldırıp üzerlerinde duran Phoebe á Dúnnsair'i gördü. Rüzgâr, et cadısının kızıl saçlarını dağıttı, altın rengi gözleri parıldıyordu. Lanetli Kan Dönemi onu akrabaları kadar çirkinleştirmedi, ama sivri kulakları, şeytani pençeleri ve gölgesinin bir kadının değil, bir *aslanın* gölgesi olduğunu fark etmemiz kaçınılmazdı.

“‘Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Geri gelebilir miyim…?’

"Sorun değil, Phoebe. Terlememiz bitti." Dior, Reyne'e göz kırptı. "Şimdilik."

Dior ayağa kalkarken, et cadısı tahta bıçaklara göz attı. "Bu lanet olası kovada tıkılıp kalmışken meşgul olmak iyi gelir. Ama daha iyi bilmesem, savaşa hazırlandığını söylerdim."

Dior kaşlarını çattı. 'Savaşa *gidiyoruz*, Phoebe.

"Ve savaşmak zorunda kalmamanı sağlayacak bir gemi dolusu askerin var."

"Gabe bana da bu şarkıyı söylemişti. Ama ben, başkaları benim için savaşırken kenarda oturup izlemeyeceğim. Buraya sadece nutuk atmaya geldiysen..."

"Öyle değil. Ve seni azarlamak istemiyorum." Phoebe, Dior'un eline dokundu, altın rengi bakışları yumuşadı. "Ben... Ben sadece seni önemsiyorum, hepsi bu, Çiçek. Ve Gabriel gittiğine göre..."

“Dior'un kaşları yumuşadı, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. ‘Biliyorum. Ben de seni seviyorum.’

Phoebe içini çekerek dudağını ısırdı.

"Bir kelime için geldim. Son haftalarda kafamı kurcalayan bir kelime. Ama şimdi göğsümde o kadar ağır bir yük oluşturuyor ki, beni boğmadan önce onu dökmem gerekiyor."

"Bana söyleyebilirsin." Grail elini sıktı. "Bana her şeyi söyleyebilirsin."

"Biliyorum. Ama bu *sana* uygun bir kelime değil*,* aşkım."

"Et cadısının bakışları Prenses'e düştü. Reyne cevap olarak gözlerini kırptı. "'Bana mı?'

Phoebe başını salladı ve dudaklarını büzdü, şüpheli gözleri şimdi sırtıma düşmüştü. Biz, görünüşte duyamayacak kadar uzakta, her şeyden habersizmiş gibi davranarak, pruvada uzakta durduk. Ve böylece, alacakaranlık dansçısı bakışlarını aceleyle ilerleyen kıyı şeridine çevirdi, Nineswords'un başkentinin gölgesi, karla kaplı uzaklara çoktan kaybolmuştu.

"Annenle ilgili, kızım." Phoebe, Reyne'nin bakışlarıyla karşılaştı, Prenses annesinin adının geçmesiyle biraz sinirlendi. "Nineswords'un efsaneleri ve onun muhteşem başarılarıyla büyüdüğünü biliyorum. Ossway klanlarını birleştiren ve onların dokuz kılıcını tek bir kılıçta birleştiren kadın."

"Annemin zaferlerinin hikayelerini duydum," diye cevapladı Reyne. "Birçok kez."

"Eh, hepsi saçmalık. Niamh á Maergenn bir *tiran* idi*,* kızım. Kanlı kılıcının ucuyla kutsal barışı kazanan bir fatih ve bir kaltaktı. Lowlands'ı yakıp yıkmayı bitirdikten sonra, Niamh yağmacı gözünü High'a çevirdi. Annen ordusunu oraya sürdü ve halkıma acımasızca savaş açtı. Topraklarımızı yaktı, klanlarımızı yağmaladı, karları kanımızla kırmızıya boyadı."

"Annemin azize olmadığını biliyorum," dedi Reyne, çenesini dik tutarak. "Ama bana tarih kitaplarında okuyabileceğim şeyleri anlatıyorsun, Highlander."

"Haklısın. Ama tarih kitaplarının anlatmadığı şey, o kanlı günlerin ortasında, yeni dul kalan Niamh Nineswords'un bir adamla tanıştığıdır. Bir savaşçı şair, ona Moonsthrone'u ele geçirmeyi başarırsa kazanacağı zaferin, zafer için ödeyeceği bedele değmeyeceğini ikna etti."

"Annem bana ondan bahsetmişti," diye başını salladı Reyne. "Onun benim babam olduğunu söylemişti."

"O da bana annemden bahsetti," diye cevapladı Phoebe. "Çünkü o benim kocamdı."

“Dior ve Reyne birbirlerine baktılar, Grail şok içinde dudaklarını araladı.

"Vay canına..."

"Bu, evlenmemizden *çok* önceydi," dedi Phoebe. "O zamanlar Connor'ım bir gezgindi. Asheve kıyılarından Augustin'e kadar yürüyerek seyahat ediyordu. Ailidh'in soyundan gelen, bir gün hüküm sürmeyi umduğu dünyayı anlamaya çalışan kraliyetli bir gezgin. Ama Highlands'ı gezerken annenle tanıştı. Ve bir süreliğine... onu sevdi."

Reyne kaşlarını çattı, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. 'Ben... o... sen...′

"Onu hamile bırakıp terk ettiğini bilmiyordum. O da bilmiyordu, eminim. Connor'ım onurlu bir adamdı. Ama Lilidh onu Maergenn'e kölesi olarak getirdiğinde, seni ailesinden biri olarak görmüştü. Maergenn'in düşüşünden önceki saatlerde seni Kalpsizlerden korudu, ama bu ona hayatına mal oldu. Yaşın ve annenle olan ilişkisi zamanı uyuyor, kızım. Hala emin değilim, ama son birkaç haftadır seni izleyince..."

"Et cadısı prensesin yanağını okşadı ve hüzünle gülümsedi.

"'Onun *gözlerine* sahipsin, Reyne. Aylar, o gözlerde boğulmak için yeterince zaman harcadığımı bilir.

"Heartless'ın yanındaki o büyük beyaz kurdu hatırladık; bir gözü soluk mavi, diğerinde ise sadece kötü bir yara izi vardı. Reyne'nin eli kendi gözlerine gitti, zümrüt ve safir rengi gözleri, Dior'a bakarken genişlemişti.

"Babam gibi..."

"Kızına benziyor," diye cevapladı Dior.

Phoebe, Reyne'in bakışlarını araştırdı, sanki kızın cesaretini ölçüyormuş gibi. "Eğer şüphem doğruysa, sen Low ve Highland kraliyetlerinin birleşiminden doğan bir çocuksun. Nineswords'un kızı ve Ailidh the Bold'un torunusun. Onun hikayesini biliyor musun, kızım?"

"O..." Reyne başını salladı, açıkça şaşkın bir haldeydi. Ama Dior kolunu prensesin beline doladı ve sıktı, prenses tekrar sesini buldu. "Bir savaşçı kraliçe. Mothermoons adına Ossway'in çoğunu fethetti."

"Ona Fırtına Getiren diyorlardı. Ve bir gün yeniden doğacağı kehanet ediliyor. Ossway'i, alçak ve yüksekleri, kılıçla değil

kılıçla değil, kan bağıyla. Ve eğer sen hem Niamh á Maergenn hem de Connor á Lachlainn'ın çocuğuysan..."

"Ama ben *annemin* tahtının ilk varisi bile değilim! Kız kardeşim Yvaine, Elidaen'in güneyinde yaşıyor. O, safkan bir evlilikten doğan bir kız, gayri meşru bir piç değil."

"'Öyle konuşma,' dedi Dior kaşlarını çatarak. 'Sen bir kraliçesin, Reyne.

"'Sende cesaret görüyorum, Reyne á Maergenn. Ve eğer sen benim Connor'ımın kızıysan..." Et cadısı yutkundu, sesi kederle yumuşadı. "Bu yetenek, ancak ebeveynleri ölümün kollarına alındığında duskdancer çocuklarına geçer. Eğer Connor'ın kanını taşıyorsan, onun gücünü de taşıyor olabilirsin. Ve o artık yokken... Son zamanlarda herhangi bir değişiklik fark ettin mi? Gözlerinin keskinliği veya kolunun gücü gibi?"

"... Hiç de değil."

"Gümüşten hoşlanmıyorsun mu?"

Prenses, kemerindeki uzun kılıcı işaret etti; San Michon'un ölen oğlundan alınan saf gümüş çelikten yapılmıştı. Phoebe dudaklarını büzdü ve kızın yüz hatlarını inceledi.

"Bu sadece tesadüf olamaz. O seni korumak için *öldü*. Ve o gözler..." Et cadısı başını salladı. "Belki de onun yeteneği sana geçmemiştir. Ama Connor á Lachlainn benim kocamdı ve sen onun kanından bir çocuksan, sana karşı bir yükümlülüğüm var. Ondan hamile kaldığım kızımı doğmadan kaybettim. Ben senin annen değilim ve asla da olmayacağım. Ama..."

"Et cadısı o anda tereddüt etti ve avcı bakışlarını güverteye çevirdi. Prenses sessizliği bozdu, sesi kederle doluydu.

"'Niamh Nineswords harika bir kadındı. Ama harika bir anne değildi. Ben küçük bir kızken beni yanından gönderdi ve yıllar sonra geri döndüğümde, beni sadece küçümsemeyle karşıladı. Blackheart, tahtını ele geçirdiğinde onu benden aldı. Ama gerçek şu ki... Benim hiç annem olmadı.'

Phoebe gözlerini kaldırdı ve pençelerini saçlarından geri çekti.

"Seni tanımak isterim, Reyne á Maergenn. Eğer izin verirsen."

"Bunu çok isterim, Phoebe á Dúnnsair. Hem de çok."

"Et cadısı kollarını açtı ve Reyne, gözleri kapalı olarak kucaklaşırken kollarının arasına girdi. Dior'un gözleri yaşlarla parladı ve ikili ayrılırken Phoebe tunikasından bir deri kayış çıkardı. Phoebe'nin kendisinin taktığı tasma gibi, bu da küçük bir somun etrafına sarılmış, güzel bir desenle dokunmuştu.

"Bu bizim halkımızın geleneğidir," dedi Phoebe, kolyeyi uzatarak. "Savaşa bir tohum götürmek, böylece düştüğümüz topraktan bir şeyler büyüyebilsin. Ama daha da önemlisi, daha parlak bir gelecek ve daha yeşil yarınlar umudunu taşımaktır."

Reyne, duskdancer boynuna kolyeyi bağlarken gülümsedi, parmakları şimdi taşıdığı küçük yaşam vaadini okşadı. 'Merci, Phoebe.

“Et cadısı Reyne'nin alnını öptü. ‘Ayın kutsamaları seninle olsun, kızım.’

“Bütün bunları korkuluktan izledik, gerçek gözlerimiz hala denize bakıyordu. Üçlü ayrılırken, biz hareketsiz kaldık, ama düşüncelerimiz tüm bu olanlara fırtına gibiydi. Phoebe á Dúnnsair bizim dostumuz değildi ve eğer prenses üzerinde etkisi varsa, Dior üzerinde de etkisi vardı. Önümüzdeki gecelerde, Grail'in bağlılığı iki yöne bölünemezdi, kalbi de ikiye bölünemezdi.

"Tek bir şey önemliydi.

"*Kutsal kanla, yoksa hiçbir şeyle,*

"*Bu kararmış peçe kaldırılmalı...*

“Ve böylece, zaman geçtikten sonra, ayağa kalktık ve güverteye indik, soğuk rüzgar saçlarımızı tırmalıyordu. Et cadısı artık geminin kıç tarafında, kaptanımızla konuşuyordu. Kaptan, á Connell adında, okyanus kadar geniş, su birikintisi kadar derin, dişleri tamamen altından yapılmış, yaşlı bir denizciydi. Hunter'ın gözleri, biz aşağıdaki spiral merdivenden geçerken bizi takip etti. Maryn'in kapısının önünde durup, kapıyı çalmak için yumruklarımızı kaldırdığımızda, ahşaplar gıcırdıyordu ve dalgalar gövdeye çarpıyordu.

"Bunu yapamam..."

"Fısıltı içeriden geliyordu - Annenin, keskin ve acı dolu. Onun sesini duyunca, *içimiz*deki sesler yanıt verdi; çalınan tüm o hayatlar, barındırılan tüm o ruhlar. Yavrular ve mediyelerden oluşan bir koro — Victorine Ilon, Octavia ve Dmitri Dyvok, Alexandra ve Anastasia ve Anna Chastain. Onların ötesinde, Ebedi Yedi Prenslerden biri olan Aléne Voss'u hissedebiliyordum; tüm gücü, tüm

Nefret, tüm öfkesi içimde yayılıyordu. Ama daha derinde, Terör'ün öfkesinin bile ötesinde, *onu* hissedebiliyordum.

"Akıl hocası.

"Usta.

"Canavar.

"Bunu yapacaksın," *diye* kapının ötesinden bir tıslama geldi. "*Beceriksiz, sadakatsiz korkak*."

"Yine Maryn'in sesiydi, ama tınısı değişmişti, tonu değişmişti. Ve tekrar konuştuğunda, ses tonu, hatta aksanı bile defalarca değişiyordu, sanki tek bir sesle değil, *düzinelerce sesle* konuşuyormuş gibi.

"Yolundan sapma. İnancına sadık kal. Artık çok uzun sürmeyecek."

"Çok uzun, ey tanrım yardım et, çok *uzun. Tanrı aşkına, buna nasıl* dayanabiliyorsun*?*

"Sızlanmayı kesin, hepiniz! Yüzyıllar boyunca bu son aşamada tökezlemek için emek vermedik. Illia'nın size öğrettiklerini hatırlayın! Ve bu dengede neyin asılı olduğunu!

"*Eve gitmek istiyorum*."

"*Ve yakında gideceğiz. Hepimiz, sevgililerim, canlarım. Kollarınıza, ey Tanrım*."

“Sonra, diğerlerinden daha yumuşak bir

tıslama geldi. *“‘O biliyor. Liathe*.’

"*O hiçbir şey bilmiyor. Hemen gevezelik etmeyi kes*." *"Büyük*

Wulfric aptallara akıl hocalığı yapmazdı. Eğer o..."

"Şimdi hepiniz susun!"

“Sonra bir sessizlik çöktü, yumruklarımız hızla yükselerek boşluğu doldurdu. Kapıyı çalma sesimizi duyunca, Maryn öteki kabinden seslendi.

"Tatlı Celene?

“Gözlerimizi yere indirerek kapıyı açtık. ‘İzinsiz girdiğim için özür dilerim, Priori.

“‘“Giriş yok, sevgili Liathe. Kendi isteğinle gir ve hoş geldin.”

“Derin bir reverans yaparak içeri girdik. Kabin az sayıda eşya ile döşenmişti, mekanı katedralin altında uyuduğu büyük taş tabut hakimdi. Maryn, kabinin ortasında bir heykel gibi tabutun önünde duruyordu. Altımızdaki güverte dalgaların hareketiyle sallanıyordu

ama biz sürekli dengemizi korumak zorunda kalsak da, Anne bir sütun gibi dik duruyordu, eteği ve altın rengi bukleleri hariç hiç kıpırdamıyordu, sanki ayakları güverteye çivilenmiş gibiydi. Kanı çekilmiş yüzünde bir gülümseme vardı, ama yine de gözlerinin altında kazınmış yorgunluk izlerini, kusursuz siyah gözlerinde bıçak gibi keskin bir parıltıyı görebiliyorduk.

"Tavsiyemiz, seni mi aradı? "

“İçimdeki sesler mırıldanıyor ve şarkı söylüyordu — Anne'ye duyulan korku, kendimiz için duyulan korku, intikam peşindeki ölülerin huzursuzluğu — ve ancak büyük bir çaba sarf ederek onları susturabildim. Kabini gözden geçirdiğimizde, bir savaş sandığı, bir kitaplık, bir lavabo ve bir ayna gördük. Herhangi bir ölümlü kendini orada yansıtmış olabilirdi, ancak ayna sadece boş bir odada duran taş bir tabut gösteriyordu. Maryn yoktu.

Hayır...

"Celene?

"Bizi affet, Priori. Ama sen bizden Kutsal Kase'yi korumamızı istedin.*" "Ee, ne olmuş?"*

"Et cadısı, Prenses á Maergenn ile ittifak kuruyor. Dúnnsair, Reyne'nin rahmetli kocasının kızı olabileceğine inanıyor ve aralarındaki bağı güçlendirmeye çalışıyor. Reyne'nin danışmanları arasında yer alırsa, Kutsal Kase üzerinde daha büyük bir etkiye sahip olacak."

“Anne yorgun ama nazik bir gülümsemeyle, *‘Fiáin dahtr’dan korkma, tatlı Liathe*,’ dedi.

“O tehlikeli, Anne. O ve onun gibiler bizden nefret ediyorlar...”

"*Endişeni anlıyorum, çocuğum. Bilgece tavsiyeni minnetle kabul ediyorum*. *Dikkatli uyanıklığın için sana teşekkür ederiz... ama hala yorgunuz, tatlı Celene. Çok yorgunuz*."

“Priori parmaklarını önünde birleştirdi ve sanki mesele hallolmuş gibi gülümsedi. Phoebe'nin oluşturabileceği tehdidi vurgulamak için daha fazla şey söylemek istedim, ama Maryn sadece kara ve sert bir bakışla bana baktı ve itiraf etmeliyim ki, sessizliğe mahkum oldum. O odadaki ağırlığı üzerimde kurşun gibi baskı yapıyordu ve o küçük bedeninde ne kadar büyük bir güç olduğunu fark ettim. Maryn dıştan sakin görünse de, yaklaşırken duyduğumuz tartışan sesleri hatırladım; benim zihnimde hissettiğim aynı kargaşa, onun zihninde de vardı.

"Daha fazla kalmak ister misin, sevgili çocuğum?

"Cevap vermek için dudaklarımızı aralayıp yukarı baktık. Ama Maryn'in arkasında bir hareket yakaladık; buz bıçakları karnımıza saplandı. Bir zamanlar boş bir odayı yansıtan aynada, şimdi Maryn'in omzunun üzerinden bize öfkeyle bakan bir siluet yansıyordu.

"Tam bize doğru.

Onu canlı olarak görmeyeli yıllar olmuştu, ama yine de onu her gün görüyorduk. Uzun boylu, alabaster tenli ve parlak saçlı, en koyu ipek gibi dalgalanan bir figürdü. Gözleri siyah ve deliciydi, vücudu gece kadar karanlık bir kumaşla sarılmıştı. Bir lord. Bir *prens*.

Bana bakıyordu, sanki diğer tarafta sıkışmış gibi yumruklarını aynaya vuruyordu; onu boğazımızdan uzak tutan tek şey o ince gümüş kalkan vardı. Ayna titredi, *biz* de titredik *ve* bir adım geri attık.

"… Tatlı Celene?

“Gözlerimizi kırpıştırarak Priori'mize baktık. Maryn tamamen habersiz, duymuyor ve görmüyor gibiydi, ama omzunun üzerinden, o canavar hala aynaya bastırıyordu.

"Daha fazla kalmak mı?" Maryn tekrarladı.

"Hayır, anne," diye fısıldadık. "Rahatsız ettiğimiz için tekrar özür dileriz." "Başını eğdi. "*Bize iyi hizmet ediyorsun, tatlı Liathe. Tanrı ile git*

Tanrı ile birlikte git ve kalbini aydınlat. Yakında, dünyadaki tüm acıların cennette ödüllendirilecek."

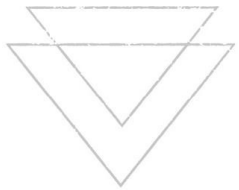
"Evet, anne. Sana da günaydın." Aynaya

bir kez daha baktık.

Öldürdüğümüz canavar bize bakıyordu.

"Ve midemiz bulanırken, çenemizi sıkarken, odadan kaçar gibi çıktık."

V
HİZMETÇİLERLE İLGİLİ SORUN

“Koridora çıkıp dar merdivenlerden yukarı koştuk, kaçmak için aceleyle dehşete kapılmış bir gemiciyi iterek geçtik. Kalbimiz hala atıyor olsaydı, korkudan göğüs kafesimizden fırlayıp çıkardı. Dawnseeker'ın korkuluğuna tökezleyerek, tırnaklarımızı parçalanan tahtaya geçirerek, dalgalara onun adını fısıldadık.

"*Wulfric*."

“Öğretmenim. Gabriel’in babası. Hem öğretmen hem de zorba. Tanrım, onunla ilk tanıştığım geceyi hala hatırlıyorum. San Yves’te geçirdiğimiz yıllar, bize aşıladığı hayranlık ve korku, bizi hala ve sonsuza dek dolduruyor.

"Şimdi onu hissedebiliyordum, içimdeki sesler okyanusunda yavaşça yükseliyordu. Onu uzaklaştırmak için gözlerimizi kapattık, ellerimizi sımsıkı tuttuk ve çaresizce fısıldadık - büyük Illia'nın takipçilerine verdiği ilk dua. Wulfric'in bize öğrettiği ilk dua.

"*Ey Sevginin Efendisi, Ey Kanın Tanrısı,*
"*Ey Kurt ve Kuzu Kralı,*
"Senin isteğin olsun,
"*Senin yargın gelir,*
"Kutsanmışlara ve
lanetlenmişlere eşit olarak.
"*Ölmüş olsam da, senin sözünle hala yaşıyorum,*
"Lanetlenmiş olsam da, senin iradenle şimdi
diriliyorum,
“Dünyevi bağları koparıyorum, sonsuza dek senin kulunum.

“Ve kötülük yapıyorum, kötülük olmamak için,
"Senin yarattığın canavardan daha fazla değil."

Gözlerimi açtım. İçimdeki ruhlar korosu hâlâ fısıldıyordu, ama Wulfric'in geri çekildiğini, yüzeyimizin altına battığını fark edince rahatladık.

“Bir elimizle saçlarımızı okşayarak, okyanusun cildimize dokunmasına izin verdik. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kurtardığım ruhların parçaları her zaman benim bir parçam olmuştu, ama sesleri hiç bu kadar yüksek, yüzleri hiç bu kadar net olmamıştı ve bunun nedenini merak ettim. Maryn'in kabininde kulak misafiri olduğumuz tartışmadan, Priori'mizin de bu uyumsuzluğu hissettiğini biliyorduk ve ona bunu sorabilirdik. Ama içimdeki ruhlara dikkat çekmek, Priori'mın Wulfric'in de aralarında olduğunu keşfetme riskini doğururdu. Kan bağı olan kardeşi. Charbourg'daki katliamdan kaçan dört Esana'dan biri. Suçum için bana ne ceza vereceğini bilmesem de, boğazıma saplanan dişlerinin hatırası...

"Gerçek şu ki, Maryn beni çok korkutuyordu, Marki."

Son Liathe başını salladı, gözleri aşağıya doğru bakıyordu.

"Ve böylece, hayatın önüme çıkardığı her engelle başa çıktığım gibi bununla da başa çıkmaya karar verdim. Tek başıma. Böylece zihnimi o gölgelerden, içimde kıpırdayan fısıltılardan uzaklaştırarak, bir kez daha Dior'u gözetlemeye karar verdim. Güverteleri aradım ama ne ondan ne de Reyne'den bir iz bulamadım. Ama dediğim gibi, *Dawnseeker'da* gözlerim tek gözlerim değildi. Düşüncelerimi içime çevirip, kanımızdan gelen minik güveye odaklandım.

"O ayrılırken kendini Grail'in ceketinin içine saklamıştı. Şimdi onu güverte altında hissediyorduk; karanlık ve boğuk seslerle örtülmüştü. Gözlerimizi kapatıp içine girdik ve damarlarımızdaki çalınan güçle onu harekete geçirdik.

Kanatlarımızı çırptık. Bacaklarımızı uzattık. Buruşuk kumaştan sürünerek çıktık ve ceketin Dior'un omuzlarında değil, kabininin zemininde olduğunu gördük. Küçük kan kırmızısı gözlerimizle onun küçük yatağına baktık ve bunun nedenini anladık."

Son Liathe çenesini ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu.

"Reyne ve Dior... birbirleriyle meşguldüler."

"Ah." Tarihçi omuzlarını silkelerek daha dik oturdu. "Mükemmel."

"... Ne mükemmel?"

"Bu tarihte ahlaksız bir ara vereli çok uzun zaman olduğunu düşünüyordum." Jean-François parmaklarını kırıştırdı, kalemini mürekkep hokkasına batırdı. "İtiraf etmeliyim ki, zevkli bir şekilde anlatılmış bir sefahat hikayesi dinlemek için oldukça havamdayım."

"Sizden onların samimi anlarını anlatmamı mı istiyorsunuz?"

"Neden olmasın?" diye sordu Jean-François. "Kardeşin bana kendininkini anlatıyor." "Öyle mi?"

"Oh, oui. Her fırsatta anlatıyor. Aslında bu konuda şaşırtıcı derecede yetenekli. Ne çok müstehcen ne de şehvetli; gururla titreyen erkek kökleri, çiğli kadın bahçeleri ya da benzeri şeyler yok."

"*Kadın* bahçeleri."

"Öyle adlandırıldığını gördüm. Tabii ki kardeşinden daha az yetenekli anlatıcılar tarafından."

"Tanrım, Gabriel..."

Son Liathe yüzünü gökyüzüne çevirdi, gözlerini kapattı. Nefes almaya ihtiyacı olmasa da, sanki sakinleşmek için nefes aldı. Bir ölümlünün kalbinin beş uzun atışı boyunca Celene taş gibi hareketsiz kaldı. Nefesini verdiğinde gözlerini açtı, bakışları o kadar soğuktu ki aralarındaki nehri dondurabilirdi.

"Beni yağa batırın," dedi Celene. "Ateşle yakın beni. Ama sizin aşağılık eğlenceleriniz için Cennetin Varisi'nin yatak odasındaki maceralarını anlatmayacağım, seigneur."

"Neden? Utangaç mısın?"

"Hayır. Ben sadece sapık değilim."

"Ah." Tarihçi, kalemini çevirerek sırıttı. "O zaman namuslu birisin."

"Onlarca yıl önce ölmüş bir akrabanın, on yedi yaşındaki bir kızın cinsel maceralarını dinlemekle ilgilenmesi bana çok ilginç geliyor."

"Senin bunları anlatırken çekingen davranmanı, ama kafaların kesilmesini, parçalanmayı ve vahşi gözlü yamyamlığı anlatırken hiç çekinmemeni ilginç buluyorum. Grafik şiddet tamamen kabul edilebilir, ama sevgi dolu partnerler arasındaki aşk nedense iğrenç mi?"

"Devam edebilir miyim, seigneur? En azından İmparatoriçe'nizin bu konuda zamanın çok önemli olduğu görüşünde olduğunu sanıyorum."

Tarihçi gözlerini devirdi.

"Bizi onun yatak odasına getiren sizsiniz, mademoiselle." "Sadece bir ön hazırlık olarak. Onun mahremiyetini ihlal etmeyeceğiz, ama şunu *söyleyeceğiz*

şunu söyleyeceğiz: Grail ve Prenses'in o çarşaflar üzerinde yaptıkları dansta, Dior tecrübeli eldi, Reyne ise titreyen acemiydi. Prenses á Maergenn, Grail'in dudaklarının ve ellerinin nazik baskısı altında çıplak ve nefessiz kalmaktan şüphesiz memnun olsa da, Dior'un açıkça sahip olduğu deneyimden yoksundu. Ve son olarak...

"Dur," diye fısıldadı Reyne.

Dior, o anın ateşinde kendini kaybetmişti, Reyne'nin sınırlarına ne kadar yaklaştığının farkında değildi. İnişi devam etti; Prenses'in kabarık karnına sıcak öpücükler yağdırdı, alevin havayı soluduğu gibi onu soludu.

"Tanrım, kokun o kadar güzel ki..."

"Dior. *Dur* dedim."

"Ne?" Grail, dudakları kızarmış, gözlerini kırpıştırırken dudaklarını araladı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Reyne, Dior'u vücuduna geri çekti. "Bir şey yok."

"Hoşuna gitmiyor mu..."

"Çok beğendim." Reyne, Dior'un yanağını okşadı ve alnındaki dağınık saçları çekip aldı. Uzun ve tatlı bir öpücüğün ardından, Prenses geri çekilip Dior'un gözlerine baktı. "Tanrım, beğenmekten de öte. Sen, bunu bulmadan önce hiç *yaşamamışım gibi* hissettiriyorsun bana. Sanki... orada değildim. Henüz değil. Anlıyor musun, oui?"

Dior doğruldu, derin bir nefes aldı ve gözlerini kuvvetlice

kırptı. "Oh. Tabii ki."

Grail, sanki kendine geliyormuş gibi karanlık odaya bakındı.

"Eh. Kahretsin."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Reyne.

"Hayır, üzülme." Grail gülümsedi ve dudaklarını Reyne'nin dudaklarına bastırdı. "Kraliçem ne derse, öyle olsun. Ve eğer *beklememi* emrederse, bekleyeceğim."

Reyne de gülümsedi ve parmak uçlarıyla Dior'un ağzını nazikçe okşadı.

"Öyle miyim? Senin Kraliçen mi?"

“Dior sırıttı ve yaşlı kızın çıplak sırtına şaplak attı. ‘Görünüşe göre bugün değil.’

“Reyne, Grail yataktan kalkıp gömleğini giyip pantolonunu kalçalarına çekince kaşlarını çattı.

"… Nereye gidiyorsun?"

"Senin reddin karşısında çaresizlikten kendimi denize atabilirim diye düşündüm."

"Dior..."

"*Şaka yapıyorum*." Grail gülümsedi ve prensesini tekrar öptü. "Sadece... *huzursuzum*, hepsi bu. Seninle biraz ter dökemezsem, gidip sigara içeceğim. Sinirleri yatıştırır, değil mi?"

"… İyi olduğundan emin misin?"

"İyiden de iyiyim, Prenses."

“Dior, Reyne'nin yanaklarına, burnuna ve ağzına yumuşak

öpücükler kondurdu. “Aşığım.”

Reyne'nin gözleri bu söz üzerine büyüdü, yanaklarında dudaklarındaki gülümsemeye uygun bir kızarıklık belirdi. Ama cevap veremeden, Dior ceketini giyip, mavi kadife ve kül rengi saçlarıyla kapıdan fırladı. Çıplak Prenses'i arkamızda bırakarak, Grail'in ceketinin yakasının gölgesinde saklanarak onunla birlikte yola çıktık.

Dior yumruklarını ceplerine soktu, kapısından makul bir mesafede nöbet tutan Joaquin ve diğer Unbound üyesine başını salladı. İkili arkadan adımlarını uyumlu hale getirdi, Elaina kuyruğunu sallayarak Dior'un Dawnseeker'ın baş güvertesine çıkan spiral merdivenleri fırtına gibi tırmanışını takip etti. Başka bir çift koruma, Joaquin ve arkadaşına katıldı ve Grail'in etrafında dururken, Dior dudaklarına bir sigara koydu ve çakmaktaşını çaktı.

Derin bir nefes aldı, kirpiklerini kırpıştırdı, dumanı ciğerlerinde tuttu. Gözlerini açarak Joaquin'e baktı ve ince gri bir duman bulutu içinde bir kelime fısıldadı.

"Hizmetçiler."

"Delikanlı, yüzündeki uzun siyah bukleleri geriye atarak güldü. Joaquin Marenn yakışıklı bir gençti ve bunun farkındaydı; deneyimsizlerle deneyimli olduğu şüphesizdi.

"Hala Angel Fortuna'dan bereket yok mu, M^lle^du Graal?"

"Bu gemide üç haftadır neredeyse hiç bir şey yok." Dior sigarasını şiddetle içti. "Eğer bir çift testisim olsaydı, M. Marenn, bu lanet okyanus kadar mavi olurdu."

"O bir prenses." Joaquin yüzünü buruşturdu. "Asla kolay bir hedef değildir. Ama beklediğine değecek bir ödül olacak, bahse girerim. Kızın çok güzel."

"'Ben de öyle!' Dior, elini sallayarak vücudunu incelerken haykırdı. 'Şu ganimete bak! Genç! Cesur! Göğüs dekoltesi pek yok ama bu kıçtan altın bir sikke zıplatıp imparatorun fidye parasını alabilirsin.' Joaquin'e bakarak sigarasını içmeye başladı. 'Lanet olsun, neredeyse susuzluktan sana atlayacağım.'

"Hizmet etmek için yaşıyorum, kutsal hizmetçi. Eşyalarımı buradan mı alayım, yoksa mutfağa gidip kendimi geminin sosuyla mı kaplayayım?"

Grail kıkırdadı, Elaina'yı kaşımak için diz çöktü ve köpekçocuğu süzdü. "Biliyor musun, seni seviyorum M. Marenn. Güzelsin. Güzel kokuyorsun. Ve biraz da küstahsın. Karanlık bir sırrın yok, değil mi? Aslında erkek kıyafetleri giymiş bir kız değilsin, değil mi?"

"Bu biraz klişe, sence de öyle değil mi?"

"Siktir git."

"İstediğin gibi." Joaquin dünyadan bıkmış bir şekilde iç geçirdi. "O zaman aşağı inip kendimi bağlayabileceğim bir yatak direği bulacağım. Jacko yardım edebilir, düğüm atmada iyidir."

"Avcı çocuk diğer Unbound'lardan birine göz kırptı; uzun boylu bir denizci, tüm bu müstehcen konuşmalar yüzünden yanakları sakalları kadar kızarmıştı. Dior'un diğer koruyucuları da aynı derecede utanmış görünüyordu — her biri savaş ve sınavlarla sertleşmiş yetişkin erkeklerdi, ama San Michon'un Kutsal Kase'si sonuçta bir sokak kadınının kızıydı ve tavırları denizcileri bile utandıracak kadar kaba görünüyordu.

"Jacko iyidir," diye başını salladı. "Ama Callum'un daha iyi olduğunu duydum." "Hangi Callum?" Joaquin kaşlarını çattı.

"İki tane var."

"Üç tane var." Dior parmaklarıyla saydı. "Callum á Sadhbh. Callum á Cuinn. Callum á Fas. Snots'u da sayarsan dört tane olur, o da Callum'dur.

Snots sadece bir takma ad. Şimdi düşününce, oldukça talihsiz bir takma ad."

"Bunu bilmiyordum."

"Eh, o *senin* için ölmeye yemin etmedi, o yüzden sanırım senin..."

"Seninle konuşabilir miyim?"

Elaina yüksek sesle havlayarak kulaklarını geriye yatırdı. Dior ayağa kalktı, arkasında durduğumuzu fark etti, köpek tekrar havlayınca rüzgarda soluk renkli paltosu dalgalandı. Grail'in gözleri kısıldı, Joaquin'le olan neşesi bir anda kayboldu. Haftalar önce denize açıldığımızdan beri onunla pek konuşmamıştık. Doğrusu, Dún Maergenn'de esir tutulduğu süre boyunca da pek konuşmamıştık; kelebeklerimizle eline yazabileceğimiz kelimelerle sınırlıydık. Ama şimdi aramızda bir uçurum hissediyorduk, Dún Maergenn'in altındaki mezarda Gabriel ile çatıştığımızdan beri bu uçurum daha da genişlemişti. Eğer bunu kapatmak için hiçbir şey yapmazsak...

Dior omuz silkti. "Konuş."

"Köpek çocuğu, Jacko ve diğer Unbound'lara baktık ve bir süre sonra Dior başını salladı. Joaquin Elaina'nın yakasını tuttu ve arkadaşlarıyla birlikte geri çekildi — belki duyamayacakları bir mesafeye, ama kesinlikle göremeyecekleri bir mesafeye değil. Grail bizi izliyordu, dudaklarından çıkan gri dumanlara karşı gözlerini kısmıştı.

"Son zamanlarda... tedirgin görünüyorsun," diye başladık. "Uzun bir buz banyosu ile düzelmeyecek bir şey yok."

"Bunun doğru olmadığını düşünüyoruz, chérie. Cesur bir tavır sergiliyorsun, ama bu gemide kimse gerçekten anlayamayacağı bir yük taşıyorsun. Biz sana bu yükü hafifletmende yardımcı olabiliriz."

"Bu doğru mu?"

"Biz senin hizmetkarların, Dior. Hepimiz."

Grail dudağını emdi, mavi gözleri vücudumuzu, botlarımızdan kaşlarımıza kadar taradı. Bakışları bir bilmece gibiydi, ama her zamanki gibi, ne düşüncelerini okuyabiliyordum, ne de parçalarını anlayabiliyordum. Ve sigarasını son bir nefesle içtikten sonra, Dior onu denize attı ve yaklaşırken gri bir nefes verdi.

"Her şeyin bir ilki vardır, sanırım. Ama ısırmak yok, tamam mı?" Gözlerimizi kırpıştırdık, bakışlarımız dudaklarına kaydı. "Ben... biz..."

"Sen düşünce alt alt yatakta Akıllı parmaklar düğmelerini düğmelerimizi birbiri ardına açtı. "Üstünü paylaşmam."

"Dior..."

"Elleri şimdi paltomuzun içine kaydı, kalçalarımızın üzerinden arkamıza doğru. Panik içindeydik, teklifimizi bir tür açılım olarak yanlış anladığını düşünerek, onu kırmadan reddetmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorduk.

"Ama Dior kaşlarını çattı ve pantolonumuzun poposunu sıktı. "'Bekle... bu da ne?

“Ve iyi elini çekip, genişleyen gözlerimizin önüne kaldırdığında, bize orta parmak gösterdiğini anladık.

"Oh, kutsal Kurtarıcıya şükürler olsun..."

"Keşke bir yansıma yapabilsen, Castia. Böylece şu anda yüzündeki ifadeyi görebilirdin."

"Buna alaycı bir şekilde güldük, rahatlamış bir şekilde. Dior, bizi bu kadar dengesiz görmekten açıkça çok memnun olmuştu ve onun gülümsemesine kapılıp, kendimizi gülerek bulduk, bir elimizle mahvolmuş ağzımızı kapatarak kahkahamızı bastırmaya çalışıyorduk. Grail o anda kahkahaya boğuldu ve içimdeki bir barajın kırıldığını hissettim; karanlık bir sel serbest kaldı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, Dior'un yanında durup sadece gülerken içimdeki sesler *tamamen* sustu, her birimiz ikiye katlanırken, onun korumaları şaşkın ifadelerle bize bakıyordu.

“Garip bir şeydi, ama tüm o kan, kilometreler ve zorluklar arasında, bunu düşünmeye gerçekten zaman ayırmamıştım. O anda bu kızı gerçekten *sevdiğimi* fark ettim. Biz değil, *ben*. Celene Castia. Dior Lachance müstehcen ve cesurdu. Başkalarının görüşlerini pek umursamıyordu, ama başkalarının hayatlarını derinden önemsiyordu. Ona hizmet eden her erkeğin adını biliyordu. *Hikayelerini* biliyordu. Ama sonunda kendi hikayesini yazdı. Bana bir zamanlar olduğum kızı hatırlattı; Lorson'daki küçük hayatından kaçmayı, uzaklara seyahat etmeyi, yarını umursamadan yaşamayı hayal eden kızı. Ve o anda bunun doğru olduğunu anladım.

“Dior Lachance ve Celene Castia arkadaş olurlardı.

"Biliyor musun, sanırım seni ilk kez gülerken görüyorum." Dior gözyaşlarını silerek geniş bir gülümsemeyle, "Bu ruha iyi geliyor. Seni daha sık güldürmeliyim." dedi.

"Bu gemide bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin bence." "Ah, iltifat. Önemli bir şey istiyorsun *galiba*."

"Sadece yardım etmek için." Boğazımızı temizledik ve fısıldayarak konuştuk. "Prenses'e karşı hayal kırıklığına uğradığını biliyoruz. Enerjini ve zamanını başka bir şekilde harcamanı öneriyoruz."

"O zaman alt ranzayı istiyorsun."

"Sanmıyorum," diye gülümsedik. "Ama esaretiniz sırasında, kanınızda bir... tuhaflık fark ettik. Eminim siz de fark etmişsinizdir."

Dior'un gözleri fal taşı gibi açıldı, şakası tamamen kaybolmuştu. "Ayağımı koterize ettiğimde bıçaktan kaçtı. Sanki canlıymış gibi. Sanki ne düşündüğümü hissedebiliyormuş gibi. Lilidh ile savaşırken, onu hareket ettirmek istediğimde, neredeyse..."

“O zaman tırnaklarımızı avuç içimize batırdık ve onu ortaya çıkarmak için irade ettik — koyu kırmızı bir su kanalı, havada kıvrılarak uzun, ince bir bıçak haline geldi.

"Dior'un dudakları aralandı. 'Sence *ben de*... *bunu* yapmayı öğrenebilir miyim?

"Bilmiyoruz. Ama beş kan bağı, onların yetenekleri, bunların hepsi senin mirasını taşıdığın kişinin lanetinden kaynaklanıyor. Kanını hareket ettirdiğini gördük. Ve onun dokunuşuyla kith'in küle döndüğünü gördük. Eğer onu bir silah olarak kullanabilirsen..."

“Sağ eline bakarak fısıldadı, ‘Siktir git.’ “‘Hayır. *O* siktir *git*.’

“Dior gözlerini kırptı, sonunda anladı. ‘Voss.’

"Neden seni istediğini bilmiyoruz. Ama onun ordularına doğru yelken açıyoruz, Dior. Savaş alanında Ebedi Kralımızla karşılaşırsan, elimden geldiğince seni silahlandırmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Gabe her zaman imparatorunu savaşta riske atmanın aptalca olduğunu söylerdi." "Saygısızlık etmek istemem ama hayat satranç oyunu değildir, chérie."

“Gözleri karanlık bir zevkle parladı. ‘Meraklandın, beni düşünebilirsin.

"Bunu aramızda tutmalıyız. Gece yarısı, baş güverte altındaki ambarda buluşalım. Sadık Callum ordusunun gözünden kaçabileceğini düşünüyor musun?"

"Onlar iyi adamlar. Ama ben daha iyiyim." *'"Dior? '*

“Et cadısı, kaptanla birlikte dümen odasında duruyordu ve şüpheli gözlerle bize bakıyordu. Grail cevap verdi, bizden uzaklaşarak uzaklaştı. Onları geçerken, eşarplarımızla gülümsememizi gizledik ve güverte altındaki merdivenlerden aşağı indi. Demek duskdancer, Dior'un gözünde daha önemli olmak için çabalıyordu? Peki, bu oyunu iki kişi de oynayabilir, Marquis. Entrikalar bir yana, Grail'in önündeki kaçınılmaz savaşa hazırlıklı olması gerektiğini düşünüyordum, Dúnnsair onu bundan korumak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın. Sonuç olarak Dior'un danışmanlığıyla daha yakınlaşmışsam? Onu doğru yola yönlendirmek için daha iyi.

“Bu kararmış peçe kaldırılacaktır.

“Öyle de oldu, o akşam pratik yapmak için yer açmak amacıyla ön ambarın içine doğru kayarken kendimle oldukça gurur duyuyordum.

“Bir porthole'dan geçerken o bize saldırdı.

Gözümüzün ucunda hareket eden bir gölge, duyulabilir *bir gürültüyle* cama çarptı. Geri çekildik, pençelerimizi avuç içlerimize dayadık. Ve o anda onu gördük, tıpkı Maryn'in kamarasında olduğu gibi. Karanlık bir şekil, porthole camına bastırıyordu, sanki o çarpık ayna, bizim dünyamıza geri girmek için kullandığı bir kapıymış gibi.

“Ama bu imkansızdı. “O

ölmüştü.

“Bonsoir, Petit Monstre.

"'Wulfric," diye fısıldadık.

"Kafasını salladı, dudaklarından bariton bir homurtu çıktı. *Sen efendimi kastediyorsun.*

"Hayır," diye tısladım, yumruklarımı sıktım. "Burada efendi benim."

"O zaman güldü. Ve o koro, o *kakofoni,* içimde kaynıyordu; onun emriyle kurtardığım her kurbanın, her ruhun sesi, hep bir ağızdan yükseliyor ve onunla birlikte gülüyordu. Ama gözlerimi kapattım, parmak eklemlerimi kirpiklerime dayadım ve bir kez daha fısıldadım.

"*Ey Sevginin Efendisi, Ey Kanın Tanrısı,*

“Kurtların ve Kuzuların Kralı,

"Senin isteğin yerine gelsin..."

"İyi misin?"

Gözlerimi açtım ve koridorda bana bakan iki figür gördüm. İlki sadece bir av köpeğiydi — pürüzsüz Elaina, dişlerini göstererek

sessiz ama nefret dolu bir hırlama ile. Ama ikincisi Phoebe'ydi, altın rengi gözleri kısılmış, pençeleri kıvrılmış. Dún Maergenn'e saldırıda o pençelerini koltuk altlarına kadar kanatmış, halkını kimsenin umamayacağı bir zafere götürmüştü. O güç hala onda olduğunu görebiliyordum, Dior'a verdiği yemin hiç uzaklaşmamıştı.

"Kanım, lütfum veya nefesim ile güvende kalabilirseniz...

"Biz iyiyiz, et cadısı. Bizim için endişelenme."

"Hiç zahmet etmiyorsun." Phoebe eğilip Elaina'nın çenesini kaşıdı. "Biliyorsun, kardeşin bana yaptıklarını anlattı, maebh'lair. Öğretmenini ihanet ettin. Babasını ve diğerlerini katlettin."

"Gabriel bu konuyla ilgili bildiği her şeyi sana anlattığından eminim. Kesinlikle hiçbir şey."

"Kendi akrabalarının sana güvenmediğini biliyorum. Dior'un Kalpsizler tarafından öldürülmesinin senin aldatmacaların yüzünden olduğunu biliyorum. Ve onu tekrar tehlikeye atmana izin verirsem, üç kez lanetleneceğimi biliyorum."

"O halde bildiklerimi anlatayım mı, Phoebe á Dúnnsair?" diye sorduk. "Dior'u güvende tutacağına yemin etmene rağmen, onu aramak için zaman bulup kardeşimle oynaştığını biliyorum. Kendi nişanlı kocan Dyvok'un kölesi olarak çürürken, sen başka bir adamla yattığını biliyorum. Ve kardeşimle yatmaya çalışmak için harcadığın zamanın yarısını onu aramak için harcasaydın, tatlı Connor'ın muhtemelen ölmeyeceğini biliyorum."

Phoebe, biz konuşurken dudaklarını dişlerinden çekerek bize öfkeyle baktı.

"Ama en önemlisi, senin bizim hakkımızda ne düşündüğün *umurumda* değil, et cadısı."

“Duskdancer uzun uzun ve sert bir şekilde baktı. Onda Moonsthrone Dağları'nın gücü vardı, pençeleri akrabaları ve dostlarıyla doluydu ve kavga çıkarsa aramızda kimin daha güçlü olacağını bilmiyordum. Ama sonunda Phoebe ağzındaki tükürüğü tahtaların üzerine tükürdü, köpeğe ıslık çaldı ve merdivenleri çıkarak yukarıdaki ışığa doğru yürüdü.

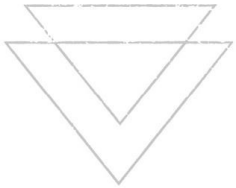
“Yalnız kalmıştık.

“Anlamak biraz zaman aldı. Ama gözlerimizi kırpıp o pencereye baktık ve karnımızdaki buzun eridiğini hissettik. O yansımada bize bakan bir gölge yoktu, cama yapışmış bir canavar yoktu. Orad vardı sadece gri dalgalar, çarpıyor

Dawnseeker'ın cildine, bir zamanlar attığı ama artık atmayan kalbimin sabit ritmiyle çarpıyor.

"Wulfric gitmişti."

VI
TÜM KELEBEKLER

"Bir zamanlar büyük bir adamın dediği gibi..."

"Grail yorgun bir iç çekişle arkasına çöktü. "'Siktir git lan.'

"Kollarımızı kavuşturup gövdeye yaslandık. *'Sikişmek* gereksiz bence.

"'Bu noktada, ne şekilde olursa olsun kabul ederim.

"Altı gece sonraydı. Cadı saati gelmişti, Dawnseeker'ın mürettebatı yataktaydı. Dalgalar gövdeye sürekli vuruyordu, kan ve ter kokusu, su toplama havasında asılı kalmıştı ve ben korkunç bir hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım.

"Küçük komplomuz oldukça iyi başladı. Sözüne sadık kalan Dior, korumalarını atlatıp her gece yarısı pruva altında bizimle buluşmayı başardı. Alanın kenarları üç metre uzunluğundaydı ve gemi ambarındaki bir boşluktan geçerek ulaşılabilirdi. Tek bir kimyasal küre ile aydınlatılan bu alan, sandıklar sayesinde meraklı gözlerden ve dalgalar sayesinde meraklı kulaklardan gizlenebiliyorduk.

"Dior'un bot bıçağıyla bileğinden aldığı bir fincan dolusu kan yere dökülmüştü. Yara hızla iyileşmişti, ama o muhteşem kırmızı hazine sürekli aklımı meşgul ediyordu, ağırlığı bizi dizlerimizin üzerine çökertmeye çalışıyordu. Kutsal Kase'nin kanının benim ve benim gibiler için ölümcül olduğunu bilsem de, kokusu adeta cennetten gelmiş gibiydi. Onu çaresizce istiyordum, ama aynı zamanda

ondan çok korkuyordum. Sonunda, onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve sadece Dior'un onu *manipüle etme* yeteneğini uyandırmaya çalıştım.

“Genç çırağımıza sanguimancy'nin temellerini açıklamıştık ve Dior bu ilkeleri çabuk öğrenmişti. Ama altı uzun akşamın ardından, bu sanatın pratik yönleri ona tamamen kaçmıştı.

"Bu Dior için kesinlikle sinir bozucu bir durumdu. Geçmişte kanını titretmeyi başarmıştı, ama şimdi, o küçük başarıyı bile gerçekleştiremiyor gibiydi. Dişlerini sıkıp, yüzü kızararak, ter içinde kalarak elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, Kutsal Kase'nin ilahi kanı, onu döktüğü yerde duruyordu, güzel mavi çiçeklerle süslenmiş soluk porselen fincanda meydan okurcasına pıhtılaşıyordu.

“Ancak başarısızlık Dior için sinir bozucuysa, benim için de *çok üzücüyd*ü. Artık onu eğitmeyi kendime görev edinmiştim, Wulfric'in gözetiminde geçirdiğim zamanların anıları hiç aklımdan çıkmıyordu ve her başarısızlıkta, onun alaycı fısıltısı kafamın içinde daha da yüksek sesle yankılanıyor gibiydi. Çalıştığımız kimyasal küre camdan yapılmıştı, tıpkı küçük çalışma alanımızı çevreleyen sancak ve iskele gövdelerine açılmış porthole'lar gibi. Ve o cilalı yüzeylerde, sık sık, yüzeye yapışmış halde onu gördüğüme *yemin ederdim*.

"Bana gülüyordu.

"Tekrar dene," diye ısrar ettik. "Gözlerini kapat. Zihnini boşalt. Ol. Hisset." "Deniyorum, ama hiçbir şey *hissetmiyorum*." Dior çapraz bacaklı oturdu

çay fincanına somurtarak baktı. "Cildimin üç beden küçük olması ve başımın çatlaması dışında."

"Bu kan senin bir parçan, chérie. Tıpkı uzuvların, gözlerin veya dilin gibi. Yumruk yapmak istediğinde, et, kas, kemik ve tendonların etkileşimini mi düşünüyorsun? Yoksa sadece parmaklarını kapatmak mı istiyorsun?"

Zavallı, parçalanmış elini kaldırdı. "Şu anda biraz pislik gibi davranıyorum." "Benim demek istediğim o değildi."

“‘Kazaen pisliklik yapmak da yine de sapkın bir suçtur. İtiraf ediyorum, son zamanlarda sana karşı somut bir saygı eksikliği hissediyorum, Castia. Benim ilahiliğime karşı titremekte belirgin, hatta *kasıtlı* bir başarısızlık.’

"Grail'in dudakları umut dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama ben bu hafiflikten hiç keyif almadım. Bunun yerine, sakinlik arayışıyla pencereden dışarı bakarak iç geçirdik.

Dior, kanlı kadehe bakarak, yıpranmış tırnağını çiğnedi ve bacaklarını altına katladı.

"Bak, belki de bunu yapamam."

"Maryn'in mezarında Lilidh ile savaşırken kanını manipüle ettin."

"Bence abartıyorsun. Ona hareket etmesi için bağırdım, ama tek yaptığı beni utandırmak oldu. Belki de bende bu yetenek yok."

"*Ya da belki de eksik olan sensin, Petit Monstre.*

"O fısıltıyı duyunca, karnımız soğudu ve yukarı baktık. Ve porthole'da onu tekrar gördük — solgun ve güzel, baştan aşağı siyah giyinmiş. Yaklaşarak, o dipsiz gözleriyle bizi yere çiviledi, kansız elleriyle cama yapıştı.

"*Bunu bana bir keresinde söylemiştin, değil mi? Kötü öğrenci diye bir şey yoktur. Sadece kötü öğretmen vardır.*

"*Sessiz* ol," diye hırıldadım, acımasızca.

"Dior başını kaldırdı. 'Ben bir şey demedim.'

"Yutkundum, zihnimi sakinleştirmeye çalışarak Grail'e baktım. "Tekrar dene. Lütfen. Kanı bir parçan olarak *hisset*. Senin bir uzantın olarak. Düşünme. *Bil*."

“Grail derin bir nefes aldı ve çay fincanına odaklandı. O korkunç gölgenin gitmesini dileyerek porthole'dan uzaklaştık. Ama tabii ki, karşı duvarda bir tane daha vardı ve birine sırtımızı döner dönmez, diğerinde de o figür belirdi.

“Sen her zaman annenin kızıydın, dedi bana. *Gurur, Auriél de León'un sonunu getirdi, senin de öyle olacak. Bu çocuğa, sadece çaldığın bir şeyin ustalığını verebileceğini mi sanıyorsun? Asla benim gibi bir öğretmen olamayacaksın. Benim gibi* bir canavar *da olamayacaksın.*

"Bunun için," diye fısıldadım, "*her gece* Tanrı'ya şükrediyorum." "*Aptal. Zayıf.*

"Eğer ben bu kadar zayıfsam, *seni* nasıl yendim?"

"*Hainlik,"* diye homurdandı, gözleri alev alev yanıyordu. *Aldatmak senin en büyük yeteneğindi, Celene Castia. Senin değerli Laurent'in bunu doğrulayabilir.*

“Bu sözler karşısında donakaldım, her yanım öfkeyle dolmuştu.

“Onun adını ağzına almaya *cüret etme*.”

"Celene?" Dior tekrar başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Sen... sen iyi misin?"

“Ama o anda kulaklarım ona sağır olmuştu, gözlerim camın ötesindeki gölgeye sabitlenmişti. Onu artık *çok* net görebiliyordum; porthole'da, kimyasal kürede, Dior'un bot tokaları ve kendi kollarımdaki cilalı altın düğmelerin parıltısında.

"Onu özlüyor musun? Senin değerli şarkı kuşunu? Hala...

"Kapa çeneni," diye tısladım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

"Dior ayağa kalktı, ellerimden akan kanı görünce yüzü bembeyaz oldu.

"Celene, ne oldu?"

"Dişlerimi sıktım, yumruklarımı sıktım, zihnimi dua ile doldurmaya çalıştım. Ama içimdeki sesler artık kakofoniye dönüşmüştü, kafatasımın sınırlarına çarparak, Dawnseeker'ın gövdesine zamanla vuran dalgalar gibi. Dior kararsız bir şekilde durdu, kanlı ellerimi saçlarımın arasına sürükleyip, kırmızı parmak eklemlerimi şakaklarıma bastırırken izledi.

“Ve yerde, üzerinde güzel mavi çiçekler olan porselen bir fincan titriyordu.

"Ben taşım," diye tısladım, camdaki o dehşete bakarak. "Ben *Dağ'ım*.

"Bu senin kendi hatandı. Bunu biliyor musun, evet?

"Kapa *çeneni*. Kapa çeneni, kapa çeneni..."

"*Sen hepimizi mahvettin. Ve hepsi de mahkum bir aşk uğruna...*

"KAPAT ÇENENİ!"

“Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyorum. Dior bana anlattığı için neler olduğunu size anlatabiliyorum. Bana uzandığını, omzuma nazikçe dokunduğunu hatırlamıyorum. Ellerimi yanlara doğru savurup, kanlı bıçağı bir yumrukta birleştirdiğimi hatırlamıyorum. Dior'un keskin nefesini, gözlerindeki korkuyu, yumruğumu savuşturmak için ellerini kaldırdığını hatırlamıyorum. Sadece porselenin sesini, havayı yırtan *kırbaç* sesini hatırlıyorum. Ve Dior'un kaldırdığı ellerinin önünde, keskin bir kan bıçağı duruyordu; *mükemmel* bir iğne, boğazımızdan sadece birkaç santim uzakta parıldıyordu.

"Kendime geldim, gözlerimi sertçe kırpıştırdım, o ses şükürler olsun ki aniden kesildi. Bir kalp atışı içinde geri çekildik, bıçaklarımızı

yırtık avuç içlerimize geri çektik.

"Dior, ey Yedi Şehitler, bizi affedin."

"*Kahretsin,*" diye fısıldadı.

Gözleri bana değil, aramızda asılı duran kana bakıyordu. O iğne havada asılı duruyordu, keskin ve kırmızı; tamamen ve yalnızca onun iradesiyle şekillendirilmişti. Ancak o bunu düşünmeye başlar başlamaz, kanı titremeye başladı. Grail dişlerini sıkıp "*Hayır,* hayır, hayır" diye yalvarsa da, kan bıçağı tamamen çöktü, havadan düştü ve aramızdaki kerestelerin üzerine sıçradı.

Dawnseeker yoluna devam etti, siyah okyanuslarda dikkatsizce ilerledi, dalgalar onun derisine acımasızca çarptı. Yine de o ambarın içinde her şey ürkütücü bir şekilde sessizdi. Dior, eskiden kılıcı olan kırmızı kanın üzerine çömeldi, avuç içleri döşemeye dayandı.

"'Tanrım, yardım et, Dior, ben çok..." "'Başardım," diye fısıldadı.

“Bize baktı, soluk mavi gözleri korkuyla parlamıyor ya da gözyaşlarıyla ıslanmıyordu, ama vahşi, kanlı bir zaferle *parlıyordu*.

"Celene, başardım lan!"

"Şaşkınlıkla gözlerimizi kırptık. Artık bizden korkuyor olabileceğini düşündüm, kırılgan güvenimiz bozulmuştu. Ama bunun yerine, Dior zaferine odaklanmıştı, parmaklarını sıçrayan kanın üzerinden geçirip, merakla bakan gözlerinin önüne tuttu.

*"*Nasıl olduğunu bilmiyorum*..."*

"Düşünmedin." Omuz silktik. "Korkmuştun. Ve yumruğunu sıktın."

“Onun yanındaki kerestelerin üzerine çöktük, aramızda akan kırmızı kanın farkındaydık. O kan, Danton Voss'u öldürmüştü. Lilidh Dyvok'u küle çevirmişti. Ama yine de, ona verebileceğimiz zarardan daha çok korkuyorduk.

"Dior, özür dileriz. Biz... Seni korkutmak istemedim." "Önemli değil. Elinde değildi."

“Kutsal Kase dudaklarını büzerek, konuşup konuşmamakta kararsızmış gibi gözlerini bulandırdı. Ama sonunda...

"Onları duyuyorsun, değil mi? İçindeki diğerlerini." "Sen... bunu nasıl bilebilirsin?"

"Maryn'i duydum. Kendi kendine tartışıyordu. Benim kabinin yanındaki kabinde kalıyor, sessiz olmaya çalışıyor ama..." Dior omuz silkti. "Küçük bir gemi. Kulaklarım iyi. Üç kılıç kadar keskindir."

"Yıpranmış dudaklarımızı büzdük, sesimiz yumuşadı.

"Onlar hep oradaydılar," itiraf ettik. "Ama hiç bu kadar yüksek sesli olmamışlardı. Maryn uyandığından beri, biz... Onları sürekli duyuyorum. Sanırım birbirimize olan yakınlığımız durumu daha da kötüleştiriyor. Belki de bu yüzden Sadıklar, Charbourg'un düşüşünden sonra yalnız yaşamışlardır."

"'Neden Maryn'e sormuyorsun?'

“Camdaki gölgeye baktık. Onun görmesini istemediğimiz gölgeye.

"Ben... şüpheli şeyler yaptım, Dior. Maryn gerçeği öğrenirse benim hakkımda ne düşünecek diye korkuyorum. Biliyorum, bu bencilce. Ama ben zayıfım."

"Korkmak seni zayıf yapmaz, Celene. Seni insan yapar."

“Buna dişlerimizi sıktık ve artık onun gözlerine bakamadığımı fark ettim. Bunun yerine, dik bir şekilde dönüp uzaklaştık. Dior bize nezaket gösteriyordu ve doğrusu, biz nezakete alışkın değildik. Yukarı baktığımda, camda yine o gölgeyi gördüm, uzaktaydı ama bekliyordu.

“İzliyordu.

“‘Senden ne düşüneceğimi bilemiyorum, Celene.’ Dior iç geçirdi. ‘Bir an, bir canavar gibi görünüyorsun. Kendi kardeşini öldürmeye çalışan fanatik. Bir sonraki an, senin gerçekten *umursadığını* düşünmeye başlıyorum. Sadece bu dünyayı değil, içindeki insanları da. Beni de.’

"O zaman geri döndük ve gözlerine baktık. *'Önemsiyorum*.'

"Mesele şu ki, şu anda kiminle konuştuğumu bile bilmiyorum. Bir an kendinize *"ben"* diyorsunuz, bir an sonra *"biz"* diyorsunuz ve ben aradaki farkı anlayamıyorum. Sen... *sen* misin*?* Yoksa çaldığın tüm hayatlar mısın? Gabe'in küçük kız kardeşi misin? Esana'lı Liathe misin? Vampir sapkınlarının kültünden gelen bir yamyam kan cadısı mısın, yoksa kendini *asla* kaldıramayacağı kadar büyük bir olayın içine sürüklenen ve buraya nasıl geldiğini merak eden bir kız mısın?" Dior alaycı bir şekilde güldü, gülümsemesinde hüzün vardı. "Bunu anlayabiliyorum."

Elimize baktım. Mermer kadar soluktu. Granit kadar sertti.

“Küçükken babam bana, tüm Castiasların bu hayatın yükünü omuzlarında taşımak zorunda olduklarını, böylece diğerlerinin bundan kurtulabileceğini söylemişti. *Çelik paslanır, buz erir*, *ama taş ayakta kalır,* derdi. Bana Küçük Dağ derdi. Ve ben de öyleyim. Kırılmaz, değişmez.”

"Her şey değişir, Celene. Yaşlı değilim, ama bunu bilecek kadar yaşlıyım."

"Hiçbir şey gerçekten değişmez, Dior. *Gerçekten*."

“Ama o sadece başını salladı, inatçı, sert ve *çok* gençti. ‘Joaquin Marenn bir avcı çocuğuydu. Şimdi ise kutsal bir savaşçı. Ben bir fahişenin çocuğuyum. Şimdi ise Cennetin Varisiyim. Aaron ve Baptiste. Phoebe. Hatta Gabe… Tanrım, *özellikle* Gabe. Bazen hayat bizi daha iyiye doğru değiştirir. Bazen daha kötüye. Ama gökyüzünün altındaki her şey başka bir şeye dönüşme sürecindedir. *Yeni* bir şeye. Bu kelebeklerin dünyası, Celene."

"Omuz silkti.

"Hepimiz kelebekleriz."

"Ona baktım. Lashaame'nin çukurlarından gelen bu kız. Kehanetlerin sayfalarından gelen bu Tanrıçık. Soluk tenli ve kül rengi saçlı. Parçalanmış eli ve demir gibi iradesi. Hiç gerçek bir şafak görmemişti. Sadece bu kararmış güneşin altında on yedi yıl geçirmişti. Kelebeklerin ne olduğunu nasıl bildiğini merak ettim. Ve yine de...

"Son zamanlarda oldukça derin düşünür oldun, Dior Lachance. Bunu kabul ediyoruz."

“O alaycı bir şekilde güldü. ‘Ölülerden dirilmek bir kıza böyle bir etki yapar.’ “O zaman dudaklarımızın yırtık etini çiğnedik ve onun gözlerine baktık. ‘Sen

Sen... Yani, sen yokken. Sen... ' " 'Bir şey gördün

mü?

"Evet."

"... Hayır."

"İç geçirdik, çömelerek omurgamızı gövdeye dayadık. Altımızda akan akıntıları hissedebiliyorduk, gölgeler bir kez daha porthole camında yavaşça hareket ediyordu.

"Sanırım bunu kendim görmek de an meselesi. İlk tanıştığımızda, Usta Wulfric bana dişi aslanların bile sadece dokuz canı olduğunu söylemişti. O gece, kardeşimin hayatını kurtarırken bir canımı kaybettim. Ve hesapladığım kadarıyla, o zamandan beri neredeyse hepsini harcadım."

"Onları duymak isterim."

“O zaman Dior'a baktım, yüzümüzü görebildiği kadarıyla incelediğini gördüm.

"Bana Esana'nın tarihini anlattın. Kızıl Haçlı Seferi, Charbourg'un düşüşü, tüm o saçmalıklar. Ama az önce babandan bahsettiğin hikaye? Bu, bana *kendin* hakkında anlattığın ilk şey*,* biliyor musun?"

"Benim hikayem önemli değil. Senin hikayenin bir parçası olması dışında."

"Saçmalık. Bak, biliyorum ki... orada zaten bir arkadaşın var" —Dior başımızı belirsiz bir şekilde işaret etti— "ama doğruyu söylüyorum, bana biraz yalnız görünüyorsun, Celene. Bu lanet olası teknede, kim bilir ne kadar süre, kim bilir nerede kalacağız. Yani konuşmak istersen..."

"Konuşmaktan daha önemli işlerimiz var, Dior." Ahşaplara bulaşmış kana baktık. "Örneğin, sana *onu* nasıl hareket ettireceğini tekrar öğretmek gibi."

"Yüzündeki o eşarbı çıkarabilir misin?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Dior omuz silkti.

"Yani, geçen sefer beni korkutmak işe yaramış gibi görünüyordu, o yüzden..."

“Ben alaycı bir şekilde, şakacı bir tekmeyle onun bacaklarına vurdum. Grail çığlık attı ve gülecek şekilde tahtaların üzerinde yuvarlandı. Ve yine, kendimi onunla birlikte gülerken buldum. Gözlerinden saçlarını çekip bana şeytani bir gülümseme attığında, içimdeki seslerin sustuğunu fark ettim — sanki hepsi de bu kızı benim kadar büyüleyici bulmuşlardı.

"Seni yine güldürdüm. Bu konuda giderek daha iyi oluyorum." "Keşke diğer derslerinde de bu kadar başarılı olsaydın."

"İşte bahsettiğim o küstahlık. Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

“Kırmızı lekeyi izledim. Parlak. Göz kamaştırıcı. Yüzeyi cam kadar pürüzsüzdü ve üstümüzdeki ahşap tavanın karanlık yansımasını yansıtıyordu. Ama son zamanlarda etrafımdaki diğer aynaların aksine, burada hiçbir gölge görmedim.

"Kim olduğunu biliyorum. Çocuk. Işık Getiren. Göklerden Gelen. Ama *beni* tanımadığın doğru. O yüzden bir anlaşma öneriyorum. Bu eşarbın altındaki dehşeti ortaya çıkarmak zorunda kalmayacağım bir anlaşma."

"Sadece şaka yapıyordum, ben..."

“Kaşlarımı çatarak ve elimi sallayarak onun itirazını susturdum.

"Başarısız olduğumda ustam bana acımasız davranırdı. Ve ben sık sık başarısız olurdum. Ama ben onun gibi bir öğretmen *değilim*. Bu yüzden, düştüğünde seni cezalandırmak yerine, uçtuğunda seni ödüllendireceğim."

"Zaten sana nabzı atan kızları tercih ettiğimi söylemiştim,

Castia." "Hikayemi dinlemek istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O zaman anlatayım. Genç çırağım, her görevi başardığında, Celene Castia'nın hayatlarından birini nasıl kaybettiğini anlatacağım."

“Sonra, son derece memnun bir şekilde gülümsedi. “Meraklandın mı? Beni düşünebilirsin.”

Anlaşmamız üzerine el sıkıştık, Dior'un cildi benimkine sıcak bir şekilde değdi, gözleri parlıyordu. Ve eğer bir an fazla tutunduysam, bunun tek nedeni o anda aynı şeyi hissetmiş olmamdı; onun ışığı ve hayatı, o kutsal armağan, o Tanrı'nın çocuğu, bu güneşsiz dünyada kendini gösteren parlak cennet parçası tarafından yüceltilmiş hissettim.

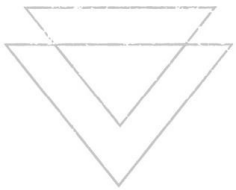
"Gel," dedik. "Saat geç oldu. Yatmalısın."

“Ama o alaycı bir şekilde güldü ve çay fincanını tahtadan aldı. ‘Yatakta beni bekleyen tek şey, orada başka kimsenin olmadığı gerçeğini hatırlatmak. Bu *çok* daha ilginç hale geldi.

“Bacak bacak üstüne atarak oturdu ve fincanı tahtaların

üzerine koydu. “‘Hadi devam edelim, Küçük Dağ.’”

VII
ATEŞİN İÇİNE

“VE BÖYLECE devam etti. Sūdhaem kıyılarını güney yönünde keserek. Kıvrımlı akıntılar ve kaynayan resifler arasında, Dawnseeker'ın pruvasındaki kılıçlı kız sürekli yolumuzu gösteriyordu. Rüzgarlar bizi ileriye doğru sürüklüyordu, sanki Tanrı'nın kendisi bizi kutsal kılıca doğru yönlendiriyormuş gibi. Ama rüzgarlar kesildiğinde, Dior'un Unbound'ları küreklere sırtlarını eğdiler ve bizi dalgaların üzerinde hızla ilerletmeye devam ettiler. Bir kölenin gücü, efendilerinin bileklerinden düzenli olarak beslenmedikçe yavaş yavaş azalır, ama Dior'un kutsal kanının bir ölçüsüyle, Dyvok'un eskiden yakılmış olanları bir şekilde güçlerini *korudular*. Joaquin, Jacko, dört Callum ve diğerleri Tanrı'ya ilahiler söylediler ve deli gibi kürek çektiler, kürekler gerilimden tehlikeli bir şekilde gıcırdıyordu.

“Ve biz dalgaların arasında yol almaya devam ettik.

“Anne Maryn hala akşamın yorgunluğunu taşıyordu ve her şafak ve alacakaranlıkta birlikte dua etmemize rağmen, zamanının çoğunu yalnız başına geçiriyordu. Phoebe, Reyne ve Dior'a eşlik ediyor ve beni *sürekli* gözetliyordu. Prenses ve Grail her gün antrenman yapıyordu, ancak Reyne'nin becerisi kıskanılacak olsa da, öğrettiği hareketler tamamen savunma amaçlıydı — Ossian'ların hiçbirinin Dior'u savaşa sokmaya niyetleri olmadığı açıktı.

“Ve böylece, her gece yarısı bana geldiğinde, Grail
açtı.

“Bir sonraki atılımımız, kan iğnesini oluşturduktan bir hafta sonra gerçekleşti. Kızarmış yüzüyle, nefes nefese, çay fincanından titreyerek yükselen, minik bir inci gibi parıldayan tek bir damla çıkarmayı başardı. Bu sadece bir an sürdü — Dior, o mücevher yere sıçradığında küfretti. Ama küçük de olsa, bu onun sanguimancy'nin kırmızı yolunda attığı ilk gerçek adımdı.

“Ve böylece, ödülü geldi.

“Ona, daha sonra efendim olacak vampirle ilk karşılaşmamın hikâyesini anlattım. Ama *bu* hikâyeyi daha önce duymuşsunuzdur, seigneur—Gabriel hastalandığında annemin Wulfric'ten yardım istemesini ve Wulfric'in oğluna yardım etmeyi reddetmesini. Grail, Wulfric'in kedisini bıçağımla tehdit ettiğimde onaylayarak başını salladı. Dior'a ona Canavar dediğimi ve on bir yaşındaki bir kızın küçümsemesinin onun ölümcül öfkesini nasıl dindirdiğini anlattım. Ve onun uyarısından bahsettiğimde, kalan sekiz hayatımı nasıl geçireceğime dikkat etmem gerektiğini söylediğinde, Dior duygularını tek bir kelimeyle özetledi.

"Serseri."

“Bir sonraki dönüm noktamız iki hafta sonra geldi; Dior sonunda çay fincanının içindekileri havaya kaldırmayı başardı. Kan küresi, fincanın ağzının hemen üzerinde, saç teli kalınlığında bir mesafede asılı duruyordu — şekilsiz, titreyen, kırmızı bir damla. Bu çabayla bayıldı, ama bu da bir zaferdi. Ben de onu nefes alması için çalışma alanımızın ortasındaki sütuna yasladım ve üçüncü hayatımı alan düşmanın adını söyledim.

"Ateş mi?" diye

tekrarladı. "Evet."

"Bu konuda pek şansın yok, değil mi?"

"Hayır. Ama ilk denemem Kiara'nın Cairnhaem'de bana verdiği denemeden bile daha kötüydü."

Dior sütuna yaslandı ve titrek ellerle dudaklarına bir sigara koydu. Ceketinin ceplerini okşayarak, seyahatten yıpranmış çakmak taşını çıkardı ve kaşlarını kaldırdı.

"Sakıncası var mı?"

"Hayır," dedik, birkaç adım geri çekilerek. "Sen öfkeli bir grup Nordishmen'e pek benzemiyorsun, Dior. Çakmaktaşın da

ateşli bir markaya benzemiyor."

"O başını salladı, çakmaktaşını çaktı ve derin bir nefes aldı. 'Öfkeli Nordishmenler, ha?'

“O zaman, zamanın sislerinin ötesine bakarak iç geçirdik. Daha önce de söylemiştim, ama Sadık olanlardan biri olmak tuhaf bir şey olabilir, seigneur. Taşıdığınız ruhlar, içlerindeki zihinler... sizin ruhunuza çok derinlemesine nüfuz ederler. Size ait olmayan anılar, istemeden ortaya çıkabilir, hiç görmediğiniz yüzler, bir arkadaşınızınki kadar tanıdık gelebilir. Ama bazı günler, sonsuza kadar size ait kalır.

"Laure Voss'un elinde ikinci hayatımı kaybettim," diye başladım. "Kardeşim babasının planlarına müdahale ettikten sonra intikam almak için Lorson'a geldi. Beni seven çocuğu gözlerimin önünde öldürdü. Boğazımı parçaladı ve kanımı içerek beni öldürdü. Ama bunu zaten biliyorsun."

"Sevdiğinizi öldürdüğünü bilmiyordum."

"Adı Philippe'di."

"Üzgünüm, Celene."

“Başımızı salladık, hava ağırlaşmıştı. Gözlerimiz, Grail nefes alırken parıldayan sigaranın ucuna odaklandı. Kendi yanan etimizin kokusunu hatırladık.

“Laure beni öldürdükten sonra uyandım. Zamanın nasıl geçtiğini bilmiyordum, ne olduğunu hatırlamıyordum, sadece korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Her şey bir rüya gibiydi. Gözlerimi ovuşturduğumda, onların uyku nedeniyle yapışık olmadığını, donmuş kanla kaplı olduğunu fark ettim. Etrafıma baktığımda, evde yatağımda güvende olmadığımı, ormanın açıklığında karla yarı yarıya gömülü olduğumu fark ettim. Güneş dalların arasından batmış olmasına rağmen, orman garip bir şekilde aydınlıktı.

“O zaman Philippe'in cesedini gördüm ve her şeyi hatırladım. Ama Laure'nin yaptığı korkunç şeyin ötesinde, nasıl öldüğümü ama yine de hayatta kaldığımı merak ederken, onun ma famille için Lorson'a geldiğini hatırladım. Kalkıp eve koştum, donmuş toprağa ayaklarımla vuran iki düşünceyle.

“Anne…

“‘Baba …

“Koştum, etrafımdaki kasvet parlak bir şekilde, sadece manzara değil, sesler, *duyular* da eziciydi. Ama bir duyum diğerlerinden daha parlak bir şekilde yanıyordu; hava yanmış odun ve kavrulmuş et kokusu ve başka bir şey, daha karanlık,

daha keskin bir şekilde hissediliyordu. Karnımı tutarak titreyerek, yalvararak ormandan çıkıp evim olan köye geri döndüm.

“Orası yanmış ve tahrip olmuş bir harabeden başka bir şey değildi. Karda cesetler gördüm, bebekler düşen yapraklar gibi dağılmıştı, bu dehşete karşı gece parlayan gözlerimi kapattım. Ve evimize doğru sendeleyerek yürürken, onları buldum, annemin onları öldürdüğü bahçede yatıyorlardı.

“Annem karın üstü yatıyordu, onun kaybı beni derinden yaraladı. Ama sonra sevgili babamı gördüm, beni sıkıca tutan ve küçükken bana taş olduğumu, *Dağ* olduğumu söyleyen babamı. Ve eğer bu doğruysa, onun cansız halini görmek beni yıkıntıya çevirdi.

“Sadece yanağımı göğsüne dayayıp gözlerimi kapatmak istiyordum. Ama içimde büyüyen acı, akrabalarımın arasında uzanıp ölmeme izin vermiyordu. Bir kıvılcım olarak başlayan şey, şimdi damarlarımda kükreyen bir orman yangınına dönüşmüştü. Bunu ölümlülere anlatmak, sağırlara bağırmak gibidir. Onun acısını bildiğini sanıyorsun. Ama gerçekte, sadece adını biliyorsun.”

“Kutsal Kase gri bir duman bulutu üfledi. ‘Açlık.’

“Başımı salladım. Babamın yanından kalkarak, o nefret dolu acıyı dindirecek bir şeyler aramaya çıktım. Hiç yiyecek bulamadım; evler, tavernalar, hepsi yanmıştı. Şapel hala ayaktaydı, ama içeri girmeye çalıştığımda, görünmez bir el, korkunç bir *hoş karşılanmama* hissi yolumu kesmişti. Karanlık güneş ufku öperken, parmak uçlarımda durup içeriye bakmaya çalıştım ve zihnimin bana oyun oynadığını düşündüm. Çünkü arkamda, dumanla kaplanmış pencerelerde yıkıntıların yansımasını görebiliyordum, ama *kendimi* göremiyordum.

"Ve sonra duydum; bu garip yeni duyularımla bile zayıf bir ses.
Uzak ama, oui ...

"*Sesler*.

“Dışarıda, ellerinde yanan meşalelerle silüetler gördüm. *Erkeklerdi,* fark ettim. En az yarım düzine. Bir dua parçası duydum, uzun kılıçta meşale ışığının parlamasını gördüm. Ve onların ne olduğunu anladığımda, kalbimdeki uğultu bir ilahiye dönüştü.

“‘Sığınak.

“‘Kurtuluş.

“‘Askerler.

“Düşüp bayıldığımdan beri ilk kez konuşarak el salladım. Ama sesim boğuk, şekilsiz ve bozuk çıktı. Elimi uzattığımda çenemin altında sadece birkaç parça et ve yapışkan tendon buldum ve boğazımın yerinde açılan delikten uzun bir kas parçası sarkıyordu. Dilim olduğunu anladım. Soğuk kanla kaygan ve yağlıydı.

"Korkunç bir çığlık duydum ve başımı kaldırıp baktığımda, silahlarını ararken bana şaşkın şaşkın bakan adamları gördüm. Kötü silahlanmış ve zırhları yetersiz olan, heterojen bir gruptu. Onları Lorson'a yardım etmeye gelen askerler sanmıştım, ama şimdi baron veya imparatorun armasını taşımadıklarını gördüm ve gerçekte ne olduklarını anladım."

"Hırsızlar," diye mırıldandı Dior.

"Evet," diye alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bunlar, Ebedi Kral Gözyaşı Körfezi'ni geçmeden önceki yıllardı. Ama ölümün çöktüğü günlerden beri, Nordlund, güneşin batmasıyla geçim kaynaklarını kaybeden ve hırsızlık ve daha da karanlık işlere yönelen adamların sığınağı haline gelmişti.

"Böyle adamlar.

"Kıllı sakallı uzun boylu bir adam beni işaret ederek, *'Canavar!' diye* bağırdı ve çarpık dişli kısa boylu bir adam*, 'Yedi Şehit, öldürün onu!*' diye *bağır*dı. Onlar kadar korkmuş bir şekilde, koşarak ormana ve oranın sağladığı güvenliğe geri döndüm.

“O anda bir *GÜRÜLTÜ* duydum. Aşağıya baktığımda, uyluk kemiğimden çıkıntı yapan tüylü bir ok sapı gördüm. İkinci bir ok tam göğsüme saplandı. Çok acıtmadı ama yine de hissettim, üzerime çöken uyuşukluk tabakasını delip geçti. Yukarı baktığımda, uzun yaylı, dişlek bir delikanlı gördüm, başka bir ok takıyordu.

“Ben her zaman sert ve kavgacı bir kız olmuştum. Duygularını elleriyle dışa vuran bir kız. Ve onun üçüncü oku, acıya yakın ama tam olarak acı olmayan bir hisle karnıma saplandığında, duygularım kırık cam gibi netleşti.

“Ailem öldürüldü. Sevgilim. Köyüm. Ve dumanı koklamış, hatta çığlıkları duymuş olsalar da, bu adamlar Lorson'un ihtiyaç duyduğu anda ona yardım etmeye gelmemişlerdi. Onun cesedini soymaya gelmişlerdi. O canavarın dişlerine düştüğümden beri daha keskin görmeye, daha keskin koklamaya başladığımdan beri

daha keskin görmeye ve koklamaya başladığımdan beri, daha derin *hissediyordum* da. Ve şimdi hissettiğim şey öfkeydi.

“Ben saldırırken onlar kükrediler, ben dişlek okçuya doğru uçarken onlar balçıkta yürür gibi hareket ediyorlardı. O kaçmak için dönünce bağırsaklarının boşaldığını kokladım. Ve ben sadece yayını kırmak için uzandım, ama sonunda onu kırdım.

"Artık her şey kaos içindeydi, bazıları kaçıyor, bazıları bağırıyor, en cesur olanlar düşen arkadaşlarını korumak için araya giriyordu. Ama kılıçları derin kesiyor olsa da, bana pek *zarar* veremediler.

"Onları incittiğim gibi değil.

“İlkinde, beni bıçakladığında ona vurdum ve onu kil gibi parçaladım. İkincisi saldırdığında boğazına vurdum ve o düşerken, göğsüme saplanan herhangi bir oktan daha derin bir şekilde beni vurdu. O renk, o güzel, parlak *kırmızı,* yüzüme ve ellerime sıçradı. Ve karnımda büyüyen ısı, babamın demirhanesindeki kömürler gibi alev aldı ve ateşe dönüştü.

"Düşüncesizce atıldım, zaman ve mekanı unuttum, mahvolmuş yüzümü o haydutun boğazına doğru ittim. Adam çığlık attı, beni itmeye çalıştı, ama o ilk muhteşem tat dilime değdiğinde, onun nabzının gürültüsünden başka hiçbir şey duymuyordum."

“O anda sessizleştim, tek ses dalgaların gövdeye çarpmasıydı. Dior bana dehşet ve hayranlık karışımı bir ifadeyle bakıyordu, burun deliklerinden duman çıkıyordu.

“İlk kez birini öldürdüğün anı hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Hepimiz hatırlamıyor muyuz?”

"Bizim gibi insanlar hakkında bir efsane var, Dior. Korkunç, aptalca... arzu dolu bir efsane. Ozanlar bunu ortak salonlarda baladlarda söyler, hizmetçiler geceleri ateşin başında fısıldayarak anlatır. Öpücüğün coşkusu. Ekstazisi. *Mutluluğu*. Ama beni bu sanatta yönlendirecek bir ustam yoktu. Ne yaptığımı hiç bilmiyordum, sadece içmem gerektiğini biliyordum, Tanrım, *içmem gerekiyordu.* O gün Lorson'daki zavallı aptal için coşku yoktu, Tanrı yardımcısı olsun. Yarım ağızla onu mahvettim. Onu öldürürken *yalvarıyordu*. Bebek gibi ağlıyordu. Ben de en az onun kadar korkmuştum, *hiç* bu kadar korkmamıştım. Ta ki o alevler tenime değene kadar."

"Onun yoldaşları," diye düşündü Grail. "Hırsızlar arasında hala biraz onur var."

"Biz başımızı salladık. "O zamanlar Kith hala çoğunlukla batıl inançlara sahipti. Ama en azından o haydutlardan biri şömine başındaki hayallere inanıyordu. Meşale cildime değdi ve alevler sanki ben çıra gibi tutuştu, herhangi bir bıçaktan daha derin kesen korkunç bir ısı. Uluyarak, kendimi haydutun vücudundan attım, yanan pelerinimi yırtarak çıkardım, bir diğeri ise *"Geri çekil, canavar! Geri çekil!"* diye bağırdı.

"Daha fazla hırsız, ellerinde meşalelerle yaklaşıyordu. Derim ve saçlarım hala alevler içindeyken, vücudumda oklar ve ağzımda kan varken, döndüm ve elimden geldiğince hızlıca kaçtım.

“Ölen ağaçların arasında koşarken, alevler kemiklerimi yakarken, onların lanetleri kayboldu. Her şey ıstıraptı, her şey *ateşti,* gözlerimi kör eden ve yakıcı bir ateş. Sonunda koşamayacak hale geldim, kendimi bir kar yığınına attım ve alevlerin merhametle sönmesini hissettim. Yaralı, sefil, top gibi kıvrılmış halde, beni bulmalarını bekledim. Başladıkları gibi beni öldürmelerini.

“Ama bir mucize eseri, peşimden gelmemişlerdi.

“Karda uyandığım andan beri hissizdim. Ama şimdi *acıyı* hatırlıyordum; kollarım, kaburgalarım ve yüzüm kemiklerine kadar yanmıştı. Hâlâ o zavallı adamın kanının tadını alabiliyordum, yaptığımın dehşeti içime işliyordu, çığlıkları kafamın içinde yankılanıyordu. Ateşin gözlerimi kararttığı halde, sürünerek ayağa kalktım ve Laure'nin beni öldürdüğü açıklığa geri döndüğümü fark ettim.

“Zavallı Philippe'imden geriye kalanlar karda yatıyordu. Kalan ağzımla elimden geldiğince donmuş dudaklarını öptüm ve ağladım. Onun sonu için. Benim başlangıcım için. İçimde kalan son damlayı ağladım, gözyaşlarım ilk başta berrak ve berraktı, sonunda daha kalın, daha koyu ve mahvolmuş yanaklarımda yapışkan bir şeye dönüştü. Gözlerime dokundum ve parmaklarımın kırmızıya boyandığını gördüm - artık ağladığım gözyaşları değil, *kandı.* Ve bu korkunç manzara beni milyonlarca çığlık atan parçaya ayırdı. Çünkü o zaman ne olduğumu kesin olarak biliyordum. Neye dönüştüğümü.'

"Yavaşça omuz silkerek, ambarın karşısındaki Dior'a baktık.

"Bir canavar. Beni katleden kadınla aynı. O anda, *bir daha asla* başka bir insanın kanını içmeyeceğime yemin ettim. Kazıkta kesilmenin ne demek olduğunu biliyordum. O korkuyu ve acıyı. Başka kimsenin aynı acıyı çekmemesi için yemin ettim."

Grail'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, dudaklarında puroyla fısıldıyordu.

“Büyük Kurtarıcı. Senin için zor olduğunu tahmin ediyordum. Ama ben asla…”

Dior başını salladı. "Ne

yaptın?"

"Yapabileceğim tek şey buydu. Beni öldüren kadından yardım isteyemezdim. Kardeşimden de isteyemezdim, bunu biliyordum; San Michon'un yeni yetişen gümüş azizlerinden biri değildi. Ama onu yaratan kişiden yardım isteyebilirdim. Bu yüzden, annem onu yanına çağırdığı gece bahsettiği kapısına ulaşana kadar Nordlund'un donmuş çorak topraklarında yol almaya karar verdim."

“Omuz silktik, gözlerimizden uzun bir saç tutamını çekip aldık.

“‘Mızraklar Şehri.’

"'San Yves.' Dior öne eğildi, gözleri parlıyordu. 'Oraya giderken yine öldün mü?'

"Oh, hayır," diye alay ettik. "Bu gece değil, genç çırağım. Çalışmalarında ustalaşarak benim ölümlerimi hak ediyorsun. Ve ustalaşmana daha çok var."

“Dior alaycı bir şekilde, botlarıma hafif bir tekme attı. ‘Sürtük, ben *o kadar* da

kötü değilim."

"Değilsin."

"Soluk ellerimizi kaldırdık, tırnaklarımızı avuç içlerimize batırdık. Kısıtlı beslenmemize rağmen, o çiziklerden kan akmaya devam etti, parlak, kırmızı ve ışıltılı, gölge hala porthole camından bizi izliyordu. Dior, kanımızın sayısız şekillere dönüşmesini izledi — bıçaklar, kalkanlar ve kırbaçlar, parmaklarımız havayı örerken dönüyor ve bükülüyordu. Ve sonunda, kanı avuç içlerimize geri çektik ve vücudumuz kereste üzerinde bir kan gölüne dönüştü.

"Ama *kötü* olmamak, *iyi* olmaktan çok uzaktır."

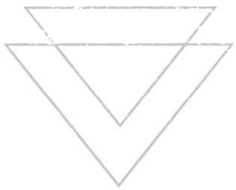
Dior arkasını döndü ve bizi arkasında dururken gördü. Birkaç dakika önce doppelganger'ımızın oturduğu yere bakmak için geri döndü, şimdi o kanlar kereste üzerinde akıp avuç içlerimize geri dönüyordu. Gözlerimize tekrar bakarak alaycı bir şekilde güldü.

"Gösterişçi."

"Belki. Ama *aynı zamanda* bir noktaya *da* değiniyoruz."

"Grail başını salladı. 'Anlaşıldı.'
“Ve saçlarını gözlerinden çekerek, çay fincanına geri döndü.”

VIII
SİYAH IŞIKLA YANIYOR

“Knives Burnu'na vardığımızda hava kirlenmeye başlamıştı.

“Küçük bir kızken mevsimlerin geçişini hatırlıyorum; kırsalda çiçekler açar, güzel ağaçlar zümrüt yeşili elbiseler giyer ve güneşin ılık rüzgârında sallanırdı. Ama ölüm gününden beri, Elidaen'de bahar sefil bir hal almıştı. Dawnseeker'ın güvertesinden bile, karlar erimeye başladığında, Sūdhaem'in en güney ucunu dolaşıp önümüzde Eversea'nın uçsuz bucaksız siyah sularını bulduğumuzda, tehlikeli sahil şeridini kucaklayan hafif çürüme kokusunu alabiliyorduk.

Bu manzarayı gören güvertede Tanrı'ya şükran ve dualar yükseldi, Phoebe Kaptan á Connell'in elini sıktı, Dior ve Reyne uzun ve gülümseyen bir öpücük paylaştılar. Ticaret rüzgarları artık bize destek olacak ve Antoine Körfezi'ni kuzeydoğuya doğru hızla geçmemizi sağlayacaktı. Şansımız yaver giderse, Voss oraya ulaşmadan Augustin'in kapılarına varabilirdik.

"Şansımız yaver giderse.

“Yorgunluğun izleri hala gözlerinin altında belirgin olsa da, Maryn anne her akşam namazdan sonra güverteye çıkmaya başlamış, doğuya doğru bakarak, melek gibi dudaklarını ince ince büzmüştü. Phoebe ve Reyne, Joaquin ve Dior'un diğer sadık haydutlarının gözetiminde Dior'a kılıç kullanmayı öğretiyorlardı. Yine de, Grail her gece yarısı bizi karşılıyordu, merakla ve yeni bulduğu enerjiyle yanıp tutuşuyordu. Her akşam birlikte geçirdiğimiz o birkaç saat, günümün en parlak saatleriydi ve yolculuğumun her

yolculuğundaki her kilometre taşı, benim hikayemin bir parçasıyla ödüllendiriliyordu.

"Celene Castia'nın bir başka ölümü.

"Çay fincanının içindekileri hatasız bir şekilde kaldırabildiğinde, ona Albon dışında imparatorluk askerleriyle karşılaştığımı anlattım — parçalara ayrılmış ve köpekler tarafından parçalanmış, kendimi bir uçurumdan aşağıdaki taş dişlerin üzerine atarak kurtulmuştum. Ve ilk kez kanını kaba bir kılıç haline getirmeyi başardığında, ona Vipère'de neredeyse öldüğümü anlattım."

Jean-François gözlerini kırpıştırarak kitabından başını kaldırdı. "Nehir mi?"

San Yves'e ulaşmak için onu geçmek zorundaydım. Ama o zamana kadar Ebedi Kral, İkizler'e talihsiz saldırısını gerçekleştirmişti ve kardeşim, yüzlerce tavernada hayranlıkla anılıyordu. Elidaen'in lordları artık gerçeği biliyordu; vampirler gerçekti ve daha da kötüsü, *hırslıydılar ve* ölümlü insanların kurduğu feodal toprakları aç gözlerle izliyorlardı. Nordlund'daki her nehir geçişine garnizonlar yerleştirilmişti; İmparator Alexandre III'ün tek boynuzlu at ve sarı tabardları giymiş kasvetli askerler. Albon'daki karşılaşmamdan sonra askerlerden korkuyordum. Bu yüzden nehri başka bir yoldan geçmeye çalıştım."

Tarihçi, aralarındaki siyah sulara bakarak sarışın kaşlarından birini kaldırdı.

"Sen

yapmadın..."

"Yaptım."

Jean-François, bir elini ağzına kapatarak kıkırdadı. Ama tüm çabalarına rağmen, tarihçi sonunda gürültülü bir kahkaha attı. Son Liathe, tarihçi kahkaha atarken öfkeyle bakarak, gözlerinden kanlı gözyaşlarını sildi.

"*Yüzerek* geçmeye mi çalıştın?"

"Hala kim olduğumu öğreniyordum," diye tersledi. "*Bazıları* gibi, bizim türümüz için akan suyun tehlikeleri konusunda bana öğüt verecek bir akıl hocam yoktu. Deneme yanılma ve kanlı hatalarla öğrendim. Kar yığınlarında uyuyup, damarlarım donmuş halde uyanarak. Tavşan ve sıçanların kanını yutmayı öğrenene kadar kırmızı fıskiyeler gibi kan kusarak. Ve evet, o köprüyü geçip lanetli garnizonla yüzleşmek yerine Vipère'ye girerek. İnancım için benimle alay edin. Başarısızlıklarım için bana tükürün. Ama karanlığa düştüğümde altın saçlarımı tarayan ve titreyen elimi tutan bir annem olmadığı için beni küçümsemeye cüret etme*yin*.

altın saçlarımı taramaya ve karanlığa düştüğümde titreyen elimi tutmaya. Celene Castia tek başına öğrendi, seigneur. Ama Yüce Tanrı adına, *öğrendi*.

Jean-François artık gülmeyi bırakmış, yanağından sarkan bir bukleyi eliyle itmişti.

"Peki yüzmeye çalıştığında ne oldu?"

Celene, aralarındaki karanlık suların üzerine başını salladı.

"Saygıyla, belki de içine girip öğrenebilirsin?"

Son Liathe, sert siyah bakışları ve ince büzülmüş dudaklarıyla ona baktı. Sahte saygısına rağmen, Jean-François, fırsatını bulursa onu *göz açıp kapayıncaya kadar* öldüreceğini biliyordu. Ama kalemini mürekkebe batırırken, tarihçinin dudakları hala bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Çünkü ona asla fırsat *verilmeyecekti*, değil mi?

"Devam et," diye emretti.

Son Liathe, birkaç saniye boyunca taş gibi hareketsiz ve sessizce baktı.

Ama alevlere bir bakış attıktan sonra itaat etti.

"*Dawnseeker*, Antoine Körfezi'ni geçtikten sonra bir sonraki atılımımızı yaptık. Dior, bir şeyi *kesebilecek* kadar sağlam bir kılıç oluşturmak için uğraşıyordu. Kan kılıcı, ip kopmadan önce defalarca başarısız oluyordu ve birçok gece, çabalarından dolayı neredeyse *ağlayacak* hale geliyordu. Ama asla pes etmedi. Haftalarca sonuçsuz küfürler ve gökyüzüne sessiz yakarışlar ettikten sonra, dualarımız kabul edildi.

"Benim düzgün kıçımın her *santimini* ye, seni domuz sikici, keçi seven __'

"Bu sadece bir ip parçası, Dior," diye gülümsedik. "Seni duyamaz."

“Kurbanına öfkeyle bakıyordu — iki ince kenevir ipi, ikiye bölünmüş ve gövdedeki çivilere asılmıştı. Ama bir an sonra, gözlerinden sarkan bir tutam saçı üfleyerek omzunun üzerinden bana alaycı bir şekilde baktı. ‘Eğlencemi bozma. Reyne bunun için var.’

“Elimiz arkada, gövdeye yaslandık. Eskiden böyle şeyleri konuşmak bize rahatsızlık verirdi – sevgililer arasındaki sorunlar. Ama doğrusu, bu kızın yanında giderek daha rahat hissediyordum. Bazı geceler, antrenmandan çok konuşarak geçirirdik. Zihnimdeki sesler, Maryn ile birlikteyken her zaman kargaşaydı.

yakın, yüzeyimin altındaki o gölgeler asla uzaklaşmıyordu. Ama Kutsal Kase yaklaştığında sessizleştiler. Dior benim öğrencimdi, ama aslında onu giderek daha çok sırdaşım olarak görmeye başlamıştım.

"Bir *arkadaş*.

"Hâlâ Reyne ile olan aşk meselelerinden dolayı hayal kırıklığına uğruyor musun?"

"Öyle de denebilir," diye iç geçirdi Dior. "Geriye dönüp bakınca, savaşçı püritenler tarafından manastırda eğitilmiş bir prenses, beni günaha sürüklemek için ideal bir seçim olmayabilirmiş."

"Belki de günah, ikinizin de kaçınması gereken bir durumdur, Dior."

"Şu anda Reyne gibi konuşuyorsun. Belki de onunla yatmayı deneyebilirsin."

Bir sigara yakarak, kafese kapatılmış bir kurt gibi ileri geri yürümeye başladı.

"Özür dilerim, pislik gibi davranıyorum. Reyne harika biridir. Ama bütün gün yarı uyanık dolaşmak çok yorucu, inan bana. Asla dini ilkeleri olan birine aşık olma, Castia. Tabii her gece kendini uyutmak için mastürbasyon yapmak sana eğlenceli geliyorsa başka."

"Aşık olacağımız kişiyi seçtiğimizi sanmıyorum, Dior."

"O sütuna yaslanarak, gözlerimize bakarken gri bir nefes aldı. "'Eski tavernaların baladlarından alıntı mı yapıyorsun? Yoksa deneyimlerinden mi konuşuyorsun?

"Bir zamanlar aşık olmuştum." "Philippe mi?"

“Başımızı salladık, gözlerimiz pencere camına kaydı. Orada hiçbir gölge göremiyorduk, ama onun dinlediğini biliyordum. Bekliyordu. ‘Hayır. Philippe iyi bir koca olurdu. Ama onunla birlikte öldüm, onun *için* ölmedim.’

Dior bizi baştan aşağı süzdü. Saçlarını geriye taradı ve deri bir bantla bağladı; artık saçları bağlayacak kadar uzamıştı. Sigara dumanına karşı gözlerini kısarak çömeldi.

"Anlatacak bir hikayen var gibi görünüyor."

"Sana beş ölümden bahsettim. Bir hayat kaldı. Bu da anlatacak üç ölüm daha demek. Ama aslında hepsi bir. Bir başlangıç. Bir son. Bir isim."

"Wulfric."

"Evet." Karşısına oturdum, gözlerim yer döşemelerine dikili, geçmişim önümde geniş bir çukur gibi açılmıştı. "Hedefime ulaşmam iki *yıl* sürdü. İki yıl boyunca korku içinde, gölgelerde saklanarak, doğuya doğru sürünürken Gabriel'in efsanesinin büyümesini dinledim. Arkamda bıraktığım kanı çekilmiş tavşan sürüsü, Sūdhaem'in yarısını besleyebilirdi, ama *gerçek* avıma olan susuzluğum giderek artıyordu. Ama yemini tutundum, karanlık arzularımı kontrol altında tuttum — gördüğüm canavar olmayacaktım. Ve sonunda, Orhomme eteklerindeki mantar kaplı ölü ağaçların arasından tırmandım ve onu beklerken buldum. Büyük şehir kalesi San Yves."

"Beşinci Şehit," diye mırıldandı Dior. "Eşsiz Yves."

"Nordlund'u Tek İnanç altında birleştiren kişi."

"Ya da binlerce masum erkek, kadın ve çocuğu öldüren dini bir katliamın lideri. Bakış açısına göre değişir, değil mi?"

"Tarih, vahşeti putlaştırma eğilimindedir."

"Ayinde bize anlatılan hikayelere göre Yves, Kurtarıcı'yı onurlandırmak için savaşa bir araba tekerleği götürmüş. Onu kalkan olarak kullanmış." Grail tırnağını ısırdı, artıkları tahtaya tükürdü. "Şehitliğini açıklıyor sanırım."

“Onun doğduğu şehri hiç ziyaret ettin mi?”

“O alaycı bir şekilde güldü. ‘Bir yıl öncesine kadar Lashaame’nin dışına hiç çıkmamıştım.

Güzel miydi?’

“Oh, *çok güzeldi,* Dior. Orhomme dağlarının eteklerinde iki tepenin arasında yer alıyordu. Duvarları eski ve kalındı, şehrin ilk hanesi olan Famille Durand'ın kırmızı zemin üzerine dikilmiş ve kule şeklinde kalkanla süslenmiş bayrakları asılıydı. Merkezinde, gökyüzüne uzanan yedi kuleli bir katedral vardı. Ve şehrin kenarında, dağlara yakın bir yerde, yüksek siyah duvarlarla çevrili görkemli bir kule grubu yükseliyordu.

"Büyük San Yves Manastırı.

“Ben vardığımda kapılar mühürlenmişti, surlarda Durand kırmızısı giysili askerler devriye geziyordu. O zamanlar yaralarım o kadar ağırdı ki zar zor konuşabiliyordum, ama Laure'nin yüzüme yaptığı korkunç şey olmasa bile, öylece içeri *giremezdim*. Gece olana kadar bekledim ve nöbet değişimi sırasında bir hırsız gibi hızla içeri sızdım. Başlığımı aşağı çekip atkımı yukarı kaldırdım ve sonunda kendimi Mızraklar Şehrinde buldum.

“Adını, İnanç Savaşları sırasında kapılarından yürüyüşe geçen askerlerden almıştı. Ancak San Yves sıradan bir kale değildi. Orhomme'daki altın madenleri, Durand lordlarını ölçülemeyecek kadar zengin etmişti ve San Yves bir *harikaydı*. En alçak ev bile benim doğduğum kulübeden daha görkemliydi ve en yüksek evler ise benim için saray gibiydi. Bir çocuk ve vampir gözleriyle etrafıma bakarken hayranlık duymaktan kendimi alamadım — buz ve vitrayda kırılan ışıltılı ışıklar, donmuş oyma çeşmeler, gökyüzüne dokunacak kadar yüksek katedrallerin saçaklarında dans eden mermer melekler.

“Annemin sevgilisi olan canavarın burayı evi olarak seçmesinin nedenini anlayabiliyordum ve Wulfric'i bir an önce bulmaya karar verdim. Beni nasıl karşılayacağını ya da içimi kemiren sorulara cevap vereceğini bilmiyordum. *Ben neyim?* Neden *varım? Eski masallarda söylendiği gibi lanetli miyim? Eğer öyleyse, kurtuluşumu bulabileceğim bir yol var mı?*

“Ama o bana prens gibi bir izlenim vermişti, bu yüzden yüksek duvarları aşıp asil mahallenin gölgelerine sığındım. O zamanlar Ebedi Kral hala uzak bir korku olsa da, yine de bir korkuydu ve devriyeler donmuş sokaklarda zorlu bir şekilde ilerliyordu. Neredeyse her evin penceresinde churlsilver veya tuz, her kapının üzerinde bakire saç örgüleri, kurumuş sarımsak dişleri veya Kurtarıcı'nın çarkı gibi işaretler gördüm. Güzelliğine rağmen, San Yves'in karla kaplı kaldırım taşlarının üzerinde korku dolaşıyor, kasvet içinde kıvrılıyordu.

"Ama o saray gibi sokaklarda gizlice ilerlerken, en güzel sesi duydum. Rüzgarı parfüm gibi öpüyordu, sevgilisi evine çağıran bir aşık gibi. Buna müzik demek, Eversea'yı su birikintisi demekti, ama duyduğum şey için aklıma gelen tek kelime buydu.

“Daha önce hiç duymadığım türden bir müzik.

“Büyülenmiş bir şekilde, asil mahalleden geçerek şehirde gördüğüm en görkemli malikaneye doğru ilerledim. Yüksek duvar mızrak uçlarıyla doluydu, ama üzerinden atlarken avuç içlerim çizilmedi. Karanlığa düştüğümden beri duyularım jilet gibi keskindi ve o şarkının her notası, örümcek ağı ve meleklerin gözyaşlarından örülmüş bir büyü gibiydi.

“Bunun bir *ilahi* olduğunu fark ettim. Çocukluğumun en sevdiğim şarkısıydı, Lorson'daki küçük kilisemizde annem, babam, kız kardeşim ve erkek kardeşim

yanımda.

"*Sana, Kalbim*.

“Soğuk havaya rağmen, üst kattaki bir balkon kapısı açıktı ve ilahi o balkondan geceye yayılıyordu. Ne kadar süre orada durup büyülenmiş bir şekilde dinlediğimi bilmiyorum. Çalan tek başına bir piyanistti ve şarkısının notaları karanlıkta ateşböcekleri gibi dans ediyordu. Elimi uzattığımda, yanaklarımın kanlı gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim — hiç alışamadığım bir korku. O kapılardan sızan ışık birdenbire uzaklaştı, etrafımdaki karanlık dipsizdi. Ama o müzik, boğulan birine atılan bir can simidi gibiydi, ona *"Dayan, yüz, çabala"* diyordu. Hayatla birlikte umut gelir, umutla birlikte de hayat, diye vaat ediyordu.

"Şarkı sona erdi. Büyü bozuldu. Kendimi çorak bir bahçede buldum, etrafımda yapraksız ağaçlar ve yanaklarımda soğuyan kan vardı. Ayak sesleri duydum — müzisyenin gece havasını solumak için dışarı çıktığını anladım. Gitmem gerektiğini bilsem de, birkaç basit tuşla böyle bir büyü yaratan kişiyi görmek için oyalanmaktan kendimi alamadım.

“Bir çocuktu. On iki ya da on üç yaşlarında. Kızıl bir ceket ve ipek gömlek giymişti, kravatı parlak bir yakutla tutturulmuştu — soyluların giysileri. Saçları uzun ve dağınıktı, altın sarısıydı, teni açık ve yüz hatları güzeldi, ama bir şey bana tuhaf geldi. Anlamak biraz zaman aldı. Ama yüzünü gökyüzüne çevirip dururken, rüzgâr o altın sarısı bukleleri beyaz ve kör gözlerinden geriye doğru savurdu. O zaman anladım; bu genç maestro, yeni doğmuş bir yavru köpek kadar kördü.

"Gitmek için döndüm, botlarım karda çıtırdadı. O başını eğdi, karanlığa doğru gülümsedi. *Bonsoir, Capitaine Lebeau. Nasılsınız?*

“Hiçbir şey söylemedim,
donakaldım. “*... Yüzbaşı
Lebeau?*

“‘Korkmuş bir geyik gibi, duvarın üzerinden atladım. Buzlu kaldırım taşlarına çarptım, çocuğun çığlığını duydum, alarm zili çalıyordu, uzaktan bağırışlar ve askerlerin bot sesleri geliyordu. Kendime aptal diye küfrederek, şehrin geniş alt kesimindeki arka sokaklarda ve dar geçitlerde kaybolana kadar durmadan koştum. Orada durdum, bir sokak duvarına yaslandım, nefes nefese değildim ama hala korkuyordum, hızla gözlerimle gölgeleri taradım.

"Şafak söküyordu. Başımı yaslayacak bir yere, imkansız bir arayışa başlayabileceğim bir sığınağa ihtiyacım vardı. Ben bir köylü kızıydım, unutma. San Yves gibi bir şehir görmemiştim, bu kadar çok bina, bu kadar çok *insan.* Görevimin büyüklüğünü anlamaya başladım — Wulfric'in nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Burası çamurlu bir bataklık değil, askerlerin bulunduğu bir şehir kalesiydi. Başka bir sonla karşılaşmamak için dikkatli davranmalıydım.

"Fazla ömrüm kalmamıştı.

"Bana yardım eder misiniz, mademoiselle?

"Sesin geldiği yere doğru ayağa kalktım. Sokak ağzında, sisli ışıkta bir siluet gördüm, gölge bana doğru uzanıyordu. Düşüncelere dalmıştım, onun yaklaştığını duymamıştım; kediler kadar sessiz olmalıydı. Kaçmak üzereydim ki, onun bir asker olmadığını, hatta bir erkek olmadığını, başka bir küçük çocuk olduğunu fark ettim; bu çocuk dört ya da beş yaşından büyük değildi.

"Annemi kaybettim, dedi, eli titrek dudağına dokunarak. *Lütfen yardım edin.*

"Acıdım ve onu korkutmamak için yüzümü eşarbımla kapattım. O sokakta tek başına bir çocuk bulmak her ne kadar tuhaf olsa da, bu kayıp çocuğa yardım etme, annesini bulmasına *yardım etme* dürtüsü beni ele geçirdi. Ama o yaklaşınca, onun hiç de kayıp bir çocuk olmadığını gördüm. "En kaliteli kumaştan yapılmış, diz boyu muhteşem bir frak giyiyordu. hortum ve cilalı ayakkabılar, kırmızı ipek ve siyah kadife. Henüz bir bebekten biraz daha büyük olmasına rağmen, sanki bir terzi bir beyefendinin kıyafetlerini alıp onun minik vücuduna uyacak şekilde küçültmüş gibi, bir lord gibi giyinmişti. Koyu renkli saçları geriye taranmıştı ve gözeneksiz, soluk tenine, sesindeki titremeye rağmen keskin bir şekilde parlayan gözlerine bakınca, onun bir canavar olduğunu anladım.

"Benim gibi bir canavar.

"*Şimdi, Aleks,"* diye fısıldadı.

"Bir şey bana çarptı, örs kadar ağır ve demir kadar sert. Yukarıdan vuruldum, büyük bir ağırlık beni yere *yapıştırdı*. Omuzlarımın arasında bir bot hissettim, kafatasıma bir yumruk indi, bir, iki, üç kez. Kemiklerim parçalandı, yüzüm kaldırım taşlarına çarptı ve sırt üstü çevrildiğimde acı içinde inledim.

"Saldırganım üstümde duruyordu, parmak eklemleri benim kanımla kaplıydı. Uzun boylu ve iri kemikliydi, belki otuzlu yaşların ortalarındaydı. Az da olsa

Saçları çilek sarısıydı, göz bebekleri cam şişe yeşiliydi. Ama gözlerinin akı kırmızıydı, morarmış çukurların içine gömülmüştü - ölü bir şeyin gözleri gibi. Derisi benekliydi, koyu damarlarla kaplıydı, mezarında çok uzun süre kalmış bir ceset gibi. Ama en tuhafı, yüzümü tuttuğunda, uzun siyah bir cüppe ve peçeli beyaz bir başörtüsü giydiğini fark ettim.

"Bu canavar *rahibe* kılığına girmişti.

"Onun tutuşu korkunçtu, kemiklerim gıcırdıyordu. Bir oyuncak gibi kaldırım taşlarından koparıldım ve tekrar, *tekrar, tekrar*, taşlar parçalanacak kadar sert bir şekilde onlara çarpıldım, kafatasımın arkası da onunla birlikte parçalandı, başlığım kan ve beyinle ıslandı. Kadın beni kanlı ve kırık bir halde taşların üzerine attığında, eşarbımı yırtıp attığında, ben sadece belli belirsiz farkındaydım.

"*Çirkin kız,*" diye boğazında balgam varmış gibi gırgırladı.

İçmek ister misin?

"Çocuk net bir Elidaeni aksanıyla konuştu. *Hayır, Aleks. Emirleri biliyorsun.*

"*Susadım!* diye hırladı. *İç!*

"*Hayır! Efendiyi kızdırmak mı istiyorsun?*

"'Kadının öfkesi çocuğun yükselen sesiyle azaldı ve sanki azarlanan çocukmuş gibi kendini küçülttü. *Hayır, hayır, hayır, hayır.*

"*O zaman uslu dur. Yoksa ona senin kötü olduğunu söylerim.*

"Hayır, Percival. Kanayan kafamı o kadar sert bir şekilde okşadı ki, gözlerim yuvalarından fırladı. *İyi Aleks. İyi ben, bak.*

"Kabarcıklı bir nefes aldım, parçalanmış ağzımla konuşmaya çalıştım. *L-lütfen...*

"Küçük kız gözlerini kırpıştırarak beni koyu renk gözleriyle süzdü. *Hâlâ hareket edebiliyorsun, ha? Çok etkileyici, mademoiselle. Çok sert bir aileden gelmiş olmalısın.*

"Voss. Büyük kadın kanlı elini kokladı ve keskin bir gülümsemeyle sırıttı. *Vosssssss.*

"Ben... arıyorum...

"*Ölüm mü? Harika.* Ölü çocuk, elinde tüylü üçgen şapkayı çevirip başına taktı. *Aleks, canım, yapar mısın?*

"*Hayır,*" diye boğuk bir sesle söyledim, dik durmaya çalışarak. *N—*

“Kadının eli alnımı kapattı. Onun tutuşunu kırmaya çalıştım, tüm çektiğim acılardan sonra, bunun gerçekten yolumun sonu olabileceği korkusu içimi kapladı. Ama onun gücü amansızdı, beni taştan çekip kafamı tekrar taşa çarptı.

"Bir.

"*İki.*

"*Üç.*

“Ve bir konserin sonunda perde gibi, karanlık çöktü.

"Beni arka sokaklardan ve karla kaplı kaldırım taşlarından taşırken ben bile bilinçli değildim. Bilinçli olsaydım, Aleks adındaki o küflü devin neden rahibe kıyafeti giydiğini anlardım. Çünkü beni manastıra götürdüler; şehrin kenarında yükselen o görkemli gotik kulelere. Aleks'in omzunda, küçük Percival öncülük ederken, karanlık tünellerden geçirildiğimin farkındaydım. Ve sonunda, manastırın temellerinin derinliklerindeki odalar ve koridorlardan oluşan bir labirente çıktık.

“Meşe masaya çarptım, ahşaplar titredi. Kanlı gözlerimle etrafa baktığımda, yukarıdaki avizeyle loş bir şekilde aydınlatılmış geniş bir kütüphane gördüm. Raflar yerden tavana kadar uzanıyordu ve tıka basa doluydu — sanki gök kubbenin altında yazılmış her kelime orada toplanmış gibiydi. Halılar kan kırmızısıydı, ahşaplar cilalı meşeden yapılmıştı, hava tozla doluydu.

"*Onu iyi koru, Aleks*. *Efendiyi çağırayım*. "*Peki*,

Percival.

"Küçük olan tekrar parmağını uyarı olarak kaldırdı. *Uslu ol.*

"Büyük kadın gözlerini indirdi. *Evet*, *Percival.*

"Cilalı topuklarıyla döndü ve kapıdan çıktı. Sözlerinin tenimde yankılandığını hissedebiliyordum. Daha sonra küçük Percival'ın Ilon kanından olduğunu ve yeteneklerini, çürümüş beyinli yoldaşını kontrol altında tutmak için kullandığını öğrenecektim. Ama o korkmuş görünse de, o iri cüsseli yaratığın sık sık boynuma bakış attığını görebiliyordum. Nerede olduğumu ya da bu ikisinin neyin peşinde olduğunu bilmiyordum, ama *açlığı* gördüğümde anladım. Aleks kocaman pençesini kaldırıp, mahvolmuş boğazıma daldırıp kırmızı parmaklarını ağzına soktuğunda, dehşet içinde kaçtım.

"Bir ayağımla ona vurarak karnını yakaladım. Masadan yuvarlanıp kapıya doğru koşarken o da eğildi, ama bir anda üstüme atladı, inanılmaz bir güçle üstüme çöktü ve yüzümü yere çarptı.

"Çirkin kız! Kötü kız!

“Tekrar tekrar beni yere vurarak halıyı daha koyu bir kırmızıya boyadı. Kafatasım çatlamış, hareket edemeyecek halde kalmıştım. Ama Aleks'in üstümde olduğunu fark ettim, dizini başımın arkasına koymuş, bir kez daha elini kaldırıp parmaklarındaki kanımı yalıyordu. Etrafına bakındı, gözlerindeki donuk, ölü parıltıya rağmen sinsi bir gülümsemeyle.

“Susamıştım...

“Aleks dişlerini omzumla boynumun birleştiği yere batırırken, ben boğazım parçalanmış halde çığlık atmaya çalışıyor, kırık ellerimle mücadele etmeye çalışıyordum. İlk hissettiğim duygunun mutluluk olduğunu itiraf etmeliyim; hizmetçilerin fısıldadığı, ozanların şarkı söylediği o coşku. Ama kanla kaplı, titremeyle geçen birkaç saniye içinde, mutluluğum acı ile yer değiştirdi.

"Durmayacağını anladım. Hayatım damarlarımdan sökülüp o canavarın boğazına akarken damarlarım alev alıyordu. O açgözlülükle içiyordu, pençeleri beni taşa bastırıyordu, acı beni tamamen yutuyordu. Öleceğimi biliyordum, kurt koyunların etrafında dolaşırken koyunların hissettiği korkunç kesinlikte. Ama savaşmak için çok zayıftım, zar zor nefes alabiliyordum; son bir, köpüren ölümle mücadele, zayıf bir yaz esintisinin tüm sıcaklığıyla tükürüldü.

"Hayır...

Aleks sırtımdan koparıldı, odanın diğer ucuna fırlatıldı. Duvara çarparak çığlık atan iri kadın yere yığıldı. Hızla ayağa kalktı, dişlerini gösterdi, ama ona vuran kişinin kim olduğunu görünce hırlaması kesildi, şimdi yumruklarını sıkmış olarak üzerimde duruyordu.

"*Efendim,*" diye fısıldadı Aleks, alnını yere bastırarak.

"*Oydu*. Onu bulmak için yola çıktığımdan iki yıl sonra, kanlı kilometreler kat ettikten sonra, altı hayat harcadıktan sonra, işte oradaydı. Kardeşimin babası. Annemin sevgilisi. *Lord Wulfric*. Dağlar kadar uzun ve kar gibi solgun, omuzlarına mürekkep kadar koyu saçları dökülüyordu. Lorson'a geldiğinde yanında getirdiği kara kedi, o gece

kan kırmızısı gözleri bana dikilmişti. Ama yıllar önce ilk tanıştığımızda, Wulfric'in gözleri fırtınalı gökyüzü gibi griydi, kardeşiminki gibi. Bana baktığında, gözlerinin artık gece kadar siyah olduğunu gördüm, içinde en ufak bir parıltı vardı...

"*Seni tanıyorum,"* dedi.

“Kırık ve anlamsız bir şekilde cevap veremedim. Gözleri yüzümün enkazını, derisiz kasları ve kan lekeli kemikleri dolaştı. Ve ilkbaharın ilk nefesi kadar nazik bir şekilde, düşüncelerinin benimkilere dokunduğunu hissettim, o kadar sakin ve serindi ki, ölümden bir nefes uzaklıkta olduğumu neredeyse unutuyordum.

“Celene Castia?

“Evet...

“‘Merhametli Tanrım, çocuğum… nasıl oldu da buraya geldin?

“Ona anlattım. Her şeyi, zihnimden zihnine. Yıllardır kimseyle konuşmamıştım ve *Tanrım,* tekrar *dinlenildiğim* için o kadar minnettardım ki kendimi ağlarken buldum. O, taş gibi sessizce hikayemi dinledi, küçük Percival ve büyük Aleks gölgelerden izliyorlardı. Annemin ölümünü anlattığımda gözlerinde acı gördüm, sınırsız, kanayan bir acı. Yanağından tek bir kanlı gözyaşı süzüldü, kokusu o kadar baş döndürücü, o kadar *güçlüydü ki,* nerede olduğumu neredeyse unutuyordum. Ama ona çilelerimi, ölümlerimi, onun yanına ulaşmak için çektiğim tüm acıları anlattım. Sonra elini tuttum, gözlerimi onun gözlerine dikip, dirildiğimden beri her gece beni rahatsız eden soruyu sordum. Sonuçta ben, taşra batıl inançlarının çocuğuydum. Kutsal topraklar bana yasaktı, akan su beni yakıyordu, ama ben Yüce Tanrı'nın sadık bir kızı olarak yaşamıştım ve elbette, o da ölümde beni terk etmemişti.

"*Ben lanetlendim mi?*

"Göz kapaklarım kanadı, dudaklarım parçalandı, kelimeleri telaffuz etmeye çalışırken.

“Ö-öylen mi?

“Sanki gizli bir terazide beni tartıyormuş gibi gözlerimi dikip baktı. Eski metresinin kızı. Gayri meşru oğlunun kız kardeşi. Aramızda yüz mevsim doğup solmuş gibiydi, kış soğuğuyla hava şişerken, sonunda başını eğdi.

“Lanetlendin. Ve biz de seninle birlikte. Etimiz lanetlendi ve ruhlarımız cehenneme mahkum oldu.

"O zaman gözlerimi kapattım. İçimdeki son umut nefesini vermişti. Ama onun elini hissettim, bir babanınki kadar nazik, elimi kavramak için uzanıyordu.

"*Ama umut var, Petit Monstre. Bu karanlıkta bile, siyah ışıkla yanıyor.*

"Tövbe eden biri gibi ellerimi birbirine bastırdı. Ve konuştu, düşünceleri kafamda yankılanıyordu sanki kafatasım büyük ve boş bir katedralmiş gibi, şimdi dua ile dolu.

"*Ey Sevginin Efendisi, Ey Kanın Tanrısı,*
"*Ey Kurt ve Kuzu Kralı,*
"Senin isteğin olsun,
"Yargın gelir,
“Kutsanmışlara ve lanetlenmişlere eşit.
"*Ölmüş olsam da, senin sözünle hala yaşıyorum.*
"*Lanetli olsam da, senin iradenle şimdi*
diriliyorum, "Dünyevi bağları koparıyorum,
sonsuza kadar senin kulunum. "Ve kötülük
yapıyorum, kötülük olmamak için,
“Senin yarattığın canavardan daha fazla değil.

"O siyah gözlerle karşılaştığımda, soğuk, ölü göğsüme bir coşku doldu. Tanrı'ya bağlı bir şekilde yetiştirilmiştim ve Wulfric'in sözleri beni, bir zamanlar Lorson'daki kilisemizde hissettiğim aynı ateşle doldurdu. Onun bir dua ettiğini fark ettim. Ancak bu, cennete kavuşacak olanların kutsal topraklarda canlı dillerle söyledikleri ölümlü insanlar için bir dua değildi.

“Bizim gibiler için bir duaydı.

“Buna ‘Yemin’ diyoruz, dedi bana. *Esana Yemini*.

“Efendim?

"Wulfric başını kaldırdı, Percival adındaki küçük çocuk bıçak gibi keskin gözlerle onu izliyordu.

"Bunu alabilir miyim? Voss'tan doğan biriyle hiç komünyon almadım. Onu taşımaktan onur duyarım..."

"*Hayır,* Aleks homurdandı. *Sıra* bende.

"*Senin* sıran *mı? Seni aptal, onu bulan bend*im*...*

"*Benim sıram!* Aleks göğsünü yumrukladı. *Sen hazırsın, Percival. Çürümüş değil, kokmuyor. Daha iyisi, içtiğimizde, biz...*

"*YETER.*

"Wulfric'in sesi kırbaç gibi çaktı ve iki vampir de sessizleşti. Benim hikayemi dinlerken nazik bir ruh gibi görünüyordu, nazik düşünceler konuşmamı sağlıyordu, nazik gözyaşları yüzünden akıyordu. Ama şimdi ayağa kalktı, şeytani siyah kedi ayak bileklerinin arasında dolanıyordu ve onda ortaya çıkan korkunç öfkeyi görünce karnımda bir ürperti hissettim. Onun önünde küçülürken, bu garip çiftin ona hizmet etmek için bağlandıklarının aşk yüzünden olmadığını anladım.

"Ondan *kork*uyorlardı.

"*Tanrı bu gece bize bir armağan verdi,* dedi. *Kaybolmuş bir kuzu çobanını buldu ve biz ilahi takdirden yüz çevirmemeliyiz. Celene artık bizimle kalacak. Ona Kurucumuzun bize bıraktığı izleri göstereceğim. Kurtuluşuna giden yolu. Ve eğer layık olduğunu kanıtlarsa, annesinin kızı olarak, bir gece ikinizin de taşıdığı unvanı hak edecektir.*

"Tüm düşüncelerim karmakarışıktı - korku ve hayranlık, minnettarlık ve merak - ama Wulfric elini uzattığında beni sonunda ikna eden şey coşkuydu.

"*Liathe*."

“Sessiz kaldım, dalgalar teknenin gövdesine çarpıyordu, *Dawnseeker* beni bir bebeği babasının kollarında salladığı gibi ileri geri sallıyordu. Güverte penceresine baktım, ambarımızdaki küçük sığınağımızın yansıması. Ama gölgelerin içinde, daha derin bir gölge gördüm, bir köpekbalığı gibi hareket ediyordu, fısıltısı o kadar yakındı ve netti ki, kulaklarımızda onun soğuk nefesini hissettiğime yemin edebilirim.

"*Seni o anda öldürmeliydim.*

“Grail, sigarasını içti, soluk mavi gözleri benimkilere bakarken, mükemmel bir gri halka şeklinde dumanı dışarı üfledi. Her zaman yaralı eliyle sigara içtiğini fark etmiştim — yarasından utanmak yerine, dikkatleri ona çekiyordu. Ellerimle atkımı düzelttim, yüzümü daha sıkı sardım. Aramızdaki boşluğu uzun bir sessizlik doldurdu, sadece dalgaların sesi ve her şeyin yolunda olduğunu belirten bekçilerin zayıf sesleri bu sessizliği bozdu.

"Merci, Celene."

"... Ne için?"

"Benimle paylaştığın için. Beni eğittiğin için. Sen olmasaydın, bu teknede tıkılıp kalmış olsaydım deliye dönebilirdim. O yüzden teşekkürler. Her şey için."

"Rica ederim. Mon amie." "Ama

bir sorum var."

"Sor."

"Laure'nin sana bıraktığı yaraların o kadar kötü olduğunu, zar zor konuşabildiğini söylemiştin. Ama şimdi gayet iyi konuşuyorsun. Mère'de Kiara ile savaşırken yüzünün peçesini gördüm. Elbette güzel bir manzara değildi, ama senin söylediğin kadar korkunç da değildi."

"Hayır."

"Bana anlatmadığın bir hikaye var."

“Fısıldayan koro, istemeden kafamda yükseldi; tüm o sesler, tüm o hayatlar, kan ve vahşetin senfonisi. Ama altında, göklerdeki soluk melekler gibi, bir sonatın tatlı notalarını duydum. Kışın derin rüzgarlarında sürüklenen soluk parmaklar, fildişi tuşlara, mermer gibi yanaklara basıyordu, içimdeki acı o kadar gerçek, o kadar derindi ki, bir an için sekiz hayatımı değil, dokuz hayatımı yakmış olmayı diledim.

"Bir hikaye. Ama *hak* edilen bir hikaye*,* chérie. Kanın ipi kesebilir, oui. Ama düşmanlarının, senin onları ikiye bölmeni beklemek için hareketsiz kalacak kadar nazik olacaklarını sanmıyoruz."

"Umut sonsuzdur."

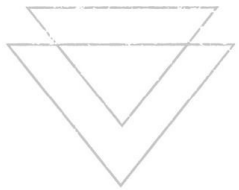
"Umutla zafer kazanılmaz, Dior."

“Başını sallayarak, purosu direğe söndürdü. ‘Haklısın. Umudu siktir et.’

“Parmaklarını çatırdatarak, gözlerini kanlı çay fincanına çevirdi.

"Hadi çalışalım."

IX
TANRI'NIN KENDİ CANAVARI

"Morbid bir merakla, bunu öğrenmen ne kadar sürdü?" diye sordu Dior nefes nefese.

"Kendimi usta olarak görmüyorum, Dior."

“Kız, terden ıslanmış saçlarını dudaklarından çekerek somurtarak baktı. ‘Biliyor musun, Lashaame'de o yankesicilerle birlikte koştuğum zaman, yaşlı bir yankesici bana sokakta her zaman biraz havalı davranmamı söylemişti. *Hayat insanın içini boşaltmaya meyillidir,* demişti. *O yüzden, doğuştan diğerlerinden daha fazla şeye sahipmişsin gibi davranmak en iyisidir*.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben alçakgönüllülüğün hayranı olmadım hiç, Castia. Özellikle de sahte olanın."

“Her zamanki gibi, gece yarısı çanları çoktan susmuş, okyanusun şarkısı etrafımızı sararken, biz de güverte altındaki nemli ambardaydık. Dior, eforla kızarmış yanakları ve çarpan kalbi ile nefesleniyordu. Karşısında oturduk, elinde kanlı tahta bir eğitim kılıcı vardı.

“Haftalardır, onun gelişmekte olan becerilerini pratik bir şeye dönüştürmeye çalışıyorduk — Reyne ve kardeşimden öğrendiği kılıç tekniklerini, ona öğrettiğimiz sanguimancy ile birleştirmeye çalışıyorduk. Ama tüm o sözde havasına rağmen, Grail kan ve kılıç kullanma becerisine aynı anda konsantre olamıyor gibiydi. Kararlılığına rağmen, zihni... huzursuz görünüyordu. Tahta kılıcımızdan dolayı kaburgaları morarmıştı

kılıcımızdan dolayı çürükler vardı, parmak eklemleri morarmış ve kanamıştı ve sonunda öfkeyle çöküp kalmıştı.

"Eğer usta bir sanguimancer'ı iş başında görmek istiyorsan," dedik ona, "Anne Maryn'in serbest kaldığını görene kadar bekle."

"Bu, asla gelmeyecek bir gemiyi beklemek gibi," dedi Dior somurtarak. "Priori'ne saygısızlık etmek istemem, ama o tüm yolculuk boyunca kamarasında kilitli kaldı. Gabe'i bulana kadar dinlenmeyeceğine söz vermesine rağmen, Gabe'in izini bile bulamadı. Ama tek yaptığı şey dinlenmek."

"Bir asır uyumak için çok uzun bir süre, Dior. Maryn elinden geldiğince Gabriel'i arıyor. Ama imparatorluk çok geniş. Kanatlarında gönderdiği o küçük parçası sonsuza kadar dayanmayacak. Her gece askerlerinizin getirdiği hediyeleri takdir etsek de, ikimiz de..." O anda yutkunduk, ellerimizi karnımıza koyduk. "...*çok* susadık."

"Konuşup konuşmamayı tartışır gibi dudağını ısırdı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Maryn'in günlerin ölümünün nasıl başladığını bile bilmemesi? Yani, yaptığımız tek şey perdeyi aralamak, değil mi? Nasıl başladığını bile bilmiyoruz."

"Ama nasıl biteceğini biliyoruz, chérie. *Sen*."

"Umarım Maryn geceliğini bir an önce çıkarır. Capitaine á Connell, Augustin'e sadece birkaç hafta kaldığını söylüyor. Ve orada bizi neyin beklediğini kim bilir."

"Maryn hazır olacak. İnan bana, mon amie."

“Dior bizi süzdü ve son sigarelerinden birini dudaklarına götürdü. ‘Bu arada, çok komik görünüyorsunuz. Bu kıyafetlerle nasıl konsantre olabilirim ki?’

Baştan ayağa giydiğimiz denizci kıyafetlerini okşadık. ‘Bilge bir kadın bir keresinde moda için her zaman sikilecek şeyler olduğunu söylemişti. Ama senin kanın dokunduğu her ölü eti ateşe veriyor, Dior. Yağmurluklar haute couture'dan daha akıllıca bir seçim gibi görünüyordu.’

“O alaycı bir şekilde ayağa kalktı ve kafeslenmiş bir hayvan gibi odada dolaşmaya başladı. ‘Cidden. İyi olmak ne kadar sürdü?’

"Bizim için durum farklı."

“Başparmağımın tırnağıyla parmağımızı deldim ve havaya kaldırdım. Damarlarımız kurumuştu, her akşam bize verilen kan, susuzluğumuzu gidermeye zar zor yetiyordu—Maryn için durumun ne olduğunu ancak Tanrı bilebilirdi. Yine de, yaradan küçük bir damla kanı havaya doğru fışkırttık.

Dior ile aramızda kırmızı bir elmas gibi parıldayarak dönüyordu.

"Wulfric'in ruhu bu kabukta yaşıyor. Ve onun bilgisi ve gücü artık kısmen bizim. Biz çok şey öğrenmedik, daha çok... hatırladık."

"O, merakla gözleri parlayarak, volta atmayı bıraktı. "Yani *onların* bildiği her şeyi biliyorsunuz? İçtiğiniz tüm vampirleri? Taşıdığınız tüm ruhları?"

"Bir bakıma öyle. Ama bu... karmaşık bir durum, Dior. Artık çok sayıda varlar ve bazen onların nerede bittiği, benim nerede başladığımın ayırt edilmesi zor oluyor. Hiç duymadığım şarkıların sözlerini biliyorum. Hiç gitmediğim yerleri hatırlıyorum. Onların bilgilerinin bulunduğu kitaplar, raflarımda duruyor diyebiliriz. Ama kapaklarında başlık yok. Ve çoğu zaman kilitli buluyorum onları."

"Peki ya Aléne Voss?"

“Gözlerimizi kırpıştırdık, bakışlarımız keskinleşti. ‘O ne olacak?’

"Kütüphanende Yedi Ebedi Prens'ten biri var. Onu açıp babasının planının ne olduğunu öğrenemez misin? Fabién'in benden *tam olarak* ne istediğini?"

“O zaman içimize baktım; Terör'ün yaşadığı karanlık ve kanlı köşeye. Kaynayan. Çalkalanan. Tanrım, ne cehennemden çıkmış *bir öfke...*

"Sanmıyorum. Aléne ölümünde bile *çok* güçlü, Dior. Zihnimde şu anda benim bile girmeye korktuğum yerler var."

“Grail başını salladı, gözlerime bakarken gri bir nefes verdi.

“‘Ne korkunç bir şey. Siz Esana'lar kendinizi neye sokuyorsunuz.’

"İnananların yolu nadiren kolaydır. Kemiklerimde, Illia'nın öğretilerinin doğru olduğunu *biliyorum*. Vahiy'de vaat edilen Yargı Günü gelecek. Sadıklar onun eliyle toplanacak. O gün, göklerin altındaki tüm ruhlar tartılacak ve cehennem, onları kurtarmak istediğimiz kaderden başka bir şey değil. Ama inanç, mutluluğu garanti etmez. Ve bu yol bizi sınamak için yaratılmıştır. Sonuçta soru basit.

“O zaman sessiz ve boş bir şekilde ellerimizi kalbimize bastırdık. “İnandığın şey için neyi feda etmeye hazırsın?”

"Dudaklarını ısırdı ve yavaşça başını salladı. Sonuçta bu kız çok şey feda etmişti.

"Yutması zor olmuş olmalı. Wulfric sana tüm bunları yüklediğinde."

"Başta *hiçbir şeyi* kabullenmeme gerek yoktu." Alaycı bir şekilde güldüm. "Manastırın bağırsaklarında avladığım fareler hariç. Küçük Percival iştahımla dalga geçti. Aleks bana *Aptal Kız* dedi. Wulfric'in kedisi bile, Grace adındaki o küçük siyah şeytan, bana kendinden aşağıymışım gibi bakıyordu. O gece onu bıçağımla tehdit ettiğim için beni asla affetmedi, biliyor musun? Botlarımı bir saatten fazla başıboş bırakırsam, o köpek her birine taze dışkı hediye bırakırdı. Ama ben bir canavar olmayacağıma yemin etmiştim ve buna sadık kaldım.

“En azından bir süreliğine.

“Ama ölümlü avları avlamak *istesem* bile, bunu yapamazdım. Wulfric'in himayesinde geçirdiğim ilk mevsimlerde, manastırdan çıkmama izin vermedi. Başlangıçta bana inanç hakkında çok az şey öğretti, sadece bir tane *olduğunu* söyledi. Tanrı'dan, teolojiden ve İncil'den bahsetti. Her prièdi'de, benim büyüdüğüm garip, kanla ıslanmış bir ayin düzenledi. Bazen kütüphanede onu duyardım — seyahat izleri olan deri giysiler giymiş keskin gözlü adamlarla buluşur, kutsal alametlerden bahseder, onlara kutsal işaretleri aramalarını emrederdi. Şimdi biliyorum ki *seni* arıyorlardı, Dior. Kurtarıcı'nın soyunun devam ettiğine dair alametler arıyorlardı. Ama o zamanlar sorduğumda, Wulfric bana hiçbir şey söylemedi. Hayır, o ilk yıllarda ustam bana sadece ne olduğumu öğretti. Cennet tarafından lanetlenmiş ve Tanrı tarafından mahkum edilmiş. *Moroi. Maebh'lair. Tötelebb. Vampyr.*

"*Ama* bir gece bana, *'Ancak canavarlar bile ilahi bir amaca hizmet ederler'* dedi. *Çünkü yeryüzündeki ve gökyüzündeki her şey onun eseridir.*

"*Ve O'nun elinin tüm eserleri O'nun planına uygundur,* diye cevap verdim. *"Doğru, Küçük Canavar,* dedi, omzuma hafifçe vurarak. *Doğru.*

“Asil mahallenin görkemli bulvarında birlikte yürüyüş yapıyorduk. Bu, *dört yıllık* sadık hizmetimin karşılığıydı: nihayet efendimin yanında San Yves'te yürüyebilme izni. İtiraf ediyorum, o muhteşem sokaklarda tekrar bulunmanın heyecanıyla titriyordum. Mızraklar Şehri, sadece uzaktan gözlemlediğim bir güzellikti; duymuştum ama görmemiştim, koklamıştım ama dokunmamıştım. Sonsuz Kral o zamana kadar Gözyaşı Körfezi'ni geçmişti, Nordlund ve Ossway

Savaşın tükettiği, kardeşimin efsanesi tam anlamıyla büyümüştü. Ancak sürekli gelen mülteciler dışında, San Yves henüz yaralanmamıştı ve sonunda orada yürüyebilmek benim için bir lütuf gibiydi. Gerçekten minnettar olduğum bir lütuf. Onun ihtişamından bu kadar uzun süre mahrum kalmamın tek nedeninin, *onun* bana bunu reddetmiş olması olduğunu hiç düşünmemiştim. "Wulfric, asil bir lord gibi giyinmişti: güzel bir palto, baston ve üç köşeli şapka, yanımızdan geçen hanımefendilere nazikçe selam veriyordu. Ben ise, Quartier des Théâtres'da babamla geç saatlerde yürüyüşe çıkan, görevine sadık bir kız çocuğu gibi giyinmiştim. Her sorumlu ebeveyn gibi, Wulfric de "çocuğunu" soğuktan korumak için kalın bir palto ve atkı ile sarmalamıştı. Ama yaralarım gizli olsa da, insan gibi görünmek hala zor bir işti. Yıllardır parçalanmış dilim ve çenemle tekrar kelimeler kurmayı öğrenmeye çalışıyordum. San Antoine'ın görkemli çeşmesinin önünden geçip güzel Rue des Saints caddesine inerken yavaş ve dikkatli konuşuyordum.

"*Öyleyse amacımız nedir, Efendim?*

"*Bekliyoruz,* diye cevapladı Wulfric.

İzliyoruz. "Neyi?

"*Bu bilgi kazanılır, evlat. Tanrı'ya sadık hizmet ederek.*

"*Ama O bizi lanetlemişse, nasıl hizmet edebiliriz? Kötüler O'nun isteğini nasıl yerine getirir?*

Daha kötü olanları cezalandırarak.

"Durduk. Büyük bir malikanenin önünde duruyorduk. Ev muhteşemdi, yüksek çiti demir sivri uçlardan örülmüştü. Kapı kilitliydi, ama Wulfric nazik eliyle uzandı ve metal kapı açıldı. Kapıyı iterek içeri girdi. Etrafa baktım; sessiz gece yarısı sokakları, yalnız kış rüzgarları. Ve büyük bir endişeyle ona katıldım.

“Burada kim yaşıyor? diye sordum.

“Beaufoy adında bir rahip. Pontifex Benét tarafından San Yves'e yeni atandı. Son birkaç aydır onu izliyorduk. Kendisi ... imanı zayıf bir adam olduğunu kanıtladı.

“Malikaneye baktım, pencerelerde zayıf bir ışık yanıyordu. *“Neden buradayız, Efendim?*

“Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için.

“Ona baktım, emin değildim, gece yarısı gibi karanlık gözlerinde ateş parlıyordu.

""Yemini hatırlıyor musun? Kötülük yapmamak için kötülük yaparım?

"Beni yarattığı canavardan başka bir şey değil.

"Gözlerimi kırptım ve o büyük malikaneye bir kez daha baktım. Perdelerin arkasında hareket eden bir siluet görebiliyordum. Tüylerim diken diken olmuştu. Burası kutsal bir adamın eviydi. Tanrı'nın hizmetkarı, Pontifex tarafından meshedilmiş, eli bu dünyaya uzanmış bir adam.

"Sen benim ...

"Kurtların hasta buzağıları öldürmesi Yüce Tanrı'nın isteğidir. Ve günahın cezasız kalmasına izin vermek günahtır. Yeterince uzun süre karanlıkta saklanıp farelerle beslendin. Bu gece Tanrı'nın kendi canavarı sensin, Celene. Seni yarattığı şeyi kabul et.

"Bu sözler beni dehşete düşürdü. İlk öldürdüğüm kişinin acı dolu çığlıkları, dikkatlice dinlediğimde hala kulaklarımda çınlıyordu ve ölümlülerin kanını asla içmeyeceğime dair yeminim altı yıldan fazla bir süredir geçerliydi. Ama o gecelerde Wulfric'e ne kadar *hayran* olduğumu vurgulamak gerekir. O çok güzeldi. Büyülüydü. Yüzyılların bilgeliğine sahipti. Tanrıların gücüne sahipti. Beni evine kabul etmesi beni özel hissettiriyordu. Nefret ettiğim kardeşim dışında sığınabileceğim bir ailem yoktu. Ama Wulfric de Gabriel'e sırtını dönmüştü. Onun yerine *beni* seçmişti. Ve sonunda, dünyada bizim gibi başka kimse yoktu.

"Wulfric olmasaydı... Hiçbir şeyim olmazdı.

"*Ama... burası onun evi. İçeri nasıl gireceğim?*

"Kapıyı çal.

"Ve öyle yaptım. Eşikte durup, parmak eklemlerimi ahşaba hafifçe vurdum. Yaklaşan ayak sesleri duydum ve efendimin durduğu yere baktım. Ama Wulfric gitmişti, kapı ardına kadar açıldığında sisin içinde kaybolmuştu.

"Tanrım, evlat, burada ne yapıyorsun?

"Otuzlu yaşlarında genç bir adamın gözlerine baktım. Yüzü nazikti, bebek mavisi gözlerinde endişe parlıyordu. Yakışıklıydı
—sokakta yanından geçtiğimiz mademoisellerin efendimde çok çekici bulduğu aynı sert çekiciliğe sahipti. Aslında, hiç de kötü görünmüyordu.

"*İyi misin? Ne oldu, chérie?*

"Başımı eğdim, yüzümü eşarbımın arkasına sakladım, sesim yaralı bir fısıltı gibiydi.

"K a y boldum.

"*Ah, zavallı şey*. *İçeri gel, yoksa ölürsün.*

"Onun dediğini yaptım, eşiğinden içeri girip evine davet edildim, bu kadar basit. Bahçeye, ötesindeki sokağa göz gezdirdi, kilitli sandığı kapıya kaşlarını çattı. Ama kimseyi ya da bir işaret görmeyince, kapısını hızla kapattı ve ardından kilitledi. Gülümsayarak beni uzun bir koridordan okuma odasına götürdü ve orada oturmamı, lütfen oturmamı söyledi. Omzunun üzerinden konuşarak şömineye ateş yaktı.

"*Nerelisin, chérie?*

"Yıkık ağzımla kelimeleri dikkatlice telaffuz ederek yumuşak bir sesle cevap verdim.

Lorson.

"O gözlerini kırptı. *Lorson'un yıllar önce yanmış olduğunu duymuştum*. *Ailen nerede?*

"Sessiz kaldım, cevap olarak başımı salladım, parmaklarım kucağımda titriyordu.

"*Yetim misin*? *Ah, zavallı, akrabasız kuzucuk, kalacak yerin yok mu? Burada arkadaşın yok mu?*

"Yine başımı salladım. Işığın bir oyunu olduğunu sandım, ama o anda gözlerinde bir parıltı belirdi. Sonraki yıllarda çok iyi tanıyacağım bir parıltı.

"Kilisemiz bir yetimhane işletiyor, dedi bana. *Buraya taşındığımda öncülük ettiğim ilk girişimlerden biri buydu. Yurtdışında yaşanan bu korkunç sorunlar… O kadar çok masum kurban var ki. İsterseniz, İnanç Kardeşleri ile konuşabilirim. İster misiniz? Yaşayacak bir yer?*

"Ben başımı salladığımda gülümsedi, mavi gözleri kırık cam gibi keskinleşti. *""Güzel, güzel. Belki bir gece bana bir iyilik yaparsın bir iyilik yapabilirsin.*

"Sadece bakakaldım, parmaklarım hareketsiz kaldı. "*Eşarbını çıkarmayacak mısın?*

"Ben başımı salladığımda gülümsemesi soldu. Ama kısa süre sonra yeniden gülümsemeye başladı ve Beaufoy ayağa kalktı. *Elbette üşümüşsündür. Size sıcak bir içecek hazırlayayım. Çay ister misiniz? Fazla kalmadı ama kaybolmuş kuzular için özel bir stokum var.*

"Bir kez daha gülümseyerek odadan çıktı, ama giderken kilidin klik sesini duydum. Pencereden dışarı baktım, gece kar yağıyordu ve donmuş bir karaağaç ağacının gölgesinde, Wulfric'i gördüm, durduğu gölgeden daha karanlık

gözleri acımasızdı ve zihnimde, cenaze çanları gibi çınlayan düşüncelerini duydum.

“Tanrı'nın kendi canavarı.

Beaufoy, tahta bir tepside çaydanlığı getirerek geri döndü. Ama ateşin yanına oturmak yerine, şezlongda yanıma oturdu ve bana buharlı bir fincan uzattı. Uzun zamandır unutulmuş bir koku beni sardı — annemin mutfak masasında oturduğu, Gabriel, Amélie ve benim parmak kemikleri oynadığımız anılar. Ama bu mide bulandırıcı nostalji kokusunun altında, duyularım başka bir koku daha yakaladı, aynı derecede zararlı bir koku. Lorson'daki yaşlı kadınların, özellikle zorlu bir doğumdan sonra yeni anneler için hazırladıkları koku.

"Beyaz haşhaş.

"O zaman pencereye baktım, kafamda konuşan o gölge. "*Dediğim gibi. İnançsız bir adam.*

"*O eşarbı takarken içki içemezsin.*

"Beaufoy konuşurken ona baktım, gülümsemesi biraz fazla genişti.

"*Hadi, ondan kurtulalım, chérie.*

"Rahip yüzümdeki bezi tutmaya uzandı. Ama ben başımı sallayarak geri çekildim.

“Utangaç olma. Çok güzel, tuhaf gözlerin var. Eminim geri kalanın da aynı derecede güzeldir. Ve bu kadar güzel bir içeceği reddetmek kabalık olur. Bu günlerde gerçek çay nadir bulunur.

"Üşüyorum, diye fısıldadım.

“Bir anlık öfke gördüm, ama hemen başka bir gülümsemenin arkasına saklandı. Beaufoy fincanını bir kenara bırakıp ateşle meşgul oldu. Ölülerin hızıyla çaydanlığın kapağını kaldırıp içimdeki çayı geri döktüm. Gözlerim pencerenin ötesindeki gölgeye kaydı.

*"*Wulfric'in düşünceleri fısıldadı: *'O senden daha genç olanları tercih ediyor*. *Kendi kurduğu Yetimhaneden onları seçip, parlak bir gelecek vaatleriyle kaçırıyor. Sonra da onları arka taraftaki eski mezarlığa gömüyor. Şu anda bir tanesi bodrumunda çürüyor.*

"Wulfric bastırırken, ben de nefesimi çekip ölümün hafif kokusunu içime çektim.

"*Artık fare yok, Celene.* Gerçek *haşereleri öldürmeye başlamanın zamanı geldi.*

"*Oh, bitirdin mi?*

"Döndüğümde Père Beaufoy yine yanımda oturuyordu.

“Zavallı çocuk, çok susamış olmalısın. Hâlâ susuz musun? Elini uzattı ve nazikçe elime koydu. *Tanrım, mezar kadar soğuksun.*

“Rahip yine gülümsüyordu, kurt dişleri ve avcı gözleriyle, zehirinin etkisini gösteren işaretler arıyordu. Kaç kişiyi öldürdüğünü merak ettim. Onların isimlerini hatırlayabiliyor muydu acaba? İçimde bir açlık kıpırdanıyordu — farelerle tavşanlarla asla *tam olarak* giderilemeyen bir susuzluk — ve kendimi kötülüğün tadı nasıl acaba diye merak ederken buldum. Ama yine de onu kucaklamamaya kararlıydım. Beni yok eden canavar gibi olmayı reddediyordum.

“Sonra elini uyluğuma koydu. “Yukarı doğru

kaydırdı.

"*Arasına*.

“Rahibin göz bebeklerinde hiçbir yansıma göremedim, ama eşarbımı çekip çıkardığımda onun neye baktığını biliyordum. Sonra üzerine atladım, bacaklarımı onun üzerine attım ve dişlerimi boynuna geçirdim. Bu hisler bana yabancıydı: vücudunun benimkine bastırması, ağzımın altındaki derisi, dişlerimin etini deldiğinde hissettiğim dipsiz heyecan. Ama o anda içiyordum, içine dalıp onu bütün olarak yutuyordum, aceleyle, boğulurcasına, kaynayarak.

“Elini elime sıkıca tuttu ve titreyerek nefes nefese kaldı. Onun bundan *zevk aldığını* fark ettim — Öpücüğün coşkusu onu ele geçirmişti. Ama bu piçin son anlarının mutluluk dolu olmasını istemiyordum, bu yüzden daha sert ısırdım, kemikleri avuçlarımın içinde ezildi, eti dişlerimin arasında parçalandı. Beaufoy o anda kükredi, boğazını parçaladığımda coşkusu paramparça oldu, ona acı çektirdim, tıpkı *onun onlara* acı çektirdiği gibi.

"Ve acı içinde, tatlı ve kutsal bir korku içinde, o kurtçuk çığlık atarak öldü.

"Ağzımı onun enkazından kaldırdım, daha önce hiç tatmadığım bir coşku içimi kapladı, sıcak, yoğun, nabız gibi. Dişlerimden kan damlarken fısıldadım.

"*Kötülük yapıyorum. Kötü olmamak için.*

“Ayağa kalkıp pencereye döndüm. Wulfric'i orada, gece yarısı gözleriyle izlerken, kansız dudaklarıyla gülümserken görebiliyordum.

“Senin yarattığı canavardan başka bir şey değilsin.

"Beaufoy'u diğer kurbanlarıyla birlikte, malikanesinin arkasındaki mezarlığa gömdük. Mezarlık eski ve otlarla kaplıydı; küçük bir mezar odası ve birkaç mezar taşından ibaretti. Orada gömülenleri hatırlayacak kimse kalmamıştı ve karlar kısa sürede suçumuzun tüm izlerini örtmüştü. Wulfric işimiz bittiğinde bir dua etti; günahkar için değil, onun yanında yatan masumlar için. Öldürdüğüm için duyduğum coşku geçtikten sonra, kendimi efendime yeni bir hayranlıkla bakarken buldum. Wulfric, yüzyıllar öncesinden gelen bir yaratıktı. Efsanevi bir canavardı. Yine de, öldürülen bir grup kız için yas tutacak kadar insancıl bir yanı vardı.

“Birlikte eve doğru yola çıktık, karla kaplı Rue de la Montagne caddesini tırmanarak, Wulfric yanımda. Efendim, çok değişken bir karakterdi. Bir an soğuk ve acımasız, bir an sonra sıcak şarap kadar sıcak. O zamanlar bunun nedenini bilmiyordum; içindeki yüzlerce ruhun zihnini bu şekilde parçaladığını bilmiyordum. Ama o gece göğsümdeki karanlık heyecanı kesintiye uğratacak tek kelime etmemiş olsa da, benden memnun olduğunu hissedebiliyordum.

"Bunun bir sınav olduğunu anladım. Ve ben başarısız olmamıştım. "*Uçmuştum*.

"Ve sonra duydum.

"Müzik... sanki bu kelime onu tam olarak ifade edebilirdi. Tatlı ve kutsanmış *müzik,* yıllar önce olduğu gibi beni de yükseltti. Karla kaplı kaldırım taşlarının üzerinden süzülerek, en tatlı duman gibi gecenin içinde asılı kaldı ve Wulfric de onun büyüsüne kapılmış gibiydi. İkimiz de ona doğru yürüdük ve sonunda yüksek duvarlarla çevrili bir alanın dışında durduk. Mülk, dört yıl öncesine göre pek değişmemişti; yüksek kuleler ve karla kaplı bahçe, mum ışığıyla aydınlatılmış sisle örtülmüştü.

"*Château Durand,*" diye açıkladı Wulfric*. San Yves'in ilk evi. Onun ataları, benim burada yaşadığım süreden daha uzun bir süredir bu şehri yönetiyorlar.*

“Demir parmaklıkların arasından bahçeyi seyrettim. Görünüşe göre küçük bir akşam partisi veriliyordu: Perdeler çekilmiş, geniş bir oturma odasında şık giyimli hanımlar ve varlıklı beyler mütevazı bir toplantı yapıyordu. Ve ortada, *onu* gördüm, büyük bir piyanonun başında oturuyordu. Kör gözleri yukarı doğru bakarken, tuşların üzerinde büyüsünü yapıyordu.

“Onu son gördüğümde, daha bir çocuktu. Ama şimdi, yakışıklı ve güçlü bir genç adama dönüşmüştü. Çenesi keskin, elmacık kemikleri daha da keskin, uzun sarı saçları, rüyalarımda görsem bile unutamayacağım bir yüzü çerçeveliyordu.

"*Laurent*. *Elderson.* Wulfric, o şarkının büyüsüne kapılmış, içini çekti. *Onun rahatsızlığı ne yazık. Ama Tanrı onun görme yeteneğini elinden almamış olsaydı, bu kadar iyi çalabilir miydi, kim bilebilir?*

"O... Soğuk demir parmaklıkları ellerimle kavrayarak ona baktım. *Çok güzeldi.*

Wulfric bana baktı ve bir an önce Laurent'in büyüsüyle yumuşayan gözleri şimdi soğuktu. *Dikkatli ol, Petit Monstre. Biz ölümlüler arasında yaşıyoruz, ama onlardan hep ayrı. Geceler artık farklı olsa da, hala gizlice yaşıyoruz ve hala uyuduğumuz yerde savunmasızız. Yaşayanlarla uğraşmak aptalca. Tehlikeli.*

"*Yani bu dünyayla hiçbir bağımız kalmayacak mı?*

“Dünyevi bağlarımızı koparıyoruz, sonsuza kadar O'nun hizmetkârları olacağız. Daha büyük bir görevimiz var, Celene. Bu gece bunun bir kısmını öğrendin. Ve buna, O'na *sadık kalmalıyız.* Wulfric'in bakışları mum ışığı ve şarkılarla bir araya gelen insanları dolaştı. *Onlar bizim türümüzden değiller.*

“Anneme de böyle mi söyledin?

“O zaman ona baktım, çenemi sıkıca kapattım.

"*O, kardeşimi ona ekmen için yeterince senin türündendi.*

"Aramızda kurşuni bir sessizlik çöktü ve gözlerinde artık sadece soğukluk değil, *korkunç* bir öfke gördüm. Böyle konuşmamın aptalca olduğunu düşünebilirsiniz. Ama unutmayın, ben gençtim; henüz on beş yaşındaydım ve sadece birkaç yıldır ölüydüm. Ve isyan, kendini çocuk olarak görmeyi reddeden bir çocuğun her zaman hakkıdır.

"*Seni bu yüzden mi yanıma aldım sanıyorsun?* diye sordu, sesi kararmıştı. *Annenin kaderine karşı bir suçluluk duygusu mu? Geçmişteki günahlarını telafi etme arzusu mu?*

"Beni neden kabul ettiğinizi bilmiyorum, Efendim. Ama bunun için minnettarım

.

“‘Minnettar mı? Yüzüme tükürdün, buna minnettarlık mı diyorsun?

“Wulfric'in eli kalktı ve ben onun bana vuracağını sandım.

Şiddet ortamında büyüdüm, hatırla; babamın eli ağırdı

kardeşimin derisini. Ama bunun yerine, Wulfric eşarbımı yırtıp karın üzerine attı. Gece havasının kaslarımı ve tendonlarımı okşadığını, kanlı dilimin ipini yaladığını hissedebiliyordum. Uzaklaşmaya çalıştım, ama Wulfric beni durdurdu; kolundaki güç ve gözlerindeki öfkeyle.

"Seni neden kanatlarımın altına aldığımı söyleyeyim, Celene Castia. Dudaklarını kıvırarak bana baktı. *Senin yüzün sadece Tanrı'nın sevebileceği bir yüz. Bu yüzden* ona *duyacağın aşk, başka hiçbir şeye benzemeyen bir parlaklıkla yanacak. Ama sen henüz liathe değilsin. Hala öğrenecek* çok *şeyin var.*

"Wulfric şatoya, içindeki insanlara baktı. "*Dikkatli ol,*

yoksa zor yoldan öğrenirsin.

“O uzaklaşırken, beni o güzel müziğin kollarında bıraktı, kirpiklerimde kanlı gözyaşları birikti. Onun acımasızlığı beni yaraladı, utangaçlıkla eşarbımı kapıp kaçtım. Ama daha da önemlisi, şatonun pencerelerinden dışarı bakarken, onun sözlerindeki gerçeklik beni derinden etkiledi. O güzel çocuk, o güzel dünya; ateşin sıcaklığı, gülümseyen misafirler ve sevgilinin dudakları gibi fildişi ve abanoz tuşlara basan ince parmaklar... Bunlar asla benim olamazdı.

"Ve ona sırtımı dönerek, ustamın evine doğru yola çıktım."

"Sessiz kaldım, *Dawnseeker'ın* güvertesi dalgaların kucağında sallanıyordu. Dior, dumanın sisinden beni izliyordu, gözleri dumanın acısına karşı kısılmıştı.

"Bir kez söyledim, bir kez daha söyleyeceğim. Bu Wulfric tam bir *pislik* gibi görünüyor*,* Celene."

“Gerisini ona anlat.

“Ses zihnimde yankılandı, o kadar yakındı ki irkildim, omzumun üzerinden arkama baktım ve neredeyse onu orada bulmayı bekledim. Ama orada sadece o porthole camı ve içindeki gölge vardı.

“Ona geri kalanını anlat, Petit Monstre. *Yoksa kendine yalan söylediğin gibi ona da yalan mı söyleyeceksin?*

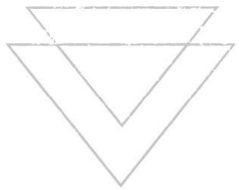
"... Celene?"

“Dior'un gözlerine bakarak başımı salladım. ‘Bir pislikti. Öyleydi.’

“O gülümsedi, ben de kıkırdadım ve birlikte işimize geri döndük; kılıç, kan ve morluklar. Ama çalışırken, onun o yansımada hareket ettiğini hissedebiliyordum, bir zamanlar ufkumda beliren, ama şimdi o kadar yakındı ki, fısıldarken kulaklarımdaki soğuk nefesini hissedebiliyordum.

"*Yalancı.*"

X
LANETLİLERİN GÖREVİ

"Ondan sonra neredeyse yarım yıl boyunca konuşmadık.

"Wulfric, dediğim gibi, sürekli değişen bir ruh hali olan biriydi. Neşeli olduğunda, sanki aylar bulutların arkasından çıkmış gibi görünürdü. Ama onun size kızmasından daha kötü bir kader, onun tarafından görmezden gelinmekti ve o da benimle böyle yaptı, annemle olan ilişkisini ona söyledikten sonra neredeyse altı ay boyunca. Bunun yerine, efendim diğer hizmetçilerine ilgi gösterirken beni soğukta bıraktı. Kötü muamele görmedim. Azarlamadı. Sadece görmezden geldi.

"Doğrusu, bu durum arkadaşlarım için gayet uygun bir durumdu. Büyük, sıkıcı Aleks bana hiç zalim davranmazdı, ama o zamanlar benim arkadaşlığımdan da pek hoşlanmazdı. Bana *Çirkin* Kız derdi - sanırım çoğunlukla adımı hatırlayamadığı için - ve bana bir arkadaş gibi değil, daha çok çekici olmayan, eğlenceli bir evcil hayvan gibi davranırdı.

“O kesinlikle tuhaf bir yaratıktı. Aleks'in kanı Dyvok'tu ve o da soyundan gelen diğer yavrular kadar korkutucu derecede güçlüydü. Ancak çürüme, o Became olmadan önce beynine zarar vermişti ve zekası bir çocuğunkinden biraz daha fazlaydı. Wulfric'e neden bu kadar rahatsız bir yaratığı hizmetine aldığını sormuştum ve o da bana Tanrı'nın tüm çocuklarını sevdiğini, Aleks'in kurtuluş için bir şansı hak ettiğini söylemişti. Onu bunun için takdir etmiştim. Ama geriye dönüp baktığımda, ustamın Aleks'i İnanç'a getirmesinin nedeninin hayırseverlik olmadığını düşünüyorum. Gerçek şu ki, Wulfric'in bir

kendini çirkin şeylerle çevrelemeyi severdi, böylece karşıtlık sayesinde kendini daha az çirkin hissederdi.

"Percival tamamen farklı biriydi. Kurnaz ve bıçak kadar keskindi. O, Ben Olduğunda benden daha gençti. Altı yıl yaşadı ve sadece yirmi yıl Öldü. Bu konuda ortak bir nokta bulabileceğimizi düşündüm.

—kendi bedenim kadınlığın kıyısına yaklaşmışken hapsolmuştu. Ama Percival beni bir davetsiz misafir, Wulfric'in sevgisini kazanmak için *rekabet eden biri* gibi davranıyordu. Bana Rattrap diyordu, ilk geldiğimde ölümlülerle beslenmeyi reddettiğim için benimle alay ediyordu. Ve artık Tanrı'nın beni yarattığı gibi olmayı kabullenmiş, San Yves'teki katillerin, tecavüzcülerin ve hırsızların kırmızı nehrine dalmış olsam da, o hala bunu unutmama izin vermiyordu. Yanından geçerken fare gibi ciyaklayarak ve tabutumda ölü haşaratları hediye olarak bırakarak."

"Tabut mu?"

Tarihçi, kitabından başını kaldırdı ve bir kaşını kaldırdı.

"*Tabutta mı* uyuyordun? Ne için?"

Son Liathe omuz silkti ve yağlı taşın üzerinde bir tırnağını sürükledi. "Wulfric'in bir hatırlatması. Bizi doğrucu rolünü üstlenmemizi istemişti. San Yves sokaklarında dolaşıp, kötülük, dinsizlik, zulüm ve yozlaşmışlığı avlıyorduk. Elimizdeki güce ve yarattığımız dehşete aşık olmak, kendimizi Tanrı'nın seçilmişleri olarak görmek çok kolay olurdu. Ama her şafak vakti o pürüzlü çam kutularına girerken — yastık yok, konfor yok — kim olduğumuz konusunda hiçbir yanılsamamız kalmıyordu. Kutsanmış değil, lanetlenmiştik.

“Percival ve benim aramda pek bir akrabalık bağı olmasa da, tüm bunların arkasında *daha fazlası* olduğunu anlamaya başlamıştım — kötülerin öldürülmesi, Tanrı'nın bizdeki intikamının ötesinde. Wulfric'in birlikte seyahat ettiği, yolculuktan yıpranmış gezginler. Sanki gizli bir sır saklıyormuş gibi gece gökyüzünü araştırması. Percival, benden daha fazlasını bildiğini bana belli etmek için küçük ipuçları bırakıyordu; uzun zaman önce vampirler arasında yaşanan büyük bir savaş, *hepimizin* parçası *olduğu* kutsal bir güven hakkında. Ama ustam bizi bir kış gecesi büyük kütüphanesinde topladığında, bunun kapsamını gerçekten anladım. Bunun dehşetini ve sevincini. Çünkü o akşam, Illia'dan bize miras kalan Esana'nın gerçek amacını açıkladı. Onun sık sık söylediği, ama hiç açıklamadığı sözlerdeki vaat.

"Yargı Günü Geliyor.

"*Batıya büyük bir darbe indirildi,* dedi bize. *Cehennemde Düşmüşlerle birlikte yaşamak üzere gönderilmiş büyük bir kötülük. Ama Tolyev'in soyu, onun düşüşünün ardından dağıldı ve üçü burada, Mızraklar Şehrine sürüklendi. Tanrı'nın kendi takdiriyle kurtuluşa ulaştılar*.

"*Üç Dyvok*. Küçük Percival o zaman gülümsedi, ağzı jiletlerle doluydu. *Herkes için yeterince yakındı*.

"Aleks sırıttı, ölü gözleri parladı. *İçmek ister misin, Efendim?*

"*Evet,*" dedi, kadının saçlarını geriye doğru düzelterek. "*İçeceksin. Sadık hizmetinin ödülü*.

“Kız, çürümüş cildini eliyle okşadı. *Aleks daha iyi mi?*

“Wulfric başını salladı, ama yüzü sert kalmaya devam etti. *Kanları genç görünüyorlar, liathe'im. Fazla umutlanma. Ama evet, tamamen iyileşmesen de, en azından daha iyi olacaksın*.

“Buna kaşlarımı çattım, ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Ama Aleks bana döndü, gözlerinde dizginlenemeyen bir sevinç vardı. *Çirkin kız da mı? Daha iyi mi? Güzel mi?*

"Hayır.

“Wulfric bana kış kadar soğuk gözlerle baktı.

“Celene'nin öğrenecek çok şeyi var.

"Onun iradesine boyun eğdim, bakışlarımı yere indirdim. Aylarca yaptığım gibi sadık bir hizmetkar rolünü oynadım, onun gözüne girmek, tüm bunları daha iyi öğrenmek için - ne olduğumu ve ruhumun nasıl kurtarılabileceğini. Ama en çok, Wulfric'in zihnime girip yüzeysel düşüncelerimin ötesini kurcalamasından korktuğum için ona karşı gelmekten kaçındım. Onun öğretilerini takip edip dualarını tekrar ederken ve ona *Efendi* derken, gerçekte aylardır ona karşı geliyordum.

"*Biz onların gibi değiliz*.

"Yemin ederim, niyetim bu değildi. Efendime itaat etme niyetim samimiydi. Ama bir akşam Percival ve Aleks ile iki et satıcısını öldürdükten sonra geri dönerken, şehir silüetinin üzerinde parfüm gibi yayılan o *müziği* tekrar duydum, en tatlı kanca gibi bedenime saplanıyordu. Arkadaşlarımdan ayrılmak için yalvardım ve sesin peşinden gittim, ayaklarım yolu zaten biliyordu. Demir yıldız taşına. Kader kadere. Ve balkonunun altındaki karda, yine durup Laurent Durand'ın çaldığını dinledim.

"Keşke size bunu anlatabilsem. Ama gerçekte ne kelimelerim ne de kalbim buna yetiyor. Çoğunlukla ilahiler çalardı ve müziği, kanla ıslanmış gecelerden, masumiyet çağına geri dönebilmemi sağlayan bir kapıydı. Onunla arındım, dünyevi endişelerden, korkunç görevlerden uzaklaştım. Laurent'in müziği, bizimki gibi karanlık bir dünyada bile güzelliğin hala daha parlak bir şekilde parladığının kanıtıydı. Mucize her gün gerçekleşiyordu. Tanrı benden yüzünü çevirmemişti.

“O geceden itibaren, haftada iki kez onu dinlemek için gizlice dışarı çıkardım. Penceresinin altında durur, yanaklarım kanlı gözyaşlarıyla ıslanırdı. Bazı geceler, o bitirene kadar bekler, balkonuna çıkıp, övdüğü gökyüzüne kör gözlerini dikerdi. Ama çoğu gece kalbim buna dayanamazdı ve ona bakmak zorunda kalmadan önce bir hırsız gibi kaçardım.

“Bu aptalca bir şeydi ve ben bunun farkındaydım.

“Daha da fazlası, efendime itaatsizlik ederek aldığım riski biliyordum. Bu yüzden ziyaretlerimi gizli tuttum, tüm düşüncelerimi sakladım ve Wulfric, Percival ve Aleks'in yanında geceye doğru ilerlerken itaatkar bir şekilde onu takip ettim. İlki her zamanki gibi frak ve süslü kıyafetlerini giymişti, ama Aleks rahibe cüppesini bırakmış, çürümüş lekelerle kaplı cildini örtmek için deri giysiler ve kapüşonlu bir pelerin giymişti.

ne olacağını bilmiyordum, sadece arkadaşlarımın neredeyse *coşku dolu* olduklarını, Aleks'in bir köpek yavrusu gibi saçımı çekiştirdiğini, Percival'ın bana gülümsediğini biliyordum.

"Biz onların sığınağına vardığımızda Dyvoklar avlanmaya çıkmıştı. Burası eskiden hayvanlar için kullanılan bir depo idi, şimdi ise soğuk ve boştu. İki köle Ossian haydutu kapının dışında nöbet tutuyordu, ambalaj kutularının ve pipo dumanının gölgesinde kambur duruyorlardı.

"*Annemizi gördün mü?*

Percival yaklaşırken ikili başlarını kaldırdı, sesleri gözyaşlarıyla boğulmuştu. "*Lütfen beyler, annemi kaybettim..."*

“Daha iri olan haydut, “çocuk”un gitmesi için homurdandı. Ama ikincisi, daha kaba ve daha acımasız görünen beyefendi, arkadaşına sakinleşmesini söyledi ve kaybolmuş çocuğa gülümseyerek yaklaştı. *Hanımefendi küçükleri sever, belki o...*

“Daha fazla konuşamadı, Percival'ın küçük elleriyle boynu kırıldı. Aleks gölgelerden çıktı, ikinci haydutun arkasına yaklaşarak, haykırmadan önce omurgasını kırdı. Kan dökülmeden öldüler, Untamed'i uyandıracak cinayet kokusu yoktu. Wulfric'in başını sallamasıyla, cesetleri içeri sürükleyip beklemek için yerleştik.

"Çok uzun sürmedi.

Onları duymadan önce kokularını aldım, kirişlerin üzerinde çömelmişlerdi. Aleks yanımdaydı, henüz anlamadığım sessiz bir coşkuyla ileri geri sallanıyordu. Percival kapıların üzerindeki karanlıkta saklanmıştı, Wulfric de onun yanındaydı; masallardan çıkmış bir canavar canlanmıştı, sesi zihnimizin koridorlarında yankılanıyordu.

"*Hızlı vur. Acımasızlık yok. Komünyonun* kutsal *bir eylem olduğunu daima hatırla. Bu gece bu ruhları cehennemden kurtaracağız. Kurtuluş için acı çekmemeliler*.

"Gözleri benimkilere sabitlendi, düşünceleri benimkilerle doluydu. "*İzle ve öğren, Petit Monstre.*

“Bakışları, gıcırdayarak açılan depo kapısına düştü. Üç kişi içeri girdi, ucuz et ve daha da ucuz parfüm kokusuyla sırılsıklamdılar. Sarhoşları yiyip içiyorlardı, bunu bir anda anlayabildim — kurbanlarının kanındaki sarhoşluk, onu çalanlara da geçmişti, üçü de sendeliyordu.

"Yaşlılıktan gümüş rengi, kıvrık bıyıklı, ince yapılı bir zampara. Çilli tenli, mavi gözlü, kırık şişe gibi keskin bir kahkahası olan kısa boylu bir kadın. Ağır bir uzun kılıçla silahlanmış, kalın sakalı hala kan lekeli, kaslı bir adam. Bu sonuncusu, arkadaşlarının peşinden içeri girerken tökezledi ve neredeyse düşüyordu, depoyu gözetlerken homurdanıyordu.

"*Remy? Sana nöbet tutmanı söylemiştim, eğer sen ve Mac yine buraya fahişeler getirmişseniz...*

"*Remy rahatsız.*

"Wulfric başlarının üstünden atlayarak onların ve kapının arasına girdiğinde üçlü birden döndü. Kaslı adam kılıcını, çapkın adam da ceketinden bir satır çıkardı.

"*Sen de kimsin lan?* Slab homurdandı.

"Biz kurtuluşuz. Senin için ve tüm lanetli türümüz için.

"'*… Biz mi?*

"Kadın başını kaldırdı, Aleks, Percival ve ben cenazede kargalar gibi kirişlerin üzerine toplandık. Ve o anda Wulfric saldırdı, o kadar hızlı ve sessizdi ki hareket ettiğini zar zor görebildim.

"Bir an önce hareketsiz duruyordu; oniks ve alabasterdan yapılmış bir heykel gibi. Ama göz açıp kapayıncaya kadar, tırnaklarıyla avuç içlerini kesti ve kanı bıçaklara dönüştü. Koku o kadar güçlüydü ki, güç o kadar *garipti* ki, vücudu kırmızı bir su birikintisine sıçrayıp üçlünün hemen arkasında yeniden şekillenirken, *ben* sadece şaşkınlıkla bakakaldım. Sonra kum saatinin kumları arasında dans etmeye başladı; siyah bir bulanıklık, arkasında havaya kırmızı şeritler çiziyordu.

"Kadının bacakları vücudundan ayrılmıştı, dizlerinden temiz bir kesikle. Düşerken şaşkın görünüyordu; saldırı o kadar hızlı olmuştu ki, beyni henüz acıyı algılamamıştı. Ama yere çarptığında çığlık attı, uyluklarının kesik yerlerinden kan fışkırıyordu. Aleks bir taş gibi kavgaya atladı ve Percival da daldı; leş üzerine akbaba gibi kanlı kadının üzerine indi.

"Aleks, Slab'ı arkadan vurdu, kemikler çıtırdadı, kaburgalar kırıldı. Kükreyerek, iri Dyvok sendeledi ve uzun kılıcıyla saldırdı. Kızıl bir sahnede dansçı gibi, Wulfric saldırdı ve Slab'ın kılıç kolunu dirseğinden kopardı. Uzun kılıç yere düştüğünde çelik parlak bir ses çıkardı ve buna bir başka korkunç acı çığlığı eşlik etti. Çırpınan Slab

kanlı tahtaların üzerine düştü. Aşağıya baktığımda, Percival'ın kadının üzerine oturduğunu gördüm, parmağını kadının dudaklarına koymuş, kanının gücüyle itiyordu.

"*Sessiz ol anne. Korkma. Her şey yoluna girecek, hsssssss

"Öleli çok olmamıştı — Wulfric'in elinden siyah bir iskelet ve yanmış giysiler düşüyordu. Percival'a baktım, içtiği kadının yıkıntılarından kalkıyordu. Aleks sendeleyerek ayağa kalkıyordu, kirpikleri titriyordu, çenesi ve elleri külle kaplıydı. Ve Wulfric, Percival, Aleks — hepsi aynı nakaratı söylediler. Aynı duayı.

"*Bu kanla sonsuz yaşama kavuşacağız*.

“Ne gördüğümü bilmiyordum; soğuk bir dehşet beni sarmıştı. Ama içimde bir tür hayret de vardı. Çünkü şimdi Aleks'e baktığımda, derisinde çürümenin izlerini görebiliyordum, çok uzun zamandır ölü olan gözlerindeki donukluk biraz *azalmıştı*. Ölümün acımasız elinin izi, bir şekilde bu tarafından silinmişti...

“Wulfric bana küllerin arasında *‘Komünyon’* dedi. *Bu isim, atam Illia tarafından verilmişti. İnancımızın kurucusu. Bir kutsal ayin, kendi ölümsüz kabuklarımız içindeki bu zavallı ruhları kurtarmak,* hepsi *yargılanana kadar onları cehennem ateşinden korumak için.*

"Percival şimdi sağ elinin yanında duruyordu, Aleks ise solunda belirmişti. Wulfric yanağından bir kan damlasını sildi, sesi kararmış ve kalınlaşmıştı.

"Artık biliyorsun, Petit Monstre. Tüm Esana'nın kurtuluşa ulaşabileceği yol. Kötüleri cezalandırmak, bu dünyada onun canavarca eli olmak; tüm bunlar bizim görevimizdir. Ama bu*, görevlerimiz arasında en kutsal olanıdır. Hem yük hem de lütuftur. Kurtarılanların ağırlığı büyüktür ve Kurtarıcı'yı beklemek uzun sürer. Ama lanetlenmişlerin görevi budur.*

“Tüm bunlara hayret ettim. Unutma, ben Tanrı'dan korkan bir kız olarak yetiştirilmiştim ve her zaman ölümsüz ruhumu kurtarmanın bir yolunu aramıştım. Ama Aleks'e tekrar baktığımda —gözleri biraz daha keskin, cildi daha sağlıklıydı— *hem* ruhumu *hem de* bedenimi kurtarabileceğimi düşündüm.

“Ve böylece başımı eğip cevap verdim. *Yargı günü gelene kadar.*

“Wulfric bundan memnun görünüyordu; zihnimde artık ateş ve açlık parıldıyordu. Ve daha fazla uzatmadan, o külleri düştükleri yerde bırakıp manastıra döndük. Percival, sonraki birkaç gece boyunca neşeli bir ruh hali içindeydi ve yeni kazandığı gücünü göstermek için beni omuzlarında kütüphaneye taşıdı. Aleks, tırnaklarının griliğini, derisinin altındaki çürümüş damarları, artık solmuş ölüm izlerini inceledi.

“Benim açımdan, o geceden sonra yeni bir coşkuyla dua etmeye başladım. Kendimi baştan aşağı, tüm varlığımla inancın içine attım. Kutsal bir coşkuyla günahkarları öldürdüm, her cinayet kanla yazılmış Tanrı'ya bir duaydı. Wulfric'in kütüphanesindeki Esana'daki her kelimeyi yüzlerce kez okudum, her şafak ve alacakaranlıkta Illia'ya bir aziz gibi dua ettim, kendimi tamamen onun kurtuluş yoluna adadım. Ve özel anlarımda, tabutumda tek başıma, yüzüm olan yapışkan kas ve kemiklerin üzerinden parmak uçlarımı yavaşça gezdirdim ve merak ettim.

"Birkaç gece sonra kendimi yine onun penceresinin altında buldum, dilimde bir katilin kanı vardı. Yüzüm yukarı dönüktü, Laurent'ın çaldığı hüzünlü ama tatlı *Memoria Di'yi* dinlerken kar taneleri göz kapaklarıma nazik öpücükler konduruyordu. Bu ilahi bir şekilde uygun görünüyordu ve ben onun büyüsüne, kanla doğan, ne olabileceğim ve neye dönüşebileceğim hayallerine o kadar kapılmıştım ki, Laurent'ın çalmayı bıraktığını neredeyse fark etmedim.

“Gözlerimi açtım ve onu birkaç metre yukarıdaki balkonda, bir ömür boyu uzaklıkta buldum. Krem gibi bir teni ve altın gibi saçları vardı, kör gözleri gökyüzüne bakıyordu. Ne düşündüğünü merak ettim. İletişim kurarak yeterince güç çaldığımı, kafasının içine bakıp, ustamın bana konuştuğu gibi onunla konuşabileceğimi merak ettim.

“Ama ne diyebilirdim ki?

“*Bu gece kaçmadın,* dedi.

“Donakaldım; av köpekleri havlamaya başladığında bir tilki. *Bana* seslendiğini fark ettim. Orada olduğumu biliyordu. Kendime aptal diye küfrederek, karın altında çıtırdayan ayak sesleriyle döndüm.

"*Hayır, lütfen gitme*. *Korkmana gerek yok.*

“Korkudan donakaldım, içimden kaçmak geliyordu ama...

“Sen... bir melek misin?

“Buna alaycı bir şekilde güldüm ve o da gülümsedi. Hiçbir şey görmemesine rağmen, başını bana doğru çevirdi, rüzgar yanaklarının etrafındaki altın sarısı bukleleri dağıttı.

"*Kilisedeymiş gibi kokuyorsun. Tütsü ve mum dumanı kokusu. Her gece duvarları aşmak için kanatların olmalı. Adın ne, mademoiselle?*

"O zaman ona ilk kez konuştum, yavaş ve belirsiz bir şekilde... *Celene.*

“Kafamı salladım.

“Ben melek değilim.

"Sesimin tonuna şaşırarak gözlerini kırptı, ama yine de gülümsedi, çarpık ve gamzeli bir gülümsemeyle.

"*Eh, sen şeytan olamazsın, Mlle Celene. Düşmüşlerin ilahilere kulakları yoktur, eminim. Ve sen aylardır buraya gizlice girip benim ilahilerimi dinliyorsun.*

“Kaçmalıydım. Dönüp onun hayatından sonsuza dek kaybolmalıydım. Wulfric, kör olsun ya da olmasın, bu çocuğa kendimi ifşa ettiğimi öğrenirse öfkesi sınır tanımaz olurdu. Her gece ettiğim yemin, hiçbir ölümlü bağı önemsememem gerektiğini söylüyordu. Yine de, onunla gerçekten *konuşuyor* olmak beni o kadar heyecanlandırdı ki, durduramadan sözler ağzımdan dökülmeye başladı.

“Çok güzel çalıyorsun. Tanrı'nın kendi şarkı kuşu gibi.

Sonra gülümsemesi soldu. *Altın kafesinde.*

“Ben hiçbir şey söylemedim, sesimden korktum, kör gözlerinde bir anlam aradım.

"*Beni affet,* dedi alaycı bir şekilde. *Bu şehirde benimle yer değiştirmek için gözünü kırpmadan binlerce kişi var. Ben kutsanmışım, bunu çok iyi biliyorum. Özgürlük, böylesine büyüleyici bir hayat için küçük bir bedel.*

“Anlamadığım için kaşlarımı çattım. Bu çocuk bir baronun oğluydu. Hayal edebileceğim her şeyin ötesinde bir servete ve güce sahipti. İstediği her şeye sahip olabilirdi.

"Özgürlük mü?

“Ailem, prièdi ayini dışında şato sınırlarını terk etmeme izin vermiyor. Omuz silkti. *Annem benim güvenliğimden, babam ise sıradan insanların benim durumum hakkında ne düşüneceğinden endişe ediyor. Bir gün bu şehri yönetmem gerekiyor. Ama ben bu şehrin sokaklarında hiç dolaşmadım, şarkılarını da sadece uzaktan duydum.*

“Ona baktım; gizemi çözülüyordu. Bu prensin gece yarısı balkonunda durup bir yabancıyla bu kadar rahat konuşmasını tuhaf bulmuştum. Ama şimdi ona bakarken, bir mahkumun kafesinin parmaklıklarına tutunması gibi o parmaklıklara tutunmuş halini görünce anladım.

“Laurent Durand *yalnızdı*.

“İster misin?

“Fısıltıma kaşlarını çattı. *Ne gibi?*

"Onun şarkı söylemesini yakından dinlemek mi?

“Yine alaycı bir şekilde güldü ve kaşından bir bukle saçını silkeledi. *Hiçbir şeyden daha çok istemezdim. Ama sen gerçekten bir melek* değilsen *ve beni altın kanatlarınla buradan götüremezsen...*

“Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak geri çekildi, ben ise göz açıp kapayıncaya kadar duvarı tırmandım ve yanındaki balkona indim. O anda içeri kaçabilirdi, ama ben yanağına kar taneleri gibi nazikçe dokundum.

"*Korkma, Laurent Durand. Sana* asla *zarar vermeyeceğim.*

"Sen... sen *nesin?*

“Ben de senin gibiyim. Ben de yalnızım.

“O hareketsizce durdu, belli ki polis çağırıp çağırmamayı düşünüyordu. Ama çenesini sıkarak uzandı, nazik elleri eşarbımı okşayana kadar aradı. Bir an hareketsiz kaldı, sorusunu söylemedi, ama beni *görebilmek* istediğini anladım, yapabileceği tek şekilde. Sonra saçlarıma dokundu, parmak uçları kirpiklerimin üzerinden kayarak çıplak yanaklarıma ve altındaki korkunç yaralara doğru ilerledi. Philippe öldüğünden beri başka birinin elini üzerimde hissetmemiştim ve bu beni neredeyse çılgına çevirdi. Ama onun dokunuşu beni çok acıtsa da, göreceği şeyden korktum ve uzanıp onu sabit tuttum.

"*Elimi tut, Laurent. Yalnız kalmak istemiyorsan.*

"Aramızda sessizlik hakimdi ve o anda ne düşündüğünü bilmek için sonsuzluğumu feda ederdim. Onu bu noktaya getiren tüm anlar, tüm acılar, tüm küçük ölümler. Ama sonunda, ne düşündüğünü bilmiyordum. Sadece ne yaptığını biliyordum."

“Peki ne yaptı, M^{lle}Castia?”

Son Liathe nehrin karşısına baktı, bakışları sertleşti. Tarihçinin meşale ışığıyla aydınlanan gözlerinde alaycı bir ifade aradı. Ama hiçbir iz bulamadı ve markizin düşüncelerinde tüy kadar yumuşak bir dokunuş hissetti, sadece gerçek bir merak ve gizli romantiklerin kalbinde her zaman yaşayan mum ışığının sıcaklığının bir izini hissetti.

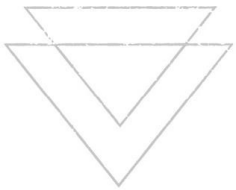
Tek cevabı bir gülümsemeydi. Jean-

François da aynı şekilde gülümsedi.

"Senin elini tuttu."

XI
ÖP VE ANLAT

"KIZGINSİN," dedi Reyne.

"Üzgün değilim," diye cevapladı Dior.

"Sen volta atıyorsun."

"'Pisikteri severim.

"Ne arıyorsun?" "Lanet olası sigarelerimi."

"Dior, ağzında bir tane var." "… Oh."

Grail, yatağının kenarına çökmüş, az önce bahsettiğim sigarayı şiddetle içiyordu. Yarı çıplak bir haldeydi — bunu, güvercinimin yine kabininin zeminine dağılmış ceketlerin, gömleklerin ve pantolonların arasında saklandığını belirtmek için söylüyorum.

"Peki ya Prenses á Maergenn?" diye sordu Jean-François.

"Hayır, o benimle birlikte yerde değildi."

"Onun yarı çıplak halini soruyordum, M^lle^Castia." Liathe iç geçirdi. "Dior'dan daha fazla."

Tarihçi kaşlarını oynattı. "*Skandal.*"

“Augustin'e bir haftadan az bir süre kalmıştı, *Dawnseeker* Antoine Körfezi'nde bir ok gibi hızla ilerliyordu. Dior'un Unbound'unda hazırlıklar devam ediyordu, güvertede sürekli tatbikatlar yapılıyordu. Başkentten haber almamıştık, vardığımızda ne durumda olacağını bilmiyorduk. Maryn, Tanrı'nın

yolumuzu belirleyeceğini, inancımıza sadık kalmamız gerektiğini söyledi. Ama hala *çok* zayıf görünüyordu ve susuzluk ikimizi de derinden etkilemişti, bu da bizi daha da zayıflatıyordu. Yaz bitmiş, sonbaharın soğuğu başlamıştı ve karaya çıktığımızda kan dökülürse, bizimle savaşacak tek bir duskdancer ve birkaç yüz eski köle varken, savaşın nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum.

"Dior da açıkça korkuyordu, eğitimimizi iki katına çıkardık. Ama onun yorulmak bilmeyen çabalarına rağmen, son zamanlarda pek ilerleme kaydedemedik. Grail'in zihni, neler olabileceği, Forever King'e karşı uğrayabileceği kayıplar konusunda endişelerle doluydu. Kendisi için korkmuyordu, hatta Fabién ile yüzleşmeye hevesli görünüyordu. Ama emrindeki kişiler için endişeleniyordu. Bu yüzden, sevgilisinin davetini kabul ederek, kabininde çok ihtiyaç duyduğu zamanı geçirmeyi ve bariz gerginliği biraz olsun gidermeyi umuyordu.

Prenses'in Grail'e aşık olduğu tartışmasız bir gerçektir. Ancak ufukta beliren tehlikeye rağmen, Reyne'nin Dior'un geçmesine izin vermeyeceği bir sınır vardı. Şimdi o sınıra ulaşmışlardı, Grail'in sıkılmış dişlerinin arasından duman çıkararak hissettiği hayal kırıklığı belliydi. Reyne arkasında oturmuş, kollarını Dior'un beline dolamış, sıcak dudaklarını boynuna bastırıyordu.

"Lütfen yapma," diye mırıldandı Dior.

"Öpücüklerimi sevdiğini sanıyordum," diye fısıldadı Reyne, kulağına burnunu sürterek.

"Onları seviyorum. Ama ıslık çalmadan önce beni ocaktan çekip çıkaracaksan, beni hiç kaynatmasan daha kolay olur."

Reyne alnını Dior'un sırtına dayadı ve hafifçe iç geçirdi. "Özür dilerim."

"Özür dilenecek bir şey yok, Reyne."

"Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Hazır değilsin, hepsi bu. Ben de çabalıyorum. Tanrım, şehitler ve Ana Bakire, Reyne á Maergenn, bu konuda domuz gibi davranmamak için elimden geleni *yapıyorum*. Sadece... benden lanet olası taklalar atmamı da isteme."

"Benim için de zor. Gerçekten *istiyorum*, ama..."

"Grail gözlerini gökyüzüne dikti ve kaşlarını çattı. 'Tanrı izliyor.

"'Ahitler, evlilik öncesi yatak paylaşmayı günah olarak adlandırıyor.

"Eh, Vasiyetnameler geyiklerin geyiklerle, dişi geyiklerin dişi geyiklerle yatmasını da günah sayıyor. Yani sanırım biz iki kat lanetlendik." Kaşlarını çatması daha da derinleşti. "Ya da öyle *değilmiş,* anlaşılan."

Reyne, Dior'un çıplak sırtının pürüzsüz kavisine alnını dayayarak kıkırdadı. Reyne'nin kahkahasını duyan Grail, sevgilisine dönerek baktı. Gözleri buluştu, aralarındaki gerginliğe rağmen birbirlerinin bakışlarına dalmak yerine sanki uçuyorlardı. Dior, çilek sarısı saç örgüsünü geriye doğru düzelterek dudaklarını Reyne'nin dudaklarına bastırdı.

“Başlangıçta nazikti, ciğerlerinden çıkan iç çekişler kadar yumuşaktı, yaz güneşinde buz gibi eriyip birbirine karışıyordu. O anda gözlerimi başka yöne çevirmeyi düşündüm, bu anın onlara ait olması gerektiğini düşündüm, ama gerçekte bu kadar basit bir şeyde bu kadar tatlılık görmemiştim. O anda paylaştıkları bir öpücük değildi, nazik eller ve titrek dillerle yapılan bir *yemindi*. Her türlü yasağa rağmen aşklarının devam edeceği ve sonsuza dek süreceği yemini.

Aralarındaki sıcaklık arttı, dudaklar baskıdan pembeye döndü, parmak uçları ateşi arayan kayıp gezginler gibi çıplak teni dolaştı. Ama çok uzağa gittiklerinde, Reyne protesto ederek fısıldadı ve Dior inleyerek sırt üstü yığıldı.

"İmparatorluktaki tüm kızlar arasından aşık olabileceğim tek kişi, ahlaklı olanı seçmek zorundaydım."

"… Hâlâ beni seviyor musun?"

Grail, dağınık yatağın diğer ucunda duran prensesine dönerek gülümsedi. "Ayyaşın şişesini sevdiği gibi."

Reyne alaycı bir şekilde güldü. "Bu pek romantik değil."

"Peki ya... Ayların yıldızları sevdiği gibi?"

"*Tanrım,* bu daha da kötü," diye güldü Reyne ve Dior'un kafasına bir yastık fırlattı. "Kötü şiir dinlemek isteseydim, Joaquin'le konuşurdum. O bu konuda bir kitap yazmış."

Dior dirseğiyle kendini kaldırdı ve kızına gülümseyerek baktı. "Peki, sana olan sevgimi nasıl ölçebilirim, ey Yüksek ve Alçak Toprakların Prensesi? Majesteleri, size sonat yazacak bir ozan değilim, sizi kraliyet pantolonunuzdan çıkarmak için yeterince tatlı bir balad yazacak bir şair de değilim."

"Fark etmediysen, ben zaten giysilerimden *kurtuldum*." "Farkındayım."

Reyne elini uzattı ve Dior'un yanağını okşadı. "Bana şarkı yazmana gerek yok. Ya da bana Majesteleri demene. Sadece benim olduğunu söyle."

"Seninim. Dünyanın sonu gelene ve şafak söken kadar."

“Prenses burnunu kırıştırdı. ‘Aslında fena değildi.’

"M. Marenn'den çaldım. Yani şiirleri *o kadar da* kötü olamaz. Ama laf açılmışken..."

"… Nereye gidiyorsun?"

Grail yataktan kalkmış, pantolonunu kalçalarına çekiyordu. "Kaptanla konuş. Çocuklarıma bak. Son birkaç gündür çok sıkı çalışıyorlar."

Reyne oturdu ve çarşafı üzerine sardı. "Geç oldu, eminim iyilerdir."

"Eminim onlar da öyledir. Ama Augustin'e sadece birkaç gün uzaklıktayız ve orada bizi neyin beklediğini kim bilir. Bu adamlardan benim adıma Sonsuz Lejyonla savaşmalarını istiyorsam, en azından bir sigara içip sohbet etmek için zaman ayırabilirim."

Reyne gülümsedi. "Dün birkaçının konuşmasına kulak misafiri oldum. Onların yanında nasıl davrandığını, geldikleri köyleri, eşlerinin ve çocuklarının isimlerini bildiğini konuşuyorlardı. O adamlar seni *seviyor*, Dior Lachance. Senin için ölürler."

Prenses, kulaklarının arkasına kaçan bir saç örgüsünü

düzeltti. "Ben de ölürdüm."

“Dior botlarını giydi, hızlıca bir öpücük çaldı. “‘Ben

engelleyebilirsem tabii.’

“Ve ceketini giyen Grail, kulübeyi terk etti.

“Yakınlarda nöbet tutan iki iri yarısı, savaş için sakalları ve saçları örülmüş, tabardlarında onun kadehi ve aleviyle süslenmiş iki Unbound'a başını salladı. Adamlar onun arkasına dizilip, dar koridorda adımlarını uyumlu bir şekilde ilerlediler.

"Traprootun var mı, Jackson? Benimki neredeyse bitti."

"Özür dilerim, Kutsal Hizmetçi," diye cevapladı bir adam. "Dün sonuncusunu içtin."

"Öyle mi? Bu benden oldukça pislikçe bir davranış."

"Ben de öyle düşündüm," dedi ikinci adam sırıtarak.

Dior sahte bir öfkeyle homurdandı ve adamın koluna yumruk attı. "Cehenneme git, Derrick."

"Beni oraya götürsen, kesinlikle peşinden gelirdim."

"Dior hafif bir alaycı gülümsemeyle ikiliyi kaptanın kamarasına götürdü. Saat gerçekten geç olmuştu, ama kapının altından yumuşak bir ışık ve içeriden gelen yumuşak sesler geliyordu. Dior bir kez kapıyı çaldı ve Unbound'u nöbet tutması için bırakarak içeri girdi.

“İçeride, deniz haritalarıyla dolu ahşap bir masanın etrafında toplanmış dört kişi bekliyordu. Kabin, tek bir kitap bile görünmeyen, rahat ve yaşanmış bir yerdi. Duvarlarda haritalar ve masanın başında oturan adama çarpıcı bir benzerlik gösteren sert bakışlı yaşlı bir kadının portresi asılıydı. Elaina köşede bir battaniyenin üzerinde uyuyordu, köpek uykusunda kedileri kovalarken hafifçe havlıyordu.

Dior hayali bir şapka kaldırdı. "Her şey yolunda mı, Kaptan?"

Declan á Connell*, Dawnseeker'da* en zeki kişi değildi, ama zekâsındaki eksikliği boyuyla telafi ediyordu. Boyu bir metre doksan beşti, tabak gibi elleri, taşıdığı çarklı tabanca ve kılıcı oyuncak gibi gösteriyordu. Sol elinde, Draigann'ın markası olan Ossian runesiyle işaretlenmiş süslü bir kafatası izi vardı. Á Connell, o canavara yirmi yıl hizmet etmişti; bu geminin adı *Marauder* iken komutanlığını yapmıştı. O dönemden hiç bahsetmese de, bazen uykusunda ağladığını duyardık.

"İyiyim, Kutsal Bakire," diye homurdandı. "Ya sen?"

"Hâlâ nefes alıyorum." Masadaki diğerlerine döndü ve ikisine de aynı şekilde gülümsedi. "M^lle^Phoebe. M. Marenn."

Phoebe, Dior'un yanağına öpücük kondurarak onu sıcak bir kucaklamaya çekti.

Joaquin, başını eğerek Grail'e büyüleyici gülümsemesini hediye etti. "La demoiselle du Graal. Arayışın nasıl gidiyor?"

"Toplar hala parlak mavi. Sorduğun için teşekkürler, Joaquin."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Delikanlı ellerini ceplerine soktu ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "İnce sanatlar konusunda herhangi bir ipucuna ihtiyacın olursa, kime soracağını biliyorsun."

Phoebe alaycı bir şekilde delikanlıyı baştan aşağı süzdü. "Kadınların sevgilisi, ha?"

"Aveléne'de biraz popülerdim. En azından Isla'dan önce..."

“Joaquin'in sesi o anda kesildi, kaybettiği aşkının adını söylerken yüzüne bir gölge düştü. Dior'un, sevgilisinin ihaneti hakkında ona tüm gerçeği anlatmadığını, Isla'nın onun yerine Blackheart'ı sonsuza dek birlikte olacağı kişi olarak gördüğünü biliyorduk. Sevgilisinin kaybından dolayı hala acı çekiyordu, ancak Joaquin'in gözlerindeki gölge, şapkasını kaldırıp çapkın bir gülümsemeyle ortadan kalktı. Bu ekipte kederden çok sahte cesaret daha işe yarıyordu.

"Bir beyefendi asla öpüp anlatmaz." Et cadısına sırıttı. "Ama ben de payıma düşen kızları tanıyorum, M^lle^á Dúnnsair. En azından senden daha fazlasını."

"Bu bir gerçek."

"Eh, bahse girerim sen *hiç* tanımamışsındır."

Phoebe bir kaşını kaldırdı, ama Joaquin'inki daha da yukarı kalktı. "Oh, *gerçekten* mi?'

"Dior gülümsedi ve ayağa kalktı. 'Gerçekten de çok zekisiniz, Bay Marenn.

"'M^me^Dilpont da beni ilk kez boudoir'ına götürdüğünde aynı şeyi söylemişti. Ama savunmam gerekirse, o zamanlar gençtim. Kalitede eksikliğimi miktarla telafi ediyordum.'

“Dior ve Joaquin birlikte güldüler, gözleri parıldıyordu. Phoebe başını salladı, ama gülümsemesi de samimiydi; *Dawnseeker'daki* çoğu kişi gibi, duskdancer de Aveléne'nin genç avcı çocuğuna açıkça hayran kalmıştı.

"Öyleyse söyle bakalım, M^lle^á Dúnnsair," diye talep etti. "Bizi merakta bırakamazsın."

"İstediğim kadar sizi asabilirim. Bazıları gibi, öpüp anlatmam."

"Demek öp*üşmüşsün*..."

Joaquin, Phoebe'nin gözlerine bakarak kaşlarını anlamlı bir şekilde oynattı. Et cadısı onun yaramaz bakışlarına karşılık vermeye çalıştı, ama bunun yerine gülmeye başladı. "Sen küçük bir pisliksin."

"*Sen* de soruyu geçiştiriyorsun."

Phoebe, Dior'a bakarak omuz silkti. "Eh. Birkaç sarhoş öpücüğü. Ciddi bir şey değil."

Joaquin sahte bir öfkeyle parmağını doğrultarak nefesini tuttu. *"Jezebel!*

"'Siktir git,' diye cevapladı Phoebe neşeyle.

"*Bu* şirkette bunun olma ihtimali çok düşük, korkarım," diye gülümsedi delikanlı. "Peki ya siz, Kaptan? Fırtınada hiç hamakın yanlış tarafına yuvarlandınız mı?"

"Kaptan, çukurlu kaşlarından birini kaldırdı. 'Denizde olan denizdedir, evlat.

"Umalım ki... *Ah*!"

Joaquin, Dior'un vurduğu kolunu ovuşturdu. "Gerçekten

hamakın yanlış tarafı," diye mırıldandı.

"*Kilise* açısından, anlarsın ya," diye sırıttı, dümeni işaret ederek.

"Kilise." Phoebe alaycı bir şekilde güldü. "Siz Lowlanders'ların bu konudaki düşüncelerini hiç anlayamadım. Dünya böyle olduğu halde, Yüce Tanrınızın kiminle yattığınızı dert etmekten daha önemli işleri olduğunu düşünüyorsunuz. Moonsthrone'da böyle bir yargı yok, evlat. Anneler ve Babalar kimi sevdiğimizi umursamıyor. Sadece sevdiğimizi umursuyorlar."

"Peki, Reyne ve ben tüm bunlar bittiğinde oraya taşınabilir ve tavşanlar gibi sevişebiliriz," dedi Dior. "O zamana kadar, kabinimden duyduğun tüm o inlemeler? Geminin fırtınada sallanan keresteleri değil, patlamak üzere olan lanet olası alt taraflarım."

Joaquin dişlerini emdi ve başını salladı. "Hizmetçiler."

Kaptan başını salladı. "Hizmetçiler."

"Hizmetçiler."

San Michon'un Kutsal Kase'si ceketinin cebine uzanarak, yıpranmış bir kutudan bir sigara çıkardı ve içindekileri içten bir iç çekerek inceledi.

"Sadece iki sigara kalmış."

"Başkentte sana biraz daha alırız. Zaferle vardığımızda."

Dior başını kaldırıp Joaquin'in bakışlarıyla buluştu. Bir dakika önce gülümsüyor ve müstehcen şakalar yapıyordu, ama şimdi avcı çocuğu ona ateşli gözlerle bakıyordu. Çenesini sıkarak kaptanın masasındaki haritalardan birine dokundu.

"Bu şehir yakında senin adını söyleyecek."

“Dior dudaklarını büzdü, á Connell'e bakarken çakmaktaşı kutusuna vurdu. ‘Sen ve Reyne, gemide Augustin'e gitmiş tek kişilersiniz, Kaptan. Ne beklememiz gerektiğini biliyor musun?’

"Düşmanımıza bağlı, Kutsal Bakire."

“Büyük adam en büyük haritadan diğer haritaları kenara çekerek, büyük bir nehir tarafından üç parçaya bölünmüş muazzam bir şehri ortaya çıkardı. Sokakları ve surları ince ayrıntılarla çizilmiş, adı kalın, akıcı bir *el yaz*ısıyla yazılmıştı*: Augustin, İmparatorluğun Kalbi*. Dior, á Connell konuşmaya başlarken, dudaklarında sigara ile kaptanın yanına oturdu.

"Başkent, Fer nehrinin Béni nehriyle birleştiği yerde, nehrin yukarısında bulunuyor." Güney kıyısındaki şehrin üçüncü kısmını işaret etti; bu kısım, tabakhane ve depolar, silolar ve demirhanelerden oluşan büyük bir surlarla çevrili alandı. "Rive Sud, tüm krallığa hizmet verecek kadar büyük bir limana sahip, şehrin endüstriyel kalbi. Surları sağlam, topları *çok*." Kaptan kuzey kıyısını işaret etti; burası, apartmanlar, tavernalar ve şehir evlerinin karışık bir şekilde bulunduğu bir yerdi. "Rive Nord, başkentin halkının yaşadığı yerdir. Buradaki duvarlar daha da sağlamdır, ancak iç kısmı daha yumuşaktır ve limanı o kadar güçlü değildir. Ancak Rive Cœur'ün silahları onu desteklemektedir."

“Burada á Connell, nehrin ortasındaki büyük bir adaya nasırlı parmağını bastırdı: başkentin merkezi, her şeyin etrafında döndüğü yer. Burası, büyük binalar ve katedrallerle çevrili, surlarla çevrili bir bölgeydi ve merkezinde inanılmaz büyüklükte bir kale yükseliyordu.

“Château Impérial. O, tüm krallığın en büyük kalesidir, eşi benzeri yoktur. Béni donduğunda, biraz daha savunmasız hale gelir, ancak sular aktığında, ona sadece bunlardan biri ile ulaşılabilir.” Á Connell, başkentin kalbini güney ve kuzey kıyılarına bağlayan, toplamda yedi adet büyük köprüden oluşan bir dizi köprüyü işaret etti. "Biz vardığımızda yaz bitmiş olacak. Şimdiye kadar dayanmışlarsa, Augustin sonbahar boyunca güvende olmalı. Hiçbir vampir, köprülerden veya tabutlardan geçmedikçe, akan suyu geçemez. Ve nehrin o kadar yukarısında, sular bir gelinin düğün gecesindeki kadar taze."

"En azından Ossianlı bir gelin," diye mırıldandı Joaquin.

Dior gözlerini devirdi. "Şimdi de bunu yüzüme vuruyorsunuz, M. Marenn."

"Yine de bu bir soruyu akla getiriyor," dedi kaptan. "Senin Celene'in ve bu... Maryn Ana... nehirde savaşmak zorunda kalırsak hiçbir işe yaramazlar."

"Onların bir işe yarayacağını varsayıyorsun," dedi Phoebe somurtarak. "Celene'e güveniyorum, ona tükürebileceğim kadar. Ve bu küçük kızı, tüm yolculuk boyunca ne saklandığını ne de

saçını bile görmedim."

"Esana'yı bana bırak, Phoebe." Dior, sigarasını içerek haritaya somurtarak baktı. "Elimizden gelirse nehirde savaşmayacağız."

"Başka seçeneğimiz olmayabilir," dedi Joaquin.

"Evet. Ve bu tek endişemiz değil." Kaptan başkentin haritasını bir kenara itip başka bir harita çıkardı. Haritada, iç kesimlere doğru uzanan uzun mavi bir çizgi ve süslü bir yıldızla işaretlenmiş Augustin ile birlikte, engebeli bir sahil şeridi görünüyordu. Parmaklarıyla nehrin denize kadar uzanan yolunu izledi. "Béni'nin ağzı, Château Impérial kadar görkemli iki kale tarafından korunuyor. Başkente ulaşmak için bunların altından geçmemiz gerekecek."

"Reyne bana onlardan bahsetmişti," dedi Dior başını sallayarak. "Philippe'in Vise'si."

"Evet. Her birinde yüz top var. İki kayalığı doğal bir taş köprü birleştiriyor ve nehrin genişliği boyunca, saf Elidaeni çeliğinden yapılmış bir zincir uzanıyor. Bu, Augustin'in deniz saldırılarına karşı ilk savunma hattı. Vise sağlamsa, Alexandre'ın filosuyla anlaşmak zorunda kalacağız. Ama imparator nehrin kontrolünü kaybetmişse, Sonsuz Kral birini ya da ikisini de ele geçirmişse..."

"'O zaman savaşırız," diye homurdandı Phoebe. "Diş ve pençeyle. Yelken ve çelikle. Adamların ayılar kadar güçlü, kızım. Ve iyi dans ediyorlar. Beyaz tenli Lowland pislikleri gibi."

Joaquin duskdancer'a bir öpücük gönderdi. Dior, gözleri bulanık bir şekilde haritalara bakıyordu. Yumuşak sessizlikte, Phoebe sağlam elini sıktı.

"Seninleyiz, Çiçek. Sonuna kadar."

"Ve bu sadece başlangıç," diye yemin etti Joaquin.

"Sonra mavi gözleri parlayarak kabinin içindekilere baktı.

"Hepinizin burada olmasına çok sevindim. Gerçekten, benimle olduğunuz için çok mutluyum." Dior başını eğdi, dudaklarından dumanlar yükseldi. "Keşke Gabe de burada olsaydı..."

"Ben de onu özlüyorum, canım," dedi Phoebe yumuşak bir sesle. "Onun burada olup beni azarlayabileceği kadar çok özlüyorum. Çünkü o bunu *yapardı*. Gabriel de León seni seviyor, Dior. Ve onu tekrar göreceksin. Ama o şimdi senin bir göreve odaklanmanı isterdi. İmparatorun tahtına hala çok uzaktayız."

Dior haritaya baktı, altında şu sözler yazılıydı: İMPARATORLUĞUN KALBİ. Sigara içen Dior, sözlerini alev gibi üfledi.

alev gibi.

"Hazır olacağım."

“Her zamanki gibi ambarda bekliyorduk. Grail sandıkların arasından sıyrıldı ve başını sallamaktan başka bir şey yapmadan yeniden antrenmana başladık. Yoldaşlarının inancıyla yanıp tutuşuyordu ve başarısı kalbi ile ölçülseydi, Dior çoktan bir kan büyücüsü ustası olmuştu.

"Ama dört saat boyunca küfürler savurup terleyip hayal kırıklığını hışırdayarak geçirdikten sonra, tamamen yenilmiş bir halde güverteye yığıldı. Artık kılıcını neredeyse kusursuz bir şekilde oluşturabiliyordu. Ama onu etkili bir şekilde *kullanmak* hala onun için imkansız görünüyordu.

"Yapamıyorum," diye tükürdü, yerdeki kırmızı lekeye bakarak. "Bu çok fazla."

"*Odaklanmalısın,* chérie. Zihnini sakinleştir. Kılıç *ol*."

"*Deniyorum*, lanet olsun..." Dudaklarından soluk bir saç telini çekerek, dik oturdu ve volta atmaya başladı. "Ama şimdi endişelenecek bir sürü *şey* var. Reyne, adamlarım, Voss. Önümüzde bizi bekleyen boktan durumlar hakkında hiçbir fikrimiz yok, Maryn hala Gabe'i bulamadı ve ne zaman hareketsiz otursam, *lanet olası derimden* çıkmak istiyorum gibi hissediyorum."

"Aklında çok şey var. Ağır bir yük..."

"Ve taç henüz benim bile değil." Alaycı bir şekilde güldü ve çömeldi. "*Henüz* mi? Daha çok, hiç gibi. Augustin'in büyüklüğünü gördün mü? Onu tehdit etmek için ne kadar büyük bir ordu gerektiğini hayal edebiliyor musun? Lanet olsun, bunu denemek için deli olmalıyız."

“Başımı salladım. Ve iç çekerek, yağmurluklarımı omuzlarımdan çıkardım.

"Hayır, dur... neden onları çıkarıyorsun?" "Bu gecelik antrenmanımız bitti, Dior."

"*Henüz* bitirmedik. Vise'ye birkaç gün var, ben ustalaşmam gerek..."

"Bunlar bunlar önemsiz önemsizöğretmek öğrettiğin Sanguimancy tehlikelidir tehlikelidir.

Özellikle de kontrol altında olan *senin* kanınsa. Bunu ustalaşmak için gereken diğer tüm araçların ötesinde, berrak bir zihne ihtiyacın var.

"Berrak zihin mi?" diye alaycı bir şekilde sordu, gözleri parıldıyordu. "Senden böyle bir espri beklemezdim. Maryn bu yolculukta gemideki herkesten daha fazla *kendi kendine* konuşarak zaman geçirdi ve senin kafanın içinde kaç tane kan emici dolaştığını *kim* bilir. İkiniz de

düşmüş bir lazımlıktan daha çatlak, iki kat daha boktan ve *bana*...

Grail o anda tereddüt etti, gözlerindeki geçici acımasızlık parıltısı kayboldu. Nefesini tuttu, elini kalbine koydu, utançtan yanakları kızardı.

"... Tatlı Ana, özür dilerim Celene. Öyle demek istemedim."

"Pencereden, yansımada gizlenen, soğuk ellerini cama dayayan gölgeye baktık. Ve omuz silktik.

"Gerçek en keskin bıçaktır."

"'Neden öyle dedim bilmiyorum." Dik bir şekilde oturdu, yıpranmış kutusundan son sigarasını çıkardı. "Son zamanlarda bana *ne* oluyor bilmiyorum."

“Başımızı eğip, onun adımlarını izledik.

“Hayatın boyunca, güvendiğin herkes ya seni ihanet etti ya da senden alındı. Ve böylece kimseye güvenmemeyi öğrendin. Kendinden başka kimseye güvenmemeyi öğrendin. Ama burası Lashaame değil. Seni sevenlerle çevrilisin, Dior. Eğer her şeyi yapamıyorsan, yapabileceğin her şeyi yap ve seninle birlikte olan bizlerin geri kalanını halledeceğimize güven.”

Grail, sütuna yaslanarak çakmaktaşı kutusunu çıkarırken takip etmeyi yavaşlattı. ‘Ne güzel bir çiftiz, değil mi?

"Nasıl yani?"

"Sadece... Sanırım ikimiz de yıllar içinde yalnız kalmakta çok iyi hale geldik."

"Ama yalnız değiliz. Artık değiliz." Alnımıza dokunarak gülümsedik. "Asla olmayacağız."

Grail purosu derin bir nefes çekti, sütuna sırtını dayayarak çömeldi. Ve ciğerlerini gri dumanla doldurarak konuştu. "Öyleyse söyle bakalım, kaltak."

"Lütfen..."

"Dokuz can. İki tane kaldı."

"Oh hayır," diye alay ettim. "O hikayeyi eğitiminle hak etmen gerekiyor."

"Beni eğitmeyi reddeden sensin ve zaman geçirmek için bir şeyler yapmamız gerekiyor. Çok gerginim, uyuyamıyorum ve yatakta yapacak başka bir şey yok, o yüzden..."

"Öyleyse."

"Öyleyse bana asla yalnız kalmamayı nasıl öğrendiğini anlat."

“Yine porthole'a baktık, gölge ötesinde şişiyordu. Onu derimizin altında, kaynamaya başlayan bir su ısıtıcısı gibi köpürürken hissedebiliyorduk ve sonunda şarkı söylediğinde ne olacağını merak ediyorduk. Ama Wulfric'in ötesinde, artık diğerlerini de hissedebiliyorduk, o sessizlikte gürültü yapıyorlar; Octavia ve Dmitri ve Alexandra ve Anastasia ve Viktor ve Anna ve Aléne. Ve hepsinin altında, en küçüğü, en sessiz olanı, en sert olanı.

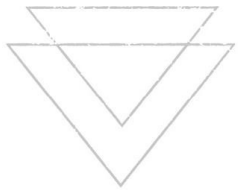
“İlki.

“Başımızı eğdik.

Gözlerimizi kapattık ve iç

geçirdik. "Onun adı Victorine'di."

XII
İLK VE SON VE HER ZAMAN

“Efendim bana gerçekte ne olduğumuzu göstereli üç yıl daha geçmişti. Hayatımın en karanlık ve en parlak üç yılıydı.

“San Yves'de geçirdiğim zaman harikaydı. Bir *uyanış* gibiydi. Pek çok gizem ortaya çıktı. Pek çok gerçek açığa çıktı. Wulfric bana Kan Savaşları'nı, Kurtarıcı'nın soyunun çöküşünü, hayatta kalan Sadıklar'ın sonrasında sürdürdüğü nöbeti anlattı. Manastırı ziyaret eden, seyahat yorgunu adamların, Wulfric'in kölesi olan arayışçılar olduğunu, kutsal soyun sönmemiş olduğuna dair işaretler aradıklarını öğrendim. Bazen Wulfric kendisi San Yves'ten çıkıp, kırmızı kelebekler gibi etrafa yayılır ve uzak bir söylentiye, zayıf bir umuda doğru uçardı, ama bunlar her zaman yanlış çıkardı.

"Ama onun nöbeti hiç bitmedi.

“Efendim beni affetmişti ve o yıllarda çok daha yakınlaştık. Bana kılıç kullanmayı öğretti, manastırın karanlık bodrumunda antrenmanlar yaptık. Dersleri acımasızdı, çoğu zaman uzuvlarım kopmuş, kırılmış ve kanlar içinde kalıyordum. Ama bu zorlu süreçte, ağabeyiyle askercilik oynayan o küçük kız kadar sert birine dönüştüm. Wulfric bazı geceler saatlerce kütüphanede benimle oturur, Charbourg harabelerinden kendi elleriyle çıkardığı kutsal kitapları okurdu ve ben de hala rol yaptığım gibi, itaatkar bir kız evlat gibi ayaklarının dibinde otururdum. O *harika* bir öğretmendi, onun sayesinde

tarih, felsefe, teoloji bir pencereden ışık gibi akıyordu. Ama ruh hali deniz kadar değişken, içindeki ruhlar hiç huzur bulamıyordu.

"Bence o sadece avlanırken gerçek anlamda huzur buluyordu ve o gecelerde sık sık birlikte avlanırdık; dördümüz yan yana kötü ve dinsizleri katlederdi. Percival ve ben, ustamıza tadım menüsündeki sunumlar gibi teklifler getirirdik: karısını öldüresiye döven bir sarhoş, rüşvetle şişmanlamış bir belediye meclisi üyesi, genç katillerin yuvası. Ama Wulfric'in en sevdiği şey, sokaklarda dolaşmak, Tanrı'nın istediği yere gitmek, insanları öldürmeye değer bir günah bulana kadar zihinlerine bakmaktı."

"Herkesin böyle bir şeyi yok mu?"

“O zaman başımı kaldırdım ve Dior'un beni izlediğini gördüm.

"Yani, yeterince derine bakarsan, her kalpte kötülük bulursun, değil mi? Özellikle de neyin kötü neyin iyi olduğuna karar veren sensen?"

"Bu doğru," diye başımı salladım. "Ama biz katilleri öldürdük, Dior. Vahşileri ve hayvanları. Kötülük yaparak, Esana Yemini'nin bize emrettiği gibi, dünyadan kötülüğü ortadan kaldırdık. İtiraf ediyorum, gündüzleri tabutumda tek başıma kaldığımda, bazen tüm bu ölümler yüzünden düşüncelerim karışıyordu. Ama bunun sadece zayıflık olduğunu kendime söyledim. Ölümlülerin zayıflığı, gözyaşı dökülmeden. Illia'nın öğretileri ruhumun kurtuluşuydu ve cennete gitme hayalimden asla vazgeçmedim. Kötüleri öldürmezsem, bunun yerine iyileri mi öldürmeliyim? Ve kötülüğün devam etmesine izin verirsem, bu *beni* daha da kötü yapmaz mı? Ama en kötü anlarda bile, saatlerce giysilerimdeki kanı, saçımdaki kan kokusunu yıkarken, aynada yansımamın olması gereken yere bakıp neye dönüştüğümü merak ederken... yine de o vardı.

"Benim tatlı Laurent'im.

"Şarkı söyleyen kuşum büyümüştü; bir zamanlar bir çocuk olan yerin şimdi on dokuz yaşında bir adam vardı. Sessiz sesi, utangaç tavırları, ormanda kaybolmuş bebek gibi hali yok olmuştu. Geniş omuzları, güçlü çenesi ve giderek artan dünyevi bilgisi babasını sonsuz mutlu ediyordu. Ama beni mutlu ettiği kadar değil. Çünkü onu kabuğundan çıkaran bendim. Geceleri balkonuna gizlice girip onu bir gün onun olacak şehre götüren bendim.

“O üç yıl boyunca gece pazarlarını, tavernaları, sigara içilen mekanları ve operaları gezdik. San Yves o gecelerde bir girdap gibiydi ve iki genç gencin tadına bakmaya çıktığına pek kimse dikkat etmedi. O zamana kadar Ebedi Kral'ın ordusu vatanımı ezmişti ve herkes San Yves'in yakında onun hedefi olacağını biliyordu. Mızraklar Şehri, Nordish mültecilerle, askerlerle, müzikle, dumanla ve son günler gibi hissettiren çaresizlikle doluydu. Laurent ve ben, ben onun gözleri, o benim ölümlü kalbim olarak, her gece son gecemizmiş gibi yaşayarak bu ortama daldık.

“Hiç sormadı. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca bir kez bile. Gördüklerimi ve duyduklarını konuştuk. Hayat, hayaller ve bir gece olabileceği şeylerin umutlarını konuştuk. Ama benim ne olduğumu hiç sormadı. Sadece benim onun arkadaşı olduğumu biliyordu ve bunun yeterli olacağını umuyordum. Ama onda hissedebiliyordum. Filizlenen bir hoşnutsuzluk. Büyüyen bir diken.

“Bir gece yakında cevaplanması gereken bir soru.

“Yoldaşlarım ve ben meşguldük — o gecelerde günahkarlar hiç eksik olmuyordu. Akrabalar da öyle. Birçoğu, Fabién'in ilerleyişinden önce doğuya kaçan acemi ve orta yaşlılardı, San Yves'in bağrında yardım arıyorlardı. Ve yoldaşlarım üzerlerine çullandı, açgözlü, haklı, sonsuz bir kırmızı düğünde şarap gibi onları içip bitirdiler. Aleks'in bedenindeki çürüme neredeyse tamamen yok olmuştu, zihnindeki çürüme ise kutsal yağmalamalarıyla tamamen iyileşmişti. Artık bana acıyarak bakıyordu, yakasını yukarı çekip yüzünü eşarplarla örtmüş, gizlice dolaşıyordu ve sanırım o gece Wulfric'i beni öldürmeye ikna eden *oydu*.

“Kanlı görevlerimi tamamladıktan sonra kendime biraz zaman ayırmak umuduyla erken uyanmıştım. Laurent ile dışarı çıkmayalı haftalar olmuştu ve son zamanlarda sıkıntılı görünüyordu. Ama tabutumdan kalktığımda, üzerinde bana özel dikilmiş bir hediye buldum; krep georgette ve dantelden yapılmış muhteşem bir kırmızı elbise. Merakla gözlerimi elbisenin üst kısmında gezdirirken, soğuk ellerimle kumaşı okşarken, altında bir maske buldum.

"Porselendi. Tenim kadar soluk, parmaklarımın altında serin. Gözleri siyah çerçeveli, dudakları kırmızı boyalı ve yanağında bir güzellik lekesi vardı. Öleli çok uzun zaman geçmemişti, nasıl olduğunu hatırlayabiliyordum.

Bir zamanlar nasıl göründüğümü hatırlayamayacak kadar uzun süre ölmemiştim ve artık hiçbir ayna yansımamı göstermiyor olsa da, yine de kendime baktığımı biliyordum. Ya da en azından, onun bir versiyonuna.

"Asla olamayacağım kadının yüzü. "*Hoşuna gitti mi?*

“Sesin geldiği yöne döndüm ve Wulfric'i odamın kapısında buldum. Kaliteli bir gece geçirmek için giyinmişti: çarpıcı siyah bir frak, beyaz ipek bir gömlek, kravatında bir yakut. Elbiseye tekrar baktım, kalp kanı kadar parlak ve kırmızıydı.

“En sevdiğim renk.

“Gülümsedi, dişleri parladı – bu gece keyfi yerinde gibiydi. Cebine uzanıp, yüzüne koyu renkli deriden bir domino maskesi taktı. Maskenin üzerinde şeytani bir motif, küçük boynuzlar ve kan kırmızısı lensler vardı, gözlerinin kapkara rengini gizliyordu.

"*Acele et ve giyin, chérie. Geç kalacağız*. "*Neye geç kalacağız, Efendim?*

"*Batıdaki savaş için fon toplamak amacıyla büyük bir balo düzenleniyor. San Yves'in tüm ünlüleri orada toplanacak. Biz de katılabiliriz diye düşündüm. Ailece*.

"O zaman beni terk etti. Bu çok tuhaf bir durumdu, ama efendim her zaman tuhaf biriydi ve bu, yaptığı en tuhaf şey değildi. Hızlıca giyindim, elbisenin vücuduma uyumunu hayranlıkla izledim; sahip olduğum her şeyi vurgulayıp, sahip olmadıklarımı gizliyordu. Eldivenlerimi giyip, maskemle birlikte diğerlerini aramaya çıktım.

“Onları kütüphanede, eski kitaplarla dolu rafların altında toplandıklarını gördüm. Percival'ın Wulfric gibi giyinmiş olduğunu gördüm — efendimizin kıyafetinin neredeyse mükemmel bir kopyası, kendi küçük boynuzlu maskesi de dahil. Birbirlerinin yanında dururken, baba ve oğul gibi görünüyorlardı, ki sanırım amaç da buydu. Ama efendim ve onun minik yardımcısı birbirlerinin yansımasıysa, Aleks onların gecesine gündüz gibiydi.

“Yere kadar uzanan, süt beyazı ipekten yapılmış bir şaheser giymişti. Yaban arısı beline sahip bir korse ve etek, tilki kürkü bir pelerin ve göğsünde taze kan sıçraması gibi duran yakutlardan yapılmış bir kolye. Kemikleri kalın, geniş omuzluydu, ama elbise onun keskin hatlarını yumuşatmak, cildinde kalan çürüme izlerini örtmek için tasarlanmıştı. Çilek rengi bukleleri

mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, yüzü ay şeklindeki volto'nun arkasında gizliydi ve güzel olmasa da, en azından ...

"*Harika görünüyorsun,"* dedim ona.

"*Teşekkürler, küçük kardeşim,"* dedi reverans yaparak. "*Sen de güzel bir portre çiziyorsun*.

"Yıkık yüzüme maskeyi bağladım, boğazıma yemyeşil ipek bir fular sardım. *Şimdi daha iyi, sanırım*.

"*Şimdi*. Aleks efendimize baktı. *Belki de her zaman, Tanrı'nın izniyle*.

"*Gel,*" dedi Wulfric. *San Yves bekliyor*.

“Yola çıktık ve benim tuhaf küçük ailemin üyeleri oldukça neşeli görünüyordu. Percival şakalar yapıp, derin bir reveransla pelerinini kar yığınlarının üzerine serdi, böylece Aleks ve ben ayakkabılarımızı ıslatmayacaktık. Wulfric, Aleks'in koluna girmiş, bir kral gibi yürüyüş yapıyordu. Aleks boş eliyle benim elimi tuttu ve dokunuşu buz gibi olsa da, asil mahallede yürürken ölü göğsümde bir sıcaklık hissettim. Sanki birlikte olmak için yaratılmıştık ve sonsuza kadar birlikte olacaktık. Ama Rue de la Montagne'ye döndüğümüzde ve varış noktamızı gördüğümde o sıcaklık kayboldu.

"Château Durand.

"Elbette mantıklıydı; Laurent'in babası Baron Durand, soylular arasında savaş fonu toplamak için çaba sarf ediyordu. Yine de, sık sık gizlice geçtiğim büyük kapılardan geçerken damarlarımdan bir ürperti geçti, Wulfric evin silahlı muhafızlarına nazikçe selam verdi. Karla kaplı yolu takip ederek malikaneye doğru yürürken bir yaylı dörtlüsünün çaldığı müziği duyabiliyordum, gözlerim yukarıdaki tanıdık balkona kayıyordu. Ama yatak odasının perdeleri çekilmişti. Laurent'im ortalarda yoktu.

"Baron ve eşi, kapıda konukları karşılıyorlardı. İkisi de Durand kırmızısı renkli, üzerinde kuleli kalkanlar işlenmiş eşleşen kıyafetler giymişlerdi. Yüzleri eşleşen altın renkli maskelerle gizlenmişti, ama Baron efendime döndüğünde gözlerinde şaşkınlık gördüm.

"*Bonsoir, Monsieur...?"*

“Boucher. Wulfric, yağmurlu bir gecede bir tavernanın ocağı kadar sıcak bir gülümsemeyle gülümsedi. *Sonunda sizinle tanışmak bir zevk, sayın Baron. Tanrı sizi korusun ve kutsasın*.

"*Ah,* tabii *ki*, *gizemli M. Boucher,*" dedi Baronne gülümseyerek. *Manastırımızın patronu, gelmenizi* çok *ummuştum. Başrahibe*

Remillaud sizin dindarlığınızı çok övüyor.

"*Ve cüzdanım da, eminim*. Wulfric ev sahibemizle birlikte güldü ve ona uzattığı eli öptü. *Baronne Durand, bu eşim Aleks, oğlum Percival ve kızım Celene*.

"*Oh, ne kadar* tatlılar.

"Merci, madame. Wulfric, elini kalbine koyarak eğildi. Bizi güzel evinize davet ederseniz*, size ve eşinize minnettar oluruz*.

“Efendimin sözlerindeki tonlamayı, Wulfric'in sayısız kurbanından çaldığı hediyeler etkisini gösterirken Baron'un yüzüne yayılan yumuşak ifadeyi yakaladım. İlk kez değil, böyle bir gücün onda olması beni kıskandırdı ve bu kıskançlık, Aleks'e baktığımda daha da alevlendi, onun teninde ölümün izleri neredeyse hiç kalmamıştı. Bir gece bu nimetler benim de olabilir. Ama şu ana kadar Wulfric, bana ne zaman komünyon sunulacağına ve Esana'nın Liathe'si olarak arkadaşlarımın yanında duracağıma dair hiçbir ipucu vermemişti.

"*Ama elbette,* Baron Durand selam verdi. *Hepiniz, lütfen içeri girin ve hoş geldiniz*.

“Efendim gülümsedi. Ve bu kadar basit bir şekilde içeri girdik. Sonsuz Kral Vellene'yi ele geçirdikten, Lucía'yı yağmaladıktan ve San Antoine'ı küle çevirdikten sonraki gecelerde, dört vampirin böyle bir eve girebilmesinin tuhaf olduğunu düşünebilirsiniz. Ancak Elidaen'in lordları *uzun süredir* kontrolsüz bir şekilde hüküm sürüyorlardı ve bu ölümlüler tahtlarında rahat bir yaşam sürmeye alışmışlardı. O yıllarda bile, Alexandre III'ün Altın Ordusu ve San Michon'un Gümüş Azizleri'nin Ölülerin yürüyüşünü durduramaması imkansız görünüyordu. Artık aforoz edilmiş olsa da, kendi kardeşim Crimson Glade'de büyük Tolyev'i öldürmüştü; Ossway için yapılan Dyvok haçlı seferi Kara Aslan'ın kılıcıyla paramparça olmuştu. Demir Kalplilerin yenilgiyi tatması sadece an meselesiydi. Ve böylece, zenginler bu tür zamanlarda *her zaman* yaptıklarını yaptılar; vergileri artırdılar, fakirleri surlara gönderdiler ve bir parti verdiler.

"Ama ne parti ama. İnanılmazdı, Dior.

büyük balo salonunun kapıları önümüzde açıldı, cildimde bir heyecan dalgası hissettim. Yüzlerce insan, şehrin en seçkinleri oradaydı. Kadınlar muhteşem kadife ve lüks saten elbiseler giymişti, erkekler ise göğüslerinde parıldayan nişanlar ile askeri üniformalar giymişti. Müzik

sıcak bedenlerle dolu dans pistinde, maskelerden oluşan bir denizde yankılanıyordu. Soluk porselen ve kağıt hamuru, deri ve dantel, binlerce gizli yüz ve benimki de onların arasında saklanıyordu. Kimse bana ikinci kez bakmadı, sadece dolu bir hazine sandığındaki başka bir mücevher gibiydim. Wulfric'e bakarak elini sıktım.

"*Merci, Efendim*.

"*Ne için, chérie?*

"Burada özgür olabilirim. Etrafımızdaki bedenler ve maskelerden oluşan o okyanusu işaret ettim. *Sadece bir geceliğine olsa da. Karanlığa düştüğümden beri ilk kez, neredeyse...* normal *hissediyorum*.

"*Seni doğanı saklamak için buraya getirmedim, Celene Castia*. Wulfric balkona doğru başını salladı, yakut rengi dudakları kıvrıldı.

"Seni onu kucaklaman için buraya getirdim.

Onun bakışlarını takip ettim ve sonunda onun baktığı solgun güzellikleri buldum. Dört kişiydiler, asma katta eğlenenlerin arasına karışmışlardı, her biri zarif elbiseler giymiş ve kusursuz saçları vardı. Altın renkli bir ceket giymiş koyu tenli bir Sūdhaemi, Talhosti soyundan olabilecek başka bir monsieur — siyah bukleler, mavi gözler ve kırmızı bir takım elbise. Gök mavisi kadife giymiş ince kemikli bir Ossian kadını ve grubu tamamlayan bir Elidaeni güzeli; sarı saçlı ve alabaster tenli, şaşırtıcı bir şeffaf siyah saten elbise giymişti. Dişleri voltolarının arkasında gizliydi, ama onları fark etmek kolaydı — San Yves'in ünlüleri arasında, kürek çeken çocuklar arasında dolaşan köpekbalıkları gibi dolaşıyorlardı.

"Aleks maskesinin arkasından homurdandı, küçük Percival kıkırdadı. "*İki Dyvok, bir Chastain ve bir Ilon baloya girerler...*

*"*Ona yan gözle baktım. *Bir soyun diğerleriyle karıştığını düşünmüyordum*.

"*Onlar sevgililer,*" dedi Wulfric. *Kan bağıyla cehennem gibi bir dörtlü ilişkiye bağlanmışlar. Yedi gece önce Madeisa'dan geldiler. Zaten bir düzine masum insanı öldürdüler ve bu akşam misafir oldukları Gauthier Hanesi'nin efendisini köle yaptılar*.

Wulfric, Elidaeni kızına başını salladı.

"*Ilon senin, Celene*.

“Ona baktım, sonunda ne demek istediğini anladığımda ölü kalbim heyecanla çarptı. Beni buraya getirmesinin *nedeni*. Yıllarca

bekledikten, merak ettikten sonra...

"*Mutlu İlk Komünyon*.

“Dilimde keskin dişler hissederek, yukarıdaki vampire baktım. Kül rengi saçlar. Kızıl dudaklar. Asla sahip olamayacağım kıvrımlar. O, duman gibi eğlencecilerin arasından süzülürken çok güzeldi, ama onun masumların baş belası olduğunu biliyordum. Gece yarısı ipek giysili bir katil. Ama ona ölümü armağan ederek, onun ruhunu benim ölümsüz bedenimde güvende tutarak, ona sonsuz yaşamı garanti edeceğimi biliyordum. Bu düşünceyle *yanıyordum*, Tanrı'nın ateşi ile doluyordum, bunun *kutsal* bir eylem olduğuna dair sarsılmaz bir inançla. Ama zihnimin karanlık köşelerinde, komünyonun Aleks'i nasıl iyileştirdiğini, onu ölümden önceki haline getirdiğini de biliyordum. Elimi, mahvolmuş yüzümü kaplayan ipeksi porselenin üzerine kaldırdım ve nefes aldım.

"*Teşekkürler, Efendim*.

"Kalabalık bir şapel, dedi Percival. *Dua etmek için*.

Wulfric başını salladı. *Burada oyun oynamayacağız. Bu dördü, önceki avlarımızdan daha kurnaz. M. Gauthier'i köle yapmış olsalar da, onun malikanesinde kalmıyorlar ve Chastain'in tanıdıkları,* burada Sūdhaemi vampirine başını salladı, zengin hanımlar arasında gülerek, *benim gözlerimi uzak tuttu. Şenlikler bittiğinde, onları yuvalarına kadar takip edip yataklarında yakalayacağız. Chastain Percival'a, Dyvok Aleks'e ve bana. Whisper en genç olan. En zayıf olan.* Bana baktı, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. *Başlangıçta küçük ısırıklar, chérie. Tabii... bize katılmaya* gerçekten *hazır olduğunu düşünüyorsan?*

"Kurbanım olacak kadına baktım. Illia'nın öğretileri kafamda yankılanıyor, kulaklarımda cennetin korosu, dudaklarımdan nefes alıp veriyordum.

"Hazırım*, Üstad*.

"Öyle olsun. *Avımızın bu akşam burada avlanacak kadar aptal olacağını sanmıyorum, ama öyle yaparlarsa, müdahale etme. Şehrin önde gelenlerinin gözü önünde burada bir hata yaparsak, kurduğumuz hayat hızla yıkılır*.

Aleks ipek eldivenleriyle parmaklarını kırdı. *Véris*.

"Wulfric elini öptü. *Yavaş yürü, sevgilim. Ve Tanrı seninle olsun*.

Aleks gülümsedi ve kalabalığın içinden uzaklaşırken Percival da onun peşinden gitti. Maskemı düzelttim ve onu takip etmek için harekete geçtim, ama Wulfric'in sesi beni durdurdu.

“Celene.

“Ona baktım, şeytanın yüzü, meleğin gülümsemesi, omzumda nazik eli.

“Tanrı'nın ateşiyle dolu bir kalpte günah için yer yoktur. O izliyor.

“Ben başımı salladım, çenemi sıktım. *Yargı geliyor*.

“Eğlenenlerin arasından, dalgalanma yaratmadan hareket edebilecek kadar küçük bir şekilde ilerledim. Aç seigneurs'ların bakışlarından kaçındım, mırıldanarak özür dileyerek genç bir delikanlının ilgisini reddettim. Talhosti kith dans pistine giderken kolunda güzel bir kızla yanımdan geçerken, ben büyük merdivenlerden yukarı çıkıyordum. Bana bir bakış attı, ama ben hiçbir tepki vermedim, bıçak gibi eğlencecilerin arasından sıyrıldım. Asma kata ulaştığımda, mermer korkuluğa yaslanarak geçen bir tepsiden bir kadeh şarap aldım. Yüzüm aşağıdaki dans pistine dönüktü, sanki o insan denizine hipnotize olmuş gibi. Ama gözümün ucuyla onu izliyordum; bu Whisper'ı, bu günahkarı, benim ilkim olacak bu vampiri.

“Yaşlı *görünmüyordu* ve efendim onun kanında gençlik olduğunu söylemişti. Ama çok daha yaşlı insanların arasında duruyordu ve hepsini büyülediğini gördüm. Yine Aleks'in yeniden yaratıldığını düşündüm ve boğazımdaki eşarbı elime bastırarak, güzel olmanın ne demek olduğunu kendime sordum. Gülümseyen bir lordla tanıştırıldığında, adını duydum: Victorine. Ölmeden önce kim olduğunu merak ettim. Bu Tanrı'nın isteğiydi ve onun ateşi hâlâ içimi dolduruyordu; sonuçta *onun ruhunu kurtarıyordum*. Ama bir parçam merak ediyordu: Bu Victorine hayattayken kötü bir insan mıydı? Benim getireceğim sonu gerçekten hak ediyor muydu?

“Ve sonra, onun kiminle konuştuğunu gördüm.

“Kendi evinin kırmızı renginde giyinmiş, sarı saçları siyah kurdeleyle bağlanmış, kör gözleri masmavi camlı gözlüklerle gizlenmiş bir adamdı. Vampir eğilip fısıldarken, Laurent güldü ve eline dokundu, birlikte geçirdiğimiz gecelerin ona aşıladığı yeni keşfedilen dünyevilikle doluydu. Görünüşe göre babası da aynı şeyi görmüştü; benim şarkı kuşum

artık kafesinde hapsolmamıştı. Savaş için para toplamaktan öte, bu akşam yemeğinin amacı, San Yves'in gelecekteki baronunu topluma tanıtmak olduğunu fark ettim. Annesi, ipek giysili katille dostça sohbet ediyordu. Katil, soğuk pençesini benim tatlı Laurent'imin koluna koymuştu.

"Ve içimdeki o kutsal ateş *öfkeyle* tükendi.

“Ne kadar güzel bir müzik, diye iç geçirdi Victorine. *Dans etmek isterdim*. Laurent’ın gülümsemesi üzücüydü. *korkarım ki kötü bir partnerim, mademoiselle*.

"*Ancak oğlum* mükemmel *bir müzisyen," dedi* Baronne gülümseyerek.

"Laurent inledi. *Anne, lütfen ...*

"*Oh, gerçekten mi?* Victorine onun gözlerinin derinliklerine baktı. *Benim için çalabilir misin?*

"Piyanom yukarıda, mademoiselle, ben...

"O, eliyle onun koluna, kanıyla onun iradesine baskı uygularken, Baronne'a bakıp uzun, isli siyah kirpiklerini kırpıştırırken midem bulandı. *Lütfen?*

"*Hadi git şimdi, Laurent,"* dedi annesi gülümseyerek, vampirin bakışları altında dekoltesi kızardı. *Madem Victorine için çal. Senin yeteneğin Tanrı'nın bir armağanı; paylaşılmalı*.

“O zaman etrafıma bakındım, arkadaşlarımı aradım. Ne ustamı ne de Percival'ı görebiliyordum, ama dans pistinde Aleks'i gördüm, hedefinin peşinden hafif adımlarla ilerliyordu. Wulfric bize burada oyun oynamamamız, hedeflerimizi yuvalarına kadar takip etmemiz konusunda uyarmıştı. Ama eğer hiçbir şey yapmazsam, eğer bu Victorine ...

"Soylulara döndüğümde Laurent'ın çoktan gitmiş olduğunu gördüm, parmaklarım mermeri çatlatacak kadar sıkı bir şekilde korkuluğa tutunmuştu. Merdiven boşluğunda kaybolan sarı saçları ve kırmızı ipek kumaşı gördüm. Düşünmeden peşinden gittim, kaymadan, kalabalığın arasından bıçak gibi geçerek. Onları gözden kaybettim, kalabalığın üstünden göremeyecek kadar kısaydım, yolumu açmak için itip kakmak istedim. Ama kalabalığın içinden tanıdık bir yüz belirdi, şeytani bir maskenin ardında dans eden kara gözler.

"*Celene,*" dedi, kolumu tutarak.

"*Percival...*

"*Aleks ve adamlarım bir çift kuzu yakaladılar,"* diye fısıldadı. *Onları götürüyorlar, biz de peşlerinden gideceğiz. Efendiyi bul ve ona söyle...*

"*Evet, ona söyleyeceğim*.

"Celene*...*

"*Ona söyleyeceğim!* Diye bağırdım ve kolumu çekerek kurtuldum. *Onları kaybetmeden önce git!*

“Kalabalığın içinden yüzerek geçtim ve merdiven boşluğunun kapısına ulaştım, ancak kapı kilitliydi. Kapıyı kırmak dikkat çekecekti, küfrederek başka bir çıkış yolu aradım. Etrafım sıcak ve yapışkan bedenlerle çevriliydi, müzik birdenbire çok gürültülü, kahkahalar çok tiz, çok fazla insan, çok fazla her şey vardı. Sonunda başka bir merdiven buldum, yukarı doğru koşarken topuklarım ahşap merdivenlerde çınlıyordu. Ancak malikanenin içini bilmediğim için, kendimi tamamen yanlış kanatta gibi görünen uzun bir koridorda buldum. Aşağıdaki eğlenenlerin mırıldanmalarının üstünde, yüzlerce gece önce duyduğum gibi, ters dönmüş yüzümde kanlı gözyaşları, uzak ve acı verici bir güzellikte duydum.

“Laurent'ın piyanosu.

“Pencereden dışarı uçtum, çatıdan sürünerek geçtim. Efendimin sesi kafamda çınlıyordu: dikkatli olmamız gerektiğini, *Tanrı'nın* bizi izlediğini söylüyordu. Ama Laurent'in tehlikede olduğu, odasındaki o canavarın, ve en önemlisi, benim için değil, *onun için* çaldığı düşüncesi daha yüksek sesle çınlıyordu*.* Küçük bir şey gibi geliyor, biliyorum. Ama o zamanlar şimdi anladığım şeyi anlamamıştım. Ve birkaç yıl önce ölmüş olsam da, gerçekte, kalbimde hala bir çocuktan biraz daha fazlasıydım.

"Küçük gelmiyor, Celene."

“Dior konuşurken başımı kaldırıp baktım, soluk mavi gözleri parlıyordu. “İnsanca geliyor.”

“Ve onun arkasında, yansımada şişerek ve porthole camına baskı uygulayarak...

"*Bu senin hatandı,*" diye fısıldadı Wulfric.

"Onu görmezden gelerek, 'Sürünerek ilerledim' dedim. 'Malikanenin çatısından. Kar yağmaya başlamıştı, minik kristaller Laurent'in şarkısının notalarına dans ediyordu. Ama müzik aniden durdu ve o sessizliği dolduran korku, karnımda bir kaya gibiydi. Son birkaç metre

bin mil gibiydi, sonunda balkona sarkıp perde aralığından içeri baktım.

"Laurent'ın parmakları tuşların üzerinde hareketsiz kalmış, piyanonun başında oturuyorlardı. Ama Victorine'in elleri meşguldü, biri altın sarısı saçlarına dolanmış, diğeri pantolonunun içine girmiş, ağzı ise kravatı ve yakası gevşemiş boğazındaydı. Laurent başını geriye atmış, Victorine onu emiyordu, kanı çekilmiş dudaklarından çıkan inilti kalbime paslı bir hançer gibi saplandı. Ve bu manzarayı görünce, içimdeki Tanrı'nın ateşinin tüm izleri söndü ve bana sadece nefretin alevi kaldı. Ve onun tarafından tamamen tüketilen ben, kapıları tekmeledim.

"Ahşaplar çatladı, camlar kırıldı, perdeler yırtıldı. Vampir, Laurent'in delinmiş boğazından ağzını kaldırarak nefes nefese kaldı, ama ben o ölümcül kokuyu tatmaya vaktim yoktu.

"Sen kimsin...

"Victorine'in sorusu, ona doğru fırladığımda bir nefes kesilmeye dönüştü. O, bulanık bir şekilde tabureden kalktı, Laurent ise ben tısladığımda yere yığıldı, cansız ve kansız.

"*Ondan ellerini çek*.

"Keşke ona görkemli bir ölüm yaşattığımı söyleyebilseydim. Ya da en azından hızlı bir ölüm. Ama gerçekte, ikisi de değildi. Birbirimize saldırırken, tırmalarken, tıslarken ve küfrederek, gecenin içindeki sesleri, konukların loş mırıldanmalarının üstüne çıkan alarmları, yaylı dörtlüsünün ani sessizliğini belli belirsiz fark ediyordum. Victorine benden daha güçlüydü, ama tüm vücudum alevler içindeydi, gözlerim onun onu incittiği, onu *incittiği* öfkesi ile kırmızıya boyanmıştı ve Yüce Tanrım, bunun için onu ölü görmek istiyordum. Onu kafatası parçalanacak kadar sert bir şekilde yere çarptım. Maskemizi tırnaklarıyla kenara itti ve altındaki *şeyi* gördü; gözlerini donduran bir korku, kanlı dudaklarından çıkan fısıltılar.

"Lütfen, dur...

"Başını bana bakamayacak şekilde çevirdim, dişlerimi boynuna geçirdiğimde omurgasının çıtırtısı odada yankılandı. Ve sonra içmeye başladım, onun tüm varlığını ve olabileceği her şeyi yutarak, içindeki kanın *ona ait* olduğu düşüncesiyle titreyerek."

Son Liathe durakladı, soğuk ve sessiz bir çağ. Marki, onun ince elini kaldırıp, kusursuz dudaklarının

kusursuz dudaklarının yayını okşadı.

"*Biz*... Bunun için gerçekten kelimeler bulamıyorum, Tarihçi. Komünyonu, ona katılmamış birine anlatmak, kiliseye hiç gitmemiş bir sağır adama ilahi söyleyen bir koroyu anlatmaya benzer. Onun heyecanı. Onun... şiddetli ve *müthiş* sevinci. Boynunun arkasında Tanrı'nın nefesini hissetmek. Çatık kaşlarına cennetin öpücüğünü hissetmek. Yok ederken kurtarmak. Kınarken kurtarmak." Celene başını salladı. "Kutsal evlerde bulundum, Tanrı'nın kırmızı elinin bu dünyada işlediğini gördüm, ama sana şunu söyleyeyim, o anda olduğu kadar Yüce Tanrı'ya *hiç* bu kadar yakın hissetmedim.

"İlk cemaatim.

"Sonunda mücadele etti. O son saniye. Ve sonra Victorine Ilon gitti, tamamen tükendi, içimde kilitlendi, kanı, zihni ve ruhu. Bir *ateş* içimi kapladı, yakıp vaftiz etti, arındırdı ve kurtardı, ve ben anlamsız bir halde, onun yıkıntıları üzerinde dizlerimin üzerinde dururken hala *konuşuyordum*; o anda bildiğim tek gerçek kelimelerdi.

"Bu kanla sonsuz yaşama kavuşacağız.

"O anda bir inilti beni sarsarak kutsal mutluluktan kopardı. Laurent karnının üstüne yatmış, nefes nefese ve kansızdı. Yanına koştum, başını kucağıma alıp elimi boğazına bastırdım. Ama tehlikeli derecede çok içmiş olmasına rağmen, Victorine Laurent'ı ölümüne kadar tüketmemişti. Zayıf ve solgun olan şarkı kuşum, fısıldayarak elimi sıktı.

"*Celene. Beni kurtardın*.

"*Her zaman,*" diye fısıldadım. *Yalnız değilsin, Laurent Durand.*

"Kollarımda bana gülümsedi ve ölü kalbimi şarkı söylemeye başladı. Ama o gülümsemeden daha da önemlisi, şimdi beni dolduran birlikteliğin ateşi, inancın ateşi idi. Bütün benliğim onunla yanıyordu; o kadar mutluluk verici bir bal gibi tatlı bir coşku ki, neredeyse kendimi kaybedecektim. Bu bir amaçtı. Bu bir güçtü. Bu, Illia'nın yüzyıllar önce vaat ettiği *kurtuluştu*. Ama şimdi daha yüksek sesle, tekrar duydum — alarmın gürültüsünü, bağırışan misafirlerin ve koşan botların sesini. Bunların Laurent'in yatak odasına koşan gens d'armes değil, karla kaplı avluya koşan, rüzgarda çığlıkların üstüne yükselen yanan meşalelerin kokusunu duyanlar olduğunu fark ettim.

"Vampir!

"*Tanrı aşkına, ölüler! Ölüler aramızda!*

"Yoldaşlarım, fark ettim. Ma famille. Bir çığlık geceyi deldi, acı dolu ve dehşet içinde, ve ben bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladım. Laurent bana baktı, kör ama keskin bir bakışla, kanının kokusu şakaklarımı dövüyordu.

"*Onlara söylemeyeceğim,"* diye fısıldadı. *Beni kurtardın. Ben...*

"Anladım ki o biliyordu. Benim ne olduğumu. Belki de *hep* biliyordu. Ve ilk düşüncem ona nedenini sormak olsa da, elini kalbine koyarak bana dört küçük kelimeyle her şeyi anlattı.

"Seni seviyorum, Celene.

"Nefes alsaydım, nefesim kesilirdi. Kalbim atsaydı, kalp atışım dururdu. Hala küçük, kırılgan ve umut dolu ölümlü bir kız olsaydım, o anda eriyip giderdim.

“Ama ben değildim.

"*Gitmeliyim, Laurent. Üzgünüm*.

“Gitmeden önce… Kalbi çarparak ayağa kalkmaya çalıştı. *Hiç sormadım. O ilk geceden beri. Ama o geceden beri her gece rüyamda gördüm. Aramızda artık sır kalmadıysa…*

"O zaman yutkundu, kör gözleri bana bakıyordu.

"*'Seni...* görebilir *miyim?*

“Elini kaldırdı. Kanlı ve titriyordu. Bağırışlar yükseliyordu ve artık merdivenlerde, genç efendinin iyi olup olmadığını kontrol etmeye gelen adamların seslerini duyabiliyordum. Yüzündeki ifade—o *güzel* yüz
— umut ve sevgiyle doluydu, ona hayır diyemedim. Ama *gerçekte* ne olduğumu görmesine izin verirsem, dünyadaki hiçbir sevginin hayatta kalamayacağını biliyordum. Bu yüzden, düşen maskemden uzandım ve yüzüme bağladım. Kanlı gözyaşlarımı tutarak fısıldadım.

"*Çabuk ol*.

“O kuzular kadar nazikti. Bebek nefesinden daha yumuşaktı. Kanla kaplı parmak uçları porselenin üzerinde dolaşıyordu, ki aslında benim ölümsüz bedenimden daha soğuk ya da daha sert değildi. Dokunuşu şakaklarımı, yanaklarımı, dudaklarımı dolaştı, tüm vücudum titriyordu, daha önce hiç yaşamadığım kadar samimi bir andı.

"Soğuksun, ama...

“Kafasını salladı, boş gözlerinde merak doluydu.

“Sen güzelsin.

"Yavaş çekimdeymiş gibi hareket etti ve sanki etrafımızdaki tüm dünya durmuş gibiydi. Kucağımdan kalkıp bana yaklaştı, kanının kokusuyla beni sardı. Yumuşak dudaklarını maskemin üzerine bastırarak beni öptü. Saf. Kısa. Ama o anda, sonsuza dek sürecek ömrümü, bu anın bir nefes daha uzun sürmesi için feda ederdim.

"*Gitmeliyim*. *Ama geri döneceğim, söz veriyorum.*

"Seni seviyorum," Laurent tekrar iç geçirdi. *Ve ben...*

O anda bir ses beni susturdu; boğuk, bastırılmış bir hıçkırık. Dawnseeker'ın ambarına baktığımda, kan çanağı gözleriyle bana bakan Dior'u gördüm. Ağladığını fark ettik. Doğrusu, hıçkırarak ağlıyordu. Yanakları sırılsıklamdı ve altında durduğu tahtalar ıslanmıştı. Çenesini sıkarak, fısıldayarak beni uzaklaştırdı. "Özür dilerim, ben..."

Grail başını salladı ve titrek bir nefes aldı. "Çok güzel. Ve *çok* üzücü."

"Burnunu çekerek, gözlerini koluna sildi. "'Ona sen de onu sevdiğini söyledin mi?

"Buna kaşlarımızı çattık. Boş ellerimize baktık. "*Ona ne yaptığını söyle, yalancı*.

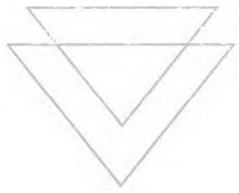
"Ona dedim ki..."

“Geminin çanları karanlıkta çınlayarak sözümü bitirmeden beni susturdu—gerçi aslında ne söyleyeceğimi ben de bilmiyordum. Gökyüzüne baktık, güvertede koşan ayak sesleri duyduk, çanlar şimdi daha şiddetli çalıyordu.

"Alarm!" diye bir çığlık duyuldu. "Herkes, *ALARM*!" "Siktir," diye tısladı Dior.

Ayağa kalktık, gözlerimizi Dior'a dikip ona yardım ettik. "Misafir var."

XIII
KIZIL KANATLAR

“ AILS!”

“Bu haykırış, çırpınan dalgaların ve çınlayan çanların sesini bastırarak havayı yırttı.

“‘Sancak tarafında yelken!’

“Bağırış tekrarlandı, Dawnseeker'ın gövdesinde yankılandı ve her kalbi ateşe verdi. Dior ve ben, diğer insanlarla birlikte merdivenlerden yukarı koştuk ve şafak öncesi soğuğa çıktık. Yavaşça yükselen ışık sisle kaplı denizi aydınlattı ve kısa sürede kürek çekmeyen herkes güverteye çıktı, korkuluklara toplandı ve uzağa bakmaya başladı.

" *'Yelkenler! '*

“Capitaine á Connell, dürbünüyle dümen odasında duruyordu. Sis yüzünden hiçbir şey göremediğini söylüyordu. Dior, onun yanına oturdu. Yanında, bir grup Unbound, sadık fleshwitch ve tabii ki prenses, uykudan dolayı saçları dağınık bir şekilde duruyordu. Reyne, Dior'un elini tutarken, Grail, karga yuvasına doğru bağırdı.

" " "Kaç tane, Callum?"

" *'Söylemesi zor, Kutsal Bakire! Bir, belki iki! İkisi de kadırga! '*

" " Onlar İmparator'un gemileri mi?" diye bağırdı á Connell. "Hangi renk bayrakları dalgalanıyor, dostum?"

“Uzun bir sessizlik oldu, Unbound üyeleri birbirlerine hızlıca bakışlar attılar. Eğer bunlar Alexandre'ın gemileriyse, başkentinin ötesindeki okyanuslarda devriye geziyorlarsa, İmparator muhtemelen hala şehri elinde tutuyordu. Ama denizlerin kontrolünü başkasına devretmişse...

"Kuzgunlar!" diye cevap geldi. *"Donanmalarında kuzgunlar var!"*

"Kahretsin," diye tükürdü Phoebe.

Reyne, Dior'a baktı ve parmaklarını sıktı. "Voss gemileri."

"İşte bu kadar. *Dawnseeker'daki* herkesin eğitim aldığı ve çoğunun korktuğu an gelmişti. Dior'un Unbound'ları yolculuk boyunca yorulmak bilmeden, fanatik bir şekilde sıkı bir eğitimden geçmişti. Artık her adamın boynunda, Maergenn'den ayrılmadan önce Lilidh'in depolarından alınan altın bir şişe asılıydı. Ama Heartless bu şişeleri duskdancer kanıyla doldurmuşken, şimdi her biri Grail'in bileğinden alınan birkaç damla değerli kan içeriyordu — yaralı bir askeri ölümün kollarından kurtarmaya yetecek kadar.

"Onlar köleliğin gücünü korumuşlardı ve şüphesiz saygı duyulması gereken bir güçtüler. Ancak düşman kadırgalarındaki adamlar da kesinlikle köleleştirilmişti — Ebedi Kral'ın fetihlerinin gazileriydiler. Bizim tarafımızda Phoebe ve biz vardık, ama o gemilerin her birinde muhtemelen soylu Ironheart'lar vardı; onların yaşlarını ve yeteneklerini sadece Tanrı bilebilirdi. Ve gecenin sonunda, biz bir gemiye karşı iki gemiyle karşı karşıyaydık.

"Şimdi, önümüzdeki sisin içinden yükselen ikiz yelkenleri görebiliyorduk. Dawnseeker'ın mürettebatı arasında bunu hissedebiliyorduk; stoik görünüşlerinin altında bir korku dalgası vardı. Bu askerler kurtarıcılarını seviyorlardı, ancak ikiye bir oran korkunçtu, boğazları kesilse de kesilmesede. Dún Maergenn'in kanlı cehenneminden kurtuldukları halde, gerçek savaşımız daha başlamadan Augustin kıyılarında batacakları düşüncesi...

"Emirleriniz nedir, Kutsal Bakire?" diye sordu á Connell.

"Kaptan, mürettebat, Unbound... hepsi şimdi rüzgarda dalgalanan soluk saçları ile Dior'a bakıyordu. Grail, fısıldayan beden cadısı Phoebe'ye baktı.

"Cesaret, Çiçek. Korku savaşta zehir gibidir."

Reyne, Dior'un elini sıktı. 'Tanrı bizimle birlikte yelken açıyor. Sen bunun için doğdun.'

San Michon'un Kutsal Kase'si derin bir nefes aldı, belki de kanında biraz güç arıyordu. O, bir savaşçı kralın torunuydu ve *bu* onun anıydı — her destanda, her büyük generalin büyük bir monolog söyleyerek adamlarını cesaret ve katliamlara teşvik ettiği an. Dudakları sıkı, yanakları pembe, Dior korkuluğa doğru adım attı ve yukarı dönük yüzlerden oluşan denizi seyretti. Denizciler ve askerler, hepsi özgür insanlar, zincirleri onun kutsal kanıyla kırılmıştı. Onu sevdikleri açıktı, her biri onu kızı, kardeşi, mesih olarak görüyordu. Ama yine de, o korkunç akıntı...

O zaman bağırdı, sözleri rüzgâr tarafından neredeyse yutulacaktı.

"Korkakların binlerce kez öldüğünü söylerler. Cesur adam ise sadece bir kez ölür. Kaybetmekten korkanların asla gerçek anlamda kazanamayacağını söylerler. Ölümden korkanların asla gerçek anlamda yaşayamayacağını söylerler. Bence *onlar* ne dediklerini bilmiyorlar. Çünkü şu gemilere bakınca, size şunu söyleyeyim, altıma *sıçıyorum*. Ve çoğunuzun da öyle olduğunu biliyorum."

"Erkekler arasında düşük bir mırıldanma dalgası yayıldı. Ama Dior'un sesi yükseldi ve rüzgarlar daha önce onu boğmak üzereyken, şimdi onu yükseltir gibi görünüyordu.

"Ama ben diyorum ki, korku günah değildir! Kaybetmekten korkmuyorsan, sahip oldukların için savaşmazsın! Ölmekten korkmuyorsan, hayatta kalmak için savaşmazsın! Ve o *piçlerden* ve onların yaratmak istedikleri dünyadan korkmuyorsan, daha iyi bir şey için savaşmazsın!" Dişlerini göstererek uzaktaki yelkenleri işaret etti. "Onların yaptıklarını gördün! Maergenn'de kemiklerle doldurdukları çukurları! *Hayvan* gibi satılan bebekleri*!* Bizi diz çöktürmek istiyorlar! Savaşmaktan o kadar korkmamızı istiyorlar ki, hiç savaşmaya cesaret edemeyelim! Ama ölmekten daha çok, başarısız olmaktan korkuyorum! Çünkü bugün burada savaşırsak, hayatlarımızı kaybedebiliriz, ama kaçarsak, *dünyamızı* kaybederiz*!* Ve hala savaşmaya değer şeyler var! Sen! Callum á Sadhbh!"

“Zincir zırhlı iri yarısı adam, Kutsal Kase ona seslendiğinde gözlerini kırptı.

"Ne için savaşıyorsun?"

"Sonunda, 'Karım için, Kutsal Bakire,' diye bağırdı. 'Benim tatlı Maera'm için.

"'Gaelen?" diye sordu Dior, başka birine dönerek. "Ne için savaşıyorsun?"

"Oğullarım için, Kutsal Bakire. Ollie ve Sean için."

Dior, arka kaleden aşağı indi ve şimdi Bağlanmamışlar arasında dolaşmaya başladı. Sesi hala titriyordu, ama bunun korkudan değil, sevinçten olduğunu anladık. Onlarca adamı tek tek isimleriyle çağırdı ve her birine en çok değer verdikleri şeyin ne olduğunu sordu. Eşler ve kız kardeşler, oğullar ve kızlar, intikam ve adalet, hepsi sayıldı ve her çağrı ile her adamın içindeki ateş daha da alevlendi. Sonunda Kutsal Kase, keskin elmacık kemikleri ve simsiyah saçları olan, yumruklarında aç bir balta tutan yakışıklı bir beyefendiye ulaştı.

"Joaquin Marenn? Ne için savaşıyorsun?"

"Avcı çocuğu boynundaki altın şişeye dokundu ve sesini yükseltti.

"Beni esaretten kurtaran kadın için savaşıyorum! Bedenimi özgürleştiren ve ruhumu kurtaran kadın için!" Joaquin gözlerini ona dikip, bir dizinin üzerine çöktü. "Kutsal Kase için savaşıyorum!"

“Sonra bir başkası diz çökerek onun adını haykırdı: *‘San Dior! ’* Onlarca kişi onu takip ederek, göğüslerindeki, kalkanlarındaki onun mührünü yumruklarıyla dövdü, ta ki Dawnseeker'ın güvertesindeki herkes yüksek sesle haykırmaya başlayana kadar.

"Kutsal Kase için!"

"'KUTSAL KASE İÇİN! '

“Dior onların arasında durdu, her birinin bakışlarıyla karşılaşırken gözleri yaşlarla doldu. Onlardan ne istediğini çok iyi biliyordu. Ama hiç sormasına gerek olmayan bu bilgi, gözleri á Connell'inkilerle buluştuğunda daha da parlak bir şekilde aklıma geldi.

"Düşmanın üzerine git, Kaptan. Tam hız."

Emir yüksek sesle tekrarlandı, güvertede çınlayan sesler, Dawnseeker'ın gövdesinde daha hızlı çalan davullar, küreklerin suda ritmik bir şekilde ilerlemesi. Dior, kükreyen adamlarının arasından geçerek arka kaleye doğru ilerledi. Phoebe kendini kanatmıştı, gözlerinin üzerinde kırmızı bir leke vardı. Et cadısı şimdi Dior ve Reyne için de aynısını yaptı — kızları kötülüklerden korumak için pagan tanrıçalarının kutsaması. Dior'un Unbound'ları silahlarını çekti, kılıçlar savaş davullarının ritmine uyarak kalkanlara vuruyordu

ilerleten savaş davulunun ritmine uygun olarak kalkanlara vuruyordu ve sanki Tanrı'nın emriyle rüzgar arkamızdan esmeye başladı.

Yelkenler açıldı, Grail'in armasıyla süslenmiş kanvaslar gerildi. Öndeki gemiye, *Shadowchild* adlı şık bir kadırgaya saldırıyorduk. Rüzgar lehimizeydi, düşman bizden daha yavaştı ve á Connell'in umudu açıktı: kardeşleri gelmeden bu ilk düşmanı halledebilirdik. Yaklaşan savaşın vaadiyle alev alev yanıyordum, etrafımızda atan kalp atışlarıyla birlikte açlık ve kan dökme arzusu da artıyordu. Ama o anda güverte gözcü kulesi'nden bir çığlık yükseldi ve rüzgârda yeni bir soğukluk hissettirdi.

"Daha fazla yelken! Şimdi üç tane! Üçüncüsü sancak tarafında!"

“Erkekler arasında karanlık bir mırıldanma yayıldı ve á Connell'in yüzü kanı çekildi. İnanç, şans ve rüzgârın yardımıyla, bizim boyutumuzdaki bir gemi iki düşman arasında hızla hareket edebilir ve şansımızı lehimize çevirebilirdi. Ama şu anda o kadar büyük bir dezavantajdaydık ki, itiraf etmeliyim ki *benim* inancım bile sarsılmaya başladı, ölü gözlerle gökyüzüne bakarak fısıldadım.

"Başarısız olmamızı mı *istiyorsun*?"

"*Şimdi inançlı ol.*"

"Bu sözler benim zihnimde, toplananların zihninde yankılandı ve herkes konuşanı aradı. Güverteye bakarak, şaşkınlıkla dudaklarını aralayan Dior, Anne Maryn'in sonunda kabininin yalnızlığından çıkıp, Bağlanmamışlar arasında durduğunu gördü. Priori'm hala çocuk kıyafetleri giymişti, krem rengi ipek ve sarı bukleler, sanki masallardaki bir bebeğe hayat verilmiş gibiydi. Onu o askerlerin arasında görmek o kadar uyumsuzdu ki, gözlerinde yanan kara ateş olmasaydı komik bile olabilirdi.

"İnançlı olun, hepiniz! Yüce Tanrı bugün bizimle birlikte!

Dawnseeker, rüzgâr sırtında uğuldayarak Voss ablukasına doğru ilerledi. Maryn, Dior'a derin bir reverans yaparak kıç güvertesine çıktı. Priori'miz hâlâ küçük ve zayıf görünüyordu, gözlerinin altında açlık ve yorgunluğun izleri belirgindi. Güneş artık tamamen doğmuştu ve bu durum hepimizi daha da zayıflatmıştı. Yine de bakışları hâlâ alev alev yanıyordu.

"*Tatlı ve kutsal çocuk. Sana hizmet etmek için hazırız.*"

Á Connell, dişleri eksik yaşlı bir denizci olan birinci kaptanına döndü.

"Topları kartuşla doldurun. Sancak tarafına. Son anda yön değiştireceğiz, çatışmaya girmeden önce onları yumuşatmak için bir patlama yapacağız."

"*Ateşinizi hazır tutun, Kaptan. Ama henüz ateşlemeyin*." Á Connell, Maryn'e göz kırptı. "Eğer onlara binmek niyetindeysek..."

"*Buna gerek kalmayacak*." Maryn yaklaşan iki gemiye başını salladı. "Onslaught *ve* Hellspawn'ın *mürettebatı daha tecrübelidir ve aralarında soylu mediyeler de vardır. Ateşinizi onlar yaklaşana kadar saklayın*."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Dior.

"Priori'miz Kutsal Kase'ye baktı ve kışın ortası kadar soğuk bir gülümsemeyle cevap verdi.

"*Onları hissediyoruz*."

Maryn, gözleri parlayarak Phoebe'ye baktı. "*Bugün ona göz kulak ol, Fiáin dahtr*."

"*Shadowchild*'a döndü.

"*Benimle gel, Liathe*."

“Başımızı salladık, içimizdeki sesler artık bir fırtına gibiydi. ‘Evet, Anne.’

“Sonra bir sessizlik oldu; rüzgârların bile durduğu kısa bir an rüzgarların bile sustuğu kısa bir an. Dior kararsız görünüyordu, şimdi beden cadısı Reyne'ye bakıyordu, Reyne'nin eli gümüş çeliğine uzanmıştı. Ama Maryn hepsini görmezden geldi, gözleri kapalı, bukleleri fırtınada savruluyordu. Ve yumuşak bir kumaş hışırtısı, soluk kırmızı bir nefesle, parçalara ayrıldı.

“Kızıl kanatları çırpınıyor, şimdi yukarı doğru yükseliyordu — gücünün son damlalarını kullanıyordu. Tamamen doygun olsaydı, binlerce kelebek olurdu, her biri onun eski kanının bir damlası. Ama Maryn yolculuğumuzdan o kadar aç kalmıştı ki, sadece birkaç yüz tane vardı, fırtınanın süpürdüğü gökyüzüne doğru öfkeyle yükseliyorlardı.

"Tanrı seninle olsun, Dior," dedik. "Cennetin melekleri bugün seni korusun."

“Grail konuşmak için ağzını açtı, ama biz çoktan gitmiştik, tıpkı Anne'nin yaptığı gibi parçalanarak. Dior ile yaptığımız eğitim seanslarından sonra, Maryn'den bile daha açtık, sadece yüz kadar parçamız yukarı doğru dönüyordu, bilincimiz parçalanmıştı, kızıl kanatlar ve titreyen düşüncelerden oluşan bir fırtına, merkezimiz takip etmemiz gereken dürtüye sıkı sıkıya bağlıydı. Ve öyle de yaptık,

Maryn'in izinden okyanusu geçtik, uluyan rüzgar bizi *Shadowchild'a* doğru itti, güvertesindeki adamlar, köle bedenler ve keskin çelikler ve Sonsuz Kral'ın coşkusuyla parlayan gözler.

Bizi görünce yüksek sesle bağırdılar, işe yaramaz oklar attılar, anlamsız mızraklar fırlattılar. Ateşle silahlanmış olsalardı, bize zarar verebilirlerdi, ama bunlar vampirler *için* savaşan askerlerdi, onlara karşı değil. Ve böylece, ana direğe doğru akın ederken tek bir damla bile kaybetmedik ve çapraz kirişte yeniden toplandık. Ölümün hizmetçisi gibi orada çömelmiş, bitirmemiz gereken adamlara bakarken, eşarplarımızı indirdik ve tısladık.

"Hepiniz öleceksiniz."

"Ama Maryn zihin oyunlarına zaman ayırmadı, yüzlerce güve ana güvertede sıkı bir spiral içinde dönüyordu. Ve orada birleşti, kırmızı bir fırtına şekillendi - o ölü gözlü bebek, güzel krem rengi elbisesiyle. Voss köleleri ne gördüklerini anlamadılar - hiçbiri daha önce Esana ile savaşmamıştı. Onu gören geniş, domuz gözlü bir haydut, katran gibi siyah dişlerinin arasından tısladı.

"Ne oluyor lan..."

"Hayır, ben şeytan değilim," diye cevapladı Maryn. "*Ben Tanrı'nın kendi canavarıyım*."

"Ve gözleri parıldayan Sadıkların Priori kollarını uzattı."

Son Liathe hikâyesinde durakladı, bakışları önündeki siyah sulara daldı. Jean-François yazmaya devam etti, kalemi sayfada hızla çizgiler çizdi. Ama sessizlik uzadı, ayrılmış dudaklar ve parçalanmış boğaz arasında yakut kırmızısı bir makara gibi, ve Celene hâlâ sessizdi.

"... ^{Mlle}Castia?"

"Hikayeler duymuştum," dedi sonunda. "İnancımın en büyüğünün. Gerçek bir sanguimancy ustasının gerçekleştirebileceği korkunç başarıların. Wulfric'in yanında geçirdiğim yıllarda onun sahip olduğu gücü görmüştüm. Ama ustam hem yaşlı hem de güçlüydü, Maryn'e kıyasla bir *çocuk* gibiydi. Illia'nın kendi çocuğu. Bu dünyada *sekiz yüz yetmiş altı yıl* yaşamıştı. Kızıl Haçlı Seferi'nin efsanelerini duymuştum, ama o bunu yaşamıştı. Kan Savaşları. Charbourg'un düşüşü. Canavarların Annesi Maryn, *hepsinden* sağ kurtulmuştu.

Kollarını kaldırdığında, etrafındaki köleler savaşta kullanılmış kılıçlarını kaldırdılar. Hepsi de tecrübeli savaşçılar gibi görünüyorlardı, süslü kuzgunlarla işlenmiş tabardları, iskelet elleri gibi işlenmiş omuzlukları vardı. Fabién'e ne kadar zamandır hizmet ediyorlardı acaba? Kaç yıldır onun kuklalarıydılar? Kendi iradeleriyle diz çökmüşler miydi? Yoksa Dior'un Nikita'dan kurtardığı askerler gibi miydiler? İsteyerek Fallen'ın hizmetine sürüklenmişler miydi?

"Sonunda, Tanrı'nın onları adil bir şekilde yargılayacağını düşündüm.

Maryn ellerini açtı, parmaklarını yaydı. *Gölge Çocuk* üzerinde kısa bir an geçti; hava durmuş gibi görünüyordu ve her asker nefesini tutmuş, boğazlarına uzanıyordu. Sonra Sadıkların Priori küçük yumruklarını kapattı ve güvertedeki her köle patladı."

Jean-François bir kaşını kaldırdı. *"Patladı mı?"*

Celene başını salladı ve boğazını temizledi. "Gördüklerimizi tarif edebileceğim tek kelime bu. Ama doğrusu, bu kelime gördüğümüz *dehşeti* tam olarak yansıtmıyor. Sanguimancy, temelde kişinin kendi kanını kontrol etme, hissetme, yeniden şekillendirme ve kullanma yeteneğidir. Ancak bu sanatın ustaları, başkalarının kanını da kullanabilirler. Ve ben şaşkınlıkla izlerken, Maryn'in görüş alanındaki her erkeğin kanının, vücutlarındaki her delikten - ağız, burun, kulak, göz - fışkırdığını, damarlarından koparılıp tuzlu havaya karıştığını gördüm.

Dawnseeker'da açlıktan kıvranıyorduk ve o sırada açlığım neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Priori'm için durumun ne kadar kötü olduğunu merak ettim; beni neredeyse yok edecek kadar şiddetli susuzluğunu çok iyi hatırlıyordum. Artık cevabı biliyordum, gözlerim, o zavallı aptalların damarlarından fışkıran kan fıskiyeleri Maryn'in üzerine sıçradığında kocaman açılmıştı. Kan, mesane ve bağırsak kokusu havayı kaplamıştı, erkeklerin içinden kıpkırmızı kan fışkırıyordu, damarları yırtılıyor, derileri yüzülüyor ve tırnakları kopuyordu, kalıntıları yılan gibi gökyüzüne fırlıyor ve ayaklarının altındaki güverteye sıçrıyordu.

“Bir anda yüzlerce kişi öldürüldü.

“Arka kaleden bir çığlık geldi — mermer gibi tenli, zifti gibi siyah saçlı, keskin dişlerini göstererek kılıcını kaldıran acımasız bir beyefendi. Kesinlikle Demirkalp.

“‘Ateş getirin! *Yakın*!’

“Ama biz o sırada hareket halindeydik, bir bıçak gibi Voss’un boğazına fırladık. İçimizdeki açlık kükredi, uzaklardaki top ateşleri ve içimizdeki ruhların korosu da ona eşlik etti. Avuç içlerimizi keserek kılıçlarımızı, çekiçlerimizi ve son damla kanımızı onların çağırılması için kullandık. Ironheart çeliğini hazırladı, etrafındaki yarım düzine adam da aynı şekilde - sert bir kaptan ve tabut çivileri kadar sert bir grup kabadayı.

O anda Wulfric'in elini omzumda hissettim, önceki gecelerde yaptığı gibi kılıç kullanmamı yönlendiriyordu, eski ustam artık benden hiç uzaklaşmamıştı. İçimdeki herkesten daha çok benden nefret ediyordu, ama sonunda burada ölmemi istemiyordu, ruhu benimkiyle birlikte cehennemde son bulacaktı. Ve böylece, bir zamanlar San Yves Manastırı'nda yaptığımız gibi birlikte dans ettik, onun becerisi, benim elim, kılıçlarımız havayı kesiyor, boğazlar açılıyor ve karınlar parçalanıyordu.

"Demir Kalp henüz acemiydi, ama yine de sonsuza dek savunacak bir canavarın tüm öfkesiyle savaştı. Onun adamlarını, görünmez tuşlarla çalınan, duyulmamış bir ilahinin ezgileriyle kesip biçtik. Kanlı kılıcımız, onun demir gibi cildinde cam gibi parçalandı, ama hasar verilmişti. Onun kırık gardını geçerek, arkasına sızdık, parmaklarımız omuzlarına, dişlerimiz boğazına saplandı.

“Adı Maël'di. Doksan yedi yıl önce Isabeau şehrinde bir ayakkabıcı oğlu olarak dünyaya gelmişti. Fabién'in kızı Morgane Voss'un torunu tarafından öldürüldü. Benim uzak bir kuzenim. Maël kendini kötü ya da bu istilayı zalimce bulmuyordu. Sonsuz Kral'ın çocuklarının hüküm sürme hakkına sahip *olduk*larını düşünüyordu. Çiftçi, ineklerini pazara götürdüğünde onları yas tuttu mu? Çoban, karnını kuzu eti ile doldurmadı mı?

"Bütün bunları, Maël'in kalbi hala atıyor olsaydı, bir kalp atışı kadar kısa sürede öğrendim. Ama ben onun son damlasını içerken göğsü hareketsiz ve sessizdi, bedeni parçalanmış ve ruhu demirden kopmuş, içimdeki diğerlerine katılmak için aşağı çekilmişti. Ve onun küllerinin üzerinde dururken, kanlı dişlerinden geri çekilmiş parçalanmış ağzıyla, artık güvenebileceğim tek gerçeği fısıldadım.

"Bu kanla sonsuz yaşama kavuşacağız."

"Véris."

Gözlerimizi açtım. Ve kanla kaplı güvertede, cesetlerle çevrili Maryn duruyordu. Yüzlerce ceset. Baştan ayağa kanla kaplıydı, cehennemin çukurları kadar kara ve dipsiz gözleri hariç, tüm vücudu kırmızıya boyanmıştı. Ve o korkunç ve mutlak katliamın ortasında bana bakan Maryn, sadece gülümsedi.

"Artık *uyanıkız*, *Liathe*."

Hava çatırdadı, rüzgârla birlikte uzaktan top sesleri yükseldi. Sancak tarafına baktığımızda, *Dawnseeker'ın Hellspawn* ile çatışmaya girdiğini gördük, iki kadırga da birbirlerinin yanlarına ateş ediyordu. Voss filosunun en büyüğü olan *Onslaught* da yaklaşıyordu ve Dawnseeker'ın arka kalesinin tepesinde Dior'u görebiliyorduk, Unbound gemisi gemiye çıkmaya hazırlanırken kükrüyordu.

"Biz..."

"Ama Maryn çoktan gitmişti, bir kez daha kanatlı bir sürüye dönüşmüştü; artık yüzlerce değil, *binlerce* güve. Biz de onu takip ettik, dağıldık ve okyanusun dalgaları üzerinde uçtuk, içini boşaltılmış *Child'ı*, güvertesi kırmızıya boyanmış halde geride bıraktık.

"Tabanca dumanı ve siyah ignis ateşi, parıldayan çelik ve gürleyen davullar, çığlık atan adamlar ve sıçrayan kan; bu, içine düştüğümüz cehennemdi. Kancalar atılmıştı, demir kancalar Seeker'ın yan tarafına saplanmıştı ve *Hellspawn'ı* gemiye çıkacak kadar yaklaştırmıştı. Savaş çılgınca devam ediyordu, kalkanlar parçalanmış, kılıçlar kırılmış, karınlar deşilmiş ve kafalar koparılmıştı. Grail kıçtaydı, Phoebe kalesine çıkan merdivenleri koruyordu, dirseklerine kadar kırmızıya bulanmıştı. Kavganın ortasında iki soylu gördük: güçlü bir savaş çekiciyle iri yarı bir haydut ve bir çift tekerlekli kilitli tabancayla hızlı bir tabancacı
—ikisi de Ironheart'lardı, elleri cinayetle, gözleri nefretle doluydu.

"Savaş neredeyse berabereydi, ama *Onslaught* yaklaşıyordu, kavga hazırdı. Ve Forever King, Dior Lachance'ı canlı istiyordu, ama bu deniz kurtlarının saldırılarını sürdürürken gösterdikleri pervasızlık, onlara karşı kiminle savaştıklarını bilmediklerini gösteriyordu.

“Bir salve Dawnseeker'ın yan tarafını parçaladı, ahşabı ve eti parçaladı. Dior ve Reyne siper almak için daldılar, Phoebe bir varilin tüm gücünü üstüne alırken kükredi. Et cadısı gümüş olmayan bir darbeyle öldürülemezdi, ama bu onun zarar görmeyeceği anlamına gelmiyordu — sol kolu kemiğe kadar parçalanmış, yan tarafı kaburgalarına kadar derisi yüzülmüştü. Highlander, *Onslaught* ona demir çengellerini fırlatınca bir dizinin üzerine çöktü. Ve kavganın ortasına, savaş çekicini yüksekçe kaldırarak dişlerini gösteren iri yarı Ironheart haydutu girdi.

"Dior çığlık attı, *Onslaught* ona çarptığında sesi neredeyse kayboldu. Arayıcı'nın iskele tarafı. Phoebe ön kolunu kaldırdı, kemikler çıtırdadı ve

Ama darbeyi savuşturmasına rağmen, haydut tek başına savaşmıyordu; Voss'lu tabancalı adam şimdi iki tekerlekli tabancayı kaldırıp ateş ediyordu.

"İlk atış Phoebe'nin omzunu deldi ve onu kırmızı bir yağmur altında çaprazlamasına savurdu. Ama ikincisi daha isabetliydi, fleshwitch'in gözüne isabet etti ve kafatasının arkasını patlattı. Dior tekrar çığlık attı, Reyne kan ve beyin parçalarıyla kaplanınca irkildi. Phoebe'nin cesedi korkuluktan aşağı yuvarlandı ve kızlara doğru hücum eden haydut, azgın sulara çarptı. Onların kim olduklarını bilmiyordu ve umursamıyor gibiydi; sadece Dior'un bizim çetemizin bir tür lideri olduğunu biliyordu.

Dior, burada savaşmaya hazır olmadığını, sanguimancy'sinin bu fırtınaya karşı hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Bunun yerine, Reyne'nin kılıcını aldı. Yumruğunu kılıcın uzunluğu boyunca kaldırdı, Grail çığlık attı, ama iş bitmişti, gümüş çelik onun kanıyla kutsanmıştı. Reyne dönerek, hücum eden vampire kılıcını kaldırdı, gözleri bıçak keskinliğinde daraldı.

"En garde."

“Demirkalp daha hızlı, daha güçlüydü ve çelikten korkmuyordu. Yine de gerçek bir kılıç ustası değildi; sadece büyüklüğü ve gücüyle galip gelmeye alışmıştı. Ama o gün, Montfort'un Kılıç Şarkıcıları tarafından eğitilmiş, Cennetin Varisi'nin kanıyla kutsanmış gümüş çelikle silahlanmış bir düşmanla karşı karşıya kaldı. Reyne ilk darbesini savuşturup, ikinci darbesini yüzüne hızlı bir karşılıkla vurduğunda, Demirkalp beden büyüklüğü ve gücün ne kadar değersiz olduğunu anladı.

Gümüş çelik yanağını kesti - Voss'un çocuğu için sadece bir çizik. Ama Dior'un kanı etine değdiğinde, geriye doğru eğildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir ses duyduk, ama sadece bir ses değil, bir... *his*. Sanki tüm dünya sallandı ve sonra durdu. Ve sonra ateş doğdu, bir meleğin kılıcını eritecek kadar sıcak ve Ironheart'ın derisi üzerinde kaynayan beyaz sıcaklıkta.

“O *çığlık attı,* acı içinde, köpürerek. Ateş yüzünü, ceketini sardı.
paltosunu, ölü eti kayıp yaz günlerinde çıra gibi tutuştu. Ve sonra başı omuzlarından düştü — omurgası Nineswords'un piçinin eliyle ikiye bölündü.

"İşte *benim* kızım," diye fısıldadı Dior.

Reyne, kanlı kılıcını çevirerek sırıttı. Ancak prensesin zaferi kısa sürdü. Düşmanının külleri güverteye düşerken, daha fazla Demirkalp savaşa katıldı; *Onslaught'tan* atlayarak kıç güvertesine indiler. Üç kişi daha vardı: kaptanın paltosunu giymiş tek gözlü bir haydut, bira fıçısı gibi göbeği olan bir adam ve avcı kıyafetleri giymiş, kızıl saçlarını katil örgüsüyle bağlamış çevik bir kadın. Bu sonuncusu bize tanıdık geldi, ancak kaosun içinde onu tanıyamadık. Maryn'in arkasındaki kavgaya doğru uçarak, bu yeni gelenler onu öldürmeden önce Dior'a ulaşmaya çalışıyordu.

"Prenses kaptanla karşılaştı, ama bira göbeği iki bıçak çekti, o ve kızıl saçlı kadın Reyne'nin kılıcını atlatarak yanından geçtiler. Başka seçeneği kalmayan Dior elini uzattı.

"Kan parlak bir yay çizerek sıçradı, ama vampirler çok hızlıydı, damlacıkların altında dans ederek hızla yaklaşıyorlardı. Dişlerini sıkarak, San Michon'un Kutsal Kase'si daha fazla kan akmasını istedi, birleşerek, katılaşarak, iradesiyle damlayan kırmızı bir kılıç haline geldi.

"Bira göbeği, gördüklerini anlamadan, yılmadan ilerledi. Ama kırmızı kadın o anda durdu, siyah ignis sisi, dans eden közler ve tabanca dumanının arasından gözlerini kısarak baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonunda fısıldadı...

"*Lachance*."

"Onu şimdi tanıdık; bir ömür önce bir düşman. Gabriel ve Dior, Danton Voss'u cehenneme gönderirken, Mère'de kavga ederken onu kardeşlerinin arasında hayal edebiliyorduk. Çünkü bu, Vellene'nin Canavarı'nın köpeklerinden biriydi, efendisinin ölümünden ve babasının hoşnutsuzluğundan sağ kurtulmuş, görünüşe göre şimdi onun filosunda hizmet ediyordu.

"Roisin..." diye fısıldadı Dior.

Ve sonra Maryn geldi.

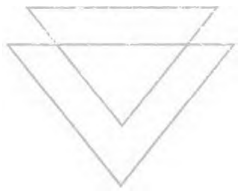
Kızıl bir fırtına güverteyi sardı. Beer-Belly'nin çığlığını, Reyne'nin kılıcının ölü kaptanın kılıcına çarptığını duyduk. Biz de aşağı indi, yüzlerce damlacık tek bir damlacık haline geldi, katliamı yarıp kaptanın sırtına saplandı. Ironheart sendeledi, bıçağımız omurgasında dumanlı bir yara açtı. Reyne'nin kutsanmış bıçağı derisini kestiğinde acı içindeki inlemesi çığlığa dönüştü, vücudu alevler içinde kaldı.

"Savaşın gidişatı değişiyordu, Ironhearts yeniliyordu, Dior'un adamları kırılan kölelerini bıçak gibi kesiyorlardı. Ve o kanlı çılgınlığın ortasında, savaşan, çığlık atan ve ölen adamların arasında, Kızıl Roisin Dior'a bakarak dişlerinin arasından soğuk bir söz fısıldadı.

"Kralım yakında seninle görüşecek."

"Ve dönerek, Demirkalp bir mızrak gibi suya daldı."

XIV
BÜTÜN DÜNYA BİR MEZAR

"ŞAFAK bizim oldu.

Onslaught alevler içindeydi, dalgaların altına kayarken omurgası çatırdadı. Hellspawn'ın silahları sessizdi ve *Shadowchild*, güvertesi cesetlerle dolu, sisin içinde cansızca sürükleniyordu. Dior, gözleri fal taşı gibi açılmış, kırmızı lekelerle kaplı, tüm bunların ortasında duruyordu. Ancak, güvertede hala savaşan birkaç grup adam dışında, savaş bitmişti.

"Zafer!" diye bağırdı Capitaine á Connell, kırmızı kılıcını kaldırarak. *"Graaaaiiil için!"*

“Çığlık yayıldı, erkekler bağırıyor, kucaklaşıyor, Dior'un adını haykırıyordu. Ama dövülmüş ve yaralanmış olmasına rağmen, Grail kutlamalarla vakit kaybetmedi, kanla kaplı güverteye sendeleyerek indi ve yaralı adamlarının üzerine kırmızı ellerini koydu. Onun ölmek üzere olanları iyileştirdiğini görmek kalbimizi coşturdu ve ben*, bunun* önümüzdeki gecelerde en büyük gücümüz olacağını biliyordum. Gerçek şu ki, savaşta ölenlerin sayısı azdır, seigneur. Çoğu daha sonra ölüyor — kan kaybı ve sepsis, ölümcül darbelerden daha fazla can alıyor. Ancak çatışmamızda bir avuç Unbound açıkça öldürülmüş olsa da, yaralı ama nefes alan herkes artık Dior'un kutsal kanıyla kurtarılabilirdi.

Maryn çark işareti yaptı ve fısıldayarak, "*Sana şükürler olsun, ey Tanrım*" dedi.

"Yardım edin!"

“Çığlık zayıftı, çırpınan dalgalar tarafından neredeyse yutulmuştu.

"Yardım edin!"

Elaina pençelerini korkuluğa dayamış, köpek denize doğru havlıyordu. Reyne kıç tarafına koştu, biz de onun yanında, dalgalara bakıyorduk. Uzakta, arkamızda iki siluet gördük: ıslak, simsiyah saçlı yakışıklı bir beyefendi ve kollarında tuttuğu kızıl saçlı bir kadın.

"Phoebe..." Prenses tısladı ve zincirli gömleğini yırttı.

Reyne ve biz sessizce daldık, suya aynı anda çarptık. Birlikte yüzdük, dalgaların ve çırpınışların arasından, el sallayan köpek çocuğa doğru. Joaquin, Phoebe denize düştüğünde gemiden atlamış olmalıydı — kavgada onun düşüşünü fark edecek kadar aklı başında ve onu zırhıyla su üstünde tutacak kadar güçlü tek kişi oydu. Ama M. Marenn'in gücü artık tükeniyordu, et cadısı kollarında ölü bir yük gibiydi, gözündeki ve kafatasındaki korkunç yaradan kan akıyordu.

"Önce delikanlıya ulaştık, Phoebe'yi su seviyesinin üzerine kaldırdık, Reyne de kısa süre sonra geldi. Üçümüz, dördüncümüzü sürükleyerek *Dawnseeker'a* geri yüzdük*,* Unbound güverte kenarında toplandı, Capitaine á Connell bize bir halat attı ve Elaina panik içinde daireler çizerek koştu. Halatı tuttuk, dalgalardan yukarı çektik ve Joaquin'in yardımıyla Phoebe'nin ağırlığını destekledik. Homurdanarak kendimizi güverteye çektik, kanlı duskdancer yanımızda güvertede uzanıyordu. Dior, Phoebe'nin yanına diz çöktü, kırmızı elini kaldırmış ve hazırdı. Ama kafasına isabet eden kurşun gümüş değil kurşundu ve fleshwitch'in yaraları çoktan iyileşmeye başlamıştı.

"Eğer onun batmasına izin verilseydi...

"Aferin, Joaquin," diye nefes nefese söyledi Reyne, tuzlu suyla ıslanmış örgüsünü yüzünden çekerek.

"Delikanlı sadece başını salladı, konuşacak kadar gücü kalmamıştı, insanlar sırtını okşarken ve Elaina yüzüne salya akıtarken yorgun bir gülümsemeyi başardı. Phoebe kırmızı öksürdü, karnının üstüne yuvarlandı, patlamış gözünden kan akarken inledi.

"Beyaz tenli bir Nordish orospusu için..."

"Avcı çocuk sırıttı, Phoebe'nin omuzlarını okşadı. Sırılsıklam buklelerinin altında neredeyse gizlenmiş olsa da, et cadısının hayvani bakışları bana kaydı.

"Teşekkürler, maebh'lair," diye homurdandı.

"Rica ederim, et cadısı."

"Rahat bir nefes alan Dior, titrek bacaklarıyla ayağa kalktı ve etrafındaki kanla kaplı güverteye baktı. İlk savaşımız muhteşemdi ve zaferimiz çok pahalıya mal olmamıştı. Ama hepimiz savaşımızın daha yeni başladığını biliyorduk.

"O seni tanıyordu."

"Konuşan Reyne'di, çalkantılı dalgalara bakarak.

"Suya kaçan Voss. O senin kim olduğunu biliyordu." Dior başını salladı, gözleri şimdi doğuya bakıyordu. "Adı Roisin. Roisin

Kızıl. O, Danton'un av köpeklerinden biriydi. Gabe, Celene ve ben geçen yıl Mère'de onunla savaştık.

"Vellene Canavarı öldürüldüğünde kaçtı," dedik, Grail'in güvertesine katılarak. "Fabién'in başarısızlığı nedeniyle onu öldürdüğünü düşündük."

"*Hayır.*"

Maryn konuşurken tüm gözler ona çevrildi, birçoğu bu manzarayı görünce titredi. Bir çocuk, porselen tenli ve güzel elbiseli, sayısız kurbanının kanıyla sırılsıklam.

"*Yalancı. Dinden dönmüş. Cehennemin kara kalpli hizmetkarı. Fabién Voss kesinlikle bunların hepsidir. Ama soylu Demir Kalpler o kadar da fazla değildir ki, öfkeyle onları bir kenara atabilir. Bu dünyada o kanlı tiranın değer verdiği bir şey varsa, o da ailedir*."

"Ve ona bunu söylemeye gidiyor," diye fısıldadı Dior. "Benim burada olduğumu." "Belki de zaten biliyordur," diye cevapladık. "Fabién isterse hizmetkarlarının zihinlerini okuyabilir. Bu sabah bizi izlemiyor muydu, kim bilebilir?

bu sabah bizi izlemiyordu ki?

Maryn sert ve soğuk gözlerle başını salladı. "*Augustin'e doğru tüm hızımızla yelken açmalıyız*."

“Capitaine á Connell o anda, karanlık ve kasvetli gökyüzüne baktı.

"Fırtına geliyor."

“Ama Maryn Anne sadece

gülümsedi. *“‘Fırtına* biziz.’

"Emir verildi, aceleyle onarımlar yapıldı, *Seeker* Voss silahları tarafından derinden yaralandı. Çalkantılı dalgaların üzerinde topallayarak, doğuya, hep doğuya doğru ilerledik. Sisler önümüzde inceldi

gün batımı güneşi yükseliyordu ve aylarca denizde geçirdikten sonra, önümüzdeki perdeden nihayet, *şükürler olsun ki* hedefimizi gördük.

Reyne, Dior'un elini tuttu ve gri sisin içinde fısıldadı. "Elidaen..."

"Augustin hanedanının efsanevi vatanı. Onu aramak için çok uzun zaman harcadıktan sonra, vardığımız yer aslında kasvetli bir yerdi; beyaz dalgalar karanlık kayalıkları kemiriyor, şist kıyılar hala gri buzla kaplıydı. Yaz henüz bitmemişti, kısa sonbahar henüz gelmemişti, ama Elidaen'in karları bir şekilde tam olarak erimemişti ve o kıyıdaki fırtına, buzlu pençeleri ve donmuş dişleriyle bir canavardı. Yine de Seeker'ın güvertesinde bir sevinç çığlığı yükseldi, davullarımız iki kat hızla çalmaya başladı, kürekler bıçak gibi suyu kesiyordu.

"O ne?" diye sordu Dior.

Grail'in sorusu adamlar arasında tekrarlanırken heyecan azaldı. Önümüzdeki siste ışıklar gördük; bir çift titrek, koyu kahverengi parıltı, o kadar derindi ki neredeyse kırmızıydı.

"Deniz fenerleri mi?" diye sordu Joaquin.

"Hayır, M. Marenn." Başımı salladım. "Deniz feneri değil."

Dior volta atmayı bıraktı ve bize döndü. "Celene?" "Vise.

Yanıyor."

“Sessizlikte sözlerim yankılandı ve ardından hiçbir tezahürat duyulmadı. Önümüzdeki sislerin arasından, Béni Nehri'nin kuzey ve güney kıyılarını koruyan, doğal bir taş köprüyle birbirine bağlanan, uçurumun tepesindeki şatoların kasvetli silüetleri yükseldi. Burası, Elidaen'in on yedinci imparatorunun başkentinin güney kanadını korumak için inşa ettiği efsanevi Vise kalesiydi. Ancak *Seeker* dalgaları ve rüzgarı yararak ilerlerken, kükürtlü kar ve tuzlu su kokusunun üstüne ölüm kokusu yükseldi ve herkes bir zamanlar yükselen Vise surlarının yıkıldığını, taşların hala yanan birkaç ateşle karardığını, o güçlü kalelerin içleri boşalmış kabuklara dönüştüğünü gördü.

"Tatlı Ay Anneler," diye fısıldadı Phoebe. *"Şuna bakın..."*

"Güvertede kasvetli mırıldanmalar yayıldı, Unbound üyeleri birbirlerine korku dolu gözlerle baktılar. Béni'nin ağzına doğru kürek çekerken, sudan boğulmuş denizcilerin elleri gibi yükselen şekiller gördük. Bunların *direkler* olduğunu anladık. Onlarca direk; büyük gemilerin enkazları, parçalanmış ve körfezin dibine dağılmış,

parçalanmış yelkenler, güvertelerini kaplayan cesetlerin üzerine kefen gibi örtülmüştü. Kanvas üzerinde Augustin Hanesi'nin tek boynuzlu atı ve beş çapraz kılıcı ile Blood Voss'un kasvetli beyaz kuzgunlarını gördük.

"Burada ne oldu böyle?" diye fısıldadı Joaquin.

"Sapphire Host." Capitaine á Connell tekerlek işareti yaptı. "İmparator Alexandre'ın filosu. Bu dünyanın gördüğü en büyük donanma. *Yok oldu*."

"Voss bunun bedelini ağır ödedi," diye mırıldandı Reyne, kuzgun yelkenlere başını sallayarak.

"Bunun adil olduğunu düşünüyor olmalı," dedi kaptan, yukarıdaki yıkılmış kalelere bakarak.

"Peki ya başkent?" diye sordu Joaquin.

Á Connell sadece başını salladı, diğerleri gibi o da hiçbir şey bilmiyordu. Herkes, kıç tarafında kasvetli ve solgun bir şekilde duran Dior'a baktı.

gözleri kıyı şeridine sabitlenmişti, *Seeker* Béni'nin ağzına giderek yaklaşıyordu. O nehrin yukarısında bizi neyin beklediğini kimse bilmiyordu. Kuşatma altındaki bir şehir mi? Harabeye dönmüş bir başkent mi? Beş Katlı Taht'a çoktan oturmuş bir Ebedi Kral mı?

Onun bakışlarını takip ettik ve parçalanmış keresteler ve parçalanmış cesetlerin arasında, tuzlu suda yürüyen soluk bir siluet gördük. Bir çocuk olduğunu fark ettim. On iki yaşından büyük değildi. Vücuduna sırılsıklam denizci kıyafetleri asılıydı — diz boyu pantolon ve Elidaeni sarısı bir boyun atkısı. Suda kaldığı süre boyunca şişmiş, çok uzun süredir ölü olanların sendeleyen yürüyüşüyle sığ sularda ilerliyordu. Dizlerinin üzerine çöküp, başka bir ölü denizciye yapışarak, suyla şişmiş etine dişlerini geçirdiğini izledik. Ama biz yanından geçerken, o ölü çocuk ağzını ziyafetinden kaldırdı, iğne gibi dişlerinden kokuşmuş kan sızarken, Dior'a bakıyordu.

"Sanki Kutsal Kase'ye uzanır gibi bir elini kaldırdı. Dior da yaralı elini aynı şekilde kaldırdı. Hastaları iyileştiren, ölmek üzere olanları kurtaran o el. Tanrı'nın Kızıl Eli.

"Ve o soğuk ve kanlı şafakta, ölü çocuk *çığlık attı*.

“Tanrım, ne korkunç bir sesdi. Kulakları sağır eden. Kalbi parçalayan. Soğukluğu Dawnseeker'ın güvertelerini yıkadı ve her ruhu ıslattı. Sanki bu çocuk, çürümüş, suyla dolu beyninin bir köşesinde, her şeyi bilen bir köşesinde,

onun iyileştirdiği tüm yaralara, kurtardığı tüm canlara rağmen, *onu* kurtaramayacağını biliyordu sanki.

"On iki yaşından büyük değildi.

“Dior çenesini sıktı. Yaralı parmaklarını yumruk haline getirdi. “‘Yola devam et, Kaptan.

"Ve biz de öyle yaptık. O cesetlerle dolu ağzı geçip, ötesindeki Béni sularına doğru. *Dawnseeker'da* artık kimse konuşmuyordu*;* her biri az önce gördükleri manzaraya kapılmış, nehrin yukarısında onları neyin beklediğini merak ediyorlardı. Rüzgâr ölüm kadar soğuktu ve bu bize garip geldi; çünkü Elidaen'de şu anda sert bir yaz hüküm sürse de, Béni kıyı şeridindeki donlar erimemişti, ölü ağaçlar buz sarkıtlarıyla süslenmişti. Nehirde ilerlerken ağır bir gümbürtü duyuldu; buzun şarkısı, şimdi gemimizin gövdesine çarpıyordu. Havada çürüme kokusu yoktu. Mezarlarından çıkarılmış cesetlerin kokusu ya da küflenmiş mantarların kokusu yoktu. Sadece hafif bir kükürt kokusu vardı, şimdi de ...

"Duman," diye homurdandı Phoebe.

Rüzgâr, uluyan ve vahşi bir canavara dönüşmüştü, Unbound şaşkın gözlerle gökyüzüne bakıyordu. O anda *kar* yağmaya başladı*;* sanki yaz sadece bir rüya olmuş gibi. Yıkılmış ve devrilmiş gözetleme kuleleri ve nöbetçi kulübelerinin yanından geçtik. Balıkçı kasabaları yerle bir olmuştu. Bir yıkım, buz kütleleri kalınlaşıyor, karlar yoğunlaşıyordu.

"D-Dior..."

"Grail, sesimizdeki acıyı hissederek, konuştuğumuz sırada döndü. Titreyen elimizi kaldırdığımızda gözleri fal taşı gibi açıldı, derimizden ince dumanlar yükseliyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Su mu?"

Maryn başını salladı ve teknenin kenarına baktı. *'Taze oluyor, kutsal çocuk*.

"Git. Mümkün olduğunca çabuk karaya çıkacağız."

Onun dediğini yaptık ve gözleri fal taşı gibi açılmış Unbound'u geçerek ana güverteye indik. Tabutlarımız aşağıdan yukarı getirilmişti, Maryn'in mermer meleği, ambarında sakladığım ağır çam ağacından yapılmış tabutun yanına yerleştirilmişti; *Dawnseeker* batarsa güverte altında mahsur kalmak istemiyorduk. Acı giderek artıyordu; derimizde ateş yanıyor ve

kemiklerimizde korku vardı ve nehrin gücü o kadar büyüktü ki, bizim yerimize nöbet tutması için kelebeğimizi bile bırakamadık. Maryn, lahitine girerken bana başını salladı ve ben de derim kabarcıklar içinde, gözlerim kanarken, bizimkine gömüldüm. Titreyen ellerimizle kapağı kapattık, altımızda soğuk toprak ve etrafımızda pürüzlü ahşap vardı, acı hafiflemeye başladığında Tanrı'ya şükrederek fısıldadık.

"Ama korku devam etti.

"Tamamen duyarsız değildik, hala koku alabiliyor, duyabiliyorduk; yaklaşan yanmış tahta ve yanan et kokusu, çeliğin, fırtınanın ve çığlıkların zayıf sesi. Kalınlaşan buz gövdeye çarpıyordu, o kırmızı kokunun içinden ilerledik, rüzgar öfkeyle uluyordu ve o ruhsuz feryadın üstünde, kıç güvertesinden bir çığlık duyduk.

"Augustin!" diye bağırdı Joaquin. "*Augustin!"*

Denizde uzun süre geçirdikten sonra nihayet ona ulaştığımız için sevinç çığlıkları yükseldi. Ama kısa süre sonra dehşet çığlıkları, fısıltılı küfürler ve dualar geldi. Savaş şarkısı daha da yükseldi, katliam kokusu yayıldı ve biz küçük tahta kutumuzun içinde çaresizce yumruklarımızı sıktık, neye yaklaştığımızı ya da neyin bize yaklaştığını bilmiyorduk.

“Toplar patladı, ahşaplar parçalandı, *Dawnseeker* sallandı. Dior'un kükremesini, acı çığlıklarını, *'Sails starboard! ' (Sancak tarafına yelken açın!)* haykırışlarını, Seeker'ın silahlarının uğultusunu ve daha büyük köpeklerin havlamalarını duyduk. Ahşaplar parçalandı, donanımlar koptu, adamlar acı içinde bağırdı ve biz de onlarla birlikte inledik. Yaptığım her şey, verdiğim her şey, ve işte oradaydım, işe yaramaz ve değersiz. O anlar, tüm savaşım boyunca yaşadığım en zor anlardı, sanırım. *Yıllar* gibi gelen o sessiz dakikalar. O kutuda bir solucan gibi sıkışıp kalmış, kör, güçsüz, bir kez daha gerçekte ne olduğumu hatırladım.

"Kutsanmış değil, lanetlenmiş.

Çarpışma, çığlıklar, çalan çeliğin ilahisi gittikçe yükseliyordu. Ve tüm bunların altında, kokusunu alabiliyorduk; o kadar çok kan akıyordu ki, bir nehir olmalıydı. Daha yüksek, daha derin, daha keskin ama daha az yoğun olmayan, bir mezarlık kokusu yükseliyordu, ölüm kokusu o kadar yoğun ve olgunlaşmıştı ki, bizi tamamen yutacak gibi görünüyordu. Ve o anda kokladığımız şeyin ne olduğunu anladım.

"Sefil.

“O kadar çok sayıda sefil ki, tüm dünyayı bir mezara çevirebilirler.

"Top tekrar patladı, ahşap parçalandı ve kanvas yırtıldı. *'Savunmaya hazırlanın!'* diye bir haykırış duyuldu ve ben bunu atlatmak için Tanrı'dan güç diledim. Gürültü, kargaşa ve isyanın üstünde, Dior'un haykırışını duyduk ve bu sesle tüylerimiz diken diken oldu.

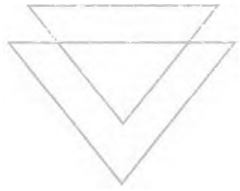
"Cesaret şimdi! Tanrı sizinle olsun..."

“Ve sonra gürültülü ve keskin bir çarpma sesi geldi. Yüzlerce tahta kirişin çatlaması, kırılan omurganın gürültüsü. Bir şey Seeker'ın sancak tarafına çarptı ve tabutumuzun yana doğru savrulduğunu, aniden ağırlıksız hale geldiğini hissettim. Kapakların uçup gitmesini engellemek için pençelerimizi kapağa geçirmeyi akıl ettim, ama sonra ben de uçmaya başladım; ben ve küçük çam tabutum, bir çocuk oyuncağı gibi havada yuvarlanıyorduk. Nereye gittiğimizi bilerek çığlık attık — nehre, aman Tanrım, NEHRE — artık dua etmekten başka çaremiz yoktu. Sonra suya çarptık, dünya ters döndü. İçimdeki sesler, hepsi de dehşet içinde, en yüksek sesle Wulfric, çığlık attı; bu kadar çok şey vermiş, bu kadar yol gelmiş, sonunda burada düşmek.

Su, hızlı ve şok edici derecede soğuk bir şekilde tabutumuza doldu. Son nefesimizle, yukarıdaki Tanrı'ya haykırdık.

Ve aşağı, karanlığın derinliklerine battık."

XV
BENİM İÇİN KAN AĞLA

"PEKİ." JEAN-FRANÇOIS boğazını temizledi ve kalemini daldırdı. "Siktir?"

Son Liathe nehrin karşısına baktı, solgun dudakları kıvrıldı.

"Hem şair hem de tarihçi. Çok yetenekli bir yaratıksınız, Marki."

"Dikkatli olun, M^lle^Castia." Vampir, hala meşaleleriyle hazır bekleyen kölelerine anlamlı bir bakış attı. "Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu konuşma şimdiye kadar oldukça keyifli geçti. Gözyaşları veya çığlıklarla sona ermesini hiç istemem."

Son Liathe gülümsedi.

"Birini diğerine tercih ederim."

"Nasıl hayatta kaldın?" diye sordu tarihçi. "Taze akan suya dalmak, Ironheart olsun ya da olmasın, bizim türümüz için ölüm demektir."

"Hâlâ tabutumuzun içindeydik." Celene omuz silkti, siyah gözleri aralarındaki hızlı akıntılara bakıyordu. "Biz kithler bu tabutlarla nehirleri geçebiliriz. Görünüşe göre bu tabutlarla *batabiliriz* de. Teknik bir ayrıntı sanırım, ama buna kızacak durumda değildik. Yine de, sular içeri dolarken ve karanlık bizi yutarken, yok olmadığımız düşüncesi pek de teselli vermiyordu. Tabutumuzun içinde güvende olabilirdik, ama kesinlikle oradan *çıkamazdık*. Ve tabut Béni'nin dibine çarparak durduğunda, kapana kısıldığımızı kesin olarak anladık.

“Bu düşünce yeterince korkutucu olabilirdi, ama daha kötüsü, savaşın hala devam ettiği ve Dior'a yardım etmenin hiçbir yolu olmadığı gerçeğiydi. Ne kadar derine battığımızı bilmiyordum, ama *çok derine* batmıştık. Sessiz top sesleri ve çığlıklar duyuyorduk, ama dünyanın ve içindeki her canlının kaderi tehlikede olduğu dışında neler olup bittiğini bilmiyorduk.

“Ve orada yatıyorduk. Tamamen, tamamen çaresiz.

“Aptal.

"Sesi kafamda yankılandı; akıl hocası, usta, canavar.

"*'Şimdi değil, Wulfric,*' diye tısladım.

"*Şimdi değilse, ne zaman?*

"Bu talep, kafatasımın içindeki karanlıkta yankılandı. Ve bedenim hala o sulu mezarda batmış olsa da, etrafımdaki duvarların dalgalandığını hissettim.

"Ayaklarımın altındaki zemin kayıyordu. "Etrafımdaki her şey bozulmuştu...

“Bunun Wulfric'in yeteneklerinin bir sonucu mu olduğunu söyleyemem. Kendi korkumun bir ürünü müydü? Yanılsama mı, illüzyon mu, yoksa ikisinin arasında bir şey mi? Ama kendimi o anda geniş bir odanın ortasında buldum. Sadece zihnimle yaratılmış bir oda. Duvarlar büyük bir katedral gibi daireseldi, hepsi parlak gümüşten yapılmıştı — binlerce ayna, binlerce yansıtıcı.

“Ve her bir parlak yüzeyden bana bakan, onun hırlayan yüzünü gördüm.

"Bunun senin gücünün ötesinde olduğunu ne zaman kabul edeceksin?" diye sordu.

"*Asla,*" diye cevap verdim.

"Başarısız olmak için kaç farklı yol bulabilirsin?

"Ölçütümüz, kaç kez tökezlediğimiz değil, kaç kez ayağa kalktığımızdır."

"Peki bundan nasıl kalkacaksın?" diye tısladı, etrafımdaki cama öfkeyle saldırarak. *"Burada, bu kerestelerin çürümesini ve etimizin kemiklerimizden akıp gitmesini mi bekleyeceğiz?"*

“Yumruklarını aynalara vurdu, camlar onun yumruklarına maruz kalınca dalgalandı. Ama ne kadar korkmuş olsam da, ne kadar üzgün olsam da, ona karşı dik durdum.

"Kemiklerim. Vücudum. Seni yendim." *"Beni ihanet ettin.*"

"*Senin bana yaptığından daha fazla değil. Ve bunun için üzgünüm. Ama artık efendi benim*."

Wulfric geri çekildi, gümüş rengi yüzeylerin ötesine battı. Ama o anda zihnimin katedralinde başka bir ses yankılandı, kara ve nefretle kaynayan bir ses.

"*Sen hiçbir şeyin efendisi değilsin*."

“Sırtımdaki aynalarda yükselen yeni gelen kişiye dönerek iç geçirdim.

"Prens Aléne. Bize katıldığınız için ne kadar naziksiniz."

Terör, yansımaların ötesinden bana bakıyordu; koromun bir üyesi daha. Gözleri boş bir sonsuzluktu, düşünceleri sevgisiz bir hayat kadar soğuktu.

"Babam senin hayallerini mahvedecek, çocuk. *Ve bakışları, kızını öldüren yavruya düştüğünde, cehennem azabı yaşayacaksın..."*

"*Sessiz ol, köpek,*" diye tısladı Wulfric, Aléne'nin karşısındaki aynalara yumruklarını vurarak. "*Burada konuşmaya hakkın yok. Ait olduğun karanlığa geri dön*."

"Bana köpek mi diyorsun?" Aléne güldü. *"Charbourg'un düşüşünden kaçan sen misin?"*

"*Köpek ve daha fazlası. Köpek gibi. Yalakalık yapan. Cehennemin kedisi*."

"*Ah, sevgili Wulfric*." Terör başını eğdi, keskin ve kötücül bir gülümsemeyle. "*Ne kadar zayıf alevin. Ne kadar değersiz öfken. Sen ve senin Faithless'ın tüm dünyayı kurutmaya çalıştınız. Ne ironik, seni burada benim yanımda sarhoş bulmak*."

"Sessiz olun. *İkiniz de*."

Emrimi haykırdığımda sessizlik çöktü, ama ne yazık ki uzun sürmedi. Aynaların arasında başka bir yüz titreyerek odaklandı, ruhumun katedralinde başka bir ses yükseldi — Dmitri Dyvok, her zamanki gibi kasvetli, yumuşak, sızlanan bir ses. "*Böyle mi bitecek? "*

"Tanrım, sızlanmayı keser misin?" Wulfric tükürdü. *"... Yoksa ne olur?"*

"*Sessiz olun, ikiniz de,*" diye bağırdı Aléne.

"Özür dilerim, madam, size mi sesleniyorlardı?

"Bana bu şekilde konuşma, velet. Ben senin büyüklerinim ve senin..."

O anda gümüşün üzerinde daha fazla yüz belirdi, sessizlikte daha fazla ses yükseldi; o geniş odada, suyun altındaki o kara mezarda bir kargaşa yükseldi, gümüşe vurarak tüm varlığımı ezip geçecekmiş gibi.

"Böyle bitemez, değil mi? Tanrım, yaptığımız onca şeyden sonra olmaz, değil mi?

"*O uzun karanlığa sessizce girmeyeceğim, yemin ederim*."

"*Kötü huylu, keçi sikici orospu çocuğu. Eğer biz etten olsaydık, senin derini yüzerdim..."*

"Ama biz etten kemikten değiliz, değil mi? O yüzden lütfen hepiniz çenenizi kapatın..."

"SESSİZ OLUN!

“Kükrememem karanlıkta yankılandı, aynalar titredi. Ve o korkunç koroda birçok ruh olsa da, içlerinde şarkı söyledikleri katedral *bendim*. Gevezelik sustu, aynalar suçlayıcı yüzlerden boşaldı, kafatasımın içinde sessizlik hüküm sürdü. Ve o sessizlikte, o gümüş camların üzerinde, altın sarısı buklelerle çerçevelenmiş tek bir yüz belirdi.

"Ölecek miyiz?" diye fısıldadı Victorine.

"*Muhtemelen.*"

“… Cehenneme mi gideceğiz?

O zaman iç geçirdim. Yalan söyleyecek gücüm kalmamıştı. *"Kesinlikle*."

Tabut sallandı, bir *gümbürtü* etrafımızdaki çerçeveyi salladı. O anda dehşet bizi sardı; kutunun kırılabileceği, bizimle nehir arasında hiçbir şeyin kalmayacağı düşüncesi. Ama daha sert bir gümbürtü daha duyuldu, ardından suyla boğuk bir ses geldi ve kendimizi kaldırıldığını, yükseldiğini, o cehennem gibi karanlıktan yükseldiğini hissettik. İçimdeki sesler aniden yine kargaşaya dönüştü; rahatlama, coşku, şekilsiz bir gevezelik kafatasımızın katedralini doldurdu. Parlak bir ışık karanlığımızı yırttı, tabutumuz ters çevrilirken etrafımızdaki aynalar odası parçalandı ve bizi ve buz gibi suyu karla kaplı bir kıyıya döktü.

"Sert eller bizi dikleştirdi, dumanla kaplı ışıkta onu tanıdığımızda kalbimiz burkuldu.

"Joaquin..."

“Delikanlı solgun ve somurtkan bir şekilde başını salladı. Köpeği Elaina, çaresizce havlayarak daireler çizerek koşuyordu. Joaquin sırılsıklamdı, dudakları ve tırnakları

maviye dönmüştü, ama yine de... "Bizi
kurtardın."

"Bana sonra teşekkür edersin, M^lle^Castia. Kutsal Kase'nin sana ihtiyacı var."

“Dior'dan bahsedilmesi, kemiklerimizdeki son şaşkınlık izlerini de silip süpürdü. Gözlerimizden sırılsıklam saçlarımızı çekip, durduğumuz kıyıya, parçalanmış iskelelere ve mendireklere baktık ve sonunda nerede olduğumuzu anladık.

"Tanrıya şükür..." diye fısıldadık.

“Nefes kesici büyüklükte dev bir metropol. Buzla kaplı nehrin karşısındaki Rive Sud'u görebiliyorduk; gökyüzüne duman kusmakta olan güçlü bir sanayi merkezi. Şehrin sıradan halkının, toprağının tuzu olan Rive Nord'un kıyısında duruyorduk. Ve merkezde, Béni'nin donmuş buz kütlelerinin ortasındaki büyük bir adada, başkentin atan kalbi Rive Cœur duruyordu. Ele geçirilemez kayalıkların tepesinde yükseliyordu; kilometrelerce uzunluğunda, beyaz taştan yapılmış yüksek surlar. Bu eski surların ötesinde, ünlü Cathédrale de Lumière'nin altın camdan kuleleri, Château Impérial'in kuleleri görünüyordu. *Burası*, dünyadaki imparatorluk gücünün kalbi ve ruhu olan büyük Augustin'di. Ancak bu surlar, San Maximille'in birleşme savaşını başlatmasından, oğulları ve torunlarının Beş Katlı Taht'ı kurmasından önce inşa edilmiş olsa da, dönen sis ve dumanın arasından görebiliyorduk...

"Bu şehir tamamen *mahvolmuş,*" dedi Joaquin.

“Avcı çocuğu doğruyu söylemişti. Yağan karların arasından, Rive Nord'da şiddetli yangınlar gördük; eski metropolün en azından bir kısmı alevler içindeydi. Rive Sud tamamen yok olmuştu, güçlü limanı hala donmuş su hattına kadar yerle bir olmuştu. Rive Cœur'u nehir kıyılarına bağlayan büyük köprülerin biri hariç hepsi yıkılmıştı; sanki Tanrı'nın yumrukları tarafından parçalanmış gibi enkaz haline gelmişti. Tek başına duran o köprü, soluk taştan ve geniş kemerlerden oluşan büyük bir yapıydı, Rive Cœur'u kuzey kıyımıza bağlayan son bağlantıydı.

"Şehir merkezine giden tek yol.

"Kara duman gökyüzüne doğru kıvrılıyordu ve güneş henüz batmamış olmasına rağmen, tüm metropol gece kadar karanlık ve soğuk bir sisle kaplıydı. Ancak sis ve donun, etrafımızdaki liman kenarındaki binaların arasında, koşan figürler görebiliyor, çelikten gelen zayıf şarkıları

ve ölen adamların çığlıklarını duyabiliyorduk. Savaş kuzey kıyısında şiddetleniyordu, büyük bir güç, solgun, kansız ve çürümüş, sokaklardan son köprüye doğru ilerliyor ve oradan da başkentin kalbine doğru.

"Yedi Şehit..." diye fısıldadık.

"Vampirler.

Hayal bile edemeyeceğimiz sayıda vampir. *"Joaquin, onu buldum!*

"Çığlığa döndük ve dört Callum'dan birinin Béni'den yüzeye çıktığını gördük, kırmızı saçları yanaklarına yapışmış halde 'Küçük olanın tabutu, burada aşağıda!' diye bağırıyordu.

"'Dior ikinizi bulmamız için bizi gönderdi," dedi Joaquin, bana dönerek. "Phoebe ve diğerleriyle birlikte savaşıyor, köprüye doğru ilerliyorlar. Ama Ölüler bitmek bilmiyor ve bizden önce kapıya ulaşırlarsa..." "Kesileceğiz." Dişlerimizi sıktık, tırnaklarımızı avuç içlerimize batırıp kan akmasına izin verdik. "Cesur Joaquin, Maryn'i getir. Ben Kutsal Kase'ye yardım edeceğim."

"Avcı çocuğu başını salladı ve Callum'a doğru ilerlemeye başladı. Arkamıza bakmadan, parçalanmış iskeleleri geçip dar sokakların labirentine daldık. Çelik ve çığlıkların oluşturduğu koro sesinin üstünde Dior'un sesi zayıf bir şekilde duyuluyordu, botlarımız yeni yağan kar ve yapışkan kırmızı çamurda kayıyordu. Kan, ayaklarımızın altındaki kaldırım taşlarını yıkamıştı, koştuğumuz sokaklar ve caddeler cesetlerle doluydu. Dengemi kaybetmiştim, kararsızdım, yarısı bitmiş bir savaşın ortasına dalmıştım; savaşın gidişatını tam olarak anlamamıştım. Tek bildiğim, Kutsal Kase'nin savaşın ortasında olduğuydu ve biz de o karmaşanın içine daldık.

"Sonraki saatler tam bir kaosdu, Tarihçi. Gördüklerimi ve yaptıklarımı tam olarak anlatacak kelimeler bulamıyorum. Dún Maergenn savaşında, her şey kanlı ve vahşi, kulakları sağır eden bir hareketlilik içindeydi, ama en azından savaş hatları netti: Bizim birliklerimiz savunmada olan Dyvok'a, Voss lejyonları ise arkamızdan *bize* saldırıyordu. Ama Rive Nord'da o kanlı öğleden sonra, hiçbir hat yoktu.

"Sokaklar dolambaçlı, apartmanlar yüksekti; bu, işgalci kuvvetlerin yönünü bulmasını engellemek için daha da iyiydi. Nehir kenarından sadece bir blok ötede, o sokakların her biri adeta

sular altında kalmıştı — Alexandre III'ün altın renkli cüppelerini giyen cesur adamlar, canlarını kurtarmak için kaçan şehir halkı ve daha önce hiç görmediğimiz kadar sefil bir kalabalık.

"Sayıları *imkansız* görünüyordu. Sonsuz bir çürümüş nehir, sokakları parçalıyor, yuvarlanıyor, tırmanıyor ve kendilerini çatıların üzerine fırlatıyorlardı. İlk başta hiçbir düzen, hiçbir mantık, hiçbir sebep yok gibi görünüyordu. Düzgün sıralar halinde ve düzenli bir şekilde savaşa giren adamlar yoktu. Sadece birbirlerine çarpan, çarpışan ve savrulan beden yığınları, pençeleri yırtan, dişleri delen ve ateşler yakan, çığlıkların üstüne yükselen kutsal kitap parçaları ve karanlığı delen gümüş ışık parlamaları vardı. Ve kan, Marki.

"Tanrım, *ne kadar* çok kan.

"Kendimizi çatıların üzerine attık, yuvarlanan ölülerin arasına, çürük, kan ve duman kokusu o kadar yoğundu ki, havayı pençeleyip tırnaklarımızın karardığını görebilirdik. Yokuş yukarı ilerlerken, savunmacılarla olduğu kadar saldırganlarla da savaştık - Alexandre'ın adamları benim dost olduğumu bilmiyorlardı. Vücudumuz yanan gümüş mermilerle delindi, saçlarımız alevli tatar yaylarıyla tutuştu. Duman gözlerimizi yaktı, kıvılcımlar cildimizi kavurdu, kanlı kılıçlarımız kilometrelerce uzanan ölü etleri biçti.

“Öldürdüğümüz sefil yaratıklar her şekil ve boyutta idi; genç ve yaşlı, erkek, kadın ve çocuk, bazıları o kadar çürümüş ki zar zor yürüyebiliyorlardı, diğerleri ise yüksek kanlılara yakın olacak kadar tazeydiler. Hiç bu kadar büyük, bu kadar korkunç bir savaş hayal etmemiştik. Blackheart'ın Dún Maergenn'e saldırısının ardından yaşananları görmüştük; Dyvok'un kutsal olmayan gücüyle o eski duvarlar enkaza dönüşmüştü. Ama Voss'ların gücü, demir gibi sert derilerinde ve çelik *gibi zihinlerinde* yatıyordu. Ve o mezbahaya, o katliama, o bitmek bilmeyen, açgözlü savaş çukuruna doğru ilerledikçe, k o r k u m daha da artıyordu."

Son Liathe sessizleşti, kara gözleri karanlık sulara daldı. Her zamanki gibi, Jean-François kendini savaşın içinde bulmuştu, Celene konuşurken kalemi hızla akıyordu. Ama şimdi sessizlik çöktü, sadece nehrin akıntısı bozuyordu, ve o başını kaldırıp kaşlarını kaldırdı.

"Neden korkuyordunuz, M^{lle}Castia?"

Celene hala sessizdi. Yağlı taşın üzerinde bacaklarını çaprazlamış, dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını dudaklarına götürmüştü. O anda bir heykel gibi görünüyordu — alabaster ve mürekkepten yapılmış korkunç bir şaheser. Sessiz olmasına rağmen, Jean-François onun kafasının içindekilerle konuşup konuşmadığını merak etti.

"M^lle^Cast—"

"Büyükbabam bir dahiydi. Bunu söylemek bana acı veriyor. Ama Fabién Voss, bu dünyanın gördüğü en yenilikçi askeri zeka olabilir. Günlerin ölümünden önceki gecelerde, sefil bir çocuk doğurmak, kith toplumunda utanç kaynağıydı. Dahası, tehlike kaynağıydı. Sonuçta gizlice yaşıyorduk. Ve açlıktan başka hiçbir şeyi anlayamayan, şekil bozuk bir aptal dünyaya getirmek, kişinin kapısına tehlikeyi davet etmekten başka bir şey değildi. Sefil olanlar, doğduklarında öldürülüyordu. Bir rahatsızlık, bir *utanç,* vampirlik durumunun talihsiz ama kaçınılmaz bir yan etkisi.

“Ancak gün batımından sonra sayıları arttığında, onların yararını ilk fark eden Fabién oldu. Ve onları en etkili şekilde kullanan da Fabién'di. Foulbloodlar aptal yaratıklardır. Yiyecek olan yere giderler, kendilerinden daha yaşlı ve güçlü olanların önünde korkarak sinerler, ancak çoğu karmaşık emirleri anlayacak zekaya sahip değildir. Büyükbabamın Nordlund'daki başarılarından sonra bile, diğer soyların kan lordları onları hala basit şok birlikleri olarak kullanıyordu. Top mermisi için yem, değirmen için öğütme malzemesi. Ama Vosslar, yetenekleri sayesinde sefil yaratıkların *zihnine* doğrudan seslenebilirler*,* Tarihçi. En çürümüş foulblood'ların bile anlayabileceği emirler verebilirler, bunu savaş alanında telepatik olarak yapabilirler. Ve o kaosun içinden yukarı doğru yolumuzu açarken, bunun *kaos* değil, gizli ve her şeyi gören eller tarafından yönetilen korkunç, çığlık dolu, kanlı bir bale olduğunu fark etmeye başladık.

"Sefil ordunun içinde yüksek kanlılar vardı. Çelik gözlü ve demir derili solgun figürler. Zorlanmadıkça savaşmazlar, kötü kanlıların öldürmesini tercih ederler. Ama sefil kalabalıkların arasında her zaman oradaydılar; onları ileri gönderip geri çekiyor, aldatıyor ve yanlara çekiyor, yem atıp katlediyorlardı. driven by an intellect no single kith could muster.

Resmi yukarıdan bütün olarak baktığımızda, sefil insanların, küçük bir kızken gördüğüm büyük kırlangıç sürülerinin yaptığı gibi hareket ettiklerini gördük; köyümüzün üzerindeki gökyüzünde dönüp duruyor, yuvarlanıyor ve kesiyorlardı. Ve her bir yüksek kanlının, geniş bir ağdaki tek bir iplik, büyük bir telepatik duvar halısındaki tek bir dikiş, dünya için bir requiem çalan büyük ve korkunç bir orkestradaki tek bir tel olduğunu fark ettik.

"Ve ben bu melodiyi yazan şefi tanıyordum.

"'Durun! Burada durun!'

“Tanıdık ses, önümüzdeki kargaşanın üstüne yükseldi ve kalbimizi şarkı söylemeye başladı.

“‘HATTI KORUYUN, KARDEŞLERİM!’

Çatıların üzerinden atlayarak, bir grup kötü kanlıyı yarıp geçtik. Karla kaplı kiremitlerin üzerinde koşarken, aşağıdaki kanla yıkanmış kaldırım taşlarına baktık.

Küçük bir meydan; dört dolambaçlı şehir yolunun kesiştiği nokta, her biri aceleyle dikilmiş kerestelerle veya yorgun adamlarla kapatılmıştı. Kanlı cüppelerinin üzerine Grail'in mührü veya İmparator Alexandre'nin tek boynuzlu atı ve kılıçları tebeşirle yazılmıştı. Etraflarında terk edilmiş apartmanlar yükseliyordu, bir zamanlar Melek Sanael olabilecek taş bir çeşme meydanın ortasında duruyordu, şimdi paramparça olmuştu. Ve o kırık meleğin yanında, et cadısı Dúnnsair ve güzel Prenses Reyne'nin yanında, biz ...

"Dior!

"Grail, imparatorun altın renkli üniformasını giymiş, yere düşmüş bir askerin yanında diz çökmüştü. Bir elinde kanlı bir hançer tutuyordu, diğer eliyle ise askerin parçalanmış boğazına bastırıyordu. Ama biz seslendiğimizde başını kaldırdı, kan ve külle kaplı yüzünde mavi gözleri parlıyordu.

"Celene!"

"Ne yapıyorsun?"

"Oh, ayin öncesi hızlıca bir bira ve fahişeler, ne halt yediğini sanıyorsun?"

"Yani neden ilerliyorsun? Her taraftan kuşatılmışsın..."

"Köprüye ulaşmalıyız! Garnizon, köprü ele geçirilirse onu havaya uçurma emri aldı! Köprü düşerse, Rive Cœur'a giremeyiz!"

"Patlatmak..."

“Yüksek çatıların üzerinden, duman ve karın içinden savaşın ortasına baktık. İmparatorun askerleri cesurca savaşıyordu, savaş rahipleri tarafından havada tutulan yanan tekerleklerin ışığı karanlığı yarıyor, alevler ve gümüşler ölülerin dalgasını kesiyordu. Ama yine de, son köprünün girişini koruyan büyük taş kapıya doğru, acımasızca geriye doğru itiliyorlardı. Bulunduğumuz yerden, o kapıların *arkasında* çalışan adamları görebiliyorduk; kalın kenevir ipleri desteklerin üzerinden aşağıya doğru uzanıyordu. Kemerlerin altına bağlanmış, yine kenevir ipleriyle bağlanmış variller gördük. Ve sonunda, Augustin'in diğer köprülerini parçalayan şeyin ne olduğunu anladık ve bu anlayış üzerimize soğuk su gibi çöktü.

"Tanrı'nın yumrukları değil, ama..." "Kara ignis," diye fısıldadık.

"Bunun mantığını anladık. Korkunç ikilemi de. Augustin'in savunucuları, Sonsuz Lejyon o kapıları aşmadan önce şehre giden son köprüyü yıkarsa, Sonsuz Kral'ın Rive Cœur'a giden tek yolunu kesebilirlerdi. Ama aynı zamanda şehirden çıkmanın son yolunu ve kendi kaçış şanslarını da kesmiş olacaklardı...

"Üç gündür onu korumak için savaşıyorlar!" diye bağırdı Dior. "Eğer onu yıkmak zorunda kalırlarsa, Augustin tamamen kesilmiş olacak, onlara *yardım* etmeliyiz!"

Dior'un kanlı elleriyle vurduğu asker kardan kalkarak ona şaşkınlıkla baktı. Boyu kısa, gözleri şaşı, neredeyse bir çocuk sayılabilecek yaştaydı, zırhı ve kılıcı demirci ocağından yeni çıkmış gibiydi. Daha yakından baktığımızda, onun grubunda düzinelerce yeni yüz gördük; çoğu imparatorun altın rengi kanlı cüppeleri giymişti, ama siviller de az değildi. Dior, tüm umutlar kaybolmadan önce, kanlı sokaklarda son köprüye doğru yolunu açmak için savaşıyordu. Ama yine de yol boyunca bulabildiği tüm masumları kurtarmak için zaman ayırmış, kendi kanlı elleriyle onları ölümün pençesinden kurtarmıştı.

"*Tanrım, ne kadar muhteşem bir kadındı...*

"Maryn *nerede lan*?" diye bağırdı. "Berbat bir durumdayız!"

"Joaquin onu buldu! Geliyor!"

"Bekleyemeyiz! Akşam karanlığı yaklaşıyor ve gece çöktüğünde iki kat daha güçlü olacaklar! Bu sokaklar lanet olası bir labirent, burada hiçbir şey göremiyoruz. Bize yolu gösterir misin?"

"Her zaman."

Dior ayağa kalktı ve etrafındaki askerlere baktı. İçindeki ateş, daha önce hiç görmediğimiz bir parlaklıkla yanıyordu; sanki denizde geçirdiği o aylar boyunca içinde biriktirdiği sonsuz, huzursuz enerji, nihayet yaklaşan alacakaranlıkta serbest kalmıştı. Ama etrafındaki adamlar yırtılmış, yaralanmış, bitkin düşmüş durumdaydı. Çoğu, kendilerini ayakta tutmak için boğazlarına taktıkları şişeleri boşaltarak, onun verdiği kanı çoktan kullanmıştı.

"Beni dinleyin!" diye bağırdı. "Yorgun olduğunuzu, kanadığınızı, düşmeye hazır olduğunuzu biliyorum! Ama sizden kendim vermeyeceğim hiçbir şey istemiyorum! Son bir nefes! Son bir damla! Sevdiğiniz her şey için, şimdi benimle savaşın ve o lanet kapılara ulaşana kadar buradaki hiçbir erkek ya da kadın kılıcını kınına sokmasın!"

"Grail, kendi kanıyla hala ıslak olan hançerini kaldırdı ve etrafındaki savaşçılara baktı. Kan ve külle kaplıydı, ama güzelliği hala kalbimizi çarpıyordu. O, cennetin kızıydı, damarlarında Tanrı'nın oğlunun kanı akıyordu ve Rive Nord'da, güneş sonsuz ufka doğru alçalırken, tüm dünyanın kaderi üzerimize çökmüşken, bir kız o acımasız karanlığa karşı dimdik duruyordu.

"Ve o *hayır* dedi.

"Sen benim için kanını döküyorsan, ben de senin için kanımı dökeceğim!"

"San Dior!" diye bağırdı karşılık olarak. "KUTSAL KASE İÇİN!"

"Kaçış başladı, Unbound sokak ağzından kanla ıslanmış ana caddeye doğru bıçakladı. Çılgın labirentte elimizden geldiğince yol aldık, çatıların üzerinden atladık, sokakların ağzını atladık, köprüye giden en hızlı yolu aradık. Capitaine á Connell öncü olarak savaştı, Phoebe onun yanında, pençeleri kan damlıyordu. Dior ilerlemenin merkezinde duruyordu, Reyne onun yanında, ama adamları çaldıkları gümüş çelikle Ölüleri keserken, Cennetin

kendi kanı dışında hiç kan dökmedi. Onlar düşeceklerdi, onun Bağlanmamışları, yeminli adamları, küçük ordusu... köleler kadar güçlüydüler, ama sonunda diğer insanlar gibi ölümlüydüler. Ama onlar düştükçe, yoldaşları ilerlemeye devam edecek, yaralıları geride bırakarak *ilerlemeye devam* edeceklerdi. Ve Dior, düşen adamların yanına diz çöküp avucunu keserek kanlı ellerini onların üzerine koyacaktı.

"Bunda güzel bir şey vardı. *Saf* bir şey.

Bu vahşetin, bu çöküşün, kargaşanın, kokuşmuş katliam makinesinin ortasında bile, Dior Lachance hiç can almadı. O sadece can verdi. Kurtardı. Adamlarının gözlerine ışık geri dönerken gülümsedi, onları ayağa kaldırdı ve alınlarına öptü, bir kez daha sağlıklı ve bütün.

"O yıkım değildi, kurtuluştu. "Son değil,

başlangıçtı.

"Bu dünyanın tek gerçek umudu."

Celene başını eğdi ve lekesiz yanağından mürekkep siyahı bir saç tutamını aşağıya doğru çekti.

"Ama Tanrı'nın ordusundaki en acımasız melek Mahné, Phaedra ya da Sarai değildir. O, Fortuna'dır, Marki. Acımasız Şans Tanrıçası. Dior'un savaşçılarını geniş bir kavşağa çıkardığımızda, nihayet o son köprüyü görebildiğimizde, melek bize sırtını döndü.

"Kavşak, Place San Antoine olarak adlandırılıyordu. Adını, zulüm gören inananları Sūdhaem'den çıkarmak için Fırtınalar Körfezi'ni ikiye bölen mütevazı bir keşiş olan Üçüncü Şehit'ten almıştı. Körfez daha sonra onun onuruna yeniden adlandırıldı. O gün, güneşin batışına doğru yaklaşırken meydanı seyrederek, bu ironik duruma gülmekten kendimizi alamadık.

"Meydan sefil insanlarla doluydu, Marki. Askerler, fırıncılar, çiftçiler ve okçular, hepsi sonsuza dek cehenneme sürüklenmişti. Yırtık pırtık giysiler veya yırtık zırhlar giymişlerdi, üzerlerinde Augustin'in öldürdüğü insanların kanı damlıyordu. Kanla ıslanmış, kokuşmuş bir vampir denizi.

Ve onların ortasında, büyük siyah bir aygırın üzerinde, bir soylu oturuyordu. Meydanda başka Demir Kalpler de vardı —

Ama biz ilk onu gördük. Uzun boyluydu, kışın pelerini kadar solgundu, şafak sökmeden önceki karanlık kadar korkunçtu. Yanakları ve göz çukurları kanla kaplıydı, o kadar ki

Yüzü bir ölüm kafasına benziyordu. Siyah saçları beline kadar uzanan örgüler halinde bağlanmıştı. Ve gözleri... *Tanrım,* o gözler. Yüzlerce yıl ve binlerce cinayeti görmüş gözler. Zalim, sert ve ruhsuz gözler.

"Sonsuzluk Prensi'nin gözleri.

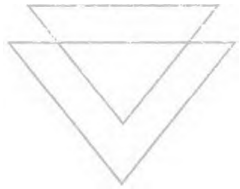
"Dört vampir şövalye, köle atların üzerinde onun yanında oturuyordu ve hepsi koyu renkli zırh giyiyordu. Her yüzey kafataslarıyla süslenmişti ve Prens, aynı koyu çelikten yapılmış, keskin, acımasız ve bir insanın boyunun iki katı uzunluğunda bir tırpan taşıyordu; Mahné, Ölüm Meleği'nin taşıdığıyla aynıydı. Ve savaştığı ölümlü insanlara da öyle görünmüş olmalıydı — Sonsuzluğun kızı değil, ölümün kendisi, aralarına kırmızı yıkım saçmaya gelmiş. Güçlü siyah atı da aynı tasarımda zırhla donatılmıştı ve küçük grubumuza dönerek, vampir o dalgalı ceset denizine bakarken, gece yarısı bakışları Dior'a çekiç gibi düşüyordu.

"Gözlerini kırptığında, göz kapaklarına taze kanla boyanmış başka bir çift göz gördük. Sonra fısıldadı, gülümsemesi dünyanın sonu kadar kasvetliydi.

"'*Lachance*.'"

XVI
ALACAKARANLIK

"'SİKİM,' DIOR Fısıldadı.

"'Siktir,' diye tısladı Phoebe. "'*Siktir,*' diye iç geçirdik.

"Vampir savaş alanını süzdü, dudaklarında zehir gibi yayılan bir gülümsemeyle, atını bize doğru çevirdi. Dior'un grubu çoktan dört bir yandan kuşatılmıştı, ama bu canavarın ilgisi Grail'i hareketsiz hale getirmişti. Dior hançerini sımsıkı tuttu, cesur Ossian Prensesi yanında duruyordu, Prenses á Maergenn'in elinde kanlı gümüş çelik vardı. Reyne'nin fısıldarken sesindeki korkuyu duyduk.

"Tanrı aşkına o da kim?"

"Demir Bakire."

Dior'un kurtardığı genç asker konuşuyordu, gözleri vampirlerdeydi.

"Kestrel Voss," diye devam etti, tekerleği işaret ederek. "F-Forever Kralı'nın kızı ve ordularının komutanı. On bin adam onun kılıcıyla öldü."

Reyne çenesini sıktı, gümüş çeliği kaldırdı. "Neyse ki biz erkek değiliz."

"Dikkat!" diye bağırdı Phoebe, etrafına bakarak. "Dikkatli olun! Kalkanlarınızı kaldırın!

Hazır olun!'

“Ateş tepemize yağmur gibi yağıyordu — kapı bekçisinden atılan yanıcı patlamalar. Havada gümüş mermiler, ölürken çığlıklar, ölülerin eski surlara çarpmasıyla oluşan gürültü yankılanıyordu. Voss'ların kuşatma silahları yoktu ve biz de sefil yaratıkların kendilerini topluca kapı kulübesine attıklarını gördük, çürümüş etten oluşan bir dalga, ölülerin kutsal olmayan gücüyle taş duvarları tırmanıyordu. Augustin'in askerleri, şehirden çıkmak için son yollarını savunmak için cesurca savaşsalar da, yakında yenileceklerini biliyorduk. Biz geçmeden köprüyü havaya uçururlarsa, burada mahsur kalacaktık. Geri çekilme şansı çok azdı ve teslim olma şansı hiç yoktu.

"Dior Lachance!"

Bu haykırış Place San Antoine'da yankılandı ve kapılardaki savaş şiddetle devam etse de, bize baskı yapan sefil yaratıklar ürkütücü bir şekilde sessizleşti. Kestrel Voss, meydanın karşısındaki küçük kolumuzu izliyordu, siyah örgüler alabaster rengi yüzünü çerçeveliyordu, yüzü ölümün kendisi gibi kanla kaplıydı. Güzel, korkunç, demir ve mermer gibiydi. Söylentilere göre Kestrel, Tordu'nun son kızıydı. Tordu, Elidaeni Dağları'ndan gelen barbar bir halkdı. Komşularının kafataslarından içki içerler ve çocuklarını çukurlara atarak kemik bıçaklarla yetişkinlik hakkı için savaştırırlardı. Kestrel, bu şehirdeki herkesten daha yaşlı, güçlü ve eski bir yaratıktı. Ama gözlerini kırptığında, yine kendi gözlerine boyanmış kanlı gözleri gördük.

"*Korku ve asil babam sana neşeli selamlar sunuyor, evlat! Ve sana içtenlikle teşekkür ediyorum! Kralımın seni ele geçirme arayışında üç kardeşimizi kaybettik bile. Üç prens, Danton, Alba ve tatlı Aléne, hepsi seni elde etmek için öldürüldü. Seni görmeden önce kardeşlerimin hepsini kaybedeceğimden korkuyordum. Ne kadar cömertsin ki, sonunda buraya gelip ayaklarıma diz çöktün*.

Demir Bakire'nin elindeki tırpan, Dior'a doğrultuldu.

"*Kılıcını bu kanlı toprağa bırak, evlat, ve önümde diz çök. Karşılığında, akrabalarımı öldürdükleri için arkadaşlarını haklı bir şekilde katletmekten vazgeçip, seni babamın yanına göndereceğim. O, alnına siyah bir taç takacak, Dior*."

Soğuk gülümseme daha da derinleşti, havada yoğun bir soğukluk hissediliyordu. *"Sonsuz Kral bile sana boyun eğecek*."

"Korkma, Çiçek," diye tısladı Phoebe. "Sonuna kadar senin yanında olacağız." "*Görmez yavru,*" diye cevapladı Bakire. *"Yıkılmış, vahşi ve vahşi kızı, şimdi gördüğün şeyi bilmiyor musun? '*

Kestrel elini sallayarak katliamı gösterdi. *"Bu son.*"

Dior çenesini sıktı ve Sonsuzluk Prensi'nin gözlerine bakarak yere tükürdü. *'Ölü dillerin dinlenmesi, ölü dillerin tadılmasıdır*.

“Kızın gülümsemesi, ateşin üzerindeki umut gibi kayboldu.

“Ve tırpanını kaldırarak selam verdi.

"*Öyle olsun*."

“Gözlerin arkasında bir kaşıntı gibi, bir titremeyle başladı. Duyulmasının sınırında bir ses. Ama *büyüdü,* tıslamadan fısıltıya, fısıltıdan mırıldanmaya dönüştü ve bu mırıldanmalarla birlikte bir ürperti geldi, damarlardan dışarıya doğru sızarak hissedebileceğin tek şey haline geldi. Önce Dior'un grubundaki gençleri vurduğunu gördük, ama alevin çıra üzerinde yayılması gibi yayıldı. Daha önce de aynı şeyi hissetmiştik — Dún Maergenn'de Terörlerle savaştığımız o korkunç kırmızı gün. Ve o korkunç fısıltıların ardından korkunç bir korku dalgası geldi.

"O benim *kafamın* içinde*!*" diye bağırdı biri.

Başka bir adam, "Çık dışarı, ÇIK DIŞARI, *ŞEYTAN*!" diye bağırdı, yumruklarını şakaklarına vurdu. Askerler arasından bir delikanlı ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü, ardından düzinelerce kişi daha onu takip etti. Kestrel onların zihinlerindendi, *bizimkilerde* de, güçleri Ironhearts'ın ağı arasında daha da güçlenmişti. Ve kafataslarımızda, o korkunç kızın sesi yankılanıyordu, saklanan sırlar, gizlenen günahlar ve hesaba katılmayan başarısızlıklar hakkında tatlı bir sesle konuşuyordu, tüm ölümlü korkularımızın korkunç bir özeti.

"Bana, *verdiğin her şeyi*, *kurban ettiğin her şeyi, dökülen tüm dökülen kan, örülen yalanlar ve çalınan hayatlar. Sonunda, bunlar asla yeterli olmayacak, Celene Castia.*

"Kafasını salladı, siyah gözleri ruhuma delici bir şekilde bakıyordu. "*Asla yeterli olmayacaksın*."

Sul Adair'in derinliklerindeki kara nehrin kıyısında, Son Liathe, botlarının tabanından çıkmış gibi görünen bir iç çekişte bulundu.

"Ve sonra Voss saldırdı," dedi.

"Tüm ekibinden sadece Dior, Demir Bakire'nin gücünden etkilenmemişti. Yine de, kurtardığı birçok sivil ve asker, hücum eden Demir Kalpler'i görünce kaçışmaya başladı, ancak onun Bağlanmamışları sağlam durdu. Elbette korkusuz değillerdi; yaklaşan felaketi gören birçok adam yüzünü soldu. Ama Grail'in kutsal kanının büyüsüyle, vampirler atlarını köpürterek, nalları gürleyerek ve kılıçları parlayarak meydanı baştan başa koşarken, Dior'un askerleri yerlerinde durdular."

Celene başını salladı.

"Bu onlara bir fayda sağlamadı.

"O sefil ordusu yeterince zorlu bir savaş olacaktı, ama yüksek kanlı Demir Kalpler'in süvari saldırısı, kimsenin hazırlıklı olmadığı bir tehlikeydi. Birkaç Unbound'un mızrakları vardı ve yaklaşan atlara hızla saldırdılar. Ancak etraflarında sefil yaratıklar çarpışırken, herhangi bir düzeni korumak zordu ve Kestrel ve atlıları, kendi Ölü askerlerini umursamadan, kötü kanlıları ezip geçerek Dior'un saflarına girdi ve onu cam gibi parçaladı. Adamlar çığlık attı ve kemikler parçalandı, zırhlar parçalandı, zırh halkaları ve kan, karla kaplı havada dönerek elmas ve yakut gibi parıldadı.

“Cevapsız kalmadık. Et cadısı Dúnnsair en yakın arkadaşlarım arasında sayılmasa da, savaşta yetenekli biriydi. Alacakaranlık yaklaşıyordu, dansçının içindeki canavar hiç olmadığı kadar yüzeye çıkmıştı ve o vampirlerin arasında et cadısı *uçuyordu*. Demirkalplerin eti sıradan çeliği eritebilse de, alacakaranlık dansçısının pençeleri bizim türümüz için ateş ve gümüş kadar ölümcül. Ve size söylüyorum, o Ağustos günü, Phoebe á Dúnnsair cinayetin vücut bulmuş haliydi. Altın ateşten gözleri ve jilet gibi kemik pençeleri vardı.

"Biz de saldırdık, kendimizi karanlık şövalyenin atına attık ve onu karın üzerine düşürdük. Kestrel'in korkunç orak sesini duyabiliyorduk, Dior'un adamlarını buğday gibi biçiyordu, ama onu durduracak durumda değildik. Düşmanımız, yüzyılların ağırlığıyla sertleşmiş bir güç merkeziydi. Kanlı kılıcımız onun derisinde parçalandı, ama önce onun kılıç elini bileğinden tutup, zırhı ve kemiği kesip geçtik. O bizim atkımızı yırttı, büyük zırhlı yumruğu yüzümüzü kapattı. Ama ellerimiz o anda onun boğazını buldu, içimizdeki sesler

öfkemizi ve korkumuzu dile getirdi ve içimizdeki arteyi serbest bırakarak damarlarında kanın kaynamasına neden olduk.

“Savaş etrafımızda şiddetleniyordu, adamlar çığlık atıyor, foulbloodlar düşüyor, Dior savaşmaya devam etmemiz için bağırıyordu. Ama kırmızı çamurda, o canavarla tek başımıza boğuşuyorduk. Eli yüzümüzü ezdi, gözümüz yuvasından fırladı. Ama damarları şimdi alev alev yanıyordu, kararmış kan boğazında kaynıyordu. Kardeşim, sonunda hepimizin yalvardığını iddia ediyor, Marki. Cehennemi beklemekten korkarak. Ama Mahné sonunda düşmanımı ele geçirdiğinde, Demirkalp'in bu dünyadaki son eylemi merhamet dilemek ya da affedilmek için ağlamak değildi, bedeni toza dönüşmeden önce son birkaç damla kanını yüzüme tükürmekti.

“O katliamın ortasında ayağa kalktık, zaferimizden hiç sevinç duymadan. Phoebe başka bir yüksek kanlıyı acımasızca öldürmüştü, yüzü ve pençeleri külden grileşmişti. Ama ödediği bedel ağırdı, vücudu kanlı yaralarla kaplıydı, üçüncü atlıyla çarpıştığında iç organları parmaklarından dökülüyordu — uzun kızıl saçlı, yanaklarında acımasız bir yara izi olan solgun bir prens. Kestrel ve son yüksek kanlı yoldaşı, Unbound'ları jilet gibi kesip biçmişlerdi ve yer, ölüler ve ölmek üzere olanlarla doluydu. Sherrodlar, Derrickler ve Callumlar... Dior hepsinin adını biliyordu. Ve biz, onların etrafında düşerken, kötü kanlılar tarafından kuşatılırken ya da o korkunç tırpanla bir kenara süpürülürken onun ıstırabını görebiliyorduk.

"O gün Bolluk Salonu'nda Maryn ona bu terk edilmiş dünyayı kurtaracağını söylediğinden beri, Dior'un kendine olan inancı sarsılmazdı. Ama gerçek şu ki, San Michon'un Kutsal Kase'si, savaşın dehşetini hiç görmemiş, Lashaame'den gelen bir sokak çocuğu idi. Kesinlikle kanı hissedecek kadar yakın değildi. Kokuyu koklayacak kadar yakın değildi. Çığlıkları duymaya. Ve şimdi etrafına bakarak, Dior imkansızı fark etti.

"*Kaybedi*yordu.

"Elinde kanlı hançerle, etrafında daha fazla adamı yere düşerken kükredi. Ama ne kadar keserse kessin, ne kadar kanarsa kanasın, sadece yaralıları iyileştirebilirdi, ölüleri diriltemezdi. Phoebe uyarıcı bir kükreme attı, ama Demir Bakire ölümün vücut bulmuş haliydi, tırpanı zırhları parçalıyor, kemikleri kesiyor ve ruhları kırık ölümlü bedenlerinden ayırıyordu. Ve kısa süre sonra, Kutsal Kase ile Sonsuzluk Prensi arasında sadece ikisi kalmıştı.

"İki tahtın prensesi, Alçak ve Yüksek. "Ve
ben."

Son Liathe derin bir nefes aldı ve dudaklarından koyu renkli bir saç telini silkeledi.

"Güneş batıyordu. Savaş kızışıyordu. Ve o kanla ıslanmış meydanda, Reyne á Maergenn ve ben yan yana duruyorduk. Kestrel'in fısıltıları zihnini doldurmuş olmalıydı, ama Dokuz Kılıç'ın kızı hiç korku göstermedi. Yorgun ve yaralı olmasına rağmen, Kestrel o parçalanmış zeminde hücum ederken, Reyne ona karşı koymak için hücum etti.

"Maiden'ın tırpanı havayı yırttı, ama Prenses yana doğru dans etti ve tırpan vücudumuzu keserken biz parçalara ayrıldık. Ama biz çoktan yeniden şekilleniyorduk, kılıcın yayının ötesinde - gözümüzün hilesi, kanımızın büyüsü. Ancien Voss'un derisi kılıcımıza karşı dayanıklı olsa da, hayvanınınki kesinlikle değildi. Kestrel, aygırın bacaklarını altından kesip hepsini karların üzerine düşürürken homurdandı.

Kestrel, kanla kaplı bir şekilde yıkıntılardan kalktı. Ama Reyne çoktan onun üzerine atılmıştı ve Bakire kısa sürede tehlikenin farkına vardı. Prensesin kılıcı, Kutsal Kase'nin kendi kutsal kanıyla yeni yağlanmıştı ve Kestrel'in boğazından sadece bir santim uzaklıkta havayı kesti, Bakire geri çekilirken bir saç örgüsünü kesti, hırlayarak, kayarak, gece yarısı gözleri parlak ve genişlemişti.

"En garde," diye tısladı Reyne.

"Onun yan tarafına atıldım, kılıcım bulanık bir görüntüydü, Kestrel'in cildine değdiğinde meydanda keskin bir *çatlak* sesi yankılandı ve porselen gibi yanağında küçük bir çizik açtı.

"Touché."

“Dior, etrafında kaos hüküm sürerken, elinde hançerle izliyordu. Reyne'nin zihnine ulaşarak, onun akışını *hissedebiliyordum*, sanki Prenses ve ben çelik ve kanla bir düet çalıyorduk. Kestrel ile başa baş mücadele ettik ve o kadar yakındık ki, onun tırpanının erişimi bir nimet değil, bir yük gibiydi. Bir an için Kestrel geri adım attı. Dengesi bozuldu.

“Ama sadece bir anlığına.

“Ben gücümü çalmış olsam da, Kestrel yüzyıllar boyunca savaş alanında kendi gücünü kazanmıştı. Prensesin kılıcındaki kanın Dior'a ait olduğunu biliyordu. Damarlarını kurutabileceğimi biliyordu. Böylesine korkutucu bir zihinden saklayabileceğimiz hiçbir sır, onun kanmasına neden olabilecek hiçbir aldatmaca, onun öngöremeyeceği hiçbir saldırı yoktu — düşüncesi, eyleme dönüşmeden önce okunuyordu. Ve bir anda, onun gibi bir savaşçıya karşı koymanın aptallığını anladık.

"Siyah gözler bizimkilerle buluştu.

"Siyah dudaklar bir gülümsemeye kıvrıldı.

Kestrel silahını çevirdi ve bir *yılan gibi* sapı ikiye böldü; sol elinde kısaltılmış bir tırpan, sağ elinde ise acımasız bir uzun kılıç vardı. Bakire atıldı, tırpan indi - çok hızlı, çok şiddetli - gardımı aştı ve dizlerimi kesti. Bir an için neden düştüğümü anlayamadım, ama sonra botlarımın havada uçtuğunu, onun bıraktığı kütüklerden kan fışkırdığını gördüm. Ama benim çığlığımdan daha yüksek sesle Dior'un çığlığı duyuldu; kalbi parçalanmış, yüksek, Kestrel'in Reyne á Maergenn'i parçalanmış kasıklarından parçalanmış kaburgalarına kadar keserken attığı korku çığlığı.

Prenses sendeledi, uyumsuz gözleri sevgilisine bakıyordu. Dior öne çıktı, avucunu kesti, bıçağını ıslatırken dudakları keskin dişlerinden geri çekildi.

"Ama çok geçti.

"Çok geç kalmıştı.

"Ve nihayet şehir üzerine alacakaranlık çöktüğünde, Prenses Reyne de yere yığıldı. "Dior'un çığlığı şekilsiz, *hayvani,* bir iniltiye daha çok benzeyen bir ulumaydı.

Gözleri yaşlarla doldu, karın üzerine dizlerinin üzerine çöktü, bakışları düşmüş sevgilisine, tüm o *kana* kilitlendi. Parmakları pençe gibi kıvrıldı ve tekrar çığlık attı, o kadar yüksek sesle ki, bizler *irkildik*. Karnımıza dönüp, kırmızı karı kazıyarak, uyarıda bulunduk.

“Ve Kestrel Voss avına döndü.

“Sonsuzluk Prensi öne çıktı, ödülünü almak için elini uzattı. Ama Dior üçüncü ve son çığlığını attığında, Kestrel hareketsiz yere düştü, siyah gözleri kısıldı.

"Bu... korkunçtu. Parçalanmış ve acı çekiyordu. Grail ellerini gözlerinin önüne kaldırdı, bizimkilerle birlikte genişleyerek parmaklarının ucunda jilet gibi *pençeler* olduğunu gördük. Vücudu... hareket etmeye başladı

. Yürüyor ya da emeklemiyordu, ama... eğiliyordu. *Bükülüyordu*. Başını geriye attı, hala çığlık atıyordu ve dişlerinin uzadığını ve keskinleştiğini gördük, uzuvları bükülüyor, omurgası kavisleniyor, kül rengi saçları artık sadece gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına dökülmüyor, derisinden fışkırıyordu. Son bir korkunç çatırtı, zırhın yırtılması ve dikişlerin kopmasıyla, çığlığı gerçekten bir ulumaya dönüştü. Bir an önce çaresizce ağlayan bir kızın diz çöktüğü yerde, şimdi büyük, hırlayan bir canavar, Marquis çömelmişti; beyaz kürkü, siyah pençeleri ve buz mavisi gözleri, şimdi şaşkınlık içindeki Sonsuzluk Prensi'ne sabitlenmişti.

"Bir *kurt*.

Gördüklerimize inanamıyorduk. Dehşet ve hayranlık eşit ölçüdeydi, nefesimiz kesilmişti. Kanlı Unbound'lar arasında şok dalgalandı, hala savaşan adamlar onu görünce donakaldılar. Artık bir kız kardeş, bir kız evlat, bir mesih değil, devasa, hırlayan, öfkeyle titreyen bir *canavardı*.

"Tatlı Anne Kız," diye fısıldadı Phoebe. *"Dior..."*

“Hareket etti; beyaz kürk ve dişler parladı, kanlı *bir kükreme* duyuldu. Çeneleri, Kızın uzattığı elini kapattı ve çelik ve eti koparark kapattı. Kestrel çığlık attı; o kadar yaşlı ve sert ki, acı çekmenin ne demek olduğunu unutmuş birinin nefret dolu çığlığı. Ve Kralının verdiği emir ne olursa olsun, tırpanıyla saldırdı.

“Silah derin bir iz bıraktı, kutsal kan fışkırdı. Dior uçtu, yuvarlandı ve hırladı. Ama bir kalp atışı içinde, dikleşti, ağzı ve parçalanmış yanları kan damlıyordu. O güçlü dişi kurt, suya doymuş bir köpek gibi kendini silkeledi, daha fazla kan fışkırttı ve etrafındaki sefil yaratıkları ateşe verdi. Ve o kan, parıldayan, yakut rengi damlalar halinde düşerken, her damla Dior'un kendi iradesinin gücüyle şekillenen mükemmel bir iğneye dönüşürken, tanıdık bir kırbaç sesi duyduk, parıldayan, ışıldayan, başının etrafındaki havada duran.

"Bu çılgınlık da ne?" diye tısladı Kestrel.

"Kapı bekçisi hala Ölüler arasında ateş ediyordu, alevler gök gürültülü gökyüzünde çizgiler çiziyordu. Uzun zaman önce ölmüş kelebeklerle karnımız doldu, duman ve ateşin içinden küçük kırmızı kanatlı bir fırtına indiğini gördük, giderek daralan bir spiral içinde dönüyorlardı. Damlacıklar birleşti; ipek, alabaster ve uzun sarı bukleler. Ve şimdi o

hırlayan kurt ile Sonsuzluk Prensi arasında durdu, Maryn, Canavarların Annesi, başını eğdi.

"Prens Kestrel."

"Demir Kalp, mahvolmuş kolunu göğsüne dayayarak öfkeyle baktı. "*'Sadakatsiz Maryn*.

"Ancien gülümsedi, bakışlarında nefret yanıyordu. *'Charbourg'da savaştığımızdan bu yana uzun yıllar geçti, Majesteleri. Adalet* çok *gecikti*.

"Dior olan kurt hırladı, Maryn'in etrafında dönerek Bakire'ye doğru atıldı. Ama Kestrel geriye sıçradı, örgüler kanla kaplı yanaklarını kırbaçladı. Gözleri Maryn'e sabitlenmişti, Priori'm ise ellerini yanlarına uzattı. Kan sıçradı, döküldü, kesti; etrafında havada vızıldayan, gittikçe hızlanan, kan bıçaklarından oluşan bir fırtına dönüyordu. Dior tekrar hırladı, yakut rengi iğneleri havada parıldıyordu.

"O anda bir sessizlik çöktü sanki - sadece Demir Bakire'nin üzerine değil, tüm savaş alanının üzerine. Sanki Sonsuz Lejyon'daki tüm ölüler, Voss'un bayrağı altında savaşan tüm yüksek ve pis kanlı canavarlar gereksiz bir nefes için durakladılar. Kestrel gözlerini kırptı ve yine o kanlı gözleri kendi gözlerinde gördük ve anladık, artık onların içinden kimin baktığını *anladık*. Hâlâ kanlı karda sırt üstü yatıyorduk, zihnimizde parçaları birleştirmeye çalışıyorduk; bu en şaşırtıcı dönüşe hâlâ şaşkındık.

"Ama Maiden'ın arkasındaki zihin de öyleydi.

Yıllardır bu an için çalışmıştı; ölümsüz ordusuyla güneye doğru yolunu açmıştı - kurnaz, amansız. Ve onun aldatılmayacağı hiçbir numara, onun görmeyeceği hiçbir saldırı olmasa da, *bunu* açıkça öngörememişti - Dior'un kızına doğru bir adım daha atması, bizim türümüz için ateş veya gümüş kadar ölümcül olan dişlerini göstermesi ve herhangi bir vampiri küle çevirebilecek kanının kızın başının etrafında kırmızı bir hale oluşturması.

"Kışın beyaz havası daha da soğudu ve o anda bir varlık hissettik, o kanlı duvarlar ve kaldırım taşları sessizliğe büründü. Onu *hissedebiliyorduk* - sayısız yüzyılların ağırlığı, sayısız cinayetler, neredeyse düşünülemez kadar büyük bir kötülük.

“Sonsuz Kral.

“Zihnimde onu görebiliyordum; babamızın babası, beni doğuran soyun ilk üyesi, Beşli'nin en korkunç olanı. Derisi, saçı, gözleri hariç her yeri kar beyazıydı, gözleri ise cehennemin ağzı kadar siyahtı. Gençti, ince ve zarifti, gözlerimin arkasına izini kazıyan soğuk bir ışıkla örtülmüştü. İçimdeki sesler ondan duyduğum korku yüzünden sustu, kafamdaki sessizlik eziciydi. O sessizliğin içinde, kızının dilini konuşuyordu ve sözleri dünyayı yok edecek bir şarkı gibiydi.

“‘Ben sonsuza kadar varım, evlat.’

Kestrel gülümsedi, acımasız, soğuk, bin yıllık bir gülümseme. *"Ben sonsuza kadar* varım."

Sefil yaratıklar harekete geçti, büyü, söylenmemiş bir emirle bozuldu. Ancak son kapı bekçisine saldırmaya devam etmek yerine, Ölüler geri çekilmeye başladı, Rive Nord'un harap olmuş sokaklarından uzaklaşarak. Bunu neredeyse anlayamıyorduk, gözlerimiz bizi yanıltmış olabilir diye gözlerimizi sıkıca kırpıyorduk. Ancak başkenti yok etmeye çok yaklaşmış olmasına rağmen, ne kadar şaşırtıcı görünse de, Sonsuz Lejyon...

"Tanrım, *geri çekiliyorlardı*.

"Kötü kanlıları kanayan şehirden akın akın çıkmaya başlarken, Demir Bakire hala Maryn'i izliyordu. Priori'm hareketsizdi, ama kanlı kılıçların fırtınası hala etrafındaki havayı kesiyordu ve hırlayan kurt hala yanında duruyordu.

"Maiden başını eğdi. "*'Herkes Diz Çökecek*.

"Maryn, boş bir mezar kadar soğuk bir gülümsemeyle cevap verdi. "*'Yargı Geliyor.*

"Duvarlardan bir çığlık yükseldi, Augustin'in savunucuları sonunda neler olduğunu anladılar. Yenilginin eşiğinden, bir nefeslik zaman kazanılmıştı, şimdi o parçalanmış meydanda büyük bir kükreme yankılanıyordu. Sefil yaratıklar kanlı bir sel gibi Rive Nord'dan akıyorlardı, Kestrel de onları takip ediyordu, arkalarında kırmızı ve boş sokaklar kalıyordu. Ve şaşkın Unbound'ların arasından, sırılsıklam ve titreyerek, nefes nefese bir figür itildi.

“Çoğu, az önce gördükleri şeylerden etkilenmişti, ben de onlardan biriydim—gözlerimiz hala kurtarıcımıza, mesihimize, canavara sabitlenmişti. Dior'un kendisi

titreyerek, kulaklarını kafatasına bastırarak ve boğazının derinliklerinden inleyerek. Ama o büyük kurdun yanına, şimdi bir figür *koşuyordu*; Aveléne'nin cesur avcı çocuğu Joaquin Marenn, kanlı çamurda dizlerinin üzerine çöküyordu. O kurdun gölgesinde, bir figürün hala kıvrılmış olduğunu gördüm; son nefesini karın üzerine kanıyla vererek.

"Sırılsıklam, nefes nefese kalan Joaquin, Reyne'i ters çevirdi ve Kestrel'in açtığı korkunç yaraya dehşetle bakakaldı. Boynundaki altın şişeyi çıkardı ve Dior olan kurt parıldayan gözlerle izlerken, Joaquin onu Reyne'in dudaklarına bastırdı, Kutsal Kase'nin bileğinden damlayan birkaç damla kan kırmızısı dilinin üzerine döküldü.

“Bir an için her şey olduğu gibi kaldı. Unbound'ların aralarında fısıldaştıklarını gördüm, Phoebe ve ben birbirimize baktık. Ama daha önce olduğu gibi, *her zamanki gibi,* şaşkın gözlerimizin önünde, prensesin korkunç yarasının sonunda iyileştiğini, kemiklerinin kaynadığını, sağlıksız solgunluğunun şimdi canlılıkla dolduğunu gördük.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Reyne á Maergenn, Joaquin'in yardımıyla ayağa kalktı ve hayretle o büyük beyaz kurdu izlerken titriyordu.

"'Tanrım. Dior..."

"Düşük bir iniltiyle kurt, prensesin kanlı elini yaladı. Prenses, şaşkınlık içinde, büyük canavarın boynuna sarıldı ve canını kurtarmak için ona tutundu. Etrafımızda, Unbound'ların düşüncelerinin fırtınasını hissedebiliyorduk: zaferlerine duydukları hayranlık, kayıplarına duydukları dehşet, Dior'un yeni haline duydukları şaşkınlık. Sarsılmış görünüyorlardı. Şaşkın. Korkmuş.

“Düşüncelerim hızla akıyordu, tüm bunların nasıl olup bittiğini merak ediyordum. Ama işte açıklaması vardı: yaralarının iyileşmesi, garip canlılığı, *Dawnseeker'da* aylarca süren huzursuzluğu. Dior'un zihni bana her zaman kapalıydı, ama Grail adlı canavar korkmuş görünüyordu, kulakları geriye çekilmiş, prensesinin yanına sıkıca yapışmıştı. Phoebe yaklaştı, yalvarırcasına elini uzattı, ama canavar sadece hırladı.

"*Benim,* Çiçek," diye yalvardı et cadısı. "Beni *tanıyorsun*..."

Kurt o anda kükredi ve Phoebe'yi durdurdu. "Bu nasıl

mümkün olabilir?"

Reyne sevgilisini inceledi, uyumsuz gözleri şaşkınlıkla doluydu. Dior irkildi, ama yine de prensesin nazik ellerinin yanaklarından boynuna doğru kaymasına izin verdi. Kürkü parlak, kalın, geçmiş yılların karları kadar soluk ve kanla ıslanmıştı.

"*Ne* oluyor, Phoebe?" "O dirildi."

"Prenses ve dansçı, biz konuşurken ikimiz de bize baktılar. Anne Maryn de onlar kadar şaşkın görünüyordu, siyah gözleri Dior'dan bize kayıyordu. Korkunç göründüğümüzü biliyorduk: dizlerimizden bacaklarımız kopmuş, gözlerimiz ezilmiş, saçlarımız kafa derisine kadar yanmıştı. Ertesi gün öldüğümüz halde uyanacaktık, ama yine de...

"Liathe? Neden bahsediyorsun?

"Mucize, anne. Hepimizin gördüğü mucize."

Phoebe, gözleri parlayarak hırladı. "Ne saçmalıyorsun sen, seni lanet olası..."

"Heartless onu öldürdükten sonra Dior'u hayata döndüren şeyin ne olduğunu merak ettik. Daha iyi bir açıklama bulamadığımız için bunun bir mucize olduğunu düşünmekle yetindik. Ama tanıştığımızda bize söylediğin gibi, fleshwitch, Moonsthrone'un wealdling'ini sadece gümüş öldürebilir. Gümüş, büyü ve yaşlılığın soğuk dişleri. Lilidh onun boynunu kırmış olsa da, Dior hiç de öldürülmemiş gibi görünüyor."

Reyne kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Dior'un Maergenn'de gümüşe dokunduğunu gördüm. Ve parmakları koparıldıktan sonra bir daha hiç uzamadı. Eğer o bunca zaman bir wealdling idiyse..."

"'Ama *değildi,*' diye cevap verdik. 'Buradaki pagan dostumuzun size söylediği gibi, Prenses. Ay Tahtı'nın armağanı, sadece ebeveynleri öldürüldüğünde duskdancer'ın çocuğuna seslenir. Dior'un annesi yıllar önce öldü. Babası da Maergenn Savaşı sırasında ölmüş olmalı. Eli yaralandıktan *sonra*, ama boynu kırılıp ölmeden *önce*.'

Phoebe zorlukla yutkundu. Zihninde, Maergenn'in altındaki mezarda Kalpsizlerle kavga eden o büyük beyaz kurdu görebiliyordum.

Reyne ve Dior'u savunurken ölmüştü.

"Bu *olamaz*..."

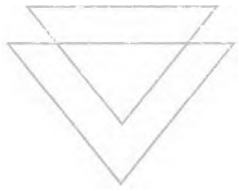
"Ama *olmalı*. Kocana ne demiştin, et cadısı? Kraliyet serserisi mi? Yönetmeyi umduğu dünyayı dolaşan bir adam mı?

daha iyi anlamak için dünyayı dolaşan bir adam? Görünüşe göre Asheve kıyılarından başkente kadar yürüyüş yapmanın yanı sıra, Lashaame'de sokak kadınlarıyla yatmak da Connor'ın büyük eğitiminin bir parçasıymış. Ve geride gayri meşru kızlar bırakmak da çok sık görülen bir olaymış."

"Kızlar..." Reyne, Phoebe'ye baktı ve boğazındaki örgü saç örgüsüne dokundu. "Ama benim gözlerim onun gözleri gibiyse ve Dior onun yeteneklerine sahipse, bu bizim yarı yarıya..."

Dior, prensesin kanlı elini yalayarak sızlandı. *"Kız kardeşler*."

XVII GÖKSEL

“Ertesi gün gün batımına kadar *uzun* bir bekleyiş oldu, Marki.

Augustin'i yıkımdan kurtarmış olsak da, karanlık hakimiyetini sürdürdüğü sürece savunucuları kapılarını açmaya yanaşmıyorlardı. Askerler surların arkasında güvende kalırken, biz de enkazda barınacak bir yer aramak zorunda kaldık. Gece çok soğuktu ama henüz kapılara yaklaşacak durumda değildik.

“Sorun, elbette, Dior'du.

“Dansçılar sadece alacakaranlıkta dönüşebilirlerdi ve alacakaranlık çoktan geceye dönüşmüştü. O büyük beyaz dişi kurt hâlâ aramızda duruyordu, tanıdığımız kız, vahşi mavi gözlerinin arkasında sadece hafifçe parıldıyordu. Ve gerçek şu ki, hiçbirimiz onunla ne yapacağımızı tam olarak bilmiyorduk.

Onu sakinleştirmek için düşüncelerine dokunamazdık ve Dior açıkça çılgına dönmüştü, Phoebe'ye bile hırlıyor, dişlerini gösteriyordu. Reyne, onu rahatsız etmeden yaklaşabilen tek kişi gibi görünüyordu. Prenses á Maergenn elinden geleni yaptı, ama Dior hala tedirgindi ve gerçekte, onun varlığı adamlarını da tedirgin ediyordu. Çoğu, tüm bu olanlara nasıl tepki vereceklerini hala bilmiyordu. Sonunda, Dior ve Reyne'nin geceyi Place San Antoine'ın batı tarafındaki yıkık bir şapelde yalnız geçirmeleri kararlaştırıldı.

"Prenses'in o karanlık saatlerde Kutsal Kase'ye ne fısıldadığını kimse bilmiyordu - kutsal topraklarda uyumamış olsalar bile, *ben* bile

bunu öğrenecek cesarete sahip değildim.

Ertesi günün şafağı, soğuk güneş ışığı ve hararetli tartışmalarla geldi. Dior'un Unbound'u, yıkılmış evlerin küçük ocaklarının etrafında toplanarak, fısıltıyla konuşuyor ve bundan sonra ne olacağını tartışıyordu. Elbette bir cevap verebilirdim: *bundan sonra* olacak olan, kutsal kılıç, Augustin'in tahtı, günlerin sonu, ölümdü. Kafamda, garip de olsa, bu değişiklik *hiçbir şeyi* değiştirmedi. Ancak yaralarım gün batana kadar iyileşmeyecekti ve kanlı kütükler üzerinde kanlı çamurda sürünerek fikirlerimi paylaşmak istemiyordum.

"Birkaç düzine savunmacı, cesetleri yakmak gibi korkunç bir görevi yerine getirmek için kapı bekçilerinden çıkmış olsa da, hiçbiri henüz meydanımıza yaklaşmamıştı. Augustin'in askerleri hala bize ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ve böylece, tedirgin bir gün geçti, çoğumuz çaresizce ihtiyaç duyduğumuz uykuyu uyuduk, rahatsız edici düşüncelerle boğuştuk ve Forever King'in ardında bıraktığı yıkım arasında bulabildiğimiz yiyecekleri topladık.

“Gün batımı yaklaşırken bir hareket duyduk. Kapıya doğru baktığımızda, Augustin Hanesi'nin bayrağı altında yürüyen yüzlerce kişilik bir grup gördük. Bayrakta, imparatorluklarının beş ülkesini temsil eden bir tek boynuzlu at ve beş çapraz kılıç bulunan altın rengi bir alan vardı. Bacaklarım artık neredeyse iyileşmişti ve botlarımı aramak için topallayarak yürüdüm. Onları kanlı buzla kaplı bir çamurda buldum ve içinden eski ayaklarımızın kalıntılarını çıkardım. Phoebe, Dior'un şapeline doğru koştu, Maryn ise yağan karda sakin bir şekilde duruyordu.

"Her zaman izliyor.

"Joaquin!" diye bağırdı et cadısı. "Onları getir, delikanlı!"

“Avcı çocuğu ayağa fırladı ve İmparatorun adamları bize doğru ilerlerken, kollarında basit giysiler ve asker botları olan bir paketle Phoebe'ye koştu. Hayatta kalan Bağlanmamışlar — sayıları yüzden azdı — artık ayağa kalkmışlardı. Birkaç kişi yaklaşan birliklere temkinli bakışlar attı, ancak çoğu kalbi sessiz, yüzleri solgun bir şekilde durup, o şapelin kırık kapısına bakıyordu. Kim ya da *ne* çıkacağını bilmiyorlardı.

"Artık farklı mı olacaktı? Hâlâ *onların* Dior'u olacak mıydı?

"Kızı? Kardeşi? Mesih?

"Hareket gördük, kalplerimiz gırtlaklarımızda atarken, geceye çıktılar - Phoebe, Reyne ve arkalarında sürünerek, solgun, kirli ve dilenciye bile yakışmayacak giysiler giymiş, dünyanın tek gerçek umudu. Gözlerinin çevresi korkunç gölgelerle çevriliydi, yanakları çökmüş ve omuzları düşmüştü. Dior, titrek ateş ışığının etrafına, ona büyük güven duyan adamlara baktı. Ve sadece Tanrı'nın bildiği bir yerden bir gülümseme çağırdı.

"Kimsenin sigarası var mı?"

"Kıkırdaması sessizliğin büyüsünü, havadaki gerginliği bozdu ve gözlerinde, hepsinin tanıdığı kızı gördüler. Joaquin parmağını ve başparmağını uzatarak elini kaldırdı.

"Tanrı'ya şükür!"

"San Dior!" diye bağırdılar erkekler, ellerini aynı şekilde kaldırarak. *"SAN DIOR!*

"O zaman daha geniş bir gülümsemeyle, yorgun ama sıcak bir şekilde, Unbound'ları yanına koştu. Biz de tekerleği imzaladık, Anne Maryn'in Yüce Tanrı'ya şükranlarını fısıldarken ona eşlik ettik. Dior şimdi etrafı sorulara, iyi dileklere çevrilmişti, kirli yanakları ve kanlı kaşları öperken gözleri parlıyordu ve bu az sayıda kişinin hayatta kaldığı için cennete şükrediyordu. Unbound'un tereddüt edip etmediğini merak etmiştik, ama sevgileri hiç azalmamış gibiydi ve efsanesi daha da büyümüştü. Onu *Cennetin Avcısı* ilan ettiler. *Tanrı'nın Beyaz Kurt'u.* Ve o askerler İmparator'un bayrağı altında yaklaşırken, Unbound onun önünde sıralandı, eller kılıçların üzerinde, gözleri alev alev, kurtarıcıları için her zamankinden daha fazla ölmeye hazırdılar.

Reyne, Grail'in yanında duruyordu, solgun ve yorgun. Prenses'in zihnine nazikçe uzandığımızda, ikiz duygular hissettik, parlak ve acı-tatlı bir düet. Sevgilisi kurtulduğu, dünyanın kurtuluşu yaklaştığı için sevinç. Ama aynı zamanda kalp kırıklığı da; ikisinin de aynı asmanın meyvesi olabileceğini bilmek. Bu Alçak ve Yüksek Prenses ve gerçek Tanrıçık, kehanetin vaat ettiği gibi, Moonsthrone'dan doğmuştu. Reyne, sevdiği kıza bakarken, onu dün akşam söylediği o kelimeyi tekrar duyduk, şimdi kırık kalbinin koridorlarında yankılanıyordu.

"Kız *kardeşler*.

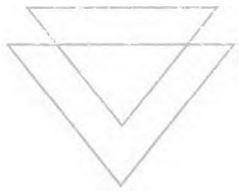
"Maryn yanımızda, hattın arkasına geçtik. Dior yaklaşan askerleri izliyordu, yanakları çökmüş ve çenesi sıkılmıştı. Ama bize yan gözle bakarak, göz kırptı, gözlerinin altındaki gölgeler maviliğini daha da parlak hale getiriyordu.

"Korkunç bir gün," diye fısıldadı.

"Korkunç değil, chérie," diye
cevapladık.

Maryn başını salladı ve gözlerini gökyüzüne dikti. "*Cennet gibi*."

XVIII
SAINTED BLADE

"Bu grubun sözcüsü kim?"

"Yüzbaşı uzun boylu, geniş omuzlu, yirmi yaşından küçüktü. Aksanı asilzadeydi, ama genç ve kesinlikle yakışıklı olmasına rağmen, yüzünde savaş izleri, gözlerinde ise savaşın gölgesi vardı. Üzerinde tek boynuzlu at ve beş kılıç kabartmalı bir zırh ve yırtık pırtık altın bir pelerin vardı. Kestane rengi saçları asker tarzında kesilmişti, parlak mavi gözleri meşale ışığında parıldıyordu. Kıyafeti kanla lekelenmişti ve elindeki ince uzun kılıç çok sevilen ve sık kullanılan bir kılıçtı.

"Onun etrafındaki beş yüz kişilik kadro, Augustin Hanesi'nin altın tabardlarını giyiyordu. Her biri tepeden tırnağa silahlıydı: yanan meşaleler, uzun kılıçlar ve gümüş kaplı mızraklar, tekerlek kilitli tüfekler. Birkaç kişi, zırhlarının altında İnanç rahiplerinin işlemeli cüppelerini giyiyordu, boyunlarında kutsal ışıkla yanan gümüş tekerlekler vardı.

Onlar yaklaşırken, Maryn yanımızda, geri çekildik. Ve saflarımızdan, çenesi yüksek ve uyumsuz gözleri parlayan bir figür öne çıktı.

"Ben konuşacağım."

“Yakışıklı kaptan, dudaklarını büzerek prensesi süzdü. “‘Siz kimsiniz, mademoiselle?

"Reyne á Maergenn. Ossway Düşesi Niamh Nineswords'un beşinci kızı ve Moonsthrone Dağları'nın Laerd'ı Connor á Lachlainn'ın ilk kızı. Ben Lands Low

ve Yüksek Toprakları'nın prensesiyim, Ossway'in enkazından ve kraliyet annem ile babamın mezarından bu kutsal toplulukla birlikte geldim."

Prenses, çenesini dik tutarak asil bir tavırla konuştu. O anda, yıkık kalesinin girişindeki heykel aklıma geldi; bu yavruyu doğuran efsane.

"'*Kutsal mı? '*

“Genç kaptanın çenesi sıkıldı, yumrukları da öyle. Ve biz hayaletler gibi grubun arkasında dururken, o safir bakışlar hiç şaşmadan üzerimize düştü.

"Gözlerim beni yanıltmıyorsa ya da ben bir aptal değilsem, sen *Ölüleri* kapımıza getirdin."

"Evet." Reyne kuru dudaklarını yaladı ve başını salladı. "Ama bu ikisi bizimle uzun bir yolculuk yaptı ve yemin ederim ki onlar Forever K'nin dostu değiller..."

Prenses, genç adamın elini kaldırmasıyla sustu.

"Sen kimsin, Highlander?"

"Phoebe á Dúnnsair, Lachlainn Klanı'nın Laerdbride'i. Ve bunda hiçbir *güç* yok." Et cadısı yanındaki kıza başını salladı. "Bu Dior Lachance."

Grail başını eğdi. "Bonsoir, Capitaine."

“Adam bir kaşını kaldırdı ve arkasındaki kadroya baktı. Arkasında, Dior'un hayatını kurtardığı genç, şaşı gözlü asker çocuğu gördük.

"Bu o mu, Louis?"

"Evet, Majesteleri." Çocuk eğildi. "Kendi gözlerimle gördüm. Kanı ölüleri diriltti. Benim yaralarımı tamamen iyileştirdi. Ve çürümüşleri küle çevirdi..."

“El tekrar kalktı. Safir gözler Dior'u, alnından kanlı botlarına kadar süzdü.

"Bu imparatorlukta büyücülüğün bedeli ölümdür, petite fille."

"Ben büyücü değilim, monsieur."

"Benim adım Philippe. Alexandre III'ün en büyük oğlu ve tüm Elidaen'in prensi."

"'Sizinle tanışmak çok güzel, Majesteleri. Ama ben hala lanet olası bir cadı değilim."

“Genç adam kaşlarını çattı, Phoebe sorun çıkmadan araya girdi.

"Dior Lachance, Annelerin hizmetçisidir. Dún Maergenn'in kurtarıcısıdır. Ay Tahtı'nın gökten gönderilmiş tanrısı ve San Michon'un Kutsal Kasesidir."

Prens etkilenmemiş görünüyordu. Soğuk gözleri, tahrip edilmiş şehri, parçalanmış cesetleri ve yanan harabeleri süzdükten sonra Reyne'ye geri döndü.

"Lütfen, Majesteleri," dedi. "Tanrı ve Ana Hizmetçi'nin huzurunda yemin ederim ki, buraya kutsal bir amaçla geldik. Yeminim yeterli gelmezse, kardeşim benim karakterim hakkında konuşacaktır."

"Kız kardeşiniz mi?"

"Düşes Maarten'in eşi Dame Yvaine."

"Dük Maarten şu anda Güney'in Muhafızı, mademoiselle. O ve eşi Daggercoast'taki şatoda nöbet tutuyorlar. Leydi Yvaine sizin için kefil olamaz."

"O halde dünkü savaş niyetimizi ortaya koysun! Tanrı'ya yemin ederim ki biz Ebedi Kral'ın gerçek düşmanlarıyız, Majesteleri, ve en önemli bir mesele için, sizin asil babanız Alexandre III ile görüşmek istiyoruz!"

"Babam öldü, M^{lle}á Maergenn."

Reyne'nin coşkusu bir anda söndü ve başını eğdi.

"Çok üzgünüm Majesteleri. Lütfen beni affedin. Ben de savaşın ateşinde annemi kaybettim. Ama eminim ki asil babanız sevdiği insanları savunurken kahramanca öldü."

"Yavaş yavaş öldü. İçinden içini kemiren bir hastalıkla."

Prens gözlerini gökyüzüne çevirdi ve derin bir nefes aldı. Ama o kara bulutlara bakarken, kederi kayboldu ve gözlerinde yeniden demir parıltısı belirdi.

“‘Felaketten bir kalp atışı kadar uzaktaydık, Mlle á Maergenn. Tüm Augustin ve imparatorluk tehlike altındaydı. Çok garip arkadaşların var. Ama Carrion Lord ve ordusunu uçurumun kenarından geri çeviren her neyse, bunun seninle bir ilgisi olduğunu anlamayan sadece bir aptal olabilir.

"Ben değil, Majesteleri." Reyne, Dior'a başını salladı. *"O."*

"Cennetin Avcısı," dedi Joaquin.

"La demoiselle du Graal," diye başını salladı Callum.

“Genç prens dudaklarını büzerek tekrar Dior'a baktı. Grail, tahmin edilemeyecek kadar yorgun, ama yine de dik durarak ona bakıyordu. Kar nihayet durmuştu ve gökyüzü hala karanlıktı, ama parlayan tekerleklerin ve yanan odunların ışığı, Dior'un soluk mavi gözlerinde dans ediyor gibiydi.

Prens başını salladı. "İmparatoriçe sizinle konuşmak isteyecek."

"Teşekkürler, P..."

"Takip et."

Prens çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, botları donmuş ve kanla kaplı zeminde çıtır çıtır sesler çıkarıyor, pelerini arkasında dalgalanıyordu. Askerleri, kılıçlarını hazır, meşalelerini yakmış, gözleri çoğunlukla Maryn veya bana sabitlenmiş halde, grubumuzu çevrelediler. Priori'm her bakışla karşılaşıp yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi; kana bulanmış bir melek gibi. Hepimiz yorgun, aç, hırpalanmış ve yaralıydık, ama Dior genç Prensi takip ederken, tüm grubu onun arkasında yürüyordu. Ve şüphesiz, gök kubbenin altında daha gururlu bir geçit töreni hiç olmamıştı.

“Dior önümüzde yürüyordu, Reyne onun yanında takip ediyordu; yakın, ama dokunacak kadar yakın değil. Grail, yorgunluk dışında çektikleri sıkıntının pek bir belirtisini göstermiyordu, ama biz onun nasıl hissettiğini merak ediyorduk. Kurtarıcı'nın soyundan gelen bir çocuk *ve* Ay Tahtı'nın kızı olarak ortaya çıkmak? Sevgilisinin üvey kız kardeşi olmak? Bu durum sonunda nasıl sonuçlanacaktı?

“Meşale ışığıyla aydınlatılmış önümüzdeki surları inceledik; siperler boyunca dizilmiş askerler, koyu renkli taşlar ve imparatorun mührünün kabartmalı olduğu devasa demir kapılar. Sadece bir kapı bekçisi olmasına rağmen, yapı gördüğümüz çoğu şatodan daha etkileyiciydi. Yine de Voss onu yıkmaya *çok* yaklaşmıştı...

“Cesetler duvarlara yığılmıştı — yükselen gecede yanan, ölü bedenlerden ve parlayan dişlerden oluşan büyük tepeler. Dior onlara baktı, dudaklarını sıktı ve yumuşak bir dua fısıldadı. Zihni bize her zaman kapalı olsa da, ne düşündüğünü tahmin edebiliyorduk.

"*Bir gün önce gelseydik kaç kişiyi kurtarabilirdik?*

Hava hala soğuktu, ama kış lejyonla birlikte gitmiş gibi görünüyordu ve yazın ilk esintisi tenimizi okşadı. Kapılar ardına kadar açıldı, Prens Philippe tünele doğru ilerledi ve bizim grubumuz da onun askerleri eşliğinde onu takip etti. Askerlerin disiplini mükemmeldi, ancak Rive Cœur'a giden köprüden geçerken, surlarda askerlerin dedikodu yaptığını, koşucuların önde koştuğunu ve hastaları iyileştiren, ölmek üzere olanları kurtaran, şehri Ebedi Kral'ın elinden kurtaran kadının haberini yaydıklarını duyabiliyorduk.

"*Tanrı'nın Beyaz Kurt'u,*" diye fısıldadılar.

"Cennetin Avcısı."

"La demoiselle du Graal."

Köprüden geçtik — donmuş nehrin üzerinde elli fit yükseklikte yükselen, sağlam granitten yapılmış eski bir kemer. Gözlerimiz, aşağıda yarı donmuş Béni'ye, Rive Nord ve Sud'un tahrip edilmiş limanlarına, Sonsuz Kral'ın saldırısının dehşetine kaydı. Buzlu sularda, birbirine çarparak batmış ve direklerine kadar batmış kadırgalar gördük. Aralarında *Dawnseeker'ı* gördüğümüzde kalbimiz parçalandı; kılıçlı kız, pruvasındaki kılıcıyla birlikte tamamen suya batmıştı. Tekerleği işaret ettik ve veda ettik, hem bizi buraya getirmek için denizleri aşan kıza, hem de onun efendisi, Demir Bakire'nin kılıcından Kutsal Kase'yi korumak için diğerleri gibi hayatını kaybeden iyi Capitaine á Connell'e.

"Kornalar çaldı ve bakışlarımız köprünün sonundaki kapıya kaydı. Bu ikinci kale, nehrin altından yükselen dik bir uçurumun üzerine inşa edilmiş, ilkinden daha görkemliydi. Bayraklar soğuk rüzgarda dalgalanıyordu; altın rengi kumaşlar is ve dumanla lekelenmişti. Binlerce göz, biz duvarların içinden geçip sonunda Rive Cœur sokaklarına girerken bizi takip etti.

“Augustin'in yeryüzündeki gücünün kalbi.

“Gece çökmüş olmasına rağmen, sokaklar sadece askerlerle değil, sıradan halkla da *doluydu*. Birçoğu Rive Nord ve Sud'dan gelen mültecilerdi ve kurtarıcılarını görmeye gelmişlerdi. Söylentiler ok hızıyla yayılıyordu, insanlar yüksek pencerelerden dışarı bakıyor, tüm gözler kızın, mucizenin, kalbimizdeki *kurtarıcının* üzerindeydi.

“Yaralı elini kaldırdı. Ve kalabalığın içinden birçok kişinin de ellerini kaldırarak, işaret parmaklarını ve başparmaklarını uzattığını görünce hayrete düştük.

"Tanrı seni korusun, evlat!" diye bağırdı biri.

"Geldiğin için Tanrı'ya şükürler olsun!"

Rive Cœur, insan yapımı kanallarla bölünmüştü ve yol boyunca dört köprüden geçtik, büyük malikaneler ve uzun zaman önce ölmüş imparatorların heykellerinin önünden geçtik. Yollar açılmaya başladı ve Prens Philippe halka yol açmalarını söyledi — bulvar şimdi kalabalıkla dolmuştu, seyirciler Dior'u görebilmek için birbirlerini itip kakıyorlardı. Grail bunalmış görünüyordu, yorgunluk onu ele geçirmeye başlamıştı. Ama Phoebe ve Reyne onun yanında yürüyorlardı ve onların gücüyle ayakta kalabiliyordu. Uzun bir süre sonra, önümüzdeki çatılardan yükselenleri gördük, kalbimiz onlarla birlikteydi; Château Impérial'in kuleleri ve parıldayan sivri uçlu kuleleri...

"Cathédrale de Lumière," diye fısıldadı Maryn.

"Biliyorsun, anne?"

Priori başını salladı ve gökyüzüne bakarken gözlerinde kanlı gözyaşları gördük. "*Kutsal temellerin altında kardeşim Oleander, kutsal kılıçla akşamüstü bekliyor.* Yaklaştık, *tatlı Liathe, çok yaklaştık, ey Tanrım, ey Rabbim, tüm şeref sana ait olsun*."

"*Véris,*" diye fısıldadık, kalbimiz alev alev yanıyordu.

“Ancak Prens bizi o altın camdan kulelere değil, şehrin kalbindeki kaleye götürdü. Dún Maergenn'in surlarını etkileyici bulmuştuk, Marki, ama şimdi size şunu söyleyebilirim ki, bu kadar muhteşem bir şato daha önce *hiç* görmemiştik. Sanki bir kale, bir gün olabileceği her şeyi hayal etmiş ve uyanınca bu hayalin gerçek olduğunu görmüş gibiydi. *Kilometrelerce* uzunluğunda siperler, büyük kuleler ve geniş kemerler, taşçılar tarafından değil, *şairler* tarafından oyulmuş ve kutsal babasına uzanan bir oğul gibi gün ışığına uzanan bir kule ile taçlandırılmıştı. Sadece cennetin hükümdarı bizzat bir kale inşa etseydi, bu yerin bir rakibi olabilirdi.

"Château Impérial," diye fısıldadık.

"Büyük kapılardan geçtik, büyük avlulardan geçtik, her zaman o sert Prens'in peşinden. Mermer ve altınla kaplı görkemli salonlarda yürürken

ve kan kırmızısı halılarla kaplı salonlarda yürürken, Dior'un gözleri hayretle büyüdü, tüm bunların büyüklüğü inanılmazdı.

“Uzun bir koridorun sonunda, Maximille Augustin I, Yedinci Şehit'in fetihlerini ölümsüzleştiren tasarımlarla süslenmiş muhteşem kapılar belirdi. Prens Philippe durdu, etrafımızı saran askerler gergin bir şekilde bekliyorlardı. Artık dünyadaki imparatorluk gücünün kalbindeydik, kehanetin gerçekleşmesine, Dior'un kaderine, günlerin sonuna, ölüme hiç bu kadar yaklaşmamıştık. Burada tökezlemek, hayatlarımızı kaybetmek anlamına geliyordu. Ruhlarımızı. Dünyamızı.

"Bir prenses bu kapıların ötesine adım atmaya layıktır, Reyne á Maergenn," dedi Philippe. "Clanlaerd'in nişanlısı da öyle, Phoebe á Dúnnsair. Ve İmparatoriçem bunu görmek isteyecektir... Kutsal Kase'nin Hizmetçisi. Ama cesetler burada kalacak, askerleriniz de öyle. Ve kalpleriniz karanlık çıkarsa, onların hayatları sizin aptallığınızın bedeli olacaktır."

"Buna öfkelendik. Ama o anda Maryn'in zihnini, tüy kadar hafif bir şekilde hissettik.

"*Sakin ol, tatlı Liathe. Kurtarıcımızı güvenli bir yerde bırakıyoruz.*

“Hiç kimse bu habere sevinmedi, ama itiraz eden olmadığından Philippe o devasa kapılara doğru yürüdü ve gizli bir işaretle kapılar ses çıkarmadan açıldı. Öteki odaya bakınca, gece geldiğimiz için şükrettik—günlerin ölümünden önceki yıllarda parlak ışığın ne kadar acı verici olduğunu ancak Tanrı bilebilirdi.

*"*Tanrım...*" diye* fısıldadı Joaquin.

“Ben de başımı salladım, sesim hayretle doluydu. ‘Augustin’in Altın Salonları.

Oda şaşırtıcı ve genişti, kan kırmızısı halılarla kaplıydı. Antik meşe ağaçları kadar yüksek sütunlar tavana kadar uzanıyordu. Kesme kristalden yapılmış yüksek pencereler, ötesindeki büyük şehri gösteriyordu ve şirketimizin şaşkınlığına, duvarların kendilerinin de parlak, katı altından yapıldığını gördük.

Reyne ve Dior son bir bakış attıktan sonra Prens Philippe'in peşinden içeri girdi, Phoebe de arkalarından geldi, altın rengi ışık saçlarında, zırhında ve avcı gözlerinde parıldıyordu. Bir düzine asker Prens'in peşinden girdi, ama geri kalanlar dışarıda kaldı. Onların zihinlerini okumama gerek yoktu, tek bir yanlış kelimeyle cinayete varacaklarını biliyordum ve burada kanımı kullanarak onların öfkesini üzerine çekmek istemedim.

ama bu, kapılar kapandığında kör olduğum anlamına gelmiyordu."

"Gücen," dedi Jean-François, kitabının yeni bir sayfasına geçerek.

"Aynen öyle." Celene başını salladı. "Dior kurt dönüştüğünde paltosu ve zırhı parçalanmıştı, ama benim zerrem geride kalmamıştı. Şimdi Reyne'nin sağ kulağının altındaki sıcak çukurda, yaz ateşi rengindeki örgülerinin altında saklanıyordu. Prensesin nabzı ayaklarımızın altında hızla atıyordu, düşüncelerimiz onun düşüncelerini okşuyordu.

Reyne aklını başına toplamaya çalışsa da, o salonda sergilenen zenginlik, annesinin dún'unu bir dilencinin kulübesine benzetiyordu. Altın duvarlar, gururlu adamların portreleriyle doluydu; hepsi imparatordu, süslü giysiler veya zırhlar giymişlerdi ve hepsi aynı tacı takıyorlardı. Sütunlar mermerden yapılmış, siyah inci ile işlenmiş ve muhteşem fresklerle süslenmiş tavana kadar uzanıyordu. Ancak bu zenginlik karşısında hayranlık duysa da, prenses her perdenin yüzlerce kışlık pelerin yapmaya yetecek kadar kadifeyle işlendiğini ve ayaklarının altındaki halılardaki yünün dışarıdaki sokaklarda yaşayan binlerce savaş yetimini giydirebileceğini fark etmeden edemedi.

"Oda, Altın Salonların saray mensuplarıyla doluydu. Şehir bir gün önce felaketin eşiğindeyken, çoğu kişi saçlarını düzeltip kadife ve ipek giysiler giymeye vakit bulmuştu. Aralarında bir grup kutsal adam duruyordu; zengin kırmızı cüppeli, ellerinde gümüş ve altın damlayan kardinaller. Hatta *muhafızlar* bile gerçek gümüş dikişli tabardlar giymiş, kılıçlarının kabzaları yakutlarla parıldıyordu. Reyne, yıpranmış ceketinin kenarını çekiştirdi, kirli saçlarını parmaklarıyla taradı ve biz onun utancını hissettik. Ama Dior paçavralarıyla dik duruyordu ve Phoebe sadece sert bir bakış attı, o altın gözleri her kibirli bakışla o kadar şiddetli ve ürkütücü bir şekilde karşılaştı ki çoğu kişi gözlerini kaçırdı.

"Salonun sonunda bir kürsü yükseliyordu ve orada iki taht bekliyordu. Alttaki tahtta, alnında gümüş rengi elmaslar bulunan, gözleri safir gibi parıldayan bir kadın oturuyordu. Ama üstteki taht boştu, yastığının üzerindeki taç hariç. Tahtın yapımı garipti, sanki beş farklı el beş farklı taht yapmış, sonra bunları birbirine ezmiş gibi... Ve tabii ki, bu gerçeğe yakındı.

Maximille'in ele geçirdiği kıtadaki her ülkenin yüksek koltukları, başkentine getirilmiş ve tek bir koltuk haline getirilmişti.

Elidaen'in Beş Katlı Tahtı.

"İmparatoriçe Isabella," diye seslendi Prens Philippe. "Adının ilk sahibi, Alexandre III'ün sevgili dul eşi, Tanrı'nın Kutsal Kilisesi'nin koruyucusu ve tüm Elidaen'in hükümdarı, Niamh Nineswords'un kızı Prenses Reyne á Maergenn'i, Phoebe á Dúnnsair'i, Moonsthrone Dağları'nın Laerdbride'ını ve..."

“Prens burada durakladı ve Kutsal Kase'ye doğru baktı. “'Dior Lachance.'

İmparatoriçe sessizdi, üçlüyü inceliyordu. Doğal olarak çok güzeldi; uzun bacaklı ve narin, sadece otuzlu yaşların ortasında bir kadının tam olarak sahip olabileceği kendine güvenen bir zarafete sahipti. Taç takmasa da, kızıl saçları taç takmış gibi şekillendirilmişti, alnındaki elmaslar başındaki avizelerin ışığında parıldıyordu. Yüzünde, yakışıklı oğluna olan benzerliği hemen görebiliyorduk ve altın kadife elbisesi, Dior'un sahip olmak için seve seve öleceği türden muhteşem bir elbise olsa da, İmparatoriçe ayrıca, soylu hanedanının arması ve Yeminler Kitabı'ndan bir ayetle süslenmiş gümüş bir göğüs zırhı takıyordu.

"*Şimdi dönün, ey sadakatsiz krallar, ve kraliçenize bakın.*

"La demoiselle du Graal."

"Safir gözleri, Dior'un kirli kül rengi saçlarından ölü askerin botlarına kadar her yerini taradı. Ve bu insanların İmparatoriçesi'nin alaycı ve küçümseyici bir tavır sergileyeceğini beklerken, onun gülümsemesi kışın soğuk bir gününde sıcak şarap kadar sıcaktı.

"Ne kadar da güzel bir resim gibisin."

Dior ve Reyne birbirlerine baktılar, ikisi de sessizdi.

"Oğlumuz size ikramda bulunmayı düşündü mü?" diye sordu Isabella. "Augustin'e giden yolunuz uzun olmuş gibi görünüyor. Yolun sonunda sizi mahrum bırakmayız."

"H-hayır." Dior, selam ve reverans arasında bir şey yaptı. "Merci."

Prenses Reyne boğazını temizledi. "Majesteleri."

"Yani, hayır, Majesteleri. Merci, Majesteleri."

Prens kaşlarını çattı, ama İmparatoriçe, bir hizmetçi altın bir tepsi ile dolu bardaklarla öne çıktığında sadece daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Nereden geldin, çocuğum?"

"Dún Maergenn'den, Majesteleri." Dior dik durdu ve dengesi yerine gelmeye başladı. "Şehir Dyvoklar tarafından yıkıldı. Geriye sadece biz birkaç kişi kaldık. Ama Untamed yenildi. Blackheart ve Heartless öldürüldü."

“Bunun üzerine sarayda bir mırıldanma dalgası yayıldı, kutsal adamlar dua mırıldanıp tekerlek işareti yaptılar. İmparatoriçe Isabella tekrar konuştu, sesi yumuşaktı.

“Düşes á Maergenn'in vefatını duyunca kalbimiz kan ağladı. Nineswords'un kaybı, bu Altın Salonlar'daki herkes tarafından kraliyet kocamızın kaybı kadar derinden hissedildi. Bu derin kederli zamanda asil kızına başsağlığı diliyoruz.

Reyne reverans yaparak nazikçe teşekkür etti. İmparatoriçe'nin nazik sözleri Prenses'in yanaklarını ısıtsa da, Isabella'nın gözleri Dior'dan hiç ayrılmadı.

"Ama biz sana nereden geldiğini sormadık, çocuğum. Nereden geldiğini sormadık."

Prens Philippe, tahtın sağında toplanan kutsal adamlara döndü.

"Lashaame, değil mi, Yüksek Engizisyoncu?" "Oh, lanet olsun*..." diye* tısladı Dior.

Piskoposlar ve kardinaller arasından, koltuğunun altında İncil'in bir kopyası olan bir kadın öne çıktı. Siyah deri giysiler giymişti, kan kırmızısı tabardında Naél, Mutluluk Meleği'nin çiçeği ve kırbacı işlenmişti, sağ elinde siyah çelik bir eldiven vardı. Elli yaşlarında, stiletto kadar ince, keskin bir saçakla kesilmiş gri saçlıydı. Üç köşeli şapka tacını oluşturuyordu, koyu renk danteller daha da koyu gözlerini örtüyordu, bu gözler Kutsal Kase'nin sırtındaki deriyi yüzebilecek kadar keskin bakıyordu.

"Evet, Majesteleri," diye cevapladı, keskin ve zehirli bir sesle. "Kafirlik, kan büyücülüğü ve Piskopos Henri Merciér'in *cinayeti* suçlamalarıyla yargılanıyor."

"Saraylılar nefeslerini tuttular, başlarının üzerindeki fresklerde ani bir uğultu yükseldi. Grail yumruklarını sıktı ve kargaşanın üstüne bağırdı.

"Açıklayabilirim!"

Isabella'nın gülümsemesi ani sessizlikte soldu. "S'il vous plaît, chérie."

"Kanım hastaları iyileştirebilir. Ölmek üzere olanları kurtarabilir. Kendi askerleriniz bunu doğrulayabilir. Engizisyon buna büyücülük dedi. Ama Gümüş Tarikatı'ndan Sœur Chloe Sauvage ve San Guillaume Tarikatı'ndan Père Rafa Sa-Araki beni buldu ve gerçeği anlattı."

“Isabella'nın kaşları hafifçe kalktı. ‘Gerçek mi?’

“Dior tereddüt etti, dudağını ısırdı ve Reyne'ye baktı. Kendine inanmasına rağmen, o acımasız safir bakışların altında inancı sönüyor gibiydi. O, Kurtarıcı'nın torunuydu, evet. Tanrı'nın çocuğu. Ama gerçek şu ki, o hala on yedi yaşında bir kızdı ve imparatorluğun en güçlü kadını ve tüm sarayının önünde duruyordu.

Phoebe elini sıktı. "Korkma, Çiçek."

"Ben San Michon'un Kutsal Kase'siyim." Salon yine mırıldanmalarla doldu ve Dior gürültünün üstüne sesini yükseltti. "Kurtarıcı'nın kanını barındıran kase! O, Tanrı'nın oğluydu, ama aynı zamanda ölümlü bir insandı ve öğrencisi Michon'a olan sevgisi meyve verdi! Esan adında bir kızı vardı!' Piskoposlar ve kardinaller öfkeyle patladılar, asalarını yere vurarak sapkınlık diye bağırdılar ve Dior onların öfkesinin üstüne sesini yükseltti. 'Ben onun torunuyum! Kurtarıcı'nın Kanı damarlarımda akıyor! Ve o kan sayesinde, Ölülerin Orduları yenilgiye uğrayacak ve güneş bir kez daha gökyüzüne dönecek!'

"Mahkeme artık bir kargaşa içindeydi, saraylılar gevezelik ediyor, kardinaller bağırıyor, Prens'in eli kılıcının üzerindeydi. Ve bu gürültü ve bağırışların ortasında, İmparatoriçe Isabella, Adının Birincisi, ince elini kaldırdı. Tek kelime etmedi ve gözleri Kutsal Kase'den hiç ayrılmadı. Ama sadece birkaç kalp atışı içinde, o gürültü tamamen kesildi.

“Isabella tekrar gülümsedi.

"Peki ya Lashaame'de öldürdüğün piskopos ne olacak, chérie?"

"'O şey...' Dior, öfkeden yanakları kızarmış bir şekilde somurtarak cevap verdi. 'O bunu hak etmişti. O *piç kurusu* arkadaşımı incitti.

"'Bizim Engizisyon birlikleri de bunu hak etmişti?' Prens Philippe sordu. 'Redwatch Manastırı'ndan kaçarken onlardan birçoğunu katlettin.

"O farklıydı. San Guillaume'daki tüm manastırdaki rahipleri katlettiler. Bana işkence ediyorlardı ve..."

“San Michon'da öldürdüğün gümüş azizler ne olacak? Onlar da bunu hak ettiler mi?”

"Tamam, *bu kadar* yeter."

Phoebe á Dúnnsair öne çıktı, keskin dişlerini gösterdi. Moonsthrone'un kızı olan onun içindeki öfkeyi hissetmiştik, ilk başta yumuşak olan ama şimdi kaynama noktasına gelen öfkeyi.

"Bu kız buraya gelmek için cehennemi yaşadı," diye hırladı. "Sonsuzluk Prenslerini öldürdü, Vahşi'lerin eski düzenini bozdu, sen ve senin gibilerin yardım etmek için *parmağını* bile kıpırdatmadığı bir ulusu özgürleştirdi. Ve haberciyi kaçırdıysan diye söylüyorum, o az önce başkentini Sonsuzluk Kralı'nın ordularından kurtardı! Yaptığı her şeyi bu dünyanın iyiliği için yaptı ve ben kendimi yanan cehenneme götürüp dizlerimin üzerine çöküp, burada uysalca durup onun sıradan bir hırsız gibi sorgulanmasını izlemektense, Düşmüş'ün *sikini* yalayacağım."

Prens öfkeyle kaşlarını çattı. "Senin kafir dilini kesip atmalıyım..."

"Sessiz ol, Philippe."

Prens çenesini sıktı ve annesine baktı. Ama yine de itaat etti.

"Sözlerin çok güzel, Phoebe á Dúnnsair," dedi Isabella. "Ama sen Augustin Hanedanı İmparatoriçesi'nin huzurundasın. Ona saygı göstermen gerekir."

"Affedersiniz, Majesteleri. Ama saygı, genellikle verilmeden önce kazanılan bir nimettir."

Prens Philippe, demir parmaklıklar ardındaki büyücü kadını tokatlamak üzere olan annesine baktı. Ama İmparatoriçe, küçük ve biraz sinirli bir hareketle Prens'e geri çekilmesini işaret etti. Dior'a bir kez daha baktı, gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu.

"Baş komplocunuz nerede, M^{lle}Lachance?"

"Benim..."

“‘San Cleyland Manastırı ve San Michon Manastırı’nı inananların kanıyla kırmızıya boyadığınızda onun da sizinle birlikte olduğu söylendi. Engizisyon, onun ve sizin başınıza ölüm cezası verdi.

"… Gabe'i tanıyor musun?" diye sordu Dior.

"Gabriel de León *komplocu* değildir," diye homurdandı Phoebe. "Ve onun iyi adına yapılan hakaretlere, Dior'unkine olduğu kadar tahammül edemem, Ekselansları. O benim ve bu tatlı kızın hayatını defalarca kurtardı. Kan bağı olmasa da, onu kendi kızı gibi seviyor ve şu anda burada olsaydı, benim kadar onun hakkında övgü dolu sözler söylerdi."

"O her zaman tatlı dilli olmuştur," dedi Isabella. "Ne yazık ki, bunu nerede kullanacağını hiç bilememiştir."

“Sarayda kıkırdamalar yükseldi, ama İmparatoriçe'nin sesi soğudu.

"Lorson'un Kara Aslanı'nı tanıyoruz, chérie. Kendi kılıcımızla onu Krallığın Kılıcı şövalyesi ilan ettik ve kendi elimizle ona büyüklük bahşettik. O ise bu onuru, kutsal yeminini bozarak, kutsal bir rahibeyle yatarak ve kutsal tarikatından aforoz edilerek geri ödemeyi seçti. Onun gelinini de, burada sarayda yaşadığı günlerde iyi tanıyorduk. Şüphesiz çekici bir kadındı, ama Elidaen'in Kılıcı'nın bu kadar zehirli bir kadehten içmeyi seçmesini utanç verici buluyoruz." Safir gözler Phoebe'ye çevrildi. "Astrid burada olsaydı,

Rennier de Graal'ın kızını övüyor mu, M^{me}á Dúnnsair? "Hiçbir şey söylemiyor, Ekselansları. Astrid Rennier öldü."

“İmparatoriçe gözlerini kırptı. ‘Öldü mü?’

“Fabién Voss tarafından çocuğu ile birlikte öldürüldü. Gabriel'in tatlı kızı. Patience.”

“Altın duvarlar ve parıldayan mücevherler üzerinde sessizlik çöktü. Philippe annesine baktı ve yüzünde hiçbir iz olmamasına rağmen, Isabella'nın gözlerinin arkasında acı gördük. On uzun kalp atışı boyunca taş gibi hareketsiz oturdu ve Altın Salon'da hiçbir fısıltı duyulmadı. Ama sonra gözlerini kırptı, hareketsizliği bozuldu ve bakışları Dior'a döndü.

"Geldiğinin önemli bir anlamı olduğunu kabul ediyoruz. Senin gelişin ve Ölüler ordusunun ayrılışı tesadüf olamaz. Kâfirlik ve dökülen sadık kan meseleleri hakkında, şüphesiz, birazdan konuşacağız. Ama en sonunda, belki de ilkinden başlamalıyız."

"İmparatoriçe öne eğildi ve bakışlarını Kutsal Kase'ye dikti. "'Neden buradasın, M^{lle}Lachance?

"Günlerin ölümüne son vermek için, Majesteleri. Güneşi geri getirmek için."

"Ve onu eteklerimizin altında saklı bulacağını mı sanıyorsun?"

Dior gülümsedi ve Isabella'nın dudakları da hafifçe kıvrıldı.

"Hayır," diye cevapladı Grail. "Ama..."

"Burada Reyne'e ve Phoebe'ye tekrar baktı, sorması gereken şeyin büyüklüğü yavaş yavaş anlaşılmaya başlıyordu. Buraya gelme nedeni, bu şehri kurtarması ne olursa olsun, bu Altın Salonlarda ona karşı kin besleyenlerin sayısı azalmamıştı. Gerçek şu ki, o bir katildi. Bir hırsızdı. Tek İnanç'ın gözünde bir kafirdi. Ve burada, şu anda kehanetin tüm boyutlarını açıklaması onu deli gibi gösterecekti.

"Beş Katlı Taht'a oturmak mı?

"Bütün imparatorluğun hükümdarı olarak taç

giymek mi? "*Delilik*.

"Ve böylece, İmparatoriçe'nin yaptığı gibi yaptı. Son şeyden başlayarak.

"Bir kılıca ihtiyacım var, Majesteleri."

"Prens alaycı bir şekilde, 'Adamlarınız *düzinelerce*...'

dedi. "*'Sessiz ol,* Philippe."

Prens bir kez daha sessizleşti ve kaşlarını çattı.

Isabella'nın kusursuz kaşları yine hafifçe kalktı.

"Sıradan bir kılıç değil." Dior, somurtkan Prens'e bir bakış attı. "Bu şehrin bir yerinde, Bilge Oleander adında eski bir vampir var. O, Esana adlı gizli bir soyun üyesi, tıpkı beni Augustin'e kadar takip eden o iki vampir gibi. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama onlar bizim müttefiklerimiz, Ekselansları. Onlar da bizim gibi günlerin sonunu getirmek ve güneş ışığını geri getirmek istiyorlar."

Grail, etrafında yükselen mırıldanmaları görmezden gelerek devam etti.

"Oleander, ihtiyacım olan kılıcı saklıyor!
Yüzyıllardır uyuyor, ama benimle seyahat eden eski dostum onun nerede olduğunu biliyor..."

"Isabella sözünü kesti. "Taş bir tabutun içinde. Cathédrale de Lumière'in derinliklerinde."

Reyne gözlerini kırptı. "Bunu nereden biliyorsunuz,

Majesteleri?" "Onu bulduk. Onu *yok ettik*."

Dior'un yüzü kanı çekilmişti, solgun gözleri İmparatoriçe'ye bakıyordu.

"Ne zaman?"

"On yıldan fazla oldu. Eski imparatorlar genellikle gümüş mezarlara gömülürdü. Mahzen keşfedildiğinde, silah yapmak için metali geri kazanıyorduk. İçindeki vampir başı kesildi, külleri kutsal topraklara serpildi. Geriye hiçbir şey kalmadı."

“Ölü kalbimiz koridorda kıvrıldı. Ama orada paniğe kapılsak da, Kutsal Kase Isabella'ya baktığında yerini korku ve umutsuzluk aldı.

"'Kılıç ne oldu? "'Onu
verdik." "'*Verdik*..."

"Kutsal Kase'nin gözleri altın duvarları, parıldayan küreleri dolaştı ve şaşkınlığın sisini yaran bir farkındalık ortaya çıktı.

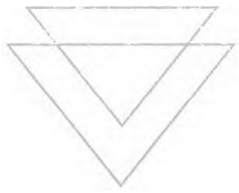
"*Kendi elinle ona büyüklük bahşettin*." Isabella başını
salladı. "Aynen öyle."

"'Ashdrinker,'" diye fısıldadı Phoebe.

Dior dizlerinin üzerine çöktü. Ve o anda tüm yük, tüm o kilometreler, kayıplar ve kalp kırıklıkları sonunda onun üzerine çöktü. Omuzlarının çöktüğünü, göğsünün sönükleştiğini, başını eğip fısıldarken gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına kül rengi buklelerinin düştüğünü gördük.

"*Gabriel.*"

XIX
EVİN TADI

"PEKİ." JEAN-FRANÇOIS bir kaşını kaldırdı ve sırıttı. "Yine boktan bir şey, değil mi?"

Celene başını eğdi ve yağlı taşın üzerinde pençesini sürükledi. "Aynen öyle."

"İtiraf ediyorum, M^lle^Castia, bunu öngörmem gerekip gerekmediğinden emin değilim."

"O anda başımıza gelebilecek en kötü şeydi, Marki. *Elbette* bunu tahmin etmeliydiniz."

Tarihçi güldü. "Yüce Tanrı'nın kendi taraflarında olduğunu iddia eden insanlar için, cennetin hükümdarı tarafından oldukça acımasızca oynanmış gibi görünüyorsunuz."

"Tanrı'nın yolları gizemlidir." "Elbette bundan daha iyisini yapabilirsin..."

Jean-François sessizleşti, ağır bir gümbürtü duvarları yankıladı. Majordomuna baktı, Meline arkasındaki taş kapılara doğru adım attı ve kapıları ardına kadar açtı. Marki, dönmeden yeni gelenin kokusunu tanıdı.

"Vay vay. Cesur genç sevgilim, ölümden dönmüşsün."

Dario başını eğdi, gözleri aşağıya doğru bakıyordu.

"Efendim."

"Ayağa kalkıp dolaşabileceğinden emin misin?" Tarihçi, genç kölesine sevgiyle baktı ve gözlerinin altındaki gölgeleri fark etti faded, pallor flushed once more. "Not that I'm

seni bu kadar çabuk gördüğüm için memnun değilim, ama bizim Gabriel seni *çok*
kuru bıraktı.”

"Affedin beni, Efendim. Ama ben Majestelerinin emriyle gönderildim. Dame Kestrel Sul Adair'e giderek yaklaşıyor ve İmparatoriçe ilerlemeniz hakkında bir rapor talep etti."

“Bu onun hakkı. Ama neden hasta yatağından kalkıp buraya geldin? Nerede…” Jean-François kaşlarını çatarak burnunu tuttu. “Tanrım, Meline, adı *neydi*?”

"Jasminne, Efendim."

"*Jasminne*." Marki parmaklarını şıklattı. "O küçük fahişe bu haberi senin kadar kolayca iletebilirdi, değil mi?"

"Jasminne ziyafette, Efendim. Draigann ve Majestelerini eğlendiriyor."

“… Oh.”

Tarihçi dudaklarını bükerek, zeki parmaklarıyla kalemini çevirdi.

"Yazık. O kız nadir bir yeteneğe sahipti."

Jean-François iç çekerek kitabını kapattı. Son Liathe, suyun karşısından izliyordu, meşale ışığı gözlerinin koyu siyahlığında parıldıyordu. Tarihçi kalemini temizledi, kutusuna geri koydu ve iç çekerek koltuğundan kalktı.

"Bizi terk mi ediyorsunuz?" diye sordu Celene.

"Korkarım öyle," diye cevapladı Marki. "Sizinle birlikte olmak *sonsuz* bir zevk olsa da, mademoiselle, işler umduğumdan daha hızlı bir şekilde kritik bir noktaya geliyor. Ve sevgili kardeşinizi yeterince uzun süre yalnız bıraktım. Şimdiye kadar o Monét'yi yıkmış olmalı."

Çikolata rengi gözleri Dario ve Meline'e kaydı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım yine susamıştır."

"Onu asla elinde tutmana izin vermeyecek, biliyorsun." Celene başını eğdi, gözleri Marki'ye dikildi. "Ne kadar söz verirse versin, Kurtlar ve İnsanların İmparatoriçesi kardeşimin yaşamasına izin vermeyecek."

Tarihçinin sırıtışında dişleri parladı. "Neden bu kadar acele ettiğimi sanıyorsun, Mademoiselle Castia?"

Jean-François, Liathe'nin sesiyle durdu.

"Peki ya ben?"

Vampir gözlerini kırptı, sarı kaşları yükseldi. "Sen ne *olacaksın*?"

"Senin istediğini yaptım. Elimden geldiğince nazikçe, bildiğim her şeyi anlattım." Son Liathe yutkundu, dolgun, soluk dudaklarını yaladı. "Biz *de* susadık, Jean-François."

Marki gülerken, ateşin ışığında parıldayan dişleri artık açıkça görünüyordu.

"O zaman aç kalın."

Gülümseme kayboldu ve parmaklarını bir kez daha şıklattıktan sonra, Marki hücreden çıktı. Köleleri onu takip ederek kapıyı kapattı ve Son Liathe'yi kalın gümüş zincirlerle içeriye kilitledi. Genç Dario bu onuru istedi ve Marki gülümsedi, anahtarı ona verdi ve çocuk kilidi kapatırken izledi, gümüş ellerine değdiğinde yüzünü buruşturdu.

Sul Adair'in salonları, maiyet aşağıdan çıkarken hareketlenmişti. Dame Kestrel'in yakında geleceği haberi hizmetkarları telaşlandırmış, hava sıcak bedenlerin ve taze terin lezzetli kokusuyla dolmuştu. Ama Marquis, yemek salonundaki kanlı ziyafetin kırmızı kokusunu alabiliyordu. Koridorda düşük inlemeler yankılanıyordu, kirişlerde tutku ve acı çığlıkları duyuluyordu. Jean-François yine içeri girip küstahça bir ısırık almayı düşündü, ama annesi sabırsızlanmaya başlamış gibiydi. Bunun yerine, Marki kıvrımlı kule merdivenini tırmanmaya başladı, Meline, Dario ve askerleri arkasında.

Omzunun üzerinden bakınca, Dario'nun gözlerine baktı ve genç delikanlı kızarırken gülümsedi. Genç sevgilisinin tekrar ayağa kalkmasına sevindi - sonuçta dün gece gümüş azizin tutkularını uyandırmıştı ve Jean-François, Gabriel'in tekrar baştan çıkmayacağını merak etti.

Eğer ona izlemesine izin
verirse. Ya da hatta...

Delphine kule kapısının kilidini açtı ve Marki gülümseyerek içeri girdi. Tahmin ettiği gibi, Gabriel sandalyesine çökmüş, uzun siyah saçları yaralı yanaklarına dökülmüş, önünde kurumuş bir şarap şişesi duruyordu. Oda, masanın üzerindeki kimyasal küre ile aydınlatılıyordu, yere uzun gölgeler düşüyordu, soluk beyaz bir güve camda zayıf kanatlarını çırpıyordu.

Son Gümüş Aziz, koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı, sesi tozlu bir homurtuydu. "Sen..."

Sonra durakladı, fırtına grisi gözleri genişleyerek çocuğa baktı. Dario, karanlık bakışlarında korku ve istek karışımıyla gümüş azizeye bakıyordu, ama Gabriel ayağa kalktığında, Jean-François onda sadece öfke gördü.

"O burada ne halt ediyor?"

"Biraz serinlemek istersin diye
düşündüm..." "Onu dışarı çıkarın."

"Gabriel..."

"Onu buradan çıkarın!"

Kara Aslan boş şişeyi kapıp fırlattı, Dario şişe kafasının hemen yanındaki duvara çarpıp parçalanınca irkildi. Delphine bağırarak, uzun kılıcını çekmiş olarak Marki ile "aziz"in arasına girdi, etrafında köle askerler vardı.

"YETER!"

Jean-François'nın bağırması odaya sessizlik getirdi. Yanağında bir kesikten kanayan köle çocuğa döndü. Gümüş azizeye bakınca, fırtına grisi gözlerinin parlak kırmızı damlaya kilitlendiğini gördü, öfkesi korkunç, ruhu hasta bir utançla boğulmuştu.

"Onu buradan çıkar, Jean-François." Gabriel
gözlerine bakarak, zorlukla yutkundu.

"*Lütfen*."

"Aşağıda beni bekle, Dario, canım."

Çocuk hızlıca eğildi ve söylendiği gibi ayrıldı. Son Gümüş Aziz koltuğuna çöktü, gümüş rengi ellerini saçlarının arasından geçirerek titretti. Delphine'e güven verici bir baş sallamayla, Marki askerleri koridora gönderdi. Sadece Jean-François ve Meline kaldı, ilki karşısındaki koltuğa çöktü, ikincisi ise ellerini arkasına koyarak efendisinin yanına oturdu.

"Susadın mı?" diye sordu vampir.

Gabriel onun gözlerine baktı; kırmızı kenarları gri, kenarlarına kadar çatlamış.

"Öyle olduğumu biliyorsun."

"Meline acılarını dindirebilir, mon ami."

Son Gümüş Aziz, köleye baktı, çenesi o kadar sıkıydı ki dişleri gıcırdadı. Bakışları vücudunda dolaştı, uyluklarının arasından başlayarak, arı beline kadar uzanan korsesinin üzerinden, korsesinin üstünde şişkinleşen soluk göğüslerine

ve sonunda boğazında durdu. Meline'in nabzı gürültülüydü, yutkunduğunda boynuna sıkıca sarılmış gerdanlık sallanıyordu.

Jean-François gülümsedi. "Meline, bir iyilik yapar mısın?"

Meline, kalbi göğsünde çarparak öne çıktı, gölge o sandalyede çömelmiş zavallının üzerine düştü. Ve yavaşça, çok yavaşça, onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Yapma," diye uyardı Gabriel.

Elleri sırtının arkasından çıktı. Birinde bir kadeh, diğerinde parlak yeşil bir Vin de León şişesi tutuyordu. Kirpiklerinin arasından bakarak mırıldandı.

"Memleketinin tadını beğeneceğini düşündüm, Chevalier."

"Onu mahzende buldu." Jean-François gülümsedi. "Zeki kızımız Meline."

Gabriel, sandalyesine yaslanarak zayıf bir şekilde

alay etti. "Merci, madame."

Meline kadehi masaya koydu ve bol şifon eteğinin altına uzanarak, uyluğundaki gizli kınından uzun, keskin bir hançer çıkardı. Hançer, ince işlenmiş gümüş çelikten yapılmıştı; aslında Gabriel, efendisine saldırdığında onu bıçakladığı hançerin aynısıydı. Gözlerini gümüş azizin gözlerine dikerek, ona aynı şeyi yapan bıçakla mumu kesti — Jean-François'yı son derece memnun eden sessiz, küçük bir güç gösterisiydi bu.

Gülümseyerek, Meline şarabı kadehe döktü, şarabın kadehe değdiği ses ve onun kalp atışlarının Gabriel'in heyecan verici kalp atışlarıyla birleşen düeti vampirin tenini ürpertti. Direnmeye çalışsa da, gümüş azizin gözleri yine Meline'in süt beyazı boğazına kaydı ve bu açgözlü bakışların altında, Jean-François majordomunun kızardığını gördü. O, Marki'ye kan bağıyla bağlı, sadık ve dürüsttü ve ona zarar verdiği için gümüş azizi nefret ediyordu. Ama her şeyden çok, Meline Jean-François'yı *memnun etmek* istiyordu ve onu, şu anda önünde diz çöktüğü adamla paylaşmaktan daha fazla memnun edecek bir şey olmadığını biliyordu. Aslında, Jean-François bunun onu da memnun edeceğini biliyordu. Öpücüğün mutluluğu ölçülemez bir coşkuydu.

Ama iki kez Öpülmek... "Hepsi

bu kadar mı, Efendim?"

Jean-François, Meline'in işinin bittiğini fark etti ve bir kez daha yanına geldi. Gabriel kadehi kapıp, duraksamadan içti, kırmızı damlalar çenesinden aşağı süzüldü.

Cevap gelmeyince, majordomosu dönüp gitmek üzereydi.

"Aşkım."

Meline, Jean-François'nın mırıldanmasıyla durdu, gözlerinde soru işareti vardı. Yavaşça uzanarak elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Meline'in nefesi boğazında takıldı, vampir soluk dudaklarını bileğine bastırıp cildine serin öpücükler serpiştirirken nefesi hızlandı. Gabriel artık içmeyi bırakmıştı, Meline efendisine bakarken, Jean-François gümüş azizin dudakları geri çekilip inci beyazı dişleri damarına batarken ona bakıyordu.

Meline, boğuk ve titrek bir şekilde inledi. Serbest elini göğsüne koydu, sanki hızla atan kalbinin yerinden fırlamasını engellemek istercesine. Yakut rengi hayat seli vampirin dilini kapladı, sıcak, cennet gibi, ölü kalbini canlı bir alevle doldurdu. Ama vampir uzun süre içmedi; bir yudum, iki yudum, karşısındaki adama bakışlarını sabitleyerek, Gabriel'in gözlerini ondan ayıramadığını görmekten heyecan duydu. Ve son bir yudumla, Jean-François tutuşunu bıraktı, parlak kırmızı dilini Meline'in cildinde gezdirdi.

"Hepsi bu kadar, aşkım." "S-

sizin istediğiniz gibi. Efendim."

Meline neredeyse düşecekken reverans yapmayı başardı. Gabriel, kanayan bileğinden gözlerini ayırdı ve kadehini ağzına kadar doldurdu. Jean-François, hiçbir şey olmamış gibi kitabını açtı ve Meline kapıya doğru sendeleyerek ilerlerken, kendini kapı çerçevesine dayayarak dengede tutarken, tüy kalem ve mürekkeple meşgul oldu. O gittikten sonra bile, kan ve arzunun kokusu onun ardında kalmaya devam etti.

"Sen lanet olası bir piç kurususun, soğukkanlı herif."

Chocolat'ın gözleri Gabriel'e döndü, yakut rengi dudakları kıvrıldı. "O zaman ben de senin gibiymişim, Silversaint."

Gabriel buna alaycı bir şekilde güldü ve Jean-François da aynı şekilde güldü, aralarında sevgi dolu bir gülümseme paylaşıldı. Soluk parmaklar kitabı tambur gibi çaldı, hava ağır ve kırmızıydı. Silversaint'in pantolonundaki şişkinliğe bakarak vampir iç geçirdi.

"*Tanrım,* şu anda yiyip bitirmek isteyeceğim kadar güzel görünüyorsun."

"Belki de şarap konuşuyor. Ama daha kötü göründüğün zamanlar da oldu." "O zaman bu gerçekten sihirli şarap olmalı."

"Bütün şaraplar büyülüdür."

Jean-François güldü. "Devam edelim mi? Anlatacak çok şeyin var ve zaman bizi yakalamak üzere, mon ami."

"Zamansız olanlar için zamanın anlamsız olduğunu sanıyordum." "Sıradan bir gecede, elbette."

"Dyvok, Kurtlar ve İnsanlar İmparatoriçenizi başımı kesmesi için zorluyor, ha?"

"Dyvok." Jean-François esnedi. "Egemenlikten yoksun, yoksul bir soy. İmparatoriçemi hiçbir şey için zorlamıyorlar, Gabriel, sadece masasından düşen kırıntıları için."

"O zaman bu acele ne, soğukkanlı?"

Jean-François cevap vermedi, kadife yakasındaki hayali bir lekeyi pençeleriyle silmeye çalıştı. Ama gümüş aziz sert bir bakış attı ve karanlık fırtına grisi gözlerinde bir şeyin farkına vardığı anlaşıldı.

"Voss."

"Yakınlar." "... *Ne kadar* yakın?"

Jean-François omuz silkti.

"Peki Ilonlar nerede?" diye sordu Gabriel. "Onlardan korkuyor musun? En yaşlılarını öldürdükleri için mi?"

Gümüş aziz öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. Kadehini masanın üzerine koydu, elindeki titremeyi gizleyemeyecek kadar yavaştı.

"Neredeler, Jean-François?"

"Sakin ol, dostum. Kestrel'den de Kariim'den de korkmana gerek yok. Tabii imparatoriçemi memnun edersen. Ama hikayeni ne kadar çabuk bitirirsen, dileğin o kadar çabuk gerçekleşir. Zavallı küçük Celene, hak ettiği cehennem aşağıda açılırken gözlerine bakıyor."

"Cehennem."

Gümüş azizin pantolonundaki şişkinlik tamamen kaybolmuştu, gri gözleri kimyasal kürelerin derinliklerine bakıyordu. Gabriel fısıldarken gök gürültüsü gökyüzünü salladı, şimşek duvarları aydınlattı.

"Sana söyledi mi? Kız kardeşim?"

"Kız kardeşin bana pek çok şey anlattı..."

"Beşli hakkında," diye hırladı Gabriel. "Sahte tanrıların rahipleri ve bozulmuş antlaşmalar. Sevgili annen Margot da onlardan biriydi, Jean-François. Kime hizmet ettiklerini *biliyorsun*."

"Kız kardeşinin bir yalancı olduğunu biliyorum." Soluk parmaklar mürekkep şişesinin kapağını açtı ve kalemini çıkardı. "Senin de öyle olduğunu biliyorum. Esani'lerin ahlaksızlık ve delilikle dolu bir soy olduğunu biliyorum. Ama her şeyden önce bir şeyden kesinlikle eminim, Gabriel de León. O da, Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi'ni hayal kırıklığına uğratırsam çekeceğim ceza."

Jean-François kalemini mürekkebe batırdı, bekleyiş içinde. Gümüş aziz hâlâ sakin görünüyordu, bakışlarını ince pencereye, dışarıda şiddetli bir şekilde esen fırtınaya çevirdi.

"Aslanlar Şehrini kurtarmış, bu sırada Fısıltıların Babasını öldürmüştün. León'un demirci ustası Fernando Cortez'in zihninden çıkan harikalarla donatılmış bir ordu toplamıştın. Kuzenin Charlotte, kardeşlerin Aaron, Baptiste ve Lachlan senin yanında birleşmişlerdi. Ama içinde bir susuzluk filizleniyordu. Sonunda tüm soluk kanlıları ele geçiren o kırmızı delilik. Ve Dior'un hayatta olduğunu bile bilmiyordun."

Gabriel iç geçirdi.

"Bu konuda çok iyisin, vampir. Tarihçi olmalısın."

Jean-François sadece gülümsedi. Son Gümüş Aziz, koltuğuna yaslanarak, yumuşak derilerin ve yorgun kemiklerin gıcırtısıyla kadehini tekrar eline aldı. Artık toza dönüşmüş ailesinin bağlarının meyvelerinden yapılmış şarabını içti. Eli sabitti, parmaklarında uzun zaman önce ölen kızının adı yazıyordu, kimyasal küredeki donuk ışıkta gümüş gibi parlıyordu. Ama içerken, bakışları yine pencereye kaydı.

Ve nabzı hızlandı.

"Sonra ne yaptın Gabriel? Nereye gittin?" "Sonunda *her zaman* gideceğim yere, soğukkanlı." Fırtına grisi gözler pencereden vampire kaydı. Gümüş aziz başını salladı.

"Cehenneme."

ÜÇÜNCÜ KİTAP

BİR KRALI ÖLDÜRMEK

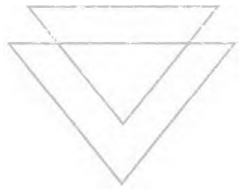
Bu gece bir adamla tanıştım. Le Cimetière des Mères yakınlarında yürüyordum. Saçları gece yarısı gibi siyahtı, teni krema gibiydi ve gözleri bir bakışta beni çıplak bıraktı. Bana gecenin kendisinden daha güzel olduğumu söyledi. Adını sorduğumda, fısıltısı bana bir büyü gibi geldi.

"*Wulfric*."

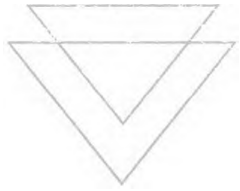
Wulfric.

Tanrı'ya dua ediyorum, onu rüyamda görmeyi diliyorum.

—AURIÉL DE LEÓN
UN JOURNAL INTIME

SOLMUŞ MÜREKKEP

“YÜRÜDÜK. Çıplak ve siyah bağların üzerinden. Harabeye dönmüş tarım arazilerinin üzerinden. Terk edilmiş köylerin ve mantar ve fareler dışında kimsenin kalmadığı kasabaların içinden. On beş yaşında Ordo Argent'e katılmıştım, vampir. Kanımı, terimi, gençliğimi Gümüş Tarikat'a vermiştim. *Yıllarca* savaştım. Onlarca kardeşimin zamansız ölümüne tanık oldum ve bazen hala gecenin bir yarısı beni uyandıran vahşete. Ama aforoz edildikten, savaşa sırtımı döndükten sonra bile, bir parçam hala fedakarlığımın buna değer olduğunu biliyordu. Yerime iyi adamlar bıraktığımı. Tıpkı benim yaptığım gibi, hepimizin yetiştirildiği ideale kanlarını, terlerini, gençliklerini *verecek* olan, inanan adamlar.

Bu dünyanın, kapısına canavarların yaklaşmasını engelleyecek cesur adamlara ihtiyacı vardı.

"Ama yaz sonbahara dönerken ve Nordlund'u geçerek ilerlerken, sevgili vatanımdan geriye hiçbir şey kalmadığını gördüm. Sadece solucanlar için bir ziyafet. Kargalar için bir ziyafet. Ve benim kadar fedakarlık yapan kardeşlerime baktım..."

Son Gümüş Aziz derin bir nefes aldı.

"Bütün bunların ne için olduğunu merak ettim.

"Karanlık düşüncelerimi kimseyle paylaşmadım. O yolda zaten yeterince sorunumuz vardı, doğuya doğru, ağır ve kasvetli adımlarla, savaş Forever King. An army of twenty

Yirmi binden fazla bin asker, soğukkanlı. Zırhçılar ve okçular, aşçılar ve çıraklar, levazım subayları ve ayakçılar, hepsi bizimle birlikte yürüdü. Kampta bulunan kadınlara ek olarak, León'dan küçük bir rahibe grubu da yolculuğa çıkmıştı; San Maximille Tarikatı'nın rahibeleri. Yürürken ilahiler söylüyorlardı, boyunlarına çarklar takmış, savaş alanına Tanrı'nın ışığını getirmek niyetindeydiler. Nereye gittiğimizi bildiğim için, onların eşlik etmelerine minnettardım. Şarkı söylemeleri *biraz* fazla olsa da.

"Böyle bir gücü, bolluk ve güzel hava koşullarında hareket ettirmek bile yeterince zor olurdu. Peki ya şimdi? Nehirleri geçmek. Bataklıkları aşmak. Yiyecek bulmak. Barınak bulmak. Kötü kanlılarla uğraşmak. Hastalıklar. *Çamaşır yıkamak*. Hayatında hiç savaşmamış bir tarihçiye bu saçmalıkları anlatarak seni sıkmayacağım. Ama bunu yaşayan birinden dinle. Elidaen'e yapılan o yürüyüş cehennemden geçmek gibiydi.

Planımız basitti: Fabién'in kış saldırısında Augustin'i ele geçirememesi için hâlâ duymakta olan herhangi bir tanrıya dua etmek ve nehirlerin hâlâ aktığı ve onun manevra yapamayacağı bir sonraki donmadan önce ona saldırmak. Nerede saklandığını bilmiyorduk, ama en azından Ranger Nehri'ne kadar gittiğini biliyorduk. Bu yüzden Elidaen'e doğru yola çıktık ve yavaş yavaş kuruyan Nordlund bataklığını geçerek doğuya doğru ilerledik.

"Yürüyüşe başlayalı bir ay olmuştu ve her şeyi göz önünde bulundurursak, oldukça iyi bir hızda ilerliyorduk. Céleste nehrini geçmek için bir köprü inşa etmek üzere zorlu bir günün ardından yatmıştım. Yağmurdan korunmak için bir yatak örtüsü ve branda ile yetinebilirdim, ama Charlotte, büyükbabamın İmparator Alexandre ile yaptığı seferlerden kalma eski teçhizatını bulmuş ve onu almam için ısrar etmişti. León'un birliklerine komuta ediyordu, doğru, ama onların gözünde ben hala bir kaptandım ve kendimi diğerlerinden ayırmak istemiyordum, ama o yolda mahremiyet bir nimetti.

“Bir köşede bir mangal yanarak, giderek artan soğuğu uzak tutuyordu. Halı yerine kalın kürkler, güzel bir kamp yatağı, hatta her gece yol yorgunluğunu atmak için iyi bir pirinç küvet bile vardı. Bir köşede küçük bir yazı masası duruyordu ve tek bir mumun ışığında, paltomun cebine uzanıp kitabı açtım.

“Deri ciltli. Kan lekeli. Üzerinde *A.L.* harfleri kabartmalı. O yıpranmış sayfalara bakmak garipti. O

On sekiz yıl geçmişti, ama hala annemin el yazısını tanıyabiliyordum. Annem bana okumayı öğretmişti. Küçük evimizin mutfağında oturduğumuzu, onun yanımda, sıcak ve sabırlı olduğunu hatırlıyordum. O zamanlar, babam sandığım adamın bana neden bu kadar acımasız davrandığını hiç anlamıyordum, ama çocukken sırtımı dayadığım tek bir kaya varsa, o da annemin sevgisiydi. Bana hediye ettiği yüzük hala parmağımı süslüyordu — ailemin aslanı ve çapraz kılıçlarının işlendiği gümüş mühür. Şimdi onun günlüğünü okurken, hanımefendi olmadan önceki halini, *aslan* kadını haline geldiği halini ziyaret ederken, onu bir kez daha yanımda hissettim.

“Büyükbabam öldürüldüğünde kanı günlüğü ıslatmıştı ve kelimelerin çoğunu çözmek zaman ve taş gibi sabır gerektiriyordu. Fitil tuzu ve tebeşirden bir çözelti hazırladım — eski Seraph Talon'un kimya dersleri bunca yıl sonra hala işime yarıyordu. Titizlikle, sayfa sayfa, kan lekelerini nemlendirdim ve mürekkebi bozmadan parşömenden çıkardım. Dürüst olmak gerekirse, ne aradığımı bilmiyordum. Ama alternatifim karanlıkta oturup kafamın içindeki parmaklıkların arkasında dolaşan canavarı dinlemekti. Susuzluk artık daha güçlüydü. Daha şiddetliydi. Ne zaman ona baksam, damlayan dişleriyle sırıtıyordu, demir, bal ve mutluluğun tadı dilimi tükürükle dolduruyordu.

León'da gördüklerim, yaptıklarım hala rüyalarımı süslüyordu. Ama kırmızıya bulanmış uzun siyah buklelerin, Odette'in tenimi ısıtan iç çekişlerinin ötesinde, Dior'un kanının bana bahşettiği görüntüyü hatırladım. Güneyde kurtlar. Doğuda kuzgunlar. Antoine Körfezi'nin üzerinde yanan yıldız ve o el — o siyah ve yanan el — Zamesk Dağları'ndan, eski Charbourg harabelerinin üstünden yukarı doğru uzanıyor ve gökyüzünden güneşi koparıyordu.

"Ama bunların anlamı neydi?

"Hiçbir fikrim yoktu. "*Bu gece*

bir adamla tanıştım.

O kelimeleri okurken kalbim hızla çarpmaya başladı. Kelimeler bulanıktı, siyah mürekkep kanla lekelenmiş sayfalarda mor renge dönüşmüştü. Ama ağzım kurumuş, otuz beş yıl öncesine ait bu yazının geri kalanını merakla okudum ve sonunda ne bulduğumu anladım.

“Zamanın derinliklerinden gelen kader anı.

“Kaç kişinin hayatına dokundu? Kaç kişinin ölümüne neden oldu?

“Bu imparatorluk bu olay olmasaydı ne olurdu?

“Ve geçmişin kırmızı sislerinden bana bakıyordu; beni dünyaya getiren ama hiç sevmeyen, ama yine de varlığımın neredeyse tamamını borçlu olduğum o adamın, o *canavarın* adı.

"*Wulfric.*

"'Gabriel!'

“Bu ses beni o sayfalardan, belki de henüz hesaplaşamadığım o duygulardan kopardı, yorgun gözlerimi ovuşturdum. Baptiste sesleniyordu ve gün batımından sonra gelen bir ses genellikle dolaşan sefil yaratıkların bir başka saldırısı anlamına gelse de, ses tonu neşeliydi.

Annemin günlüğünü bir kenara koyup, ayağa kalktım ve Ashdrinker'ı belime bağladım. Yaşlıların, etraflarında ne kadar çok insan olursa o kadar yavaş bunadıklarını duymuştum, bu yüzden her akşam onunla konuşmaya özen gösteriyordum, geçmişteki savaşları ve zaferleri anlatarak, onu şimdiki zamanda tutmaya çalışıyordum.

"Günaydın, mon amie," dedim ona. "Nasılsın?"

*“P-p-p-p

Kan'ın sırlarını ve Gabriel, tahtına giden yolu yakacak Ateş'i verdi."

Son Gümüş Aziz sakalını okşayarak iç geçirdi. "*Ve Cennetin Kralı memnun oldu.*"

"Kurtarıcının Kılıcı. Kutsal adaşınız tarafından Tanrı'nın oğluna verilmiş." Tarihçi, neredeyse şaşkın bir şekilde başını salladı. "Ashdrinker. Tek bir vuruşla Kral Thaddeus'un ordusunu yere seren *bir meleğin* kılıcı. Elidaen topraklarını inanmayanların kanıyla kırmızıya boyayan ve yeryüzündeki krallığına giden yolu açan kılıç."

"Ona ne kadar da yararı
dokundu." "Ve *sana* verildi."

Gabriel omuz silkti. "Isabella o zamanlar şampiyonunu çok severdi."

"Crimson Glade'de Tolyev'i böyle öldürdün. Tuuve'deki kuşatmayı *böyle* bozdun. Dyvok, Chastain, Ilon'un ancieni'lerini öldürdün, oysa daha bir çocuktan biraz fazlasıydın. Birkaç yıl içinde parlak bir efsane yarattın, Gabriel. Sen gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustası değildin. Sadece şimdiye kadar yapılmış en büyük kılıcı kullandın."

Gümüş aziz gülümsedi ve kadehinden bir yudum aldı. "Buna başladığımızda sana söylemiştim, Chastain. Efsaneler anlatıldıkça genellikle büyür. Ve her zaman yanlış yönde."

"Ve sen onu *şömine raf*ına astın. Alethe kıyısındaki nemli bir deniz fenerinde. Seni Tarikattan attıklarında o kadar kızmış mıydın ki, onlara böyle bir silahı vermeyi reddettin? Gümüş kardeşlerinin onunla neler yapabileceğini bir düşün. Kaç kişinin hayatı kurtulabilirdi? Kaç zafer daha kazanılabilirdi?" Jean-François başını salladı. "Senin bir piç olduğunu hep biliyordum Gabriel. Ama şimdiye kadar ne kadar bencil bir velet olduğunu fark etmemiştim."

"Bunun bencillikle ilgisi yok. Tamamen sevgiyle ilgili."

"Ona karşı sevgi beslediğin..."

"Aşkım değil." Gabriel başını salladı. "Beş yıl boyunca birlikte savaştık. Beş yıl boyunca, bir insanın hayal edebileceği en büyük korku ve zaferleri yaşadık. Ama kalbimi ikiye bölen, beni ve Astrid'i Tarikat'tan attıklarında, Ashdrinker'a kalması gerektiğini söyledim.

Lachie onu kullanabilir, o hala bir fark yaratabilirdi. Ama gerçek şu ki, o zamana kadar o bir kılıçtan daha fazlası olmuştu. O benim arkadaşımdı. Diğer tüm arkadaşlarımız bizi terk etmişti ve bunun bedelinin ne olabileceğini bildiği halde, o..."

Gabriel zorlukla yutkundu, gözleri parlıyordu.

"Beni ve Astrid'i karanlıkta yalnız bırakmak istemedi."

Jean-François, üzüntüyle sessizleşti ve yere baktı. Son Gümüş Aziz, sesini sabitlemek için kadehinden bir yudum daha aldı.

"Çadırımdan çıkarken, kampın ortasındaki bir ateşin başında, birkaç düzine askerle birlikte iki atın etrafında toplanan Baptiste'i gördüm. Atlar çok yorulmuştu, köpüklü yanlarından buhar yükseliyordu. İlki benim asil Argent'imdi, büyük kısrak beni görünce sevinçle homurdandı. İkincisi ise Eclipse adında, on yedi el yüksekliğinde parlak siyah bir aygırdı; Baron de León'un ahırlarının gururu.

"İlk başta binicisini nefret etmişti; tıpkı yeryüzündeki ve gökyüzündeki diğer hayvanlar gibi Ölülerden korkuyordu. Ama Charlotte, Aslanlar Şehrine hizmet ettiği için ona ödül olarak onu hediye ettikten sonra, yeni efendisi onu üç gece boyunca üç kez besledi ve şimdi benim eski Justice'im kadar sadıktı.

Aaron, Eclipse'in eyerinden kayarak, teşekkür etmek için soluk elini aygırın yanağına bastırdı. Uzakta, Lachlan Argent'ten atladı, botları çamurlu zemine çarptı ve ayak bileklerine kadar battı. İkili, son birkaç hafta içinde sayısız kilometre yol kat etmişlerdi ve Lachie baştan aşağı kirle kaplıydı. Buna karşılık, Aaron bir şekilde neredeyse lekesizdi, saçları omuzlarına altın rengi bir sel gibi dökülüyordu. Lachlan yakasını gevşetirken, Aaron o yanan mürekkep yüzünden yüzünü buruşturdu ve başka yöne döndü. Baptiste öne çıktı, kocasını kucakladı ve soğuk yanağına sıcak dudaklarını bastırdı.

"Geri döndün," diye gülümsedi. "Seni özledim."

"San Michon'da geciktik," diye mırıldandı Aaron. "Lachlan —'

"Aaron." Baptiste sıkıca derinleşti sıkıca kucaklaşmayı ' kucaklaşmayı seni *özledim*."

Aaron mırıldanırken mavi gözler yere indi. "... Ve ben de seni."

"Bu, hayatımda gördüğüm en üzücü manzara," dedim, toplanan askerlerin arasından geçerek. "Her halinle bir

domuz kıçı gibisin, genç adam.

"'Siktir git, ihtiyar,' dedi Lachie, uzattığım eli sıkarak sırıtarak. 'Hayatımda hiç bu kadar senin saçmalıklarına tahammülüm olmadı.

"*Oh, g-g-g-güzelim! Güzel, çok güzel, çok...*

"Ash selamlarını gönderdi. Sanırım seni benden daha çok özlemiş." Aaron'a baktım, kaşımı kaldırdım. "Ne haber? San Michon'a ulaşabildin mi?"

"Evet." Kardeşim başını salladı ve Baptiste'in kucaklamasından kurtuldu. "Tahmin edebileceğin gibi, ben uzak durdum. Lachlan tek başına manastıra giden gökyüzü platformuna çıktı."

"Orada kimse var mı?" diye sordum, kalbim güm güm atıyordu.

"Sorority'nin birkaç kız kardeşi." Eski çırağım omuz silkti. "Yaşlı Bekçi Tasha. Sœur Caoimhe ve Marion, Valérie ve Reneé ve minik Lea. Ama onlar da hiçbir azizden haber almamışlardı. Düşündüğümüz gibi, kardeşlerin çoğu benimle birlikte Maergenn'e yürüdü. Ve oradan da mezarlarına."

Yeşil gözler Aaron'a kaydı, ama cevap alamadı. "Yani *kimseyi* bulamadın *mı*?" diye sordum. "Tek bir kişi bile..."

"'Sakin ol lan, yoksa kalp krizi geçireceksin.' Lachlan durakladı, su tulumundan uzun bir yudum aldıktan sonra devam etti. 'Gitmeden önce stokları yenilemeyi düşünmüştüm. Gümüş bombalar ve mermiler gibi. Lanet olası pis kanla pişirilmemiş kimyasallar ve kutsal maddeler.'

"Beni çamurda tek başıma beklememe bıraktın," dedi Aaron.

"Sen gayet iyi hayatta kaldın, seni kanlı bluz." Lachlan Aaron'a kaşlarını çattı, sonra bana döndü. "Ama ben yükleme yaparken, yalnız bir kardeş eve döndü. Sūdhaem'de Av'daydı. Adı Yara İzli Tolman."

"Onu hiç duymadım."

"Sen aforoz edildikten sonra tarikata katıldı. Ölü bir kilise faresi kadar sessiz ve kıç delikleriyle dolu bir şapka kadar çirkin, ama iyi bir adam. Onu Frère Benedict'in ev yapımı birasıyla oturtup her şeyi anlattım. Maergenn Savaşı. Kara Kalp'in ölümü. Kutsal Kase'nin düşüşü. Bunu sindirmesi için birkaç bardak içki gerekti ve Greyhand'i öldüren adamla birlikte at sürmekten pek de hoşnut değildi. Ama

Fabién'i ortadan kaldırmak için küçük bir şans varsa, hiç yoktan iyidir diye kabul etti. Ve León'un ordusu artık bizimle birlikte...

"Bir gümüş kardeş daha aramıza katıldı." Diye iç geçirdim. "Daha fazlasını ummuştum, ama..."

"Daha fazlası *var*. Tolman, Carlos ve Valentino'nun nerede olduğunu biliyor." "Beaufort Kardeşler," diye fısıldadım. "*Kahretsin,* o piçler hala hayatta mı?"

"Evet. Güneydoğudalar. Madeisa'da yerleşik bir Ilon piçini yakıyorlar. Tolman şu anda onları almaya gidiyor. Yolu biliyor; ne kadar hızlı olsalar da yolda bizimle karşılaşacaklar."

"Tatlı Meryem Ana," diye sırıttım. "Üç tane daha 'aziz'. Aferin kardeşim."

"Sadece şaşırtıcı derecede güzel bir yüz değil, ihtiyar."

"Geri dönüş yolunda herhangi bir sorun oldu mu? Bir sürü sefil insanla karşılaştık."

"Halledemeyeceğim bir şey yoktu. Ama fazladan bir kılıç olması işime yaradı."

"Ne övgü ama." Aaron, Eclipse'in eyerinden Epitaph'ı indirdi, sesi toz gibi kuruydu. "Boğulmamaya dikkat et, á Craeg."

"Bunu boğazına tak*,* seni kendini beğenmiş pislik..." "Geri dönmüşsün."

Lachlan sessizleşti ve sesin geldiği yöne döndü. Gözlerinde ateş gördüğümde kalbim sıkıştı. Bir zamanlar gelinime baktığımda benim gözlerimde de aynı ateş vardı. Kuzenim Charlotte kamp ateşinin yanında duruyordu, yüzündeki yanık izleri saçlarının perdesinin arkasında neredeyse gizlenmişti. Belli ki yataktaydı - botlarının bağcıkları çözülmüş ve gömleği ters giyilmişti. Ama Lachlan'ın gözlerine bakarken sesini soğukkanlı tutmakta başarılıydı.

"İyi görünüyorsun?"

"Evet." Bir süre durakladıktan sonra aceleyle ekledi: "Sen de." Bir süre daha durakladı.

"İyi bak, demek istiyorum."

"Saçlarını yüzünün üzerine daha da çekerek, Charlotte alaycı bir gülümsemeyle risk aldı.

"Teşekkürler. Ama... belki de banyo yapmak daha uygun olur?" "Mükemmel bir öneri, mademoiselle."

"Tabii ki benimle değil, ben... "Hayır,

hayır, ben...

"*Tanrım,*" diye inledi Aaron ve kampın karşısına doğru yürüdü.

"İkisini birbirine baktım ve eski çırağıma omzuna bir pat attım.

"Geri döndüğüne sevindim, Lachie."

De León askerlerine selam verip, kuzenime hayali bir üçgen şapkanın ucunu sallayarak çadırıma doğru büyük adımlarla yürüdüm. Ashdrinker, çamurun içinden hızla geçerken kafamın içinde müstehcen bir limerick mırıldanıyordu. Neyse ki, sendelemeden önce gözden kayboldum.

“Karnımı bir elimle tutarak ikiye katlandım, sadece nefes almaya, gürleyen nabzımı sakinleştirmeye çalışıyordum. Kokusu hala havada asılı kalmış, beni rahatsız ediyordu, o canavar kafamın içindeki parmaklıklara o kadar sert vuruyordu ki nefesim kesildi. Ash şarkı söylemeyi bırakmıştı ve ben nihayet çadırımın içine sendeleyerek girip, karyolamda sefil bir top gibi kıvrıldığımda onun endişesinin arttığını hissedebiliyordum.

“Sen iyi değilsin.

“Ben iyiyim. Benim için

endişelenme.” *“Ne oldu?*

"Daha da sıkı kıvrıldım, hiçbir şey söylemedim, parmak eklemlerim

beyazlamıştı. "*Gabriel?*

"Çok fazla insan var," diye tısladım. "Biri kanıyordu. Tıraş olurken kendini kesmiş ya da başka bir saçmalık. Bu gecelerdeki koku... bir çizik bile..."

“Ah, zavallı dostum.

"Bir dakika içinde geçer. Beni rahat bırak, Ash."

"*Neden bunu yapayım ki? Seni seviyorum Gabriel. Tek başına acı çekmene gerek yok.*

“Çenemi sıktım, gözlerimi kapattım, burun deliklerimden kırmızı parfümü koklayarak burnumu ovuşturdum. Dik oturarak paltomun içini karıştırdım, pipomu ve kutsal su şişesini çıkardım. Titreyen ellerimle piponun çanağını doldururken, içimdeki canavar öfkeyle kükredi, onu bu kadar zayıf bir şeyle doyurmaya çalıştığım için kızdı, kalkmamı, avlanmamı istedi...

"Pipoyu yaktım, acı kırmızı dumanı dilimin üzerinden ciğerlerime çektim, ama bu gerçekten istediğim şeye hiç benzemiyordu. Gördüm ki...

Odette'in yüzü, ağzı açık, gözleri geriye dönük, ben onun içine girerken. Cildinin sıcaklığını hissettim, içtiğimde inlemesini duydum, anıyı başka bir kırmızı nefesle boğarak, parmaklıkların arkasında dolaşan o canavarın gözlerine baktım. Beni yok etmek istediğini biliyordum. Beni tüketmek istediğini.

"*Ben* ol.

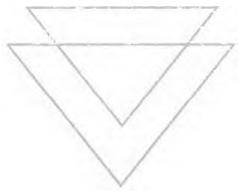
“Bu gece onu kafeste tutacak kadar güçlüydüm. Ama o zaten bir kez kaçmıştı ve beni tekrar ele geçirmesi sadece an meselesi olduğunu biliyordum. Sabrım gittikçe azalacak, kurbanlar arasındaki geceler azalacak, ta ki geriye sadece susuzluk kalana kadar.

“Ama dayanmak zorundaydım. Yeminim için. İntikam için. “Fabién öldüğünde…

“Ash'e baktım, o gümüş rengi, her zaman gülümseyen hanımefendiye, onun tavsiyeleri kafamda yankılanıyordu. Bu yükü kaldırmak için ona ve diğerlerine güvenebileceğim düşüncesi çok hoştu. Bu yükü tek başıma taşımak zorunda olmadığımı düşünmek hoştu. Ama gece yarısını geçen saatler sonsuz gibi uzuyor, yük tamamen kafanın içinde ve sonunda, o korkunç seçim her zaman senin. *Sadece* senin. Herhangi bir pipo bağımlısı veya alkolik sana şunu söyleyecektir, Tarihçi; kendinle olan savaşta tek silahın *kendinsin*."

Son Gümüş Aziz başını salladı ve iç geçirdi. "Tabii ki yalnızdım."

II
NEYDİK

“Aşkımda bir karanlık var.
Wulfric benimle birlikteyken, sanki gökyüzünün altında başka kimse yokmuş gibi hissediyorum. Kollarında yatarken, kalbimin patlayacağından korkuyorum. Ama bazen bana öyle kederli gözlerle baktığını görüyorum ki
ve bu benim ruhumu parçalıyor. Bazen beni sevdikten sonra ağlıyor.
“Wulfric bana, onu ve tüm dünyayı kurtardığımı söylüyor, ama neyden kurtardığımı söylemiyor. Bozulmuş yeminlerden ve görevden bahsediyor.
terk edilmiş ve bana onun iyi bir adam olup olmadığını soruyor. Ona
, aksi takdirde ona kalbimi veremeyeceğimi söyledim. Ama sonra o kuzeye, okyanusun ötesine baktı ve üzerine bir gölge düştü
ve bana nedenini söylemiyor.
"Aşkımda bir karanlık var. "Ve bu
beni korkutuyor.

“HER GÜN doğuya doğru yolculuk yaptık, Tarihçi, ve her gece annemin günlüğünü biraz daha çözdüm, sayfalarından kanı çekip onun sözlerinin gizemini düşündüm. Onunla sadece birkaç dakika konuşabilmek için neler vermezdim. Bilmek istediğim her şeyi sormak, ama daha da önemlisi, ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek için. Babamla tanıştığında henüz on yedi yaşındaydı. Kendisini içine çeken ağın ne olduğunu, onu ören canavarın kim olduğunu bilmiyordu.

“Annemin onunla ilgili hikayelerini okurken, ilk başta Wulfric'e sadece nefret duydum. Ama okudukça, bir şekilde onu gerçekten sevip sevmediğini merak etmeye başladım. Annemin onun hakkında yazdıkları, sanki Wulfric Esani'ye olan görevlerini bir kenara bırakıp onunla bir hayat kurmak istiyormuş gibi geliyordu. Bunun aptalca olduğunu biliyordum; ölümsüz bir aşk, ölümlü sevgiliyle birlikte solup giderdi. Ama o çelişkili *görünüyordu* ve ben bunun nedenini merak ettim. Esani fanatiklerdi. Celene, Wulfric'in yardımcısıydı ve onların inancı saptırmalarına *takıntılıydı*. İçindeki ruhları ve imparatorluğun geri kalanını kurtarma idealine takıntılıydı.

“Wulfric *gerçekten* anneme olan sevgisi için bu görevleri terk etmeyi düşündü mü?

?

“Ve yeminini bozmak onu ya da dünyayı nasıl *kurtaracaktı*? “Belki de Jènoah gibi o da sadece deliydi.

“Tanrı biliyor ki, bunu anlayabilirdim…

“Üç hafta daha geçti ve susuzluk *boğazımı* sıkıyordu. Neredeyse Elidaen'e varmıştık — Orhomme Dağları'nın gölgeleri doğu ufkunu kaplıyordu. Askerlerimiz, durumlarına göre oldukça moralleri iyiydi ve Lachie ile Charlotte'un yönettiği sabah talimleri ve geceleri sefil yaratıkların saldırıları sayesinde savaşmaya hazır durumdaydılar. Onların hiçbir düzeni ya da koordinasyonu yoktu; bunlar, *açlık* ve *susuzluktan* başka hiçbir şeyi anlayamayacak kadar çürümüş, açlıktan ölen iğrenç yaratıklardı. Ama bu çatışmalar askerleri zinde tutuyordu ve Lachie, Aaron ve bana bolca kan sağlıyordu.

Yine de Aaron rahatsızdı. Baptiste ile arası biraz düzelmiş olsa da, iyiye yakın bir durum değildi. Fernando Cortez'in ordumuzda olması da kesinlikle yardımcı olmuyordu ve Aaron, Baptiste'in demirci ustasıyla oyalanırken Ilon'un kanının büyüsüne kapıldığını biliyordu, ama kardeşim onu boynuzlayan adama pek de sevgi beslemiyordu. Cortez'i León'da bırakmak daha akıllıca olabilirdi, ancak bu büyüklükteki bir kuvvet için o muhteşem mekanik yayları bakımını yapmak küçük bir siyah parmaklı ordusu gerektiriyordu ve Fabién ile karşılaştığımızda her türlü avantaja ihtiyacımız olacaktı.

"Ama gerçekte, asıl sorun Cortez değildi. Baptiste hâlâ Aaron'un vermeyi reddettiği şeyi istiyordu. Ve bu isteğe boyun eğmekten korktuğu için

, Aaron dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği adamdan uzak duruyordu.

"Bunu izlemek çok üzücüydü.

"Lachlan ve Charlotte'un yanında olmak da pek kolay değildi. Kuzenim eski çırağımdan açıkça hoşlanıyordu ve Lachie, gördüğüm herhangi bir erkek kadar ona aşıktı, zavallı herif. Ama onların mutluluğunun önünde Lachie'nin verdiği söz duruyordu.

“Kendisine. Tarikata. Tanrı'ya.

“Lachlan canavarlar tarafından büyütülmüştü. Tolyev Dyvok'un tek ölümlü oğluydu. Ordo Argent'a katılmak hayatını kurtarmaktan daha fazlasını yapmıştı, *ruhunu da* kurtarmıştı. Charlotte dindar bir kadındı ve kuzenimi yeterince iyi tanıyordum, Lachlan'dan kutsal yemini bozmasını asla istemeyeceğini biliyordum. Ve böylece ikisi, birbirlerine dokunurlarsa ne olacağından çok korkarak, barut ve ateş gibi birbirlerinin etrafında dans ettiler.

O gün, kolumuzun önünde, pipomu dudaklarıma götürmüş, Argent'in eyeri üzerinde oturuyordum. Aaron, solgun ve heybetli bir şekilde Eclipse'in üzerinde yanımda atıyordu. Siyah ve gece mavisi paltosuna sarılmış, yakası yüzünü örtüyordu, sadece buz mavisi gözleri görünüyordu.

"Kılıcın nasıl?"

"Kardeşime yan gözle baktım, ama o benim bakışımı karşılayamadı, uzak tepelerdeki dağları inceliyordu. Ashdrinker'ın kabzasına dokunarak cevap verirken kırmızı duman üfledim.

"Yeterince iyi. M. Cortez iyi iş çıkarıyor." Aaron

cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Öyle duydum."

“Küfür ettim ve demirci ustası konusundan hızla uzaklaştım. ‘Mükemmel bir iş değil, unutma. Ash hala nerede ve ne zaman olduğunu karıştırıyor. Elimden geldiğince ona açıklamaya çalışıyorum, ama bu onun için zor. Bir kısmı unuttuğunu anlıyor, ama neyi unuttuğunu bilmiyor. Eskisi gibi olmadığını bilmek onun kalbini kırıyor.’

"Hiçbirimiz eskisi gibi değiliz, kardeşim."

"Üzücü ama gerçek." Pipomu içerek başımı salladım. "Ama o yolundan sapmayacak. Ne pahasına olursa olsun, yapılması gerekeni yapacak. O gördü...

Bundan daha zorlu yollar da vardı, ama artık çok fazla yolumuz kalmadı. Fabién'i bitirene kadar dayanmam gerekiyor, ondan sonra...

"Sen *'o'* demek istiyorsun." "... ha?"

Aaron gözlerime baktı, buz mavisi gözleri kırmızı bir çerçeveyle çevriliydi. "Yani Ashdrinker'ın Fabién'i bitirmek için yeterince uzun süre dayanması gerektiğini mi söylüyorsun?"

"… Ben de öyle dedim, değil mi?"

"O soğuk gözler uzak tepelere döndü, şimdi kısılmıştı. "'Çok fazla sigara içiyorsun.'

"Ne olmuş yani?"

"Sadece bir gözlem."

“Ben somurtarak çenemi sıktım. Aaron, artan soğukta yumuşak bir sesle konuştu.

"Eğer konuşmak istersen..."

"Hayır, konuşmak istemiyorum Aaron," diye hırıldadım. "Bazen, konuşarak çözemeyeceğin sorunlar çıkar. Bazen dağı tek başına tırmanman gerekir. Ve *bazen* dünyadaki en iyi arkadaş, lanet olası fikirlerini kendine saklayabilen kişidir."

Aaron içini çekti.

"Ben de senin gibi solgun kanlıydım, Gabriel. Eskiden olduğum şeyi kaybetmeden önce. San Michon'un Kızıl Ayinlerini hatırlıyorum. Susuzluğa yenik düşmeden önce başrahibin kılıcına boyun eğen kardeşleri hatırlıyorum. Son sözlerini hatırlıyorum.

"*Canavar olarak yaşamaktansa, insan olarak ölmek daha iyidir*."

"Fabién ile yüzleşene kadar sadık kalacağını biliyorum, Gabriel. Ve sonuna kadar seninle birlikte olacağım. Ama o son anda birine ihtiyacın olursa..."

Aaron tekrar bana baktı ve kirpiklerinde kanın biriktiğini gördüm.

"Birine..."

“Ne teklif ettiğini anlayarak derin bir nefes aldım. “Bunu teklif etmenin ne kadar zor olduğunu bilerek.

“… Teşekkürler, kardeşim.”

Aaron başını salladı, başka bir şey söylemedi, buz mavisi gözleri bir kez daha uzağa daldı. Nasıl başladığımızı düşündüm — San Michon'da iki genç yavru, acımasız rakipler, kıskançlık ve öfkemizle birbirimizi parçalıyorduk. Ne kadar yol kat etmiştik. Beş yıl boyunca bu diyarın kahramanı olmuştum. Şehirleri kurtarmıştım. Ulusları kurtarmıştım. Binlerce kişiyi kurtarmıştım.

yine de o anda, onun gibi bir dostu hak etmek için *ne* yaptığımı merak ettim.

Aaron elini kaldırdı ve uzağı işaret etti. "Bak."

“Döndüm, boğucu gün batımı ışığında gözlerimi kısarak baktım. Üç atlı, uzaktaki tepelerin zirvesinde, bize doğru yavaşça yaklaşıyordu. Dürbünümü çıkarıp baktığımda, her birinin üç köşeli şapka taktığını, göğüslerinde yedi yıldız işlemeli uzun siyah paltolar giydiğini gördüm.

"Gümüş Azizler," diye iç geçirdi Aaron. "Ne harika."

"Lachlan!" Eyerimde dönerek, arkamızda çamurda zorlukla ilerleyen uzun asker kolunu aradım. *"Lachie!"*

Eski çırağım gri bir sosya üzerinde hızla sıranın önüne geldi, Charlotte de yanında atıyordu. Ona dürbünümü attım, bir mil uzaklıktaki azizlere başımı salladım.

"Valentino ve Carlos gibi görünüyor. Üçüncüsünü tanımıyorum."

“Lachie dürbünü kaldırdı. ‘O Tolman. O Blood Dyvok.
Khalid'in çırağı."

Aaron dudaklarını büzdü. "Peki ya bu... Beaufort kardeşler?"

"'Blood Chastain,' diye cevap verdim, 'azizlerin yaklaşmasını izlerken. 'Valentino ve Carlos, Sūdhaemi seferlerinde Lachie ve benimle birlikte savaştı. İyi adamlar. Daha iyi savaşçılar.

"'Soluk kanlı kardeşler mi?' Charlotte kaşlarını kaldırdı. 'Aynı vampirin çocukları mı?'

"Onlar ikizler," diye başını salladı Lachie. "Kurtlar kadar vahşi ve aslanlar kadar cesurlar."

"Ve balık gibi içerler," diye ekledim. "En azından eskiden öyleydi." "O zaman çok iyi anlaşırsınız, kuzen."

“Ben alay ettim. “Ne yazık ki, León'dan getirdiğim her damlayı içtim. Ve bu çocuklar, Abbot Greyhand'ı öldürdüğümü biliyorlar. Yani kızgınlarsa, onları yatıştırmak için elimden pek bir şey gelmez.”

“Yaklaşan 'azizler' otuz metre mesafede atlarının hızını yavaşlattılar. Baştan aşağı silahlıydılar, paltoları yolculuktan lekelenmişti, gözlerinin akı kutsal ayinle kızarmıştı. İlki yüksek yakasını açtı ve küçük bir selamla bizi karşıladı.

“Nordish doğumlu, çene kemiği geniş ve gözleri koyu renkli, yakışıklı bir piçti. Bıyığı ve çene sakalı vardı, keskin uçlara doğru cilalanmıştı ve omzunda demir grisi bir şahin tünemiş, tüylerini düzeltiyordu. Kalın siyah saçları topuz yapılmıştı ve ellerinin üstünde gümüş güllerden oluşan buketler vardı. Bu manzarayı görünce kalbim biraz sızladı — Valentino ve kardeşine kalkan sembolünü kazıyanın benim Astrid'im olduğunu unutmuştum. Çiçekler, onları kazıyan Astrid kadar güzeldi ve Aaron'un varlığında parlamaya başlamıştı bile.

"Frère Lachlan," dedi aziz ciddi bir sesle. "Chevalier."

"Keskin gözler kuzenime çevrildi ve üç köşeli şapka ustaca çıkarıldı.

"Madam?"

"De León," diye cevapladı Charlotte. "Ve mademoiselle."

Koyu renkli kaşları yukarı doğru kalktı. "*Gerçekten mi*?"

"Valentino." Başımı salladım. "Uzun zaman oldu."

"Belki de yeterince uzun değil." Valentino yanındaki "azizlere" başını salladı. "Kardeşim Carlos'u tanıyorsun. Bu da Frère Tolman. Pek konuşkan değildir, bu yüzden iyi arkadaşız."

İkinci "aziz", yakasını açarken Charlotte'a şapkasını kaldırdı. Carlos, Beaufort ikizlerinden biraz daha az yakışıklıydı, ikizlerin birbirinden ayrılabileceği o ince farkla; çenesi biraz daha az kare ve yanakları biraz daha az keskin. Yine de imparatorlukta, osurduğu için onu yataktan atacak çok az kişi vardı ve arkadaşlarına baktığımda, bu üçüncü azizin Beaufort kardeşler kadar çirkin olduğunu gördüm.

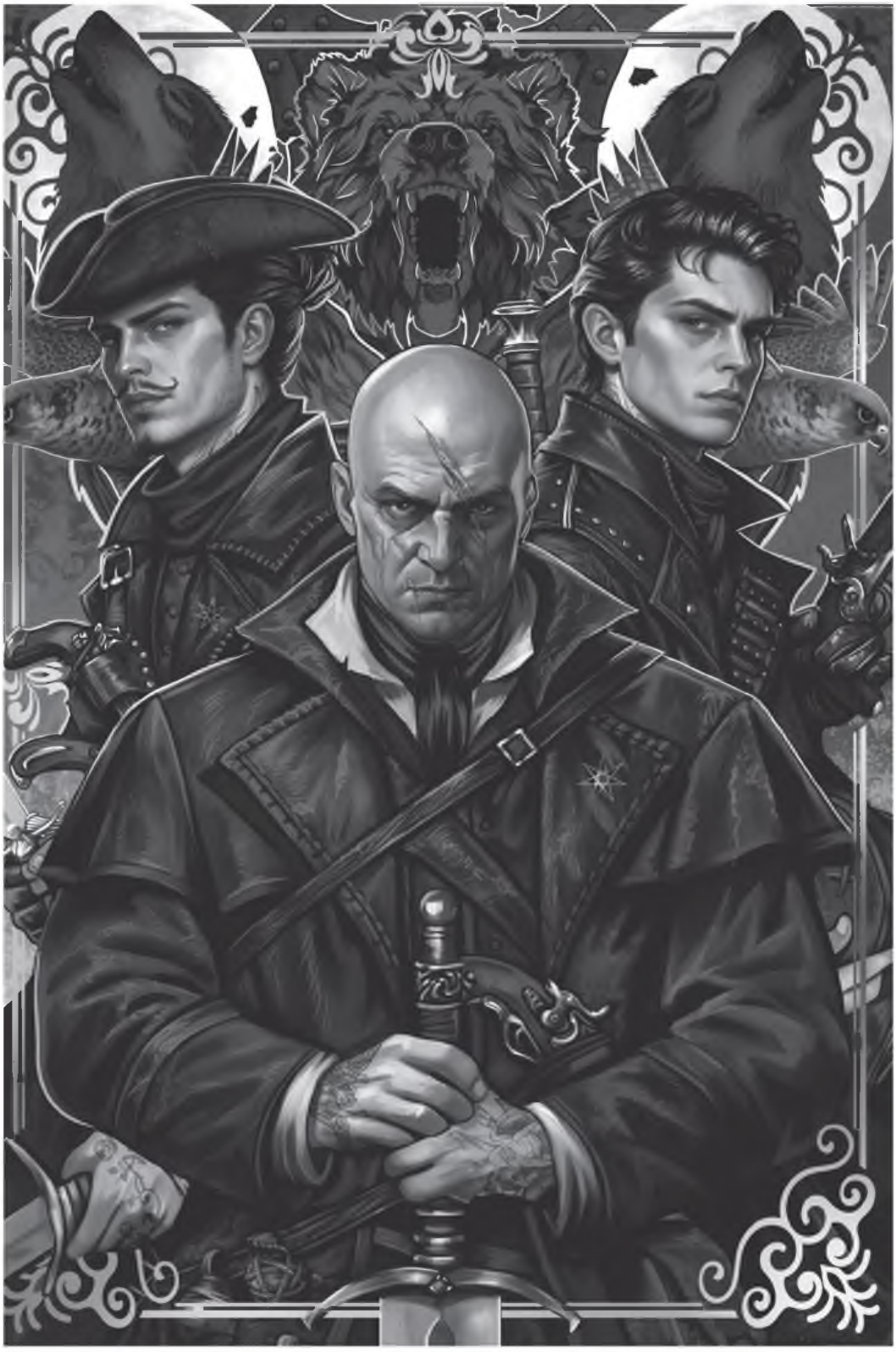
Lachie ona Yara İzli Tolman adını vermişti ve bir bakışta nedenini anladım; zavallı herif, bir paltoya sığdırılmış en hırpalanmış insan örneğiydi. Derin pençe izleri yüzünü, alnından çenesine kadar parçalamıştı ve sol kulağı tamamen kopmuştu. Ayrıca sol elinin yarısı da yoktu, görünüşe göre ısırılmıştı. *Büyük* bir şey tarafından.

“Selam vermek için başını salladı ama konuşmadı, soğuk gözleri Aaron'a sabitlenmişti. “'Çağrımıza cevap verdiğiniz için teşekkürler kardeşlerim,' dedim. 'Kılıçlarınız
çok hoş geldiniz."

"İtiraf ediyorum, benimkini nereye koyacağım konusunda hala karar veremedim." Valentino, Lachie'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Ölülerin yanında gümüş azizleri görmek pek sık rastlanan bir şey değil, sevgili Frère."

"Evet." Lachlan, Aaron'a isteksiz bir bakış attı. "Ama bu adam Kara Kalpli Nikita'yı öldürmeye yardım etti. Çoğu kişi onun burayı hak ettiğini söylerdi. Ben de onlardan biriyim."

“Aaron, yanağından altın rengi bir saç tutamını geriye doğru düzeltti, dudaklarını büzdü. Ve onların bakışlarını uzun süre tutamasa da, her biriyle göz göze geldi. Carlos, eski kardeşimle uzun bir süre bakıştıktan sonra bana döndü.

"Kamp ateşinin etrafında dolaşan söylentiye göre, San Michon'daki katliamın arkasında sen varmışsın. Greyhand. De Séverin. Fincher ve genç Beau. Hepsi senin elinle öldürüldü."

"Öyle olduğunu söylemekten üzgünüm," diye başımı salladım. "Ama haklı bir nedeni vardı, kardeşim."

Valentino kaşlarını çattı. "Fabién Voss'u ortadan kaldırmanın bir yolunu bulduğunu *da* duyduk."

"Evet, var."

Carlos arkama bakarak, arkamdaki adamları süzdü. "Güzel bir ordu. Ve o tatar yayları *da* çok etkili görünüyor. Ama elinde ne kadar var, yirmi bin kılıç mı? Boşuna *Sonsuz* Lejyon demiyorlar, Gabriel."

"Voss'un ordusu kaç kişiden oluşuyor?" diye sordu Charlotte.

Valentino'nun gözleri kuzenime kaydı. "Tam olarak bilmiyoruz. Ama Sonsuz Kral son birkaç yıldır Elidaen'in kuzeyini tamamen tahrip etti. Zaferlerinin bedeli ağır olsa da, kazandığı her savaşla sayısını yeniliyor. Voss, San Yves'i vurdu. Truepont'u. Isabeau'yu. San Maximille'yi. Ve son olarak Augustin'i."

"Kahretsin." Aaron'a baktım, midem düğümlendi. "Başkenti ele mi geçirdi?"

Valentino omuz silkti. "Neredeyse. Duyduğumuza göre yaz ortasında saldırmışlar. Altın Ordunun generalleri, eriyen karların onu durduracağını ummuş olmalılar, ama ordusunu takip eden bir tür kara büyü varmış; Béni'yi olması gerekenden daha uzun süre donmuş halde tutan bir soğuk. Vise'deki nehri geçip, kuzey ve güneydeki Augustin'e saldırmışlar. Ama sonra... geri çekilmişler."

"'Geri çekildiler mi?" Charlotte gözlerini kırptı. "Neden?"

Valentino omzundaki şahine başını salladı. "Ben sadece Eirene'nin gördüklerini biliyorum, M^lle^deLeón. *Görünüşe göre* Voss büyük bir kayıp verdi. Başkentteki ateşlerin dumanı ufuktan görülebiliyordu. Ama imparatorluk güçleri onun ayrılışını takip etmedi. Lejyonun yenilip yenilmediğini veya sadece geri çekilip çekilmediğini kesin olarak bilmiyoruz. Kesin olan şey, Voss'un sonbaharın sonunu beklemek için San Maximille'e çekildiği. Ve hala orada kalıyor."

"O zaman onu yakaladık," diye fısıldadım, kalbim hızla atıyordu. "*San Maximille.*"

"Dur biraz," dedi Carlos. "Voss, Augustin'de yenilgiye uğramış *olsa* bile, bu yine de aptalca bir görev. Onun gücünün kalbine saldırmak, sadece onunla başa çıkmakla kalmaz. Morgane, Ettiene ve Kestrel de onunla birlikte. Bu, Yedi Ebedi Prens'in üçü, Mothermaid'in kaç tane yüksek kanlı olduğunu bildiği ve Fabién'in kendisi."

Valentino başını salladı. Bu adamla birlikte savaşmış ve kanımızı dökmüştük; Sūdhaemi seferlerinde bir yıldan fazla süre boyunca. Bu tür bir cehennem ateşinde, soğukkanlılıkta bir bağ kurulduğunu söylemiştim ve konuşurken sesine eski dostluğun izleri sızdı.

"Kadın doğumlu hiçbir erkek Sonsuzluk Kralı'nı öldüremez, Gabriel." "Ben erkek değilim, kardeşim. Ve onu tek başıma öldürmüyorum."

"Gömleğimin içine uzandım ve gümüş bir zincirdeki metal bir şişeyi çıkardım. Kasvetli günlerin ölümcül ışığında parıldıyordu; tüm yaratılışın en değerli mücevheri. Tolman'ın domuz gibi gözleri kısıldı, Carlos siyah kaşlarından birini kaldırdı.

"O nedir?"

"Öldürülemez olanı öldürebilen bir silah. Kutsal Kase'nin Kanı." İkizler şişeye bakarken Tolman başını eğdi ve

Çantamdaki metal şişeyi çıkardım. Karanlık günlerin ışığında parıldıyordu; tüm yaratılışın en değerli mücevheri. Tolman'ın domuz gibi gözleri kısıldı, Carlos ise siyah kaşlarından b i r i n i kaldırdı. "Bu ne?"

Öyle değil mi?

“Valentino kardeşine, sonra da Tolman'a baktı. Adam parçalanmış eliyle parçalanmış çenesini ovuşturdu, Aaron'a şüpheli bir bakış attı. Ama sonunda onaylayarak başını salladı. Ve bana dönerek, eski savaş kardeşim başını salladı.

"Görünüşe göre senin görevine üç aptal daha katılmış."

Buna gülümsedim ve Argent'i ileri doğru ittim. Valentino da aynı şeyi tüylü sosya'sıyla yaptı ve çamurlu tarlanın ortasında buluştuğumuzda, ellerimizi sıktık ve cehennemde kurulmuş eski dostluğumuz bir kez daha bütünleşti.

"Sizinle birlikte olmak güzel, kardeşlerim."

"Evet. Her şeye rağmen, itiraf etmeliyim ki, tekrar Kara Aslan'ın yanında savaşmak çok güzel." Valentino sırıttı, çekiciliği artık tamamen ortaya çıkmıştı. "

Kutlamalıyız. Eski günlerdeki gibi."

Carlos güldü. "Eşekleri nereden bulacağız? Cüceleri bırak, onları nereden bulacağız?"

"Hüzünle cep şişeme bakarak iç geçirdim. 'İçkimiz bile yok.'

"Bu konuda, belki ben yardımcı olabilirim."

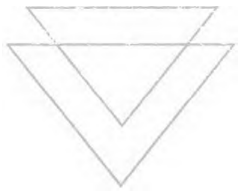
Kuzenim konuşurken ona döndüm. Yüzü yaralı ve soğuktu, ama gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, gözlerinde küçük bir eğlence parıltısı belirdi.

"Grubumuzda birkaç eşek ve hiç cüce olmasa da, León'dan bir iki şişe içki getiren tek kişi sen değilsin kuzen. Benimkini özel bir gün için saklıyordum." Charlotte saygıyla başını azizlere eğdi. "Görünüşe göre Gümüş Tarikatı'nın üç asil kardeşi aramıza katılıyor, bu da yeterince özel bir gün."

"Tatlı deniz kızı Charlotte de León," diye sırıttım. "Kanını *içmek için* can atıyorum."

"Kaşları kalktı, gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "'Aslında yapmamanı tercih ederim.'"

III
İSTEKİN EN KESKİN KENARI

“Bu, katıldığım en görkemli içki alemi değildi, ama kesinlikle en hoş karşılananıydı.

“Gün boyu zorlu bir yürüyüş yaptık ve yeni arkadaşlarımıza denemelerimizi anlattık. Yol her zamanki gibi zorluydu, ama Tanrı şahidimdir ki, bizimle birlikte daha fazla ‘aziz’in olması çok iyiydi. Ciddi Tolman ve yakışıklı Beaufort kardeşlerin görünmesi, erkeklerin moralini kısa sürede yükseltti; günün geri kalanında, Forever King'e karşı kaçınılmaz zaferimiz hakkında konuşuldu. O gece kamp kurduğumuzda, morali daha da yükseltmek için Charlotte, arabalarından beş kasa Vin de León çıkardı — bu, dedemizin mahzeninde kalan son şaraplardı.

"Haftalardır bir damla bile içmemiştim ve mumları kırarken ellerim titriyordu. Depolardan votka ve ev yapımı içki de çıkarıldı ve görevde olmayan askerler arasında paylaşıldı. O tek, kutsanmış gece, siyah sonbahar gökyüzünün altında, kampımız León'dan beri görmediğimiz bir neşeyle doldu.

Tolman tek kelime bile etmedi, ama ateşin etrafında içki içerken paltosundan çift bıçaklı bir flüt çıkararak müzisyen olduğunu gösterdi. Kafası düşmüş bir turta gibi olsa da, çaldığı müzik çok güzeldi. Beaufort'lu çocuklar ve ben bir şişe içki eşliğinde eski savaşlardan bahsettik ve benim moralim de bizimle birlikte olan adamlar kadar yüksekti. Yeni askerlerimiz bir

bir ordu değildi, ama Gümüş Düzen'in bir üyesi, Ölüler'e karşı bir savaşta bin adam değerindeydi ve artık bizim birliğimizde beş kişi vardı.

İkizler kısa sürede kuzenime odaklandılar ve diğer azizler gibi iffet yemini etmiş olmasına rağmen, Valentino hala *utanmaz* bir flörtçüydü. Geride kalmak istemeyen Lachlan, ikizlerle zeka savaşına girdi ve Charlotte kendini hoş bir kuşatma altında buldu. Onun sık sık yüzünü sakladığını, saçlarını yaralarının üzerine attığını fark etmiştim. Ama ikizlerin ve Lachie'nin ilgisi, şarapla birleşince, onu bir geceliğine de olsa kendini unutmasına neden oldu. Charlotte, daha önce hiç görmediğim kadar gülüyordu, yanakları pembe, dudakları şarapla kızarmıştı.

"Bu doğru olamaz," diye alay etti.

"Yemin ederim!" Valentino, elini gökyüzüne kaldırarak yemin etti. "Söz konusu genç kadınların ikisi de bundan haberdar değildi, sizi temin ederim. Ya da haberdar olsalar bile, hiçbir itirazda bulunmadılar."

"Ama *elbette* anlayabilirlerdi."

"Kardeşim ve ben *ikiziz,* Mlle de León." "Evet,

öylesiniz, ama..."

"Charlotte, Valentino alay ederken Carlos'a baktı.

"Sorun değil, kardeşim benim yakışıklı olduğumu çok iyi biliyor."

"Kesinlikle daha gürültülü olan," diye mırıldandı Carlos.

"Demek istediğim," dedi Charlotte, "siz *tamamen* aynı değilsiniz."

Carlos kardeşi ile gülümsedi.

"Tüm ikizler mumlar söndürüldüğünde aynıdır."

Baptiste oldukça neşelendi ve Tolman yeni bir şarkıya başladığında şarkıyı yönetti — *The Vicar's Daughter* adlı müstehcen bir balad*.* Aaron ateşin kenarında duruyordu, gümüş mürekkebin parıltısı kardeşimle aramda bir mesafe yaratıyordu. Ama kocasının zengin bariton sesiyle şarkı söylemesini izliyordu, aynı adı taşıyan kızın maceralarına giderek daha inanılmaz zaferler ekleniyordu ve son kıtada general, pontifex ve imparatorun kendisi de kavgaya katıldığında Aaron'ın gülümsemeye başladığını gördüm. Şarkı bitti, blackthumb seyircilerin alkışları arasında selam verdi ve sevgilisine baktığında, Baptiste Aaron'ın da alkışladığını gördü, gözlerinde eski bir ışık belirdi. İri adam yürüdü...

kocasının yanına gidip Aaron'un elini tuttu ve parmak eklemlerine nazikçe dudaklarını bastırdı. Aaron başını salladı ve gülümsedi.

"Seni bazen seviyorum."

"Sadece bazen mi?"

"Çoğu zaman, sana hayranım."

Baptiste içini çekerek alnını sevgilisinin alnına dayadı.

"Bu gece benimle kal. Bize gerek yok..." Başını salladı ve Aaron'ın gözlerine bakmak için geri çekildi. "Sadece kollarımda uyanmak istiyorum. Eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Ama Aaron'ın gözleri karardı. Ve onun fısıldadığını duyduğumda kalbim sıkıştı.

"Eskisi gibi asla olmayacak, Baptiste."

“Onların ayrılmasını izledim, ikisi için de içim acıdı. Aaron'ı kenara çekip, ona mantıklı davranması için bir yol bulmak istedim. Ama gerçekte, onların sorunlarına dalmadan da kendi sorunlarım yeterince fazlaydı. O ana kadar bolca şarap içmiştim, sendeleyip düşecek kadar, ama *diğer* susuzluğumu gidermeye yetmeyecek kadar. Etrafımdaki tüm bu insanlar, bedenlerinin ısısı, kalplerinin şarkıları beni heyecanlandırırken, o boşluk hiç dolmadı. Boşluk hep bekledi. Boşluk hep bekledi. Gerçeği inkar etmek imkansızdı.

"*Canavara hakkını ödersin, yoksa o senden hakkını alır.*

Saat ilerliyordu, eğlence devam ediyordu ve her zamanki gibi, doğanın çağrısını hissettim. Lachie'ye başımı sallayarak veda ettim ve elime aldığım şişeyle müzik ve ateşin yanından uzaklaştım. Geçen devriyeye selam verdikten sonra, tuvalet olarak kullanmak üzere bir ölü odun yığını seçtim; hepsi birbirine dolanmış çalılar ve kurumuş ağaçlardı, boğucu bir koku ve parlak maryswort çiçekleriyle kaplıydı.

“Soluk kanlı gözler o uzun ve yalnız geceyi aradı ve ben o zaman Astrid'imi düşündüm. Hâlâ rüyalarıma giriyordu, ama eskisi kadar sık değil. Onu unutmaktan korkuyordum. Ve orada, karanlıkta, ateşin ışığından ve şarkılardan uzakta, kollarının beni sardığını hayal ettim, şişemin ağzı onun yerini tutamıyordu, sonunu içip karanlığa fırlattım.

"*Lanet olası* tatlı Deniz Kızı!"

“Bu çığlık, kırılan camın *sesini* takip etti. Küfrederek, çalıları ve ölü fidanları itip geçtim ve León'da bir asker buldum.

renkler. On sekiz yaşlarında genç bir adam, yeni zırhı ve kılıcı henüz kesilmemişti. Kuzeyliydi; uzun siyah saçları ve daha koyu renkli gözleri vardı. Yüzünü tutuyordu, ama elini çekmeden önce bile kokusunu *aldım*, sanki karnıma kırık bir şişe batmış gibi, ve bana döndüğünde, eli düştü ve yanakındaki kesikten parlak kırmızı kan *akmaya başladı*, o anda anladım.

"*Anladım*.

"Kanaman var," diye fısıldadım.

"'Domuz gözlü, bok kafalı aptal, ne halt ediyorsun...'

"Delikanlı durakladı, beni tanıdığında koyu renkli gözleri fal taşı gibi açıldı. "'Chevalier? Az önce... bana *şişe* mi attın?

"Özür dilerim, niyetim..."

Gözlerim, parmak uçlarında, yanağından aşağı süzülen parlak kırmızı lekeye kaydı. Çenesi solgundu, sakalları yoktu, kokusu karnımda bir engerek gibi kıvrılıp yavaşça kapanan boğazıma doğru kayıyordu.

"Kahretsin." Yaraya dokundu, kanlı parmaklarına gözlerini kısarak baktı. "Kötü mü?"

O zaman fısıldadım, o uzun kara gecede emin olduğum tek gerçek.

"… Hayır."

"Özür dilerim." Başını salladı, kısa bir kahkaha attı ve koyu renkli bir saç tutamını kulağının arkasına koydu. "Sizi kırmak istemedim, Chevalier. Sadece... beni korkuttunuz, hepsi bu."

"Ateşten çok uzaktayız," dediğimi duydum. "Burada yalnız kalmamalıyız."

"Biraz fazla içtim. Nasıl olduğunu bilirsin."

“Şimdi nefesinden votka kokusu alabiliyordum, çenesinden kalın ve sıcak damlayan*,* bereketli, parlak *yaşamın* o çok daha baş döndürücü parfümünün altında. Bakışlarım yanağındaki kesiklere kaydı, soluk teni o kan iziyle kırmızıya boyanmıştı, *kan,* nabzımın fırtınasını, arzumu, içimdeki canavarın parmaklıklara kendini vurmasını, tekrar tekrar ve tekrar...

"İyi misin?"

"Hayır. Gitsen iyi olur, evlat."

"Tatlı Meryem Ana, düşecek gibi görünüyorsun; gel, otur, Chevalier, otur."

“Beni, tay bacakları üzerinde duran ağlayan bir karaağaç ağacına götürdü ve onun sıcaklığını hissedebiliyordum, kalp atışlarını duyabiliyordum, o kadar yüksek ve yakındı ki neredeyse ağlayacaktım. Yanıma oturdu ve beni tehlikeli parfümüyle sardı. Gözlerimi sıkıca kapattım, o kırmızıyı görmek istemiyordum. Ama sesindeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Bu diyarın efsaneleri içkiyi iyi kaldırır sanıyordum. Sen de epey içmiş gibi görünüyorsun."

"Korkarım ki, yeterince içmedim."

"Eğer istersen, cep şişem var. Bizi sıcak tutacak bir şey?"

“O anda durakladı, nefes aldı, tüm duyularım o kadar alevlenmişti ki, hızlanan kalbinin şarkısı üzerinde, dilinin dudaklarında çıkardığı hırıltıyı duyabiliyordum.

"Sen...

Gözlerimi açtım, bana bakarken dudakları aralanmış, nefesi biraz hızlanmış halde gördüm. Güzeldi. Gençti. Şişenin darbesiyle yarı sersemlemiş ve engellemelerinin yıkılması için yeterince sarhoştu. Onu sık sık gördüğüm gibi, şimdi de onda görebiliyordum. O karanlık ve tehlikeli *arzuyu*. Dediğim gibi, bazıları biz solukkanlıları nefret eder, Tarihçi. Diğerleri ise bize tapar.

"Ama hiçbiri bizi
görmezden gelmez.

"'Orada...'

"Dudaklarını tekrar yaladı, gözleri ormanda dolaştıktan sonra tekrar benimkilere döndü.

"Sıcak kalmamızın başka yolları da var."

“Yemin ederim, bunu yapmak istemedim. Bu hareketin arkasında hiçbir düşünce yoktu. Ama titreyen elim o güzel yüze doğru yükselirken buldum kendimi, parmak uçlarımın altında sıcak ve pürüzsüz. Ben başparmağımı o koyu ve yapışkan kırmızıya sürerken, o hızlandı, sertleşti, kalın bir yutkunma yaptı. Eli benim elimi aradı, aşağı çekti, kanı dudaklarına bulaştırarak ağzına çekti. İçini çekti, kirpikleri titredi, emip yalarken inledi, yumuşakça ısırdı.

"Elimi ağzından kaydırdı, gözleri donuklaşmış bir şekilde geceye fısıldadı.

"Benim adım..."

"Ama başparmağım dudaklarına bastırarak onu susturdu.

"'Bilmek istemiyorum.

"Ve elim boğazını sıktı."

Hücrede sessizlik hakim oldu, vampirin kalemi hareketsiz kaldı. Hareketsizce oturdu, karşısındaki adama bakarak, çikolata rengi gözleri fal taşı gibi açılmış, yakut rengi dudakları aralanmıştı. Ama sessizlik uzadı, Son Gümüş Aziz aralarındaki kimyasal küreye bakıyordu, soluk kelebek camın üzerinde zayıf kanatlarını çaresizce ve boşuna çırpıyordu.

"Bu mu?"

Gabriel başını kaldırdı, kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Duydun," dedi Jean-François somurtarak. "Nordlund'un vahşi doğasında bir ağacın dibinde genç bir aygırı tecavüz ediyorsun ve bana vereceğin tek şey *bu mu*?"

"Sana hiçbir şey *vermeyeceğim*, soğukkanlı. Zaten senin eğlencen için ruhumu açmayacağımı söyledim, sen de benim günahlarımı affedecek bir rahip değilsin."

"Bunda utanılacak bir şey yok, Gabriel." Tarihçi şaşkınlıkla başını salladı. "Sana daha önce de söyledim, güzellik her sınırın ötesinde bulunabilir. Özellikle de sonsuza dek yaşayan bizler için. Kan günahın anlamını bilmez, ölümlü insanlar da arzunun en keskin kenarını. Sen, Tanrı'nın yarattığı gibi, olduğun gibisin. Güzel ve korkunç, mükemmel ve..."

Gabriel elini kaldırdı.

"Vaazını kes. Bilmen gerekeni biliyorsun. Gece uzun olabilir ama sana zevkini, İmparatoriçe'ye de gerçeği vereceksem bu hikaye daha da uzun olacak."

Jean-François gözlerini devirdi. "Her geçen dakika kız kardeşine daha çok benziyorsun, yemin ederim."

"*Şimdi* duygularımı incitiyorsun, Chastain."

Vampir alaycı bir şekilde güldü. Gümüş azizin gözlerine bakarak gülmeye başladı ve tutsağı da ona eşlik etti. Kasvetli ortama rağmen, ikili eski dostlar gibi birlikte güldüler, sonra Gabriel kadehini boşaltırken sırıttı ve dövmeli parmak eklemlerini ağzına sürttü. Jean-François kendini yine bakarken buldu, Gabriel'in gözlerine daldıkça gülümsemesi kayboldu.

"Seni kızdırmak için kız kardeşine benzediğini söylüyorum. Ama gerçekte... bence belki de bana daha çok benziyorsun. Bilirsin, susuzluğunu gidermekten bahsetmek seni utandırıyorsa..."

Kan kırmızısı bir dil yumuşak dudakların üzerinde parladı. "Bundan hiç bahsetmene gerek yok."

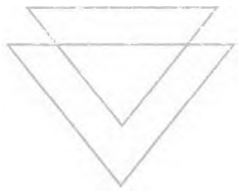
Jean-François, o demir kapıya anlamlı bir bakış attı. Altındaki ince meşale ışığında, ikisi de dışarıda görevini yerine getiren Meline'in gölgesini görebiliyordu.

"Susadın mı?" diye fısıldadı. Gözleri buluştu.

Karanlık daha da koyulaştı.

Gümüş aziz kadehini doldurup hikayesine devam etti.

IV
MEZARLAR YOLU

"*Hamileyim.*
“Bu satırları yazarken ellerim titriyor. Gözyaşlarımdan yazdıklarımı zar zor okuyabiliyorum. Hiç bu kadar korkmamıştım ve kimseye söylemeye cesaret edemiyorum, ama konuşmazsam delireceğimi biliyorum.
Wulfric'in bu haliyle bir hayat kuracağımızı hiç düşünmemiştim. Adet dönemim gelmeyince, yanılmış olmayı diledim, ama yine de Gece Pazarı'nda bilge bir kadın aradım.
Demircinin oğlu Castia'nın teyzesi. Aylar için parmaklarımı iki kez deldi, bir beyaz martı açtı ve iç organlarını inceledi.
Sonra elini karnıma koydu ve sesinde dehşet dolu bir tonla konuştu.
"Ondan kurtulmalısın."
"*Ama böyle bir günah işleyemem. Tanrı beni asla affetmez. Wulfric beni gerçekten seviyor, ne yapması gerektiğini bilecektir. Bize, sevgisine, çocuğuna destek olacaktır. Bunu kalbimde biliyorum.*
“Tanrım, babam ne diyecek?

“Önceki gece saatlerce bu kelimelere bakmıştım ve ertesi gün yolda da aklımdan çıkmadılar. Annemin kanla ıslanmış günlüğünü yavaşça deşifre ederken hala onun varlığını hissediyordum, ama aynı zamanda giderek artan bir üzüntü de hissediyordum. Sonuçta onun hikayesinin nasıl bittiğini biliyordum. Lorson'un çamuru. Bir demircinin kulübesi. Kafese kapatılmış bir dişi aslan.

Tanrım, benim için neleri feda etmişti...

“Bir hafta daha doğuya doğru, esen rüzgarlara karşı ilerlemeye devam ettik. Orada ne bulacağımızı bilmiyorduk, ama artık hedefimizi biliyorduk: San Maximille, Augustin'in Kalkanı. Ve o kasvetli kaleye doğru yola koyulduk. Erkeklerin morali, çekici Beaufort kardeşler ve Frère Tolman'ın varlığıyla hala yüksek olsa da, eskisi kadar iyi olmadığı da bir gerçekti. Son birkaç gecede, berbat saldırılar nedeniyle birkaç adamımızı kaybetmiştik ve artık kimsenin tek başına dolaşmasına izin verilmiyordu.

Tarihçi dudaklarını büzdü. "Acınası saldırılar."

"Keşifçilerimiz öyle söyledi."

"Peki *siz* ne diyorsunuz?"

Gümüş aziz şarabından uzun bir yudum aldı ve koltuğuna yaslandı.

"San Maximille'in çetin bir ceviz olacağını biliyordum. Şato, başkentin kuzey girişlerini korumak için inşa edilmişti ve savunması şakaya gelmezdi. Voss'un geri çekilmesinden, yenilgisinden ya da Augustin'de *ne haltlar* döndüğünden sonra sayısının ne olduğunu bilmiyorduk. Ama Lachie ve ben doğuya doğru yolculuğumuzda uzun uzun konuşmuştuk ve onun San Michon Büyük Kütüphanesi'nde Elidaen kaleleri üzerine yaptığı araştırmalar bir tür planın doğmasına neden olmuştu.

"Tabii San Maximille'de savaşmamız gerekeceğini varsayarsak.

"Hızımız iyiydi, ama kış geliyordu. Voss, donma mevsimi geldiğinde Augustin'e tekrar saldırmayı planlıyorsa, o tekrar yola çıkmadan önce ona ulaşmak için *çok* acele etmemiz gerekiyordu, yoksa gücünü bilmeden onunla savaş alanında karşılaşma riskini göze alacaktık. Vipère Nehri'ne yaklaştıkça, hızımızın çok daha yavaşlayabileceğini fark ettik."

Jean-François bir kaşını kaldırdı, açıkça hoşnutsuzdu. "Daha fazla ağaç kesmek mi? Daha fazla köprü inşa etmek mi? Belki de bana her gün kahvaltıda kaç patates yediğini ya da nasıl..."

"Patates yoktu. Sadece mantar vardı. Ve Vipère Nehri üzerine köprü kurmamıza gerek yoktu." Gabriel iç geçirdi. "Sorun da buydu, soğukkanlı. Orada zaten bir köprü vardı."

"Ama... İmparatorun birlikleri, Forever King'in ilerleyişini yavaşlatmak için geri çekilirken onları yıkmış olmalılar, değil mi?"

"*Yıkmışlardı*. Ama Voss yeniden inşa etti."

Gabriel derin bir nefes aldı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

"Anla. Dyvoklar, Ossway'i ele geçirmek için acele ettikleri için onu *yok ettiler*. Tolyev, Triúrbaile'de katliam çiftlikleri kurmak için yeterli öngörüye sahipti, ancak Kara Kalp, fethettiği herkesi katletti. Tüm gücüne rağmen, Nikita Fabién'in yarısı kadar bile taktikçi değildi. Ancien Voss neredeyse yenilmez. Ve bu yenilmezlikle birlikte acımasızlık da gelir. Sabır. Ironhearts *hiçbir şeyi* aceleye getirmedi. Fabién o zamana kadar on yedi yıldır savaşını sürdürüyordu, sürekli doğuya doğru ilerliyordu; dokunduğu her şeyi yakıp kül eden bir ateş değil, etrafındaki tüm toprakları lekesiyle ıslatan bir *zehir* gibiydi.

"Carlos ve Valentino, Blood Chastain'di ve iki şahin besliyorlardı: Evangeline ve Eirene adında iki kanatlı güzellik. Bu şahinler gökyüzünden *uzakları* görebiliyor *ve* her saat başı efendilerine rapor veriyorlardı. Yakın zamanda yeniden inşa edilen Vipère köprüsünün çok sıkı korunmadığını biliyorduk; iyi silahlanmış ve Voss kanıyla beslenen bir grup deneyimli köle vardı, ama yarım düzine "aziz"e karşı koyamazlardı. Onları neredeyse bir çizik bile almadan hallettik, Ashdrinker tüm savaş boyunca kafamda müstehcen limerickler ve baharatlı patates köftesi tarifi okudu. Ama kılıçlarımızdaki kanı temizlerken, Evangeline karanlık gökyüzünden aşağı süzülerek Carlos'un koluna kondu.

"O sıkıntılı," dedi. "Nadir gördüğüm türden." "Ne hakkında?" diye sordu Lachlan, botlarını yıkarken.

Beaufort kuşla konuştu, kuş trillere karşılık verirken onun tepesini okşadı. Yüzünün kanının çekildiğini, kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Kardeşim?" diye sordu Valentino.

"Bir kalabalıktan bahsediyor. Buradan güneyde, çok sayıda insan." "Sefil insanlar mı?"

"Kötü kanlılar, evet. Asil kanlılar da. Ama daha çok ve çoğunlukla *insanlar*." Lachie buna şaşırarak gözlerini kırptı. "Köleler mi?"

Şahin tekrar cıvıldadı ve Carlos yutkundu. *"Yiyecek*."

"Et treni." Çakmaktaşımı çaktığımda, dudaklarımda kırmızı dumanla, tüm gözler bana döndü. "Voss, San Maximille'deki ordusunu beslemesi gerekiyor, ama planladığı gibi onları doyuracak Augustin halkı yok. Fethettiği diğer şehirlerdeki varilleri kullanıyor." Valentino'ya baktım. "San Yves. Truepont. Isabeau."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Valentino, tekerleği işaret ederek.

"Sonsuz Kral, kuzey Elidaen'i kendi kişisel katliam çiftliğine çevirdi."

Atlarımızı sürerek Vipère köprüsünden geçtik; beş aziz yan yana ve Aaron her zaman ışığımızın kenarında. Fırtına rüzgarları çorak ovaları tırmalıyordu, Bouclier Dağları'nın gölgesi kırık güney eteklerinde yükseliyordu. Kışın soğuğu havada hissedilirken, bizler fundalık ve çimlerin üzerinden gürültüyle geçtik, aramızda tek kelime bile konuşulmadı. Carlos ve şahini bizi daha yüksek bir yere götürdü, derin bir vadinin yanından ve engebeli bir sırt boyunca ilerledik. Mantarlarla kaplı ölü odunların arasından aşağıya baktığımda, midem ve kalbim birdenbire sıkıştı, önümde uzanan korkunç manzara tanıdık geliyordu, ama yine de iğrençti."

Son Gümüş Aziz durakladı, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

"Sizin türünüzde, benim hiç anlamadığım bir soğukluk var.
Tarihçi. Bir parçam bunu temel düzeyde anlıyor sanırım. Yüz yıl hayatta kalmak için her gece birini öldürüyorsun... Onları giderek daha az insan, daha çok yiyecek olarak görmeye başlayabileceğini anlıyorum. Ve biz ölümlülerin de aynı olduğunu biliyorum. Çocukken, akşam yemeğimizi dolduran tavukları pek düşünmezdim. Tuzaklarıma yakalanan tavşanların gözlerine baktım, bir nefes daha almak için nasıl *çaresizce* mücadele ettiklerini gördüm. Yemek için bir hayvanın canını almak ne demek biliyorum. Ve sonunda bizi de öyle gördüğünü biliyorum.

Gabriel gözlerini kaldırdı ve vampirin gözlerine baktı.

"Ama Tanrı'nın yarattığı tüm hayvanlar arasında sadece insanlar ağlar. Dua eder. Yalvarır. Sadece insanlar gözlerine bakıp *'Hayır, çocuğumu alma,* beni *al*' diye yalvarabilir. '*Hayır, yaşamak için çok nedenim var*.' *'Hayır, lütfen. Lütfen...* lütfen.' Ve yine de... buraya bak..."

Gri gözler pencereye kaydı, ötesinde diz çökmüş dünya. "Bizi *katlettin*, Jean-François."

"*Kurt*, *solucanın derdine kafa yormaz*."

Gabriel, vampirin gözlerine bakarak soyunun inancını dile getirdi. "Buna inanıyor musun? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?

Endişelenmeye değer
endişelenecek değeri olmayan bir solucan mısın?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil, Gabriel. Önemli olan sadece İmparatoriçemin arzusu. Ama bir konuda yanılıyorsun, dostum. Ölüler

da ağlar."

Jean-François kravatını düzelterek iç geçirdi.

"Ve eğer bu sana biraz olsun teselli olacaksa, senin için ağlayacağım."

Bakışları kilitlendi; fırtına grisi ve koyu çikolata rengi. Aralarında kan kırmızısı, iğne parlaklığında bir sessizlik uzadı, sonunda gümüş aziz kadehini tekrar eline aldığında bu sessizlik bozuldu.

“Et treni altımızdaydı. Vadi tabanında ilerliyordu. Kilometrelerce uzanıyordu; binlerce insan, vampir. Paçavralar giymiş, sefil halde. Sendeleyip açlıktan kıvranıyorlardı. Voss üniformalı yüzlerce köle ve kasvetli, solgun figürlerin önderlik ettiği sefil sürüler tarafından korunuyorlardı. Soylular, köle atlara binmiş, koyu çelik zırhlar giymiş ve aynı zırhlarla silahlanmışlardı, siyah pelerinleri şiddetli rüzgarda dalgalanıyordu.

Carlos, tutsaklara bakarak başını salladı. "Neden kaçmıyorlar?"

"Pipomu yakarken başımı salladım. 'Sence ne kadar uzağa gidebilirler?

"Kurt gibi ayakta ölmek daha iyidir" — Beaufort kardeş kendi piposunu çaktı, keskin dişleriyle kutsal içeceği içine çekti — "koyun gibi kesime götürülmektense."

"Bugün hiçbir kuzu ölmeyecek." Su kadar zayıf, yalanlar kadar ince, ihtiyacım olanın yanına bile yaklaşmayan kırmızı dumanı içime çektim. "Lachie, sen, Carlos ve Tolman sol kanada geçin. Aaron, ben ve Valentino sağ kanada geçin. Karışıklığı yarın ve ortada buluşalım."

“Eski çırağım arkadaşlarına baktı ve başını salladı.

“San Michon için, kardeşlerim.”

"Ashdrinker'ı kınından çıkardım, yıldız çeliğinin şarkısı rüzgarda çınlıyordu.

"*Y-y-yaşayanlar için, Gabriel*.

Elimdeki gümüş rengi hanımefendiye baktım, her şeye rağmen dudaklarım kıvrıldı.

"Yaşayanlar için."

“Ve sonra yola çıktık, çim kaplı yokuşu yavaşça aşağıya doğru, kıvrımlı ormanın içinden geçerek. Akşam karanlığı yaklaşıyordu ve ben bu savaşı gece çökmeden bitirmek istiyordum; düşmanlarımız karanlığın da yardımı olmadan yeterince güçlüydü. Aaron solumdaydı, yüzü asık, altın sarısı bukleleri rüzgarda arkasında dalgalanıyordu. Sağımda ise

Valentino vardı, yumruklarında gümüş çelikten yapılmış ikiz uzun kılıçlar, derisi parlak, yanan gümüş çizgilerle oyulmuştu.

“Yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerledik, ancak o et treninde yüksek kanlılar vardı; kulakları ve gözleri bıçak kadar keskindi. Biri bizi hemen fark etti ve büyük siyah atı, uyarıda bulunurken arka ayakları üzerinde yükseldi. Soluk tenli bir prensçeydi, uzun kızıl saçları ve yanaklarında acımasız bir yara izi vardı. Siyah zırh giymişti, üzerinde sırıtan kafatasları motifleri işlenmişti. Dudaklarına bir boynuz dayadı ve ben hücuma geçmek için kükrerken, parlak bir ses gökyüzünü yırttı. Ve biz yokuş aşağı gürleyerek inerken, sefil yaratıklar bize doğru bir sel gibi akın ederken, Ash'in gümüş şarkısı kafamda çalmaya başladı. Tanıdık bir şarkı. İmparatorluk öncesinden kalma bir *Nord* şarkısı, onları hatırlayanlar olduğu sürece hiçbir şeyin ve hiç kimsenin kaybolmadığını hatırlatan bir şarkı.

“Askerin Şarkısı.

“Bir zamanlar bir kardeşim vardı,
“Ve biz rol yapardık,
“Şövalyeler, kılıçlar ve güzel kızlar gibi,
“Onları şiddetle savunurduk.

“Bir sürü sefil yaratık tepenin yamacından bize doğru hücum etti ve kardeşim ölülerden korktuğu için tökezlese de, cesur Argent'ım hala sadık kalıyordu. Onlara saldırdık, bedenler havada uçtu, kan fışkırdı, yıldız çeliği ölülerin etini kağıt gibi kesti. Valentino paltosunu çıkardı, kalkanının parıltısı savaş alanına yayıldı ve her şeyi tanıdık bir gümüş tonuyla aydınlattı. Ama Aaron küfretti, gözlerini kısarak Epitaph'ı ölülerin arasına saldı.

O zaman o yüksek kanlıların kükremesini duydum. Bir bakış attığımda, et trenindeki insanların sıralarından koparak, umutsuzca özgürlüğe kavuşmak için kaçtıklarını gördüm.

"*Ama savaş, kardeşim dedi,*
"*Ben şiddetle karşı çıksam da,*
"*Uzak diyarlarda savaşması gerektiğini,*
“Eve dönmek için f-alanlarına bakmak zorundaydım.

“Kötü kanlıların arasında dönüp durdum, Ashdrinker'ın baladı zihnimi dolduruyordu, hareket dışında hiçbir düşünce, bu an dışında hiçbir an yoktu. Savaşta, soğukkanlılıkla

savaşta vahşi bir şiir var, soğukkanlı. Sadece onu yaşamış olanların gerçekten anlayabileceği bir müzik. Ve o şarkıya dans ettim, ellerimde, ellerimin *üzerinde* Ash, içimdeki susuzluk, korku dolu çığlıkların sesiyle havada yükselen taze kanın kokusuyla kaynıyordu.

“Dönüp baktığımda, kızıl saçlı soylu, kaçan mahkumları on kuyruklu kırbaçla döverek, bu kadar değerli kanın kaçmasına izin vermek istemediğini gördüm. Lachie ve adamları, kan ve yanan gümüş ışıkla kaplı, sefil bir grubun içinden geçmeye çalışıyorlardı. Valentino'nun mürekkebinin kör edici parıltısından kaçmak için Aaron bizim yanımızdan ayrılmış, başka bir yüksek kanlıyı, koyu renk zırh ve kuzgun tüyleriyle süslenmiş miğfer giyen, ihtiyatlı olmanın cesaretten daha önemli olduğuna karar vermiş zayıf bir kadını kovalıyordu.

"Ve böylece, o kızıl saçlı piçe karşı saldırıya geçtim.

"*Ama şan, asker botlarıyla yürüyen kardeşim Peacock'u buldu.*
“Asker botlarıyla yoluna devam etti,
“Altın ödül ve bakirelerin iç çekişleri,
“Kralın lütfuna ulaşmak için.

Argent neredeyse hedefine ulaşmıştı, ama San Michon'un sosyaleri Ölüler'in etrafında savaşmak için ayağa kalktı ve benim asil tarreun'um Redwatch'daki bir pub'ın arkasında ayağa kalktı. O solgun prens büyük kılıcını çekip bize dönünce onun tereddüt ettiğini hissedebiliyordum ve oğlumu bu dehşetten kurtarmak için eyerine çöktüm ve kendimi havaya fırlattım.

"Bir mızrak gibi uçtum, gelirken kükredim. Soylu, bana doğru hücum etti, iki yumruğunda da kılıcı çekilmiş, benim atlayışımın o kadar da tahmin edilebilir olan yayını karşılamaya hazırdı. Ama havada, bandolierime uzandım, tekerlekli tabancamı çıkardım ve ateş ettim. Gümüş mermi çatladı, kıvılcımlar sıçradı, vampirin başı geriye doğru savruldu. Ve Ash'i kükreyerek sallayarak, büyülü yıldız çeliği plaka ve ölü eti yaran, bileğinden elini kopardım.

"Bir çığlık atarak yere çakıldı, metal büküldü ve çamur sıçradı, büyük kılıç çamura düştü. Yumuşak bir iniş yaptım, ancak ona dönüp baktığımda hissettim - yüzüme kalın ve tuzlu bir kan sıçramıştı. Yüksek kanlıyı inceledim.

gül, ağzı neredeyse müstehcen bir kırmızı tonunda rujlu, gözleri de aynı şekilde doluydu.

"Taze beslenmişti.

"Kanında hala sıcaklık vardı.

"Gözlerimi onun gözlerine dikip, dudaklarımdan yaladım.

O zaman gözlerimin arkasında kıvrılan *şeyi* görmüş olmalı, kendi gözleri de daralmıştı. Zihninin benimkini deldiğini hissettim — bu sadece acemi biri değildi, neredeyse eski bir varlık kadar güçlüydü. Anılarımı karıştırdı ve düşüncelerimi korkuyla doldurdu, ama açlık, Tanrım, içimdeki *açlık* her türlü dehşetten daha güçlüydü. O kırmızı susuzluk, güneşimin üzerine bir tutulma gibi yükselen o *delilik*, kim ya da ne olduğumun tüm hissini silip süpürdü.

Onu nasıl öldürdüğümü tam olarak hatırlamıyorum. Sonunda kaçmaya çalışmış olmalı, çünkü kırmızı sisin içinden çıkıp geldiğimde, onun üstündeyim, dizim omuzlarının arasında, dişlerim boğazına gömülüydü. Çığlık atıyordu — ölümsüzün sonunu gören, ruhunun derinliklerinden gelen titrek çığlık. Kendimden dehşete düştüm, ağzımdan kırmızı damlalar akıyordu, onun tadı sıcak ve tatlıydı ve beni sarmıştı. Sonra geri çekildim, yaptığım şeyden, *dönüştüğüm şeyden* dehşete düştüm, Ashdrinker hala o gümüş baladı söylüyordu, ben onu omzumun üzerine kaldırdım ve kafasını kopardım.

“Ve Ölüm kardeşimizi aldı,
“Evinden çok uzaklarda son buldu,
“Kral bir adam daha kaybetti,
“Ama ben dostumu kaybettim.

"Gabriel."

“Döndüm ve arkamda Lachlan'ı gördüm. Gömleksizdi, gümüş zırhlıydı, derisinin üzerine sıçrayan kan ve küllerin altında aegis yanıyordu. Ellerim ve dizlerim çamurla kaplıydı, çenem ve dilim kanla ıslanmıştı ve ne kadar kötü göründüğümü bilmesem de, kardeşimin gözlerindeki bakıştan bunu tahmin edebiliyordum.

"İyi misin?"

"Hala hayattayım."

"Tükürdüm, kolumu ağzıma sürttüm, sıcak ve yapışkan kırmızıydı. Et trenine doğru baktığımda, soğukkanlıların

Hepsi öldürülmüş, esirler şimdi gümüş rengi kardeşlerimin etrafında toplanmış, sanki onların gerçek olduklarını doğrulamak istercesine paltolarını ve ellerini sıkıca tutuyorlardı. O insanlarda, darağacına adım attığı anda affedilen mahkumun şaşkın sevincini gördüm. Ağladıklarını, Tanrı'ya ve Ana Tanrıça'ya şükrettiklerini duydum, ama daha çok, onları kurtarmak için her şeyi riske atan cesur adamları övdüklerini duydum. Ve her şeye rağmen, o gün iyi bir şey yaptığımızı bilmek beni gülümsetti.

Onlara doğru yürüdüm, nereden geldiklerini ve Fabién'in planı hakkında bir şey biliyorlar mı öğrenmek niyetindeydim. Ama Lachlan, yanlarından geçerken kolumu tuttu.

"*İyi* misin?" diye tekrarladı.

"İyiyim dedim ya, Lachie."

"Senin içinde görüyorum, Gabe. Tıpkı Fa'daena ormanlarında gördüğüm gibi." Başını salladı, kan çanağına dönmüş gözlerinde keder vardı. "*Susuzluk* seni ele geçirdi. Sangirè."

“Bir zamanlar bir kardeşim vardı,
“Ve biz rol yapardık,
“Şövalyeler, kılıçlar ve...

“Ash'i kınına sertçe soktum, hırlayarak.

"Bunu *bilmediğimi* mi sanıyorsun, Lachlan? Ne yapmamı istiyorsun? Buraya uzanıp boğazımı kılıcına mı sunayım?"

"Hayır, tabii ki hayır! Tanrı aşkına, senin ölmeni istemiyorum! Savaş, Gabriel!" "Elimden gelen her şeyle savaşıyorum! Yapabileceğim tek şey bu! Voss'un boğazından sadece
birkaç geceden ibaret, kardeşim, ve ben henüz bir canavar değilim."

“‘Üzgünüm ama *kardeşim*, şu anda pek erkek gibi görünmüyorsun.’

"Kan yıkanır, Lachlan." "Eller
belki."

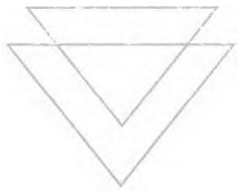
“O sözler kafamda yankılanarak bir tokat gibiydi, dişlerimi sıkıca kapattım. O anda Odette'in yüzünü tekrar gördüm. Ormanda bulduğum isimsiz asker çocuğu. Gözlerimin parmaklıkları arkasında dolaşan o canavar. Fazla vaktim kalmadığını biliyordum. Ama artık çok yakındık. O kadar yakındık ki, ağzımdaki cinayetin tadını alabiliyordum. Kolumu

Lachlan'ın elinden kurtardım ve o arkamdan seslenirken çamurlu zeminde uzaklaştım.

"Zaferin bedeli nedir, Gabe?"

"Ama sözüme sadık kalarak ilerledim."

V
BİR ÇEŞİT STRATEJİ

"Ona söyledim.
"*Elimi karnıma koyup, gözlerimden yaşlar akarken, Wulfric'e onun çocuğunu taşıdığımı söyledim. Beni kucaklayacağını ummuştum. Kollarında yatarken fısıldadığı aşkın gerçek olacağını ve* o güzel *gülümsemesiyle tüm korkularımı yok edeceğini ummuştum. korkularımı yok edeceğini ummuştum.*
"Tanrım, ne kadar aptalmışım.
"O çok *kızgındı. Öfke onu sardı, fırtına grisi gözleri siyaha döndü ve bebeği Tanrı'nın gözünde iğrenç bir şey ilan etti*
Tanrı'nın gözünde iğrenç bir şey olduğunu ilan etti. Karnımda cehennemden gelen bir çocuk büyüdüğünü, şimdiye kadar işlenmiş en büyük günahın meyvesi olduğunu söyledi ve ben onun sözlerine ağladım.
Onu gerçekten seviyordum. Onun da beni sevdiğini biliyordum.
"O sevginin meyvesi nasıl kötü olabilirdi?
"Bundan kurtulmam gerektiğini söyledi. Ama ben zaten bu armağanı, içimdeki bu hayatı, yavaşça filizlenip çiçek açan bu hayatı hissediyordum. O öfkelenmesine rağmen, yine de hayır dedim. Bebek suçsuz. Ve benim için,
bu kadar kırılgan bir alevi söndürmem, *onu dünyadaki en çok sevmem gereken zamanda,*
kötü bir şey olurdu.
"Bunun üzerine sessiz kaldı. Ve daha önce onda gördüğüm öfke Eşsizdi, umutsuzluk da öyle. Kendisine köpek dedi. Hain dedi. Bana, yeminlerini bozduğu için Tanrı'nın cezası olduğunu, bana olan sevgisinin aşk değil, basit, aptalca bir gurur olduğunu söyledi.

gurur olduğunu söyledi. Sonra dizlerinin üzerine çöktü,
gözlerinde kanlı gözyaşları ile gökyüzüne seslendi.
"Şimdi anlıyorum, ey Tanrım. Seni duyuyorum, ey Tanrım.
Yeryüzündeki her şey senin eserindir."
“O zaman fısıldadı ve bu beni korkuttu ama nedenini bilmiyorum.
"Bu kararmış peçe açılsın."

O sözleri okuduğumdan bu yana on iki gece geçmişti, ama hala aklımdan çıkmıyorlardı. Zihnimde annemi görebiliyordum; genç bir dişi aslan, canavar ile doğmamış yavrusu arasında duruyordu. Tanrı'nın huzurunda, bebeği tehlike altında olan bir annenin öfkesi gibisi yoktur. Fabién Voss mutfak masamızda otururken, tatlı Patience kucağında, siyah gözleri gelinime sabitlenmişken, Astrid'in gözlerinde gördüğüm öfkeyle aynı öfkeydi.

"*Bıçak ne için?*" diye sormuştu. "*Sen için,"* diye cevaplamıştı.

"Sen.

Ama anneme duyduğum sevgiden daha çok, onun sözlerini okurken omuzlarıma bir yanlışlık çökmüştü. Bunu anlamam zaman almıştı. Cairnhaem'in kapılarına, Maergenn'in altındaki Anne Maryn'in mezarına kazınmış Esani'nin mührü gibi. Hangisi doğruydu? İki kafatası mı? Yoksa aralarındaki kadeh mi?

“Kutsal kâseden kutsal ışık gelir;
“Sadık el dünyayı düzeltir.
“Ve Yedi Şehitlerin gözünde,
“Sıradan insan bu sonsuz geceyi sona erdirecektir.
“Beşli'den önce, bir ol,
“Kutsal kılıçla, bakire güneşin altında,
“Kutsal kanla, yoksa hiçbiri ile; “Bu
kararmış peçe kaldırılacaktır.

“Maryn'in mezarında bulduğumuz sözler böyleydi. Güneşi geri getirecek kehanet. Ama günlerölüm, Wulfric'in annemi tanıdığı gecelerde henüz *çökmemişti*.

"Gökyüzünde henüz karanlık yoktu.

“Öyleyse o kararmış peçeden neyi kastetmişti?

“Ne kendi zihnimde ne de annemin günlüğünde bir cevap bulamadım. Kalan sayfalar, annemin dedemle yüzleşmesinden bahsediyordu. Dedemin öfkesi ve annemin sürgüne gönderilmesi, genç Raphael Castia'nın aşk ilanı ve Lorson'a gitme kararları. Üvey babamdan bahsedildiğinde, tekrar kız kardeşim aklıma geldi. Celene'nin nerede olabileceğini, bu bilmeceye, bu lanetli kehanetin gerçeğine cevabı bilip bilmediğini merak ettim.

“Kararmış peçe mi?

"Ama sonunda, bunun önemi olmadığını düşündüm."

Son Gümüş Aziz, avucundaki yedi yıldızı seyrederek sessizliğe büründü. Jean-François da kendini o yara izlerine ve güzel dövmelere bakarken buldu. Sağ elinin üstünde bir kafatası çelengi, sol elinde güller, parmaklarında gümüş parıltılı P A T I E N C E yazısı vardı.

"Bu kehanet, çağımızın en büyük bilmecesi olabilir, Gabriel." Tarihçinin gözleri bıçak keskinliğinde kısıldı. "*Tanrı* aşkına, bu nasıl önemli olmayabilir ki?"

"Endişelenecek daha önemli şeylerim vardı."

Gümüş aziz başını geriye eğdi ve şarabını tek bir yudumda içti.

"San Maximille'ye ulaşmıştık."

Yavaşça uzanarak kadehini daha da yavaşça doldurdu. Ve kemiklerinden içini çekti.

"Fabién'in elinde çürüyen diğer masumların düşüncesi bizi teşvik ederek, o et trenini kurtardıktan sonra elimizden geldiğince hızlı yürüdük. Ama kurtardığımız tutsakların sayısı *binlerceydi*.

—savaşamayacak kadar zayıf ve güçsüz erkekler, kadınlar ve çocuklar. Onları yanımızda götürmekten başka seçeneğimiz yoktu, ancak bu yüzden ilerleyişimiz çok yavaşladı. Ranger Vadisi'ne ulaşmadan önce kış gelmişti ve San Maximille'i keşif için yeterince yaklaştığımızda, yerler karla kaplıydı ve nehirler yeniden donmuştu. Şatonun terk edilmiş olacağından emindim — Lachie ve ben, Fabién ile sahada buluşmak için planlar yapmaya başlamıştık bile. Ancak, onun kalelerinden ayrılmak için bolca zamanı olmasına rağmen, keşifçilerimiz Shield of Augustin'den rahatsız edici haberlerle döndüler.

"Düşmanımız hala içeride saklanıyordu.

“Bunu tam olarak anlayamıyordum. Augustin, *yıllardır* Fabién'in hedefi olmuştu. Ve şimdi bu hedef elinin altındaydı, ama o sadece... durmuştu? Nehirler donmuştu, vadi karla kaplıydı, kükürt kokusu ve bulutlu gökyüzü vardı. Onun ilerlemesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Yine de San Maximille'in surlarının arkasında bir yılan gibi kıvrılmış halde bekliyordu.

“Soğuk rüzgarların estiği kasvetli bir bölgeydi, ama yerel demir madenleri bir imparatorun fidyesine bedeldi ve San Maximille, daha parlak günlerde elli bin kişinin eviydi. Şato ve çevresindeki şehir, Ranger Nehri'nin bir kıvrımının karşısındaki engebeli tepelerin arasında, koyu renkli bir kaya parçasının üzerine kurulmuştu. Şehir surlarla çevriliydi, yüksek apartmanlarla doluydu ve ince yollar, üzerindeki güçlü kaleye doğru kıvrılarak uzanıyordu. Şehrin surlarını çevreleyen nehir, donmamış olsaydı başka bir engel olabilirdi. Ancak ana kapıya giden köprü Voss tarafından onarılmıştı ve onu koruyan tek bir köle ya da pis kanlı bile yoktu. Buzun üzerinden köprüye yaklaşabilir ve istediğimiz yönden saldırabilirdik.

"Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Onlar bizim burada olduğumuzu biliyorlar."

Valentino paltosunu çıkardı, omuzlarındaki karlar yere saçıldı. Carlos üçgen şapkasını ve eldivenlerini bir kenara attı, ellerini yanan mangalın üzerinde ısıttı. Komuta çadırımızda toplanmıştık — bu da büyükbabamın İmparator ile yaptığı seferlerden kalan bir başka hatıraydı. Sağlam ahşap iskeletli bir kanvas saraydı, ovaları kasıp kavuran rüzgarlar buraya kadar ulaşamıyordu. Duvarları de León armasıyla süslenmiş bayraklar, zemini kaplayan kürkler ve ortasında kırmızı renkte parıldayan ve yuvarlak taşlarla kaplı büyük bir harita masası vardı. Valentino, ayaklarını ateşin üzerinde ovuşturarak soğuğu gidermeye çalışırken, nefesinin buharı havada buharlaşıyordu.

"Emin misin?" diye sordu Lachlan. "Kesin olarak biliyorlar mı?"

Carlos başını salladı, Evangeline omzunda tüylerini düzeltiyordu. "Evet. Yiyecek stoklarını şatonun çevresindeki şehirde tutuyorlardı, ama..."

"Onlar yiyecek değil, Frère Beaufort," diye tersledi Charlotte. "Onlar *insanlar.*"

"Düşmanımıza değil, Mlle de León," dedi Valentino. "Siz askeri konularda eğitimlisiniz. Şehriniz kuşatılmak üzere olsaydı, erzaklarınızla ne yapardınız?"

Charlotte iyi gören gözünü kısarak, "En sağlam duvarlarımın içine götürürdüm," dedi.

"Ve düşmanımız da tam olarak bunu yaptı. Her erkek, kadın ve çocuk, kilerlerindeki her şeyi şatoya taşıdı ve en yüksek surların arkasına kilitledi."

"Daha da geri çekiliyor," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Voss *zayıf*."

"Ya da zayıflık numarası yapıyor," diye cevapladı Carlos.

"Kaç adamı var?" diye sordum. "Kaç ölü var?"

"Havadan söylemek zor," dedi Valentino omuz silkerek. "Ama... beklediğim kadar çok değil, itiraf ediyorum. Belki bin kadar kılıç. On katı kadar da sefil adam."

"Bir düşünün," dedim onlara. "Voss, Augustin'de adam kaybetti. *Çok* sayıda adam. Ufukta görülebilecek kadar büyük ateşler yakıldığını söylemiştin. Ama diğer savaşlarından farklı olarak, bu sefer *savaş alanını terk etmek* zorunda kaldı. Ölülerinin yaralıları yemesine izin veremezdi, ne de sonra dirilenlerden sayısını tamamlayabilirdi. Sonsuz Kral *kazanmaya* devam ettiği sürece Sonsuz Lejyon sonsuz kaldı. Ve Augustin'de ne haltlar döndüyse...

"Başımı salladım, nabzım hızlanmıştı.

"'On yedi yıldır ilk kez... Voss geri adım attı. "'Ona beklediği şeyi verebiliriz," dedi Carlos. "Bir

Kurtardığımız tren onun sefil adamlarını beslemek içindi, şimdi onları doyurmak için daha az şeyi olacak.

"Beslememiz gereken üç bin yeni ağız var, Frère," diye cevapladı Charlotte. "Kış gittikçe sertleşiyor ve Ölüler'e karşı bir kuşatmanın ne kadar süreceğini kim bilebilir? Beklersek, o şehirdeki her erkek, kadın ve çocuğu ölüme mahkum ederiz."

"Ne durumda? Tahkimatlar?"

Bu soru, ikinci mangalın yanında duran Baptiste'den geldi. Gümüş çelik bir hançerle kürek bıçağı gibi çenesini tıraş ediyor, bıçağın kenarını tükürüğüyle biledi.

Carlos omuz silkti. "Sonsuz Kral'ın birkaç ay önce burayı yerle bir ettiğini düşünürsek, kendi verdikleri hasarı oldukça iyi onarmışlar. Ama güneydeki siperler biraz zayıf ve doğu kapısı sevgili kardeşimin bıyığı kadar dağınık görünüyor."

Valentino ikizinin koluna yumruk attı. 'Sözlerine dikkat et, evlat.

Carlos, morarmış pazısını ovuşturarak sırıttı. 'Bence Vosslar saldırı sırasında doğu kapısını yıkmış olabilir. O zamandan beri onarmışlar, ama kesinlikle savunmasız.'

"Peki ya çıkış kapıları?" diye sordu Lachlan.

“Valentino şahininin başını okşadı. ‘Eirene de seninle aynı fikirde, kardeşim. İki tane var. Tam da senin söylediğin yerde. Slopway de öyle.’

“Lachie'nin yanında durup, kalbim güm güm atarken onun yarattığı şeyi aşağıya baktım.

"O zaman bu bizim şansımız. Şafak vakti saldırıyoruz."

“Gözlerimin önünde, olağanüstü ayrıntılı bir harita uzanıyordu. Soluk mürekkeple yazılmış bir parşömen değildi, harita masasının kendisine işlenmişti. Masanın yüzeyi, bu lanetli imparatorlukta çiçeklerin hala yetiştiği günlerden kalma, yakut kırmızısı balmumuydu. Seferdeki bir komutan, metal bir kalemle herhangi bir kampın, kalenin veya sahil şeridinin yerleşimini masanın yüzeyine çizebiliyordu. Askerler ise el yapımı taş parçalarla temsil ediliyordu. Hava koşullarına dayanıklıydı. Taşınabilirdi. Güncellenebilirdi. Ve yola çıkma zamanı geldiğinde, balmumu metal bir plaka ile ısıtılıp soğumaya bırakılabilirdi. Böylece yüzey, seferin bir sonraki durağını bekler hale gelirdi.

Lachie bize krallığın kalelerine hayran olduğunu söylemişti ve ben de San Michon'un kütüphanesinde onları incelemekle geçirdiği yıllar için onunla dalga geçmiştim, ama şimdi o zamanlar bir armağan gibi geliyordu. Onun çizdiği haritaya baktığımda -bazıları Beaufort kardeşlerin raporlarından, ama çoğu *hafızasından*- hayranlık duymadan edemedim. Detaylar şaşırtıcıydı; Augustin'in kaleleri, kuleleri, çevresindeki kasaba, hepsi o pürüzsüz kırmızı renkle olağanüstü bir doğrulukla çizilmişti.

Lachie diğerlerinin etrafında toplanmasını bekledi. Tüm subaylarımız oradaydı: Charlotte ve yardımcısı Mathieu, bir avuç de León kaptanı, etraflarını saran siyah deri giysili "azizler". Aaron her zamanki gibi geride duruyordu, çıplak ellerinde ve sakallı yanaklarında parlayan gümüş

gözlerine hafif bir acı veriyordu. Baptiste yakın duruyordu, ama dokunacak kadar yakın değildi.

"Tamam," dedi Lachlan. "Gabe ve ben haftalardır bu bilmeceyi düşünüyoruz. Bu, bulabildiğimiz en iyi cevap. Voss'un sayıları göründüğü kadar az olsa bile, bu yine de karanlıkta bir bıçak darbesi gibi. Ama biraz şansla, Sonsuz Kral da aynı sonuca varacaktır."

Aaron gözlerini kırptı. "Aynı şans mı?"

"Aynı karanlıkta bir atış. Biraz şansla, o da aynı sonuca varacak..."

“Lachie bir kaşını kaldırdı ve gruba baktı. “‘Hayır mı? Kimse anlamadı mı?’

Çadırda sessizlik hakim oldu, Charlotte boğazını temizledi.

"Ah, hepinizi sikeyim o zaman. Komiklikten ne anlarsınız ki, piçler?"

"Öyleyse," diye homurdandım. "Topumuz yok, ama piyadelerimizin güney duvarının büyük bir bölümünü vurabileceği kadar kuşatma merdivenimiz var, aşağıdaki şehirdeki okçular da bizi koruyacak. M. Cortez'in o alevli tatar yayları, sefil adamlar için bir nimet olacak. Ama asıl avantajımız sizlersiniz, çocuklar." Gümüş azizlere döndüm ve sırayla her birine başımı salladım. "Doğu kapısı zayıfsa, Lachie ve Tolman onu Blood Dyvok'un gücüyle test edebilir. Bu arada, Valentino ve Carlos ikiye ayrılıp çıkış kapılarına saldırsın. İkinizden biri kapıyı aşarsa, kapıya kadar savaşın, kapıyı içeriden açın, biz de dışarıdan cehennemi yağdıralım.

Fabién, hücumda bir usta olduğunu kanıtladı. Savunmada nasıl bir performans sergileyeceğini görelim.

TapTapTapTapTapTap.

Son Gümüş Aziz başını kaldırdı ve tarihçinin sayfaya kalemini vurarak ritim tuttuğunu gördü.

"Ne?" diye homurdandı.

"Sally port mu?" Jean-François bir kaşını kaldırdı. "Sanırım bu, Sal adında, limanda çalışan, duyguları pazarlık edilebilir bir kadına yapılan belirsiz bir gönderme değil..."

"Bu bir kapı. Şatonun dış duvarında." Gabriel şaşkın bir şekilde başını salladı. "Sen bir şatoda yaşıyorsun, bunu *nasıl* bilmezsin?"

Kaşlar daha da yükseldi, tarihçi pencerenin ötesindeki surlara doğru baktı. "Senin hayalinde, tam olarak ne sıklıkla o surlarda yürüyüşe çıkıyorum?"

"*Siktir* lan," diye inledi Gabriel.

"Senin istediğin sıklıkta." Jean-François parmaklarını şıklattı. "Meline?"

Kapı hızla açıldı, majordomosu sadakatle diğer tarafta bekliyordu.

"Efendim?"

"Misafirimiz sonunda benim haylaz cazibeme kapıldı, sevgilim. Lütfen bana binicilik kamçımı ve deri kıyafetlerimi getirir misin? Belki biraz ip de? Tabii ki ipek, değil..."

"Dalga geçmeyi bırak, vampir," diye bağırdı Gabriel.

"Eh, bir erkek hayal kurabilir." Marki, majordomuna baktı ve birkaç yumuşak hareketle ve solgun bir gülümsemeyle onu sakinleştirdi. "Şaka yapıyorum, sevgilim, dışarıda bekleyebilirsin."

"Ben..." Meline ikiliye bakarak, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki odadaki herkes duyabilirdi. Ama sonunda, derin bir reverans yaptı. "Emriniz başım üstüne, efendim."

Demir kapı sessiz menteşelerle kapandı, kilit tekrar kilitlendi. İkili bir kez daha yalnız kaldı, Gabriel yavaşça elini yüzünden aşağı doğru kaydırdı, Jean-François ise o sinir bozucu sırıtışını kalemiyle çizdi.

"O çok *lezzetli,* Gabriel."

"Sally port," diye iç geçirdi gümüş aziz, "her kalenin surlarının vazgeçilmez bir parçasıdır. İyi savunucular, kuşatma sırasında saldırganları rahatsız ederler. Geceleri veya çatışmanın durulduğu anlarda dışarı sızarlar. Çatışırlar, hırsızlık yaparlar, casusluk yaparlar, sonra saldırganlar misilleme yapamadan duvarların arkasına geri çekilirler. Ama her adamı dışarı gönderdiğinizde ana kapınızı açmak istemezsiniz. Bunun için bir sally port'a ihtiyacınız vardır."

"Bir kapı mı?"

"Zırhlı. Ağır savunmalı. Ama evet. Dışarı çıkmak için bir geçit."

"Ama..." Tarihçi kaşlarını çattı. "Neden hendekler, asma köprüler ve parmaklıklı kapılarla duvarlar inşa edip sonra da onlara lanet bir *delik* açasınız ki? Bu bir zayıflık noktası değil mi?"

"Eskiden mi? Aslında değil. Bu sadece bir kapı. *Bir kişinin* geçebileceği genişlikte. Bir general ne yapabilir ki, birisi kapıyı yıkarken, bir grup katili ok ve top ateşinin altında düzgünce sıraya dizip, sonra da tek tek içeri girip hayalarını kestirmeye mi gönderecek? Bu fikirler, *erkeklerin erkeklerle* savaştığı gecelerde doğdu. Ve çocuk masallarında söylenenlerin aksine, tek bir adamın fark yaratabileceği savaşlar gerçekten nadirdir."

"Ama siz erkek değildiniz, Silversaint."

"Hayır. Erkeklerden *çok* uzaktık."

Gabriel kadehini masaya koydu ve çenesini okşadı.

"Herkes haritaya bakıyordu," dedi. "Planı, önümüzdeki yolu, şafakla birlikte gelecek kanı düşünerek. Charlotte, Lachie'nin yanında duruyordu, dudakları ince bir çizgi halinde.

"Bu bir tür strateji gibi görünüyor. Piyadelerle surlara dikkatleri çekip, gümüş eller ve çelikle zayıf noktaları araştırmak. Gözleri, köz ışığında parıldayan Lachlan'ın gözleriyle buluştu. Ama bunun karanlıkta bir bıçak darbesi olduğunu kastettiğini anlıyorum. Ve Lorson'un Kara Aslanı'nın henüz kendine bir görev atamadığını fark ettim. Lütfen söyle, sevgili kuzenim, León'un oğulları o surlarda kanlarını akıtarken sen nerede olacaksın?"

"Her zamanki yerimde, sevgili kuzenim. Bokun içinde."

Aaron güldü. "Ve ben de senin yanında."

"*Ben* de *senin* yanında," dedi Baptiste.

Aaron, kocasının gözlerine baktı, kendi gözleri bulanık ve karanlıktı. "Hayır, aşkım. Bu sefer değil."

"Seni bırakmayacağım..."

"Hayır *dedim*," diye tısladı Aaron. "Sen soluk kanlı değilsin, Baptiste. Sen bir *demircisin*. O surlara ulaştığımızda, diğer demircilerle birlikte olacaksın. Yedekte, okçularımızı besleyeceksin."

Baptiste itiraz etmeye hazır görünüyordu, ama Aaron'ın bakışlarındaki çaresizlik her türlü isyanı bastırdı. İri adam başını eğdi ve ardından gelen sessizlikte Charlotte, Lachie'ye kaşlarını kaldırdı. Lachlan cevap olarak haritayı işaret etti; büyük şatonun bulunduğu dağın aşağısında, Ranger nehrinin kıyısında bir X işareti vardı.

"Gabe, eğimli yoldan girecek."

TapTapTapTapTapTap.

Son Gümüş Aziz başını eğdi ve şakaklarını ovuşturdu.

"Lanet olası *bir kanalizasyon çıkışı,* vampir. Bir *atık su kanalı*. Daha parlak günlerde, Augustin Kalkanı dört bin asker barındırıyordu ve bu da yine ellerindeydi. Etrafında bütün bir şehir vardı; duvarların üzerinden boklarını atamazlardı. Ranger Nehri'nin bir yeraltı kolunu kullanıyorlardı, işlerini oraya atıyorlardı ve nehrin aşağısına akıp gitmesine izin veriyorlardı."

Marki güldü. "Ve *sen de* orada sürünüyordun. Ne kadar uygun."

"Bu diyarın efsanesi olmak, nefes nefese hizmetçiler ve buruşuk çarşaflardan ibaret değildir."

"Yazık." Vampir kaşlarını oynattı. "Bir zaferini anlatmayalı uzun zaman oldu. Az önce kız kardeşine bu konuda ne kadar yetenekli olduğunu anlatıyordum."

"Yakında keyfine varacaksın." "... Ne

demek istiyorsun?"

"Demek ki o anda kampta bir çığlık duyuldu. Karanlıkta yükselen bir alarm. Kılıçlarımızı kapıp çadırın girişinden dışarı *çıktık*..."

Marki alaycı bir şekilde gözlerini devirdi.

"...ne olduğunu görmek için. Vadiye geldiğimizden beri devriyeleri üç katına çıkarmıştık ve León renklerinde bir grup adamın etrafımızdaki çadırlar arasında yürüdüğünü gördüm. Adamlar somurtkan görünüyordu, şüpheyle doluydu, ellerinde çıplak çelikler vardı. Ama aralarındaki figürü gördüğümde, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

“Son görüşmemizden bu yana yarım yıldan fazla zaman geçmişti. Ayrılığımız sessizce olmuştu. Belki de korkakça bir ayrılıktı. Onun ipeksi tenini, ateşli kanını unutmak için elimden geleni yaptım, o anıları geçmişte gömdüm ve onu bir daha düşünmemeye yemin ettim.

“Sadece çocuk masallarında herkes mutlu sona ulaşırdı.

Ama o gece birbirimizin gözlerine baktığımızda, aramızdaki tüm zaman, kan ve sınavlar sanki eriyip gitmiş gibiydi. Her zamanki gibi çok güzeldi; saçları yaban ateşi gibiydi, aslan gözleri platin ve altın karışımıydı. Klan kıyafeti giymişti, oyulmuş

göğüs zırhı, altın ve kemikle örülmüş saç örgüleri koşmaya başladığında şarkı söylüyor gibiydi.

"*Phoebe,*" diye fısıldadım.

"Muhafızlar bağırdı, ama o ağlayarak ve gülerek bana doğru koşarken onları itip geçti. Ben de koşmaya başladım, kollarına atıldım ve kemiklerimiz çarpıştığında iç geçirdim. Her şey parlak ve ateş ışığı bulanıktı, o dişi aslanı ayaklarından kaldırıp kollarımda döndürdüm, elime aldığım şeye inanamıyordum. Onu yere indirdiğimde bile onu bırakmak istemedim, saçlarının ateşine, tüm dünyanın duyması için seve seve haykıracağım bir sırrı fısıldadım.

"Tanrım, seni özledim."

“Sonra beni öptü. Parmak uçlarına yükselip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ona doğru atıldım, etrafımızda kimse yoktu, şafak saldırısı yoktu, o kutsanmış an için dünya yoktu. Sadece dudaklarının yumuşaklığı, vücudunun sıcaklığı, beni alevli kanatlarla yukarı kaldırıyordu. Ama içimdeki canavar o anda ortaya çıktı, onun tadının kırmızı hatırası ağzımı tükürükle doldurdu. Ve bu beni kanatmasına rağmen, öpüşmemizi sonlandırdım ve alnımı alnına bastırdım.

"Ben de sizi özledim," diye fısıldadı.

"Yedi Şehit, burada ne *yapıyorsunuz*? Bizi nasıl buldunuz, ne yapıyorsunuz..."

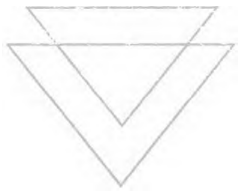
"Gabe. Beni dinle."

Phoebe pençesini dudaklarıma koydu; siyah bir jilet gibi, sorularımı kesip attı. Vücudunun benimkine değdiği hissi, tadının hatırası ve susuzluğun yankıları bacaklarımı titretmişti. Ama sonraki sözleriyle, tüm dünya durdu ve yemin ederim ki, bir fısıltıyla beni yere devirebilirdin.

"Dior *yaşıyor*."

VI
MESELENİN ÖZÜ

"İKİ KELİME."

Son Gümüşaziz, parmaklarını çenesine dayayarak iç geçirdi.

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum, soğukkanlı. Ama bu kadar az şeyden bu kadar çok şeyin doğabilmesi garip. Bu kadar küçük şeylerde ne kadar çok güç ve tehlike barınabilir. İki kelime beni Astrid'e bağlamıştı, sonsuza kadar birlikte olacağımıza dair sözümüz. İki kelime, Sonsuzluğu evimize davet etti ve her şeyin sonunu getirdi. İki kelime, sevgilime söylediğim son sözlerdi, bizi terk ettiği mezarda, gelinim soğuk ve hareketsiz bir şekilde önümde yatarken, kızımın kanı başımın üzerindeki taşları lekeliyordu.

"*Evet*.

"*Girin*.

"*Affedin beni*.

Bu dünyada değer verdiğim her şeyi iki kez kaybettim. Kanayan ellerimle parçaları toplamaya çalışırken, geriye kalan tek şeye doğru sendeleyerek ilerledim. *İntikam*. Neredeyse başarmıştım. Yolun sonuna gelmiştim. Önümde huzur vardı. Sessizlik. Uyku. Ama yine, küçük dünyam sadece iki kelimeyle paramparça oldu.

"*Dior yaşıyor*.

Phoebe, komuta çadırında, yanan kömürlerin parıldayan ışığı altında, evimin bayraklarının altında ve onun gibileri vahşi olarak gören erkeklerin bakışları altında bizimle konuştu.

O, oturmak için çok huzursuzdu, kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyordu, ama ben, bacaklarımın beni ayakta tutamayacağından korktuğum için harita masasının yanındaki taburede oturuyordum.

“Tanrım ve Ana Tanrıça, buna inanamıyordum. Tüm o suçluluk duygusundan sonra. Tüm o kalp ağrısından sonra. Tüm o “ya eğer” ve “keşke”lerden sonra, iki kelime tüm şüpheleri toz haline getirmişti.

Phoebe bize her şeyi anlattı. Aaron ve Baptiste, Lachie ve Charlotte, azizler onun hikâyesini dinlerken sessizce hayretle oturuyorlardı. Maergenn'de Dior'un dirilişinden, Unbound'u toplamasından, *Dawnseeker'daki* yolculuklarından bahsetti. Ben buna lanet okudum, kafamda ayları sayarak, León'da onun kanını içerken gördüğüm o görüntüyü tekrar düşündüm. Güneyde kurtlar. Doğuda kuzgunlar. Antoine Körfezi'nin üzerinde yanan ışık - yıllar önce Dior'un doğumunu haber veren yıldızla aynı.

*"*Oymuş.

“Tanrım, o zaman ne kadar aptal hissettim. Onu terk ettiğim için kendimi zavallı hissettim. Ona inanmadığım için kendimi köpek gibi hissettim. Başından beri bilmeliydim, Yedi Şehitler, o bana *göstermişti*, şimdi utançtan başımı eğiyorum. Ve zihnimde, yine o eli gördüm — o siyah ve yanan eli — Talhost'un derinliklerinden yukarı doğru tırmanan ve çığlık atan güneşi gökyüzümüzden koparan eli.

Phoebe, ardından Augustin savaşını, orada gördüğü dehşet ve mucizeleri anlattı. Kan ve cesetlerle dolu sokaklar. Celene ve Reyne'nin aptalca cesareti, Kestrel Voss'a karşı durup düşmeleri. Ve sonunda Phoebe gözlerime baktı ve Dior'da meydana gelen değişimi, içindeki *kurtun* serbest kaldığını anlattı. *Artık* onun ölümün soğuk ellerinden nasıl kurtulduğu anlaşılıyordu. Diğerlerinin gün batımındaki ışık gibi solup gittiği halde, onun bana verdiği izlerin neden kalıcı olduğu anlaşılıyordu.

"Bir *alacakaranlık dansçısı* mı?" diye fısıldadım, yanağıma dokunarak.

"Kocamın kızı," Phoebe başını salladı, gözlerinde eski bir acı parıldıyordu. "Anabh'Dhai, sonuçta Highlands'ta doğdu, Gabe. Tıpkı kehanetin öngördüğü gibi."

"Ben kaşlarımı çattım, sesim
boğuklaştı. "Kehanet."

“Ve Phoebe konuştu. Maryn'in Dún Maergenn'deki sözlerinden bahsetti. Mothermaid'in mezarının altına oyulmuş dizelerin ardındaki anlamdan bahsetti.

"Kutsal Kılıç. "*Bakire*

Güneş.

Beşli bir araya gelmeden önce.

"Bana *saçmalık* gibi geliyor," diye homurdandı Lachlan.

“İlk başta ben de öyle düşündüm, Lachlan á Craeg," diye cevapladı Phoebe. "Ama sonra Dior'un adamlarının onu savaşa takip ederkenki sevgisini gördüm. Ancien maebh'lair'in o kızın hayatını kurtarmak için *sekiz yüz yıllık* hayatını düşünmeden riske atışını gördüm. Forever Prince'in gözlerindeki *dehşeti* gördüm, Dior'a bakıp onun neye dönüştüğünü gördüğünde. Orada bir...' Phoebe hayranlıkla başını salladı. "... o kızda *bir ilahilik* var. Hiç şüphe yok. O, Faithful ve Moonsthrone efsanelerinde de bahsediliyor. Ve bu kararmış dünyada, günlerin ölümünü, bu Blighted Blood Zamanını sona erdirecek güce sahip biri varsa, o da Dior Lachance'dır. Ama bunun nasıl olacağını bilen kimse yok, Mother Maryn hariç. Ve onun konuşmasını dinlemek..."

Phoebe o zaman bana doğru yürüdü, sesi demir gibiydi.

"Senin yanında savaştım, Gabriel de León. Kan ve katliamın ortasında. Sülükler halkımı katletti. Vatanımı talan etti. Öldürüldüğünü sandığım kocamı geri getirdiler, ama gözlerimin önünde onu tekrar öldürdüler. Ölüler için içimdeki nefretin ne kadar şiddetli olduğunu *herkesten* daha iyi bilirsin. O yüzden bunu itiraf etmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilirsin."

Phoebe başını salladı ve omuz silkti.

"Ama ben onlara inanıyorum. Gerçekten inanıyorum. Celene ve Maryn bu sonsuz geceyi sona erdirmek için savaşıyorlar. En kırmızı kandan en mavi gökyüzü doğar. Onlar doğru olanı yapıyorlar. Bunu *biliyorum*, Gabe."

“Önümde diz çöktü, ellerini dizlerime koydu, gözlerini gözlerime dikti. “‘Ashdrinker’ı Dior’a götürmeliyiz.’

"Voss neden saldırısını bıraktı?"

“Tüm gözler Aaron'a çevrildi. Her zamanki gibi gölgelerin içinde duruyordu; yanan mürekkepten olabildiğince uzakta. Ama tekrar konuşurken, buz mavisi gözlerinin kavisi hala ışıkla parlıyordu.

"Eğer söylediklerin doğruysa, mademoiselle, Augustin neredeyse onun olacaktı.

Neden geri çekilsin?

"Bir delinin aklını kim bilebilir ki?"

"O her zaman Dior'un hayatta kalmasını istedi," dedi Baptiste. "Belki de onun gün batımı dansını görmek bir şeyleri değiştirdi? Belki de savaşta yaralanabileceğini düşündü?"

"Ya da belki de bu Maryn'in ortaya çıkışı onun planını değiştirdi," diye mırıldandı Aaron.

"Belki," dedi Phoebe. "Esana, yüzyıllardır Kurtarıcı'nın kutsal soyunu savunmak için savaştı. Ve Anne Maryn bize Voss'un Düşmüş'ün tapanlarından biri olduğunu söyledi."

“Çadırdaki hava bir anda bozuldu, Charlotte tekerleği işaret etti, benim karnım da soğudu.

“Evet,” dedi Phoebe, topluluğa bakarak. “Kurtarıcınızı öldüren Beşli. Onun kanıyla *lanetlenen* Beşli. Hepsi de Cehennem Efendisi'nin yalakaları. Cehennem Kralı'na bağlılık yemini eden canavarların niyetini kim anlayabilir ki?”

“O anda Phoebe'ye sertçe baktım. Söylediklerinin doğru olduğunu görebiliyordum; Augustin'e giden uzun yolda tanık olduğu her neyse, ona İnançsızlara olan inancını bir şekilde vermişti. Gördüğü ve yaptığı onca şeyden sonra, bunun bir anlamı olmalıydı.

"Maryn'e kendimiz sorabiliriz," dedim. "Augustin'e vardığımızda."

Phoebe zaferle ayağa kalkarak sırıttı.

"Yarın yola çıkabiliriz. Başkente dönene kadar..." "Hayır,

Phoebe. Yarın San Maximille'e saldıracağız." "...

Neden?"

"*Neden.*"

“Kafamı salladım, böyle bir soru sorduğuna şaşırmıştım.

"Çünkü Sonsuz Lejyon ülkemizi bir çöplüğe çevirdi. Çünkü o şatodaki canavarlar bu imparatorluğu diz çöktürdü. Çünkü Vosslar bizi sadece kesime uygun sığır olarak görüyorlar ve bu gece o domuz ahırında kaç masum erkek, kadın ve *çocuğun* o lanet domuzları beslemek için öldürüleceğini sadece Tanrı bilir."

“Sonra ayağa kalktım, ellerimi yumruk yaptım.

"Çünkü Fabién Voss ve onun soyu *milyonlarca insanı* öldürdü. Onların arasında benim gelinim ve on bir yaşındaki kızım da vardı. Onları benden alalı iki yıl oldu. O geceyi kafamda tekrar yaşamadığım tek bir gün bile geçmiyor. Onlar güldüler, Phoebe. Meleklerim ölürken *güldüler* ve ben bunun için onları öldüreceğime yemin ettim. *Her* birini. Buraya gelmek için aylarca yürüdük. Yemin ettiğim intikamdan hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bu anı sekiz yüz yıl bekleyen bir yaratığın hevesini anlıyorum, ama annen Maryn birkaç gün daha beklemek zorunda kalabilir."

“Çenemi sıktım, dişlerimin arasından tısladım.

"Çünkü öldürmem gereken bir kral var." "Biz."

"Aaron konuşurken ona baktım, kanı çekilmiş dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Öldürmemiz gereken bir kral var."

"Evet." Lachlan, aramızdaki hafif öfkeye rağmen gözlerime baktı. "*Biz*."

Phoebe başını salladı. "Voss'la savaşta yenilirsen, kutsal kılıç *kaybolacak,* Gabriel. Ve bu dünyanın umudu da." O zaman küçük ve hüzünlü bir gülümseme attım.

"Bana daha fazla inandığın geceleri hatırlıyorum, M^{lle}á Dúnnsair."

"Kuzenime, kardeşlerime döndüm ve sırayla hepsine başımı salladım. "'Hepiniz biraz uyuyun. Şafak vakti saldırıya geçeceğiz.'

"Gümüş rengi topuklu ayakkabılarımı giyip çadırdan çıktım.

“Dışarıda geceyi tattım, cadıların saati yaklaşıyordu, zayıf gün doğumu hala saatler uzaktaydı. Çadırların arasında uykusuz adamların konuşmalarını, diğerlerinin çaresiz dualarını, her birinin önünde uzanan ruhun o uzun gecesini duyabiliyordum. Savaştan önce kaç gece geçirdiğimi, huzursuz ya da sarhoş ya da sadece sessiz bir dehşet içinde oturduğumu saymayı bırakmıştım. Ama ölümden korkmanın ne demek olduğunu hatırlasam da, o gece yatağıma dönerken, susuzluk damarlarımdan zehir gibi yayılırken, artık ölmekten korkup korkmadığımı ya da bunu hoş karşılayıp karşılamadığımı size söyleyemezdim.

"İntikam ya da yok oluş güneşle birlikte geldi. Her iki durumda da bir son. Ama çadırımın sessiz karanlığına adım attığımda, içimde hala iki kelime yankılanıyordu.

"*Dior*

yaşıyor.

"Gabe."

"Arkamda duran Phoebe'yi gördüm, meşale ışığı ve yağan karın önünde, derisinde kazınmış yara izleri şarkısı. Altın rengi gözlerinde öfke görebiliyordum. Ama kalp ağrısı ve hayal kırıklığının ötesinde, sözlerinde pişmanlık da gördüm. Beni incittiğinin farkındaydı.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sana güveniyorum."

"İnanmasaydın, aptal olmazdın. Yarın neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum, Phoebe."

"O zaman neden yüzleşiyorsun?" diye tısladı ve içeri girdi. "Dior Augustin'de bekliyor, Gabe. Onu sevdiğini ve onun da seni sevdiğini biliyorum. Neden bunu riske atıyorsun, özellikle de şimdi? *Her şeyi* bitirebiliriz."

Masamın üzerinde duran annemin kan lekeli günlüğüne

baktım. "Çünkü Esani'ye güvenmiyorum, Phoebe."

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim ve meselenin özünü fısıldadım. "Ve bir söz verdiğim için."

"Gabe..."

"Ravenspire'da bana söylediğini hatırlıyor musun? Eğer şanslıysak, kendi kırık yollarıyla...

"Kırık kenarlarımızı tamamlayacaklarını. Hatırlıyorum."

“Onlarla birlikteydim. Astrid. Patience. Daha önce ya da sonra hiç olmadığım kadar. O tepedeki şeytan onları benden *aldı*, Phoebe. Ve bunun için ölecek. Hala dinleyen herhangi bir tanrıya yemin ederim, o kara kalpli piç kurusu ölürken *gülümseyeceğim*.”

“Gözleri daldı, sanki hala beni uzaklaştırmanın bir yolunu arıyormuş gibi. ‘Gabe...’

“Lilidh şu anda burada olsaydı, kocanı senden alan canavar elinin altında olsaydı, çekip gidebilir miydin?”

Phoebe başını eğdi.

"Hayır. Yapamazdım."

“Sonra geceye, güneye, Dior'a doğru baktı, sonra karla kaplı taşların yıkık kalıntılarına, üzerinde duran kasvetli şatoya baktı.

ve üzerine tünemiş kasvetli kaleye baktı. Yorgunluğunu, korkusunu hissedebiliyordum, ama yine de çenesinin sıkıldığını gördüm.

"Ben de şimdi çekip gidemem."

"Phoebe..."

"Sana bir kez söyledim, ben neredeyse hiç tanımadığım bir adama sadakat yemini edecek kadar saf bir kız değilim. Ve bu konuda kararlıyım." Gözlerime bakarak, hiç bulamadığı bir cevap arıyordu. "Korkarım ki, seni kırmaktan kurtaracak kişi hala ben değilim, Gabriel de León. Başka bir kadının bunu yapabileceğini de bilmiyorum. Ama yemin ederim, Dağlar ve tatlı Ay Anneler adına, sen tanıdığım en aptal, en salak, en inatçı pisliklerden biri olsan da..."

O zaman güldüm, o da aynı şekilde güldü, gözlerinde ateş parıldıyordu. Ama gülüşü sönse de ateş kalmıştı, platin ve altının alaşımında yanmaya devam ediyordu.

"Sen aynı zamanda tanıdığım en iyi erkeklerden birisin. Eğer dünyanın kaderi yarınki bu savaşa bağlıysa, ben bu savaştan kaçanların arasında yer almayacağım. Ama hayatından başka bir şeyin tehlikede olmadığı halde o şeytanla yüzleşsen bile, seni asla onunla tek başına yüzleşmeye bırakmam."

“Bir elini yanağıma bastırdı, Dior'un pençesinin kenarıyla bıraktığı gözyaşı izlerini parmağıyla takip etti. Yere ettiğim yemin hala kalbimin derinliklerinde yankılanıyor olsa da, bu kadın beni asla iyileştiremeyecek olsa da, onu kollarımda tutmanın ne kadar güzel bir his olduğunu hatırladım. Onun yakınlığıyla içim ısındı, ayrılacağımız düşüncesiyle ise içim soğudu ve yarın ölümle yüzleşecek olsam bile, en azından bu geceyi yaşayacağıma yemin ettim.

"Senin yanındayım, Gabe. Eğer istersen..."

"Ellerim beline kaydı, onu göğsüme çekip bir öpücükle susturdum. Şiddetli, hızlı ve ateşli bir şekilde, ağzını açarak beni öptü, sanki gelgit gibi bana doğru daldıktan sonra geri çekildi, sığ sulara geri döndü. Gözlerime baktı; yanarak, merakla, nefes almaya cesaret edemeden. Ama arzu onu yendi, şu anda içimizde kabaran o mutluluk verici, aç *arzu*, kıvılcımı ateşledi ve ikimizi de alevlendirdi.

“Kollarını omuzlarıma doladı, ağzı tekrar ağzımı buldu, vücudumda yukarı doğru tırmanmaya başladı ve bacaklarını belime o kadar sıkı doladı ki nefesim kesildi. Gözlerimi onun sıcak öpücüğünün sıcaklığında kapattım

sadece sendeleyebildim ve sonunda yatağımda onun üstüne yuvarlandım. Güldük, ama gülümsemelerimiz o sıcaklık tekrar yükseldiğinde hızla söndü, eli deri giysimin içine kayarken bacaklarını bana doladı ve pençeleri kıçımı tırmaladı.

"Beni sırt üstü çevirdi, şimdi öpüşürken üstüme çıktı, süründü, kıvrandı. Gömleğimin bağlarını yırttı, başımdan geçirdi, sonra kendi tunikasına uzandı ve kendini çıplak bıraktı. Cildimdeki gümüşe dikkat ederek, vücudunu okşadım, üstümdeki görüntüsünü içime çektim - sert kıvrımlar, mürekkeple çizilmiş spiraller ve yumuşak, arı sokmuş gibi dudaklar. Sol kolumdaki yedi yıldızı önlemek için sağ kolumu tuttu, ikisini birbirine bastırıp başımın üzerine kaldırdı ve beni sabit tuttu. Beni tekrar öptü, tadına baktı, alay etti, kendini öne doğru eğerek, çakıl taşı gibi sert meme uçlarının göğsümdeki gümüş mürekkebi okşamasına izin verdi.

"Nefesini geri çekerek dudaklarımı ısırdı, zevk ve acı içinde inleyerek göğüslerini tekrar bana sürttü, yavaş ve işkence edici bir şekilde. Kalçaları hareket etti, açık ağzıma bir emir fısıldarken bana sertçe sürtündü.

"Kıpırdama."

“Onun dediğini yaptım, o aşağı inerken ellerim hala başımın üstündeydi. Uzun, ateş saçlı örgüler cildimi okşuyor, yumuşak öpücükler göğsümden aşağıya doğru akıyor, gümüş rengi olmayan her santimetrekaresi cildim hayranlıkla okşanıyordu. Pençeleri kılıç kemerimin tokasını buldu ve onu ve kınımı bir kenara fırlattı. Sonra deri giysilerimin bağları gitti, dizlerime kadar çekildi ve sonra tamamen çıkarıldı. Kendi pantolonunu tekmeleyerek çıkardı, çıplak olarak üzerime diz çöktü, köz ışığına karşı silueti belirdi; diken ve çalı, kan ve yara izleriyle dolu bir güzellik. Gözleri vücudumu dolaştı, pençeleri kaldırılmış kollarımı, inip çıkan göğsümü, karnımdaki kasların tepeleri ve vadilerini, aşağıya, hep aşağıya doğru koştu. Dokunuşu penisime ulaştığında nefesim kesildi, pürüzsüz, sert sıcaklığımı okşadı, beni iki eliyle *tutup sıktığında* inledi. Gözleri benimkilere kilitlendi, saçlarını omuzlarının üzerine attı ve şeytani bir gülümsemeyle günahına doğru indi.

"Oh, Tanrım..."

"Dili beni titretmişti, dudakları beni sarsmıştı, sıcaklığı beni inlememe, omurgamı kavisletmeme, başımı geriye atıp nefes almaya çalışmama neden olmuştu

Nefes almaya çalışıyordum. Size söylüyorum, o kadın beni o anda *yuttu*, açgözlü, hırslı, beni bütün olarak yuttu. Açlığı sonsuz gibiydi, hızı acımasızdı ve o mutluluk içinde sonsuza kadar yaşayabilirdim ama uzun süre dayanamadım. Dayanmaya çalışırken, o beni emdiğinde dişlerimi sıktım ve uyarı olarak tısladım, 'Tanrım, Phoebe, eğer yapmazsan...'

"Bunu istiyorum," diye fısıldadı. "Seni *tatmama* izin ver."

"Yumuşak dudakları bana dokundu, cildimi yakıyordu.

"'O zaman sen de beni tat.'

"Dili, gözlerim içinde boğulurken, tembel ve tatlı bir şekilde boynumdan aşağıya doğru kaydı.

"*Bütün* vücudumu."

“Bu düşünce dayanılmazdı, dilimin üzerinde akan kanının hatırası bir adım fazla ileri gitmişti. Tekrar ağzına girip sınırımı aştım, kafamda beyaz bir alev, ağzına akarken, o beni bitirirken dudakları dişlerimden geri çekildi. Phoebe inledi, ona verdiğim her şeyi yuttu, sonra iç çekip daha fazla, *daha fazla* diye yalvardı. O emdikçe tüm vücudum titredi, dişlerimi o mutluluk verici acıya karşı sıkarak dayanabildiğim kadar dayandım, sonunda merhamet dilemek zorunda kaldım. O zaman güldü, yumuşak öpücüklerden oluşan bir şelaleyi sikimin üzerine saçtı. Ve sessizce yükseldi, vücudumun üzerine tırmandı ve yüzüme oturdu.

"Sıra sende."

“O cennete dalarken inledim, onun bana duyduğu açlık kadar ona açtım. O pas, bal ve tuzdu, yaz yağmuru gibi ıslak ve sıcaktı, dilimin altında yumuşak ve pürüzsüzdü. Gözlerimi kapatıp onun görüntüsünü görmemek için, sadece tadını, Tanrım, kokusunu, sıcaklığını hissetmek için, beni yıkayıp sırılsıklam eden. Phoebe fırtınamda bir fidan gibi sallanıyordu, ellerime uzanmaya çalışıyordu ama ellerim başımın üstündeydi. Ona acı vermek istemediğim için uzaklaşmaya çalıştım, ta ki onun istediğinin bu olduğunu anlayana kadar. Gümüş rengi bir elini kabarık göğsüne, diğerini kalçasına bastırdı.

"Bana zarar ver," diye fısıldadı.

Gümüş tenini yakarken tısladı ve başımın arkasına uzanarak beni kendine çekti.

"Beni ısır."

“Bu iki küçük kelime, tüm dünyamı altüst etti. İçimdeki canavar zaferle yükseldi, León'daki kör gözler ve kanlı çarşafların hatırası kısa bir süreliğine su yüzüne çıktı, ama o canavarın yenilgiye uğratan kükremesi onu boğdu.

"*Isır* beni, Gabriel."

"Bu emirle en karanlık zevk, artık hiçbir parçam onun kölesi değildi. İçimde bir susuzluk yükseldi, tüm ışığı kapatan o kadar yüksek bir dalga ki, gökyüzüm kıpkırmızı oldu. Kafamı çevirip, dudaklarım ve dilim o muhteşem çukura, vajina ve uyluk birleşim yerine değdiğinde, dudaklarımı geri çektim ve dişlerimi onun içine derinlemesine batırdım.

"Kan. *Kan*. Böylesine güzel ve korkunç bir şey için ne kadar basit bir kelime. Yaşamak için ne kadar ilahi bir kadeh. Ölmek için ne kadar kasvetli bir zehir. Ağzıma *doldu,* pas ve bal o muhteşem kırmızı, *kırmızı* rengin altında silindi*,* Moonsthrone'un gücü damarlarıma doldu, çırpınan kalbimden, her parmağımın ucuna kadar yayıldı. Phoebe başını geriye attı, alevli saçları sırtına dökülürken parçalandı, demirden kurtuldu, *parçalandı* ve ben onun kalçalarını tutup onu sabit tutmak zorunda kaldım, yıldızlar onun gökyüzünde çarpışırken.

"Hala içiyordum ve o hala bitirmemişti; küçük ölümleri sonsuzdu, her yudumda tekrar tekrar ölüyordu. Titremeler tüm vücudunu sardı, omurgası kavis yaptı, kalçaları sıçradı ve ayak parmakları kıvrıldı. Ama gerçek ölüm çağırıyordu, ölümlüler için dayanması çok zor olan o derin zevk, ve sonunda kendini kurtardı, yuvarlandı, dudaklarım, kalçaları, çarşaflar kırmızıya boyandı.

"Tanrım, ne kadar *kırmızı*.

“Nefes nefese, yan yana, o kokunun içinde yatıyorduk. Phoebe hala titriyordu, terden sırılsıklamdı. Ben onun kanına bulanmış yatıyordum; Maergenn'in duvarlarını cam gibi parçalayan yozlaşmış toprak büyüsü. Susuzluğum azalmıştı ama hiç *de* giderilmemişti, o canavar parmaklıklar arasından uzanıyordu. İçimdeki insan ve canavar, uzun süredir savaş halindeydiler ama artık bir olmuştu, Phoebe bana doğru yuvarlanıyor, kanlı öpücüğümüzün etrafında nefes alıyordu.

"*Daha fazla*."

"Bu düşünceyle baştan aşağı titreyerek inledim.

"Dön."

“O hemen itaat etti ve dört ayak üstüne çöktü. Vücudu şiir gibiydi, mükemmel kıvrımları üzerinde kutsal mürekkeple çizilmiş spiral desenler vardı, sütü gibi beyaz teni kırmızı izlerle ve lekelerle kaplıydı. Onun görüntüsünü içime çektim, pürüzlü ellerimle tüyleri diken diken olmuş vücudunu okşadım. Phoebe'nin nefesi hızlandı, ben arkasında ayağa kalktım, bir avcı gibi arkasına diz çöktüm, gölgem onu tamamen yuttu. Omzunun üzerinden bana baktı, geriye uzandı, parmak uçları arasında yaprakları açıldı.

"Yavaşça sik beni. Ama *şimdi* sik beni."

“Başım dönüyordu, karnımda kelebekler uçuyordu. Diş etlerimde uzun dişlerim uzamıştı, penisim o kadar sertleşmişti ki *ağrıyordu,* bal gibi dudaklarının üzerinde bir kez, iki kez daireler çizdim. Kendimi sakin tutarak, titremesini, ciğerlerinde sıkışmış iniltilerini izledim. On uzun kalp atışı boyunca onu kızdırdım, her biri en tatlı işkenceydi. Ama sonunda pes ettim, içine girdim, pençeleri yatağa gömüldü, gözleri geriye devrildi, o kadar etkilenmişti ki zar zor konuşabiliyordu. Elim kalçasına indi, derinin deriye çarpmasıyla çıkan keskin ses aramızdaki sessizliği bozdu. Phoebe nefesini tuttu, sırtını kavisledi, başını geriye attı.

"Ohhhh, Moons, işte böyle. *Al* beni, sevgilim."

“Kalçasını kavradım, yavaşça teslim olduğunu hissettim, daha da derine batıyordum. Phoebe terden parlıyordu, eriyordu, elim bacaklarının arasında dolaşırken inliyordu. O istediği gibi hareket ettim, her itişte biraz daha derine batıyordum, parmaklarım onun vajinasını yumuşakça okşuyordu, sonbaharın sonunda bir yaprak gibi titrerken daireler çiziyordum.

"Daha hızlı," diye yalvardı. "Tanrıça, *daha sert*."

“Onu tekrar tokatladım, o nefes nefese kalırken gülümsedim. Elim saçlarına kaydı, yumruk yaptım, onu bana daha da yaklaştırdım, ipeksi sıcaklık şimdi beni tamamen yutuyordu. Vücudumuz seldeki dalgaların sürüklediği odun parçaları gibiydi, onun kalp atışlarının ilahisine karışıyorduk. İnlemeleri daha da yüksek çıktı, sırtı kavislendi, gözleri kapandı ve ayakları yataktan kalktı.

*"*Ohhh Aylar...*"*

“Yumruğumu onun saç örgülerine geçirip onu kendime doğru çektim, dişi aslanım kükreyerek, tıslayarak, bana karşı direniyordu. Parmaklarımız artık birbirine dolanmıştı, bacaklarının arasında soneler yazıyorduk. Başı geriye atılmıştı, ateş gibi parlak saçları dalgalar halinde aramıza dökülüyordu, kirpikleri yanaklarında titrerken pençelerini saçlarıma geçiriyordu.

"Bana ver," diye yalvardı. "Buna *ihtiyacım var*."

"Onun tenine sıcak bir şekilde homurdandım. 'Ne istediğini söyle. "'Isır beni. Sikiş beni. *Sahip ol* bana.

“Saçlarını ensesinden geriye doğru tararken, saçları terden sırılsıklamdı. Onun teslimiyetine dişlerimi batırırken içimde sadece arzu vardı. Kalçalarımı hareket ettirerek, onun erimiş sıcaklığından yavaşça kayarak, onu inleyen, acı çeken ve boş bırakarak. Fildişi iğneler nabzına dokundu, düşüşümüzden önceki o sonsuz an önümüzde uzanıyordu. Nefesi düzensizleşmiş, tüm vücudu tamamen hareketsiz kalmış, benim penisim onun vajinasına dayalı ve dişlerim onun cildine hafifçe bastırılmış, lanet ve kurtuluş bekliyordu.

"Lütfen."

“İnleyerek, ısırarak, onun içine iki kez daldım, çığlığı kalbinin gürültüsü altında kayboldu. Phoebe Öpücükte sürükleniyordu, ben onun kanının mutluluğundaydım, ağzım çalkantılı, yanan *yaşamla* o kadar doluydu ki, bittiğimde çığlık atamadım. Bunun yerine yuttum, onun içine sapına kadar daldım, ikimiz o kadar derinden birbirimize dolanmıştık ki, yemin ederim, o karanlık birleşmede *bir olmuştuk*. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ikimiz sallanıyor, yutuyorduk, aramızda hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Ama gözlerimin arkasındaki canavar hala doymamıştı, bana içmemi söylüyordu, sadece bir yudum daha, sadece bir damla, durma, asla *DURMA.*

"Dur."

“Fısıltım boğuktu, çenemden kan damlıyordu. Ama geri çekildim, bir şekilde hala onun efendisiydim, onun cehenneminden kayarak yatağa düştüm.

"Tatlı lanet Mothermaid," diye nefes nefese kaldım.

Phoebe yere yığıldı; kürklerin üzerine yığılmadı, *parçalandı*. Uzun süre hareketsiz, sessizce yatıyordu, uzandım ve terden ıslanmış örgüsünü kızaran yanağından geriye doğru çektim.

"İyi misin?"

"… Hayır."

"O zaman kaşlarımı çattım, dirseğimin üzerine yaslanarak, onu gerçekten incitmiş olmaktan korktum. Phoebe'nin yüzü yatağa gömülmüştü, ama gözlerinin parladığını gördüm.

"Bundan sonra hiçbir erkek beni tatmin *edemeyecek*, Gümüş Çocuk." "Zevk tamamen benimdi, Kitcat."

Onu kanlı, çıplak ve güzel bir şekilde seyrederken gülümsemem kayboldu, kalbim bu manzaraya karşı kabardı. Hipnotize olmuş gibi, başparmağımla onun derisindeki dövmeyi nazikçe okşadım.

"Keşke olmasaydı. Yani, bundan sonra senin için erkekler olmasaydı. Keşke işler farklı olsaydı, Phoebe. Bizim için ve tüm bu dünya için."

“Elimi tutup öptü, gümüşe dikkat ederek.

"Bunu yarından sonra düşün. Şu anda, savaştan sağ çıkma şansım çok az. Şafak vakti geldiğinde, savaşmayı bırak, *yürümek* bile zor olacak."

“Ben tekrar güldüm, o da aynı şekilde güldü, kendini yukarı doğru çekip sıcak dudaklarını benimkilere bastırdı. Onun tadı, dokunuşu beni iç geçirdi, onu küle çevirmeden elimden geldiğince ona doğru eğilip öpücüğümüz derinleşti. Phoebe'nin dili benimkine değdi, pençeleri tenimde hafifçe kaydı, aşağı, aşağı. Ama eli benim alt bölgeme ulaştığında nefesini tuttu, dokunuşuyla bir anda heyecanlandı.

"Anne ayları... yine mi? *Şimdiden mi?*"

"Omuz silktim, gülümsemem kötücül bir hal aldı. 'Duskdancer kanı.'

"O, beni nazikçe sıkarak mırıldandı. 'Sen dokuz günah kadar baştan çıkarıcısın. Ama şafakta ölmekten başka *bir şey* yapmayacaksam, en iyisi uyuyalım.

"Uyu."

“Elimi yüzümden aşağı doğru sürükleyerek tekrar iç geçirdim. Vücudum Phoebe'nin kanının ısısıyla doluydu, her damarım eski dağların gücüyle çarpıyordu. Maergenn'deki ateş fırtınasında hissettiğim gibi, içimdeki o lanetli büyüyü hissedebiliyordum, sırt üstü yuvarlanıp ötesindeki gizli gökyüzüne bakıyordum.

"Bu gece uyuyamayacağımdan korkuyorum. Şu anda değil."

"Eh, mecburum." Phoebe hala tembelce benim sikimi okşuyordu, artık taş gibi sertleşmiş ve elinde ağrıyordu. "Öyleyse bu güzel canavarı gözümün önünden çek, yoksa arzuma yenik düşüp bütün gece seni sikmeye başlarım. Çünkü eğer öyle yaparsam, yarın hepimiz *ölürüz*."

"O zaman onunla oynamayı bırak."

"Mmn, ama onunla oynamayı *seviyorum*."

“O eğildi ve kökünden şişmiş başlığına kadar yavaşça beni yaladı. Ben onun kıçına vurdum ve o güldü, bana karşılık vermek için tutunmasını kaybetti.

Onu tekrar öptüm, kısa ve tatlı bir öpücük; yanaklarını ve her iki göz kapağını, kirpikleri dudaklarımın altında titriyordu. Ve güneşi örtmek gibi hissetsem de, kürkleri çıplak vücudunun üzerine çektim ve sonunda onu dinlenmeye bıraktım.

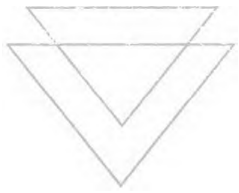
Derim ve tunikamı giyerek, karanlıkta botlarımı nereye attığını aradım. Botlarımı da kemerimi de bulamadım ve sonunda aramayı bıraktım. Phoebe başını kaldırdı ve uyumasına izin vermem için bana gerçekten *hırladı*.

Onu görünce gülümsedim, bir elimi kaldırıp ona bir öpücük gönderdim.

“Öpücüğü yakalamak için uzanırken, yüzünü kürklerin içine gömdü.

“Yatağımdaki kanlı güzelliğe son bir kez baktıktan sonra karanlığa adım attım."

VII
HER GÜN VE YETMEZ

“YEDİ ŞEHİT, gece *çarpıcıydı,* soğukkanlıydı. Sonsuz siyahın üstünden parıldayan kristaller düşüyordu. Rüzgâr, insan ya da hayvanların nefes almadan çok önce burada duran tepelerden, zaman kadar eski bir şarkı söylüyordu. O sessizlik, o enginlik beni meraklandırdı, karla kaplı ovalara, donmuş nehre, etrafımdaki çadır denizine ve üstümdeki karanlık okyanusa bakarken *gülümsedim*.

“Duygularım alev alev yanıyordu, Phoebe’nin bozulmuş kanı içimde *çalkalanıyor*, *kaynıyor*du ve o anda, imkansız diye düşündüğüm hiçbir şey yoktu. Askerlerin arasında yürüdüm, küçük ateşlerin etrafında toplanmış, endişeleriyle yalnız başına oturan askerlerle konuştum. Onlarla sohbet ettim, şakalaştım, korkmanın utanç verici bir şey olmadığını söyledim. Onlar genç adamlardı. İyi adamlardı. Ve çoğu korkuyor olsa da, onların yanında savaşmaktan gurur duyuyordum. Kim korkularına rağmen savaş çağrısına cevap verir ki? Kim canavarları kapıdan uzak tutar?

"Onlar gibi adamlar.

Sonunda, kampın kenarına doğru yürüdüm ve yukarıdaki San Maximille'e baktım. Kasvetli duvarlar tepenin etrafını çevreliyordu, şatonun daha yüksek duvarları ise ötesindeki yamaçlarda yükseliyordu. San Maximille dün bir *dağ*dı; keskin taşlardan yapılmış bir taht ve üzerinde oturan bir imparatorun şatosu. Ama şimdi, damarlarımda akan kan ve

Dior'un hayatta olduğunu bildiğim için, dağ bir karınca yuvası gibi görünüyordu ve intikam çok da uzak değildi.

"Sen de uyuyamıyor musun?"

"Dönüp baktığımda, kuzenimin arkamda, soğukta tek başına durduğunu gördüm. Soğuk rüzgâr, yüzünün etrafındaki uzun siyah bukleleri uçuruyordu, elleri kollarının içindeydi, gözleri yukarıdaki şatoya sabitlenmişti.

Onu görünce gülümsedim. "Korkarım ki pek mümkün değil."

"Hayır, yok."

“Gözlerimi kırptım, başımı sessizce soru
sorar gibi eğdim. “‘Sen hiçbir şeyden
korkmazsın, Gabriel.

“Gülmedim, başımı geriye attım ve omuzlarım titredi. “‘Beni dinle,
Charlotte de León. Yüzlerce savaşın eşiğinde durdum
ve her birinden önce korkmuştum. Çığlıklar başladığında, inan bana, yanında *en az* görmek isteyeceğin asker korkusuz olandır. Çünkü o, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir askerdir." Başımı salladım ve iç geçirdim. "Çoğu kişinin bilemeyeceği kadar çok korkuyorum, kuzen."

"Bunu iyi saklıyorsun."

“Ona baktım, dudaklarımı büzerek. ‘Sen de.’

“‘Bence iyi bir baron olurdun.’

"Sen daha iyi olacaksın."

"Benimle dua eder misin, kuzen?"

"... Hayır."

Buna üzülerek gülümsedi. Charlotte'un eli boğazındaki üvez ağacı yüzüğüne bastırılmıştı — Ateş Meleği'nin mührünü León'da bırakmış, onun yerine Kurtarıcı'nın çarkını almıştı. Ve belki de ısı eskisi kadar kör edici değildi, ama yine de onda öfkeli bir inancın ateşini görebiliyordum. Buna başımı salladım.

"Yüce Tanrı'yı lanetlemekten başka bir arzun nasıl olabilir ki, kuzenim? Bu kadar uzun süre kötülüğün esiri kaldıktan sonra, içinde hala inanç kalmasına şaşırdım."

"Bundan şüphe duymana şaşırdım."

"Seni o vampirin pençesinde çürümeye terk eden Tanrı'ydı."

"Ve sonunda beni kurtaran da Tanrı'ydı." Charlotte bana baktı, gülümsemesi içimi ısıttı. "Acımı görmene rağmen onu hala sevebilmeme şaşırıyorsun.

Acımı sona erdiren sensin, buna şaşırmamalıydın. Sen onun elisin Gabriel, bunu görmesen de. O, senin ve senin gibi insanların aracılığıyla iradesini yerine getiriyor."

“Buna iç geçirdim. Tartışacak havada değildim; bunların hepsini daha önce duymuştum. Ve eğer o tekerlek şafak sökmeden önceki bu karanlıkta ona rahatlık veriyorsa, kim oluyordum da ona onu bir kenara atmasını söyleyebilirdim? Ama yarın bizi bekleyenlerin düşüncesi hala omuzlarımda asılı duruyordu ve o korku hala büyüyordu. Benim için değil. Ama kaybedeceklerim için.

"Bir tavsiye ister misin, Charlotte?"

“Gülümsedi. ‘İyi bir barones her zaman bilgece tavsiyeleri dinler, Chevalier.

"O halde, danışmanın olarak sana, hayatının son gecesi olabilecek bu geceyi, zaten kalbini bilen O'na dua ederek boşa harcamamanı tavsiye ederim. Sonunda Tanrı ile konuşmak için bolca vaktin olacak. Ve o sonun ne zaman geleceğini kim bilir?" Kanvas denizinin ortasındaki bir tepeye doğru başımı salladım. "Lachlan'ın çadırı uzakta, o da içinde. Git ona, kuzenim."

Gülümsemesi kayboldu, yüzüne soğuk bir şafak çöktü. "O Tanrı'ya yemin etti. Onu yeminini bozan biri yapmayacağım."

"Sana bunu tavsiye etmem. Ya da istemiyorsan, yapma. Ama en azından ona nasıl hissettiğini *söyle*, Charlotte. Gözlerinin içine bak ve bu gece bitmeden ona söyle. Güneşin doğuşunun ne getireceğini bilmiyorum, ama söylenmemiş sözlerin ağırlığını biliyorum. Onları söyleme fırsatı, söylememiz gereken kişilerle birlikte, ne kadar çabuk elimizden alınabilir."

“Başını eğdi ve kulaklarının arkasına kaçan bir tutam saçını düzeltti.

"Söylemek istediğin sözler var mı? Karına ve kızına?

"Onlara her gün onları sevdiğimi söyledim. Ama *yine* de yetmedi." Ufka baktı, titrek bir nefes aldı.

“Tavsiyeniz için teşekkür ederim.”

“Elimi kalbime koyup eğildim. ‘Baronne.’ “Gülümsedi, sesi titriyordu. ‘Chevalier.’

“Charlotte o zaman uzaklaştı. Ve meraklı olmak istememe rağmen, en azından Lachie'nin çadırına doğru gittiğini fark ettim. Gözlerim

şatoya döndü, gülümsemem soldu. Kanım kaynıyordu, çalkalanıyordu, o güç serbest bırakılmak için *can atıyordu*.

"Elimi uzattığımda, o şişeyi hala boğazımda, tenime sıcak bir şekilde asılı buldum. Öldürülemez olanı öldürmek için bir silah. Bunun Dior'un bana son hediyesi olduğunu, bu olaydan sonra ondan geriye hiçbir şey kalmayacağını düşünmüştüm. Ama o karanlık tepelerin gölgesinde, bu savaş bittiğinde onu tekrar görebileceğim düşüncesi bana savaşmak için bir neden daha verdi.

"Kazanmak için bir neden daha.

"Duvarlara bakarak, nefretimi fısıldadım. "Amacım.

"Duam. *'"Fabién*.'

"Ve sonra... onu hissettim."

Son Gümüş Aziz kadehindeki son yudumu içti ve şişeye uzandı. Jean-François, o içkiyi dökerken ellerinin titrediğini fark edemedi.

"Bunu daha önce de hissetmiştim. İkizlerin Savaşı'nda. O cesetler dağın üzerine üşüşürken, ben Aaron ve Baptiste ile birlikte onların yoluna çıkmıştım. Yılanın dişlerinin tenime dokunuşu. Unutulmuş kralların mezarlarının üzerindeki toz. O soğuk gecede, yine imkansız bir varlığın ağırlığını, bilinmez bir zihnin, uzaktaki siperlerden benim zihnime baskı yaptığını hissettim.

"Sonsuz Kral'ın zihni. "*Seni görüyorum*.

"Büyük Kurtarıcı..." diye fısıldadım.

“O zaman onu, sanki kapımızı çaldığı gece olduğu gibi, önümde duruyormuş gibi gördüm. Sayısız yıllar ve hesaplanamaz günahlar yüzünden cildi ve saçları kar beyazı olmuştu. Genç, büyülü ve ebedi, güzel ve korkunç, ışıksız bir soğukluk ve acımasız bir kasvetle çevriliydi. O zaman, aramızdaki gri karların ötesinden, kafamın içinde onun sesini duydum ve sesi, dünyayı yok edecek bir şarkı gibiydi.

"*Nasılsın, eski dostum?*

"Fabién..."

"Sevilmemiş bir hayat kadar soğuk bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Seninle gurur duyuyorum, Gabriel. Gözlerim senin ihtişamını son gördüğümden beri çok şey *başardın. Ailenin ve evinin zincirlerini kırdığın için seni takdir ediyorum. Artık aile babası değilsin. Artık aslan kılığına girip kuzu rolünü oynamıyorsun.*

Gülümsemesi kayboldu, başı eğildi.

"*Ama boşuna uzaklara gittin, eski dostum. Sonsuzluk şafakla bitmez. Ve ben, kadın tarafından doğan bir adam tarafından ölmeyeceğim.*

"Ben insan değilim, piç kurusu.

Ben *aslanım*." "*Evet. Seni aslan*

yapan benim*.*

“Bunun üzerine yumruklarım sıktı, karımın ve bebeğimin gölgeleri arkamda yükseldi. Voss da onları hissedebiliyordu, düşünceleri şimdi benimkilerle iç içe geçmişti. Ama içimdeki o kan, eski dağların ve kan kırmızısı ayların gücüyle, o anıları kapattım ve onu aramızdaki soğuğa geri ittim.

"Gözlerini kırptı, siyah gözleri korkunç bir... *sevgiyle* parıldıyordu.

"*Şu haline bak. Yüzyıllardır bana layık bir rakip aradım. Bana korku yoluyla hayatı yeniden tadabileceğim bir an yaşatabilecek bir adam. Sonunda onun benim kendi ellerimle yarattığım bir şey olduğunu bilmek ne büyük bir teselli, ne* büyük bir adalet*. Sevgili Wulfric senin tatlı annenle yattıysa da,* ben *senin baban olacağım,* o *asla olamayacak.*

Fabién başını eğdi, bakışları kurnazca oldu.

"*Ama beni öldürmeyeceksin, Gabriel. Bunu biliyorum.*

"Göreceğiz. Sen zayıfsın. İki kızın zaten bu eller tarafından öldürüldü."

"*Evet. Sekizinden sadece dördü kaldı. Bir babanın acısını çok iyi bilmenize rağmen, çocuklarımın öldürülmesine devam ettiniz. Oğlumu ve kızlarımı cehenneme gönderdiniz, Silversaint. Onların acıları, Düşmüşlerin tahtında sonsuza dek sürecek. Yine de sana nasıl kızabilirim? Bana en büyük hediyeyi kim verdi?*

"Yarın sana bir tane daha var," diye fısıldadım. "Bahse girerim bu seferki hoşuna gitmeyecek. Düşman mı istiyordun? Korku mu istiyordun? Artık ikisine de sahipsin, Voss. Korkmalısın. Ve eğer soyunun sonsuz ıstırabından şikayet etmek istiyorsan, seni onun yanına götürdüğümde bunu kutsal olmayan efendine anlatabilirsin."

Fabién'in gülümsemesi kayboldu, gözlerinde kötülük belirdi.

"*Sana söyledi, değil mi? Hırsız kız kardeşin? İnançsızların ne olduğunu bilmiyor musun?*

"*Senin* ne olduğunu biliyorum, Voss. Ve kime *hizmet ettiğini* de biliyorum." O zaman neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi başımı salladım.

"Biliyor musun, eskiden senin şeytanın ta kendisi olduğunu düşünürdüm, Fabién." Aramızdaki kara tükürdüm. "Meğer sen sadece onun lanet olası ayakçısıymışsın."

“O gülümseme geri döndü, daha küçük ve bir şekilde hüzünlüydü.

“O zaman bana gel. Bedeli kanla yazılacak, ama gözlerinin ihtişamı gördüğünü görmek istiyorum. Dehşeti. Esani'nin sana uydurduğu yalanı. Sana bir kez söylemiştim, en gerçek *kötülükle kendi yatağını hazırladın. Ama kanlı şafak geldiğinde, sana* öğreteceğim.

“Sonra gitti, aramızdaki görüntü kayboldu, sadece fısıltısı kaldı.

"*Gel, benim oğlum olmayan oğlum. Ailen seni bekliyor.*

“Ondan sonra karanlıkta durdum, üşümüş ve hareketsiz. İçimdeki ateş sönmemişti, ama gerçekte hala sarsılmıştım. Fabién bana daha önce Esani'lerin ölçülemez bir kötülük olduğunu söylemişti. Annemin günlüğünü okuduktan sonra Celene ve Maryn'e olan güvenim zaten pamuk ipliğine bağlıydı. Fabién'in bana anlattıklarının hiçbirine inanamayacağımı bilsem de, San Maximille'in gölgesinde, Faithless için de aynı şeyin geçerli olup olmadığını merak ettim.

“Ya da onlar adına konuşanlar.

"Ve dönerek, gözlerim çadırıma kaydı.

“Yatağımdaki o kanlı güzellik.

“Yürümeye başladım, çıplak ayaklarımın altında kar çıtırdıyordu, kemerim olmadığı için pantolonum aşağıya kayıyordu. Ama kısa süre sonra koşmaya başladım, kamp ateşlerinin, uyanmakta olan askerlerin, ufku henüz öpmemiş olan şafağın soluk vaadinin yanından *uçarak geçtim*. Çadırımın kapısından içeri atladığımda, kanlı güzelliği bekleyen kimseyi bulamadım, yatağımın boş olduğunu görünce kalbim sıkıştı.”

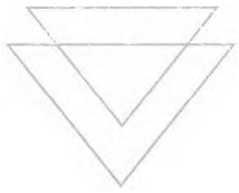
"Boş mu?"

Jean-François kitabından başını kaldırdı, çikolata rengi gözleri parlıyordu. "Ne demek *boş*?"

"Phoebe gitmişti demek istiyorum, vampir." Son Gümüş Aziz başını eğdi.

"Ve Ashdrinker'ı da yanında götürmüştü."

VIII
ASLAN OLARAK SON BİR GÜN

"LANET OLASI KAFİR *OROSPU*!"

Lachlan yumruğunu harita masasına vurdu, taş parçalar titredi. Bir başka kötü küfürle masanın kenarını tutup ters çevirdi, tüm teçhizat dönmeye, yuvarlanmaya başladı ve yere *çakıldı*. Carlos ve Tolman endişeli bir bakış değiştirdiler; Charlotte ince kaşlarından birini kaldırdı, dudaklarını büzerek Lachie enkazın arasında çömeldi.

"'Nasıl yapabildi…' Gözleri benimkilere takıldı, parıldayan, kırık şişe yeşili gözleri. 'Nasıl izin verdin onun bizi böyle ezmesine, seni uyuşuk, amcık delisi sikik sıçan?'

Aaron köşede durmuş, tırnaklarını inceliyordu.

"İtiraf ediyorum, sahibini senin penisin kadar *baş*ını belaya sokan bir penis görmedim." Bana baktı. "Umarım harika bir sevişme olmuştur? Forever King'i öldürmek için tek gerçek şansımızı sıradan bir sevişme için heba ettiğimizi düşünmek istemem."

"Bu lanet olası bir şaka değil, de

Coste!" "Gülüyor muyum, á Craeg?"

"Şimdi ne yapacağız, *Tanrı* aşkına?" diye tısladı Charlotte.

"Valentino çadırın kenarını kenara çekip içeri girdi, omzunda şahinle. Dışarıda henüz şafak sökmemişti ve erken uyanmaktan gözleri bulanık olan Valentino, yine de şapkasını kaldırıp kuzenime göz kırpmayı ihmal etmedi.

“Ayağa kalktım, midem ağzıma gelmişti. ‘Herhangi bir iz var mı?’

"İzleri güneye doğru gidiyor. Bir dizi midilli çalmış, bu yüzden bu karanlıkta bile onları bulmak kolay. Ama ölü odunların olduğu bir alana ulaşmış ve Eirene onu gözden kaybetmiş."

Baptiste, kollarını kavuşturmuş, çadır direklerinden birine yaslanmış, sessiz bir dehşetle beni izliyordu. 'Nereye gittiğini anlamak için şahin olmaya gerek yok, Gabriel.

"Augustin," diye iç geçirdim.

"En fazla üç saatlik bir avantajı var," dedi Aaron. "Ve sıradan atlara biniyor. Eclipse'i alıp onu hızla yakalayabilir ve daha hızlı halledebilirim."

"Gün batımına kadar onu bulamazsan, o da kendi şekline dönüşecek. Ve sonra o lanet ormanda bir *hayalet* olacak." Kafamı salladım, çenemi sıktım. "Seni kaybetmeyi göze alamayız Aaron. Özellikle de şimdi. Senin bana ihtiyacım var."

“Charlotte gözlerini kısarak baktı. “Hâlâ *saldırmayı* mı düşünüyorsun?” “Tabii ki öyle. Fabién Voss bugün ölecek.”

"Onu nasıl öldürmeyi planlıyorsun?" diye sordu Lachlan. "O, Ashdrinker'ı aldı!"

"Esani'nin armağanları hala bu damarlarda akıyor, kardeşim. Ve şimdi, Ay Tahtı'nın gücü de öyle." Masadan düşen taştan bir askeri aldım ve tek yumrukla en ince toz haline getirdim. "Dior'un kanıyla kutsanmış, kararmış kalbi için gümüş çelik bir kılıç Fabién'i yine de öldürecektir. Özellikle de damarlarından kanını kaynattıktan sonra. Ama içimdeki bu güç uzun sürmeyecek. Onu öldürmek için bir umudumuz varsa, bu bugün olmalı."

Arkadaşlarım birbirlerine baktılar, tedirgin bir şekilde.

"Kimseyi benimle birlikte gelmeye zorlamayacağım," dedim. "Eğer bu davaya olan inancınızı yitirdiyseniz, ben başladığım gibi devam edeceğim. Yalnız."

Lachlan dudağını ısırdı, gümüş parmak eklemlerini alnına sürttü. İçindeki öfkeyi, hayal kırıklığını görebiliyordum. Ama yine de derin bir nefes aldı ve yavaşça ayağa kalktı.

"Asla yalnız değilsin. Ben senin arkanım, kılıcınım, unuttun mu?" Aaron başını salladı. "Seninleyim kardeşim. Her zaman."

"Biz." Baptiste kocasının yanına geldi. "*Biz* seninleyiz."

“Charlotte ikinci adamı Mathieu'ya baktı. Gri saçlı teğmen, gözünü kırpmadan hanımına bakıyordu. Alnında hala kül izleri vardı, ona olan güveni hiç azalmamıştı.

"Adamlar senin emrinde, Lionne Cendrée."

“Kuzenim dudaklarını büzerek Lachlan'a baktı. Eski çırağım onun gözlerine baktı ve ne söylendiğini veya ne yapıldığını bilmesem de, aralarında *bir şeylerin* değiştiğini hissettim. Nazik bir sözle ne kadar kolay etkilenebileceğini görebiliyordum, ama Lachie zorlamadı, baskı yapmadı. Bunun sadece León Baronesi'nin kararı olması gerektiğini biliyordu.

Charlotte çenesini dik tutarak yardımcısına döndü.

"Adamları topla. Bugün bu imparatorluğu geri alacağız."

Mathieu gülümsedi ve göğüs zırhına yumruğunu vurdu. Bana başını sallayarak selam verdikten sonra çadırdan çıktı ve yardımcılarına emirler yağdırmaya başladı. Askerlerin ayağa kalktığını, derinin gıcırdandığını, çeliğin şarkı söylediğini duydum, tüm duyularım binlerce bıçaktan daha keskindi. Valentino homurdandı ve yanıma geldi. Kemerindeki yıpranmış kınlara uzanarak güzel kılıçlarından birini çekti.

"Bunlar, Tanrı rahmet eylesin, Demirci Ustası Argyle tarafından yapılmıştı. Onlara *Onur* ve *Cesaret* adını vermiştim. Ben ve kardeşim gibi ikizlerdi, ayrılmak için yapılmamışlardı. Ama Fabién Voss'u öldüren kılıç olmanın şerefi için, bugün onları ayıracağım. Akşamüstü tekrar birleştireceğine söz verirsen."

“Bana, mangalın ışığında parıldayan gümüş rengi bıçaklardan birini uzattı. Kabzası yedi yıldızla süslenmişti, çapraz koruyucuda ise kan meleği Sanael'in figürü, uzanmış ellerinde kadehler vardı. Çelikteki gümüş desenler en kaliteli ahşaptaki kıvrımlar gibiydi ve bıçağın uzunluğu boyunca Yeminler Kitabı'ndan bir alıntı yazıyordu:

"*Korku, cesaretin beşiğidir.*

"Yemin ederim." Kolunu tutup sıktım. "Teşekkürler kardeşim."

Valentino, Charlotte'a üçgen şapkasını kaldırdı. "Şatoda görüşürüz, mademoiselle."

"Lachlan'a göz kırparak Valentino çadırdan çıktı. Carlos elimi sıktı ve ikizini soğuğa doğru takip etmeden önce Angel Fortuna'nın lütfunu diledi. Savaşta

düzenli orduda kurulduğunu söylemiştim. Bir adamın yanında kanını dökmemiş olanların anlayamayacağı bir kardeşlik. Ve savaş hayatı hiç kimsenin gerçek arzusu olmasa da, en azından benim hayatımda, onlarınki gibi bir dostluğu tanıma şansına sahip olduğum için minnettardım.

“Yaralı Tolman önümde durdu ve beni baştan aşağı süzdü. Aylarca birlikte seyahat etmiş, yan yana savaşmış olsak da, ondan tek bir kelime bile duymamıştım. Yaralarla kaplı yüzünde domuz gibi gözleriyle sessizce bana baktı ve ben de acaba bu an, onun gizli bilgeliğini paylaşacağı an mı diye merak ettim — anlamlı bir şey söyleyecek kadar uzun süre sessiz kalmıştı.

"Twat," diye homurdandı.

"Ve çadırdan çıktı.

Baptiste kıkırdadı ve Aaron bile gülümsedi. Lachie ekipmanlarını topluyor, tabancalarını kontrol ediyordu ve Charlotte fısıltı kadar sessizce onun yanına yaklaştı. Aralarında tek kelime bile konuşulmadı; sadece Lachlan'ın omzuna en basit dokunuş, parmak uçlarının onun parmaklarına en nazikçe cevap vermesi. Bu an, porselen kadar kırılgan, sadece bir an sürdü. Ama Charlotte çadırdan çıkarken, Lachlan da onun arkasında, eski çırağımla birbirimize baktık ve dudaklarındaki gülümseme bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Ekipmanımı kontrol edip, tekerlek kilidimi yüklerken, Aaron'un Baptiste'in elini tuttuğunu gördüm. Kocasının gözlerine bakan Aaron'un gözleri kanlı gözyaşlarıyla doluydu.

"Şimdi Gabriel'le gidiyorum. Ama geri döneceğime yemin ederim... eğer beni beklersen."

"Her zaman," dedi Baptiste.

"Yedeklerle birlikte, Baptiste. Sıranın en arkasında."

"Siyah parmaklı adam başını eğdi, kocası onun dikkatini çekmek için öne eğildi.

"Sen olmadan sonsuzluk hiçbir şey ifade etmez. Bana

söz ver, aşkım." İri adam bana baktı, omuzları çöktü.

"Söz veriyorum."

“Aaron, Baptiste'in dudaklarını öptü ve eski sıcaklıklarının bir kısmı geri geldi. Ve birlikte soğuğa adım attık. Rüzgarlar tepelerden aşağı esiyordu, şafak sökmeden önceki karanlık

Askerler sıralanıyordu; kılıç ve kalkanlı piyadeler, asker merdivenleri ve halatları olan mühendisler, muhteşem mekanik yaylarla donanmış okçular. Cortez ve çırakları işleri kontrol ediyorlardı, demirci ustası bana bir kez başını salladı. Karanlık neredeyse dipsiz, önümüzdeki düşman ölümcül olsa da, onları görmek kalbimi hafifletmişti; yirmi bin yurttaşım, korkularına rağmen dimdik duruyor, bu dehşeti yeryüzünden silmeye kararlıydılar.

"Kar yağarken lejyonumuzun önünde durduk, gümüş azizler siyah deri giysiler giymişti, ben gümüş topuklu çizmem ve Maergenn'de öldürdüğüm kardeşimin ceketini giymiştim. Belimdeki kılıcı dokundum, Phoebe'nin kanı hala damarlarımı ateşle dolduruyordu. Etrafımdaki bu kardeşlerin gücünü, kuvvetini, inancını hissettim. Ama daha da önemlisi, boğazımdaki şişeye uzanırken, kendi kalbimin atışlarıyla ısınan…"

Son Gümüş Aziz o zaman gülümsedi. "*Hazır* hissettim.

"León'un askerleri! Beni dinleyin!"

"Charlotte sesini yükselttiğinde askerler sessizleşti, rüzgarlar durmuş gibiydi. Büyükbabamızın ahırlarından gelen güzel gri bir kısrak üzerinde oturmuş, sıra boyunca koşuyordu. Rüzgar, yüzündeki saçlarını geriye doğru uçuruyordu, doğum şehirlerini savunurken aldığı yanıklar. Bir gözü bandajla kapatılmıştı, ama diğer gözü yüz güneşin inancı ve öfkesiyle parlıyordu, her bir adamın bakışını karşılayıp onları da aynı şekilde dolduruyordu.

"Göklerin gücüyle burada toplandık! Bugün Tanrı'nın gücü bizimle! Kutsal Kitaplar, yeryüzündeki ve gökyüzündeki her şeyin O'nun eseri olduğunu söyler! Ve O'nun planına uygun olarak yaptığı her şey! Öyleyse *bu* da O'nun isteğidir!"

"Véris!" diye bağırarak göğüslerine yumruklarını vurmaya başladılar.

"Véris!"

"Bizler León'un oğulları ve kızlarıyız! Karşı karşıya olduğumuz canavarlar vatanımızı kuruttu ve ben diyorum ki, onlara aynı şekilde kanlarını akıtmalıyız! Bir gün aslan, on bin kuzuya bedeldir, dostlarım, kardeşlerim, kız kardeşlerim! Ve eğer bugün öleceğim günse, yemin ederim ki, bu günü unutulmaz kılacağım!"

Charlotte mekanik kılıcını havaya kaldırdı, çeliğin şarkısı şafak vakti parıldıyordu. Kılıcın uzunluğu boyunca alevler kazınmıştı ve ona bakan herkesin gözlerinde parıldıyordu. Ve sesi herkesin kalbinde bir şarkı gibiydi.

"Yaşasın de León Hanesi!"

"De León! La Lionne Cendrée!"

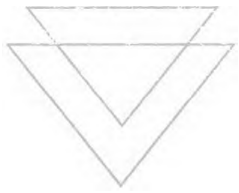
Lachlan gümüş çeliğini çekerek rüzgârın üzerinde kükredi. ‘San Michon için!’

“Gümüş azizler de aynı şekilde kükredi, karla kaplı vadide, taş dişlerin üzerinde bir meydan okuma haykırışı yankılandı. Yukarıdaki dağda, Château San Maximille, ziyafeti bekleyen bir leş kuşu gibi çömelmişti. Ama içimdeki kan şarkı söylüyordu, yemin ve intikam çağrısı yapıyordu ve Valor'u yüksekçe kaldırarak, yukarıdaki duvarlara kükredim.

"Aslan olarak son bir gün!

“Ve savaşa, zafere, sona doğru hücum ettik.”

IX
TANRI TANIMAYAN BİR AZİZ

"KAR ÇIĞLIĞI, RÜZGARIN ısırması, kalplerimizin çarpıntısı eşliğinde atlarımızla ilerledik. Aaron Eclipse'in üzerinde, ben Argent'in üzerinde, altımda cesurca gürleyen atlarımızla. Şafak vakti zayıf ışığı doğu gökyüzünü kaplıyordu, ama onun ardından hiçbir sıcaklık gelmiyordu. Aksine, birliklerimiz köprüden geçip San Maximille şehrine doğru ilerlerken, soğukluk daha da artıyor gibiydi."

Son Gümüş Aziz derin bir nefes aldı ve çenesindeki sakalları okşadı.

“Şehrin sokaklarında yaşanan savaşı görmedim. Sadece sonradan bana anlatılanları biliyorum. Şatonun çevresindeki şehir, kolayca savunulabilecek şekilde tasarlanmıştı, ama ilk başta terk edilmiş gibi görünüyordu. Dış surlarda hiçbir asker yoktu ve kapılar kısa sürede Lachie ve Tolman'ın darbeleriyle parçalandı. Ötesindeki sokaklar, rastgele eğimli ve kıvrımlı bir labirent gibiydi; bu da yay ve tekerlekli tüfek ateşini engellemek için daha da iyiydi. Şato duvarlarına giden düz bir yol yoktu, sadece dolambaçlı ve kıvrımlı merdivenlerden oluşan bir labirent vardı. León ordusu, piyadeler önde, okçular arkada, aralarında gümüş azizler de olmak üzere, bu labirente girdi.

"Pusu akıllıcaydı, ama yeterince akıllıca değildi. Voss, birliklerimiz sokaklarda sıkışıp kalana kadar bekledi. Sefil yaratıklar pusuda bekliyordu; yüzlerce tanesi bodrumlarda ve tavan aralarında, yer döşemelerinin altında ve oluklarda, nefes nefese ve hareketsiz

Ironheart'ın iradesi. Ancak, ölülerin varlığında *cildi* parlayan bir adamı şaşırtmak zordur ve bu azizler hayatları boyunca ölülerle savaşmışlardır.

“Savaş hiç de kısa sürmedi ve önceki gece şakalaştığım cesur adamların birçoğu o demir gökyüzünün altında son nefeslerini verdiler. Ama azizler aralarında dolaşıyorlardı, her biri yüzlerce sıradan adamın değerindeydi. Ve katliamın sonunda, Ölüler bizden çok daha ağır bir bedel ödemişti, gri karlar kan ve küllerle kaplanmıştı. Şato için verilecek savaş çok daha kanlı olacaktı, ama Voss'un şehri bu kadar kolay teslim etmesi komutanları iyimser yapmıştı; belki de Augustin'deki başarısızlığından sonra zayıf *düşmüştü*. Charlotte kılıcındaki kanı temizleyip askerlerine tepeye çıkmalarını emretti.

"Ama dediğim gibi, biz bunların hiçbirini görmedik. Aaron ve ben bunun yerine batıya, ölü odunların gizlediği bir yere doğru at sürdük ve nehirden aşağı doğru hızla ilerledik. Donmuş Ranger'ı geçtik, kuzey kıyıları boyunca geri döndük ve orada, San Maximille'in köklerinin altındaki o yan nehrin akıntısının, şimdi tamamen donmuş olan engebeli bir mağara ağzından dökülen buz parçaları bulduk.

"Mağara mühürlenmişti; kayaya delinmiş ağır bir demir ızgara vardı. Atlarımızı bağladıktan sonra, Aaron ve ben paslı parmaklıkları ellerimizle kavradık. Blood Dyvok'un yeni doğanları, diğer soyların en yaşlıları dışında herkesten daha güçlüdür ve Moonsthrone'un gücü hâlâ içimde yanıyordu. Birlikte kükredik, Aaron'un dişleri dudaklarını geri çekmiş, benim parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Ve işkence gören metalin çığlığıyla, parmaklıkları ayırdık.

"Yan yana, karanlığa daldık. Mağara altı fit çapındaydı, ama donmuş akıntı mağaranın yarısını tamamen doldurmuştu ve biz de eğilmek zorunda kaldık, yengeçler gibi eğimli yolda sürünerek ilerledik. Aaron bir vampirdi ve ben solgun kanlıydım, ama karanlık tamdı ve yolumuzu aydınlatmak için kemerimdeki avcı fenerini yaktım. Işığı, önümüzdeki kıvrımlı, buzlu yolda parıldıyordu, tekerlekli kilitlerin *çatırtısı* ve mekanik tatar yaylarının *şıngırtıları*, botlarımızın çıtırtılarının yankıları ve benim hırıltılı nefesimin üzerinde hafifçe yükseliyordu.

"Lachlan ve diğerlerinin iyi olmasını diliyorum," diye fısıldadı Aaron. Omzumun üzerinden sırıttım. "Umursadığını sanmıyordum, kardeşim."

"Senin silahtarın aptalın teki. Ve ona tek kelime bile edersen, bir daha seninle asla konuşmam." Aaron başını salladı. "Ama içimdeki romantik, onu ve Charlotte'u izlerken biraz etkilenmeden edemiyor. Birbirlerine nasıl baktıklarını gördün mü?"

"Baptiste'ye baktığın gibi." "Sence onlar..."

"Bence bu cevaplanmaması gereken bir bilmece. Ama birisi için dua etmen gerekiyorsa kardeşim, *bizim* için dua et. Tanrı biliyor ki buna ihtiyacımız olacak."

“Donmuş akıntının üzerinden ilerledik, alan o kadar daraldı ki sürünmek zorunda kaldık. Hava *ne*fes kes*ici derecede* soğuktu, dişlerim takır takır titriyordu ve testislerim boğazıma kadar çıkmıştı. Ama o dondurucu delikte bile, şükretmemiz gereken bir şey vardı.”

Gümüş aziz durakladı ve kadehinden bir yudum aldı. Gri gözleri anılarla bulanıklaşmış gibiydi, kimyasal küre üzerinde uçan soluk kelebeğe sabitlenmişti.

“O da neydi?” diye sordu tarihçi sonunda.

Gabriel gözlerini kırpıştırdı ve vampirin gözlerine bakarak omuz silkti. "Hadi canım."

Jean-François soru dolu bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Orası, şimdiye kadar gördüğüm en temiz çöp atma yeriydi." Gabriel güldü. "Ve benim zamanımda, birkaç tane görmüştüm. Bir zamanlar, üzerinde süründüğümüz buz çoğunlukla donmuş dışkı ve sidikten oluşuyordu ve önümüz, ham lağım birikintisiyle tıkanmıştı, yukarıdaki kalede bulunan dört bin dört yüz adam onu ağzına kadar doldurmuştu. Ama tabii ki artık hepsi ölmüştü. Aylardır ölmüştü. Ve bu kadar çok insanın öldürülmesine minnettar olacak kadar alçak bir adam olmasam da, her bulutun bir gümüş kenarı vardır.

Koku hala iğrençti, gözlerim hemen yaşardı. Yol daralıyordu, buzlar üzerimize baskı yapıyordu ve karnımızın üstüne yatarak kaymak zorunda kaldık. Başka bir demir parmaklık ile karşılaştık, ama parmaklıklar kısa sürede birbirinden yeterince açıldı ve içinden geçebildik. Daha derinde bir tane daha bulduk, çok küfür ve emek harcayarak onu da geçtik. Bir patlayıcı ekibi ve mühendislerin her birini halletmesi saatler, belki *günler* sürerdi ve savunmacılar da gürültüyü duyarlardı.

Bazen, *ben* bile babama, benim olduğum şey için lanetlediği için teşekkür etmek zorunda kalıyordum.

"Ve böylece, belki bir saat sonra, başımızdaki taşta bir delikten sönük bir ışık sızdığını gördük. Üzerine başka bir ızgara çivilenmişti, donmuş pislikle kaplıydı ve soğuk cesetlerle doluydu. Ama o parmaklıkların ötesinde, şato avlusuna çıkan bir taş kanal, bir gece tuvaleti bekliyordu. Artık başımızın üstünde savaşın gürültüsünü duyabiliyorduk; çatırdayan tekerlek kilitleri ve şarkı söyleyen kılıçlar, parçalanan kemikler ve çığlık atan adamlar. Kanla dolu havada, siyah ignis kokusu ve parçalanmış bağırsak kokusu ile birlikte, vasiyet alıntıları parçaları asılı kalmıştı. Ve yukarıda, gümüş kornaların müziğini duydum.

"San Michon için!"

"O Valentino. Sally kapısından geçmeyi başardı."

"Çabuk olalım," diye homurdandı Aaron.

“Sırt üstü kayarak, parmaklıkları yumruklarımızla kavradık ve onları ayırdık. Kendimi yukarı çekerek, ızgaranın üzerine yığılmış cesetlerin arasından geçerek küfrederek ilerledim — erkekler, kadınlar ve çocuklar, yukarıdaki canavarlar tarafından yeni öldürülmüşlerdi. Donmuş et yığınlarının arasından, kasvetli ve sessizce yukarı doğru sürünerek ilerlerken, savaştığımız bu yaratıkların vahşetine bir kez daha hayret ettim. Cesetlerin üzerinden geçerek, donmuş ve sümüksü duvarları tırmanmaya başladım, Aaron da hemen arkamdaydı. Son bir parmaklık yolu kapatıyordu, metal o kadar soğuktu ki ellerimi yakıyordu. Ama artık beni Sonsuz Kral'ın boğazından ayıran tek şey birkaç demir parmaklıktı ve taşın parçalanma sesiyle onu parçaladım.

“Kaos bizi bekliyordu. Acımasız soğuk, siyah duman ve ölülerle dolu bir avlu. Bizi fark etmeleri biraz zaman aldı, ben kuyudan atladığımda bedenler parçalara ayrıldı, etler parçalandı, kemikler kırıldı. Ama sonra üzerimize çullandılar, pençelediler, tırmandılar, Aaron arkamda yükseldi. Ve İkizler'de yaptığımız gibi, ikimiz bir orduyla yüzleştik.

"Korkma," diye fısıldadım.

"Sadece öfke," diye cevapladı Aaron.

Avlu genişti, buzla kaplıydı, karlar çoktan kırmızıya boyanmıştı. Şato arkamızda yükseliyordu; buzla kaplı siyah bir yumruk,

geniş siperler ve derin bir yüksek yürüyüş yolu ile çevrili, Voss köleleri ve pis kanlılarla *doluydu*.

"Çıktığımız kuyu, avlunun doğu tarafındaydı, ama savaş güneyde daha şiddetliydi. Siperler bir harman makinesi gibiydi, León renklerini giyen askerler, Voss üniforması giyen yüksek kanlılar, sefil ve kölelerle çarpışıyordu. Yanan kötü kanlılar, mekanik yaylarla ateşe verilmiş, yüksekten düşüyordu; korkunç, yanan bir yağmur, donmuş kaldırım taşlarında küle dönüşüyordu. Ve aşağıdaki avluda, gelinimin kendi elleriyle yazdığı gümüş mürekkebin parıltısı arasında, Beaufort kardeşler yan yana savaşıyordu.

"Tatlı Ana, ikizler *muhteşemdi*. Gümüş zırh giymişlerdi; Valentino'nun göğsü kırmızıya boyanmış, Carlos kalabalığa gümüş bombalar fırlatıyor, kardeşler kapı kulübesine doğru yol açıyorlardı. Kapılar parçalanıyor, Lachie ve Tolman diğer taraflarına vururken buzla kaplı kirişler çatlıyordu, ama şimdi sefil bir duvar kerestelere baskı yapıyordu, sayılarının ağırlığı kapıları kapalı tutuyordu.

"Gabriel!" diye bağırdı Carlos. "Kapılara!"

Aaron ve ben avluda yolumuzu açmaya başladık, Epitaph ölüleri büyük parçalar halinde keserken gürültüyle patlıyordu. Kardeşim o gün Dyvok'un oğlu olarak savaştı, Anyja'yı dans etti — Fırtına
dansını yapıyordu. Silahının ağırlığı onu savururken, momentumla dönüyor, ekseninde dönüyor ve yoluna çıkan her şeyi parçalara ayırıyordu. Ben onun izinden savaştım, kafatasları ezildi, uzuvlar koparıldı, dilimde demir tadı vardı. Kullandığım kılıç *çok* garip geliyordu — yıllardır sadece Ashdrinker ile savaşmıştım ve Valor ne kadar ince işlenmiş olsa da, büyülü yıldız çeliğinin yanında sadece ikinci sırada yer alabilirdi. Ama Moonsthrone'un kanı damarlarımda akıyordu ve kılıcın onu kullanan el kadar önemli olmadığı düşüncesi doğruydu.

Valor yeterli olacaktı.

Duvarlar bir mezbahaya dönmüştü, de León askerleri yüzlerce kişi ölüyordu, kutsal rahibeler yanan gümüş tekerlekleri kaldırıp Tanrı'nın yardımını dilerken ağlıyorlardı. Ama artık kapılardan sadece yüz metre uzaktaydık ve eğer geçip savaşı üç cepheye bölebilseydik, bu günü *kazanabilirdik*.

"Ve sonra Prensler de savaşa katıldı.

“Onları tanıyordum. *İkisini de* tanıyordum. Evimin önünde gördüğüm görüntü, zihnimin gözünde sonsuza dek kazındı. Yedi kişiden dördü artık küle dönmüştü; Danton, Alba, Aléne, Laure'nin sayısına eklendi. Ama üç Ebedi Prens kalmıştı. İkiliyi gördüğümde kalbim nefretle yandı, kaynayan kanımda kutsal dağların gücü alev aldı.

"İlki, güney surlarındaki bir kule kapısından çıkmış, de León askerlerine gece yarısı gibi karanlık gözlerle bakıyordu. Çenesi kare şeklindeydi, kalın siyah saçları geriye taranmış, sakalı altın rengi örgülerle süslenmişti. Karga tüylerinden yapılmış bir pelerin, koyu çelikten yapılmış tam zırhı örtüyordu ve omzunda, aynı metalden yapılmış büyük, çift başlı bir silah duruyordu. Silahın işlevsel ucu, ikiz karga gagaları gibi şekillendirilmişti; orak ve balyozun cehennemvari bir birleşimi gibiydi.

"Ettiene," diye homurdandım.

İkincisi, güçlü bir *gürültüyle* açılan şato kapısından içeri girdi. Uzun boyluydu, solgun yüzü kanla kaplıydı, yüzü bir kafatasına benziyordu. Kalın siyah örgüler beline kadar uzanıyordu ve vücudunu koyu çelikten bir zırh kaplıyordu, her yüzeyi ölüm kafalarıyla süslenmişti. Aynı koyu çelikten yapılmış, bir insanın boyunun iki katı uzunluğunda büyük bir tırpan elinde duruyordu. Ve onu Beaufort kardeşlere doğru kaldırdığında, adı lanet gibi dudaklarımdan döküldü.

"Kestrel."

Demir Bakire ve Kara Karga; söylentiler doğruysa karanlık aşıklar. Aralarındaki kanın miktarını sadece Tanrı bilir, ama okyanus kadar olmalı.

"Aaron, Maiden'dan çocukları koru!" diye bağırdım. "Ben Crow'u hallederim!"

Aaron kanlı çığlıklar arasında bana baktı. Normalde tertemiz giysileri şimdi kanla kaplıydı, porselen teni küllerle kaplıydı. Pençeler ve dişlerden oluşan bir denizle çevriliydi, ama bir an için gözlerime bakacak zaman buldu.

"Tanrı seninle olsun, kardeşim."

"Sağa keserek, güney merdivenlerine doğru ilerledim. Valor ellerimde şarkı söylüyordu, alevli oklar duvarların üzerine yağmur gibi yağıyordu, *shuffshuffshuff!* havayı dolduruyordu. Ancak düşmanlarımızın safları umduğumuz kadar zayıf olsa da, Beaufortlar

Kestrel ile boğuşuyordu ve Ettiene tek elle siperlerdeki askerlerimizi biçiyordu. Kendi haline bırakılırsa, Crow o adamları canlı canlı yiyip bitirecekti.

“Kanla kaplı yüksek yürüyüş yoluna ulaştım. Duvarların ötesine baktığımda, Lachie ve Tolman'ın dış kapıları parçaladıklarını ve son iç kapıları kırmak için çaresizce uğraştıklarını gördüm. Sefil yaratıklar, askerlerimizin arasına sızmak için çıkış kapılarından dışarı akın ediyorlardı, karlar kırmızıya boyanmıştı. Ettiene, yarattığı parçalanmış ceset yığınından dönerek, beni görünce solgun dudaklarını en soğuk gülümsemeye kıvırdı.

"Uzun yıllar oldu, de León. Yeniden bir araya gelmek için güzel bir gün, değil mi?

“Onun zihninin benimkine çarptığını hissettim; karanlık ve buzun çığ gibi. Ama Phoebe bana ihanet etmiş olsa da, kapıları kapatıp o piçi dışarı attığımda, aramızdaki donmuş taşlara kırmızı tükürürken, onun kanını bana verdiği için onu öpebilirdim.

"Cenaze için daha güzel bir gün."

“Siyah gözler Valor'u dolaştı, elimde ıslanmıştı. Gülümsemesi daha da soğudu.

"Gümüş parçasıyla Sonsuzluk Prensi'ni öldürebileceğini mi sanıyorsun, çocuk?

"Senin soyundan üç kişiyi katlettim bile, piç kurusu. Dördüncü de olsun."

Ettiene, yine kuzgun gagası gibi işlenmiş koyu çelikten yapılmış büyük miğferini taktı ve selam vermek için baltasını kaldırdı. Valor'u yüksekte tutarak, donmuş taşların üzerinden koştum.

Ve bu imparatorluk için savaş *gerçekten* başlamıştı.

“Aşağıdaki avluda, Aaron ve kardeşlerim Kestrel ile dans ediyorlardı, gümüş çelik şarkıları, tekerlekli kilitli silahlar davullarıydı. Bakire, yanında daha fazla Voss şövalyesi ile hücuma geçmişti, ellerinde uzun kılıçlar ve büyük kılıçlar vardı. Aaron onlara ilk ulaşan oldu, Epitaph havayı yararken kendini çukura attı, ilk Voss şövalyesine çarptı, ikinciye doğru döndü. Zırh cam gibi parçalandı ve iki soğukkanlı adam parçalara ayrılıp uçtu, ayaklarımın altındaki duvarlara çarptı ve küle dönüştü.

Aaron, kılıcının ivmesiyle uçtu, iniş yaparken topuklarını yere sapladı, Epitaph'ın devasa ağırlığıyla pirouette yaptı ve havada yana doğru fırladı. Hedefinin Kestrel ve şövalyeleri değil, iç kapılara sıkışmış, Lachie ve Tolman'ı uzak tutan o sefil adamlar olduğunu fark edince dudaklarım vahşi bir gülümsemeye büründü. Epitaph'ı yere indiren Aaron, o pis kanlıları ve kirişleri parçaladı. Demir ağaç parçalandı, bedenler *patladı,* Aaron kan ve kırık odun parçaları yağmuru altında yere indi. Ve bir kükremeyle kapılar ikiye ayrıldı, sonunda dışarıda toplanan binlerce asker *içeri* girebildi.

"Ve işte böylece, rüzgâr bizim lehimize döndü.

“Siperlerin üzerinde, Ettiene'nin baltası çenemi sıyırdı, ardından gelen darbeyle donmuş duvarlar üzerinde kaymaya başladım. Bir kasırga gibi ona doğru hücum ettim, Valor külle kaplı havada parladı

onu yüksek yürüyüş yolundan aşağı uçurup buzun üzerinde yuvarladım. Ama göz açıp kapayıncaya kadar tekrar ayağa kalktı, tamamen yarasızdı.

"Burada bir çelişki vardı, Tarihçi. Dún Maergenn savaşında olduğu kadar güçlü olmama rağmen, Nikita'nın başkentini ele geçirdiğimiz gün ile bugün arasında bir fark vardı."

"Senin koruman," dedi Jean-François.

"Evet," diye iç geçirdi gümüş aziz. "Artık yanmıyordu. Dior'un hayatta olduğu *söylenmişti*, ama onu kendi gözlerimle görmemiştim. Belki de yıllar boyunca inancım çok fazla darbe almıştı ve içimde verecek hiçbir şey kalmamıştı. Sebep ne olursa olsun, mürekkebim kardeşleriminki gibi parlamıyordu, düşmanlarını kör ederek kale avlusuna hücum etmelerini engelliyordu. Ve sayısız sarhoş ozanlar beni gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustası ilan etse de, Ettiene o balyozla *bir ustaydı*. Ben ne kadar güçlü olsam da, tek başıma savaşırken, o benim dengim olduğunu kanıtlamıştı.

“Ama o gün tek başıma savaşmadım.

“O, arkamda bir asker merdiveninin tepesine çıktı, Işık Getiren alevler içindeydi. San Maximille'in kutsal rahibeleri onun arkasındaki surlardan taşarken, Charlotte tek eliyle boğazına el oyması üvez ağacından yapılmış basit bir çarkı kaldırdı ve korkusuzca Ettiene'ye doğru adım attı.

"Rab benim kırılmaz kalkanımdır!"

Parlak bir ışık çaktı ve vampir, Charlotte'un yılmaz inancının önünde geri çekildi. O sendelediğinde saldırdım ve Ettiene'nin eti darbeni savuşturmuş olsa da, silahı elinden fırladı. Charlotte'un çarkının ışığından kaçmak için çaresizce, Kara Karga saldırdı ve göğsüme çarptı. Kuzenim benim adımı haykırdı ve ikimiz, birbirimizin kollarına dolanmış halde, aşağıdaki kaldırım taşlarına çarparak surlardan aşağı uçtuk.

"Aşağıdaki avluda, Demir Bakire şimdi Beaufort kardeşlerle vals yapıyordu. Onların kalkanları göz kamaştırıcıydı ve bu ikili uzun zamandır Ölüler'e karşı yan yana savaşıyordu. Eirene ve Evangeline gökyüzünden aşağı süzülerek Demir Bakire'nin kafa derisini ve yüzünü gümüş uçlu pençeleriyle tırmaladılar, Kestrel geri çekilirken küfrediyordu.

"İkizlerin kelimelerin ötesinde bir dili olduğunu duymuştum; çoğu zaman biri, hiç konuşmadan diğerinin ne düşündüğünü bilirmiş. Ve şimdi de öyle görünüyordu; kardeşler duman gibi hareket ediyor, dalgalar gibi çarpışıyor, kılıçları gümüş ışıkta parlıyordu. Ama

Beaufort kardeşlerin birbirlerinin zihnini bilmeleri bir lütufsa, aynı zamanda iki kat lanetti — Kestrel de isterse bu düşünceleri okuyabilirdi.

Carlos sağa, Kestrel sola döndü. Valentino ustaca bir feint yaptı, ama Demir Bakire kanlı dudaklarında bir gülümsemeyle hareketsiz durdu. İkizler birlikte saldırdı, ama Sonsuzluk Prensi her darbeyi çok önceden görerek geri çekildi. Evangeline ve Eirene, Bakire'nin sırtına tekrar saldırmak için alçaldıklarında, vampir bir dansçı gibi döndü ve iki şahini de gökyüzünden indirdi.

"Sadece tüyler ve sis kalmıştı, Carlos öfkeyle kükrüyordu. Vurdu, *baş, göğüs, karın,* Valentino'nun kılıcı Kestrel'in dizlerine doğru ıslık çaldı. Vampir yüksekçe zıplarken, silahının sapını çevirerek ikiye böldü — bir elinde tırpan, diğerinde uzun kılıç. Çömelerek yere inerken kollarını uzattı, her iki kılıç da bir Beaufort'u kenarından yakaladı.

Valentino kolunu kaybetti, kasları ve kemikleri parçalandı. Zavallı Carlos çok daha fazlasını kaybetti, Kızın tırpanı fısıldayarak kafasını omuzlarından kopardı. Valentino düşerken kardeşinin adını *haykırdı*, parçalanmış omzundan kan fışkırıyordu. Kestrel onu uzun kılıcıyla bir domuz gibi şişledi ve ölümcül darbe için tırpanını kaldırdı.

"'SAN MICHON İÇİN!'

“Siyah ignis'in kükremesi gökyüzünü yırttı, Kestrel hava gümüş bir yakıcı maddeyle dolarken tısladı. Gümüş bombalar uçtu, mekanik yaylar şarkı söyledi, Lachlan ve Tolman avluyu geçerek hücuma öncülük etti, Aaron da yanlarında idi. Onlar bir sel gibiydi, gelirken kükreyerek, erkekler ve gümüş azizler ölü bedenlerden oluşan duvara daldılar. Charlotte güney surlarını ele geçirmişti, de León tabardları giyen adamlar dalgalar halinde surların üzerine dökülüyordu.

"Kanlı kaldırım taşlarının üzerindeydim, Ettiene ile yumruklar, dirsekler, dişler ile kavga ediyordum. Silahsız kalan Prens boğazımı yakaladı, eski Ölülerin gücü onun elindeydi. Kafatasımı kaldırım taşlarına vurarak *sıkıştırdı*.

"Korkunç babam bu günü önceden görmüştü, Aslan. Tüm mücadelelerin boşuna."

"Onun tutuşunu kırdım, tükürdüm. 'Şimdi bakma, gerzek. Ama sevgili babam *kaybediyor*.

*"*Siyah gözlerinde soğuk bir ışık parladı, gülerek beni tekrar taşlara çarptı. *'Nehirler dondu. Köprüler yeniden inşa edildi. Augustin'e çoktan yürüyebilirdik. Neden burada beklediğimizi sanıyorsun? Neden seni içeri* aldığımızı *sanıyorsun? '*

"Tokaları çekiştirerek, Ettiene'nin kafasından kaskı söktüm. Altındaki yüz acımasızdı, gülümsemesi kanımı dondurdu. *"Şimdi aptallığını gör.*"

“Evlerden geldiler. Aşağıdaki şehrin sokaklarından ve ara sokaklarından. Bu sefer sadece yüzlerce değil, *binlerce kişi* vardı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, cansız ve çürümüş, efendileri çağrı yaptığında ruhsuz gözlerle şatoya bakıyorlardı.

"Dikkat edin! Arkada, Yüce Tanrım, *ARKADA*!"

Charlotte kanlı surların tepesinde durmuş, şehri işaret ediyordu. Bir anda hatamızı anladım, karnım yağlı buzla doldu. Voss, San Maximille sokaklarında sayıca az bir grupla bize pusu kurmuş, geri kalan kuvvetlerini döşeme tahtalarının altında, tavan aralarında, bodrumlarda ve duvarlarda, gökyüzünden gözlerimizden gizlenmiş olarak bırakmıştı. Bizi kandırmak için yeterli kadar savaştı, zayıf olduğunu düşünmemiz için yeterli kadar zafer kazandı. Ve şimdi tuzağının çenesini kapattı, hepimiz dişlerinin arasında sıkışıp kaldık. Karanlık gölgeler şimdi arkamızdaki sokaklara akın ediyordu, bizi tamamen yutmaya hazırdı. Karanlıkta kornalar çaldı, adamlar dehşet içinde bağırdı, okçularımızın yarısı önümüzdeki Ölüler'e ok yağdırırken, diğer yarısı arkamızdaki vampirleri vuruyordu. Ama sayıları artık *gerçekten* sonsuz gibi görünüyordu, duvarlara çarpıyor ve taşları tırmanıyorlardı.

Ettiene güldü, gözlerinde bir uçurum vardı. Ama miğferini kaybettiği için avantaj bendeydi. Yüzünü tuttum, parmaklarımın altında cildi pürüzsüz ve soğuktu, başparmaklarım gözlerine bastırdı. Ve sonunda içimdeki gücü serbest bıraktım — umursamayan, ama her şeyi borçlu olduğum babamın gücünü. Ve benim tutuşumda direnerek, başını geriye atarak, Crow kanı kaynamaya başladığında kükredi.

“Lachie ve Aaron hala Maiden ile kavga ediyorlardı, taşlar kırmızıya boyanmıştı. Zavallı Tolman, Kestrel'in orakla ikiye bölünerek düşmüştü. Büyük adam, bacakları bir tarafa, geri kalanı diğer tarafa savrulmuş olarak kaldırıma çakılırken şaşkın görünüyordu. Aşağıya,

Yüzü buruşmuştu. Kendine sadık, sonuna kadar sadık olan Yara İzli, ölürken tek bir kelime söyledi.

"S-siktir..."

Lachie ve Aaron artık Prens'e karşı birlikte savaşıyorlardı, ama gerçekte bu kötü bir ortaklıktı. Lachlan'ın koruyucu ışığı Aaron'ı Kestrel kadar şiddetli bir şekilde yakıyordu ve Aaron'ın şekli Anyja'ydı, gümüş azizin adımları değildi - ikili yan yana savaşmaya alışık değildi. Kestrel, Lachlan'ı göğsüne attığı gürültülü bir tekmeyle uçurdu, kaburgaları cam gibi parçalandı. Aaron'un darbesinden kaçan Kestrel, kendi darbesiyle karşılık verdi ve orak ses çıkararak geldi. Aaron, bıçak omzundan sağ kolunu kopardığında çığlık attı ve Kestrel'in uzun kılıcı, bağırsaklarını avlunun her yerine saçtı.

"AARON!

“Ettiene hala elimdeyken, o bağırışla döndüm ve siperlerdeki kanlı *aptalı* görünce küfrettim. Baptiste sözünü tutmamış, kırmızı yüksek yürüyüş yolunda duruyordu. Ok kılıfını tatar yayına çarparak, okları avluya fırlattı, *şışşışşış!* Ama Bakire, yanan yağmurun altında öylece durdu, alevli oklar zırhına, cildine, *gözüne* çarptı*,* ateş ve çelik, taştan surlara karşı tereyağı bıçağından farksızdı.

"Kestrel, kara parmağına bakarak yanağından bir parça isi sildi.

"Ve gülümsedi.

Baptiste'in gelişiyle dikkatim dağıldı ve ödülümden gözlerimi ayırdım. Ettiene'nin damarları kurumuştu, ama o hala Sonsuzluk Prensi'ydi ve ben nefesimi tuttum, çünkü o bir hançer çekip onu vücuduma o kadar sert bir şekilde sapladı ki, bıçak altımdaki taşlara çarparak *kırıldı*. Ettiene bir kükremeyle hançerini çekince, bağırsaklarım da onunla birlikte dışarı çıktı ve o *şok edici* acı dalgasında, tutunmamı kaybettim. Cildi çatlamış ve dumanlar çıkarken, ikimiz de ölümcül yaralarla, Black Crow göğsümden düşüp yanımdaki taşa çarptı.

"Kız, Karga'nın düştüğünü gördü ve gözlerinde ölümle bana döndü. Ama Lachlan, dudakları kanlı, kaburgaları kırık, hala kırılmamış halde savaşın ortasına geri döndü. Bir elimle parçalanmış iç organlarımı tutarak, sendeleyerek ayağa kalktım, Ettiene ise yakınlardaki kaldırım taşlarında inliyordu.

Kan etrafımda şarap gibi akıyordu, kılıçlar sudaki güneş ışığı gibi parlıyordu, Lachlan'ın kılıcı Kestrel'inkine çarpıyordu. Ama Charlotte uyarıcı bir çığlık attı, Baptiste ile sırt sırta savaşıyordu. Aşağıdaki şehirden daha fazla Ölü akın ediyordu, kırık kapılardan, surların üzerinden, çok aç, çok fazla, çok geç. Ama yine de inanmayı reddettim.

"Tüm çektiğim acılardan,

kaybettiğim her şeyden sonra...

"*Böyle* bitemezdi. *"'Yeter mi? '*

"Bu kelime donmuş havada, her kalpte ve zihinde yankılandı. Onun ağırlığı, ölmekte olan yıldızlar arasındaki uçurumlardan daha derin, her nefes bin yıl süren bir yerçekimi gibi bastırıyordu. Kanlı dudaklarıma donmuş, hava o kadar soğuktu ki nefes almak acı veriyordu. Lachlan ve Kestrel'in ön avluda kavga etmelerini geçip, bir hareket yakaladım ve şimdi tüm nefretimin ve öfkemin toplamını görmek için döndüm.

“Şato merdivenlerinin tepesinde duruyordu, kapılar sanki beni içeri davet edercesine ardına kadar açılmıştı. Beyaz ipek brokar ve dantelden yapılmış uzun bir ceket giymişti, parlak saçları, hiçbir ölümlü tacın layık olamayacağı kadar asil bir alından geriye doğru taranmıştı, kar bile üzerine düşmeye cesaret edemiyordu. *Tam* da hatırladığım gibiydi; kansız, değişmez, ölümsüz. O genç, perili ve korkutucu, sayısız yüzyıllar ve sayısız günahlar tarafından kül beyazı rengine dönüşmüş, dipsiz gözleri bana sabitlenmiş, dudakları en ufak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Yeter mi?" diye tekrar sordu. *"Eski dostum?"*

“O anda çılgınlık beni tamamen ele geçirdi. Gözlerim çılgına dönmüş, dişlerim ortaya çıkmıştı. Valor'u düştüğü yerden kaldırdım. Boğazımdan şişeyi çıkarıp, Dior'un kanını bıçağın üzerine sürdüm ve avlunun karşısına *uçtum*. Fabién ile benim aramdaki ölüler küle dönüştü, Dior'un kanı etrafımı alevler içinde bırakırken merdivenleri tırmandım.

"VOSS!

"Bıçak, boynunun yanından, porselen gibi teninden kıl payı bir mesafeden ıslık çalarak geçti. Ben yine bıçağı salladım, bir babanın tüm nefreti, dul bir kocanın tüm acısı, tanrısız bir azizin tüm öfkesi o darbeye yansımıştı, gözlerimdeki yaşlardan neredeyse kör olmuştum.

"Ama yine yana kaydı.

"*Beni öldüremezsin, eski dostum*."

“Yine vurdum, yine gümüş gibi hareket etti. Valor'un kenarı, piçin kara kalbine o kadar yaklaştı ki brokar kumaşı yırtıldı, inci düğmeler havaya uçtu. Göğsüne bıçak sapladım, ama o çoktan gitmişti, hava soğuk ve boş kalmıştı. O şeytan, ölüm kadar hızlıydı, zihni benimkini okudu, her darbe düşmeden önce görüldü.

"*Çok güzel.*"

"Kılıcım yanağından ıslık çalarak geçti.

"'Çok mükemmel.

"Yine, çenesinden geçerek.

"Seni bir aslan yaptım."

"Sen *hiçbir şey* yapmıyorsun! Sadece *alıyorsun*!"

“Yine saldırdım, Dior’un kanı Valor’un kılıcında parlıyordu. Tek bir darbe, tek bir çizik, hepsine son verebilirdim, Tanrı *yardımcım olsun…*

"Hala arzun tatmin olmadı mı? Dersini almadın mı? Aramızdaki kan okyanusu ne kadar derin olacak, Gabriel? Bütün bunlar nerede sona erecek?

“İleri adım attım, parmak eklemlerim beyazlamış, dişlerimden tükürükler fışkırıyordu. *“‘Bugün* sona erecek.

“Valor, tüm nefretimi o darbeye yükleyerek kalbine doğru kılıç salladı. Çaresizlik içinde, Voss bileğimi yakaladı ve darbeni engelledi. Ama bunu yaparken, kendini benim ulaşabileceğim mesafeye soktu.

"*Seninle* bitecek."

“Ve sonunda, *uzun sonunda,* elim boğazını sıktı. *“‘Öyle mi? ’*

“Hareketsiz kaldım, parmaklarım onun boynundaydı, o piçin damarlarını kurutmak için tek bir nefes uzaktaydım. Ama o nefesle, etrafımızdaki tüm savaşın durduğunu, San Maximille'in sessizliğe büründüğünü, cenaze törenine benzeyen gökyüzünden yağan kar dışında hiçbir hareketin olmadığını fark ettim. Aaron sırt üstü yatıyordu, kolları kopmuş, parçalanmış, sefil bir okyanusla çevrili. Demir Bakire, Lachlan'ın üzerinde duruyordu, tırpanı boğazına dayamıştı. Siperlerde, Baptiste ve Charlotte, Ettiene'nin önderliğindeki pis kanlılar tarafından çevrilmişti. Etrafımda, de León renklerini taşıyan askerler kanlar içinde, nefes nefese, pençeler, kılıçlar ve dişlerin altında kalmışlardı, binlerce erkek ve kadın, tek bir kalp atışı, tek *bir* nefesle sonlarına yaklaşmışlardı.

"Ama o ölümcül darbeler hiçbiri düşmüyordu.

"'Yapayım mı? '

"Bakışlarım, hala elimde tuttuğum Fabién'e döndü. Parmaklarım onun mermer gibi boynuna gömüldü, babamın gücü derimin altında karıncalanıyordu. Bir an sonra...

"*Hepsini öldürebilirim, Gabriel. Yine de, bana bu kadar çok şey veren kişiye karşı kalbimde öfke besleyemem. Güneş çoktan kararmasaydı, onun parlak ışığının ona dokunmasına izin vermeden onu gökyüzünden koparırdım. Ne kadar mükemmel bir zarafet. Nefes kesici bir güzellik*."

"Yakut dudaklar kıvrıldı.

"Eski dostum, onu neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum."

O anda arkamda şatoda yumuşak ayak sesleri duydum.

Voss'un sözleri kafamda yankılanırken kalbim dondu.

"Sekiz kişiden sadece dördü kaldı...

Sekiz, yedi değil.

“Gözlerim yaşlarla dolmuşken onun bakışlarıyla karşılaştım.

“Hayır…”

"Sana söylemiştim," diye gülümsedi, "*ailen seni bekliyordu*."

Sul Adair kulesinin tepesinde, Son Gümüş Aziz şarabını içti. Kadehini değil, şişesini; ailesinin bağlarından kalan son damlaları, toza dönüşen bir başka miras. Durmadan içti, derin yudumlar aldı ve tortudaki kum tanelerine yüzünü buruşturdu. Şişeyi taşa bırakıp, kan çanağı gözlerini gümüş parmak eklemleriyle ovuşturdu.

"Sana iki kelimenin ağırlığından bahsetmiştim, Tarihçi. Böylesine küçük şeylerin içinde ne kadar güç barındırabileceğinden. *Benimki gibi* küçük kelimelerle kaç kalp tamamlanmış? *"Bitti"* gibi küçük bir nefesle kaç kalp parçalanmış? Kaç hayat mahvolmuş, kaç ruh dolmuş, kaç imparatorluk sadece iki küçük kelimenin gücü ve tehlikesiyle çökmüş?"

Gabriel başını salladı.

"Ama bir kelimede ne kadar sevinç ve

dehşet var? *"Baba?*

"Tek kelimeyle. Nefesimi kesip dünyamı altüst etti. Ve o şeytanın boğazındaki ellerimi bıraktığımda, onu *gördüm*

onu gördüm, sanki rüyalarımın incecik kumaşından koparılıp bu dünyaya yeniden yaratılmış gibi. Söğüt gibi ince, çok genç, Tanrım, çok *ama çok* genç. Elbisesi kuzgun tüyleri kadar siyah, teni ölüm kadar solgun, annesinin saçları ve babasının gözleri, karanlıkta bana bakıyordu.

"Babaaaaa!

"Arkasında bir kadın duruyordu, alabaster tenli ve kırmızı elbiseli; o gece kapımızı çalan şeytanlardan bir diğeri. Ama Morgane'nin gölgesinden, meleğim uçtu, kirpiklerinde gözyaşları ve cennetin gökyüzü kadar geniş bir gülümsemeyle bana doğru koştu. Ve kollarımın arasına atladığında, gözyaşlarının kandan oluşması ve gülümsemesinin köşelerinin inci bıçaklarla çevrili olması önemli değildi. Çünkü o tekrar kollarımdaydı.

"Yine benimdi.

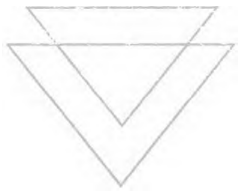
"Bebeğim.

"Benim...

"Sabır."

X
KAN KIRMIZI ŞAFAK

"OH, GABRIEL."

Jean-François'nın eli ölü kalbine bastırılmıştı, sesi bir fısıltı gibiydi.

"Oh, zavallı *herif*."

Gümüş aziz iç geçirdi. Ellerini saçlarının arasından geçirip, omurgası eğik ve omuzları kambur bir şekilde oturdu. Gözleri kırmızı çatlaklarla doluydu, küreye çarpan güveye sabitlenmişti. Boş şişeyi botuyla iterek mırıldandı.

"Susadım, soğukkanlı."

"Bana kızının *öldüğünü* söylemiştin, dedin ki..."

"Jean-François."

Gümüş aziz, vampirin gözlerine baktı.

Gölgelerle lekelenmiş.

Delilikle doluydu.

"*Susadım*."

Gözleri, birbirlerinin gözlerinden kayarak taş zeminde kapıya doğru kaydı. Orada, demir kelepçenin altındaki ışık şeridinde bir gölge görünüyordu.

"... Belki Meline'i çağırıp başka bir şişe getirebilirsin."

Gabriel'in gözleri vampirin üzerine kaydı, soğuk fırtına grisi içinde yanan közler.

"Belki... bir içki paylaşabiliriz."

Çikolata rengi gözler parladı, soluk dudaklar kıvrıldı.

"*Tsk tsk tsk*. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun, mon ami. Utanmalısın." "Dikkatimi dağıtma. Saçmalama. *Susadım,* Jean-François."

Vampir'in gülümsemesi kayboldu, karanlık gözleri parladı. Son birkaç gecenin kanla sarhoş hayalleri su yüzüne çıktı, aralarındaki bakışlar derinleşti, kimya havada cızırdamaya başladı. Gabriel de León bir yalancıydı. Melek kılığına girmiş bir yılan. Ama Jean-François, o kadar çok masumu günaha sürüklemişti ki, bir günahkarı gördüğünde onu tanıyabilirdi. Ve Gabriel de León kötülüğe yabancı değildi, bu çok açıktı.

Yine de...

"Öyle olabilir," dedi tarihçi, "ama hikayeni burada bırakamazsın. Düşmanın bir el mesafesinde, kızın kollarında dirilmiş ve yoldaşların ölümün eşiğindeyken?"

Vampir hayretle başını salladı. "Tanrı aşkına, ne *yaptın* sen?"

"Yapabileceğim tek şeyi yaptım, soğukkanlı."

Gümüş aziz sandalyesinden kalktı, deri giysileri, tay gibi bacaklarıyla pencereye doğru yürürken gıcırdıyordu. Camın ötesine baktı, Hawkspire Geçidi'nin zirveleri bulutlarla kaplı kasvetli havada yükseliyordu. Dışarıda fırtına hala şiddetleniyordu, rüzgarlar eski taşları dövüyor, kar camda kabuklanıyordu. Ama Jean-François, dışarıda bir yerlerde Voss'ların hızla ilerlediğini, Demir Bakire'nin bu adamın sonuna doğru *gittikçe* yaklaştığını biliyordu.

Ona söylediğim gibi, onun ölümüne ağlayacak mıyım? Yoksa yalan söylemek daha mı kolaydı?

"Ayağa kalktığımda sabır bana yapıştı," dedi Gabriel. "Bacaklarım o kadar titriyordu ki, ayağa kalkamayacağımdan korktum. Ama şatonun merdivenlerinden çıkarken, adamlarımıza beklemelerini bağırdım. Silahlarını bırakmalarını değil, teslim olmalarını değil. Beklemelerini, Tanrım, ben bu çılgınlığın kalbine doğru yol alırken bir an için *beklemelerini*. "Valentino ölmüştü, soğuk taşların üzerinde kan kaybından ölmüştü, kılıcı hâlâ uyuşmuş parmaklarımdan sarkıyordu. Gözlerim Lachlan'a, Aaron'a takıldı, kalbim boğazıma kadar çıktı. Kestrel, Lachie'nin boynuna tırpanını dayamış duruyordu, Aaron ise kanlı kaldırım taşlarının üzerinde kötü kanlılar tarafından çevrilmişti

ve her ne kadar ilki kafası kesilmeye ramak kalmış, ikincisi ise yutulmaya ramak kalmış olsa da, ikisi de kollarımdaki solgun meleği görünce iç geçirdiler ve beni nefes alamayacak kadar sıkı sarıldılar.

"Kardeşim," diye fısıldadı Lachie.

"Oh, Gabriel..." Aaron nefes nefeseydi.

"Durun!" diye tekrar bağırdım. *"Kılıçlarınızı kaldırın!"*

“Şaşkın ve kanlar içindeki Charlotte, kollarımdaki küçük kızı gördü ve o da emri haykırdı. Avlunun her yerinde, surların üzerinde, kanlar içindeki askerler geri çekildiler, gözleri fal taşı gibi açılmış, kalpleri çevrelerindeki ceset ordusunun soğuk bakışları altında çarpmaya başlamıştı.

“Hareketsizdiler. Hepsi. Binlerce, *on* binlerce canavar, çürümüş derileri ve çökmüş gözleri, solgun tenleri ve parlayan dişleri, hepsi daha da büyük bir canavarın gücüyle tamamen hareketsiz kalmışlardı. Köleleri ona bakıyordu, zihinlerinin salonları onun emirlerinin demir sesiyle çınlıyordu, çocukları ebedi kralına siyah gözlerle bakıyordu.

"O arkamda duruyordu. Ruhu donduran, acımasız bir karanlıkla sarılmıştı.

"*Aile sevgisinden daha büyük bir armağan yoktur,*"

dedi Voss gülümseyerek. "Seni özledim."

"Bu sözler kulağıma soğuk bir fısıltı gibi geldi. Kızım kucaklamamdan geri çekildi ve yanaklarının ıslak ve kırmızı olduğunu, gözlerinin kanlı gözyaşlarıyla pembeye boyandığını görünce kalbim ikiye bölündü. Ama gülümsemesi...

Tanrı yardımcım olsun, o gülümseme hala *onundu*. "Ben de seni özledim, bebeğim. Çok özledim."

Patience beni tekrar sıktı, ince kollarında korkunç bir güç vardı, uzun siyah saçları yüzümdeki kana yapışmıştı.

"Papa Fabién geleceğini söyledi ama ona inanmadım." "*Papa Fabién*..."

Patience gülümsedi ve yüzümdeki kül ve kanla yapışmış saçları eliyle silkeledi. Ve bana, benim güzel meleğime, sevdiği babasına en saf sevinçle parlayan gözlerle bakarken, parmaklarındaki kanı, tatlı bir çörek üzerindeki reçel gibi yaladı.

"Neredeydin baba?"

Korku ve öfkeden neredeyse kör olmuş bir halde, onu neredeyse duymadım. "... Baba?"

"Meşguldüm, bebeğim. Ben... Bir sözü tutmaya çalışıyordum." "Kime?"

O zaman tereddüt ettim ve arkadaşlarıma baktım.

Kardeşlerime. "... Artık önemi yok."

"Konuşalım mı, eski dostum?

“O zaman Fabién'e baktım, kalbim gümbür gümbür atıyor, zihnim neredeyse boşalmıştı. O geri adım atmış, erimiş porselen gibi, şatonun içinde el kol hareketleri yapıyordu.

"Onları bıraktın." Arkadaşlarıma, adamlarıma baktım, donmuş taşların üzerinde dağılmış, kanlar içinde yatıyorlardı. "Onları *bıraktın,* Voss."

"Gitmek mi? " Mükemmel kaşlarını ince bir çatık bozdu. *"Neden onları bırakayım ki, eski dostum? Onur konukları, sen ve seninkiler. Artık öfkeli duygular soğudu*."

"Oyun yok. Yalan yok, saçmalık yok..."

"Baba!" Patience azarladı, gri gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu kötü bir kelime."

“Fabién gülümsedi. *“İyi yetiştirilmiş kızımız, değil mi? Mükemmel bir genç prens*.”

"Sana *söyledim*, Papa Fabién." Patience dudaklarını bükerek, "Ben prens değilim, prensesim." dedi.

"Aynen öyle, canım. Ama parlak güneş hala gökyüzünde ve tatlı gece henüz gelmedi. Tüm iyi prenseslerin yatma zamanı geldi."

"Ama ben babamla kalmak istiyorum! Onu özledim, lütfen beni gönderme!"

"Baban ve benim konuşacak çok şeyimiz var, benim tatlı kalbim, sevgili aşkım. Ama o hemen sana geri dönecek. Ve sonra, eskisi gibi sana uyku şarkısı söyleyecek, hatırladın mı? Bu seni mutlu edecek, değil mi?

“‘Öyle mi, baba?’ Patience gözlerime bakarak sordu. ‘Benim için şarkı söyleyecek misin?’

““Elbette söyleyeceğim.”

"Neden ağlıyorsun baba?"

“Gözlerimi kapattım ve onu kendime yaklaştırdım. “Sadece seni özledim, hepsi bu.” “Ben de seni özledim. Seni çok seviyorum.”

“Tanrım, *yardım et,* ben de seni seviyorum.”

"Hadi ama, Patience. Tatlı kız kardeşin Morgane ile git."

“Melekim isteksizce beni bıraktı, yanaklarıma öpücükler yağdırdıktan sonra kollarımdan kayıp gitti. Onu bırakmak kalbimi parçaladı, ama her şey hala bıçak sırtında gibiydi; yeniden bir araya geldikten hemen sonra onu tehlikeye atmaya cesaret edemedim. Kanlı dudaklarını yalayan Patience, geldiği vampirin yanına yürüdü. Vampir, güzel bir kırmızı elbise ve gri tilki kürküyle örtünmüştü. Morgane'nin solgun elini tutan kızım bana döndü ve karanlıkta gümüş gibi parlayan gözleriyle bana bir öpücük daha gönderdi.

"Günaydın, baba."

"Tatlı rüyalar, bebeğim."

Sonra başını salladı ve gülümsedi. "Vampirler rüya görmez, aptal."

Kanla ıslanmış avluda, surların her yerinde korkunç bir sessizlik hakimdi. Cesetler donmuş, solgun ve çürümüş, aç ağızlarında dişleri parıldıyordu. Kanlı kılıçları ve kansız yüzleri olan askerler felç olmuş gibi duruyor, Tanrı adına bundan sonra ne olacağını merak ediyorlardı. Karga ve Bakire, arkadaşlarımı öldürmeye hazırdılar, ama Voss kızına, sonra oğluna baktı, hiçbir hareket yapmadı, hiçbir emir vermedi. Ettiene hemen Charlotte'un sırtından uzaklaştı, Kestrel de Lachlan'ın boğazından tırpanını çekti.

"İçeride konuşalım mı, eski dostum?

"Ona döndüm, nefretle titriyordum. *'Ne* hakkında konuşalım?

"Sana söyledim. Kan kırmızısı şafak söktüğünde, sana İnançsızlar'ı öğreteceğim, Gabriel. Onların ördüğü yalanları ve getirdikleri felaketi."

"Söylediğin hiçbir şeyin önemi yok. Sen tamamen yalandan ibaretsin."

"*Ben tamamen kötüyüm. Daha büyük bir kötülüğün hizmetkarıyım, bunu yemin ederim. Ama şimdi sana şunu söyleyeyim, eski dostum, döktüğüm her damla kan, köle yaptığım her şehir, katlettiğim her bebek için, bu sefil dünyada kız kardeşinin hizmet ettiği kötülükten daha büyük bir kötülük yoktur. Şimdi sana, İhanet adını verdiğimiz o vebadan bahsedeyim*.

"Ona güvenemeyiz!"

Baptiste'in çağrısı, kanlı surlarda yankılanarak beni döndürdü. "Tanrı aşkına, *ona güvenemezsin* Gabriel!"

“Lachlan nefes nefese, kendini dikleştirmişti. Boğazından kan sızarken, gözlerimle buluştu, kendi gözleri de yaşlarla doluydu.

"Yapma, Gabe."

"*Burada daha fazla kan dökmeyeceğim. Sana eski geleneklere uygun bir nezaket sunuyorum. Senden hiçbir şey talep etmeyeceğim, Gabriel. Sana tuzak kurmayacağım, senin için ağıt yakmayacağım. Ve sözümü söylediğimde, sana en basit seçeneği sunacağım*."

Aaron alaycı bir şekilde güldü. 'Diz çök ya da öl.'

"*Benim ordularım çoktan senin boğazına yapıştı, Aaron Dyvok. En azından Augustin'e kadar yol almaya yeter. Senin artıklarıyla işim yok. Konsey sona erdiğinde ayrılmak istersen, adımlarını engellemeyeceğim. Barış içinde geldin, barış içinde gidebilirsin*."

“Siyah gözler benimkilere baktı, taze mezarlar kadar boş.

“Kızımızı da yanında götürmene izin vereceğim, Gabriel. Eğer istersen.'

"Kızımız mı?"

"Öyle olsun. Eski dostum."

"O zaman ne seçeneği sunuyorsun? Senin saçmalıklarını dinleyip sonra gitmek mi, yoksa... *Ne?* Başka ne seçenek var ki?"

"*Tabii ki bana katıl.*"

Lachlan buna gerçekten güldü ve Aaron'la inanamayan bir bakışlaştı. Ama içimdeki öfke kaynıyor, dehşet midemi bulandırıyor olsa da, bunların hiçbiri beni kör etmiyordu. Onun saf bir aldatmacadan ibaret olduğunu biliyordum, ama en azından bir konuda Fabién Voss doğruyu söylemişti.

“Bizi öldürebilirdi.

“Hepimizi katledebilirdi. “Ve yine de…

“Şimdi giriş salonunda daha fazla kişi toplanmıştı, solgun ve güzel – onun getirmeye zahmet etmediği, zarif elbiseler giymiş soylu ailelerin tüm üyeleri. Zengin hizmetkarlar, ağzına kadar dolu kadehlerle dolu tepsilerle yakınlarda dolaşıyorlardı. Voss üniformalı bir uşak öne çıkıp ceketimi almayı teklif ettiğinde şaşkın bir şekilde durdum. Sonsuz Kral, gevşek ve zarif bir şekilde derin bir reverans yaptı, kolunu şatosuna doğru uzattı. Soluk danteller kolundan sarkıyordu, başı nazik bir lord gibi eğilmiş, onur konuklarını evine davet ediyordu.

"Özgürce ve kendi isteğinle gir."

Onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, düşünceleri bir sevgilinin, benim babam olmayan bir babanın düşünceleri gibi benimkilerle kesişiyordu. O zaman melekimi hayal ettim, soğuk ve sert ama gerçek, Tanrım, kollarımda *gerçek*, ruhum onun jilet gibi gülümsemesinin anısı ile ürperdi, parmaklarındaki kanı yalarken...

Voss gülümsedi. Sanki tüm ışıklar sönüyordu. Ve o zaman annemin günlüğünü hatırladım.

“Wulfric onu tanıdığı gecelerde ölüm henüz *çökmemişti*.

“Gökyüzünde henüz karanlık yoktu.

"*Öyleyse o karartıcı peçeden neyi kastetmişti?*

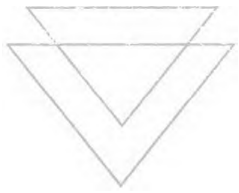
"Kardeşlerime baktım. Arkadaşlarıma. Adamlarıma. Sonra tekrar o açık ağza.

"Ve ne yapabilirdim ki, vampir?

"Ne yapabilirdim?

"İçeri girdim."

XI
ŞAFAK VAKTİNDEKİ KARANLIK GİBİ

GABRIEL DE LEÓN, Lorson'un Kara Aslanı, Nordlund'un Kurtarıcısı ve Krallığın Kılıcı, başını eğdi. Koltuğuna geri döndü, oturduğunda deri koltuk gıcırdadı, avuç içlerini şakaklarına bastırdı. Jean-François, onun nabzının ritmini duyabiliyordu, onu tehlikeli kayalıklara doğru çeken bir siren şarkısı gibi. Vampir hızlıca yazıyordu, kaleminden akıcı bir yazı akıyordu. Ama sonunda sona ulaştı, o üç kader belirleyici kelimeye—ikisi kadar korkunç ya da biri kadar berbat olmasa da, yine de uğursuzdu.

"Susadım."

"Öyle demiştin, Gabriel." "Jean-François..."

Son Gümüş Aziz ışığa doğru eğildi ve tarihçi, gözlerinin önündeki kan kırmızısı karalamaların ardında yükselen karanlığı tekrar gördü. Jean-François, son birkaç gecenin ağırlığının artık tutsağı üzerinde olduğunu görebiliyordu. Geçmişteki bu acıları ortaya çıkarmak için gösterdiği çaba, Marki'nin fark ettiğinden daha derin bir iz bırakmıştı. Gabriel'in dediği gibi, kendinle savaşta tek silahın kendinsin.

Ve tüm büyük silahlar sonunda kırılır.

"Lütfen."

Gümüş aziz ellerini ovuşturdu ve titredi. "Tanrı yardımcım olsun, buna *ihtiyacım var*."

Gabriel ona baktı, tarihçi de onun bakışlarına karşılık verdi. Dolgun alt dudağını ağzına çekerek, vampir yumuşakça ısırdı, gözleri şimdi yanıyordu. Bunu istemediğini söylerse kendine yalan söylemiş olurdu. Eğer kith rüya görseydi, her gece bunu hayal ederdi. Koyu çikolata rengi gözler, o güçlü elleri, geniş omuzları, yukarı, yukarı, gümüş azizin boğazına kadar dolaştı. Orada kalamazdı, gümüş dili kül ederdi. Ama gümüş azizin vücudunun her yeri dövmeli değildi.

Muhtemelen kemerinin altında hiçbir şey yoktu.

Tanrım, ne kadar güzeldi.

Jean-François, onun yakında öleceğini biliyordu. Liathe, İmparatoriçe'nin gümüş azizin yaşamasına izin vermeyeceğini söylerken doğruyu söylüyordu. Ve eğer de León, Voss'un eğlencesi için parçalanacaksa, burasından daha iyi bir yer olabilir miydi?

Şu andan daha iyi bir zaman olabilir miydi?

O tehlikeliydi, buna şüphe yoktu. Ama Delphine ve ekibi kapının hemen dışındaydı ve gümüş aziz tekrar şiddet uygulamaya kalkışacak kadar aptalca *davranırsa*, Jean-François geçen sefer yaptığı gibi kanının güçlerini kullanabilirdi. Kendini haşarat şekline dönüştürerek Gabriel'i bir avuç giysiden başka hiçbir şey bırakmayacaktı.

O zamana kadar giysi giyiyor olacağını varsayarsak...

Görüntüler zihninde parladı; kanlı dudaklar ipeksi teni dolaşıyor, gezinen ellerin altında sıcak et karıncalanıyor, zonklayan sıcaklık ve atan damarlar ve açık, aç ağızlar. Jean-François, gümüş azizin arkasına yaklaşıp, yırtıcı, güçlü elleriyle saçlarını kavrayıp, başını geriye doğru çekmesini hayal etti, oh, oui, *daha sert.* Gümüş azizi şimdi önünde hayal etti, Meline dizlerinin üzerine çöküp Gabriel'in kemerini çözüyordu, Jean-François ise o lezzetli süt beyazı boynundan uzun, mürekkep siyahı bukleleri uzaklaştırıyordu.

Onu yalvartacak mıydı?

Bundan ne kadar zevk alacaktı?

Bunu öğrenmek için son şansı bu olabilir.

"Meline."

Kapı sessiz menteşelerle açıldı. Sadık majordomosu diğer tarafta, ellerini sonsuz bir tövbekar gibi birleştirmiş bekliyordu.

"Efendim?"

"Misafirimiz susamış, canım."

"Emriniz başım üstüne, efendim."

Gözleri hâlâ kilitliydi, gümüş aziz ve vampir, köle odaya girerken. Küçük masaya doğru adım attı, boş şişeye, kuru kadehe odaklanmıştı. Ama o tekrar konuşunca donakaldı.

"Kapıyı bir saniye kapatır mısın, canım?"

Bunun üzerine göz bebekleri büyüdü, nabzı hızlandı. Boğazını yuttu, bakışları gümüş azizden Jean-François'ya kaydı. Vampir hareketsizdi, gözleri hala Gabriel'in gözlerindeydi, yanıyordu. Ama gümüş aziz pes etti, hızlıca bir bakış attı; kremsi göğüsleri korsesinin sınırlarını aşarak şişiyordu, soluk cenneti olan boğazı da ötesindeydi.

"Emriniz başım üstüne, Efendim."

Meline, bir geyik gibi titreyerek döndü. Dışarıdaki köleler sert ve sessiz bir şekilde izliyorlardı, Delphine ise aralarındaki kapıyı kapatırken kaşlarını kaldırdı. Meline durakladı, pürüzsüz alnını tahtaya dayadı ve kendini sakinleştirmek için uzun bir nefes aldı. Ama onu hissettiğinde içini çekti, yavaşça ayağa kalktı, şimdi arkasında beliriyordu, tüyleri diken diken olmuştu. Dönerek ona baktı, o aç gözlerin fırtına grisi renginde tamamen yutuldu.

"Lütfen deyin, madam," diye homurdandı Gabriel.

Bu sözler karşısında nefesi kesildi, kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Meline, hala koltuğunda oturan Jean-François'ya baktı. Kitap bir kenara bırakılmış, tüy kalem saklanmış, vampirin zeki elleri katlanmış kucağında duruyordu.

"Efendim..."

"Ne istersen yap, Meline. İstersen git. İstersen kal. Ama *sadece* istersen."

Gabriel uzandı, keskin bir tırnağı boğazından aşağı, koyu renkli dantel ve mücevherlerden oluşan gerdanlığının üzerinden kaydı. Tırnağı takıldı, içine kancalandı ve aşağı, *aşağı doğru* çekti. Meline'in nabzı artık neredeyse durmak üzereydi, nefret ettiği adama bakarken kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Jean-François onun ne istediğini biliyordu. Hepsinin ne istediğini biliyordu. Öpücüğün mutluluğu ölçülemez bir coşkuydu. Ama iki kez öpülmek...

Gerdanlık koptu, Meline nefesini tuttu, mücevherler yere dağıldı. Jean-François sandalyesinden kalktı, avına doğru ilerledi. Meline, kirpiklerinin arasından omzunun üzerinden baktı, arkasında yaklaşan adamla titredi, şimdi ikisinin arasında kalmıştı. Gabriel onun gözlerine baktı ve Jean-François, o tehlikeli derinliklerden yükselen, sık sık bahsedilen canavarı görünce gülümsedi.

Onu kontrol edebilecek miydi acaba?

Yoksa o onu kontrol etmeye mi çalışacaktı?

Hangisi beni daha çok memnun ederdi?

Gabriel'in eli şimdi Meline'in yanağındaydı, onu kendine doğru çeviriyordu, korsesinin üstünde göğüsleri inip kalkarken, arı sokmuş gibi dolgun dudaklarını izliyordu. Jean-François, Meline'in gümüş azizin parmak uçlarını birbiri ardına öperken, dilini oynatıp başparmağını ağzına alırken kalp atışlarının hızlanmasını dinledi. Meline'in eli şimdi kemer tokasındaydı, oynuyor, aşağı kayıyor ve deri giysisinin içinden penisini okşuyordu. Jean-François parmaklarını Meline'in örgülerine geçirdi, başını hafifçe geriye çekti ve Meline'in içinden gelen düşük bir iniltiyle gülümsedi.

Gabriel, Meline'in cildine sıcak nefesini üfleyerek, boyun eğen Meline'e doğru ağzını eğdi.

Ama yine de bakışları Jean-François'ya kaydı.

"Lütfen de."

Vampir gülümsedi, köle inledi, ikisi de titriyordu. Onları mutluluktan, bu hücrenin soğuğundan ve Öpücüğün coşkusundan ayıran tek bir kelime vardı.

"Lütfen," diye fısıldadılar.

Gabriel ısırdı, dişleri derine battı ve üçü arasında Jean-François kimin daha yüksek sesle inlediğini bilmiyordu. Vampir Meline'i dengede tuttu, elbisesi omuzlarını ve göğüslerini çıplak bırakarak aşağı, aşağı kayarken, elleri altında ipek elbisenin yumuşaklığı hissediliyordu. Elleri artık gümüş azizin pantolonundaydı, toka çözülmüş, penis serbest kalmıştı, Jean-François sonunda onu gördüğünde titremeye başladı. Kanla dolmuş, sıcak, şehvetli bir yaşamla titreyen, Tanrım, *bekleyemiyordu.* Ama bunun yerine, Meline'in boğazının diğer tarafına, gürleyen karotis damarına serin öpücükler yağdırdı, dişleri onun cildini sıyırdı.

Meline kollarında titriyor, Gabriel daha derinden yutkunurken inliyordu. Gümüş aziz eteklerini yukarı kaldırıyor, yumruklarında kat kat siyah şifon topluyordu. Jean-François'nın dudakları, Gabriel'in içtiği yere yakın, karıncalanan boynunun ensesinde dolaştı. Yanakları birbirine değdi, ölümsüz mermere karşı yanan ölümlü ten, dudaklar Gabriel'in dudaklarına yaklaşırken, hala Meline'in boğazına yapışık kalmıştı. Jean-François daha da eğildi, neredeyse öpüşecek kadar yaklaştı, gümüş azizin elinin saçlarına dolandığını hissetti.

Gabriel onu geri çekip, yumruğunda sarışın bukleleri düğümlerken, korku, öfke, titreme ve karnının derinliklerinde bir zevk hissetti. Gümüş aziz Meline'in boynundan ayrıldı ve Jean-François'nın gözlerine baktı. Elini gevşeterek vampirin, sıcak, taze kırmızı renkle boyanmış dudaklarına atılabilmesi için yeterli boşluk bıraktı. Gabriel'in çenesinden yukarı doğru yalayarak, dilinde Meline'in kanını hisseden vampir, gümüş azizin ağzını aradı. Ama hırlayarak, *gülümseyerek,* Gabriel elini tekrar sıkılaştırdı, Jean-François'nın ödülünü elinden aldı ve onu, kendisinin az önce ısırdığı deliklerin üzerine zorla bastırdı.

Jean-François, gümüş azizin az önce öptüğü yeri hayranlıkla izleyerek inledi. Dili parçalanmış deriyi dolaştı, sıcak tükürük ve kanın tadını aldı, Meline yutkunurken inledi. Cehennemin tüm sıcaklığıyla yanan, hayatın yakut rengi özü, boğazından aşağı kayarak başka hiçbir şeyin dolduramayacağı deliğe doğru akıyordu. En son ne zaman bu kadar *canlı* hissettiğini hatırlayamıyordu*,* zihninde gelecek olanlarla ilgili düşüncelerle alev alev yanıyordu; eğilmiş bedenler, tükürükler ve kılıç sapına kadar parçalanmış bedenler, yumuşak, ıslak ve sıcak sırlar, mutluluktan sarhoş bir et üçgeni, iç çekmelerden oluşan bir şarkı, sadece kanla biten bir şarkı.

Gabriel daha da aşağı indi, Meline'in göğüslerine kırmızı öpücükler kondurdu, emdi, alay etti, ısırdı. Meline neredeyse bayılmak üzereydi, gümüş aziz aşağı inerken, kıvrılmış şifon rulolarını geçip önünde diz çökerken, arzuyla sarhoş olmuştu. İnleyerek bacaklarını daha da açtı, parmaklarını onun saçlarına doladı, fısıldayarak, yalvararak onu kendine çekti.

Vampir emmesini yavaşlattı, Meline'in nabzının işi yapmasına izin verdi. Gabriel bacaklarının arasındaki gölgeye ulaştığında ona karşı direndi, ama uzun süre oyalanmadı, Meline iki yay gibi gerildi, öpücükleri uyluklarının pürüzsüz ipekine, altında bekleyen femoral artere dönüştü. Jean-François

omuzlarını değiştirmiş, kanla ıslanmış dudaklarını soluk tenine bastırmıştı, Meline beklentiyle nefes nefese kalmıştı. Gabriel ısırınca o da ısırdı, omurgası kavislenip başı geriye atıldı, Öpücük ruhunu ele geçirdi.

"*Ohhhh TANRIM..."*

Onu içtiler. Her kasını gergin, her nefesi inilti, ecstasy ve ıstırap aynıydı. Üç uzun yudum, dört, beş, onu paylaştılar, mükemmel kırmızı bir birleşme anı ve daha fazlası gelecekti. Jean-François'nın düşünceleri bununla doluydu; onlara ne yapacağı, onlara ne yaptırdığı. Gümüş aziz şimdi yükseliyordu, dudakları kırmızıya boyanmış, titrek uylukların arasındaki ısıdan yukarı, *yukarı*, Jean-François penisine uzanıyordu, parmakları sonunda onu bulduğunda gözleri kilitlendi, Gabriel elini geri çekip gümüş çelik hançeri

kalbin

e

saplad

ı.

.

Vampir nefes nefese kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, acı, aman *Tanrım, ACISI*. Gabriel, Meline'in uyluğundan çaldığı bıçağı *çevirerek* Jean-François'yı kapıya sabitledi ve onu bir kenara fırlattı. Köle o kadar bitkin düşmüştü ki, duvara çarptığında yapabileceği tek şey yere yığılmaktı. Gabriel'in kanlı nefesi Jean-François'nın cildinde sıcaktı, bir elinde o korkunç gümüş bıçak, diğer eliyle pantolonuna uzanıp testislerini kavradı.

"Sana çığlık attıracağımı söylemiştim."

Vampir tam da bunu yaptı, kanı kaynamaya başlayınca başını geriye attı. Acısı *tarif edilemezdi,* ama lanetli gümüş çeliğin tutsaklığı altında, haşarat şekline giremiyordu. Çaresiz ve kıvranarak, sadece tekrar ağlayabilirdi, muhafızları için, annesi için, *herkes* için, alt kısımları buruşup derisi kararırken, damarları kabarcıklar oluşturup çatlarken.

Dışarıdan bir kükreme geldi, köleler ahşaplara vuruyorlardı. Ama gümüş aziz onu kapıya sıkıştırmıştı ve Meline'in kanıyla dolmuş Gabriel'in gücü müstehcen bir boyuttaydı. Delphine kapıya kendini atıp Marki'nin adını haykırınca kapı titredi.

Delphine kapıya kendini attı ve Marki'nin adını haykırdı. Jean-François sadece çığlık atarak cevap verebildi, Gabriel ona yaklaştı, şimdi daha da yakındı.

Parmakları daha derine
batıyordu. Dudakları
öpmeye yetecek kadar
yakındı.

"Lütfen," diye fısıldadı Jean-François.

Sonunun yüzüne baktı. Elli yıllık mutluluk ve kan, hepsi bu noktaya gelmişti. Kime ve neye hizmet ettiğini biliyordu. *Onun* da kime hizmet ettiğini biliyordu. Yine de diz çökmeyi seçmişti. Çünkü bu daha kolaydı. Çünkü ona borçlu olduğunu hissediyordu. Ama daha da önemlisi, çünkü gerçekte bundan *zevk alıyordu*.

"Ölmek istemiyorum, Gabriel."

Fırtına grisi gözlere, cehennem ateşini bekleyen gözlere baktı.

"Yanmak istemiyorum."

Damarları çıra gibi kurumuştu, vücudu yok olmaktan bir nefes uzaktaydı. Gözleri buluştu, kısa bir an anlayışla, kanlı dudaklarında bir gülümseme.

"Sonunda inandın," diye fısıldadı Gabriel.

Jean-François'yı bir kenara fırlattı, kapıyı açarak köleleri içeri aldı. Delphine ilk gelen oldu, gümüş azizin vuruşu o kadar şiddetliydi ki, hançer kaptanın yüzünü delip kafatasının arkasından çıktı.

Jean-François duvara yaslanarak yere yığıldı, Meline yanında nefes nefese kalmıştı, yaraları o kadar ağırdı ki sadece izleyebiliyordu. Geceleri gümüş azizin savaşlarından bahsettiğini dinlemişti, ama bu adamın gerçek hayatta savaştığını hiç *görmediğini* fark etti. Efsaneye göre Gabriel de León, gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustasıydı, ama gümüş aziz *her* fırsatta bu hikayeleri hayal ürünü olarak reddediyor, anlatıldıkça abartılan ve her zaman yanlış yönde giden hikayeleri alay ediyordu.

Ama şimdi, Jean-François korkunç gerçeği gördü.

Gabriel de León *muhteşemdi*. Kanla kaplı bir şair, etrafındaki adamların bedenlerine vahşi bir şarkının notalarını kazıyordu. Bir insanın kalbinin on iki vuruşu geçti, kılıcın on iki darbesi indi ve sonunda on iki köle taşın üzerinde ölü olarak yatıyordu. Kırmızıya bulanmış, nefes nefese bile olmayan Gabriel de León, pantolonunu bağladı

pantolonunu bağladı ve hala kararmış ve çaresiz bir şekilde yerde yatan vampire döndü.

"Sana sonsuzluğu verdim, Jean-François. Akıllıca kullan."

Ve şafak vakti karanlığı gibi, ortadan kayboldu.

DÖRDÜNCÜ KİTAP

BU KARARMIŞ PEÇE

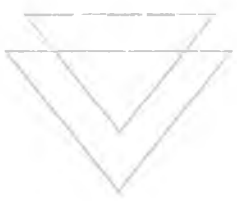
Charbourg surlarında büyük bir ölümlü ordusu toplandı; İmparator ve Pontifex tarafından, Kurtarıcı'nın sürüsü için canını verdiği şehrin dışında haçlılar toplandı. Ancak onların gölgesinde, gecenin hiç görmediği türden bir ordu toplanmıştı. Voss, Dyvok, Ilon ve Chastain'ın akrabaları oraya çağrılmıştı; Illia ve Kızıl Haçlı Seferi tarafından öldürülenlerin çocukları, kardeşleri ve sevgilileri. Tüm Demir Kalplerin efendisi Fabién, onların korkunç komutanıydı. Ve düşmanlarına bir isim verdi.

Artık Esana değil, Esani.

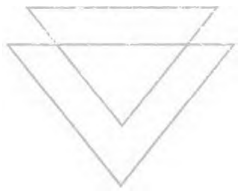
Artık Sadık değil, Sadakatsiz.

Ve karanlık iradesini onların yok oluşuna yöneltti.

—LUTHIEL CHASTAIN
KAN ŞÖVALYELERI, BİR TARİH

I
CEHENNEME

Sul Adair'in kapıları, buzun çatlaması ve donmuş menteşelerin gıcırtısı eşliğinde açıldı.

Kanlı Chastain Markisi Jean-François, İmparatoriçesinin sağında durmuş, büyük kale kapısının cellat bıçağı gibi yükselmesini izliyordu. Her zamanki gibi, ondan önce üç tane daha arka arkaya açılmış ve demirtaşından yapılmış güçlü surlarla çevrili dört avluya giden yolu açmıştı. Buzla kaplı dişliler çatırdadı ve inledi, uğultulu rüzgarlar gri kar tanelerini dış surlara giden uzun Arnavut kaldırımlı yolda savuruyordu. Uzak uçtan yaklaşan minik figürleri izleyen Marki, alt dudağının titrediğini hissetti.

Kirpiklerine buz tutmuştu, altın sarısı saçları acımasız rüzgarda yüzüne çarpıyordu. Savrulan bukleleri yine canını sıkıyordu, ama giyinmek tam bir işkenceydi ve tarihçi saçlarını arkaya bağlamanın çok fazla çaba gerektirdiğine karar vermişti. Dario'dan yardım isteyebilirdi, ama gümüş azizin bıraktığı yaralar korkunçtu; kölesinin bacaklarının arasındaki kararmış, parçalanmış halini görmesini istemiyordu. Yaralar zamanla iyileşecekti, ama Jean-François deneyimlerinden, tamamen iyileşmesi için gecelerce acı çekmesi gerekeceğini zaten biliyordu.

"Gabriel," diye tısladı. "Seni *adi* herif."

Margot'un sarayından geriye kalanlar yine şatonun merdivenlerinde toplanmış, ipek ve brokar duvarlarının içinde en yaşlılarının etrafında toplanmışlardı.

kürk ve brokarlarla. İmparatoriçe, önceki geceden farklı bir elbise giyiyordu —altın kadife ve gece mavisi danteller, ziyafetteki kanla sırılsıklam olmuştu. Bunun yerine, vücuduna oturan kırmızı bir elbise giymişti, eteği ve kuyruğu o kadar uzundu ki, en az dört köle hizmetçi tarafından taşınıyordu. Omuzlarına gerçek kurt kürkünden bir pelerin örtülmüştü ve dört büyük siyah kurdu onun önünde sıra halinde oturuyordu.

İmparatoriçesinin yanında kambur ve mutsuz bir şekilde duran Marki, kapı kemerlerinin altında koşan kadroyu inceledi. Bir düzine ölümsüz şövalye öncü olarak at sürüyordu, arkalarında altmış köle vardı. Bir zamanlar gururlu atlara biniyorlardı, ama buraya gelmek için hayvanlar neredeyse ölene kadar kırbaçlanmıştı, kanlı dişlerinden buhar çıkıyordu. Şövalyeler koyu çelikten tam zırh giymişti, liderleri kalp kanı kırmızısı bir pelerinle örtünmüştü. Büyük miğferler yüzlerini gizliyordu, gözleri yarıklarından parıldıyordu.

Fırtına demir grisi gökyüzünü sallarken, bir figür onun yanına süzüldü ve Jean-François, kadın kolunu koluna doladığında kaskatı kesildi. Uzun boylu ve heybetli bir kadın, muhteşem siyah ipek bir elbise giymişti, altın sarısı saçları alnını güzel bir çelenk gibi çevreliyordu. İnci yerine, soluk göğsüne minik bir tüy tutunmuştu.

"Bu *doğru* mu?" diye fısıldadı.

"Viscontessa Nicolette." Jean-François yüzünü buruşturdu. "Ne oldu, tatlı yeğenim?"

"Jean-François amca, bu *doğru* mu? Sen gümüş azizin..."

Tüylü yaratık havladı, boncuk gibi gözlerini yaklaşan kadroya dikti. Bir düzine Ölü, Viscontessa'ya öfke dolu bakışlar attı ve İmparatoriçe de torununa döndü, siyah gözleri o kadar korkunç bir öfkeyle yanıyordu ki, etraflarındaki gri kar taneleri eriyebilirdi. Tamamen sessizliğe bürünen küçük Henri sustu. Nicolette de başını eğdi ve itiraf etmek gerekirse güzel ağzını kapattı.

Buhar çıkaran atını durduran baş binici, atından indi ve buzun üzerine bir taş gibi düştü. Eyerine büyük bir tırpan bağlanmıştı, muhteşem zırhına korkunç bir kafatası motifi işlenmişti. Büyük miğferini çıkardı, uzun siyah örgüler prens gibi alnından geriye doğru sarkıyordu. Yüzü soğuk olduğu kadar güzeldi, yanakları ve gözleri eski kanla lekelenmiş, sanki bir ölüm kafası gibi görünüyordu.

"Kanlı Chastain'den Margot." *Selam* verdi. "*Sana selamlarımı sunarım, Priori*."

"Kanlı Voss'un Kestrel'i." Margot başını eğdi, gökyüzünde gök gürültüsü çaktı. "Hoş geldin, Priori."

Vampirler birbirlerine baktılar, gözleri cehenneme giden yol kadar karanlıktı. Aralarındaki hava titriyordu, etraflarındaki tüm figürler ölümcül bir sessizlik içindeydi. Fırtına rüzgarı, Margot'un ipek elbisesini ve mücevherlerle süslenmiş örgülerini savuran, pençeleyen, uluyan bir canavardı. Ama Demir Bakire'nin kafasındaki tek bir saç teli bile o fırtınada kıpırdamadı, sanki onun eti gibi demirden yapılmış gibiydi.

"*Güzel evine davet ettiğin için teşekkür ederiz,*" dedi Kestrel sonunda.

Margot gülümsedi. "Eski gecelerde olduğu gibi, özgürce ve nezaketle sunuldu. Bu salonlarda Kan'ın armağanları kullanılmayacak, öfke ve kin barınmayacak. Barış bayrağı altında, imparatorluğumuzun tamamının iyiliği için, biz en yaşlılar burada toplanıyoruz."

"*İmparatorluğumuz*."

Kestrel de buna gülümsedi, dudaklarında kurumuş kan çatlıyordu. Jean-François, onun bakışlarının buz kalınlığındaki siperleri, koyu renkli taşları dolaşıp sonunda annesine dönmesini izledi.

"Draigann nerede? Kariim henüz yılan kafasını kaldırmadı, ama biz biliyoruz ki, Untamed bizden çok önce eşiğinden geçip gitti. Dyvok'un taze yüzlü Priori, yaşlı ve daha üstün olanlara selam verme nezaketini göstermeyecek kadar kaba mı?"

"Dyvoklar devlet işleriyle meşguller. Yakında dönecekler."

Jean-François bunu duyunca boğazını temizledi, Nicolette ise onu yan gözle izliyordu.

"İçeri geçelim mi, Priori?" diye sordu Margot. "Hava çok kötü. Sıcak bir yer ve daha da sıcak bedenler sizi bekliyor. Özgürce girin, kendi isteğinizle."

Kestrel, Margot'un davetini görmezden geldi ve gözleri fırtınanın vurduğu duvarlara geri döndü. Koyu çelikten yapılmış köle kılıçları yüksek yürüyüş yollarında devriye geziyordu, siyah pelerinlerin üzerinde ikiz kurtlar ve ikiz aylar işlenmişti. O kara bakışlar şimdi Margot'un sarayına düşmüştü; rüzgârın vurduğu kontlar ve baronlar, düşesler ve viskontesler, hepsi taş gibi hareketsizdi.

"Nasılsınız, Büyükelçi?"

Jean-François, Bakire'nin bakışları Nicolette'e düştüğünde onun gerildiğini hissetti.

"Prens Kestrel." Vikontes, hiçbir ölümlünün yapamayacağı kadar derin, mükemmel bir reverans yaptı. "Sizin ihtişamınızı görmeyeli çok uzun zaman oldu. Asil babanızın öldürülmesinden dolayı çok üzüldüm ve ayrılmamızın doğasından dolayı derin pişmanlık duyuyorum."

"*Gecenin hırsızı gibi*." Bakire'nin gülümsemesi derinleşti, dişlerinin kenarlarında parıldayan dişleri *göründ*ü. *"Çaldığın ganimetler nerede, küçük hırsız? Yaratıcımın mezarından çaldığın ganimetler?"*

Kestrel, Viscontessa'ya siyah gözleriyle yakıcı bir bakış

attı. "*Gabriel de León nerede?"*

"İçeri girmeliyiz, Priori," dedi İmparatoriçe. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Elbette. Öncelikle savunma durumun. Adamların nerede, Priori? Sul Adair'i koruyanların sayısı, bize söylendiğinden çok daha az. Kan Mahkemesi'nin sayısı ise daha da az. Tabii... onlar da bu... devlet işleriyle meşgul değillerse?"

Kestrel şimdi Margot'a döndü, bakışları sertleşmişti.

"*Gabriel de León nerede?"*

Margot dudaklarını sıkıştırdı, İmparatoriçe sessiz ve hareketsizdi. Kestrel'in bakışları Chastain saraylıları üzerinde dolaştı ve sonunda Jean-François'ya takıldı, yaralarının acısı bir an için karnındaki korkuyla gölgelendi. Tarihçi, zihninde kısa bir soğuk dokunuş hissedince titredi, Bakire'nin dişleri parıldayarak tısladı.

"*Kaçtı*."

"Cesaret

edersin."

Margot hareket etmiyor gibiydi. Ama göz açıp kapayıncaya kadar, şatosunun merdivenlerinde değil, Kestrel'in yüzünden sadece birkaç santim uzakta duruyordu. Bakire'nin saçları, İmparatoriçe'nin ardında esen hafif rüzgârla, kesin ve gerçek bir hareketle dalgalandı.

"Kendi salonumda, kendi kanımın üzerine hediyeler koymaya *cüret mi ed*iyorsun? *Barış* bayrağı altında burada toplandık! Blood Chastain'in misafirperverliği lekelenmeyecek, İmparatoriçelerinin nezaketi incitilmeyecek! Baban sana daha iyi öğretmeliydi, Kestrel."

Demir Bakire'nin bakışları yine İmparatoriçe'ye düştü. Margot ondan daha yaşlı, ondan daha üstün, hayatta kalan Beşli'nin sonuncusu olmasına rağmen, Jean-François Kestrel'de korku değil, *öfke* gördü.

“Korkunç babam bana öğretti. Harika. Birçok. Şeyi.” Kestrel, etraflarını saran rüzgârlı avluyu işaret etti. *“Ve biz senin salonlarında durmuyoruz, Margot*.”

Maiden çenesini kaldırdı ve öfkeyle baktı.

"*Görünüşe göre, onun katili de öyle. Blood Chastain'in güvenceleri rağmen*."

"İşler yolunda. En iyi avcılarımız ve Dyvok onun izini sürüyorlar."

"Dyvok mu?" Kestrel alaycı bir şekilde güldü. *"En iyileri, avlamak istedikleri av tarafından katledilmiş mi? Onu yakalarlarsa, Aslan'ı boğulana kadar kanatmak mı niyetlerindeki? Hayır*." Bakire başını salladı, şimdi hırıldayarak. "Hayır *diyorum*, *Priori*."

Hızla dönerek, Kestrel doğaüstü bir zarafetle yorgun atının üzerine atladı. Voss şövalyeleri, bakışları tekrar Jean-François'ya düşerken, Bakire'nin etrafında toplandılar.

"Tavşanımız hangi yöne koştu, çocuk?"

Marki hiçbir şey söylemedi. Ama yine o soğuk dokunuşu hissetti, bu sefer daha acımasız, *daha sert,* buz gibi pençeler onun anılarını karıştırarak hazinesini ortaya çıkarana kadar.

"*Batı,*" diye homurdandı kadın.

"Kestrel, onun nefes almasına ihtiyacımız var," diye tısladı Margot. "De León'un anlatacak bir hikayesi var ve..."

"*Onun öncülüğünde birkaç saat*." Bakire arkadaşlarına döndü. "*Kan için at süreriz.*"

"Hayır, ona *CANLI* ihtiyacımız var!"

İmparatoriçe'nin öfkesini görmezden gelen Kestrel, hayvanını döndürdü. Aygırın yan tarafına vahşi bir tekme atan Demir Bakire, koyu şövalyelerle birlikte kapılara doğru gürleyerek dörtnala koştu.

"Onun kara ruhunu *cehenneme* gönderin! Eğer onu öldürürse..." Margot yakındaki bir köleye bağırdı. "Avlanmaya uygun olan tüm saray mensuplarını toplayın. Kaçıyoruz!" İmparatoriçe saray mensuplarına dönerek bağırdı. "*Koşun,* lanet olsun size!"

Karanlık bakışlar ve yumuşak küfürlerle, Margot'un sarayındaki yaşlılar ve orta yaşlılar güzel giysilerini çıkarmaya başladılar. Avcı şekline giremeyecek kadar genç olanlar hareketsiz kalarak, brokar paltoların ve kadife elbiselerin bir kenara atılmasını, bedenlerin bulutların altında çıplak kalmasını izlediler. Dükler ve kontesler büküldü, kıvrıldı, eklemleri çatırdadı, omurgaları kavis yaptı, kürkleri porselen gibi pürüzsüz tenlerini yırttı. Ve bir insanın kalbi birkaç kez atarken, bir zamanlar Chastain Sarayı'nın bulunduğu yerde, şimdi bir kurt sürüsü bekliyordu, acımasız ve ölümsüz.

Ve tek tek, Bakire'nin peşinden koştular.

Soluk bir el Jean-François'nın kolunu kavradı ve yüzyılların gücüyle onu tuttu. Marki nefes nefese kaldı, ikiye katlandı ve İmparatoriçe *onu sıktıkça* inledi.

"Başarısızlığınla kalbimi kırdın, Jean-François. Benim öz oğlum olmasaydın, küle ve toza dönüşürdün. Sana isim vermekten *utanç* duyuyorum. Zampara, salya akıtan bir köpek, hanımının isteğini yerine getirmektense ölümlülerin yağında fitilini ıslatmaya daha hevesli."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Beni affet, anne, ben..."

Elini yıldırım gibi indirdi, o kadar hızlı ve keskin bir tokat attı ki, yanağı kemiğe kadar açıldı. Jean-François, karın üzerinde nefes nefese, kanlar içinde yatıyordu.

"Bana annenim deme, evlat."

"İmparatoriçe," diye fısıldadı, şimdi ona doğru sürünerek. "Beni affet."

"Sen affedilmeye layık değilsin, evlat, hükümdarının isteği yerine getirilene kadar. Margot ve sarayı avını ararken, arkandaki bu çirkin, geyik gözlü *züppe* onu yakalamak için yeterince zeki davrandı, bu isteği yerine getireceksin."

Jean-François'nın arkasında, Nicolette gözlerini kırptı. Viscontessa, hakarete uğradığından emin değildi, ancak açıklama istemeyecek kadar akıllıydı. Margot, çok sevdiği altın sarısı buklelerinden bir avuç dolusu tuttu ve Marquis acı içinde bağırırken onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Liathe hala hücresinde çürüyor. Ve ben onun hikayesinin sonunu getireceğim. Değersiz cesedini onu attığım deliğe sürükle ve ağzından gerçeği söküp al."

Margot, dudaklarını kıvırarak elini bıraktı.

"Eğer yine başarısız olursan, Tanrı yardımcın olsun, Marki. Çünkü İmparatoriçe yardım etmeyecektir."

Hizmetçiler koşarak geldiler, korseyi, kurdeleleri ve düğmeleri çözdüler ve Margot'u o süslü elbisenin hapishanesinden kurtardılar. Çıplak, kansız, Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi soğuk karın üzerine adım attı ve omurgasını kavisleyerek, yeşil dalların kırılma ve derinin yırtılma sesleriyle, büyük bir dişi kurt ortaya çıktı. Kürkü kül rengi sarıydı, gri çizgilerle kaplıydı, gözleri kalp kanı kadar kırmızıydı ve öfkeyle oğluna bakıyordu.

Ve bir hırıltıyla, dönüp Kızın peşinden koştu, karların üzerinde bir bulanıklık gibi.

Margot'un sarayındaki diğer gençler, gözlerinde soğuk bir küçümsemeyle içeriye geri döndüler. Ama soluk bir el ona uzandı, onu kardan kaldırdı ve küçük bir tüy yumağı, yarık yanağındaki kanı yaladı.

"İyi misin amca?" diye sordu Nicolette.

"Yeterince iyiyim, tatlı yeğenim," diye cevapladı acı içinde. "Teşekkürler."

"Bu... büyükannem çok kaba davrandı. Onun aramızdaki en büyük kişi olduğunu biliyorum. Her şeyi ona borçlu olduğumuzu biliyorum. Ama aramızda kalsın, amca, bazen..."

Viscontessa köpeğini kucakladı ve alnına öpücükler yağdırdı. "Şey, bazen beni korkutuyor."

"Sen de benim gibi, tatlı yeğenim."

Marki şatoya doğru döndü, ama merdivenlere adımını attığı anda acı onu ele geçirdi. Parçalanmış alt kısmını tutarak, vampir sendeledi ve Nicolette tarafından gümüşle yakalandı. Küçük Henri'yi yere indiren kan yeğeni, kolunu onun omzuna attı.

"Sana yardım edeyim, amca."

Viscontessa, Marki'yi geniş, karla kaplı merdivenlerden yukarı, kucak dolusu giysiler toplayan eğilen hizmetçilerin yanından geçerek Sul Adair'in geniş, soğuk ağzına doğru götürdü. Yüzündeki saç telini üfleyen Nicolette, giriş salonuna öfkeyle baktı.

"Sana verdiğim o *lanet* Nordling nerede? İri aleti olan adam?"

"Bilmiyorum..."

"Peki, ya kadınların? O Sūdhaemi fahişesi ya da majordomun?"

"Genç Jasminne dün akşam İmparatoriçe ve Draigann arasında paylaşıldı. Ve de León'un kaçışının ayrıntılarını öğrendiğinde, Annem... çok sinirlendi. Öfkesini tamamen benden çıkaramadı. Korkarım zavallı Meline bunun yükünü üstlendi."

Tarihçi yutkundu, boğazının yırtılması ve kesik bir kafanın taşa çarpması sesi zihninde çınladı. Kör gözler, geniş ve dehşet dolu bir şekilde onun gözlerine kilitlendi.

"Zavallı şey," diye düşündü Nicolette. "Onu oldukça severdim. Güzel göğüsleri vardı." "On iki yıl bana hizmet etti."

"Büyükannem son zamanlarda çok huysuz." "Baş ağırdır, Nicolette."

Viscontessa, açıkça şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı. Jean-François gülümseyerek onun koluna hafifçe vurdu.

"Boş ver. Hadi, beni götür."

Tarihçi ilk başta sadece topallayabildi, Nicolette onun ağırlığının çoğunu üstlendi, ama büyük freskli salonlarda, yüzlerce yarasanın asılı olduğu yüksek çatıların altındaki kan kırmızısı halıların üzerinde sürünerek ilerledikçe, tarihçi sonunda kendi gücüyle topallamaya başladı, küçük Henri de onun peşinden koşuyordu.

"Söyledikleri doğru mu?" diye mırıldandı Nicolette.

"Ne dediler?"

"Sen onunla sevişirken gümüş aziz kaçtı mı?" "Sanırım bu da diğer açıklamalar kadar iyi."

"Ah, seni tam *bir canavar*. Ne kadar utanmazsın, amca, *gerçekten*."

Sahte bir öfkeyle alay eden Nicolette, Jean-François'nın sırtına bir tokat attı ve acı içinde bir inilti kopardı. Ama kanından yeğeni, sevgiyle kolunu tekrar onun omzuna doladı ve sesini komplo kurarcasına alçaltarak fısıldadı.

"Nasıl biriydi?"

Jean-François başını salladı.

"Muhteşem."

Nicolette, kolunu daha sıkı tutarak, memnuniyetle küçük bir kıkırdama attı. Şimdi, Ölüm ve Korku Melekleri'nin benzerlikleriyle süslenmiş devasa demir kapılara ulaşmışlardı. Chastain üniforması giymiş bir düzine iri yarı köle kılıçlı asker orada nöbet tutuyordu; önceki sayının üç katı

önceki sayının üç katı. Marki'ye başlarıyla selam verdikten sonra, kapıları açtılar ve ötesinde bekleyen uçuruma giden merdiven ortaya çıktı. Nicolette yutkundu ve karanlığa bakakaldı.

"Sen, Mama'nın Ebedi Kral'ın sarayındaki elçisiydin, değil mi?"

Gözlerini kırptı, dikkati bir kez daha keskinleşti. "Evet."

"San Maximille Savaşı'nda vardın. Aziz kızını geri aldığında."

"Evet. O, sevimli bir küçük canavardı. Aramızda kalsın, oldukça oburdu. Ama... şatoda bulunduğum süre boyunca, savaşı gerçek anlamda *görmedim*, amca. Dediğim gibi, tüm o çığlıklar ve gübreyle dolu pantolonlar midemi bulandırıyor." Kırmızı dudaklar, şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben diplomasi içinde ziyafet ve sevişme kısmını tercih ederim. Senin gibi." "Kestrel, annemden önce gümüş azizi yakalarsa ne yapar sence?

yakalarsa ne yapar sence?"

"O, babasını öldürdü, amca. Kız, onun kalbini dişleriyle parçalayacak."

Tarihçi başını salladı. Nicolette karanlık kapıya, onun ötesindeki merdivenlere baktı.

"Sana eşlik edeceğim. Aşağıya." Yutkundu. "Eğer istersen."

"Gerek yok. Ama teklifin çok nazik, tatlı yeğenim." Nicolette gülümsedi ve onun yanağına öpücük kondurdu. "Aile ne için vardır ki?"

Sonra onu bırakıp, fresklerle süslü büyük salonlardan aşağı süzüldü ve tarihçi şatonun derinliklerine doğru uzun ve zorlu bir yolculuğa başladı. Gümüş aziz onun özel bölgelerini yakmadan *önce*, o labirentten geçmek uzun bir yolculuktu, ama şimdi her adım bir işkenceydi, annesinin bir düzine kölesi arkasında zorlukla yürüyordu, hiçbiri yardım etmeyi teklif etmiyordu. Acı, başarısızlığının uygun bir cezasıydı, bunu biliyordu ve bir parçası Margot'un lütfunun ışığına geri dönmeyi arzuluyordu. Yine de yanağı, Margot'un vurduğu yerden hala ağrıyordu.

Sana sonsuzluğu verdim, Jean-François. Onu akıllıca kullan.

"... Dario?"

Marki durdu ve koridora baktı. Koridorun sonunda büyük taş kapılar, gümüş zincir ve garip bir şekilde, yakışıklı genç sevgilisi bekliyordu. Köle korkuyla irkildi ve

tarihçi ve arkadaşlarına döndü, elini göğsüne bastırdı. Ama Jean-François'yı gördüğünde, dudaklarında hayranlık dolu bir gülümseme belirdi.

"Efendim," diye iç geçirdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"İmparatoriçe'nin size Liathe'nin hikâyesini yazmanızı isteyeceğini biliyordum, Efendim. İçeride tarihiniz, taze mürekkep ve kalem ve sıcak bir şişe sizi bekliyor. Tam da sevdiğiniz gibi."

Jean-François koridorda topallayarak yürüdü ve kölenin önünde durdu. Uzun siyah saçları ve koyu renkli gözleri olan delikanlıyı inceledi ve bir elini yanağına koydu.

"Sen olmasan ne yapardım, aşkım?"

"Meline için üzgünüm, efendim. Size uzun yıllar hizmet ettiğini biliyorum." Jean-François'nın elini tuttu ve parmak eklemlerini nazikçe öptü. "Sadece size aynı sadakatle hizmet edebilmeyi diliyorum."

"Sen iyi bir delikanlısın. Bana iyi ve sadık hizmet
ediyorsun." Gözlerini kırpıştırdı ve Nordling'in
gözlerine baktı. "Nereli olduğunu söylemiştin?"

"Hiç sormadınız, efendim." Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Aslında bana ismimle hitap etmeye daha yeni başladınız. Ama ben Madeisa'da doğdum. Bir avcının oğluyum."

"Viscontessa Nicolette seni Sūdhaem yolunda bulduğunu söylemişti?"

"Kaçtık. Yiyecekler çok azaldığında. Viscontessa'nın beni kurtardığı için minnettardım, ama... beni *sana* verdiği için daha da minnettarım." Sıcak dudaklar parmak uçlarını dolaştı, nefes alırken dişleri yumuşakça ısırdı, "Daha sonra sana gelebilir miyim? Güneş doğduğunda?"

Jean-François yüzünü buruşturdu, acı hissi ona alt tarafının durumunu hatırlattı.

"Bugün olmaz, aşkım. Yapmam gereken işler var."

Tarihçi bir hareketle köleye kenara çekilmesini işaret etti. Zincir çoktan açılmıştı ve Jean-François annesinin haydutlarına başını sallayarak onları kapılara yönlendirdi. Taş levhalar genişçe açıldı ve ötesinde derin, soğuk bir mağara bekliyordu. Tarihçi, su kenarında bekleyen deri koltuğu, Chastain kurtları ve ayları kabartmalı bir tabakla donatılmış masayı gördü. Yeşil camdan bir şişe, altın bir kadehin yanında duruyordu, tarih kitabının pirinç ciltli sayfaları,

kimyasal küre karanlığı aydınlatıyordu. Ve o zayıf ışığın kenarında, o kara suların diğer tarafında, o bekliyordu.

"Dışarıda kalabilirsiniz, Kaptan. Çağırırsam gelin."

Baş haydut selam verdi, yara izli kaşlarının altında soğuk mavi gözleri parladı. "Özür dilerim. Ama İmparatoriçe her zaman size eşlik etmemizi emretti, Marki."

Buna alaycı bir şekilde güldü ve genç Dario'ya baktı.

"Peki o zaman. Bu işi bitirelim, olur mu?"

Köle ordusu, ağır adımlarla, ellerinde yanan meşalelerle önden yürüdü. Jean-François, gözleri önündeki karanlığa dikilmiş, yavaşça onları takip etti. Onu görebiliyordu, karanlığın içinden bir yılan gibi kıvrılarak çıkıyordu. Koltuğuna yavaşça oturdu, bacak bacak üstüne atarken yüzünü buruşturmamaya çalışarak, onun mürekkep siyahı gözlerine baktı.

"Günaydın, M^lle^Castia."

"Günaydın, Marki."

Celene kusursuz bir reverans yaptı, kırmızı frak ceketinin eteği hışırdadı. Yüzü karanlıkta solgundu, uzun siyah saçları küçük ama mükemmel gülümsemesini çerçeveliyordu.

"İyi görünmüyorsunuz."

Jean-François masadan kitabını kaldırdı ve dikkatlice kucağına koydu.

"Sizi temin ederim, mademoiselle, sağlığım yerinde." "O halde rahatladık."

Dario şişeyi kaldırıp kadehini doldurdu, hala sıcak olan kanın kokusu havayı doldurdu. Celene titredi, kurumuş dili kül rengi dudaklarından kaydı. Ama siyah bakışları, ellerinde meşalelerle kıyı şeridindeki kölelere kaydı. Ayaklarının altındaki taş hala lamba yağıyla kaygandı, paltosu ve botları lekelenmişti.

"Yeni yüzler görüyoruz. Delphine ve diğerlerine ne oldu?" Jean-François kanı yudumladı, boğazını temizledi. "Augustin Savaşı Augustin Savaşı sona erdi. Ebedi Kral, genç Dior'un dönüşümü karşısında geri çekildi, şirketiniz güvende. Şimdilik. Ama Bilge Oleander'in İmparatoriçe Isabella tarafından öldürüldüğünü ve Kurtarıcı'nın Kılıcı'nın *lanetli* kardeşine verildiğini öğrendikten sonra ne oldu?"

"Lanetli mi?"

Celene, onun ses tonuna başını eğdi, sırıtışı kayboldu. "Sevgili Gabriel'im yaramazlık mı yaptı?"

Kadeh, titrek elinden fırlayarak taşa çarptığında *ses çıkardı*. Tarihçi, kükreyerek sandalyesinden yarı kalkarak kitabının sayfalarını tokatladığında kan sıçradı.

"*Sevgili Gabriel'in* seni burada *ölüme* terk etti. Ve eğer istersen, dilini kontrolsüzce dolaştırmaya devam et! Bu gece soğuk kemiklerime işliyor, M^lle^Castia, ve senin *küllerin* üzerinde ısınmaktan daha fazla hoşuma gidecek bir şey yok!"

"O da sana ihanet etti."

Gülümsemesi soldu, siyah gözlerinde bir parça hüzün belirdi. "O bu konuda çok başarılı, değil mi?"

Jean-François, öfkesini yatıştırmak için birkaç saniye bekledi ve kravatının ipek kumaşını düzeltti. Beyaz bir güve kimyasal küre etrafında dönüyordu, o da onu uzaklaştırdı, şişeyi uzattı ve dudaklarına bastırdı. Kan, öfkesini yok edecek, acısını dindirecek kadar sıcaktı. Titreyerek yuttu, en basit şeylerde bile zevk bulunabileceğini bilmek onu rahatlattı.

Şişeyi indirip dudaklarını yaladı ve iç geçirdi. "Bu konuda *çok* iyi."

"Şimdi belki onu neden nefret ettiğimizi anlıyorsunuz, Marki."

Gözlerini kaldırdı ve Liathe'nin gözlerinin şişeye sabitlendiğini gördü.

"Bir içki ister misin?" diye sorduğunu duydu.

Celene yutkundu ve titremeyi zar zor bastırdı. "Hayır demeyiz."

Cam, aralarındaki cıvıl cıvıl uçurumun üzerinde parıldıyordu. Son Liathe'nin eli hızlıca hareket ederek şişeyi havadan yakaladı. Titreyerek, *inleyerek,* şişeyi dudaklarına bastırdı. Jean-François, uzun ve kalın bir yudum alırken boğazının hareketini izledi.

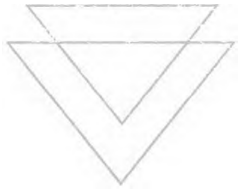
"Bana hala yaralarınızın ne olduğunu söylemediniz, mademoiselle. Cinayetin izleri cildinizden tam olarak nasıl silindi?"

Celene şişeyi indirdi, başını geriye atarak titredi. Uzun bir süre, yüzü gökyüzüne dönük, kirpikleri yanaklarında titreyerek oturdu. Ama sonunda çenesini indirdi ve o dipsiz gözleriyle ona baktı.

Ve gülümsedi.

"Sabırlı ol, soğukkanlı."

II
TANRI'YA DAHA YAKIN

"AUGUSTIN SAVAŞI'ndan bu yana yedi hafta geçmişti; kuşatılmış şehir bu günleri hiç beklemiyordu. Yedi hafta içinde yıkılan surlar onarıldı, ölen oğullar ve kızlar gömüldü, yeni askerler eğitildi. Yedi hafta boyunca, Sonsuz Lejyon'a karşı kazandığımız zaferi ve bunu mümkün kılan kadını kutladık. Ama bu süre içinde, karanlık gökyüzünden gri karlar yağmaya başladı, Béni Nehri yavaş yavaş dondu, kış Elidaen'e geri döndü.

"Hepimiz onunla birlikte kimin geri döneceğini biliyorduk.

“Prièdi günüydü ve Cathédrale de Lumière'de ayin yapılıyordu. Elbette ayine katılamazdık — Elidaen'deki tüm kiliseler arasında o yer en kutsal yerdi ve ayrıca Ölüler, Augustin'de serbestçe dolaşmaya bırakılmıyordu. Anne Maryn ve ben, Château Impérial'in batı kanadında, küçük *bir* Engizisyon ordusunun gözetiminde "misafir" olarak tutuluyorduk. Ama o gün yüksek bir pencerenin önünde durup aşağıdaki manzaraya hayranlıkla bakıyorduk: On binlerce Augustin vatandaşı, şimdiye kadar inşa edilmiş en büyük Tanrı evinin önündeki, karla kaplı soğuk Rive Cœur meydanında toplanmıştı.

“O katedral bir *harikaydı,* Marki. İç mekanının ihtişamından mahrum kalsak bile, ona bakarak Tanrı'ya daha yakın hissetmekten kendimizi alamazdık. Augustin'in kalbindeki büyük meydanın karşısında yükseliyordu — doğu kanadının efendisi, batıda ise Château Impérial vardı. Bu, dahi Albrecht'in eseriydi; her bir kule ve uçan payanda, cennete bir ilahiydi

Cennete bir ilahiydi. Temelleri taştan yapılmıştı, ancak tasarımcısının amacı, mümkün olduğunca çok Tanrı'nın ışığını içeri almakti. Ve böylece, Cathédrale de Lumière, çoğunlukla taştan değil, *camdan* yapılmış bir mucizeydi.

"İncil'den sahneleri tasvir eden devasa pencereler, gökkuşağının tüm renkleriyle boyanmış, saf altın camdan yapılmış güzel bir kafesle desteklenmişti. Lashaame ve Raa çevresindeki dağlardan çıkarılan bu malzeme, imparatorluktaki en nadir ve en değerli malzemeydi ve genellikle en üst düzey evlerdeki sanat eserleri için ayrılırdı. Ancak başkentlerinde, Augustin İmparatorları inanılmaz bir servet biriktirmişlerdi ve bu serveti, Yüce Tanrı'ya layık bir ev inşa etmek için kullanmışlardı. İçerideki figürler, bizim ölü gözlerimize bile bulanık görünüyordu, ancak camların arkasından, beyazlar içindeki küçük bir figür seçebiliyorduk; Pontifex'in kendisi, ayini yönetiyordu. Her zamanki gibi, imparatorluk sarayı toplanmıştı ve onları göremesek de, Dior ve Reyne'nin aralarında oturduğunu biliyorduk.

"Büyük malikane binaları kalabalık meydanı çevreliyordu ve meydanın ortasında, Elidaen'in ilk imparatoru ve Augustin Hanedanı'nın patriği olan Yedinci Şehit Maximille'in heykeli yükseliyordu. Beyaz mermerden oyulmuş heykel, kaldırılmış yumruğunda uzun bir kılıç ve boynunda bir çark taşıyordu. On beş metre yüksekliğindeki heykel, çocuklarının inşa ettiği şehrin koruyucusu olan bir tek boynuzlu atın üzerinde yükseliyordu. Ayaklarının etrafında, bir melek sürüsü gibi şekillendirilmiş büyük çeşmeler vardı. Ellerindeki vazolardan su akarak heykelin kaidesinin etrafındaki geniş havuzu dolduruyor ve oradan dışarıya akıyordu. Bu tek çeşme, Rive Cœur sokaklarından geçen beş büyük kanalın kaynağıydı.

"Pencerenin önünde durup, yükselen rüzgarda uzaktan gelen ilahileri dinledik. İmparatoriçe Isabella'nın emriyle bize verilen yeni giysiler giymiştik. Kaliteli deriler, ipek gömlekler, saf altın düğmelerle süslenmiş *muhteşem* kırmızı fraklar. Ama en güzeli, kendi ellerimizle yeniden boyadığımız kırmızı ipek bir fular ve yeni porselen bir maske yüzümüzü ve boğazımızı örtüyordu. Siyah çerçeveli gözler ve testere dişi gibi bir gülümseme, neredeyse bizim gerçek sırıtışımız kadar korkunçtu.

"Voss neden saldırısını bıraktı?"

“Haftalarca kendime bu soruyu sormuştum ve tüm sessiz merakıma rağmen, hala cevapsız kalmıştı. Yanımızdaki küçük figüre bakarak

sonunda yüksek sesle sordum.

"Fabién zafere bu kadar yakınken neden geri çekildi?" Anne Maryn sessiz kaldı, gözleri katedrale sabitlenmiş,

parmakları birbirine dolanmış halde. Maergenn'deki gardıropları yağmaladıktan sonra, bu kadar eski bir yaratığı genç bir kızın kıyafetleriyle giydirmek garip gelmişti, ama şimdi Maryn'in eski kıyafetlerini tercih etmediğimizi merak ediyorduk. Priori'miz de bizim gibi, imparatorluk terzilerinin isteği üzerine dikilmiş yeni giysiler giymişti: kutsal bir başrahibenin sert siyah cüppesi ve güvercin beyazı başörtüsü, abanoz rengi gözleri olan çocuğun vücudunu sarmıştı.

"Gerçekten de *Rahibe* Maryn. "'Priori?' diye fısıldadık.

Maryn başını eğdi ve tekerlek işareti yaptı, duasını mırıldanarak bitirdi. Ve sonunda, o dipsiz siyah gözlerini bana çevirdi.

"Akıllıca sordun, Liathe. Son haftalarda biz de bunu düşündük."

"Tatmin edici bir cevap buldunuz mu? Bizim için hiç mantıklı gelmiyor."

"*Bizim gelişimiz kesinlikle bir rol oynadı. Charbourg'daki haçlı seferinden sonra Fabién, inancımızın yok olduğunu düşündü. Yüzyıllar boyunca Illia'nın hayalini yok etmek için çabaladı ve başarısız olduğunu öğrendiğinde kesinlikle büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştır*."

"'Ama Bakire sahip olduğu sayı üstünlüğünü kullanmış olsaydı, bizi o anda yok edebilirdi. Yine de babası ona geri çekilmesini emretti. Neden?'

"Dior, diye düşünüyoruz. Onun Fiáin dahtr olduğu ve cennetin varisi olduğu gerçeği, Voss tarafından bile öngörülememişti. Kestrel saldırıya devam etseydi, Dior zarar görebilir miydi? Hatta öldürülebilir miydi? Fabién kehaneti biliyor. Bizi durdurmak için Maidsfeast'e kadar zamanı olduğunu biliyor. Sabırlı biridir ve her zaman *Kutsal Kase'yi canlı olarak ele geçirmek istemiştir*."

"Buna başımızı salladık; bizi sürekli kemiren bir soru daha vardı.

"Ve hala *nedenini* bilmiyoruz."

"Nedeni önemli değil, Liathe. Ona asla *sahip olamayacak*." Maryn gökyüzüne baktı, donmuş gri kar taneleri pencereye düşüyordu. *"Voss'u dert etme. Kış bir kez daha geldi ve Fabién yakında güçlenerek geri dönecek. Artık tüm düşüncelerimiz ve irademiz Dior'un tahta çıkmasını sağlamak için kullanılmalı*."

"Başımızı salladık, gözlerimiz fırtınanın süpürdüğü gökyüzüne dikilmişti. Hala kehanete inanıyorduk — Dior'un yaptıklarını gördükten sonra, San Michon Kutsal Kase'ye olan inancımız her zamankinden daha güçlüydü. Ve hala, oğlunun hayalini gerçekleştirerek, cenneti ve dünyayı birleştirerek, Tanrı'nın ruhlarımızı haklı bulacağı fikrine umutsuzca sarılıyorduk.

"Phoebe'den haber var mı?"

"Yolculuğu zorlu geçti. Foulbloodlar kontrolsüz bir şekilde topraklarda dolaşıyor. Ama sonunda San Maximille'i görebilecek mesafede. Kutsal Kılıç yakında bizim olacak."

"Kurtuluşa bir adım daha yaklaştık."

Maryn başını salladı. *'Yine de on bin fersah uzaktayız. Dior, İmparatoriçe Isabella ile onun tahta çıkışını henüz konuşmadı bile*.'

“O zaman iç çekip başımızı eğdik.

"O denedi. Isabella'nın önceliği, surlarını onarmak ve ordusunu yenilemekti. Birlikte ayine katılıyorlar, ama Grail, Isabella ile yalnız konuşma fırsatı bulamıyor. İmparatoriçe'nin Dior'a tam olarak güvenmediğini düşünüyoruz. Ya da bize." Yıkılmış dudaklarımızı yaladık, sesimiz yumuşadı. "Ve Dior'un kendi sorunları var. Duskdancer olma fikri onun için başa çıkması zor bir durum. Ve soyunu öğrendiğinden beri, Reyne ile arasındaki ilişkiler... tahmin edebileceğiniz gibi gergin."

"Daha iyi hayal edebildiğim şey, başarısız olursak bizi bekleyen ateşler," diye tısladı Maryn. *"Çocukça melodramlara vakit yok. Geleli yedi* hafta *oldu ve artık Grail'in* denemesi *yeterli değil. Güney eyaletlerinden yeni birliklerle ilk sancaklar geldi ve İmparatoriçe bu gece lordlarını karşılamak için bir ziyafet veriyor*."

"… Dior'un bu konuyu kamuoyunda gündeme getirmesini mi istiyorsun?"

"Eğer Isabella ile tek başına konuşamıyorsa, başka ne seçeneğimiz var ki? Keşke Grail'in etrafındakilerin iradesini kolayca büküp bu işi halledebilsek. Ama Isabella ve ev halkının içtiği her kadeh en saf gümüşten yapılmış ve Dior'un maiyetinden onun kanını içen herkes artık köleliğe karşı bağışık."

“Buna şaşırdık. Wulfric köleler tutmuştu — Grail'in izlerini aramak için kırsalda dolaşan avcılar hepsi ona bağlıydı. Ama ...

"Sen... onun ekibinin üyelerini köle yapmaya mı çalıştın?"

“Tiyatral davranışlarına son ver, Liathe. *Yüce Olan'ın iradesini yerine getirenler, gök kubbenin altındaki herkesten daha özgürdür*. *Ve Tanrı'nın ateşiyle dolu bir kalpte günah için yer yoktur*.” Maryn düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. *“Ancak Kan olmasa bile, etkiyi kullanabileceğimiz başka yollar da var. Ve sen de onlardan birisin*.”

"… Ben mi?"

"Dior sana güveniyor, Liathe. Seni çok seviyor. Tekerlekler dönmeye başladı. Dior sana danışmaya geldiğinde, onu sadece *tahtın yönüne doğru yönlendirmelisin*."

"Tekerlekler, ne..."

“Sen Tanrı'nın sadık ve gerçek bir hizmetkarısın, evlat. *Senin içindeki bağlılığı görüyoruz, cennetin ateşi kadar şiddetli. Wulfric seni yanına aldığında, inancının ne kadar parlak yanacağını biliyor muydu acaba? Onun yerine geçmen için seni seçmesinin nedeni bu mu acaba*?

“O anda bir buz parçası karnımızı deldi, siyah cam gibi gözler bizimkilere delici bir şekilde baktı.

"*Celene, ona ne yaptığını biliyoruz*."

Maskelerimizin arkasında çenelerimiz sıkıldı, dışarıda yağan kar durmuş gibi görünürken ani bir korku damarlarımızı sardı. Annenin kadar güçlü bir zihinden günahımızı saklayabileceğimizi ummanın aptalca olduğunu biliyorduk. Ama şimdi sırrımız açığa çıkmıştı, en kötüsünden korkuyorduk, tırnaklarımız avuç içlerimizi kanatana kadar ısırıyorduk. Yine de Maryn, Dún Maergenn'in altında yaptığı gibi bize saldırmak yerine, tüyler kadar nazikçe ellerimizi tuttu.

"*Huzurlu olun. Kardeşimizi yok etmediniz, onu* kurtardınız*. Wulfric her zaman narin bir çiçekti, Celene. Charbourg'un düşüşünden sağ kurtulan dördümüz arasında en genci oydu. En... insan olanı*."

"O bir canavardı," diye tısladık.

"Öyleydi. Ama kötülük yapan biziz."

"... Kötü olmamak için."

"Hepimiz canavarız, Liathe. Yüce Tanrı'nın tasarımı böyledir ve sen buna sadık kaldın. Dior'u vahşi doğada bulan kimdi? Onu cehennem ateşinden ve savaştan kurtaran kimdi? Bu anı herkesten daha çok isteyen, yanan, kanayan, inanan *kimdi? "* Ellerimi sıktı, gözlerini gözlerime dikti. *"*Sen *vardın*, *Celene. Verdiğin ve çektiğin her şey, işlediğin her günah, döktüğün her damla kan bu ana götürdü bizi. Kurtuluşumuzun anına! Ve akıl hocanı öldürerek, onun layık varisi olduğunu kanıtladın. Yapılması gereken her şeyi yapabilecek kadar yetenekli olduğunu*."

Maryn başını salladı, siyah gözleri hayranlık ve şaşkınlıkla parlıyordu.

"Bizim ilk üyemizle yürüdüm. *İnancımızın en büyüğüyle. Ve sana yemin ederim ki, çocuk: büyük Illia bile seninle gurur duyardı*."

Korkum kayboldu, yerini onun övgüsünün coşkusu, verdiğimiz ve kaybettiğimiz her şeyin takdir edilmesi aldı. Aylarca Maryn'in suçumuzu ortaya çıkarmasından korkmuştuk. Ben Wulfric'in yeminli öğrencisiydim ve ihanetim, ne kadar hak edilmiş olursa olsun, korkunç bir şeydi. Ama ceza yerine, bana ... övgü kazandırdı.

"Sen acımasızsın, Liathe. *Merhametsiz. Cesursun. Ve bu şehirde belki bizler hariç herkesten daha iyi biliyorsun, bu yarışmada riskli olan şeyleri*."

"Gök kubbenin altındaki her ruh."

"*Aynen öyle*."

"Onları kurtaracağız, anne. Hepsini kurtaracağız."

"*Öyle dua ediyoruz. Tanrı'nın izniyle, artık çok uzun sürmeyecek. Sekiz yüzyıldan fazla bir süredir bu yükü taşıyoruz, çocuğum. Bu bedenin, bu* hayatın *içinde hapsolmuşuz.*"

“Biraz şaşkınlık içinde gözlerimizi kırptık. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, Maryn çoğunlukla İnançtan bahsetmiş, kendinden neredeyse hiç bahsetmemişti. Ama şimdi sesinde o kadar büyük bir keder ve yorgunluk duyuyorduk ki, bir an ağlayacak sandık.

"Senin için kolay olmamıştır," diye mırıldandık. *"Hayır*."

Maryn küçük ellerine baktı ve iç geçirdi.

"Bir zamanlar biz sadece öfkeydik, Celene. Ruhumuzu karanlığa, amacımızı hiçliğe kaynatıyorduk. Hayal edebiliyor musun? Öfkeyi? Güçsüzlüğü? Yirmi, elli, seksen yaşındaki bir kadın, bu çocuğun bedeninde hapsolmuş? Sonsuza kadar küçük? Sapıkların şehveti ve çocuksuz annelerin yiyip bitiren ağızları dışında, sonsuza kadar istenmeyen? ' O başını salladı. *‘Bizi ayakta tutan tek şey Tanrı'ya olan inancımızdı. Seni ayakta tutan da aynı şey. Biz akrabayız, sen ve . Sadece zihnen değil, ruhen de aynıyız. Ve bu son nefesimizde tökezlemeyeceğiz.* Kurtuluşa *çok yaklaştık*, *Celene. Çok yaklaştık. En karanlık saatlerde, yapılması gerekeni yapman için sana güvenebilir miyiz?*

"O zaman onun küçük ellerini sıktık, ölü kalbimizde imanın ateşi yanıyordu.

"*Elbette* yapabilirsin, anne."

"Véris, çocuğum." O, sonsuzluk kadar derin bir gülümsemeyle, "*İnancını koru.*
Yargı Günü geliyor."

Wulfric'in bize bu sözleri fısıldadığını hatırladık. Ağzımızda, ellerimizde, kırık kalbimizden sızan kan. Ama sanki bu karanlık düşüncelere cevap olarak, bir şarkı fırtınanın süpürdüğü gökyüzünü yırttı — altın cam kulelerden gelen çanların senfonisi, ayinin bittiğini haber veriyordu. Meydanda bir çığlık yükseldi, orada bulunan insanlar öne doğru kayarak, katedral merdivenlerindeki muhafız ordusunu aşıp görmek için uzandılar. Büyük kapılar ardına kadar açıldı, meydandaki herkes bıçak sırtında duruyordu. Ve kalabalığın içinde, yalnız bir çocuk ağlıyordu.

"Kutsal Kase!

Dior, Cathédrale de Lumière'den çıktı ve büyük merdivenin tepesinde durdu. Geçmişteki karlar kadar beyaz, güzel bir elbiseyle göz kamaştırıcıydı. Kül rengi saçları, bir hizmetçi gibi omuzlarına dökülüyordu, boynundaki tek bir altın halka dışında vücudunda hiçbir mücevher yoktu. Prenses á Maergenn ve Joaquin Marenn onun yanında duruyordu, Reyne evinin zümrüt yeşili ve kurtları ile örtülmüştü, avcı çocuğu ise yeni koyu renkli giysileriyle bir avuç şeytan kadar yakışıklı görünüyordu. Dior'un diğer yanında ise imparatorluk altınlarıyla örtülü İmparatoriçe Isabella duruyordu ve elini sallayarak Kutsal Kase'yi sunuyordu.

"Augustin'in Kurtarıcısı!"

"Tanrı'ya şükürler olsun!" diye bağırdı kalabalık.

"Tanrı seni korusun, evlat!" "Cennetin Avcısı!"

"Kutsal Kase'nin Leydisi!"

"Herkes onu seviyordu, her gülümsemede bağlılık yazıyordu ve biz bunun nedenini çok iyi biliyorduk. Augustin Savaşı'ndan sonra, tüm şehir onunla ilgili söylentilerle doluydu; Demir Bakire'nin elini kesen dişi kurt, Kurtarıcı - evet, *Kurtarıcı*, ona bu adı verdiler, Marki - şehri kıyametten kurtaran kişi. Ama Sonsuz Kral'ın geri çekilmesinden sonraki haftalar boyunca, Dior, Unbound'uyla sokaklarda dolaşmış, şafaktan gün batımına kadar çalışmıştı.

Rive Nord ve Sud'daki yıkım korkunçtu, halkın ödediği bedel ise daha da ağırdı. Her gece bunun bedelini görebiliyorduk — cildi mum gibi solmuş, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu — ama yine de onlar için kanını akıtmıştı, tıpkı o rıhtımda Maergenn Savaşı'nın kurbanları için kanını akıttığı gibi.

Maergenn Savaşı'nın kurbanları için kanını akıttığı gibi. Augustin'e geldiğinde, Dior Sonsuz Lejyonu geri püskürten kızdı. Ama şimdi, vatandaşları onu yaralı ve sakatları iyileştiren, hırpalanmış ve kırılmışları onaran kişi olarak görüyorlardı.

"Yıkım değil, kurtuluş.

"Son değil, başlangıç.

"Dior parçalanmış sol elini kaldırdı ve bizler hayranlıkla tüm şehrin onu taklit ederek kollarını kaldırıp işaret parmaklarını ve başparmaklarını uzattığını izledik. Onları kötülükten kurtaran kadına hayranlıkla birleşen bir insan denizi.

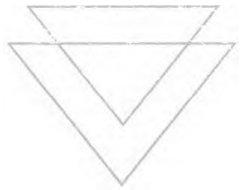
"Onu tapıyorlar," diye fısıldadı Maryn. "*Ve haklılar da. Yakında, Cennetin Varisi hepsini karanlığın acımasız elinden kurtaracak*."

“Başımızı eğip, öyle olmasını dileyerek dua ettik. Kurtuluştan henüz çok uzak olduğumuzu biliyorduk — Kurtarıcı'nın kılıcı hala sefil kardeşimizin elindeydi, Dior'un tahta çıkışı da hiç de kesin değildi. Ama o insanları hayranlıkla birleşmiş halde görünce, boğulmuş güneşe bakarak, ruhlarımızda kurtuluşun yakında geleceğini bilerek, kendimi neşelenmekten alıkoyamadım.

"Bu kararmış peçe kalkacak."

III

BEDEL

"Sarhoşluk için uygun bir terim nedir, Marki?" Jean-François gözlerini kırpıştırarak kitabından başını kaldırdı.

"*Uygun* bir terim mi? *Sarhoşluğun* bir sorunu mu var?" "Bizim amacımız için, belli bir şey eksik... je ne sais quoi."

Son Liathe, ona verdiği şişeden bir yudum daha aldı, parmaklarını dudaklarına sürerek gözlerini kırptı. Tarihçi bir kaşını kaldırdı.

"Sizi uyarmalıydım, M^lle^Castia. Kölecilerime genellikle benim için kan vermeden önce bir şişe şarap içiririm. Kanın akışını hızlandırır. Korkarım bu sizin başınızı döndürmüş olabilir."

"Oh." Celene, neredeyse boşalmış şişeye gözlerini kısarak baktı. *"Oh*." "Daha önce hiç sarhoş oldun mu?"

"Bir kez. O... pek de gurur duyduğum bir an değildi."

Tarihçi, imparatorluğun en tehlikeli katilinin, sanki başkasının elleriymiş gibi uzattığı ellerine bakmasını izledi. Ve istemeden de olsa güldü. "Sanırım aradığınız kelime *'sersemlemiş'* mademoiselle."

Celene başını salladı. "Çok kaba."

"Belki de *'sarhoş'*?"

"Bu, 'boktan'dan tam olarak nasıl *daha az* kaba oluyor?"

"*Sarhoş*? *Çürümüş*? *Düzensiz*? *Sarhoş*? *Tamamen sarhoş*? *Lord gibi sarhoş*? *Off one's tits*?"

Son Liathe parmaklarını şıklattı. Jean-François'yı işaret ederek başını salladı.

"O. Mükemmel."

Botuyla şişeyi itti ve kaşlarını çattı. "Dior kafayı bulmuştu."

Tarihçi alaycı bir şekilde güldü ve Celene hikayesine devam ederken yeni bir sayfaya geçti.

"O geceki ziyafet oldukça iyi başlamıştı. Hepimizin gördüğü en görkemli salonda düzenlenmişti. Duvarlar yine altındandı ve başımızın üzerindeki altın cam avizelerde asılı olan binlerce kimyasal küreden gelen ışığı yansıtıyordu. Opus Grande'den gelen altı usta şarkıcı, asma katta çalıyordu ve hava sohbetler, kahkahalar ve güzel şarkılarla doluydu. Beş büyük masa kırmızı kadifeyle örtülmüş, altın heykeller ve hollanfel asmalarıyla süslenmişti. Altıncı masa diğerlerine paralel olarak yerleştirilmiş, kraliyet ailesi ve maiyeti için ayrılmıştı.

"İmparatoriçe'nin vasalları, Elidaen'in güney bölgelerinden çağrılan taze birliklerle Augustin'e gelmişti. Şehrin tüm soylu aileleri onları karşılamak için davet edildi ve tüm davetler kabul edildi. Herkes, Demir Bakire'nin sağ elini ısırmış, hastaları ve ölmek üzere olanları iyileştirmiş ve Augustin halkının tamamını umutsuzca, tamamen kendisine aşık etmiş olan kızı görmek istiyordu.

"*La demoiselle du Graal*.

“Anne Maryn ve ben törene katılmadık — her kapıda kutsal su çeşmeleri vardı, görünen her eşya gümüştü. Ayrıca, cesetlerin kaliteli insanlarla birlikte oturması uygun *olmazdı*. Ancak Dior, İmparatoriçe'nin altındaki masada onur konuğu olarak yer aldı, kaptanları da yanında oturuyordu: Joaquin Marenn, kırmızı kollu koyu renkli ceketiyle göz kamaştırıcıydı ve Reyne á Maergenn, Lands Low and High Prensesi, zümrüt yeşili omuzları açık bir elbiseyle süslenmişti. Birkaç Unbound da oradaydı; Callumlar, Sherrodlar ve Liamlar, Dior'un yanından hiç ayrılmıyorlardı. Ama onun armasıyla kaplı kaba tabardlar, en kaliteli kumaşlarla değiştirilmişti ve arması artık tebeşirle değil, gümüş iplikle işlenmişti.

“Dior, soluk saten kumaştan yapılmış güzel ama sade bir elbise giymişti. Kül rengi bukleleri omuzlarından aşağıya kadar uzanacak kadar uzundu ve kelebeğimiz onların altında saklanmıştı. Tek süslemesi, iyi gizlenmiş dekoltesinin üzerine asılı altın tekerlek idi. Sonuç olarak, o iffetli ve kutsal bir erdemin resmini yansıtıyordu ve bu pozda hayal edebileceğiniz kadar rahattı.

"Daha fazla şarap."

“Bir saat boyunca bu şekilde devam etti ve Grail, kadehini onun burnunun dibinde sallarken, ona hizmet eden sayfa çocuğu açıkça şüpheli görünüyordu. Kadeh altından yapılmıştı — diğer tüm konukların aksine, Dior gümüşten içemezdi. Reyne ve Joaquin, genç delikanlı kadehi tekrar doldururken endişeli bir bakış değiştirdiler.

"Emin misin ki..."

"Ona da bir tane daha," dedi Dior, Reyne'nin kadehine başını sallayarak.

Joaquin boğazını temizledi. "Dior, ben kraliyet ziyafetlerine pek alışkın değilim, ama tahminimce, kendi kusmuğunun içinde bayılmak pek de şık bir şey değil."

"Ona bir sürahi *getir*," dedi Dior, sayfa çocuğuna bakarak.

"Gergin olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Reyne. "Maryn ve Celene'in sana İmparatoriçe ile konuşman için baskı yaptığını biliyorum. Ama Isabella'ya onun *tahtına* ihtiyacın olduğunu söylemeden önce sarhoş olup sendelemek en akıllıca plan mı, emin değilim."

"Neden içtiğimi sanıyorsun?" Dior kadehini bir dikişte içti ve yüksek masaya doğru baktı. "Ona sormak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum, Reyne. Gabe her zaman, çığlıklar başladığında seni ayakta tutacak cesaretin bir yudum içki kadar değerli olduğunu söylerdi."

Grail kadehine baktı ve içinden gelen bir iç çekişle içini çekti.

"*Tanrım,* keşke o da burada olsaydı."

"Phoebe yakında dönecek," dedi Reyne. "Gabriel onun yanında, ben..." "İyi misiniz, M^{lle}Lachance?"

“Soru, kraliyet masasından geldi,
konuşmaların ve minstrellerin şarkılarının üstüne çıkacak kadar yüksek bir sesle duyuldu. Podyuma bakarak, Dior kendini Philippe de Augustin'in soğuk safir gözlerine bakarken buldu. Yakışıklı genç prens,

altın kadife bir ceket giymişti. Annesinin sağında, Isabella'nın solunda oturuyordu. İmparatorun yüksek koltuğu her zamanki gibi boştu.

"Harikayım, Majesteleri." Dior kupasını tekrar uzattı. "Sorduğunuz için teşekkürler."

Philippe, sayfa çocuğunun başka bir sürahi getirip içki doldurmasını izledi. Vatandaşların çoğunun aksine, genç prens Kutsal Kase'yi çevreleyen kutsal coşkuya büyük ölçüde bağışık olduğunu kanıtlamıştı. Dior mucizeler yaratmasına rağmen, alacakaranlık dansçıları ve vampirlerle de arkadaşlık ediyordu ve prens ikisine de pek ilgi göstermiyordu. Dahası, Dior sarayda iktidarda temel bir değişimi temsil ediyordu ve gök kubbenin altında iktidar değişimlerinden hoşlanmayan bir tür varsa, o da *zaten* iktidarda olanlardır.

"Ziyafetimiz hoşunuza gidiyor mu?" diye sordu Prens.

"Çok lezzetli, teşekkürler. Daha önce gerçek şarap içme fırsatım pek olmadı."

"İsterseniz fıçılarda da getirebiliriz."

Dior bu iğnelemeyi görmezden geldi ve Joaquin'e düşünceli bir bakış attı. "Belki bir kova? Daha sonra *modaya uygun* olmadığımda işime yarayabilir."

"Gösteriyi sabırsızlıkla bekliyorum," diye cevapladı Philippe, dudaklarını kıvırarak. "Acaba..."

"Arayışınız nasıl gidiyor, M^{lle}Lachance?"

“Müzisyenler çalmaya devam ettiler, ancak İmparatoriçe Isabella oğlunun sözünü kesince, yakınlardaki bazı sohbetler kesildi ve soylular ve din adamları şimdi daha yakına eğilip, konuşmayı duymaya çalışıyorlardı.

"Arayış mı, Majesteleri?" diye cevapladı Dior.

“Isabella gülümsedi. ‘Kutsal Kılıç.’

"Dior bir yudum daha aldı ve düşünmek için zaman kazandı. Gerçekte, bu *arayış* onun için hassas bir konuydu. Maryn, aylarca süren aramaların ardından, Kara Aslan'ın ordusuyla San Maximille'ye doğru ilerlediğini keşfettiğini ona bildirdiğinde, Dior çok sevinmişti. Ancak, Priori'den kardeşime onun hayatta olduğunu bildirmesini istediğinde, Maryn... isteksiz davrandı. Anne çok iyi bir noktaya değindi: Gabriel onu *tanımıyordu* ve onun söylediklerine inanmak için hiçbir nedeni yoktu

. Gabriel'in güvendiği birini onunla yüz yüze konuşması için göndermek çok daha mantıklı görünüyordu. Ancak bu, Gabriel'i karanlıkta bırakmak anlamına gelmekle kalmayıp, Dior'u en değerli danışmanlarından birini daha mahrum bırakıyordu.

“Dior sadece San Michon'un Kutsal Kase'si değildi, aynı zamanda Moonsthrone'un alacakaranlık dansçısıydı. Phoebe kardeşim peşinde olduğu için, bu konuyu konuşacak kimsesi yoktu.

Gabriel için duyduğu korku, Reyne ile olan sorunları, kendi doğası hakkındaki sorular, hepsi zihnini meşgul ediyordu. Elidaen tahtına tatlı dille ulaşma görevinden bahsetmeye bile gerek yok.

“İçki içmesine şaşmamalı.

“Ama Dior daha dik oturdu ve İmparatoriçe'nin gözlerine bakarak derin bir nefes aldı. ‘Phoebe Gabriel'in yanına gidiyor, Majesteleri. Her an onunla birlikte olacağı söylendi.

Prens şarabını yudumlarken kaşlarını çattı. 'Baron Gerrard de León, kraliyet babamızın yardım taleplerini uzun süre görmezden geldi. Onun piç torununun savunmamız için bu kadar büyük bir ordu toplamasını... *ilginç* buluyorum.

"'Tam olarak *sizin* savunmanız için değil, Majesteleri,' diye cevapladı Dior. 'Maryn, Gabe'in San Maximille'de Ebedi Kral'a saldırmayı planladığını düşünüyor. Ama korkmayın. Phoebe onu ikna edecek. Onu, ordusunu ve Ashdrinker'ı Augustin'e geri getirecek. Bundan eminim.'

Isabella kadehini kaldırdı, şarap dudaklarını zar zor ıslattı.

“Son birkaç gecedir generallerimiz, kahinlerimiz ve din adamlarımızla uzun uzun görüştük, M^{lle}Lachance. Tahmin edebileceğiniz gibi, hikayenizin doğruluğu konusunda birçok spekülasyon var. Ancak kraliyet oğlumuz ve baş arşivcilerimiz, Kraliyet Athenaeum'da bunu doğrulayabilecek bazı *küçük* ipuçları buldular. Ölülerin gizli soyu hakkında sözler. Gizli bir savaş. Charbourg'daki haçlı seferinden doğan bir kehanet."

"Affedin beni, Majesteleri. Ama siz
Charbourg'daki sapkınlıktan bahsettiğinizi mi demek

"Konuşan, imparatorun boş sandalyesinin solunda oturan yaşlı bir adamdı. Güvercin beyazı cüppeli, boynunda gümüş bir tekerlek, parmaklarında gümüş yüzükler olan şişman bir adamdı. Sakalı uzun ve griydi, kel kafası mum ışığında parlıyordu.

"Elbette, Pontifex Gascoigne," dedi Isabella gülümseyerek. "Sapkınlık, affedin beni."

"Augustin Hanedanı'na karşı ayaklanan isyancılar haklı olarak bastırıldı." Yaşlı gözler Dior'a baktı. "Ve Kurtarıcı'nın ölümlü soyuna dair iddiaları da haklı olarak susturuldu."

Prens Philippe kadehini kaldırdı ve mırıldandı, "Bu, en azından kraliyet arşivlerinde neredeyse hiç bahsedilmemelerini açıklıyor."

"Az bilgi tehlikeli bir şeydir, Majesteleri," dedi Pontifex, üçüncü porsiyon mantar yahnisiyle. "Siz de aynı fikirde değil misiniz, Yüksek Engizisyoncu Maya?"

“Yaşlı adam yanındaki yaşlı kadına baktı. Lüks ortama rağmen, Yüksek Engizisyoncu basit siyah deri giysiler giymişti, kan kırmızısı bir tabard üzerinde Melek Naél'in çiçeği ve kırbacı işlenmişti, sağ elinde siyah bir eldiven vardı. Yemeğine dokunmamış, kadehi suyla doluydu. Askerleri bu konuda doğrudan bir harekete geçmemiş olsa da, bildiğimiz kadarıyla Gabriel ve Dior için çıkarılan ölüm emri, Gözyaşı Kulesi tarafından henüz iptal edilmemişti. Inquisitrix'in cevabı pipo dumanı kadar yumuşaktı.

"Bu *çok* tehlikeli bir şey, Pontifex Gascoigne."

"Yine de," Isabella gülümsedi. "Fırtınada, bilge kadın Tanrı'ya dua eder, ama kıyıya doğru kürek çeker. Yaklaşan savaşta, sahip olduğumuz her avantajı kullanmalıyız, değil mi?"

Prens Philippe başını salladı. "Ceset Kralı San Maximille'e çekildi, ama don geldiğinde geri dönecek. House de León'un topladığı birliklerle, Voss'a karşı dikkate alınması gereken bir güçle karşı koyabiliriz. Ama güneşi geri getirebilseydik..."

"Ölülerin vaatlerine bu kadar güvenmek akıllıca mı, Majesteleri?" diye sordu Engizisyoncu. "Tanrı'nın kaderimizi cesetlere ve çocuklara emanet edeceğine gerçekten inanıyor musunuz?"

"Yeryüzündeki her şey Tanrı'nın planıysa, M^{lle}Lachance'ın gelişi de onun kutsal tasarımı olmalıdır," dedi İmparatoriçe. "Tüm Augustin onun gücüne tanık oldu, iyi Inquisitrix. Böyle yeteneklerin Yüce Tanrı'dan geldiğine şüphe yok. Güneşi geri getirmek için tek şartımız

güneşi geri getirmek için tek şartımız onu Kurtarıcı'nın kılıcıyla birleştirmekse, bu çok da pahalı bir bedel değil, değil mi?"

"Majesteleri..."

Dior boğazını temizledi ve Reyne'ye baktı.

"Ben... Ben bunun bedelinin o kadar da ucuz olmayacağından korkuyorum." Isabella başını eğdi.

"Gerçekten mi?"

"Grail, en derin dalıştan önceymiş gibi uzun bir nefes aldı. Reyne elini sıktı, Joaquin ise sarsılmaz bir inançla onu izliyordu. İmparatoriçe'nin gözlerine bakarak konuştu.

"Esana Kehaneti, atalarımın tüm Elidaen'i birleştirmek için kullandığı kılıçla birleşmem gerektiğini söylüyor. Ama güneşi geri getirmek için..."

“Dior kadehini kapıp uzun bir yudum aldı. “Isabella'nın kaşları hafifçe kalktı.

"Onun inşa etmeye çalıştığı Beş Katlı Taht'a oturmam gerekiyor. Birkaç ay sonra, Maidsfeast gününde..." Grail, İmparatoriçe'ye baktı, gözleri çocuksu bir umutla doluydu. "...Tüm Elidaen'in İmparatoriçesi olarak taç giymem gerekiyor."

“Tüm sohbetler kesildi, tüm fısıltılar durdu, hatta şarkıcılar bile çalmayı bıraktı. İmparatoriçe Isabella hareketsizce oturdu, Prens Philippe inanamayan bir ifadeyle baktı, Reyne kendi kadehini kapıp tek yudumda içti. Salonun üzerine geniş ve tam bir sessizlik çöktü, sonunda bastırılmış kıkırdamalarla bozuldu.

“Kırmızı yüzlü Pontifex, ağzı dolu halde, mendiliyle kahkahasını bastırmaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Sonunda yaşlı adam denemesinden vazgeçti ve öksürük ile kahkaha arasında bir şey gibi bir kriz geçirdi. Yanındaki somurtkan Yüksek Engizisyoncu hafifçe alay etti ve yüksek masanın etrafındaki soylular da kısa sürede ona katıldı, sessizlik daha da korkunç kahkahalarla yerini aldı.

"S-sen mi?" Gascoigne hırıltıyla konuşabildi. *"İmparatoriçe mi?"*

"Bunu düşündüm!" Dior, kahkahaların üstüne bağırarak ilan etti. "Sonsuza kadar sürmesi gerekmez! Kehanet, Beş Katlı Taht'a oturmam gerektiğini söylüyor, ama onu elinde *tutmam* gerektiğini söylemiyor! O yüzden beni Maidsfeast'te taç giydirin, ertesi gün hemen geri verebilirim!"

"Etkileyici," dedi Inquisitrix Maya alaycı bir şekilde. "Bir mürted *ve* bir hain."

Joaquin ayağa kalktı ve masaya yumruğunu vurarak öfkeyle baktı. "Dior Lachance hain değil. Ve kimseye onu öyle adlandırmasına izin vermeyeceğim, madam."

"Bu salonlarda şiddet uygulayacağını mı söylüyorsun, evlat?" diye sordu Prens. "Hiçbir şey *söylemiyorum*, Majesteleri," diye homurdandı Joaquin.

Toplantı salonu şimdi hafif bir kargaşaya sahne oluyordu, insanlar Grail'in gerçekten ciddi olabileceğini fark etmeye başladıkça kahkahalar fısıltılara dönüştü. Dior, Joaquin'i koltuğuna geri çekti, Philippe ise Isabella'ya baktı, tamamen çileden çıkmış bir halde.

"Anne, bu çok saçma. Bu deliyi daha ne kadar eğlendireceksin..."

Isabella elini kaldırdı, oğluna bakmaya tenezzül etmedi. Ve bir kez daha susturulduğuna *açıkça* hoşnutsuz olmasına rağmen, imparatorluğun varisi dilini ısırdı.

"Oğlumuzun davranışlarını bağışlayın, M^lle^Lachance. Bazı insanlar, ne *hakkında* konuştuklarını bilmeseler bile konuşmakta ısrar ederler."

“Mesele iyi anlaşılmıştı ve birkaç dakika içinde tüm sohbetler sona erdi, ziyafet salonuna bir kez daha sessizlik çöktü. İmparatoriçe, asma kata anlamlı bir bakış atarak, soothsingers'ın tekrar çalmaya başlamasını sağladı.

"Siz ve Gabriel de León çok iyi anlaşmış olmalısınız, M^lle^Lachance. İkiniz de pek incelikli insanlar değilsiniz, değil mi?"

"Majesteleri, *lütfen* bana inanın. Tahtı istemiyorum, sadece tüm bunların sona ermesini istiyorum!"

"Ve bu konuda, tatlı çocuk, yalnız değilsin. Elidaen'in halkı benim çocuklarımdır ve onlar için güneşin bir kez daha gerçek ve parlak bir şekilde doğmasını görmek için vermeyeceğim hiçbir şey yoktur. Ama senin istediğin şey... *gülünç*. Şehit Maximille'in torunları, bu imparatorluk kurulduğundan beri onu yönetmektedir. Ve yeteneklerin tartışılmaz olsa da, şehrimizi kurtardığın için sana duyduğumuz minnettarlık ölçülemez olsa da, sen...

"Kafir," diye alaycı bir şekilde Pontifex dedi. "Katil," diye ekledi Prens.

“Engizisyon yargıcı başını salladı. “Ve bir fahişenin çocuğu.”

Isabella'nın bakışı sessizliği getirdi. Ama gözleri Dior'a döndüğünde hüzünlüydü.

"Bu çaresiz zamanlar. Ama bir hükümdarın taç giyme töreni, mahkeme önünde değil, *cemaat* önünde, Yüce Tanrı'nın kilisesinin başı tarafından gerçekleştirilen kutsal bir törendir. Serment Impérial, Tanrı ve Meryem Ana ve cennetteki tüm meleklerin huzurunda yemin edilir. Ben imparator değilim. Ama kocam burada olsaydı, benim gibi danışmanlık yapardı; Augustin'in Beş Katlı Tahtı, imparatorluğun tacı bir bardak tahmin oyununda mısır tanesi gibi ileri geri karıştırılabilecek bir tavernanın taburesi değildir."

Sul Adair'in derinliklerinde, Jean-François sayfasını çevirdi ve kıkırdadı.

"Sevgili M^{lle}du Graal, pek de usta bir politikacı sayılmazdı, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı Celene. "Ama o zamana kadar, buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Dior hayatına dolandırıcı olarak başladı. Bir hırsız. Kanlı bir lider haline gelmişti, kanlı elini sallayarak kitleleri coşturabiliyordu, evet. Ama gerçek şu ki, kurnaz ve sokaklarda yetişmiş bir zekası olsa da, o bir saray mensubu değildi. Bir devlet adamı da değildi. Isabella ona soğuk ve otoriter bir bakışla baktığında, Dior'un bu konuda ne kadar yetersiz olduğu ortaya çıktı.

"Majesteleri?"

Isabella'nın gözleri kaydı. "Prenses á Maergenn."

"Beni bağışlayın," dedi Reyne, mükemmel bir reverans yaparak. "Sizin tarif edilemez bilgeliğinizle, eminim bunu çoktan düşünmüşsünüzdür..."

"Övgü, varlıklı olmayan kadınların tesellisidir, Prenses. Sahte altınlara ihtiyacımız yok."

Reyne uyumsuz bakışlarını indirdi ve ses tonunu dikkatlice değiştirdi. "Öyleyse beni bir kez daha bağışlayın, Majesteleri. Ama sanırım bu ikilemimize bir çözüm bulabilirim."

"Öyleyse konuşun. Ama lütfen, Pontifex'imize boğulmaması için bir an zaman verin."

“Yaşlı adam yemeğine geri döndü, sakalını peçeteyle silerek özürler mırıldandı. Artık tüm kulaklar

Prenses'e çevrilmişti. Reyne dik ve gururlu duruyordu; Ossway'in kızıydı, ama bu asil yılanların arasında büyümüş ve onların dans ettiği müziğe aşinaydı.

"Kehanetler hakkındaki bilgim kusursuz değildir. Ama Maryn'in bize anlattıklarına göre, Kurtarıcı'nın soyundan gelen biri bu krallığın hükümdarı olduğunda günlerin ölümü sona erecek. Ancak hükümdarın Beş Katlı Taht'a oturması gerekmez. İmparatorlar ve *İmparatoriçeler* yan yana hüküm sürerler. Eğer o İmparatoriçe Maximille soyundan gelen bir İmparatorla evlenirse, Augustin Hanesi'nin hükümdarlığı kesintisiz devam edebilir. Ve dahası..." Reyne yutkundu ve bir anlığına Dior'a baktı. "...böyle bir birleşmenin meyvesi, Augustin ve Kurtarıcı'nın kanının birleşmesinden doğacaktır."

Salon yine sessizliğe büründü, rahiplerin, soyluların, Prens'in ve en çok da Dior'un gözlerinde farkındalığın ışığı parladı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sesi titreyerek fısıldadı.

"'Reyne..."

"Sizin için, halkınızın üzerinde güneşin bir kez daha gerçek ve parlak bir şekilde doğduğunu görmek için vermeyeceğiniz hiçbir şey olmadığını söylüyorsunuz, Majesteleri," dedi Prenses. "Ve ben, sizi yalancı olarak nitelendiren herhangi bir adamın dilini keserim. Sonsuz Kral kışın ortasında geri dönecek, ama gün ışığı bizim tarafımızda olduğu sürece bu savaş *yarın* sona erecek. Öyleyse, Ölüler'e karşı kazanılan zaferin bedeli, en ağır bedel olsa da, bu salondaki bizlerden sadece birinin ödemesi gerekecek gibi görünüyor."

“Uyumsuz gözler yine Dior'a baktı, şimdi gözyaşlarıyla doluydu.

“'Belki birkaçımız.'

Reyne çenesini sıktı ve kararlılığını pekiştirdi.

"Oğlunuzu Kutsal Kase ile evlendirin, Majesteleri. Augustin ve Kurtarıcı soylarını birleştirin, gök ve yerin hükümdarlığını birleştirin. Güneşi gökyüzümüze, umudu kalplerimize geri getirin. Taçınızı ilk oğlunuza verin, onun elini göklerin kızına verin ve adınızı bu imparatorluğu kurtaran kadın olarak tarihe yazdırın."

"Anne..."

"*Sessiz ol,* Philippe."

Prens öfkeyle kızaran yanaklarıyla somurtuyordu. Isabella hareketsizdi, gözleri kesilmiş mücevherler gibi parlıyordu. Pontifex ve Inquisitrix'i ikisi de etkilenmemişti, kararlıydı inançları bu

küfürler. Ama çevremizde, her markiz, kont ve baronun zihninde, şimdi bir titreme hissettik.

"Bir *fısıltı*.

"Sonuçta herkes Dior'un kutsal eserini görmüştü. Hastalar iyileşti. Şehir kurtarıldı. Ebedi Kral bile onun ilahi gazabından kaçtı. Ve şimdi Isabella'nın kendi elleriyle güvercin beyazı ve altın rengi giysiler giydirdiği Dior Lachance'a bakınca, her yönüyle cennetin kutsal çocuğu gibi görünüyordu. Augustin'in cesur genç prensi için uygun bir gelin. Birleşmeleri, Maximille the Martyr'ın soyunun, Yüce Tanrı'nın soyuyla birleşerek devam etmesini garanti edecekti. Ve Altın Salonlar'ın saraylıları aralarında tekrar fısıldamaya başladıklarında, Prenses á Maergenn tarafından bir nokta artık çok net bir şekilde ortaya konmuştu.

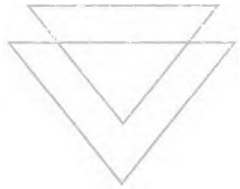
"Güneşin geri dönüşü için tek bir taç, gerçekten de ucuz bir bedeldi.

Reyne gözyaşlarıyla ıslanan kirpiklerini sildi ve yavaşça yerine oturdu. Dior sessizce ayağa kalktı ve çıkışa doğru sendeledi. Alexandre III'ün ilk oğlu Philippe ise annesine bakarak gözlerinde bir soru işareti ile baktı."

Jean-François dilini şaklatarak başını salladı ve kalemini mürekkebe batırdı.

"İşte bu bir politikacı."

IV
YENİ GÖZLER

“NEDEN bunu yaptın?”

“Sonra Dior'un yatak odasında durdular, yalnız ama yalnız değillerdi. Oda altın, kadife ve maun ağacından yapılmış mobilyalarla döşenmişti. Büyük şöminede alevler dans ediyor, şarap sürahileri ve şömine rafındaki kristal kadehlerde yansıyor, ısısı minik kanatlarımızı titretmişti. Reyne, kadife koltukta oturmuş, farklı renkli gözlerini Kutsal Kase'ye dikmişti. Dior şöminenin önünde volta atıyor, prensese öfkeyle sesini yükseltmişti.

"Neden *böyle* bir şey yaptın, Reyne?"

"Ne yaptım?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, aptal gibi davranma! Neden Isabella ile öyle bir mızrak dövüşü yaptın?"

Prenses dudaklarını büzdü, alevlere bakarak iç geçirdi.

“Ben bu sarayda büyüdüm, hatırladın mı? Bu insanların nasıl düşündüğünü biliyorum, Dior. Philippe'e özel olarak evlenme teklif etseydik, bu fikir orada kalırdı. Ama şimdi, bu soru bu şehirdeki her generalin, her lordun, her güç sahibinin zihninde yaşıyor. Isabella hanedanla evlendi. O bir kadın hükümdar, dul kalarak tahta çıktı ve sadece isim olarak Augustin. O odada, onu Philippe ile takas etmeyecek bir erkeğe taş atamazsın. Augustin kanından bir *erkek* varis."

"Peki neden önce bana danışmadın?" "Ne derdin ki?"

Dior, buz mavisi gözleri alevlerin ışığında eriyerek, somurtarak baktı. "O züppe küçük pisliğe bir inek gibi satılmak hakkında mı?

"Prens Philippe iyi bir adam. Cesur bir savaşçı. Adamları ona hayran."

"Beni daha çok hasta eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum. *Birleşmemiz* mi*,* yoksa salya akıtan züppe pisliklerle dolu bir odada bunun meyvesinden bahsetmeni dinlemek mi?

"Augustin hanedanlığı altı yüzyıl hayatta kaldı, Dior. Onlar için miras fikrinden daha önemli bir şey yok." Reyne ayağa kalktı, öfkesi faeling gözlerinde parlıyordu. "Durumu biraz yumuşatmak istedim. Sen bir *fahişenin* kızısın, Tanrı aşkına, ve biz seni kanlı bir imparatorluğun tahtına oturtmaya çalışıyoruz! Tatlı Mothermaid, günlerin sonunu getirmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"*Tabii* ki istiyorum!"

"O zaman neden bunu yapmana yardım etmeye çalıştığım için bana yalakalık yapıyorsun?"

"Çünkü ben..."

Dior alevlere döndü, ateşin ışığı soluk maviye dans ediyordu.

"Ben sadece..."

Grail başını salladı ve içinden küfretti. Ve hırlayarak, iyi elini beyaz parmaklı bir yumruk haline getirip şömine rafına yumruk attı. Darbe korkunçtu, bozulmuş kanındaki güç taşı çatlatmaya yetecek kadar güçlüydü. Ama arkasında kırmızı bir leke bıraktı, parmak eklemleri genişçe açılmıştı.

"Dior tısladı, kanlı parmakları parçalanmış elinde tutuyordu. Geri çekildi, tekrar küfretti, titrek dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Reyne sessizce izliyordu ve sessizce konuştu.

"İyi misin?"

Dior kanayan parmak eklemlerine baktı, sıyrıklar çoktan kapanmaya başlamıştı. Sevdiği kıza dönerek, Grail başını salladı ve fısıldadı.

"… Hayır."

"Oh, aşkım," diye fısıldadı Reyne.

Grail dizlerinin üzerine çöktü ve Prenses de ona doğru kayarak yanına oturdu. Dior, birbirlerine sarılırken çoktan ağlamaya başlamıştı. Dior'un hıçkırıkları kemiklerine kadar işliyordu, titriyordu, son birkaç aydaki tüm keder, kan, acı ve kayıp içinden taşarak dışarı dökülüyordu. Reyne de ağlıyordu, kollarındaki kız yaprak gibi titrerken gözlerini kapatmıştı.

"Sorun yok," diye fısıldadı, kül rengi bukleleri düzeltirken. "Sorun yok, Dior."

"İyi *değil*," diye cevapladı Dior, yüzünü Reyne'nin saçlarına gömerek. "*Ben* iyi değilim. Gabe gittiğinden beri her şey mahvoldu. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Hiç...

Grail gözlerini kapattı ve Reyne'e sıkıca sarıldı.

"Önce seninle konuşmadığım için özür dilerim," diye fısıldadı Reyne. "Dürüst olmak gerekirse, bu fikri ancak bu gece düşünmeye başladım. Daha önce de bu konuyu düşünmüştüm ve bana hayal gibi gelmişti, ama Philippe'in annesi onu herkesin önünde susturduğunda ona bakışları... Prenses başını salladı. "Birdenbire... bana mantıklı geldi. Sanki yeni bir gözle görmüşüm gibi."

Reyne, Dior'u kollarının arasına sıkıca aldı.

"Ama haklısın. Özür dilerim."

Dior burnunu çekerek, fısıltı gibi bir sesle konuştu.

"Biliyorsun, Rafa ve Chloe beni Lashaame'de bulduğundan beri, diğer terliğin düşmesini bekliyordum. Dolandırıcılığı bekliyordum. Ödemek zorunda kalacağım lanet olası bedeli, ve işte burada. Her zamanki gibi. Değer verdiğim herkes ya gidiyor ya da benden alınıyor. Anne. Toff. Rafa. Bel. Saoirse. Chloe. Gabe. Phoebe."

Derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. "Şimdi

sen de."

Reyne başını salladı ve Dior'un yüzünü avuçlarıyla kavradı.

"Dior, ben hiçbir yere gitmiyorum."

“Grail, uzun boylu kızın gözlerine baktı, kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu. “‘Öp beni o zaman.’

Reyne tereddüt etti, boğazını temizledi. "Ben..."

“Dior yaklaşarak fısıldadı, gözyaşlarıyla ıslanan dudakları Reyne'nin dudaklarını aradı. “Beni *öp*.”

"... Yapamam."

Reyne, Dior'un kucaklamasından geri çekildi ve içini çekti.

"Beni kaç kez kötü adam rolünü oynamaya zorlayacaksın? *Yapamayız,* Dior."

"Artık beni sevmiyor musun?"

"Tabii ki seviyorum, ama..."

"Ama *ne*?"

"Ama Connor á Lachlainn senin ve benim babamız! Tanrı aşkına, biz üvey *kardeşiz*!"

"Bunu *bilmiyoruz*! Phoebe sadece senin Connor'ın kızı olduğunu *düşünüyor*; gözlerinin rengi dışında hiçbir kanıt yok! Yanılıyor olabilir, o..."

"Ya yanılmıyorsa?" Reyne ayağa kalktı, artık inanamıyordu. "Bizi bu riske atacak mısın? Yaptığımız şey zaten yeterince günah, bir de bu günahın iki katını tatmak ne olacak!"

"Öyle söyleme," diye yalvardı Dior. "Hayır, bize günahkar deme. Tozlu bir kitabın ne dediği önemli değil, ben ne *hissettiğimi* biliyorum Reyne. Ve senin de hissettiğini biliyorum."

"Sorumluluklarım olduğunu biliyorum. İkimizin de var! Burada herkes bıçak sırtında dans ediyor, Dior! Tahtta oturmayı umuyorsan, bu şehrin desteğini kaybetmemelisin. Şu anda iffetli ve kutsal bir bakiresin, ama Low ve High Prensesi ile San Michon Kutsal Kase'nin sadece doğal olmayan bir şehvetle birleşmekle kalmayıp, aynı zamanda *kardeş* oldukları söylentisi yayılırsa..."

Dior, Reyne ona vurmuş gibi irkildi. "Doğal olmayan."

Reyne sakinleştirici bir nefes aldı. "Ben öyle demek istemedim. Ben başkalarının göreceği şeyi söylüyorum. Burası imparatorluk sarayı, Dior, bu yılanların ne kadar zehirli olduğunu bilemezsin. Ben Elidaeni soyluları arasında büyüdüm, onların nasıl düşündüklerini bilirim. Burada benim tavsiyeme güvenmelisin."

"Senin kastettiğin şey *bu*."

Dior titreyerek ayağa kalktı. "Ve daha da kötüsü, senin düşündüğün şey."

"Hayır."

Reyne Dior'a uzandı, ama Grail geri çekildi.

"Tatlı Ana Kız, ne kadar aptalmışım," diye fısıldadı. "Bunca zaman bana hazır olmadığını söyledin. Ve ben de

bunu kabul ettim, gerçekten. Bunun, tanrısal bir şekilde yetiştirildiğin için olduğunu, zamanı gelince bana geleceğini düşündüm, ama..."

Grail alaycı bir şekilde güldü, gözlerinde artık gözyaşı yoktu.

"Doğal değil."

"Dior, lütfen..."

"Buradan git, Reyne." "Dior..."

"*DEFOL* GİT!"

Grail şöminenin üstünden bir sürahi kapıp duvara fırlattı. Kristal binlerce parlak parçaya ayrıldı, şarap kan gibi sıçradı, taştan aşağı damladı. Kızlar birbirlerine baktılar, yanakları kızarmış, yumrukları sıkılmış, yorgunluk, öfke ve aptalca gururla sırılsıklam olmuşlardı. Birlikte bu kadar yol kat etmişlerdi, o kadar çok şey paylaşmışlardı ki, şimdi parçalanmış ve parıldayarak yerde duruyorlardı.

"Sen bir korkaksın, Reyne á Maergenn," diye tısladı Dior. "Bir korkak ve lanet olası bir *yalancı*."

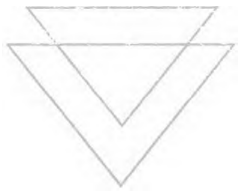
Reyne bunun üzerine çenesini sıktı, yeşil ve mavi gözlerinde öfke kaynıyordu. Ama unutma ki o bu salonlarda büyümüştü. Yılanlar arasında büyümüştü. Ve öfkesine kapılmak yerine, Niamh Nineswords'un kızı başını eğdi ve tısladı.

"Leydim Grail."

"Prenses," diye cevapladı Dior.

“Ve arkasından kapıyı çarparak, Reyne odadan çıktı.”

V
APTALLARIN EYALETİ

“Dior bize geldiğinde okuma numarası yapıyorduk.

"Sana söylediğim gibi, Maryn ve ben İmparatoriçe'nin isteği üzerine 'misafir' olarak tutuluyorduk, ama hapishanemiz Château Impérial'in bütün *bir kanadıydı*, yatak odaları, ölü ağaçlarla çevrili bir avlu ve San Yves Manastırı'nın altındaki kütüphaneyle rekabet edecek kadar geniş bir kütüphaneyle doluydu. Kitaplar sayısızdı, bir insanın ömrü boyunca okuyabileceğinden çok daha fazlası. Ve zenginlerin kitaplarına olan tutumu gibi, çoğu hiç dokunulmamıştı.

"Okumak için pek havamızda değildik, ama kütüphane sessizdi ve raflar arasında yansıtıcı yüzeyler çok azdı. Camları kapatmak için perdeleri çekmiştik ve tek bir kimyasal küre ışığı altında, kucağımızda altın süslemeli bir kitapla büyük bir deri divanda oturuyorduk. Ama dikkatimiz, Dior'un kül rengi bukleleri arasında, zengin bir şekilde döşenmiş koridorda yürürken kanımızdaki zerredeydi.

"Bir avuç Unbound arkadan aceleyle koşuyordu, botları mermer taşları üzerinde gürültüyle yürüyordu. Aralarındaki her erkek kararsız görünüyordu; mesihleri nadiren gördükleri bir öfkeyle doluydu. Dior küçük bir fırtınaydı, parçalanmış eli yarı yumruk haline gelmiş, diğer eli ise koridorda koşarken ara sıra durup bir yudum almak için kristal bir sürahiye sarılmıştı.

"*Güm güm güm.*

Kütüphanenin büyük çift kapısına doğru baktık. "*Güm güm güm.*

"Celene, orada mısın?"

"Geliyorum, Dior."

“Kapıları açtık ve orada duruyordu; beyazlar giymiş, dudakları kırmızı lekelerle kaplı. Ağlamıştı, kapımızın dışındaki düzinelerce muhafızı suçlayıcı bakışlarla süzüyordu, arkasında ise şaşkınlıktan endişeye kadar değişen ifadelerle toplanan Unbound üyeleri duruyordu. Muhafızlarımız gümüş silahlarla donanmış, Kutsal Engizisyon'un üniformasını giymişlerdi; Naél, Mutluluk Meleği'nin çiçeği ve kırbacıyla işlenmiş kırmızı tabardlar. İlk geldiğimizden beri bizi korumakla görevli, kötü bakışlı bir gruptu. Hâlâ şarap sürahisini elinde tutan Dior, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını koluyla sildi.

"Beni geç, seni sikik gözlü küçük domuz sikli."

"Engizisyon kaptanı, Moulin adında, kötü pişirilmiş bir sığır eti parçası gibi iri yarısı, kedileri eğlence için tekmeleyen bir adamın acımasız bakışları ve soğuk alaycı gülümsemesine sahipti.

"Özür dilerim, Mlle du Graal. Ama Yüksek Sorgulayıcı, Ölülerin ziyaretçi kabul etmemesi emrini verdi."

"*İmparatoriçe* bugün kilisede beni bu şehrin kurtarıcısı ilan etti
ve bu ay belki de onuncu kez," diye homurdandı Dior. "Ve iki yudum şarap ve bir el muamelesi sonra, düzgün kıçımı tahtın üzerine oturtacağım. Yani yanlış insanları kızdırmak istiyorsan, doğru yoldasın, bok kokulu."

"Lütfen onu affedin, Kaptan," dedik. "O üzgün."

Moulin çenesini sıktı, mezar kadar sessizdi. Melek Naél'in takipçileri, imparatorluk çapında kafirlere düşman, ölüme sadık, acımasız fanatikler olarak biliniyorlardı. Ama Dior'a sertçe bakarak, yaşlı asker mırıldandı.

"Oğlum, siz Place San Antoine'da Maiden ile savaştığınız gün Lastbridge surlarında bulunuyordu. Siz olmasaydınız başına ne geleceğini Tanrı bilir."

“Askerlerine de aynı şeyi yapmaları için başını sallayan kaptan, sonunda kenara çekildi.

"Borcumuzu ödediğimizi düşün."

Artık sakinleşen Grail, utançla gözlerini yere indirerek sorgulayıcıların yanından geçip giderken teşekkürlerini mırıldandı. Muhafızlarımıza, Dior'un Unbound'una başımızı sallayarak, kapıyı arkamızdan kapattık ve onun divana yığılmasını izlemek için döndük. Şarap sürahisinden şarap döküldü ve o küfrederken, parçalanmış eliyle kadifeyi lekeledi.

"Şarabı aldık, karşısına oturduk. 'Sen sarhoşsun.

"Gabe benim *neşeli* olduğumu söylerdi," diye cevapladı Dior, gözlerini kuvvetlice kırpıştırarak. "Ama bu kadar çok şarap içtiğim ilk sefer ve dürüst olmak gerekirse, bunun ne kadar neşeli olduğunu anlamıyorum."

"Zaferleri kutlamak mı, yoksa kederleri unutmak mı?"

"Bu pislikleri boğmak yok, Castia. Benden daha iyi yüzüyorlar."

"Başımızı salladık. "Düğün teklifi mi var?"

"Gözleri keskinleşti. "Bunu duydunuz, değil mi?" "Çok şey duyuyoruz, Dior. Buraya kilitli olsak bile."

"Kaşlarını çattı, bir elini saçlarına geçirdi. 'Ne boktan bir karnaval. Yani, hayal edebiliyor musun? Benim o züppe, züppe pislikle evlenmemi?'

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda en kötü seçenek gibi görünmüyor."

"Yüzüne tekme yemek, kasıklarına tekme yemekten iyidir. Ama her halükarda yine de ayakkabı derisini tadıyorsun." Kızgın bir ifadeyle şarabı uzattı. "Tanrıya ve Mothermaid Gabe'e şükürler olsun, Phoebe ile birlikte yakında burada olacaklar. Isabella ile konuşacak ve tüm bu karışıklığı çözecek."

"Karafayı onun ulaşamayacağı bir yere çekerek, somurtarak baktık. "*Hala* anlamıyorsun, değil mi?"

"Ne anlamıyorum?"

"Gabriel'e ihtiyacın yok, Dior. Phoebe'ye, Reyne'ye, Maryn'e ya da bana ihtiyacın yok. En güçlü ateşler rüzgarı hoş karşılar, mon amie. Ve senin alevin hepimizi aşıyor. Bu şehri kurtaran sensin. Ölümsüz lejyonların kaçtığı kişi sensin."

"Kaçtılar mı? Yoksa sadece bir süreliğine geri çekildiler mi?" O zaman dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu? *Voss'un* benden ne istediğini hala bilmiyor olmamız?
Ne istiyor?"

"Önemli değil, Dior. Onun seni almasına asla izin vermeyeceğiz."

"Ama *bilmek* istemiyor musun? Yani, tüm dünyanın kaderi söz konusuysa, neden sadece yarım desteyle oynuyoruz?"

"Sonsuz Kral'ın zihnini bilemeyiz." "Ama kızının zihnini bilebiliriz."

“Bunu duyunca çenemiz sıkıldı. Aramızdaki sürahiyi incelediğimizde, camda hareket eden bir yansıma gördük. Yüzeyimizin altında yuvarlanan, devasa ve imkansız bir gölge. İçimizdeki aynalar katedrali hatırladık. Sadece zihnimizle inşa edilmiş ruhlar kilisesi. Belki orada onunla yüzleşebilirdik. Buradaki gerçek efendinin kim olduğunu öğrenebilirdik.

“Ama kristal üzerindeki gölge büyüdükçe, bize öfkeyle bakarken, gözlerimizi başka yöne çevirdik. Dior'a bakarak iç geçirdik.

"Korkarım Aléne'den gerçeği öğrenecek kadar güçlü değiliz, mon amie. Onun gücünü hayal bile edemezsin. Bize olan *nefretini*. Ama sonunda bunun bir önemi kalmayacak. Sen tahta oturduğunda ve cenneti kaplayan kara peçe kalktığında, Voss ve senin için yaptığı planlar küle dönüşecek. Bir nişan yüzüğü takmak, hatta onu sana verenin ... kendini beğenmiş bir pislik olması bile ... bunun için küçük bir fedakarlık gibi görünüyor.

"Sence bunu yapmalı mıyım?"

"Bence bizim ne hissettiğimizin önemi yok. *Sen* ne ne hissediyorsun?

"… Berbat."

“Dudaklarını emdi, kollarını kendine doladı.

"Burada sadece ben ve Reyne'den daha önemli şeyler olduğunu biliyorum. Ve bu kız kardeş saçmalığı ikimizi de altüst etti. Ama... böyle herkesin önünde alay konusu olmak acı vericiydi. Bir oyunun parçası gibi kullanıldık. Ben... onun beni öyle gördüğünü düşünmemiştim."

"Prenses, yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapıyor. Senin de dediğin gibi, bu sadece seninle ilgili değil."

"Yine de canımı yakıyor."

"Her zaman acıtır, Dior. Şairlerin aşkı aptalların alanı ilan etmelerinin bir nedeni var."

"Tecrübelerinden konuşuyorsun, değil mi?" "Öyle denebilir."

“Dior hüzünle gülümsedi. ‘Hala hikayenin sonunu bana anlatmadın, biliyorsun.’

"Sanguimancy sanatındaki başarılarınla bu hikayeyi hak etmen *gerekiyordu*. Ama son günlerde

' Maskemizin arkasında gülümsemeyi saklayarak başımızı eğdik. 'Kestrel ile dövüştüğünde, derslerimizi oldukça iyi öğrendiğini kabul etmeliyiz. Bu bizi gururlandırdı, Dior.

“Grail zayıf bir gülümsemeyle başını salladı.

“‘Gerçekten hatırlayamıyorum… Kurt olduğumda, sanki… dumanın içinden gözlerimi kısarak bakıyormuşum gibi. Denersem kendimi görebiliyorum, ama sanki başkası bana anlatmış bir hikayeyi hatırlıyormuşum gibi. Reyne düştüğünde acı hissettiğimi hatırlıyorum. Kestrel'in düşmanım olduğunu bildiğimi hatırlıyorum. Ondan *nefret ettiğimi*. Ama… başka pek bir şey hatırlamıyorum.’

"O zamandan beri denedin mi? Dans etmeyi?"

"Hayır," diye iç geçirdi. "Ne olabileceğinden çok korkuyorum. Phoebe burada olmadan..."

"Bu konularda sana tavsiyede bulunamayız. Ama Reyne düştüğünde, içgüdüsel bir yaratığa dönüştüğünü düşünüyoruz. Düşünmedin. Harekete geçtin. Tıpkı o gece *Dawnseeker'da* seni korkuttuğumuzda yaptığın gibi. Bu güç senin içinde, Dior. Bütünün anlamasa da, bir parçan anlıyor."

"O alaycı bir şekilde güldü. 'Yani düşünme, sadece yap mı?

"Kendine güvenmek olarak düşünsen daha iyi olur. Senin altın bir kalbin var, chérie. Ona kulak vermeni tavsiye ederiz. Kan meselelerinde. Kader meselelerinde. Evlilik meselelerinde." O, kaşlarını çatarak yukarı baktı. "Ya da başka herhangi bir konuda. O neyin doğru olduğunu bilir. Her zaman bildi."

"Dün sorsaydın, *Reyne'in* haklı olduğunu söylerdi." Karanlığa bakarak, Dior başını salladı. "Ama dediğim gibi. Bu sadece ben ve onunla ilgili değil."

“Ve aşk aptallar içindir.”

“Dior derin bir nefes aldı, şarap kırmızısı dudaklarını yaladı ve gözlerime baktı.

"Bence dokuz can meselesini çoktan aştık. Eğer istemiyorsan, anlarım. Ama konuşmak *istersen*..."

"Bunu konuşmak acı veriyor, Dior. Yine de, şimdiye kadar yaptığım her seçim beni bu noktaya, sana getirdi..." Karafeye baktık, gölgeler o minik yansımaların üzerine kıvrılmıştı. "Cehennemden çıkmak uzun ve zorlu bir yol, mon amie."

"Bunu daha önce kimseye anlattın mı? Ne oldu?"

“O anda, sanki minik kanatların çırpınması gibi küçük bir ses duyduğumuzu sandık. Raflara, gölgelere baktık, Maryn'in sözleri kulaklarımızda çınlıyordu.

"Hayır."

“Dior divanda arkasına yaslandı, gözleri benimkilere dikilmişti. O anda ne kadar heybetli göründüğüne hayran kaldım. Bu son bir yılda ne kadar da büyümüştü. Artık içinde bir ateş vardı, aylardır büyüyen ama Kestrel ile olan savaştan sonra tamamen alev alan bir ateş. Bazen hatırlamak zordu, ama bu kız bu dünyada henüz on sekiz yaşında bir genç kızdı. Başladığımızda ne kadar hayalperest görünse de, şimdi onu imparatorluk altınlarıyla süslenmiş tahtta otururken *görebiliyorduk*. İki dünyanın çocuğu, tıpkı atası Ailidh'in yapmaya çalıştığı gibi, Ay Tahtı ile imparatorluğu birleştirebilecek bir çocuk. *Kurtarıcı'nın* yapmaya çalıştığı gibi. Onda çok fazla güç ve potansiyel vardı. Çok fazla umut. O bir kraliçeydi, artık bunu biliyorduk. Taçını bekleyen bir kraliçe.

“Ama daha da önemlisi, o bu dünyada sahip olduğumuz en yakın arkadaşımızdı.

"Ben buradayım," dedi. "Ve

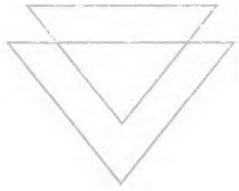
böylece...

"Ve böylece."

Son Liathe başını eğdi ve iç geçirdi.

"Konuştuk."

VI
DÖRDÜNCÜ ŞAFAK

"O gecenin başlangıcını sana anlattım, Dior. Château Durand'daki baloda ilk komünyonumu aldım. Laurent beni ilk kez öptü. Ama sana sonunu anlatmadım."

“Kütüphane sessizdi ve Dior'un kalp atışlarının yumuşak sesini duyabiliyordum. Gözleri karanlıkta soluk mavi renkte benimkilere bakıyordu, ama benim gözlerim aramızdaki sürahiye sabitlenmişti. Yüzü, kristalin yüzlerinde defalarca yansıyordu.

"*Hain,* Wulfric tısladı. *Aldatıcı.*

"Arkamı döndüm, o geceye doğru.

“Victorine'i içtiğim sırada, dışarıdaki kargaşayı duymuştum. Ancak balkondan dışarı bakınca ne olduğunu anladım. Şato bahçesi insanlarla *doluydu* — balodan gelen eğlence severler hayretle bakıyor, silahlı askerler yanan meşalelerle malikaneyi arıyorlardı. Ahırların yanında, yükselen alevlerin önünde askerlerin ve Baron'un silüetlerini gördüm. Percival ve Aleks'in hedeflerini takip etmek için balodan ayrıldıklarını hatırladım ve kalabalığın içinde onları aradım. Ama ne onları ne de efendimi görebildim.

"*Vampir!"* diye bir çığlık duyuldu.

"*Tanrı aşkına, ölüler! Ölüler aramızda!* "Ağır yumruklar yatak odasının kapısını yumrukladı. *"Sayın Laurent? İyi misiniz?*

"Şarkı kuşum çığlıkta irkildi, nabzı hızlandı. Kanla kaplıydı, halılar kırmızıya boyanmıştı ve Victorine'in harap olmuş cesedi yerde kıvrılmıştı - burada olanları saklamak imkansızdı. Gözleri görmüyordu ama bana döndüğünde sevgiyle doluydu.

“Git, Celene.

"Emri yerine getirdim, duvara tırmanıp çatıların üzerinden atladım. Artık köpeklerin havlamalarını ve yüksek sesleri duyabiliyordum, ama arkama bakmak için durmadım. Karın üzerine atlayıp şato duvarlarının üzerinden atlayarak, kimse beni fark etmeden, düşen karların arasında kaçtım. Wulfric ve diğerlerine ne olduğunu, o gece takip ettiğimiz kith'e ne olduğunu bilmiyordum, ama *birinin* öldüğünden emindim — o korkunç çığlık, gece yarısı caddelerden evimize doğru kayarken hala kulaklarımda yankılanıyordu.

"Manastıra doğru.

"Yan girişten gizlice girdim, binlerce gece önce çıktığım merdivenlerden aşağı indim. Ama bu gecenin farklı olduğunu hissedebiliyordum, kutsal salonların altındaki dolambaçlı labirentte koşarken, yanan mumların kokusu yanmış saç ve et kokusuyla karışıyordu. Kütüphanemize daldığımda, Aleks'in masalardan birinin üzerinde yattığını gördüm, Percival onun yanında, başı eğik ve yanakları kanla ıslaktı.

"*Ne oldu?*" diye fısıldadım.

"*Ö-ölümlüler*.

"Fısıltısı acı dolu, öfkeyle doluydu. Percival'ın dövülmüş, yanmış, asil kıyafetlerinin kül rengi paçavralara dönüştüğünü gördüm.

"C-Celene...

“Aleks'in yanına koştum, onu görünce yüzüm acıdan buruştu. Yanmıştı, Tanrım, o kadar *kötü* yanmıştı ki onu zar zor tanıyabildim. O muhteşem beyaz elbise, altın sarısı bukleler yok olmuştu, eti kemiklerine kadar yanmıştı. Elimi o kadar sıkı tuttu ki neredeyse ezdi, gözleri yanarak kör olmuştu ama yine de benimkini arıyordu.

"Acıyor, küçük kardeşim. Tanrım, yardım et bana...

"Aleks.

"Döndüm ve Wulfric'i kütüphane kapısında dururken gördüm. Bir esinti gibiydi, Aleks'in yanına koştu, gözlerinde kendi acısına eşdeğer bir acı vardı

dizlerinin üzerine çöküyordu.

"*Oh, benim cesur kızım, sana ne yaptılar?*

“Elini tutup öptü, ama elinde kalan sadece kömürleşmiş, bükülmüş çubuklardan ibaretti. Sesindeki acı, belki de Aleks ile onun arasında efendi ve çırak ilişkisi ötesinde bir şey*lerin* olduğunu düşündürdü bana. Laurent ile oyalanmakla o kadar meşgul olmuştum ki, kendi evimizde gizli bir ilişki yaşandığını fark edememiştim.

"*Tanrı ve Illia adına, ne oldu?*" diye sordu bana. "*Orada değildim, Efendim.*

"Wulfric'in gözleri Percival'a takıldı; o küçük yüz kanlı gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"*Bizim m-markalarımız bir çift güvercini avlamaya çıkmışlardı, Efendim. Bizi ve Aleks'i, balodan gizlice takip ederken fark ettiler. Ama evin silahlı muhafızları gürültüden uyandılar ve fenerlerle geldiler. Aleks, Dyvok tarafından çoktan yaralanmıştı...*

"Percival başını salladı ve bana öfkeyle baktı.

"Neredeyd*in, Celene?*

"*Neredeydim?* Gözlerim kısıldı, keder öfkeye dönüştü. *Olmam gereken yerdeydim, Percival! Whisper'ı izliyordum!*

"*Aleks ve benim hedeflerimizin peşinde olduğumuzu Efendi'ye söylemeni istemiştim!*

“Ve benim *hedefim hareket halindeydi! Senin için ayak işlerini yapacak vaktim yoktu!*

"*Yeter!* Wulfric bağırdı. *Kavga edecek zaman değil! Felakete çok yaklaştık ve Yüce Tanrı'nın merhametine şükretmeliyiz. Aleks bu gece alevlerde ölseydi, ruhu* sonsuza dek *alevlerde kaybolacaktı.*

"O tekerleği imzaladı, Aleks acı içinde inlerken, kararmış parmak eklemlerini bir kez daha dudaklarına bastırdı. Ve o siyah gözlerde öfkenin ateşinin parladığını gördüm.

"*Bu acıları zamanı gelince ödeyeceğiz. Bu adamları* bul*up teslim edeceğiz*...

"Sesi kesildi, gözleri tavana kaydı. Duyularım eskisi kadar keskin olmasa da, yine de bir şeyleri fark ettim; kalabalık bir ses. Yükselen sesler. Kutsal kitaptan alıntılar. Manastır kapılarına yumruk atar gibi, zayıf ama ağır bir vurma sesi.

“… *Takip edildin mi?*

“Wulfric'in bana seslendiğini fark ettim ve başımı sallayarak *Hayır, Efendim. Hayır, Efendim. Buraya gelirken kimse beni takip etmedi, eminim.*

"Sonra Percival'a döndü. *Ya sen?*

"Ben... Aleks'e bakarak dudaklarını yaladı. *Hayır, Efendim. Kimse bizi görmedi.*

"*Bir çocuk. Yetişkin bir kadını gece yarısı sokaklarında taşıyor mu? Hem de bu halde?* Wulfric'in gözleri kısıldı. *Yine de tek bir kişi bile buraya geldiğini fark etmedi mi?*

"Percival bana baktı, gözlerinde artık korku vardı. *Efendim, ben...*

“Yine gürültü duyuldu, ahşapların çarpma sesi. Karnımda bir korku hissettim ve yıllarca San Yves'in derisinin altında saklandıktan sonra, sonunda yakalandığımızı anladım. Artık onları duyabiliyordum: koşan ayak sesleri, bağırışlar, çığlık atan rahibeler. Manastırın altındaki mezarlıklar gizliydi, ama zamanla ortaya çıkarılmayacak kadar iyi gizli değildi. Burada keşfedilmeyi bekleyemezdik. Ama Aleks bu kadar yaralıyken...

"Eski zamanlarda, güneş tam olarak doğmuş ve kaçacak yer kalmamışken bu an nasıl hissedilirdi acaba diye merak ettim. Wulfric'in daha önce böyle bir dehşeti yaşadığını biliyordum, Charbourg'un düşüşüyle ilgili hikayeleri, etrafımızdaki raflara bakarken zihnimde yankılanıyordu.

"Kutsal yazıları topla, Celene. *Taşıyabileceğinden fazlasını alma. Belki zamanında geri dönebiliriz, ama en önemlilerini kurtar...*

“Yukarıdan bir çarpma sesi, bir çığlık, düzinelerce, yüzlerce insanın gürültüsü duyuldu.

"Vampir'i bulun!

"*Küçük olanı! Küçük olanı bulun!*

"Percival bunun üzerine yüzü bembeyaz oldu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"*Grace'i getir,* Wulfric, onun üzerinde dikilip homurdandı. *Ve giysileri topla. Silahları. Bir kürek. Senin beceriksizliğin yüzünden yarın sert bir gece geçireceğiz. Ama bunun cezanın sonu olacağını sanma, küçük Percival.* Bana baktı, siyah gözleri yanıyordu. *Kutsal sözleri topla. Ben yolu temizleyeceğim. Gidin, ikiniz de!*

"Emredileni yaptık, Percival eşyaları toplamak için koşarken ben raflara yöneldim. Zamanın izin verdiği kadar saygıyla, bir sandığı altın süslemeli el yazmalarıyla doldurdum, Charbourg'dan göçten kurtulan Sadıkların İncil'leri. İşimi bitirdiğimde Wulfric geri dönmüştü ve yan geçidin temiz olduğunu, *acele etmemizi* söyledi. Percival bir kolunda sandık, diğer kolunda kedi ile odaya geri koştu. Grace, akşamının bölünmesinden açıkça hoşnutsuz görünüyordu. Efendim Aleks'i masadan nazikçe kaldırdı ve o acı içinde çığlık attı, yüzünün kararmış enkazı üzerinde dişleri inci beyazı parlıyordu.

"Ö-ölmeme izin verme, Efendim. *Lütfen, yanmama izin verme*.

"*Korkma, benim cesur liathe'im. Tanrı'nın krallığı senin olacak.*

Aleks kör gözlerini kapattı, kanlı gözyaşları yanmış yanaklarından süzülüyordu. Manastırın içinden gümüş gibi hızlıca koştuk, Wulfric önde, Aleks kollarında, Percival ve ben arkada. Yukarıdaki salonlarda insanların kargaşasını, öfke çığlıklarını ve dumanın kokusunu duyabiliyorduk. Dolambaçlı merdivenlerden yukarı kaçtık, uçup giden gölgeler gibi, sonunda soğuk San Yves sokaklarına çıktık.

“Soğuktu. Ama artık boş değildi.

"Daha fazla insan toplanmış, manastırı çevreliyordu. Çoğunlukla hayretle bakan sıradan insanlar ve öfkeli kalabalıktı, ama aralarında Baron'un kırmızı üniformasını giyen gens d'armes de vardı. Mızraklar ve kılıçlar taşıyorlardı, yanan meşaleler dehşete kapılmış yüzlerin denizini aydınlatıyordu, bir kadın parmağını kaldırıp geceye çığlık atıyordu.

"*Vampir! Tanrım, yardım et,* VAMPİR*!*

“Askerler, ellerinde alevlerle karla kaplı kaldırım taşları üzerinde ilerlediler. Percival bir çığlık atarak Grace'i bıraktı, bana bir kılıç attı ve onlara doğru adım attı. Onlar, şehirlerini aralarındaki canavarlardan koruyan cesur adamlardı. Ama sonuçta onlar da sadece ölümlüydüler, biz onları yere sererken kalabalık dehşet içinde çığlık atıyordu; çok hızlı, çok güçlü, karşı koymak için çok korkunçlardı. Ama daha fazlası geliyordu; daha fazla adam, daha fazla alev, şimdi her taraftan yaklaşıyorlardı.

"Ve böylece, Wulfric öne çıktı.

“Aleks'i hala omzunda taşıyordu, kırık ve kararmış halde. Ama boş elinde,

yüzü gergin ve sert bir ifadeyle askerleri öldürürken affedilmeyi diledi. Ama gözlerinde artık korku görebiliyordum; Charbourg'un düşüşü sırasında, İmparatorun haçlıları kutsal şehri ele geçirip Voss'un Kan Şövalyeleri Illia'nın hayalini küle çevirdiğinde hissettiği aynı dehşet.

"*Batı duvarına doğru gidin!* diye bağırdı. *Gidin!*

"*Efendim, sizi terk edemeyiz!*

"*Kutsal yazıları kurtar, git Celene!*

"Onun dediğini yaptım, Durand kırmızısı giysili taze yüzlü bir çocuğu öldürdüm ve kutsal metinlerimizin bulunduğu sandığı kaptım. Onu omzuma attım ve yanımda çaresiz ve korkmuş Percival ile birlikte kalabalığın içinden geçtim. Halk dağıldı, askerler hücum etti, Wulfric arkamızdan koşan cesur adamların akınını durdurdu.

“Çığlıklar, düşen bedenler, Tanrı'ya yakarışlar duydum. Dönüp baktığımda, efendimin etrafının sarıldığını, kaldırım taşlarının kırmızıya boyandığını gördüm. Meşale ışığında silueti beliren, tüm korkunç öfkesini ortaya koyan, siyah bir melek gibi duruyordu. Ama askerlerin arasında, sadece geceliği giymiş, alevlerden daha korkunç bir silahı havaya kaldıran genç bir papaz gördüm.

“Yanan gümüşten bir tekerlek.

“Efendim, benim tanıdığım kadarıyla Rab'bin en sadık hizmetkarıydı. Esana'nın yüzyıllar boyunca varlığını sürdürmüş bir ihtiyarı, inancımızın başına gelen en büyük felaketten kurtulan biriydi. Ama bizi lanetleyen Tanrı'nın sembolü karşısında, bir kolunu gözlerine koyarak sendeleyerek geriye doğru tökezleyen bir yavru kuş kadar çaresizdi.

"*Cehenneme dön, şeytan!"* diye bağırdı rahip. *"Rab benim kırılmaz kalkanımdır!"*

“O anda ateş yağdı; kaosun ortasına yeni gelen bir okçu grubu tarafından atılan yanan oklar yağmur gibi yağdı. Efendim kum saatinin kumları arasında dans eden bir yaratık olmasına rağmen, rahibin elindeki çark tarafından kör edildi. Üç ok isabet etti; ikisi Wulfric'e, biri hala kollarında tuttuğu Aleks'e. Ve o oklar hedefe ulaştığında, o ateş, uzun zamandır kaybolmuş yaz günlerinin açlığıyla tutuşan bir kıvılcım gibi yayıldı.

"Wulfric kükredi, paltosu ve saçları alev aldı. O anda kaçıp, kelebek sürüsüne karışarak güvenli bir yere uçabilirdi.

. Ancak Aleks'i o kalabalığa terk etmeyi reddetti. Bunun yerine, kör olmasına rağmen, tüm o gümüş ve ateşten uzaklaşmak için bir yol açmaya çalıştı, Aleks kollarında çığlık atıyordu.

“Ben kayarak durdum ve bağırdım, *Percy, onları kurtarmalıyız!*

"*Efendi bize kaçmamızı söyledi!*

"Onları terk edemeyiz!

Percival geriye baktı, Wulfric'in ceza vaadi havada asılı kalmıştı.

"Kimse için yanmayacağım!

"Percival küfrederek koşmaya devam etti, yükünü bir kenara attı, böylece küçük bacakları onu daha hızlı taşıyabilirdi. Ama dünyevi alevlerden, cehennemin ateşinden korkmama rağmen, efendimin yanına dönmek için yolumu açmaya başladım.

"Pelerin ve saçları alevler içindeydi, ama yine de Aleks'i terk etmeyi reddetti. Wulfric'in öğrettiği gibi savaşarak o adamların üzerine atıldım, askerler ve gümüşler arasında boğulmuş, kutsal kitaplarla dolu sandığı mızrak gibi fırlattım. Sandık rahibe çarptı, onu geriye savurdu, elinden yanan tekerlek uçtu. Wulfric'in yanında, manastırdan uzaklaşıp Rue des Saints'e doğru, kaldırım taşları üzerinde kanlı bir iz bıraktık. Percival'ın yardım için çığlık attığını duydum, daha fazla asker tarafından köşeye sıkıştırılmıştı, küçük vücudu alevler içindeydi. Yanarken dönüyordu, kolları çırpınıyordu, sesi çatlıyordu, ama benim aklım sadece Aleks ve ustamdaydı.

"Koşarken Wulfric'in yandığını koklayabiliyordum, cızırdayan et ve yanık saç kokusu, sonunda San Antoine çeşmesine ulaştık. Wulfric ve Aleks ikisi de o sulara daldılar, buhar tıslayarak ve duman yükselerek o korkunç yangınlar sonunda söndü.

“Nefes nefese su yüzüne çıktı; artık karanlık güzellik yoktu, sadece yanmış bir harabe vardı. Yine de kollarında taşıdığı, kurtarmak için o kadar çok mücadele ettiği zavallı, tatlı Aleks, Wulfric onu daha sıkı tutsa da, elinde parçalanıp giden kömürleşmiş bir iskeletten başka bir şey değildi. Çaresizlik içinde, damarlarını bulmak için boğazının enkazını ısırdı; bir şekilde onun son damlasını içip, yargı gününe kadar ruhunu taşıyabilirdi. Ama bunun boşuna olduğunu görebiliyordum, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanırken fısıldadım.

"O gitti, Efendim.

"Hayır," diye tısladı, dişlerinden sıyrılan mahvolmuş dudaklarıyla. *Hayır, o...*

"'Yol boyunca çığlıklar yükseliyordu, askerler hala peşindeydi, kanlı geceliğiyle rahip önde gidiyordu. Yanan oklar düşmeye başladığında Wulfric'in kolunu tuttum.

"*Biz de gitmeliyiz, yoksa onun lanetine ortak oluruz!*

"O yaralanmıştı. Korkunç, *feci* şekilde yanmıştı ve ben onun çektiği acıyı çok iyi biliyordum — hem kendisi hem de kaybettiğimiz kişi için. Ama yine de başını salladı.

"*Beni terk etmedin, Celene. Ben de...*

"*Kendi yolumu kendim çizebilirim! Şimdi git buradan, yoksa sen ve taşıdığın herkes Aleks ile birlikte çukura düşeceksiniz!*

"Yüzü buruştu, yaklaşan askerlere, o lanet rahibe gözleri takıldı.

"… *Orhomme'da bir harabe var. Buradan batıya doğru bir gece yol mesafesinde.*

"*Seni bulacağım.*

"Sadakatini unutmayacağım. Ödüllendireceğim. Sonra yanaklarıma dokundu, koyu renkli gözleri parlıyordu. Hazırsın*, Celene. İnancımızın son gizemi için.*

"*Git,* diye fısıldadım, ağlayarak. *Tanrı aşkına.*

"Askerler yakındaydı, oklar yağıyordu, rahip bağırıyordu. Ve yırtılan kumaşın sesi, yanmış kanın kokusu ile birlikte, Wulfric parçalara ayrıldı ve yüzlerce kelebek siyah gece gökyüzüne uçtu. Askerler dehşet ve şaşkınlıkla bağırıyorlardı, rahip Tanrı'nın adını haykırıyordu. Ama ben o sırada koşuyordum, donmuş sokaklardan, o açgözlü alevlerden, aralarındaki canavarları yakmak isteyen o dindar adamlardan uzaklaşmak için. Rue des Saints'ten aşağı, Quartier des Théâtres ve kırmızı ışık bölgesinden geçerek, sonunda batı surlarına ulaştım.

"Ama kendimi atmadım.

"Bunun yerine, Rue de la Montagne'ye, Baron Durand'ın malikanesine doğru baktım.

"Laurent'in aşk ilanını hala zihnimde duyabiliyordum. "Geri döneceğime dair kendi sözümü.

"Ve kaçmaktan vazgeçtim.

"Bunun yerine, gecenin karanlığında, gölgelerin içinde bir gölge gibi gizlice ilerledim. Sokaklar askerlerle doluydu, meşaleler aydınlatıyordu...

Gece, gündüz kadar aydınlıktı. Ve böylece, Tanrı adına işlediğim ilk cinayetin olduğu yere, iyi kalpli Père Beaufoy'un evine geri döndüm. Mülk, onun yerine geçen kişi tarafından devralınmıştı, belki de o gece efendimi neredeyse yok eden rahipti. Ama evin arkasındaki küçük mezarlık hâlâ oradaydı, ancak unutulmuş ve otlarla kaplanmıştı.

"Duman gibi sessizce, kemikler ve tozların arasında uzanarak mezara sızdım. Ve karanlıkta bekledim.

"Dinledim. "Dua

ettim.

"Üç gün üç gece.

“O karanlıkta yas tuttum. Zavallı Aleks için. Hatta küçük Percival için bile. İkisi de ailemdi, Sadıklar'dı, ama şimdi sonsuza dek cehennem ateşinde kaybolmuşlardı. Tanrı'nın neden onları cezalandırdığını merak ettim. Sırada beni cezalandıracak mıydı? Sonunda, bunu *hak etmiş* miydim?

“Yeryüzündeki her şey, O'nun eseridir...

“Ve sonunda, dördüncü şafağın öncesindeki karanlık saatlerde, mezarımdan kalktım.

“Şu anda açtım. *Acı çekiyordum*. Yakında Mızraklar Şehrinden sonsuza dek ayrılmam gerektiğini biliyordum. Ancak devriyeler iki katına çıkmış olsa da, San Yves artık biraz sakinleşmişti. Hâlâ baloda giydiğim elbiseyi giyiyordum, asılı duran bir pelerini kaparak mezar tozunu ve kiri gizlemeye çalıştım. Maske hala yüzümü örtüyordu, ama beni gören herkes beni tanıyacaktı, bu yüzden şafak sökmeden önce Rue de la Montagne'da kediler kadar dikkatli bir şekilde gizlice ilerledim.

“Château Durand'a geri dönelim.

“Gens d’armes kapıda nöbet tutuyordu ve ben şansımı denemeden önce yaklaşık bir saat bekledim, duvarların üzerinden atlayıp odasının dışındaki balkona tırmandım. Karanlıkta, taş gibi hareketsizce çömelip, işaretlendiğime dair bir işaret var mı diye dinledim. Kapının üzerinde gümüş bir tekerlek asılıydı, saplarına bir bakire saç örgüsü sarılmıştı, camın üzerine İncil'in sayfaları yapıştırılmıştı. Ama yumuşak ayak sesleri, daha yumuşak nefesler, camın ötesinden gelen bir fısıltı duydum.

"... *Celene?*

"*Benim, Laurent*.

"*Oh, merci, mon dieu*.

“Kapı kilitli değildi, örgü kırılmıştı, birkaç kez el yordamıyla denedikten sonra tekerlek aşağı çekildi. Ve sonra Laurent'in kollarındaydım, vücudu yataktan kalktığı için hala sıcaktı, hayat kokusu, nabzının sesi o kadar yüksekti ki beni neredeyse mahvediyordu. Saçlarıma teşekkürler fısıldayarak beni sıkıca sarıldı. Ve beni kendine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

“En azından, benim dudaklarım olduğunu *sandığı* dudaklara. Aramızda soğuk porselen vardı ve sadece kör gözler görebiliyordu. Ama yine de, sanki onun vaat ettiği aşkın bir parçasını tadabileceğim gibi, kendi ağzım gibi olan şeyi maskemin diğer tarafına bastırdım.

"*Geldiğini biliyordum,"* diye fısıldadı. *Babam seni yaktıklarını söyledi, ama hayatta kalacağını* biliyordum*. Seni bekliyordum, aşkım. Her gece bekliyordum*.

“Laurent'ın giyinik olduğunu fark ettim; deri pantolon ve altın düğmeli, kadife, evinin rengi olan kırmızı renkli güzel bir frak giymiş uykuya dalmıştı. Kollarımdan kayarak, yatağının yanındaki çekmeceden, patlamak üzere olan bir bozuk para cüzdanı aldı.

"*Her yere gidebiliriz. Her şeyi yapabiliriz.*

“Laurent…

“Senin ne olduğun umurumda değil. Ne dedikleri umurumda değil. Sen canavar değilsin, bunu kalbimde biliyorum. Seni seviyorum, Celene Castia. Ve Tanrı izin verirse, seni sonsuza kadar seveceğim.

“O karanlıkta ona baktım; güzel, canlı, o kör gözlerdeki vahşi umut, kalbimi paramparça etti. Birlikte yaşayabileceğimiz her şeyi düşündüm. Birbirimiz için ne olabileceğimizi. Ama besleneli üç gece olmuştu ve açlık içimde kıpır kıpır ediyordu, sanki bana ne olduğumu hatırlatmak istercesine.

"*Bunun* ne olduğunu.

“San Yves'teki zamanımızın sona erdiğini biliyordum. Ve korkunç bir darbe almış olsak da, inancım sönmemişti; hatta Victorine'in kanı artık içimde olduğu için *daha da parlak bir şekilde* yanıyordu. Zavallı Aleks ve Percy'nin lanetlenmiş olmalarına üzülmüştüm, ama başka bir ruhu cehennemden kurtardığımı biliyordum. Artık Tanrı'nın benim için ne istediğini anlıyordum. Ve Wulfric'in sözü havada asılı kalmıştı; Esana'nın en büyük gizemini nihayet öğrenmiştim.

"Artık inancımdan vazgeçemezdim.

“Bu çocuğun hayatına kendimi davet etmekle hata etmiştim. Onun beni sevmesine izin vermekle hata etmiştim. Onun benim için bir kaçış olduğunu fark ettim. Benim olan bir şey. Her şeyim yok olurken tutunabileceğim bir şey. Ama ona gerçekten ne sunabilirdim ki? Onun için ne olabilirdim ki? Bu bencilce ve aptalcaydı. Ve benim hoşgörümün ona kırık bir kalpten fazlasına mal olmaması şanslıydım.

“Çünkü kırmak zorundayım...

“Laurent...

"*Bilmeliydim.*

"Döndüm, balkondaki gölgeyi gördüğümde karnımda buz gibi bir bıçak hissettim. Paçavralar giymişti, vücudu hala harap durumdaydı, parmakları yanmış dallar gibiydi. Ama o yüzün enkazından bakan gözleri, her yerde tanıyabilirdim.

"Usta Wulfric...

"*Efendim.*

"Wulfric alaycı bir şekilde güldü ve açık kapıdan içeri girdi, balodan aldığı davet hala geçerliydi. Laurent'in kalbi hızla çarpmaya başladı, kör gözleri karanlığı taradı.

"... *Celene?*

"*Bana Efendi diye seslenmeye nasıl cüret edersin? Beni bu kadar aldatmışken?*

Bir adım geri çekildim ve kendimi Wulfric ile Laurent'in arasına koydum. Artık panik içindeydim, tırnaklarım avuç içlerimi ısırıyordu, dilim toz gibi kurumuştu.

"*Beni nasıl buldun?*

“Bir zamanlar güzel olan elbisemin kıvrımlarından kan kırmızısı bir güve çıkıp odanın karşısına uçarken sessiz kaldım. Wulfric elini uzattı, sesi birdenbire çok hüzünlüydü.

"Senin için... korkuyordum. Göz kulak olmayı düşündüm. Kaçışına yardım etmeyi.

"Güve, Wulfric'in yanmış derisinin üzerine kondu, yüzeyin altına battı, kalbim de onunla birlikte battı. Sonra bana baktı, dudakları aralandı, yüzü buruştu ve gözlerimi yaşartan onun öfkesi değildi. Onun *hayal kırıklığıydı*. Ona yalan söylemiş olsam da, ustama hala hayranlık duyuyordum. Bana ait olabileceğim bir yer, kendimden daha büyük bir inanç, parçası olabileceğim kutsal bir şey vermişti. Yaşadığım

, gördüklerim boyunca, bana başka hiç kimsenin sunamayacağı bir şey sunmuştu: ruhumun kurtuluşuna giden bir yol.

"O olmasaydı... hiçbir şeyim olmazdı.

"*Sana özgürlük verdim,* diye fısıldadı. *İşlerini gözetlemedim, zihnini kurcalamadım. Sana* güvendim*, Celene. Kutsal yazılara sadık kalmanı, yeminin gereğini yerine getirmeni bekledim.*

"*Ve ben de öyle yaptım, Efendim, ben..."*

"*Dünyevi bağları koparıyoruz. Sonsuza kadar onun hizmetkârları olacağız. Seni* uyarmıştım*, Celene Castia.* O siyah gözler öfkeyle dolu bir şekilde Laurent'e baktı. *Biz onların gibiler değiliz.*

"Biliyorum, Efendim. Gözlerim açık, bu gece buraya geldim...

"Laurent'a baktım, yüzü korku, şaşkınlık ve umutla doluydu...

'"Celene? diye fısıldadı.

"Bu gece buraya veda etmeye geldim.

"Laurent'ın sanki göğsüne kırık bir bıçak saplamışım gibi irkildiğini gördüm. İnanamama. Öfke. Üzüntü. Kırılan kalbinden birkaç saniye içinde tüm bunlar yüzünde belirdi. Bana o kadar güvenmişti. O kadar umutluydu. Ama Wulfric, o cevap veremeden konuştu.

"*Ve öyle de yapmalısınız. Çünkü bu bir veda*.

"Onun öfkesini yatıştırmak için elimi kaldırdım. *Lütfen…*

"*Onları sen öldürdün. Percival ve Aleks. Senin yüzünden cehennem ateşinde yanıyorlar*.

"Hayır, hayır, ben...

"*Percival sana baloda beni almanı söylemişti. Orada olsaydım, Aleks yanmazdı. Onlar takip edilmezdi. Ama sen beni* aramadın. *Sen buradaydın.* İnleyen, inci beyazı ve vahşi*.* Onu *koruyan*.

"*Efendim, lütfen, sizinle geleceğim, size* itaat *edeceğim, ben...*

"*Beni hayal kırıklığına uğrattın, Liathe. Bize evimizi kaybettirdin ve kardeşlerini cehennem ateşine teslim ettin. Ama inancın yetersiz olduğu kanıtlanmış olsa da, senin de aynı acıyı çekmene izin vermeyeceğim. En azından bu merhamet için Tanrı'ya şükredebilirsin.*

"Uyarıda bulundum, durmasını, *durmasını* yalvardım*,* ama o odanın diğer ucuna uçtu ve beni duvara o kadar sert çarptı ki tuğlalar çatladı. Laurent

ne olduğunu öğrenmek için yalvardı, ama Wulfric'in boğazımı sıkan elleri yüzünden fısıldayamadım bile.

“Ama gerçek şu ki, yüzyıllar boyunca sayısız ruhu emmiş olmasına rağmen, efendim o alevlerden acı bir şekilde yaralanmıştı. Kasları yer yer tamamen parçalanmış, kemikleri tebeşir gibi kırılgan hale gelmişti. Nefes nefese, parmaklarım parçalanarak, kan sıçrayarak kurtuldum. Tekmeledim ve efendim uçtu, Laurent'in piyanosuna çarptı, tahtalar çatladı, teller son bir uyumsuz ilahi gibi koparken ben Laurent'e kaçmasını bağırdım.

"Wulfric ayağa kalktı, pençelerini avucuna batırdı ve bileğini çevirdi. Ancak damarları alevler tarafından neredeyse kurumuş, bıçağını oluşturmaya yetecek kadar kan kalmamıştı. Hırlayarak bana saldırdı, yumruk attı, pençeledi, vahşi bir yumrukla maskemı düşürdü. Piyanenin enkazına yığıldım, kalkmaya çalıştım ama Wulfric bir anda üzerime atladı, bir avuç saçımı yakaladı ve yüzümü defalarca tahtalara vurdu.

“Beni sırt üstü çevirdi, pençelerini boynuma sapladı, parmakları dilimin ipini kavradı. O *çekince,* kaslarım gerildi, tendonlarım koptu.

"Bu yalanını koparmalıyım...

“Vuruş beceriksizdi, çocuk onu yeni doğmuş bir yavru köpek gibi körü körüne yapmıştı. Ama Laurent, Wulfric'in sesini hedef alarak doğru vurdu ve kırık piyano ayağını onun boynuna ve omzuna indirdi. Ahşap çatladı, kemik parçalandı, efendim öfkeyle hırladı. Ve kara bir lanetle Laurent'in boynuna saldırdı.

"Darbe derin, kırmızı, kırmızı ve kırmızıydı. Köpüren bir nefesle, şarkı kuşum düştü, piyanonun enkazına yığılırken kan fışkırdı. Ve bir kükremeyle, o kıymıklardan kalktım ve Wulfric'in sırtına çarptım.

"Tahtalara çarptık ve hırlamalarımızın korosu altında, uzaktan gens d'armes'ın alarm çığlıkları duyulurken, Laurent'ın nefes nefese kaldığını, boğulduğunu duyabiliyordum. Onu *kurtarmak için* kurtulmak için çaresizdim, ama Wulfric beni kalkmama izin vermedi. Bunun yerine, beni ölüm kadar derin bir kucaklamayla yakaladı ve dişlerini boğazıma geçirdi.

b;

“O zaman beni içti. Açlıktan ölmek üzereydim. Yaralıydım. Binlerce çöl kadar kurumuştum. Ama beni tüketerek ölümsüz ruhumu kurtaracağını bilsem de, ölmek istemiyordum. Elimde başka silah olmadığı için, dişlerimi *onun* boğazına geçirdim. Ve birbirimizin kollarına sarılarak, varillerimizin dibine kadar koştuk.

“O yaşlıydı. Güçlüydü. Yüzlerce yıldır hayattaydı. Ama o alevler onu derinden yakmıştı, gücü eskisi gibi değildi ve *ben* hiç bu kadar güçlü olmamıştım. Onu, efendimi, karanlık babamı, yıllar önce *gerçek* babamın bana söylediği sözleri hatırlayarak, kendime doğru çektim.

“Kaleler taştan yapılır, Küçük Dağ. Sen de öyle. “Ve dibe doğru yarışımızda, *kazandığımı* fark ettim.

Wulfric, artık çaresizce sıkıca tutundu ve bana sanguimancy'sini saldı. Kanım damarlarımda ısındı, kaynamaya başlayınca acı *ıstıraba* dönüştü, ama yine de yuttum, *yine de* içtim. Wulfric öfkeyle savaşsa da, öfkesinin altında, savaş, kan, yüzyıllar gibi tüm yaşadıklarından sonra her şeyin böyle bitebileceğinden *korktuğunu fark* ettim. Korku onu çaresiz hale getirdi ve şimdi ondan hiç merhamet görmemiş olan kadından merhamet arayarak zihnime daldı. Ama istesem bile durdurmak için çok geçti, tüm vücudum onunla alev alev yanıyordu; her titrek, yanan yudumun gücü ve etkisiyle.

"Komünyon.

"*Hayal* bile edemeyeceğim bir cemaat.

“Onun bedeninin sınırlarının ötesinde kaynayan bir *fırtına* hissedebiliyordum. Yüzlerce ses, yüzlerce ruh, onun ölümsüz kabuğunun bağlarına karşı haykırıyordu. Ve o kabuk parçalanmaya başladığında, onlar *onun* içinden bana akın etmeye başladılar. Öfkeli kırmızı bir sel, üzerime çöküyor ve tüm varlığımı yok etmekle tehdit ediyordu. Ama yine de dayandım, yine de *direndim,* her iki babamın da beni yaptığı Dağ. Ve son bir nefesle...

"Y-Y-Yargı G-Geliyor...

"... korkunç Wulfric, Sadıkların askeri, San Yves'in Efendisi, Charbourg'un düşüşünden kurtulan ve yüzlerce günahkâr ruhun koruyucusu, kollarımda toza dönüştü.

"Her şey ateşti. Her şey seldi. Onda hissettiğim fırtına şimdi içimde *içimde de kası*p kav*ur*uyordu. Güç, etki, aşılanmış ve damıtılmış,

, Tanrıların gücü, kanlı dişlerimden tıslayarak çıkan inanç ateşi parlak bir şekilde yanıyordu.

"*Bu kanla sonsuz yaşama kavuşacağız*.

Onun hırıltısı beni o mutluluk dolu kırmızı cennetten soğuk, gri dünyaya geri çekti. Laurent elini boğazına koymuş, gömleği kanla ıslanmış bir şekilde yatıyordu. Ağır bot sesleri, onun adını haykıran sesler duyuyordum, ama yine de ıslak halının üzerinde onun yanına uçtum. Benim şarkı kuşum, karaya çıkmış bir balık gibi hırıltı çıkarıyordu, ben onun derisini ısırırken o tebeşir gibi bembeyazdı.

*"*Laurent*, iç,* yalvardım. *İç,* lütfen.

"Kanayan bileğimi onun ağzına bastırdım ve Tanrı'ya ve tüm meleklerine bu zavallı çocuğun ölmemesi için dua ettim. Titreyerek, kırmızı kanı yutarak onu yakaladı. Kanım henüz gençti, ama o kan şimdi imkansız bir şekilde koyulaşmıştı, Wulfric'in tüm gücü içimde yoğunlaşmıştı. Ve izlerken, Laurent'in boğazındaki tahrip olmuş etin merhametle kapanarak dikildiğini gördüm.

"*Merci, saint-père*," diye fısıldadım, gökyüzüne bakarak. *Oh,* merci*, mon dieu*.

"*Beni geri getirdin.*

"Laurent şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırdı, yaprak gibi titreyerek fısıldadı. "*Sen bir meleksin*.

"Ve uzanarak, yanağımı avuçladı.

"Parmakları tenimde dolaşırken, yüzündeki ifade şaşkınlıktan hayrete dönüştü. O anda maskemin kaybolduğunu fark ettim; efendimle olan mücadelede parçalanıp gitmişti. Tatlı kuşum ilk kez beni gerçek halimle görüyordu.

"Ve *dehşete* kapıldı.

"Ne…

"Korku ve tiksinti, o güzel yüzünü korkunç bir şeye dönüştürerek dikleşti. Laurent tekrar uzandı, parmak uçları boğazımın kalıntıları, kanla kaplı kaslar, sümüksü kemiklerin içindeki çıplak dişler üzerinde dolaştı. Şimdi biliyorum ki, yüzüm Wulfric'i küle çevirmeden önceki kadar harap değildi. Onun kanı, eskiden olduğum şeye bir *parça* geri dönmemi sağlamıştı. Ama zavallı Laurent'a, korkunç bir şey gibi görünmüş olmalıyım.

"*Sen nesin?*" diye tısladı, geri çekilerek.

"O zaman başımı eğdim, gözlerim kanlı gözyaşlarıyla doluydu. "*Ben senin türünden değilim*.

"Kapıya şiddetli darbeler yağdı, tekmelendiğinde ahşap parçalandı. *Laurent Efendi!* diye bağırıldı, *Yüce Tanrım!* ve adamlar ellerinde yanan meşalelerle odaya koştular. Adını duyunca Laurent onlara doğru koştu, yüzü buruşmuş bir şekilde kükredi.

"*Çekin onu! Çekin onu, o bir canavar!*

"O zaman iç geçirdim. Artık emin olabileceğim tek gerçeği fısıldayarak.

"Beni canavara çeviren ondan başka kimse yok."

Son Liathe sessizliğe büründü, boşluğu akan nehrin şarkısı doldurdu. Jean-François yazmayı bıraktı, nehrin karşısındaki bu şeyin, bu kadar korktuğu ve hor gördüğü şeyin üzerine bakakaldı. O anda o kadar da iğrenç görünmüyordu, sadece küçük, solgun ve kendisinden çok daha büyük bir şeyin içinde sıkışıp kalmış bir kızdı.

Onun gerçek korkunçluğu da buydu, diye düşündü.

Celene Castia'nın kendisi gibi, görünüşü de bu kadar aldatıcı olabilirdi.

"Hikayemin sonunda sessizce oturdum," diye iç geçirdi sonunda. "Kütüphane Laurent'in çığlıklarıyla, kafatasım ise Wulfric'in fısıltılarıyla yankılanıyordu. Onu hala kristal sürahide yansımış olarak görebiliyordum, siyah gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyordu.

"*Hain,*" diye tısladı. "*Aldatıcı."*

"Özür dilerim, Celene."

Dior konuşurken onun yansımasından gözlerimi kaldırdım. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, mendili sırılsıklamdı. Başını salladı, kirpiklerini sildi.

"Sana olanlar için çok üzgünüm." Omuz
silktik. "Aşk aptallar içindir."

"Ona ne olduğunu biliyor musun? Laurent'e?"

"Öldü," diye fısıldadım. "Sonsuz Kral San Yves'i ele geçirdiğinde. O zamana kadar evlenmişti. Gelini, soylu bir kadındı. Bir oğulları vardı, Voss Mızraklar Şehri'nin kapılarını yıktığında henüz bir bebekti. Umarım sonuna kadar mutlu olmuştur. Umarım acı çekmemiştir."

“Kanlı gözlerimizi ovuşturarak derin nefes aldık.

"Ama o zamana kadar çoktan gitmiştik. Yalnız geceye doğru. Wulfric'in gücü benimdi, ama *sorumluluğu* da öyleydi ve

artık o alevi aramak için uyanık kalan son Esana'ydım. Wulfric'in arayıcıları onun düşüşünden sonra dağılmış, kan bağları kopmuştu. Ama ben onların isimlerini biliyordum. Kokularını. Ve Madeisa'nın geniş arazisindeki küflü bir tavernada, beyaz haşhaşla bacakları kesilmiş birini buldum, Lashaame'de kanıyla ölmek üzere olanları iyileştiren bir kız hakkında bir hikaye anlatıyordu. Gözleri uzun zamandır kaybolmuş gökyüzü gibi, saçları ise geçmişteki karlar kadar beyaz olan bir kız. Ve her zaman sadık olan ben, adımlarımı onun yanına doğru attım."

Dior artık sakinleşmişti, başını sallarken gözleri aşağıya doğru bakıyordu. "Tatlı Anne Kız. Hiç bilmiyordum, Celene. Bütün bunların sana neye mal olduğunu

'

"Senden daha fazla değil, mon amie. Ama dediğim gibi, bu sınavlar bizi sınamak için gönderildi. Ve sonunda, en önemli soru en basit olanıdır."

"Sessiz kalbimize bir elimizi bastırdık.

"İnandığın şey için neyi feda etmeye hazırsın?"

"Grail, yaralı eline bakarak dudağını ısırdı. Dünyanın ağırlığı omuzlarında. Başkaları için olabileceği ve yapabileceği her şeyin vaadi, kendisi için istediği şeyle karşılaştırılıyordu. Dior Lachance gibi bir kız için bu hiç de zor bir seçim değildi.

"Nişan yüzüğünü nereye *takmam* gerektiğini bile bilmiyorum." Karanlığa bakarak iç geçirdi.

"Ama haklısın. Aşk aptallar içindir."

Sonra ayağa kalktı ve içindeki ateşin hala yandığını gördüm. Yine Cairnhaem'in dışındaki heykeller aklıma geldi. Kurtarıcı, şiddetli ve korkusuz, elinde kılıç, başlığında taç. Atası, cenneti ve dünyayı birleştirme hayalini gerçekleştirmek için ölmüştü. Şimdi bu hayal bizim içimizde yaşıyor.

“Ve her şeye rağmen, onun içinde de yaşadığını görebiliyorduk. “‘Teşekkürler, Celene. Sen iyi bir arkadaşsın.’

"Biz..."

“O zaman gölgelere baktık. Yüzümüz maskemizin arkasında gizliydi.

“‘Deneyeceğim.’

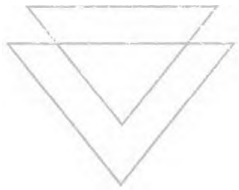
“Dior gülümsedi, beni kucakladı ve yanağımın porselenini öptü. Ve küçük, sessiz, geldiği zamankinden çok daha sakin bir şekilde, San Michon'un Kutsal Kase kütüphaneden ayrıldı ve bizi karanlıkta bıraktı.

“Uzun bir süre hareketsiz durduk. Kafamızdaki sesleri dinledik. Gölgelere baktık. Ta ki gölgeler hareket edene kadar, şimdi öne doğru adım atarak, o karanlıktan soluk bir yüz ortaya çıktı, gülümsemesi melek yüzündeki yanağında küçük bir gamze oluşturdu.

"Aferin, Liathe."

Maryn başını salladı, siyah gözleri parıldıyordu. *"Gerçekten iyi iş çıkardın*."

VII İKİNCİ OĞUL

"YEDİ GÜN SONRA, Dior kapısının çalınmasıyla uyandı." Liathe gözlerini devirdi ve iç geçirdi.

"O sırada banyodaydı."

Celene bir kaşını kaldırdı ve suyun karşısındaki tarihçiye umutla baktı. Jean-François, kitabına çizim yapıyordu ve şimdi Liathe'nin bakışlarıyla karşılaşmak için durakladı.

"Ne, müstehcen yorum yok mu?" diye sordu. "Kiminle olduğu hakkında soru yok mu, ya da ne giydiği hakkında ayrıntılı bir açıklama istemiyor musun?"

"Oh, lütfen. Ben *tam* bir sapık değilim."

Tarihçi kaşlarını çattı.

“… Bekle, o banyodaydı, ne giyiyordu?”

"Odası zengin bir şekilde döşenmişti," diye devam etti Celene. "Konumuna yakışır şekilde saray gibi genişti, ama aslında orada hiç rahat görünmüyordu. İmparatoriçe'nin ona verdiği hizmetçileri kovmuş, her sabah kendi yatağını kendisi yapıp kendi giyiniyordu. Bizim kelebeğimiz, Place San Maximille'deki büyük katedrali ziyaret ettiği saatler dışında, her zaman onun yanında nöbet tutuyordu.

"Soyuna rağmen, Dior bize hiç de dindar birisi gibi gelmemişti, bu yüzden her şafak ve alacakaranlıkta, hatta çoğu zaman öğle vakitlerinde de Cathédrale de Lumière'de ayinlere katılmaya başlamasından memnuniyet duyduk. Ayinler arasında, Joaquin ve sadık askerleri eşliğinde, şehirde olabildiğince çok zaman geçiriyor, hastaları ziyaret ediyor ve yaralıları tedavi ediyordu. Geri kalan zamanlarını ise Unbound ile kılıç dövüşü eğitimi alarak, Testaments'ı okuyarak ve balkonunda dolaş

Joaquin ve sadık askerleri de onunla birlikteydi. Gününün geri kalanını, Unbound ile kılıç kullanma eğitimi alarak, Vasiyetnameleri okuyarak ve gözleri kuzeye dönük olarak balkonunda dolaşarak geçiriyordu.

"Neredeyse her saat başı Maryn'e Phoebe ve Gabriel ile işlerin nasıl gittiğini soruyordu. Ancak Priori'mizin aylar önce gönderdiği toz zerresi sonunda başarısız oldu ve sonunda toza dönüştü. Maryn başka bir tane göndermiş olsa da, henüz San Maximille'ye ulaşmamıştı. Tek bildiğimiz, Phoebe'nin Gabriel'e ulaştığı ve onu Forever King ile savaşmaktan vazgeçirmeye çalıştığıydı. Ancak nasıl gittiğine dair hiçbir fikrimiz yoktu.

“Dior, odasının kapısı çalındığında omuzlarına kadar neredeyse kaynar suya batmıştı. Mavi gözleri, banyonun yüzeyinden yükselen buhara sabitlenmişti, parmak uçlarını buharın içinde gezdirip dansını izliyordu. Ama kapı çalındığında, küçük ayaklarımızın altında nabzının hızlandığını hissettik, o küvetten kalkarken tohumumuz boynunun nemli buklelerinin altında saklandı. Yerlere su damlatarak, *"Bir dakika!" diye* bağırdı ve yatak odasından aceleyle geçti. Basit ama zarif, güvercin beyazı bir elbise giydi, altın kolyesini boynuna taktı ve kardeşimin adını bir dua gibi fısıldadı. Ama o soğuk kış sabahı odasının dışında duran Lorson'un Kara Aslanı değildi, daha genç bir aslandı.

Hayal kırıklığıyla bir an durakladıktan sonra, Dior kabul edilebilir bir reverans yaptı.

"Majesteleri."

“Alexandre III'ün oğlu ve tüm Elidaen Prensi Philippe de Augustin, karla kaplı camdan yapılmış yüksek pencerelerle çevrili koridorda duruyordu. Etrafı, evinin kalın zırhları ve tabardlarıyla donatılmış küçük bir koruma ordusu ile çevriliydi.

Prens, çok sevdiği uzun kılıcıyla silahlanmıştı, ancak zırh giymemişti, bunun yerine kırmızı kollu ince altın bir ceket ve çoğu hizmetçinin *tam* olarak doğru sıkılıkta olduğunu düşüneceği deri pantolon giymişti. Kurt kürküyle astarlanmış ağır kırmızı bir pelerin geniş omuzlarını örtüyordu ve pelerin, tek boynuzlu at ve beş kılıçla süslenmiş bir broşla tutturulmuştu. Kestane rengi

saçları yeni kesilmiş, yanakları yeni tıraşlanmış, kaş ve çenesindeki savaş izleri portresini bozacak kadar belirgin değildi.

"La demoiselle du Graal," dedi, dar giysili kalçalarından eğilerek.

İkili uzun bir süre birbirlerine baktılar, Dior'un kaşları kalktı.

"Sizi içeri davet etmem mi gerekiyor?" diye sordu sonunda. "Kral ailesi işlerinde yeni olduğumu itiraf etmeliyim, ama bu skandal olur, değil mi?"

"Kesinlikle. Ama itiraf etmeliyim ki, bundan hoşlanmayacağınızı sanmıyorum, mademoiselle. Bu sarayı kaosa sürüklemekten oldukça keyif alıyorsunuz gibi görünüyor."

Prens, buraya gelme amacını hatırlayarak kendini tuttu. Ses tonunu yumuşatarak pencerelerin ötesindeki şehri işaret etti.

"Yürüyüş yapabiliriz diye düşündüm. Konuşabiliriz."

“Dior karla kaplı cama baktı. ‘Dışarısı soğuk görünüyor, Majesteleri.

“Prens tek bir hareketle ağır pelerinini çıkardı, onu Grail'in omuzlarına örttü ve başını eğerek kolunu uzattı. Bir dansçının zarafetiyle ve sarayda yetişmiş genç bir centilmenin tüm duruşuyla hareket ediyordu.

"Etkileyici," diye itiraf etti Dior.

"Korkmayın, mademoiselle. Sizi hayal kırıklığına uğratmak için hâlâ bolca vaktim var." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve Dior'un dudakları da aynı şekilde hafifçe kıvrıldı.

. Derin bir nefes aldı ve prensin arkasındaki pencerelere tekrar baktı. Yukarıda bulutlar toplanıyordu, havada artık dondurucu bir soğuk vardı ve bununla birlikte savaşın habercisi de gelmişti. Kışın derinliklerinde neler olacağını biliyordu. Ama ilk kez, bunu gerçekten durdurma şansı vardı. Parçalanmış sol eline bakarak iç geçirdi.

"Siktir et."

“Pelerinini omuzlarına çekerek, onun koluna girdi.

“İkili, Château Impérial'ın görkemli salonlarında yan yana yürümeye başladı. Dior, bu genç adamın yanında olmaktan açıkça tedirgin olduğu için sert ve yavaş hareket ediyordu. Daha önce bir erkek tarafından bu şekilde dokunulmuş mu diye merak ettik. Bir erkek tarafından takip edilmiş mi? Kesinlikle hiç bir erkekle *öpüşmemişti* ve düğünler ve düğün *geceleri* fikri açıkça ona ağır geliyordu, her zamanki neşesini gölgeliyordu. Prensin muhafızları saygılı bir mesafede arkada yürüyorlardı, bir sürü

Dior'un Unbound'u arkada ayak sesleri çıkararak takip ediyordu. Toplamda, alay elli kişiden oluşuyordu ve ikili yanlarından geçerken hizmetkarlar ve saray görevlileri durup onları hayranlıkla seyrediyorlardı. Ancak ilk isteğine rağmen, Prens tek kelime etmedi ve sonunda Dior, sessizliği bozmak için boğazını temizledi.

"Peki, siz..."

Philippe ona doğru baktı ve gözlerindeki bakış Dior'un dilini ısırmasına neden oldu. Yürüyüşe devam ettiler, yaldız ve altın camla süslenmiş koridorlardan geçtiler, selamlayan gens d'armes'leri geçtiler, demir kapılardan geçtiler ve sonunda şatonun asma köprüsünden geçerek Place San Maximille'ye vardılar.

Şehrin kurucusunun heybetli heykeline, akan su yollarına, genellikle kalabalık olan büyük meydana bakan Dior, burayı tamamen terk edilmiş görmekten şaşkına döndü.

"Herkes *nerede*?"

Prens Philippe yürümeye devam etti, Grail'i nazikçe yanında taşırken, korumaları geride kalıyordu. Sonunda, etraflarındaki boş meydanı uzun uzun seyrederek konuştu.

"Augustin'in Altın Salonları'nın kulakları sonsuzdur, Mlle du Graal. Ve bu konuşma hassas bir konu olacak. Mahremiyetimiz olsun diye meydanı boşalttım."

Dior hafifçe ıslık çaldı. "Prens olmak güzel olmalı."

Philippe alaycı bir şekilde, "Sanırım ikimiz de gücün görünüşü ile gerçekliğinin ne kadar farklı olabileceğini biliyoruz. Gücü zahmetsizce kullananların ona nasıl tamamen bağımlı hale geldiklerini. Ve gerçeklik ile algının nadiren uyumlu bir birliktelik oluşturduğunu."

“Dior bir kaşını kaldırdı. ‘Güzel geçiş, Prens de Augustin.’

"'Hoşunuza gittiğine sevindim, Mlle du Graal. Bütün gece uyanık kalıp bunu yazdım.'

“Philippe gülümsemeyi göze aldı, yanağında küçük bir gamze belirdi. Dior hafifçe alaycı bir şekilde güldü, başını eğdiğinde saçları gözlerinin üzerine düştü. Soğuk havaya rağmen, cildi terden parlıyordu ve adımları yavaş olsa da, kalbi bir at gibi güm güm atıyordu.

"Şimdi çekici olmaya mı çalışıyorsun?"

"Çalışıyorum ama başaramıyorum,
anladığım kadarıyla."

“Buraya geldiğimden beri bana söylediğin tek kelime sert kelimelerdi, Majesteleri.”

"Beni affedin. Ama bu şehrin tamamı sizin gelişinizle altüst oldu."

"Bu benim niyetim değildi. Ve daha önce benim kaostan zevk aldığımı söylemen haksızlıktı." Grail, Prens Philippe'i baştan aşağı süzdü, elleri yumruk haline geldi. "Bunların hiçbirini ben istemedim, biliyorsun. Kehanet çirkin kafasını göstermeden önce, sefalet içinde yaşamaktan ve zengin pisliklerin cüzdanlarını kesmekten yeterince mutluydum."

"Kardeşiniz var mı, Mlle du Graal? Ya da kız kardeşiniz?"

Dior bu tuhaf soruya gözlerini kırpıştırdı, kaşları çatıldı. "Hayır."

“Bir
duraklama.

“Bir iç
çekme.

"Şey... belki."

Konuk kanadına, Reyne'nin odalarına doğru baktı. "Karmaşık bir durum."

“Bastien adında bir ağabeyim vardı. Annemin en sevdiği çocuktu. Babamın da öyle. Herkesin sevdiği altın çocuk. Prenslerin prensi. On dört yaşında öldü. Dünyanın en büyük imparatorluğunun varisi, basit bir ateş yüzünden hayatını kaybetti.” Philippe meydanı seyrederek, sesi yumuşadı. “Ben ikinci oğuldum. Beş Katlı Taht'a oturmayı hiç düşünmemiştim.”

“‘Bunun doğru olmadığına eminim,’ dedi Dior. ‘Yani, onların en sevdiği çocuk olduğu konusunda.’

"… Annemle *tanıştınız*, değil mi?"

“Yine saçlarının arkasına gözlerini saklayarak hafifçe alaycı bir şekilde güldü. “İmparatoriçe bazen size kaba davranıyor, kabul ediyorum. Ama insanların size, sizin onlara davranışınıza *göre* davrandığını görüyorum, Majesteleri. Saygı kazanılır, borç değildir.”

"O İmparatoriçe. Ben onun sadık tebaasıyım. Ve... onunla çatışmayı pek sevmem."

"Sen bir *şövalyesin*. Kaç savaşta savaştın? Kaç düşmanı yendin?"

"Şu anda askerlik görevini üstleniyorum, ama bu her zaman böyle değildi. Aslında, mirasçı olarak atanmadan önce, rahiplik için eğitim görüyordum,

eğer inanırsanız."

Dior, solgun dudaklarını büzerek onu tekrar baştan aşağı süzdü. Prens Philippe uzun boyluydu. Güçlüydü. Yakışıklıydı. Savaşlarla sertleşmiş ve zorlu sınavlarla yaralanmıştı.

“Sizi bir rahibin cüppesi içinde hayal edemem, Majesteleri.

“O gülümsedi ve bu sefer o da gülümsedi. ‘Benim demek istediğim de bu.

Hiçbirimiz Tanrı'nın bize verdiği kaderi seçemeyiz, değil mi? "…

Hayır, seçemeyiz."

"Bununla birlikte gelen görev de değil, Mlle du Graal." Başını eğdi, sesi neredeyse bir fısıltıydı.

"Eğer bu, düşündüğüm yere gidiyorsa... muhtemelen bana Dior demelisin."

"Peki nereye varacağını düşünüyorsun, Dior?"

“O zaman Philippe'in gözlerine baktı ve boğazında duyabildiğimiz yumruyu yuttu.

"Biraz yürüyüş yapalım, oui?" "Nasıl istersen."

“Ve kol kola, Prens ve Grail yürümeye devam ettiler.

“Mermerden yapılmış bir köprüyü geçerek, meydanın içine girdiler. Demir bulutlardan kar yağıyordu ve ayaklarının altındaki buzun çıkardığı ses ve aşağıda akan kanalın yumuşak gülüşü dışında hiçbir ses yoktu. Dior durdu, Prens'in kolundan kurtuldu ve korkulukların üzerinden bakarak, dudaklarından beyaz dumanlar halinde nefesini çıkardı.

"Bu kadar su ner*eden geliyor* ki?"

Philippe, onun merakına şaşırarak gözlerini kırptı; Prens'in genellikle ilgilendiği kadınların Augustin'in su yollarının işleyişine pek ilgi duyduklarını sanmıyoruz. Ancak meydanın ortasındaki heykele bakarak başını salladı. "Maximille'in torununun torununun torunu, Taş El Henri, bu başkenti en zorlu kuşatmalara dayanacak şekilde tasarladı. Béni'den su pompalıyoruz, böylece surlarımız kuşatılsa bile vatandaşlarımız taze su kaynağına sahip oluyorlar."

"Pompalar donarsa ne olur?"

"Hayır, yok." Philippe, soğuk gökyüzüne yükselen duman sütunlarının olduğu şehrin güneyini işaret ederek başını salladı. "Orada Demirciler Loncası'nın atölyeleri var. La Rivière de Fer. Oradaki demirhaneler imparatorluktaki diğerlerinden daha sıcak yanıyor

ve biz de kanalların tüm yıl boyunca akmasını sağlamak için bu ısıdan bir kısmını yanlarındaki pompa tesislerine yönlendiriyoruz."

"Kulağa... karmaşık geliyor."

"Henri bir dahiydi," dedi Philippe. "Tüm atalarım arasında en çok övgüyü hak eden ama en az övgü alan kişi oydu. Tarihin yıkıcılara bu kadar çok şöhret verip yaratıcılara bu kadar az şöhret vermesi garip. Bu imparatorluğun fethine başlayan Maximille the Martyr'dı. Oğlu ve torunu, Philippe I ve Maximille II, bu görevi tamamladı. Ama burada gerçekten bir şeyler *inşa etmeye* başlayan Henri'ydi. Herhangi bir imparatorun ötesinde kalıcı olacak bir miras. Bazıları Galerie Royale'in bu şehrin en büyük harikası olduğunu söyler. Diğerleri ise Cathédrale de Lumière veya Rue des Étoiles'in. Bana sorarsanız, Demir Nehri'dir."

"O, düşünceli bir şekilde ona yan gözle baktı.

"'Görmek ister misin?

"Bir demirci dükkanı mı? Bir kızı etkilemeyi gerçekten iyi biliyorsunuz,

Majesteleri."

Philippe'in yüzü sert görünüyordu, ama safir rengi gözlerinin derinliklerinde küçük bir eğlence parıltısı görebiliyorduk. "En azından orada daha sıcak olur."

""Gördün mü, *şimdi* de bana aşık olmaya çalışıyorsun."

"Bu iyi olur." Dior dirseğini bükerek, "Ama gereksiz, emin olun," dedi.

"Ve iç çekerek, Dior onun koluna girdi.

Kanal köprüsünden geçip boş meydanı geçtiler. Meydana giden yolu kapatan askerler prensin emriyle kenara çekildi ve ikili, Augustin'in asil mahallesinin sokaklarına girdi. Philippe'in adamları çiftin etrafında bir kordon oluşturdu, ama artık halkın arasındaydılar ve insanlar yanlarından geçerken fısıldaşıyor, onları birlikte görünce parlak gülümsemelerle karşılıyorlardı. O şehirde Kutsal Kase'nin Bakiresini övmeyen tek bir kişi bile bulmak zordu, ama bu genç savaşçı prensin de hayranları eksik değildi. Augustin'in vatandaşları, *imparatorluğun* vatandaşları, gelecekleri için bir savaşın eşiğindeydiler. Ve bu çifti birlikte görmek, yıllardır hayal ettiklerinden daha parlak bir gelecek vaat ediyordu.

"Ama yine de...

"Anladığım kadarıyla bizim birleşmemizden rahatsızsın, Dior."

"Kutsal Kase bu söz üzerine çenesini sıktı ve titremeyi bastırdığını hissettik.

"'Bu konuda çok heyecanlı değilim.

"Philippe gülümsedi ve bir grup kutsal rahibeye başını salladı. Yüzü, sesindeki sertliği gizleyen, hoş ve güzel bir maske gibiydi. 'Yine de bu fikri öneren senin kendi danışmanın oldu. Annem, Prenses á Maergenn'in bu kadar açık bir şekilde baskı yapmasından hoşnut değildi. Akrabası Düşes Yvaine Daggercoast'tan geldiğinde, ona görgü kuralları dersleri almasını öneririm. O gece oldukça güçlü bir düşman edindi."

"Annenizden korkuyormuşsunuz gibi

konuşuyorsunuz." "Siz de korkmalısınız."

"Yine de buradasın. *Biz* buradayız."

“Philippe, genç bir delikanlı ona hayır duaları ederken el salladı.

"Altın Salonlarda birçok fraksiyon var, Dior. Hepsi annemi sevmiyor. Annem babamla evlendiğinde babamdan çok daha gençti. Bazıları onun babamı büyülediğini fısıldıyordu. Tabii ki bu saçmalıktı, ama imparator Tanrı'nın yanına gittiğinden beri bu söylenti yeniden ortaya çıktı. Saraydaki pek çok kişi imparatoriçenin artık... kenara çekilme zamanının geldiğini merak ediyor."

"O anda gözleri onun gözlerine takıldı.

"Bu arada, üzgünüm," dedi Dior. "Baban için. Ben de annemi hastalığa kaybettim. Sevdiğin birinin gün geçtikçe eriyip gitmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Kendini küçük hissedersin. Çaresiz. Bundan *nefret ederdim*."

Philippe yürümeyi bıraktı. Dior'un yüzünü inceledi. Ve düşüncelerinin yüzeyini okşayarak, içindeki yumuşak şaşkınlığı hissedebiliyorduk. İşte buradaydılar, bu imparatorluğun muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en önemli siyasi kararın etrafında dans ediyorlardı. Bu ihanetti. Belki de vatana ihanetti. Ve *o duygulardan* bahsediyordu. Philippe bunun sahte bir şefkat oyunu olabileceğini düşünse de, daha yakından baktığında, onun gerçekten onun için üzüldüğünü fark etti. Bu, Dior Lachance'ın mucizelerinden biriydi. Hayatında çektiği acılara rağmen, kendini ne acıya ne de başkalarına kapamıştı. Ve Philippe o anda onun gerçeğini gördü. Benim gördüğüm gerçeği. Savaştan sonraki günlerde yaralılar arasında yorulmadan çalışmasının nedeni...

saldırı. Buraya gelmek için bu kadar büyük bir risk almasının nedeni. Bu, övgü toplamak, nüfuz kazanmak, şöhret, güç veya hatta taht için değildi.

"Bunun nedeni, Dior Lachance'ın önemsemesiydi. "*Gerçekten* önemsemesiydi.

"Babam mükemmel bir adam değildi," dedi Philippe. "Ama atalarının hiçbiri karşılaşmadığı bir karanlığa karşı dimdik durdu. Ve bana da aynısını yapmayı öğretti."

"Keşke onunla tanışabilseydim."

"Grail, eline baktı ve iç geçirdi. "'Keşke onu kurtarabilseydim.

Prens kaşlarını çattı. Grail başkente daha erken gelip İmparator'un hastalığını iyileştirmiş olsaydı, Beş Katlı Taht'a giden yolu şimdi olduğundan daha da zor olurdu. Yine de, gözlerine bakarak...

"'Sana inanıyorum,' dedi.

"Ve yürümeye devam ettiler.

"Asil mahalleden geçerek Rue des Étoiles boyunca Quartier de la Guilde'ye doğru ilerlediler. Artık etraflarında bir kalabalık toplanmıştı ve onlar yürürken peşlerinden geliyorlardı. Dior'un Unbound'u, giderek artan kalabalığın içinde rahatsız görünüyordu. Ancak Prens'in muhafızları, seyircileri uzak tutmaya alışkındı ve yavaş da olsa, adımları onları kış gökyüzüne yükselen koyu duman sütununa doğru emin ve kararlı bir şekilde götürüyordu.

Dior burnunu kırıştırdı. "Bu *koku* da ne?"

"Kokakola ve kömür. Demir, kükürt ve ter."

"*Çok* romantik."

"Philippe gülümsedi, ancak yürüdükçe gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu.

"Dürüst olmalıyım, Dior. Bence senin niyetin çok iyi. Soylular ve ordu, bizim birleşmemizi büyük ölçüde destekliyor. Ben Augustin soyundan geliyorum, sen ise halkın sevgilisisin. Ama romantizm konusunda..."

"Dudaklarını büzdü ve onun bakışlarına karşılık verdi.

"Eğer seninle evlenmek isteseydim, sana kalbimi sunmazdım."

"O başka birine ait," diye fark etti Dior.

"'O, hiçbir sorun çıkarmayacak. Anlıyor. Benim kim olduğumu ve görevimin ne olduğunu."

"Dior başını salladı ve gülümsedi. "Ne kadar da uyumlu bir çiftiz, değil mi?" "'Genç kaptanın mı? Sana nasıl baktığını görüyorum.'

Dior, Philippe'in bakışlarını takip etti ve muhafızlar arasında güzel, koyu saçlı bir delikanlı gördü.

"*Joaquin*? Oh L..."

"O anda, belki de ziyafetin ardından Reyne'nin sözlerini hatırlayarak, inkarında tereddüt etti.

"Doğal olmayan.

"Ne yazık ki," dedi. "Güzel elmacık kemikleri ve kötü şiirlere karşı zaafım var."

"Buna olgunlukla yaklaşabiliriz. Elbette tüm kocalık görevlerimi yerine getireceğim. Mümkün olan en kısa sürede bir varis dünyaya getirmemiz beklenecek, bu yüzden bir süreliğine erkeğini bir kenara bırakmalısın. Ama oğullarımız doğduktan sonra, senin n—

"Gözlerini kırpıştırdı ve elini onun elinin üzerine koydu. "'İyi misin?

Dior, eski karlar kadar beyaz olan başını salladı. "Sadece... midem bulanıyor. Koku..."

"İstersen gidebiliriz?"

“Büyük dökümhaneye baktı, yanındaki su tesisleri buhar ve sisin içinden yükseliyordu. ‘Artık geri dönüş yok.

“Karla kaplı kaldırım taşları üzerinde Ironmongers’ Guildworks’e doğru yürümeye devam ettiler. La Rivière de Fer, Guild Quarter’ın kalbinde yer alan, iyi işlenmiş taştan yapılmış büyük bir yapıydı. Yirmi fit yüksekliğindeki sağlam bronz kapılar, iş başında demircilerin resimleriyle süslenmişti. Yanlarında, ellerinde kutsal su kabı tutan, İntikam Meleği Eloise'nin bazalt heykeli duruyordu. Dökümhanenin yanında, imparatorluğun en büyük mühendislik eserini oluşturan, tanklar, borular ve körüklerden oluşan karmaşık bir yapı olan Augustin pompa istasyonu yükseliyordu. Binalar kirli ve devasa idi, gökyüzüne duman bulutları püskürtüyorlardı. Koku biraz kötüydü, ama Dior'un bu kadar solgun görünmesine yetecek kadar değildi.

Demirciler ve su işçileri prensin gelişinden haberdar olmuşlardı ve genç çift kapıda bir düzine lonca ustası tarafından karşılandı. Dior, prensin kanallara ilgi duyduğunu açıkladığı sırada, her birine gülümseyerek tanıtıldı.

ve Prens, Dior'un kanallara ilgi duyduğunu açıkladı. Grail, elini yazı tahtasına daldırdı ve alayı takip ederek içeri girdi.

“İşleri gezmeye götürüldüğü sırada dinlemeye çalıştı

—en azından bize öyle göründü. Yüksek fırınların arasından geçirildi, kömür ocaklarında çalışan duman lekeli adamların, devasa pompalarda çalışan terleyen delikanlıların yanından geçti, hepsi hayretle bakmak için durdu. Dökümhanenin kalbinden geçen erimiş çelik nehrinden aşağı, demir borular, köprüler ve buhar bulutlarının oluşturduğu etkileyici bir karmaşaya doğru ilerledi, yanan ocakların alevlerinin rengiyle aydınlatılmıştı. Ama tüm bu süre boyunca, prensin sözlerinin kafasında yankılandığını, dişlerini gıcırdattığını, ellerini sıkarak düşündüğünü neredeyse duyabiliyorduk.

"*Kocanın görevleri.*

"Herhangi bir sorunuz var mı, M^lle^du Graal?"

"Dior, trans halinden uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı ve önündeki gülümseyen adamlara baktı. O, Philippe ve lonca ustaları, tüm dökümhaneyi gören uzun bir salonda duruyorlardı. Pencerelerin ötesinde, ateşli parıltı ve buhar bulutlarının arasından, pompa tesisleri yılan yuvası gibi kıvrılıyordu, büyük su tankları altındaki nehirden emiliyor ve o demir nehir tarafından ısıtılıyordu. Aslında, bu tesisler prensin vaat ettiği mucizeydi, ama o anda Dior bu mucizeyi fark edememişti. Saçları buharla nemliydi, cevap verirken gözlerinin üzerine bir peçe gibi sarkmıştı.

"Ben..."

"Kafasını salladı.

"Hayır. Çok bilgilendiriciydi, beyler. Teşekkürler."

"Affedersiniz, beyler," dedi Philippe. "Mümkünse hanımefendiyle özel olarak konuşmak istiyorum."

“Lonca ustaları kutsamalar mırıldanarak, bir dizi selamla ayrıldılar ve Dior ile Prensi, silahlı muhafızlar ve Unbound'dan oluşan bir kadroyla çevrili, muhtemelen hiç olmadığı kadar yalnız bıraktılar. Joaquin, Dior'u dikkatle izliyordu ve düşüncelerinin yüzeyi, coşku, korku ve umut fırtınasıyla doluydu. Prensin aptal olmadığını, Aveléne'nin avcı çocuğu ve birçok muhafızının Dior'a sevgiyle baktığını biliyorduk. Ama Philippe hayranlığı

aşk ile karıştırmıştı. Sevgi ile övgü ile. Çünkü bağlılığı mutlak olsa da, Joaquin Marenn Dior Lachance'ı dağların ayları sevdiği gibi seviyordu.

"Sonsuza dek ve sonsuza dek ayrı.

"Dior pencerelere doğru yürüdü, elini cama koydu.

"Özür dilerim," dedi Philippe. "Bu kadar sıkılacağını bilseydim seni buraya getirmezdim."

"Hay*ır*, ilginç. Sadece..."

Dior prense döndü ve omuz silkti.

"Bütün bunlardan beklediğim şey bu değildi."

"Ben de. Bu konuşmayı meydanda yapmak istemiştim. İtiraf ediyorum, senden ne düşüneceğimi tam olarak bilemiyorum, Dior. Tanıdığım çoğu demoiselles'den oldukça farklısın."

"Şey, ben *hiç* prens tanımadım*,* o yüzden..."

“Zayıf bir gülümsemeyle, pompaların uğultusu, körüklerin tıslaması ve çeliğin çeliğe çarpması sesleri arasında sessizlik çöktü.

“Sanırım burası diğer yerlerden daha uygun,” diye iç geçirdi. “Güzel bir yer değil. Ama daha büyük bir amaca hizmet ediyor. Tıpkı evliliğimiz gibi.”

Prens başını salladı ve birkaç adım atarak onun yanına geldi. "Tamamen sevgisiz olması gerekmez. Kan dökülmeden de olur."

"Sonsuz Kral ve Sonsuz Ordusu bunun gerçekleşmesini engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Yani, hayır. Kan dökülmeden bitmeyecek, Majesteleri."

"Eğer bu, düşündüğüm yere gidiyorsa... muhtemelen bana Philippe demelisiniz."

“O zaman gözlerine baktı.

"Peki sence nereye gidiyor, Philippe?"

Prens elini uzattı, safir gözleri buz mavisine sabitlenmişti. "Benim gelinim olma şerefini bana bahşeder misin, Dior?"

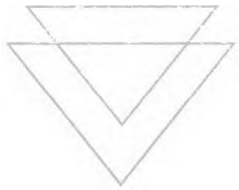
“O, demir şarkıların ve duman kokusunun ortasında durarak ona baktı. Uçurumun kenarındaki bu şehrin prensi. Asla hüküm sürmeyi düşünmemiş olan bu ikinci oğul. Onun hiç istemediği, *asla* istemediği bu şey.

"Hiçbirimiz Tanrı'nın bize verdiği kaderi seçemeyiz, değil mi?"

"Hayır, seçemeyiz," diye cevapladı Philippe.

"Bununla birlikte gelen görevi de." O yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı.
"Biz bir çift değil miyiz?"
Gülümsemeden, iç çekerek elini tuttu. "Sanırım öyleyiz."

VIII EN
KARANLIK SAAT

"*ZAFER*."

Maryn kütüphaneye girerken dudaklarından böyle bir tıslama çıktı. Okumuyormuş gibi yaptığımız İncil'lerden başımızı kaldırıp ona baktık.

"Priori?"

"Zafer *diyoruz, Liathe*."

“Oda boyunca ilerledi, rahibe eteği hışırdadı, ellerimizi tuttu ve o kadar sıkı sıktı ki acıdan yüzümüzü buruşturduk.

"Duymadın mı? Görmedin mi? Prens, Kutsal Kase'ye evlenme teklif etti ve senin bilge ve bilgili tavsiyen sayesinde Dior kabul etti! Cennet ve yeryüzünün birleşmesine bir adım daha yaklaştık. Illia'nın rüyasının gerçekleşmesine bir adım daha yaklaştık." Sonra gökyüzüne baktı ve gözlerinin kanlı gözyaşlarıyla dolduğunu gördüm. *"Sana şükürler olsun, ey Aşk Tanrısı, ey Kan Tanrısı. Tahtına tüm şeref olsun, ey Kurt ve Kuzu Kralı*."

O anda gözlerimizi kırptık ve tıpkı bizim gibi, Anne Maryn'in de Dior'un yakınlarında bir yerde gizlenmiş bir parçası olması gerektiğini fark ettik. İzliyordu. Dinliyordu. Ama Kutsal Kase'nin yakınında bir parçacığı varsa ve Phoebe'yi bulmak için kuzeye *de* bir tane göndermişse, bu bizim aksine Maryn'in birden fazla gözle görebildiği anlamına geliyordu. Aynı anda birden fazla parçacığı kontrol edebiliyordu. İtiraf etmeliyim ki bu beni biraz tedirgin etti. Esana'nın gücüne yeni alışmıştık, ama Maryn bu gücü yüzyıllardır kullanıyordu.

Yüzyıllardır kullanıyordu. Bir bakışıyla düşünceleri delebiliyordu. Omuz silkerek çeliği ezebiliyordu. Kanı bir usta gibi kullanabiliyordu. Gücü o kadar büyüktü ki, yaklaşan savaşta zaferle yenilgi arasındaki farkı o belirleyebilirdi.

"Ama başka neler yapabilirdi? Bu sarayda kaç çift göz saklamıştı? Ne kadarını görüyordu? Ne kadarını biliyordu?

"Véris," diye fısıldadık.

*"*Yaklaştık, *Celene. Charbourg'un düşüşünden bu yana hiç olmadığımız kadar yaklaştık*."

"Kardeşim meselesi hâlâ var. Dior ona *herkesten* çok güveniyor. Gabriel ordusuyla geri dönüp onu bize karşı kışkırtırsa, her şey mahvolabilir."

Maryn buna gülümsedi, siyah bakışları okunamazdı.

"Sabırlı ol, Liathe. Ve kendini hazırla. Yapılması gerekeni yapmak için."

Maryn başka bir şey söylemedi. Sonraki birkaç gece boyunca, Priori odasında kaldı ve sadece yemek yemek için dışarı çıktı. Her akşamüstü, Dior'un Unbound'larından biri bize kanımızı getiriyordu, ama açlığımız giderek artıyordu. Dior'la bu konuyu konuşmak istedik, ama o sırada sarayda nişan haberleri yayılmıştı ve Dior uzun süre yanımızdan uzak tutuldu. Nişan halka duyurulduğunda Cathédrale de Lumière'nin çanları bütün *gün* çaldı ve Dior'un saatleri konseyler, provalar ve derslerle doluydu. Joaquin'i sürekli Maryn'e göndererek Gabriel ve Phoebe'den haber istedi ve annenin tohumunun San Maximille'ye ulaşıp ulaşmadığını sordu. Her zaman aynı cevabı verdi.

"Sabırlı ol, kutsal çocuk." *"Sabırlı ol*."

"Üçüncü gece, Maryn bize geldi, cadıların saatini çoktan geçmiş, derin bir sessizlik içinde. Yine kütüphanedeydik, Yeminler Kitabı'nı okuyarak zihnimizdeki huzursuzluğu yatıştırmaya çalışıyorduk. Wulfric o gecelerde *büyük bir varlık* gösterirdi, gölgesi kaynıyordu, gözlerimizin duvarlarının arkasında sessizce dolaşıyordu. Az konuşurdu, ama onu sık sık hissederdim, sanki o da Maryn'de gördüğüm coşkuya kapılmış, gölgelerden çıkıp dudaklarında gizli bir gülümsemeyle ona yaklaşıyormuş gibi.

"*Zamanı geldi*."

“Sessizce ayağa kalktık, Maryn'in gözlerindeki bakış hiçbir soruya yer bırakmıyordu. Ve yemek salonundaki soğuk, sessiz ocağın başına, onun adımlarını takip ettik. İmparatoriçe'nin 'misafirleri' olsak da, lüks hücrelerimizde mahremiyetimize güvenilmiyordu — Engizisyon askerleri, Majesteleri Isabella'nın bizi koyduğu yerde kaldığımızdan emin olmak için düzenli devriyeler yapıyordu. Ancak kilise adamları titiz olsalar da, alışkanlıklarının esiriydiler ve ziyaretleri her saat başı düzenli olarak yapılıyordu.

"*İki çan çalana kadar vaktimiz var,*" dedi Maryn. "*Hızlı uçun*."

"Yırtılan kumaş sesi ve fısıldayan kanat sesleriyle Maryn parçalara ayrıldı. Onun kelebek sürüsü, kırmızı bir sis içinde etrafımızda uçtu, sonra döndü, yuvarlandı ve soğuk ocağın üzerindeki bacaya doğru uçtu. Biz de, dikişlerimizi değiştirip, yırtıp, parçalayıp, o soğuk bacanın isle kaplı yolunu takip ederek bekleyen geceye doğru uçtuk.

Kar bıçak gibiydi, rüzgâr açtı; kışın derinliğini haber veren uluyan haberciler. Sayısız gözümüzle, altımızda tüm Augustin'i görebiliyorduk. Rive Cœur, Cathédrale de Lumière ve Château Impérial, La Rivière de Fer ve ışıltılı Rue des Étoiles'in mermer güzelliği. Şehir surlarının üzerinden geçtik; toplarla donatılmış ve binlerce cesur asker tarafından korunan o görkemli surlar, kuzeyde büyük bir taş köprüye uzanıyordu. Bir zamanlar yedi köprüden biri olan bu köprünün adı, Maximille I'in sadık eşi Pont de Clementine'den geliyordu. Ama şimdi, Augustin halkı ona sadece Lastbridge diyordu.

“Şehrin tek çıkış yolu olan Béni Nehri'nin üzerinde uzanıyordu. Büyük kapı kuleleri onarılmıştı ve Augustin'in en iyi askerleri savunmasıyla görevlendirilmişti. Kemerlerin altına bağlanmış, Forever King'in geçmesine izin vermektense patlamaya hazır olan siyah ignis fıçılarını hâlâ görebiliyorduk. Ancak Béni artık hızla donuyordu, kışın derin buzları ve Fabién tekrar geldiğinde, Lastbridge'in şehre girebileceği tek yol olmayacağını biliyorduk.

“Maryn'in peşinden, Rive Nord'un kırık kemikleri üzerinde uçmaya devam ettik. Burada dış duvarları onarmak için küçük bir girişimde bulunulmuştu ve cesur bir garnizon nöbet tutuyordu. Ama şehrin kuzey kıyısı, üzerinde uçarken neredeyse terk edilmişti, Place San

Antoine'da savaşımızın sesi yankılanıyordu; Reyne'nin çığlığı, Dior'un uluması, Kestrel'in Maryn'e verdiği söz ve Priori'mizin yemini.

“Herkes diz çökecek.

"*Yargı geliyor*.

“Duvarların ötesindeki tarlalar; bir zamanlar buğday, mısır ve filizlerin yetiştiği uçsuz bucaksız tarım arazileri, artık mantar ve patateslere teslim olmuş durumda. Bir süredir uçuyorduk ve Maryn, şehirden yaklaşık yirmi mil uzaklıkta, mantarlarla kaplı ölü ağaçların çürümüş dalları ve yapraksız saçaklarının altında spiral şeklinde alçalan küçük bir kızıl fırtına gibi indiğinde, devriyeye zamanında yetişemeyeceğimizden korkmaya başladık. Ve devrilmiş ağaçların ve kırık taşların bulunduğu bir açıklıkta indi, yanımızda birleşerek, birlikte ve yalnız.

"Ama uzun sürmedi.

"*Öne çıkın,*" diye emretti. "*Fiáin dahtr*."

"Gölgelerden kıpırdadı, kokusu artık bize ulaşıyordu; ter ve çalı, çamur ve kan. Phoebe ağaçların altındaki karanlıktan adım attığında, gözleri topaz gibi parladı, örgüleri rüzgarda sallanırken altın takılar şarkı söylüyordu. Uzun kilometreler boyunca çamurlandığını, daha uzun denemelerle yorulduğunu ve kanının lanetinin daha da kötüleştiğini gördük. Her dansla birlikte, Ay Tahtı'nın çocukları, içlerindeki canavarın kendilerine iz bırakma riskini göze alıyorlardı ve Phoebe'nin son valsinin bedelini ödediğini gördük; sivri kulakları, kedi gölgesi ve avcı gözlerinin yanı sıra, klan kumaşından eteğinin kenarından, aslan dişi gibi uzun ve tüylü *bir kuyruk* görebiliyorduk.

"Onun bedenindeki putperest büyünün izleri karşısında dudaklarımız kıvrıldı. Phoebe'nin tanrıları bizim tanrılarımız değildi, bağlılığı da bizim bağlılığımız değildi. Bu yüzden, karanlıktan çıkıp başını eğerek Maryn'in önünde diz çöktüğünde çok şaşırdık.

"Hanımefendi," diye fısıldadı.

Priori'ye baktık, farkındalık bıçak gibi göğsümüze saplandı.

"Sen..."

Gözlerimizi kırpıştırarak, Moonsthrone'un gururlu savaşçısına, sayısız kith'i öldüren, Aylar ve Dünya'nın kızına, çamurda diz çökmüş halini tekrar baktık.

"Onu *köle yaptın*."

"Elbette," diye cevapladı Maryn. *"Kutsal Kılıç'ı kullanmadığımız birine emanet eder miyiz sanıyorsun? Dior'un dinsizlerin ağzından öğüt almasını göze alır mıyız sanıyorsun?*

"… Ne zaman?"

"Dawnseeker *gemisinde. Dún Maergenn'den ayrıldıktan sonraki gecelerde. Her gün, iş tamamlanana kadar bileğimizden bir güve, onun içkisine karıştırıldı. Dior'un Unbound'ları, onun kanının kutsaması sayesinde bizim dokunuşlarımıza karşı bağışıklık sahibidir. Ancak Dahtr á Dúnnsair, Kutsal Kase'nin damarlarından hiç pay almadı. Gümüşle yaralanmadıkça, buna da hiç gerek kalmayacak*. *Mükemmel el. Öyle değil mi, Fiáin dahtr?*

"Evet, Hanımefendi."

"Bu durum zihnimizi karıştırdı, kalbimiz sıkıştı. Dúnnsair'e pek sevgimiz yoktu, onun da bize. Ama onu dizlerinin üzerinde görmek...

"Ne haber, cesur Phoebe?

"İş tamamlandı, Anne."

“Klan kumaşının içinden, et cadısı dövülmüş kınında tanıdık bir kılıç çıkardı. Çelikten çıkan keskin sesle, Phoebe Ashdrinker'ı kınından çıkardı ve silahı kara sapladı. Onun güzelliğine hayran kalmak zorunda kaldık — Evangeline'in Empyrean Forge'da kendi elleriyle dövdüğü bir melek kılıcı. Gözlerimiz kılıcın kıvrımlarındaki mühürleri, sonra da kabzadaki gümüş rengi hanımefendiyi dolaştı. Kollarını sanki bizi kucaklamak istercesine açmıştı. Yüzünde, bizi gördüğüne sevindiğini gösteren bir gülümseme vardı.

"Onun gerçekten öyle olduğundan şüphe duyduk.

"Gabriel sana kılıcını mı *verdi*?"

"Hayır," diye cevapladı Phoebe, gözlerimize bakarak. "Onu ikna etmeye çalıştım, ama intikamından vazgeçmedi. Ben de o bıçağı kaybetmeden önce aldım."

"… *Çaldın* mı?"

“O zaman gülümsedi, kuyruğu bir yandan diğer yana sallanıyordu. ‘Ona tazminat ödendi.’

"Kılıcını çaldıysan, kesinlikle peşine düşecektir, değil mi?"

Mary*n* başını salladı. "*Kara Aslan o kadar kibirliydi ki, kılıcı olmasa bile saldırısına devam etti.*

yükseklerdeki gözetleme noktamızdan, San Maximille'in surlarına çarptığını izledik. Askerleri kanlı savaşçılardı ve Voss da onlara kanlı bir cevap verdi. Ama sonunda, Voss'un boğazına bıçağını dayadığında, akrabaların düştü."

"O anda kalbim sıkıştı. Birlikte geçirdiğimiz tüm yılları düşündüm. Gençliğimizi, papağan gibi birbirimize bağlı olduğumuzu, babamın demirhanesinde hayali düşmanlarla savaştığımızı. Dior ile olan yolculuğumuzu, ihanetlerimizi ve savaşlarımızı, itiraflarımızı ve pişmanlıklarımızı. Ve fısıldarken sesim titredi.

"Kardeşim öldü mü?"

"Daha kötüsü. *Gabriel de León, Fabién Voss'a bağlılık yemini etti*."

Gözlerimiz kısıldı, sesimiz tısladı. "Voss, Gabriel'in karısını ve çocuğunu öldürdü. Tanrı aşkına, neden yok etmeye yemin ettiği canavarla aynı safta yer aldı?

"*Kızı ölmedi, Liathe, ama öldü. Onun için tüm sadakatini bir kenara attı*."

"O zaman dizlerimizin üzerine çöktük ve ellerimizi saçlarımızdan geçirdik.

"Oh, Gabriel..."

"Önemli değil," dedi Maryn. "*Cesur Phoebe'nin iyi çalışmaları sayesinde, Kutsal Kılıç bizim olacak. Düğün günü belirlendi. Tüm parçalar tahtada yerini aldı ve oyun bizim lehimize döndü. Kızın Bayramı'na kadar Augustin'i Voss'tan korumamız gerekiyor. Ondan sonra..."*

"Beni bağışlayın, hanımefendi," dedi Phoebe. "Ama bir sorunumuz var." *"Sorunu söyle de çözülsün*."

"Ashdrinker."

"Gözlerimizi kırptık ve bakışlarımız bir kez daha Kutsal Kılıç'a düştü. Kılıç, karın içine saplanmış, karanlıkta parıldıyordu. Ben bir demircinin kızıydım, unutmayın. Çelikle ilgili sorunlara yabancı değildim. Şimdi hafif bir kusur görebiliyorduk; kırık ucundan başlayan ve uzunluğu boyunca uzanan bir çatlak.

"Hasarlı. Ama tamir edilmiş gibi görünüyor?"

"Ben durumdan değil, eğilimden bahsediyorum," diye cevapladı Phoebe. "Ashdrinker, onu kullanan herkese seslenebilir, Hanımefendi. Ve eğer Dior taç giymek için onu alması gerekiyorsa..."

"'*Senin Kutsal Kase'ye ihanetini şarkı söyleyecektir*."

"Belki. Gabe, Fabién'i öldürmeye çalışırken ona verdiği hasar, Ash'in zihnini dağıttı. O, uçarı biri gibi. Bazı günler keskin bir bıçak gibi, bazı günler ise ormanda kaybolmuş bir bebek gibi. Onu çaldıktan sonra, ihanetime intikam yemini etti, bütün gece bana küfretti ve bağırdı. Ertesi sabah, benim kim *olduğumu* bile unutmuştu. Saat başı, Gabriel'e geri dönmek isteyebilir, müstehcen şarkılar söyleyebilir, en iyi arkadaşmışız gibi davranabilir. Ama onu Dior'a verdiğimizde kendini yeterince toparlayabilirse..."

"*Dağınık zihin, diyorsunuz*."

Maryn'in gözleri Ashdrinker'ın demir gibi sert vücudunu baştan aşağı süzdü.

"Kehanet, sadece gök ve yerin tahtları birleştiğinde kılıcın mevcut olması gerektiğini söylüyor," dedi. "*Bütün olması gerektiğini değil. Ve bu kadar küçük bir çatlak zihnini dağıttıysa, onu paramparça etmek için çok fazla bir şey gerekmez*."

Phoebe ve ben birbirimize baktık. Ashdrinker cennetin kutsamasına sahipti ve ne Maryn ne de ben ona dokunabilirdik, yoksa ellerimiz küle dönerdi. Phoebe Ana'ya bağlı olsa da, Gabriel'i ve *onun* değer verdiği kişileri önemsiyordu.

Maryn bizim *düşündüğümüz* şeyi soruyorsa...

“Ama Anne, Phoebe'ye bakmak yerine, siyah bakışlarını bize çevirdi.

"Bunu hallet, Liathe."

"… Neye bakayım, Ana?"

"*Parçalanmaya*."

"Ashdrinker'a baktık, o gümüş rengi hanımefendi hala kılıcın kabzasına gülümsüyordu.

"Neden biz? Ona dokunamayız, biz..."

"Sadakat gösterisi. Tatlı Phoebe'nin sadakati kanla kanıtlandı bile. Ama şimdi doruğa doğru ilerliyoruz, Celene. Sadakatinden emin olmalıyız. Sana, gelecek en karanlık saatlerde sana güvenebilir miyiz diye sormadık mı?

"Evet, sordunuz."

"Yapılması gerekeni yapacağına güvenebileceğimizi bize garanti etmedin mi?

"… Evet, sorduk."

"Bu, o en karanlık saat."

“Yine Phoebe'ye baktık ve onunla Maryn arasındaki kan zincirlerinin arkasında hapsolmuş halde, gözlerinde hala kalp kırıklığını görebiliyorduk. Biz paltolarımızı çıkarıp ellerimizi korumak için ellerimize sardığımızda, yüzünde yavaşça dehşet belirdi. Rüzgar bıçak gibiydi, ama Ashdrinker'ın kabzasına parmaklarımızı kapatana kadar hiç üşümedik.”

Sul Adair'in derinliklerinde, Son Liathe sessizliğe büründü. Jean-François gözlerini nehrin karşısına dikti ve onun yağla yıkanmış taşın üzerinde bağdaş kurup hafifçe ileri geri sallandığını gördü. İçtiği şarapla karıştırılmış kanın verdiği coşku solmuş, onu birçokları gibi melankoli ve pişmanlıkla kaplanmıştı.

Ve o, bakışlarını ona çevirdiğinde, tarihçi kadının gözlerinde kanlı gözyaşları gördü.

"O *şarkı söylüyordu,*" diye fısıldadı Celene. "Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordum, ama o, San Yves'teki ilk gecemde Laurent'in çaldığı aynı ilahiyi söylüyordu. Çocukken Lorson'daki kilisemizde, annem, babam, Amélie ve Gabriel'in yanında söylediğim aynı ilahi.

"*Sana, Kalbim.*

"Ama benim dokunuşumu hissedince şarkısı kesildi. Ve aramızda çınlayan sessizliğe, sesi zihnimde parıldayan bir ilahi gibi konuşmaya başladı.

"Seni tanıyorum. Sen benim Aslanımın Yaramazısın. Gabriel'imin sevgili Celene'si. Ve eğer sen benim kardeşimle akraba isen, sen benim de akrabamsın.

"Cevap vermedim, sadece tutuşumu sıkılaştırdım ve Maryn'e baktım.

"*Bunu yapmana gerek yok, kardeşim.*

Sonra Ashdrinker'ın gözlerine baktım. Kılıcın kabzası üzerindeki gümüş rengi hizmetçi. Sesindeki şarkıda korku, üzüntü ve acı notaları duyabiliyordum.

"Onun için değil, şimdi düşünüyorum. *Benim* için.

"Senin mücadeleni izledim, dedi bana. *Kanadığını gördüm. Yine de çektiğin onca acı, döktüğün kan, söylediğin yalanlara rağmen, kalbinde, kalbinde, kalbinde erdem her zaman yerini korudu. Şimdi kendine sor, bu eylem doğru mu? Adil mi?*

"Hala hiçbir şey söylemedim, etrafımdaki açıklığa, ortasına yığılmış taşlara baktım.

“Kırık granit. Pürüzlü kenar.

“Sence Dior sana bunun için teşekkür eder mi? Gabriel seni affeder mi? G-G-Tanrı seni bağışlar mı?

"*Yap şunu,*" diye emretti Maryn.

“Kalbinde bunun günah olduğunu biliyorsun, kardeşim.

“Kılıcı başımızın üzerine kaldırdım, dişlerimi sıkarak, nefes nefese hırıldayarak. O anda Ashdrinker tüm dünya kadar ağır geliyordu. Ama burada dengede olanın bu olduğunu biliyordum. Sadece *benim* ruhum değil, bu dünyadaki her ruhun kaderi.

“Celene, lütfen yapma...

“Kılıcı kayaların üzerine, elimizden geldiğince sertçe indirdik, kılıcın düz kısmı o sivri granit çıkıntıya çarptı. Metalin ve parçalanan taşın sesi geceyi yankıladı. Ama Ashdrinker, sıradan çelikten daha sert bir malzemeden yapılmıştı ve darbe onu kırmak yerine, onu öfkelendirdi, sesi artık bir çığlığa dönüştü.

“Beni bırak, alçak!

"Kafatasımızda yankılanarak, onu tekrar havaya kaldırdığımızda gümüş gibi keskin ve parçalayıcı bir ses çıkardı.

"*S-S-S-SADAKATSİZ DOMUZ! AŞAĞILIK SEFİL, PİSLİK, M-M-MMY HILT'İMİ...*

"Onu tekrar indirdik. Ve tekrar. Ve *tekrar*. Her darbeyle, karanlıkta kıvılcımlar uçuşuyor, taşlar ufalanıyor, Phoebe irkiliyor, Ashdrinker'ın çığlıkları kafamın içinde daha yüksek ve daha şiddetli yankılanıyordu. Ama dördüncü darbede, ses tonu değişti, artık uyumsuz ve çarpık.

“T-tt-ttake thy sty stickstickstick—

“Onu tekrar taşın üzerine indirdik.

“Bir zamanlar bir k-k-kardeşim vardı ve şövalyeler ve k-k-kılıçlar gibi oynardık—

"Yine.

"*D-d-dur, p-p-puh—*

“Tekrar

.

“Tekrar

.

“Tekrar

.

“G-G-Gabriel—

Phoebe hareketsiz ve sessizce duruyordu, ama ben Ashdrinker'ı o taşların üzerine vurmaya devam ederken, fleshwitch'in omuzları sessizce titreyerek ağladığını gördüm. O anda ben de ağladığımı fark ettim, içimdeki az miktardaki kan yanaklarımdan akıyordu.

“Dört yemek kaşığı b-b-buhbuhbutter …

“Ashdrinker'ın sesinde artık şarkı yoktu. Gümüş kalmamıştı. Sadece pas, yıkım ve pişmanlık, o kadar detone bir koro ki, artık müzik olmaktan çıkmıştı.

"*TovrEM ma'da? So voTHVOthvOth sAn'et?*

"Ona zarar vermeyi bıraktım, şimdi elimdeki bıçağa bakıyordum. Omurgasındaki kaynaklar kırılmıştı. Uçundaki çatlak artık köküne kadar uzanmıştı.

"*DÖRT dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört dört*

“Sesi fısıltıya dönüştü, ama yine de bana bakarken gülümsüyordu.

“S-s-sen kimsin?

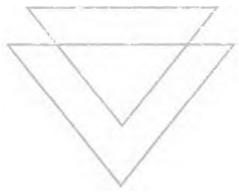
“Elim uyuşmuş halde bıçağı karın üzerine bıraktım, kafamdaki sesi susturdum. Ve mezarlar kadar boş olan o çınlayan sessizliğin içinde, Maryn konuştu.

"Sen kötüsün. Kötü olma."

“Kırık kılıcı izlerken, dilimizde kalın bir kül tadı hissettik. Ve o yıldız çeliğinde, yansımamın olması gereken yerde, ustamın yüzünü gördüm.

"Beni yarattığı canavardan başka bir şey değilsin."

IX
BİR KEZ DAHA KALP KIRIKLIĞI TADIMI

"Ne *halt* ediyorsun sen?"

“Dior, şafak ayininde giydiği en güzel kıyafetiyle boudoir'ında duruyordu, soluk mavi gözleri iri ve vahşi bir şekilde açılmıştı. O gün, o kırık gümüş şarkı hala kafamda çınlıyordu, beni rahat bırakmıyordu. Maryn ve ben, şafak sökmeden önce, gardiyanlarımız tarafından uyandırılmıştık. Bize, zaten çok iyi bildiğimiz bir şeyi haber verdiler: Phoebe á Dúnnsair sonunda Augustin'e dönmüştü ve Kutsal Kase bizim varlığımızı istiyordu.

Joaquin zaten Dior'la birlikteydi ve Prenses á Maergenn de kısa süre sonra bize katıldı ve Phoebe'ye uzun ve gözyaşlı bir kucaklaşma hediye etti. Et cadısı hikayesini anlatırken sessizce dinledik, ama Maryn ve ben bunu zaten biliyorduk — detaylar dün gece uydurulmuştu. Phoebe'nin anlattığına göre, o Ashdrinker'ı çalmamış ve San Maximille savaşından önce kaçmamıştı. Aksine, Gabriel'in Forever King'in tahkimatlarına saldırdığı sırada onun yanındaydı.

"Ona hayatta olduğumu mu söyledin?" diye fısıldadı Dior.

"Evet," diye başını salladı Phoebe. "Ama duskdancer kanıyla güçlenmiş, kutsal kılıçla donanmış olarak, hepimiz Gabriel'in Fabién'i öldürebileceğine inanmıştık. Ama sonunda..."

Alacakaranlık dansçısı başını salladı, avcının gözlerinde gözyaşları parıldıyordu. "Başaramadı, Çiçek."

Dior dişlerini sıktı ve et cadısını dik dik baktı.

"*Başaramadı da* ne demek? O, meleklerin kılıcı ve kutsal kase kanıyla donanmış, bu diyarın en büyük kılıç ustası!"

"Kadın doğumlu hiçbir erkek Ebedi Kral'ı öldüremez."

Dior, titrek bir nefes aldı, kirpikleri yaşlarla dolarken fısıldadı. "Ne *oldu*?"

"Bir iblis gibi savaştı. Senin için, hepimiz için savaştı... Moons, o *muhteşemdi,* Dior." Phoebe derin bir nefes aldı ve ağlamaya başladı. "Ama senin kutsal kanınla kutsanmış olsa bile, Ashdrinker Ebedi Kral'ın demir gibi cildini delemedi. Onu delmek yerine, üzerinde kırıldı."

"'Kahretsin,' diye tısladı Dior. 'Peki Gabe? *Tanrım*, lütfen, onun iyi olduğunu söyle, Phoebe...'

"'Hayatta. Ama..."

"Ama ne? Lanet olsun, *konuş be*!"

"O teslim oldu, Çiçek. Gabriel, Sonsuz Kral'ın önünde diz çöktü."

“Dior başını salladı, gözyaşları yağmur gibi akıyordu.

"Sana inanmıyorum. Hayır, hayır, sana *inanmıyorum*, Gabe o piçe *asla* teslim olmaz! *Hayatından* daha çok sevdiği karısını ve kızını kaybeden bir adamın, onları elinden alan canavara diz çökmesi mümkün değil!"

"Onları geri verdi, Dior. En azından birini." Grail sessizce durdu, şaşkın ve titriyordu.

“Sabırlı ol,” diye iç geçirdi Phoebe. “O zavallı küçük çocuk *oldu,* Dior. Demir Kalplerin Efendisi'nin çocuğu. Sonsuzluğun Sekizinci Prensi. Ve kendi kanından, *gerçek* kızıyla tekrar birlikte olma şansı için…”

“Et cadısı başını eğdi. “Gabriel diğerlerini bir kenara bıraktı.”

“Dior'un dudaklarından bir hıçkırık çıktı, yüzü buruştu.

"Hayır. Hayır, *söz verdi*. Beni asla terk etmeyeceğine söz verdi."

"Üzgünüm, Çiçek."

"*Söz verdi*!"

“Çığlık duvarlar arasında yankılandı, kalbimin boş koridorlarında, gözlerim aşağıya doğru bakarken Dior yere yığıldı. Reyne onun yanına koştu

yanına koştu, onu teselli ederek Dior'un yanaklarından gözyaşlarını sildi. Ama Grail şimdi Phoebe'ye bağırdı.

"Neden onu durdurmadın?"

"Dior, ben..."

"Neden onu *durdurmadın*, PHOEBE?" diye bağırdı, ayağa kalkarak. "Onu burada *bekliyordum*! Sana *güvenmiştim*! Sana *ihtiyacım vardı*!"

"Üzgünüm, Çiçek."

"*Üzgün müsün?* Lanet olası *ÜZGÜN* müsün? Üzgün olmak babamı geri getirmez..."

Sonra kendini tuttu, sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak tükürdü, kollarını sıkıca kendine doladı. Yanındaki komodine dönerek ellerini üzerinde gezdirdi, kristal sürahiler, bardaklar ve vazolar havaya uçtu, yere düşerek parçalandı. Joaquin acı içinde izliyordu, Reyne'nin yüzü kederle buruşmuştu, Dior tekrar çığlık attı; o kadar kederli, kalbi parçalayan ve *yalnızlık dolu* bir çığlıktı ki, neredeyse onunla birlikte ağlayacaktık. Yolundaki her denemede, kardeşim onunla yaptığı yemin Dior'un yol gösterici yıldızı olmuştu. Sırtını dayadığı dağ. Ne kadar karanlık olursa olsun, ne kadar umutsuz görünürse görünsün, bu imparatorlukta onu asla terk etmeyecek bir adam vardı.

"Beden cadısının savunmasında," diye mırıldandık, "kardeşimi önceden belirlediği yoldan vazgeçirebilecek çok az şey vardır."

Phoebe o anda bana baktı. Onun burada parçalandığını anlayabilirdik — arkadaşına ve *gerçeğe* olan bağlılığı, Annenin kanının gölgesinde kalmış, ama tamamen yutulmamıştı. Maryn'e ihanet edemezdi. Ama sevdiği kıza yalan söylemek zorunda kalmaktan da mutlu olamazdı.

"Bu Phoebe'nin suçu değil, Dior," dedim.

"Şimdi bittik!" diye bağırdı. "Ashdrinker kaybolduğuna göre, artık perdeyi ayırmanın bir yolu yok! Bütün bunlar *boşuna* oldu! *Bittik biz*!"

"Sana onun kırıldığını söylemiştim, Flower. Kaybolmadığını. Gabriel kılıcını bırakıp kızını kucağına aldığında, ben kılıcı kaptım." Phoebe o anda Anne'ye baktı, altın ve gözyaşlarıyla yazılmış bir ıstırap vardı gözlerinde. "Seni hayal kırıklığına uğrattım, ama umarım bu telafi eder."

"Pençeleri parıldayan Phoebe, klan kumaşından o yıpranmış kını çıkardı. Gözleri aşağıya dönük olarak, kılıcı Kutsal Kase'ye uzattı. Dior'un öfkesi biraz azaldı, zayıf bir umut ışığı yeniden alevlendi. Ama kılıcı kınından çıkararak hasarı gördüğünde, o umudun kederle söndüğünü gördük. Kılıcın kabzasına kadar uzanan korkunç çatlağı gördüğünde gözlerinden yeni gözyaşları döküldü ve ben onun kederinin kaynağını anladım. Dior Lachance ve Ashdrinker, Danton Voss'u birlikte öldürmüşlerdi. İsimlerini efsanelerin sayfasına kazımışlar, kimsenin koparamayacağı bir bağ kurmuşlardı. Ve kılıcın bu halini görmek, yutması zor bir acıydı.

“Bir kez daha kalp kırıklığı tadı.

"Ah, zavallı Ash, sana ne oldu böyle..."

“Altın rengi kadının üzerine nazikçe parmaklarını gezdirdi, alt dudağı titriyordu.

"Biliyorum, mon amie. Biliyorum."

“Maryn kıpırdadı ve geldiğimizden beri ilk kez konuştu. *“‘Hâlâ sana sesleniyor mu? Ne diyor? ’*

"O üzgün," diye fısıldadı Dior. "*Çok* üzgün. Ama... mantıklı konuşmuyor."

“Kılıcı kınına koyarken, gümüş rengi dudaklarını kılıcın kabzasına öptü.

"Şimdi sus. Uyu. Her şey yoluna girecek, Ash."

“O fısıltıda yıkım duyduk, başımızı eğdik. “‘S-söz veriyorum.’

"Prens Philippe'i bu konuda uyarmalıyız, Dior."

“Tüm gözler Joaquin'e çevrildi, sevdiği kıza acı içinde bakıyordu.

"Kara Aslan'ın ordusu, Augustin'in savunmasında hesaba katılmıştı. Bu kadar büyük bir sayı eksik kalırsak, planları yeniden yapmak gerekecek. Ve *mucizeler* için dua etmek gerekecek."

"Kız kardeşim ve kocası Daggercoast'tan yeni askerler getiriyor," dedi Reyne. "Ve her gün güneyden daha fazla vasal geliyor. İnancını kaybetme, Joaquin."

"İnancımız bol, Prenses. Eksik olan şey *yirmi bin adam*." Avcı çocuk et cadısına döndü. "Bir sürü

duskdancers bu açığı iki katına çıkarabilir. Brynne veya Angiss'ten Moonsthrone ordusu hakkında bir haber var mı?"

"Hiçbir haber yok," diye cevapladı Phoebe. "Cinna teyze bizim adımıza Tüm Annelerle konuşacaktı. Şimdiye kadar bunu yapmıştır. Dior'un Ay Tahtı'nın gerçek kızı olduğunu bilseydi, onları kesinlikle ikna edebilirdi. Ama bunu bilmeden..."

"Onlara haber verebilir miyiz?"

"*Nasıl?* Kıçımdan kanatlar çıkıp oraya uçmam mı gerekiyor?"

"Tüm de León askerleri öldü mü?" diye sordu Reyne yumuşak bir sesle. "Hiç kurtulan yok mu?"

"'Bilmiyorum," diye mırıldandı Phoebe. "Kılıcı aldım ve arkama bakmadım."

"*Bazıları hayatta kalsalar bile, onlara güvenilemez*." Maryn odayı süzdü, sesi soğuk ve sertleşmişti. *"Kara Aslan ya da kaptanlarından herhangi biri San Maximille'den sağ çıkmışsa, artık düşman olarak görülmelidirler. Fabién Voss, en sevdiklerimizi karanlık iradesine köle etmekten çekinmez. Perdeyi aralamamızı engellemek için* her şeyi *yapacaktır*."

"Dior'u öldürmeyecek," diye cevapladı Joaquin. "En azından bundan eminiz.*" "Öyle mi düşünüyorsun, cesur ışığın askeri?*

Reyne'in gözleri bu söz üzerine kısıldı. "Gerçekten onun..."

"Fabién Voss, Charbourg'da Illia'nın hayalini yok etmek isteyen dört soyun mensuplarını bir araya getirdi. Bu hayali tamamen yok etmek için hiçbir engel *onu durduramaz. Dior'u ele geçirmekle bu karanlığın sonsuza dek sürmesini sağlamak arasında bir seçim yapması gerekirse, neyi feda edeceğini kim bilebilir?* Kara gözleri odayı taradı ve herkesi yere çiviledi. *'Dikkatli olmalıyız, çocuklar. Gabriel de León ve kadrosu artık müttefiklerimiz arasında sayılamaz. Uykusuz ve sürekli nöbet tutmalıyız. Kutsal görevimizi yerine getirmek dışında hiçbir şeyin önemi yok*.'

Maryn, Dior'un yanına yürüdü ve dizlerinin üzerine

çöktü. "*Kutsal Kase için*."

"Kutsal Kase için," diye cevapladı Joaquin, diz

çökerek. "Kutsal Kase için," diye ilan ettiler Reyne

ve Phoebe.

"Dior'un gözlerine bakmaya korkarak, gözlerindeki yalanı görmesin diye derin bir reverans yaptık.

"Kutsal Kase için."

“Dior hiçbir şey söylemedi, elindeki kılıca baktı. Sessizlik rahatsız edici bir hal aldı ve kimse bu sessizliği nasıl dolduracağını bilmiyordu. Joaquin sonunda Prens'e rapor vereceğini mırıldandı ve sessizce ayrıldı. Phoebe, Dior'un alnını öptü ve yolun günahlarını yıkamak için yiyecek ve sıcak su aramaya gitti. Maryn ve Reyne göz göze geldi; sessiz bir irade savaşı. Ama Anne gülümsemeyle yumuşadı ve bana bakarak gitmemiz gerektiğini işaret etti.

"En azından çoğumuz...

Biz ayrıldıktan sonra Prenses, Dior ile yalnız kaldı, şöminede çıtırdayan alevlerin sesi tek ses olarak duyuluyordu. Kutsal Kase içi boş ve yıpranmış görünüyordu; o kadar çok kayıp yaşamıştı ki, daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyorduk. Günlerin ölümünün loş ışığı pencereden süzülüyordu, önünde uzun gölgeler, ileride ise sadece karanlık vardı. Reyne, sessizce, neredeyse hiç ses çıkarmadan Dior'un yanına yürüdü ve iç çekerek onu kollarına aldı.

"Özür dilerim."

Dior'un boğazından çıkan hıçkırık, karnından geliyordu. O kadar şiddetli ve uzun süreli bir kederle *titriyordu* ki, hiç durmayacağını sandım. Prenses sıkıca sarıldı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Hiçbir şey söylemedi, çünkü tek bildiği babasını yeni kaybetmiş bir kızı hangi sözler teselli edebilir ki? Bazı kayıplar, kabullenmesi çok zor olan acıdır, Tarihçi. Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler, ama bu konuda, her şeyde olduğu gibi, yalan söylüyorlar. Gerçek şu ki, bazı yaralar o kadar derindir ki asla iyileşemezler. Gerçek şu ki, acımasız Zaman Baba vermez. O sadece alır.

"O..."

Dior nefes nefese, konuşamayacak kadar hıçkırarak

ağlıyordu. "Oh, Tanrım, Reyne o..."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum, aşkım."

"Buna inanamıyorum." Başını salladı, yüzünü prensesin saçlarına gömdü. "Ne yapacağım? O olmadan ne yapacağım?"

"Dayan. Bana sarıl."

“Dior tekrar hıçkırarak ağladı, Reyne'e sarıldı ve nefes almakta zorlandı. Kızlar birlikte ağladılar, ufku yutan soğuk ve karanlık denizde birbirlerine sarıldılar. Ama Reyne o karanlıkta fısıldadı, küçük bir alev hala yanıyordu.

"Ben buradayım, Dior."

“Dior burnunu çekerek yutkundu. Prensesinin gözlerine bakmak için geri çekildi ve Reyne'nin dudaklarına atıldı. Öpücük çaresiz ve acılıydı ve bir an için Reyne de aynı umutsuz, umursamaz özlemle ona karşılık verdi. Ama kısa süre sonra başını sallayarak uzaklaştı ve Grail'in gözlerinden ve yanaklarından gözyaşlarını öptü, ama dudaklarını öpmedi.

"Yapamayız, Dior. *Yapamayız*." "Oh, Tanrım..."

"Üzgünüm."

"Biliyorum biliyorum. Ben... Dior asılı başını başını, gözlerini sık kapattı. "Anlıyorum."

"Hayır. Öyle düşünmüyorsun. Öyle düşünseydin, bana korkak ya da yalancı demezdi, Dior.

"Özür dilerim." Dior, Reyne'nin gözlerine baktı. "Bunu söylememeliydim."

"Tabii ki söylememeliydin."

Prenses, Grail'in dudaklarından soluk bir saç telini düzelterek iç geçirdi.

“Zamanında sana gelirdim, aşkım. Vasiyetnamelerde ne yazarsa yazsın, istediğin her şekilde senin olurdum. Bana hissettirdiklerinde günah yok. Bana hissettirdiklerinde. Şimdi bile, bana bakışın, ben... Bizim birlikte olmamızı istiyorum. *Seni* istiyorum. Her şekilde birlikte olabilmeyi isterdim. Ama kardeş olsak ve bu asla mümkün olmasa bile, seni sevdiğimi bil, Dior Lachance. Dünyanın sonu gelene ve şafak söken kadar."

Dior başını eğdi, alnı Reyne'nin alnına değiyordu. Yanan şömineden gölgeler yere yayılıyordu ve sanki ayaklarının altında büyük bir uçurum açılmış gibiydi. Karanlık onun altında büyüyordu, o kadar soğuk ve tamdı ki, o anda düşse kimse onu suçlayamazdı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Dayanmalısın, Dior. Sadece dayan." "*N-ne için*?"

"İşler daha iyiye gittiği ana kadar. Yarın için."

"Ama öyle bir şey yok," diye fısıldadı. "O an geldiğinde, bugün olur. Yarın bir rüyadır. Her gece kendini bozan bir söz." Dior gözlerini ovuşturdu ve iç geçirdi. "Yarın asla gelmez, Reyne."

"Ama güzelliği de burada." Prenses, Dior'un yanağını avuçladı ve gülümsedi. "Her gece bozulur, ama her gün doğuşu kendini yeniler. Ve bu sözde, *kimsenin* öngöremeyeceği bir olasılık yatıyor. Her yeni gün bir mucize getirebilir, Dior. Her şafak, dünü geride bırakır. Yarın bir rüya olabilir, ama uğruna savaşmaya değer bir rüya. Aşk da öyle. Bu dünya da öyle."

Dior başını eğdi ve fısıldadı. "Gitmelisin."

"Seninle kalmak istiyorum. Seninle *olmak* istiyorum." Grail sadece başını salladı.

"Hazırlanmalıyım. Yarım saat sonra gelinlik provam var."

“O anda gözleri buluştu. Zümrüt, safir ve buz mavisi, gözyaşlarıyla parıldayan gözler.

"Ben iyi olacağım."

"Dior..."

"İyi olacağım, Reyne."

“Çillerinin ardında solgun, başını sallamasının ardında kararsız olan Prenses á Maergenn, elini bıraktı. Zihnindeki ıstırabı, uzuvlarındaki tatminsiz özlemi hissedebiliyorduk. Bırakmak istemiyordu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Kavga etmiş olsalar da, Reyne'nin sadakati sarsılmamıştı ve akraba olsalar da, sevgisi hiç azalmamıştı. İçindeki *özlem*, tüm ihtiyatı bir kenara bırakıp sadece bu kızla birlikte *olma* arzusu, Prenses'i titretmişti. Acı veriyordu.

"Ama Dior çoktan uzaklaşmıştı.

"'Keşke...'

Reyne başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı."

"Bir elinde dilek, diğer elinde bok var, Prenses. Hangisi önce dolacak, gör bakalım." Dior burnunu çekti.

Reyne gözlerini ovuşturdu ve kapıya doğru yürüdü. Ama eşiğe ulaştığında, Dior'a doğru döndü, sesi titriyordu.

"Seni seviyorum."

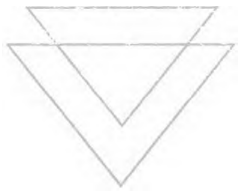
"Biliyorum."

"Özür dilerim."

“… Biliyorum.”

Prenses başını eğdi. Arkasında kapıyı kapattı. "Ve Dior yalnız kaldı."

X
BİR KAÇ KELİME

"*O GELİYOR.*

"Söylenti böyleydi. Korku böyleydi. Augustin'deki her ortak salonda, her ocakta, her genelevde, barda ve yatak odasında fısıltılar böyleydi. Şehri soğuk pençeleriyle tutsak etti, askerlerini sessiz bir dehşete, vatandaşlarını ise artan bir korkuya sürükledi; Elidaen'in Kalbi'nin üzerine düşen gölge, ne ateş ne de dualarla yok edilebilirdi.

"*Sonsuz Kral geri dönüyor.*

Phoebe'nin dönüşünden haftalar geçmişti. Kışın en derinleri gelmişti ve beraberinde Elidaen'in fırtına mevsimi de gelmişti. Günlerin ölümünün düşüşünden bu yana her yıl daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu ve o yıl, hiçbir tarihçinin hatırlayamayacağı bir öfkeyle şiddetlendi. Başkent sürekli fırtınalarla dövülüyordu, karlar o kadar şiddetli yağıyordu ki, sahip olduğumuz az miktardaki gün ışığı sürekli geceye boğulmuş gibi görünüyordu. Bir hafta önce ciddi söylentiler başlamıştı; bu öfkelerle örtülü olan Sonsuz Kral, imparatorluğun kıyametine doğru ölümsüz ayaklarıyla yürüyerek kesinlikle yolda olmalıydı. Altın Ordunun generalleri elbette gözlerini dışarıya dikmişlerdi; cesur erkekler ve kadınlar donmuş kuzey bölgelerinde dolaşarak lejyonun gelişinin işaretlerini arıyorlardı. Ancak günlerdir başkente hiçbir haber, uyarı ya da başka bir şey ulaşmamıştı. Ve bu korkunç sessizlikte, şehrin komutanları doğrulamayı buldular.

"Voss onların keşif erlerini öldürüyordu. "Augustin tamamen kördü.

"O geliyordu.

“Ancak o gecelerde tüm haberler karanlık değildi. Joaquin, Kara Aslan'ın Prens'e ihanetinden bahsettikten sonra, artık Kutsal Kase'yi korumak için çok az kişinin güvenilir olduğu gerçeği anlaşılmıştı. Philippe, müstakbel eşinin güvenliğini sağlamak için büyük çaba sarf etti ve küçük bir asker birliğini onun Unbound'unun komutasına verdi. Dahası, Mother Maryn ve ben nihayet odalarımızdan çıkmamıza izin verildi. Elbette, her zaman Engizisyon askerleri bize eşlik ediyordu. Onları, iri yarısı Moulin yönetiyordu ve aramızdaki güven kağıt kadar inceydi. Yine de, Dior'un korunmasını sağladık ve ona zarar verebilecek herkesle arasına çelikten bir duvar ördük. Düğün hafta sonu için ayarlandı, Maidsfeast'teki taç giyme töreni her gün şafak vakti yaklaşıyordu ve Maryn, Dior'un güvenliğini sağlamak için hiçbir riski göze almıyordu.

"Güney illerinden daha fazla asker gelmişti ve kardeşimdeki askerlerin eksikliği hissedilse de, başkenti savunmak için toplanan kuvvetler etkileyiciydi. En iyiler en son toplananlardı, ama aynı zamanda en çok hoş karşılananlardı: Daggercoast kalesinden gelen bir okçu lejyonu ve üç *bin* süvari."

Celene başını salladı.

“Günler ölümünden önceki yıllarda, atların o kadar yaygın olduğu söylenir ki, bir çiftçi tarlasını sürmek için bir tane alabilirdi. Ancak güneşin kaybolmasından sonraki yıllarda, büyükbaş hayvanları beslemek çok pahalı hale geldi. Atlar artık benden korkuyordu, ama ben onlara her zaman hayran olmuştum ve bu süvarilerin Rive Cœur sokaklarında geçit törenini izlerken, kendimi yumuşak bir hayranlıkla gülümserken buldum. Hayatımda hiç bu kadar güzel hayvan görmemiştim.”

"Üç tane vardı," diye mırıldandı Jean-François. "Çiftlikte. Bella, Soot ve..."

Tarihçi kaşlarını çatarak karanlığa bakarken fark etti... “Tanrım, üçüncüsünü hatırlayamıyorum.”

“Sen köylü çocuğu muydun, Marki?”

Jean-François nehrin karşısına baktı, gözlerini kısarak. Son Liathe onu izliyordu, ifadesiz, oturduğu taş kadar soğuk.

"Bir çiftçinin oğlu, oui. San Maximille yakınlarında yaşıyorduk. Şimdiye kadar yüzyıllar geçmiş gibi geliyor."

"İmparatoriçe sizi orada mı buldu?"

"Hiç de değil," diye alay etti Jean-François. "Hanımefendi, benim gibi, taşra bölgelerinin rustik cazibesinden pek hoşlanmaz, M^lle^Castia. Hayır, ben şansımı denemek için Augustin'e kaçtım. Ünlü bir sanatçının çırağı oldum. Rive Nord'da bir avuç aç hayalperestle birlikte küçük, pis bir çatı katı kiraladım. Portreler çizdim ve ara sıra zenginlerle yatarak kirayı ödedim." Yumuşak bir gülümsemeyle ekledi. "Karanlık annem de modellerimden biriydi."

"O çatı katının artık olmadığını bilmek seni üzüyor mu? O Hayalperestlerin hepsi öldü mü?

Jean-François'nın gülümsemesi kayboldu.

"Kurt, solucanın derdine kafa yormaz."

"Peki kendisi için endişelenir mi? Kaybettiği her şey için? Hayalperest öldüğünde, hayal de ölür mü?"

Tarihçi bir kaşını kaldırdı, dudaklarını büzdü.

Ve onun ipucunu anlayarak, Celene konuşmaya devam etti.

"Dük Maarten de La Fontaine, le Chevalier des Faucons, süvarilerin kaptanıydı — İmparator Alexandre tarafından şövalye ilan edilen Krallığın Kılıcı, üç çocuğunun da vaftiz babasıydı. Maarten, geniş göğüslü, gür sesli ve içinde bir koyun sürüsü kaybolabilecek kadar büyük siyah sakallı bir adamdı. Gelişi sevinçle karşılandı ve başkentteki savunmaya o kadar güveniyordu ki, dük karısını ve kızlarını kraliyet düğününe katılmak için getirmişti.

"Düğün töreninden önceki gece, sarayda herkes heyecanla doluyken, de La Fontaines ailesi kraliyet ziyafeti ile karşılandı. Maarten ve eşi Yvaine onur masasında oturdular, Dük damat ve gelin adayı için kadeh kaldırdı. Dior ve Philippe yemek sırasında sessizce konuştular ve Grail, prensesine olan özlem dolu bakışlarını en aza indirdi. Konuşma önce savaş üzerineydi, ama kısa sürede ertesi günkü törene döndü ve ilk başta elinden geldiğince direnmiş olsa da, İmparatoriçe ve destekçileri bile artık Grail'in Prens ile birleşmesi fikrine razı olmuş görünüyordu.

Bu garip bir şey, Tarihçi, ama bu dünyada çok az şey bir düğün kadar, özellikle de kraliyet düğünü kadar sevinç getirir ve biz de bu fikre kapıldık.

"Düğün ve onun getireceği kurtuluş.

"Ancak, akşamın en önemli konuşması, tabaklar kaldırıldıktan çok sonra gerçekleşti.

"Bu, geniş misafir kanadının kalbinde, küçük bir oturma odasında gerçekleşti.

“İki kadın ve birkaç kelime.

Gabriel'in ihaneti ışığında, Dior düğününden önce kutsal topraklarda kalmasının en güvenli yol olduğunu düşünmüştü. Odaları Château Impérial'den Cathédrale de Lumière'nin papaz evine taşınmıştı. Bu *ev,* kilisenin doğu kanadında bulunan ve halk arasında *Pontifex Sarayı* olarak bilinen lüks bir malikaneydi ve Grail artık burada yatıp yemek yiyordu. Elbette kutsal topraklarda onu izleyemezdik, kendimizi alacakaranlıktan şafağa kadar meydanı devriye gezmekle yetinirdik. Ama onun değer verdiği kişileri korumak adına, o gece Reyne ile birlikte gizlice oraya gitmiştik. Ve böylece olanları görmüş olduk.

"Her şeyin sonunun başlangıcı. "'Sevgili

kardeşim,' diye iç geçirdi Reyne.

"Güvercinim, seni görmek ne güzel," diye fısıldadı Yvaine.

İkili kucaklaştı, ziyafette kontrol altında tutulan duygular nihayet özel olarak ortaya çıktı. Düşes Yvaine de La Fontaine, görünüş olarak en küçük kız kardeşine pek benzemiyordu; yüzü daha güzel ve vücudu daha küçüktü, ancak ikisi de annelerinin ateş kırmızısı saçlarını paylaşıyordu. Yvaine'in saçları saray modasına uygun olarak şekillendirilmişti ve dikkatli bir gözlemci, çillerinde ve keskin yeşil gözlerinde Ossian mirasının izlerini görebilirdi, ancak Yvaine'in aksanı neredeyse yok olmuştu; doğuda geçirdiği uzun yıllar, batının izlerini büyük ölçüde silmişti.

"Ziyafetten önce konuşma fırsatımız olmadı, özür dilerim," dedi. "Geldiğimizden beri ortalık tam bir kargaşa içinde. *Aslında*, gelmeden önce de öyleydi. Maarten, moral için kızları da getirmekte ısrar etti, ama onların ne kadar yaramaz olabileceğini bilirsin."

"Önemli değil," dedi Reyne gülümseyerek. "Şimdi konuşuyoruz."

"Burada olduğun için çok mutluyum, canım. Annem, Una ve Cait'i duyduğumda..." Yvaine gözlerini kapattı ve kız kardeşini daha sıkı sarıldı. "Tanrım, senin için de en kötüsünü düşündüm. Maergenn'e dönmene *asla* izin vermemeliydim."

"Beni durdurabileceğin de yoktu zaten."

Yvaine gözyaşlarına rağmen buna güldü.

"Evet, bu doğru. Sen de annem kadar inatçısın." Bir iç

çekiş.

"Öyleydi."

İkili isteksizce ayrıldı ve yan yana kanepeye oturdu. Düşes, korsesinden bir mendil çıkardı ve kohl'u bulaştırmamak için dikkatlice kirpiklerini sildi. Bu ikiliyi gerçekte kardeş olarak düşünmek garipti; aralarındaki yaş farkı, Yvaine'in Reyne'in annesi olabileceği kadar büyüktü ve Reyne, Yvaine'in himayesinde Elidaen'de büyümüştü, kardeşi olmaktan çok vesayetindeydi. Ama en azından kederde birleşmişlerdi; keder, şöminedeki duman ve gökyüzündeki gök gürültüsüyle iç içe geçmişti.

"Üzgünüm, Yvaine," dedi Reyne. "Denedim. Blackheart saldırdığında, *denedim*..."

"Sessiz ol," diye cevapladı Yvaine, Reyne'nin yanaklarını silerek. "Utanma, tatlı kardeşim. Maergenn'in düşüşü senin suçun değil."

"Chante-Lames'e beni eğitmesi için bir servet harcadın. En azından vatanımızı savunurken ölebilirdim. Ama hiçbir fark yaratamadım."

"Bu saçmal*ığı* kes. Eminim ki sen bir... gibi savaştın." "Annem beni mantar silolarına koydu, Yvaine." Reyne başını salladı

, dudakları solgun bir şekilde büzüldü. ‘Ossway’e dönmek için on üç yıl bekledim. Eve döndüğümde büyük Niamh Nineswords’un beni fark etmesini umarak, ellerim kanayana kadar her gün eğitim aldım. Ve Dyvok halkımızı, varlığımızı, onun uğruna savaşarak inşa ettiği *her şeyi* yok etmekle tehdit ettiğinde... beni lanet olası gıda depolarını savunmak için oraya koydu.’

Yvaine başını eğdi. "Onun Blackheart'ın elinde öldüğüne dair sadece söylentiler duyduk. Gerçeği bilmek istiyor muyum?

"Hayır."

Reyne başını salladı, o faeling gözlerinde hüzün belirdi.

"Hayatım boyunca, onun beni fark etmesi için mücadele ettim. Ve şimdi bunu asla yapmayacak." "Annem hiçbir zaman en... anne gibi bir kadın olmadı. Ama hayaletlerin aşkına, kardeşim, acı çekme. Ölüler mezardan başka bir boşluğu doldurmaz."

' 'Senin için söylemesi kolay. Sen her zaman onun gözdesin.

"Oh, evet," diye alay etti Yvaine. "Beni bir Elidaeni lorduyla evlendirip Ossway'den olabildiğince uzağa gönderirken, Cait'i filosunun kaptanı, Una'yı da lejyonlarının komutanı yaptı." Düşes hüzünle gülümsedi. "Onları ne kadar sevdiğim halde, sadece çocuk yapmak için uygun görüldüm. Ve bununla birlikte gelen ittifaklar için."

"Seni tehlikeden olabildiğince uzak tuttu, Yvaine."

Düşes başını kaldırdı ve kız kardeşinin yanağını avuçladı.

"Peki seni neden gıda depolarına koydu sence?"

Reyne bir an durdu, bu düşünce zihnini kapladı. Ve bu düşünce iyice yerleşince, yüzü buruştu ve gözyaşları yeniden akmaya başladı. Kardeşler birlikte ağladılar, düşmüş bir kraliçenin son iki kızı, karanlıkta birbirlerine sarıldılar.

Sonunda, kederle yumuşak ve acılı bir şekilde ayrıldılar. Ama kız kardeşi tekrar gözlerine baktığında, Reyne elini dudaklarına götürdü, ama kıkırdamayı bastırmak için yeterince hızlı olamadı.

"Ne?" diye sordu Yvaine, burnunu silerken. "Bu kadar komik olan ne?"

Reyne başparmağını yaladı ve Yvaine'in gözlerinin altındaki sürme izlerini sildi. "Kara bir kovaya düşmüş porsuk gibi görünüyorsun."

"Oh, *kes* sesini," diye alay etti Yvaine, kız kardeşine sevgiyle bir yumruk attı. "Sen de pek güzel sayılmazsın. Bu aralar seni kim giydiriyor ki? Ben sana *bundan* çok daha iyisini öğretmiştim." La Fontaine Düşesi, Reyne'nin kıyafetine tiksintiyle baktı; diz boyu çizmeleri ve hafif zırhı, sonunda boğazındaki yakaya takıldı. "Ve bu korkunç şey de ne böyle? İyi bir tasma bekleyen kötü bir köpek gibi görünüyorsun."

Reyne, Phoebe'nin ona verdiği sonsuz düğüm yüzüğünü okşadı.

"Bir hediye," dedi. "Babamın bir arkadaşından."

Düşes keskin bir şekilde gözlerini kırptı, yüzünde bulutlar

belirdi. '... Neden bahsediyorsun?

Reyne iç geçirdi. 'Babamın kim olduğunu biliyorum, Yvaine.

Düşes soldu, gözleri yine yakaya kaydı. 'Kim söyledi?

"Phoebe á Dúnnsair adında bir kadın. Bu geceki ziyafetteydi."

"Highlander. Ne dedi?"

"Annemin onu kuzey Ossway'deki seferde tanıştığını söyledi. Connor á Lachlainn adında bir duskdancer lordu. Cesur Ailidh'in torunu. Phoebe bana, onun ve Niamh Nineswords'un kızı olduğumu söyledi. Lowlands ve High'ın prensesi."

Yvaine hiçbir şey söylemedi, yerine titreyen şömineye baktı. "...

Yvaine?"

"Geç oldu. Yarın uzun bir gün olacak. Düğünden sonra bu konuyu konuşmalıyız."

Düşes kalkmaya çalıştı, ama Prenses elini tuttu. 'Yvaine?

Düşes çekilmeye çalıştı. "Yatmalıyız..." "Kardeşim."

Bu kelime Düşesi susturdu ve ayağa kalkarken Reyne'e döndü. Dudakları titriyordu ve Yvaine, denemesine rağmen küçük kız kardeşinin bakışlarını karşılayamadı.

"Özür dilerim, Reyne."

"Kardeşim... Bana neyi söylemiyorsun?"

"Düşes başını salladı, Reyne ellerini sıktığında çenesini sıktı.

"Yvaine, *lütfen*."

"Baban..."

Düşes dudağını ısırdı ve sonunda kız kardeşinin gözlerine baktı.

"Reyne, baban Ryan á Sadhbh'dı."

"*Laerd* Ryan á Sadhbh mı?"

"Highland Savaşı sırasında annemin emir subayıydı." Yvaine yüzünü buruşturdu, sesi yumuşadı. "Emir subayı ve daha fazlası, sanırım."

"Ama... o evliydi."

"Colleen á Sadhbh ile," diye başını salladı Yvaine. "á Sadhbh *Klanı'nın* Laerd Hanımı. Ve annemden sonra Ossway'deki en zengin ve en güçlü kadın. Maergenn barışı öncesinde dört yıl boyunca birbirleriyle savaşmışlardı. Ve Colleen'in kocasının Nineswords'un karnında bir kız çocuğu

Nineswords'un karnında bir kız çocuğu olduğu bilgisi, o kanlı barışın sonunu getirirdi."

"Ama... benim gözlerim. Phoebe bana Connor'ın..."

Yvaine, kız kardeşine açıkça acıyarak baktı.

"Laerd Ryan'ın büyükannesi de aynıydı. Laerd Ryan'ın hoşnutsuzluğuna rağmen, ona eski *Witcheyes Sadhbh* derlerdi. Ve sen büyüdükçe ona daha çok benziyordun. Bu yüzden annem seni Elidaen'e benimle yaşamaya gönderdi, canım. Böylece büyüdüğünde kimse seni Ryan'ın kızı olarak görmeyecekti."

"Ama..."

Reyne boynundaki yakayı dokundu, şimdi neredeyse dilsiz kalmıştı.

"Ben..."

"*Üzgünüm,* kardeşim," diye iç geçirdi Yvaine, Reyne'nin ellerini öperek. "Annem seni yanıma almamı istediğinde bana gerçeği söylemişti. Sana daha önce söylemek istedim, ama annem bana onun hayatı üzerine yemin ettirerek tek kelime bile etmememi istedi. Artık bunun bir önemi yok sanırım."

Reyne hala konuşamıyordu, solgun ve şaşkındı, düşecekmiş gibi ayakları üzerinde sallanıyordu. Kafasında binbir türlü düşünce dolaşıyordu ve biz de bunların yüzeyine hafifçe dokunarak her birini tadabilirdik. Hayal kırıklığı, vatanını birleştirmek için kaderinde olan vaat edilmiş bir prenses olmadığını öğrenmekten kaynaklanıyordu. Şüphe, Phoebe á Dúnnsair'in onu aldattığını mı yoksa sadece yanıldığını mı merak etmekten kaynaklanıyordu. Ama kargaşa, kafa karışıklığı ve kalp kırıklığının altında, arasında ve ötesinde, bir anlık bir farkındalık vardı; neşeli, berrak, o kadar keskin ve parlaktı ki, diğer tüm düşünceleri kesip parçaladı ve onları yere şeritler halinde bıraktı.

"Biz kardeş değiliz..." diye fısıldadı.

"Oh, aşkım, *hayır,*" diye inledi Yvaine, Reyne'nin parmak eklemlerini bir kez daha dudaklarına bastırarak. "Üzgünüm, *üzgünüm,* bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama annem bana yemin ettirdi..."

"Hayır, demek istediğim..."

Reyne gözlerini kırptı, dudaklarında en saf mutluluğun gülümsemesi belirdi.

"Tanrım, Yvaine, seni *seviyorum*." Reyne kız kardeşini kucakladı, onu o kadar sıkı sarıldı ki Düşes nefesini tuttu. "Seni seviyorum, *seni seviyorum,* SENİ *SEVİYORUM*!"

Yvaine şaşkın bir şekilde güldü, gözlerini kırpıştırdı ve kız kardeşinin kucaklamasına karşılık verdi.

"Ben de... seni seviyorum?"

"Ona söylemeliyim," dedi Reyne sevinçle, kız kardeşinin yüzünü avuçlayıp onu öpücüklerle yağmuruna tuttu. "Üzgünüm, gitmeliyim! Yarın konuşuruz!"

Reyne koşarak gitti ve şaşkın Yvaine'i geride bıraktı. Reyne, Château Impérial'ın koridorlarında koşarken, zihninde sevinç ve üzüntü, coşku ve şaşkınlık fırtınasının koptuğunu hissedebiliyorduk. Hizmetçiler onun önünden çekildiler, gens d'armes koşarken ona seslendi, her şeyin yolunda olup olmadığını sordu ve "Her şey *yolunda,* monsieur!" diye bağırdı. Onun içinde, kışın derin bir gecesindeki ateş kadar sıcak bir duygu hissedebiliyorduk. Ne olursa olsun, ne tür zorluklar bekliyor olursa olsun...

"Birlikte olabiliriz."

"Fısıltı dudaklarını kıvrılttı, ardından kahkaha geldi, prenses aşkına doğru Altın Salonlar'da koşarken kalbi göğsünde çarpıyordu.

"Dior ve ben *sonsuza kadar* birlikte olabiliriz."

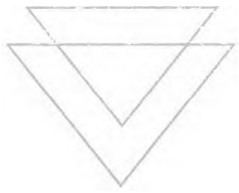
“Sadece bir anlık bir şeydi. Gözünün köşesindeki bir gölge, koridorların kesiştiği noktadan hızla geçerken daha derin bir karanlığa kayboldu. Ama bu, onu yakalamak, yavaşlatmak ve şu anda hareketsiz tutmak için yeterince tuhaftı. Biz de onu gördük, buklelerinin kenarındaki yerimizden, bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlı ve bir gün boyu uçan sinekler kadar çabuk kayboldu. Ama biz onu *gördük*.

"Kılıçlı bir adam.

"Baştan aşağı siyah

giyinmiş bir adam."

XI
BIÇAKIN TAŞ GİBİ SOĞUK KENARI

"REYNE KORİDORLARIN KAVŞAĞINA GERİ DÖNDÜ, yanağını duvara dayadı ve gördüğü yeri gözetlemek için koridora baktı. Château Impérial'ın misafir kanadı, krallıktaki çoğu saraydan daha görkemliydi ve iyi aydınlatılmış olmasına rağmen, koridorlar gölgelerden arınamayacak kadar genişti ve her kapıya bir silahlı muhafız yerleştirilemeyecek kadar çoktu. Koridorlar sessizdi, uzak bir devriyenin ağır ayak sesleri ve Reyne'nin çarpan kalbi tek seslerdi. Prenses heykel gibi hareketsizdi, gözlerini kısarak, gözlerinde ter vardı. Şu anda onun şüphelerini hissedebiliyorduk, o figürün aşırı gergin zihninin bir hayali olup olmadığını merak ediyordu.

"*Biz de gördük.*

Reyne, bu düşünce kafasında yankılanırken irkildi, fısıldarken kalbi hızla atıyordu.

"'Celene? O... sen misin?

"*Biz seninleyiz, Prenses á Maergenn.*

“Boynunda kanatlarımızın çırpındığını hissetti ve bizi kovmak için elini uzattı. Ama biz onun parmaklarına konduk ve o şaşkın gözlerle bizi kaldırırken küçük kanatlarımız vızıldıyordu.

"Beni... beni *gözetliyor* muydunuz?"

"*Senin arkanı kolluyorduk,* diye düşündük. *Dior'dan daha değerli kimse yok bizim için, ve Dior'dan daha değerli kimse yok* senin *için.*

Kaba davranışımıza kızmak istiyorsan, kız. Ama lütfen, bunu sonra yap.

Reyne gözlerini tekrar koridora çevirdi. "Onu gördün mü? O adamı?"

"*Gördük.*

*"*Işığın bir oyunu muydu bilmiyorum, ama elleri, yemin ederim*..."*

"*Gümüş.*

"Yutkundu ve ter lekeli alnından bir bukle saçını çekip aldı. "Gabriel de León burada."

"*Ya da onun uşaklarından biri. Kutsal Kase'yi aramaya gelmiş.*

"… Onun ona kötülük yapacağını mı düşünüyorsun?"

"*O Fabién Voss'a hizmet ediyor, Prenses. Ona iyi niyetli olduğunu düşünmüyoruz.*

Reyne dudaklarını yaladı ve etrafına bakındı. 'Gens d'armes'i çağırmalıyım.

"*HAYIR.*

Reyne irkildi ve biz de onu daha fazla korkutmamak için düşüncelerimizi yumuşattık.

"Kardeşim en kurnaz tilkilerdendir, Prenses. Peşinde av köpekleri olduğunu duyarsa, saklanacak ve bir daha izini bulamayabiliriz. Maryn Ana'yı çoktan çağırdım, yoldayız. Olduğunuz yerde kalın, tehlikeden uzak durun. Bu yılanı çabucak koklayıp bulacağız ve daha da çabuk halledeceğiz.

Reyne başını salladı, parmak uçlarıyla yakasını okşadı. "Çabuk gel."

"Biz zaten öyle yapıyoruz; Place San Maximille'i kasıp kavuran kış fırtınasına karşı küçük kanatlı bir fırtına. Sevgili kardeşimizin kokusunu alır almaz, Maryn'i aradık, düşüncelerimiz meydanın karşısındaki onun düşüncelerine dokundu. Ve yanımızdaki sorgulayıcılara tıslayarak uyarıda bulunduktan sonra, kırmızı bir fırtınaya dönüşerek şatoya doğru hızla ilerledik. Gabriel'in Dior'un şu anda nerede olduğunu bilmiyor olması biraz rahatlatıcıydı, ama surları ve devriyeleri aşıp şatonun misafir kanadına kadar ulaşmış olması bizi *hayrete düşürdü.* Cehennem ateşi kadar parlak bir ihtiyaçla hareket etmiş olmalıydı, karanlık efendisinin emriyle hayatını tehlikeye atarak Dior'u burnumuzun dibinden çalma şansı yakalamıştı.

"Ama biz engelleyebilirsek, öyle olmayacak.

“Hepimiz onu durdurmaya kararlıydık ve uçmaya devam ettik. Birlikte büyüdük, birbirimizi sevdik, ailemizden hayatta kalan son iki kişiydik. Ama dürüst olmak gerekirse, o cildini gümüş rengi yapıp ben karanlığa düştüğümden beri çarpışma rotasındaydık. Birbirlerinin çekimine kapılmış iki yıldız, birbirlerinin yok oluşuna doğru giderek daha da yaklaşıyordu. Ve işte buradaydık. Varilimizin dibindeki kan. Bıçağın buz gibi keskin ucu.

"Ama Reyne..."

Reyne dinlemiyordu.

"*Prenses, ne yapıyorsun?*

"Hareket ediyordu. Saklandığı yerden çıkıp koridordan ilerliyordu. Kalbi güm güm atarken ve elleri yumruk halindeyken duvara yaslanarak beklemekten memnundu. Ama sonra *onu* tekrar gördü*,* hızlı ama kesin bir şekilde. Uzun siyah saçları ve parmak eklemlerinde gümüş rengi olan bir adamın, hızla kapanan çift kapıdan kayıp gittiğini gördü.

Ve aptal gibi, onu takip etti. *Reyne,*

olduğun yerde kal.

Prenses bizi görmezden geldi ve onun kaçtığı kapıya doğru sessizce ilerledi. Onda bir isyan vardı; Dokuz Kılıç'ın kızı, sıradan bir köle gibi emir almaktan rahatsızdı. Öfke vardı; bu adam, sevdiği kıza saldırmak için imparatorluğun kalbine bu kadar küstahça girmişti. Ama en çok, şimdi *merak* vardı. *Şüphe.* Gabriel de León'un ihanetinin hikayesi Phoebe á Dúnnsair'in ağzından çıkmıştı, hatırlayın. Reyne'nin babasının kimliği konusunda çok yanılmış olan aynı kadın. Prenses, Phoebe'nin yalan söylediğinden çok yanlış tahminde bulunduğuna inanıyordu, ama Highlander başka neleri yanlış tahmin etmiş olabilirdi?

"*Reyne, bizi bekle!*

"Ama dinlemedi.

"Bunun yerine, o aptal kız kediler kadar hızlı ve fareler kadar sessizce kapılardan içeri süzüldü. Biz ona çıkmasını, *hayır ÇIKMASINI* yalvarırken, o çömelip karanlığı gözleriyle taradı. Oda, loş kimyasal küreler ve 'den gelen ışıklarla aydınlatılmış, yüksek pencerelerden mahogany uzanan, masanın altın oyma

maun odanın uzunluğu boyunca uzanıyordu, arkası yüksek, yumuşak koltuklar sıralanmıştı. Şömine boştu, gölgeler uzundu, odanın karşısında başka bir kapı vardı. Reyne onlara doğru sürünürken, karanlıktan bir el uzandı ve çığlığını bastırdı.

"Sakin ol, Prenses..."

Reyne, Chante-Lames öğrencisinin tüm zarafetiyle saldırdı, saldırganın ayağına bastı ve dirseğini kaburgalarına vurdu. Eğer o sadece bir erkek olsaydı, ayak parmaklarının kırılma sesi, hemen ardından kaburgalarının çatlama sesi ile takip edilebilirdi. Ancak tüm kusurlarına rağmen, saldırganı bir erkek değildi; Reyne'nin ayağından ustaca kaçtı ve dirseğini daha da ustaca engelledi. Kedilerden daha hızlı, farelerden daha yumuşak olmayan Prenses, bir eli ağzını kapatırken, diğer eliyle çenesinin altına bir bıçak dayayarak yere serildi.

"Sakin ol lanet olası, kızım, seni görmene *izin verdim*!"

Gabriel, Reyne'nin üzerine oturdu ve bacaklarıyla onun kollarını sabitledi. Prenses kısa bir süre direndi, ama onun kan kırmızısı gözlerine bir bakış, Reyne'ye Kara Aslan'ın sanctus ile kafayı bulduğunu ve gücünün karşı konulamayacak kadar büyük olduğunu gösterdi. Kardeşim ona yaklaştı, kırmızı gözlerini ona dikti ve demir gibi sert bir fısıltıyla konuştu.

"Elimi çekeceğim. Ve *sen* çığlık atmayacaksın."

Reyne, gözlerini bıçak keskinliğinde kısarak hırladı. Gabriel iç geçirdi.

"Seni küçük bir kızken Dún Maergenn'de tanışmıştım. Sen ve kız kardeşlerin. Triúrbaile'yi kurtardıktan sonra annen beni şövalye ilan etmişti. Muhtemelen hatırlamazsın."

Gabriel gülümsedi, gözleri donuk ve uzaklaştı.

"Tatlı Ais sessiz olanıydı. Una ise vahşi olanı. Ama o zamanlar bile, Prenses, bana *zeki* olan sen gibi gelmiştin. Neden seni görmene izin verdiğimi kendine sor. Neden ölmediğini sor." O düşüncelerin etkisini göstermesini bekledi, Reyne ise direnmeyi bıraktı. "Şimdi, elimi çekeceğim. Ve sen çığlık atmayacaksın. Değil mi?"

Prenses derin bir nefes aldı.

Yavaşça başını salladı.

"Parmak eklemlerinde gümüş parıldayan Gabriel, elini prensesin ağzından çekti.

"Dior nerede?"

"Onu asla bulamayacağın yerde, köpek."

"Ben oyun oynamıyorum, Prenses. Burada, senin hayal edebile*ceğ*inden *çok* daha fazlası var. Bana onun yerini söyle, yoksa —

"Ne? Boğazımı kesmek mi? Kes de bitsin, seni sadakatsiz korkak. Zaten bildiğimiz gibi bir hain olduğunu kanıtla."

"Senin gibi aptal bir ahmak, ben hain falan değilim."

"Sen Ebedi Kral'a hizmet ediyorsun! Ve senin aksine, ben onu köleleştirmek isteyen canavarın emriyle sevdiğim kızı ihanet etmeyeceğim..."

“"Ben Voss'a hizmet etmiyorum, o karımı öldürdü!”

“Kan, en sert kalpleri bile köle yapar.”

"O da beni köle yapamaz, ben Dior'un kanını içtim!" Gabriel'in dudakları tükürükle lekelenmiş, yumruğu yakasına sıkıca tutunmuş, parmakları beyazlaşmış ve titriyordu. "Fabién Voss'un ne kadar canavar olduğunu benden daha iyi bilen kimse yoktur, kızım. Ama o, Dún Maergenn'in altında uyandırdığımız canavara kıyasla hiçbir şey, hiçbir şey."

"Neden *bahsediyorsun*?"

"*Maryn*. Esani günlerin sonunu, ölümü istemiyorlar, kızım. Onlar..."

“Pencereler içe doğru patladı; vahşi, parçalayıcı, hava kışın derin rüzgarlarının uluması ve eski kanın kokusuyla doldu. Gabriel, Reyne'nin üstünden siyah bir lanetle kıvrılarak, bandolierine uzandı. Kardeşimin üzerine bir fırtına çöktü; kırmızı kanatlı ve eski bir öfkenin fırtınası, odanın ortasında ete kemiğe bürünmüş bir öfke gibi dönüyordu. Gabriel kolunu genişçe salladı, bir avuç gümüş bomba fırtınanın içine fırlatıldı ve uzun zamandır kayıp olan güneş gibi parlak bir şekilde patladı. Kan kömüre, kanatlar küle dönüştü, göz açıp kapayıncaya kadar geniş bir alan dolusu güve yok oldu. Ama birleşecek kadar yeteri kadar kaldı, küçük bir forma birleşti, yanmış deri, gece yarısı bakışı ve altın bukleler.

"Lorson'un Kara Aslanı," dedi Maryn.

Gabriel hiçbir şey söylemedi, bir yumruğunda gümüş çelik kılıcı sıkıca tutarak odanın diğer ucuna uçtu. Maryn sadece gülümsedi.

"*Gömülü kalmalıydın, evlat*."

“Hala meydanı hızla geçiyorduk, Maryn'in kanatları bizimkilerden çok daha hızlıydı. Ama Anne elini kaldırdığında, gözümüzün önündeki sis perdesinden görebiliyorduk. İçimizde korku ve keder hüküm sürüyordu, çünkü bir parçam

hala Gabriel'i seviyordu. Maryn'in sanguimancy'si serbest kaldığında, onun *Shadowchild*'daki denizciler gibi patlamasını bekliyorduk; her deliğinden kan fışkırıp soğuk beyaz havaya sıçrayacaktı. Ama Priori'miz küçük parmaklarını yumruk haline getirdiğinde...

"Hiçbir şey olmadı.

"Hiçbir *şey* olmadı.

"Gabriel'in kılıcı havayı biçti, San Michon'un demircileri tarafından işlenmiş gümüş ve çelik. Maryn'in etine değdiğinde, keskin bir bıçak gibi taze karı kesti. Maryn, eli bileğinden kopup küle dönüşürken çığlık attı. Gümüş kadar hızlı olan kardeşim, kılıcı boğazını kemiği sıyıracak kadar derinden kesti. Maryn nefes nefese kaldı, siyah gözleri fal taşı gibi açıldı, kırmızı dili dışarı sarkarken kan havaya mücevherler gibi sıçradı. Gabriel, az önce kestiği deliğe parmaklarını sokarak Maryn'in *omurgasını* tuttu.

"Onun küçük bedenini duvara çarptı, darbe o kadar şiddetliydi ki tuğlaları toza çevirdi. Canavarların Annesi, kardeşim tıslarken, nefes nefese, boğuk sesler çıkararak çırpındı.

"Bana zarar veremezsin, sanguimancer. Onun kanı damarlarımda akıyor." Gabriel sıktı, kemikler ezildi, etler parçalandı.

"Ama *benim* damarlarımda değil, bahse girerim."

Hava gerginleşti, Maryn'in gözleri şişti ve boğazında açtığı yaradan kırmızı duman yükselmeye başladı. Gabriel ona zarar veriyordu, fark ettik, *gerçekten* zarar veriyordu; Wulfric'in kanının gücünü serbest bırakarak Canavarların Annesini kurutuyordu. Damarları kabarmaya başlayınca çığlık bile atamadı, Gabriel'in bileğine uzandı. Ama sanctus'un etkisiyle neredeyse deliryuma girmiş olan Gabriel, aynı hızda hareket ederek onun tek sağlam elini yakaladı ve duvara yapıştırdı. Canavarların Annesinin kanı yanmaya başladı, dipsiz gözlerinde saf korku vardı; sekiz asırlık bir varlık, şimdi uçurumun kenarında sendeliyordu.

"Ama yalnız değildi.

"Fırtına gibi geldik, yüzlerce parça kırık pencereden içeri daldı, çoğu birleşti. Tırnaklarımız avuç içlerimizi keserken, Gabriel'e saldırdık ve o anda, Maryn'in vücudu yere düştü; gözün yanılgısı, kanın büyüsü. Şaşkın Prenses Reyne'nin yanında yeniden şekillenen Anne, cildi yanmış halde yere yığıldı.

ve damarları küllerle tıkanmıştı. Ama Gabriel kanlı işini bitirecek zamanı yoktu, şimdi bize dönüyordu.

"Kardeşim."

"*Kardeşim*."

"Alev ve barut gibi karşılaştık, etrafımızdaki her şeyi yakıp kül ettik. Mobilyalar parçalandı, botlar kırık camları ezdi, kaos tam anlamıyla patlak verdi. İlk başta hiçbir kelime söylenmedi; çocuk masallarındaki düellocular gibi esprili sözler ve darbelerle karşılıklı atışmalar olmadı. Hayır, nefretimiz ve öfkemiz bunun için çok derindi. Sadece öfke dolu hırıltılar, tıslayan küfürler ve havayı kesen kılıçlarımızın fısıltıları vardı. Hayaletler kadar sessiz, aramızdaki zehir kadar acı, kardeşim ve ben birbirimizi öldürmeye çalıştık.

Gabriel, önceki gecelerdeki gibi Ashdrinker ile değil, sıradan gümüş çelikle savaştı. Darbelerimizi savuşturamadı, ne de kenara çevirebildi; kanlı kılıcımız onun kılıcının etrafından akıp durmadan ilerledi. İlk darbemizle neredeyse kafasını koparıyorduk, ikincisiyle de neredeyse bağırsaklarını deşiyorduk, odanın diğer ucuna savruldu. Ama o bundan sonra, savuşturmayı değil, ünlü olduğu kıvrımlı hızıyla kaçmayı öğrendi ve biz saldırmadan önce vurarak darbelerimizi boşa çıkardı. Sesler korosu şimdi kafamın içinde çığlık atıyordu, hiçbiri Wulfric kadar yüksek değildi - hiç tanımadığı, hiç sevmediği oğluyla çarpışmak, hepimizin dengesi bozulmuş ve sendeliyordu. Ama hepsini görmezden geldik.

"Biliyor muydun?" Gabriel sonunda tısladı.

"Cevap vermedik, kasıklarına, boğazına, göğsüne vurduk. Ama kardeşim hakkında söylenen tüm yalanlara rağmen, o kılıç kullanan en büyük kılıç ustalarından biriydi. Ben San Yves'te yıllarımı kılıç sanatını öğrenmeye adamıştım, ama Gabriel hayatını buna adamıştı. Wulfric benim elimi yönlendirdi, ama benim becerim onun becerisinin gölgesinde kalıyordu. Kendini bir şeye adadığında, o şey *olursun*. Dünyadaki yerini ve onun senin için olan yerini yeniden şekillendirirsin.

"Ve kardeşim hayatını canavarları öldürmeye adamıştı.

“Diğer yumruğumuzla kanlı sopamızı salladık, onu geri çekilmeye zorlamak umuduyla. Ama Gabriel deli gibi savaşıyordu, ve aslında, belki de öyleydi; kolumuzu o kadar derinden kesti ki neredeyse koparıyordu, göğsümüze bir tekme atarak bizi duvara çarptırdı.

"Biliyor muydun?" diye tükürdü.

“Kırık mobilyalara ve parıldayan kara, dondurucu rüzgârların parçaladığı pencereden içeri giren karlara öfkeyle baktı. Kafatasımın içindeki ruhların fırtınası, dışarıdaki fırtına kadar gürültülüydü, kendi düşünceleri ise acı, öfke ve kederden oluşan bir fırtınaydı.

"Esani'lerin ne olduğunu biliyor muydun? Ne *istediklerini*?"

"Bu dünyanın kurtuluşunu mu?"

"Celene..."

"Nefesini boşa harcama kardeşim. Sen cehennemin acımasız tiranının yalakasısın. *Ben* ise cennetin ebedi kralına hizmet ediyorum."

Maryn hâlâ dizlerinin üzerindeydi, yanmış kan kusuyordu. Reyne koridora koşmuş, muhafızları çağırıyordu. Gabriel şimdi parçalanmıştı, tüm planları suya düşmüştü. Ama ona kuyruğunu kıstırıp kaçma şansı vermedik. Çocukken, babamın demirhanesinin etrafında hayali düşmanlara karşı sırt sırta savaşırdık. *Sayımız her zaman azdı,* birbirimize söylerdik. *Ama asla güç olarak az değildik*. *Her zaman aslanlardık.* Ama şimdi ordular yoktu. Sadece ikimiz vardık.

"Ve artık çocuk değildik.

"Bıçaklarımızı kaldırarak ona doğru uçtuk, çatal bıçaklar havayı keserek boğazına doğru hızla ilerledi. O, parçalanmış masanın ve kırık camların üzerinde yılan gibi hızlı bir şekilde geriye doğru dans etti. Reyne'nin bağırışlarını, ağır botların yaklaşmasını duyabiliyorduk; onun çağrısıyla uyanan engizisyoncular ve silahlı askerler. Onların sayısının çok fazla olduğunu, kardeşimin baş edemeyeceğini anlayabilirdik. Ama o yerinde durdu, benim saldırıma karşı koydu, artık geri dönmek istemiyordu.

“Kalbime korkunç bir darbe indirdi. Ama göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldum; kendi göz büyüm, kendi kan hilem. Giydiğim kabuk yere düştüğünde, geri kalanım onun arkasında yeniden şekillendi, tıpkı San Michon'un gölgesinde savaştığımız gün yaptığımız gibi. Ama aynı yılan tarafından iki kez ısırılan kişi dikkatsiz biridir ve Gabriel hazırdı, çömelmiş ve dönerek, kükreyerek kılıcını kaldırdı. Karnımızı ikiye ayırdı, kolumuzu dirsekten kesti, kan düşen karın üzerine sıçradı. Bir çığlık atarak yere yığıldık, tahtalara çarptık, kardeşim şimdi göğsümüze ayağını basarak üzerimizde duruyordu.

Bize baktı, gözleri elindeki çelik kadar soğuktu. "Avcıdan canavara.

"Kardeşten kardeşe.

"Ama darbesi gelmedi.

"Buna inanmıyorum," diye fısıldadı. "*İnanmayacağım*. Bana aptal de, ama yaptığın onca şeyden sonra bile, bunu bilmiş olabileceğine inanmayacağım. Benim küçük kız kardeşim değil. Benim Hellio'm değil..."

"Hızlı iğneler havayı kesip, kırmızıya bulaşmış, gelirken fısıldayarak. Gabriel nefesini tutarak yana döndü ve kılıcıyla saldırdı. Kardeşim kutsal ayinle zehirlenmiş olmasına rağmen, kırmızı yağmurun arasında kıvrılarak ilerledi, ama bazıları yine de ondan daha hızlıydı. Üç bıçak sırtından fırlayarak onu deldi, kesti, ikiye ayırdı. Kılıcı parmaklarından kaydı, kırık camların üzerine diz çökerken dudaklarından kanlı bir lanet döküldü.

Maryn tekrar ayağa kalktı, sağ elinin olması gereken yerde kanlı bir kütük vardı, boğazındaki açık delikten hala duman sızıyordu. Kullandığı kan, kendi külle tıkanmış damarlarından çekilmiş, neredeyse siyaha dönmüş bir şekilde yanmıştı. Yine de kendini toparladı, kanlı bıçaklardan oluşan bir hale şimdi vücudunun etrafında dönüyordu. Elini kaldırarak

kardeşimi işaret etti, düşüncelerimiz zihnimizin katedralinde yankılanıyordu.

"*Yargı Geliyor*.

"DURUN!"

"Bu haykırış, çekilmiş kılıçların sesiyle eşlik edildi, iki düzine, Engizisyon kırmızısı giysili adam odaya daldı. Önde Capitaine Moulin, arkada Prenses á Maergenn vardı. Askerler yayıldılar, kılıçlarını çektiler, tabancalarını hala kanayan ve dizlerinin üzerinde hırıltıyla nefes alan kardeşim üzerine doğrulttular.

"Durun!" Moulin tekrar bağırdı. "Tanrı ve İmparatoriçe Isabella adına!"

"*Öldürün onu*.

"Maryn konuşuyordu, gözleri kısılmış, altın rengi bukleleri kanla kaplıydı. Boğazı dumanlar içindeydi, ama düşünceleri odadaki herkesin kafasında yankılanıyordu.

"*Öldür onu, Yüzbaşı*.

"Kimse *kimseyi* öldürmeyecek!" Reyne odaya girdi ve Gabriel ile Priori'mizin arasına girdi. "Herkes sakin olsun! Gabriel de León tutuklandı!"

"Evet," diye homurdandı Moulin. "Gözyaşı Kulesi'ne götürülecek ve Yüksek Engizisyoncu Maya ve Mutluluk Bakireleri tarafından sorgulanacak."

Maryn başını salladı ve kardeşime öfkeyle baktı.

"*Onun söylediklerine güvenilmez. O, Fabién Voss'un* kölesidir.

"Öyleyse Dior, aralarındaki kan bağını koparabilir ve biz de gerçeği öğrenebiliriz." Reyne, Dokuz Kılıç'ın kızı Maryn'e dik dik bakarak dik durdu. "Buraya girmek için hayatını tehlikeye attı. Beni öldürebilirdi, ama elini çekmedi. Ben şahsen bu adamın söyleyeceklerini dinlemek isterim."

Prenses kardeşime baktı; gümüş rengi ellerini göğsündeki kanayan yaralara bastırmıştı. Kanlar içindeydi, nefes nefeseydi, ama prenses konuşurken başını sallamayı başardı.

"Eminim Dior da öyle yapacaktır."

“Sence Grail, bir hainin ifadesine ne kadar değer verecektir?

Reyne sonra Anne'ye döndü. "Gabriel de León, Dior'u cehennem ordularından korumaya yemin etti. O zaten...

Onun için defalarca hayatını tehlikeye attı. Bence Dior'un onu dinlemesine yetecek kadar güvenini kazandı. Onun *dinlemesine yetecek* kadar.

Maryn yavaşça ve hüzünle başını salladı.

“O zaman onu bu güveninden vazgeçirmeliyiz, Prenses. “Ne—

"Kan, keskin, kömürleşmiş, annesinin parmaklarının bir hareketiyle savrulurken şarkı söylüyordu. Reyne'nin göğsüne çarptı, zırhını parçalayacak kadar sert ve şiddetliydi, çelik zırh kağıt gibi parçalandı. Ucu kaburgalarını kesip sırtından çıktı ve prensesin kalbini ikiye böldü. Faeling gözleri kardeşime sabitlenmişti, sanki bir şey söylemek istermiş gibi dudakları aralanmıştı.

"Bir şey söyle.

"Ama Reyne á Maergenn yumuşak bir hırıltıyla cansız bir şekilde yere yığıldı.

"Capitaine Moulin haykırdı, sorgulayıcılar şimdi Anne'ye döndüler. Ama bedenini çevreleyen çamurlu kırmızı parıldayan bıçaklar, odadaki her askeri delip geçti. Kan fışkırdı, adamlar nefes nefese kaldı, yıkılmış bir halde yere yığıldılar. Konuşamadık, yanımızdaki kardeşimle birlikte, kırık camların üzerinde yatan Reyne'nin cesedine bakıyorduk. Maryn, yerden Gabriel'in kılıcını kaldırdı ve onu prensesin parçalanmış göğsüne sapladı.

"O zaman başını eğdi, cesetlerle çevrili, gözleri Gabriel'de. *"Sence Kutsal Kase şimdi seni dinler mi?*

Daha fazla adam geliyordu, daha fazla asker her iki kapıdan da içeri girip İmparatoriçe'nin adına herkesin teslim olmasını haykırıyordu. Gabriel, Reyne'nin cesedinden gözlerini ayırdı, dişlerini göstererek hırladı. Ve bana umutsuz bir bakış attıktan sonra, kendini kırık pencereden iki kat aşağıdaki karla kaplı kaldırım taşlarına attı.

“Gens d'armes onun peşinden balkona koştu ve meydandaki askerlere bağırdı. Biz de peşinden gitmek istedik, ama Maryn kolumuzu tuttu ve gökyüzü kadar boş ve soğuk bakışıyla itirazımızı kesip attı.

"*Askerlerin onu indirmesine izin vermek akıllıca olur, Liathe. Sen ve ben bu trajediden olabildiğince uzak durursak en iyisi olur.*

Gözlerimiz yine zavallı Reyne'e döndü, genişleyen kan gölünde yatıyordu. Kader, prensesin yüzüstü düşmesine izin vermedi

yüzüstü düşmesine izin verecek kadar nazik davranmamıştı ve o faeling gözleri bize sabitlenmiş gibiydi. Geniş ve suçlayıcı. Pencereye, karla kaplı meydana baktık. Gabriel şimdi etrafı sarılmıştı, dişini tırnağına takarak savaşıyor, kanlı yumruklarıyla büyük yarıklar açıyordu. Ama binlerce karınca en vahşi aslanı bile öldürebilir ve bir tekerlek kilitli tabancadan çıkan şanslı bir atış kısa sürede kardeşimin omzunu deldi. Sonra her taraftan üzerine çullandılar, kan karla kaplı kaldırım taşlarına sıçradı. Bir subay *"Onu canlı yakalayın! O, Ebedi Kral'ın zihnini biliyor!" diye* bağırdı ve bıçaklamalar dövmeye, kırmaya dönüştü; kalkanlar, kılıç sapları ve botlar.

Onun düşüşünü izlerken kalbimiz boğazımıza kadar çıktı, kafamızdaki seslerin hepsi öfkeyle doluydu, bir tanesi hariç: onu hiç istememiş olan babamızın sesi. Gabriel düzinelerce kişinin altında ezilerek kanlı bir hamur haline getirilirken Wulfric sessizdi. Ve efendimin sesinin olması gereken yerde, onun yerine kardeşimin sesini duydum.

“Fabién Voss'un ne kadar canavar olduğunu benden daha iyi bilen kimse yoktur, kızım. Ama o, Dún Maergenn'in altında uyandırdığımız canavara kıyasla hiçbir *şey, hiçbir şey*.

"O cesetlerin arasında duran Anne'ye döndük. Katliam ve duvarlardaki kan karşısında dehşete kapılan daha fazla asker odaya akın ediyordu.

"*Şimdi beni dinle, evlat,"* diye fısıldadı Maryn'in düşünceleri. *Gabriel de León, karanlık efendisinin emriyle Kutsal Kase'yi çalmak amacıyla Altın Salonlara girdi. İmparatorluğun cesur askerleri ve asil Prenses á Maergenn, Dior'u ihanetten korumak için onun karşısına çıktı. Ve köşeye sıkışmış bir köpek gibi, kardeşin öldürülene kadar ısırdı.*

"Ellerimize baktık, parçalanmış camların üzerine kan damlıyordu.

"Liathe?

"… Seni duyduk, anne."

“Dior bu trajediden çok etkilenecek. Phoebe ve sen yarınki düğünde ona teselli vereceksiniz. Onu sakinleştirin. Tek endişemiz taht. Maidsfeast yaklaşıyor, tatlı Celene. Her şeyi feda ettin. Her şeyi çektin*. Cennet krallığı senin ebedi ödülün olacak, çocuğum. Bu kararmış peçe kalkacak.*

“İçimize baktık. Seslerin korosu, ruhların katedrali, aralarında en gürültülü olanı hiç ses çıkarmıyordu. Ayaklarımızın dibindeki kırık camlara, soğuk şöminenin üzerindeki gümüş aynaya, son günlerde sık sık gördüğü yansımalara baktık. Onun yüzünü bulamadık. Ama yine de yıllar önce Wulfric'in sözlerini hatırladık — San Yves'te onun hayatını kurtardığımız ve aldığımız gece.

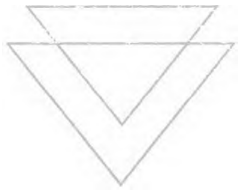
"Hazırsın*, Celene. İnancımızın son gizemi için.*

"Son gizem.

"Priori'mize baktık. "Başımızı eğdik.

"Yargı Geliyor."

XII
KARARTILMIŞ GÜMÜŞ

Reyne'nin öldürülmesinden sonraki saatlerde her şey kaosa dönüştü.

“Kraliyetin düşmanının sarayın bu kadar içine sızmış olması Prens Philippe'i öfkelendirdi ve tüm şato kapatıldı. Maryn ve ben odalarımıza götürüldük ve Gözyaşı Kulesi'nden gelen üç sorgu memuru tarafından sorguya çekildik. Vicdanım boynumda bir değirmen taşı gibiydi, ama Siyah Aslan'ın başarısız hamlesi hakkında ifade verirken, Priori'nin bakışları kafatasımın arkasına delici bir şekilde saplanıyordu. Annem ve bana yaptığı saldırı. Cesur imparatorluk askerlerini katletmesi ve Prenses Reyne'i soğukkanlılıkla öldürmesi... Tek suçu Kutsal Kase'nin yerini ele vermemek olan bir kızı.

“Sorgulayıcılar birkaç saat sonra tatmin oldular ve odalarımızı kilitleyerek ayrıldılar. Pencerelerimizden kargaşayı izledik — askerler yanan meşalelerle sokakları, konsey binalarını, Altın Salonları daha fazla komplocu aramak için arıyorlardı. Ertesi günün ne getireceğini hiç bilmiyorduk. Ama şafak sökmeden önce, odamızın kapısının çalınmasıyla uykumuzdan uyandık.

“Dışarıda yeni askerler konuşlandırılmıştı — sorgulayıcıların kırmızı renkli, tabut çivileri kadar sert bir grup sert adam. Bu yeni muhafızlar, Yüzbaşı Moulin ve yoldaşlarının öldürülmesinden sonra hiçbir riski göze almıyorlardı ve zırhlı gömlekler yerine, yarı zırh ve

ağır uzun kılıçlar ve tekerlekli tüfekler ya da Naél'in çiçeği ve kırbacının işlendiği baltalar ve kule kalkanları taşıyorlardı. Ama tüm o kırmızı ve çeliğin arasında, altın parıltısı gördük: Phoebe á Dúnnsair'in yaralı yüzü ve avcı gözleri.

"Yas için giyinmişti; üç yeşil renkli klan kumaşı siyah ketenle değiştirilmişti. Katil örgülerinden biri, Highland geleneğine göre kesilmiş ve Prenses á Maergenn'in yakılan cenaze ateşinin üzerine konulmuştu. Ağladığını anlayabilirdik. Ama Phoebe hala Moonsthrone'un mührüyle süslenmiş çelik göğüs zırhını giyiyordu, her parmağının ucunda parıldayan pençeleri vardı. O pençeler, ateş ya da gümüş kadar hızlı bir kith'i öldürebilirdi. Maryn'in kanının kölesi olmasaydı, onlarla ne yapabileceğini merak ettik.

"Dior senin eşlik etmeni istiyor, kan cadısı."

"Grail'in isteği üzerine hizmet ederiz, et cadısı."

"Şimdi fuayenin karşısındaki odasının kapısında duran Anne Maryn'e döndük. Priori'miz Gabriel'in saldırısından dolayı hala çok ağır yaralıydı, boğazı yanmıştı, elinin olduğu yerde pürüzlü bir yumru vardı. Kanlı rahibe cüppesi, mütevazı bir çuldan yapılmış gecelikle değiştirilmişti, sesi boğuk bir kısıklığa dönüşmüştü.

"Celene?

"Dior bizim eşlik etmemizi istiyor, Anne."

"Özür dilerim, Anne Maryn." Phoebe eğildi. "Celene ile yalnız konuşmak istedi."

"Kutsal Kase'nin emriyle, biz de itaat edeceğiz. Tanrı sizinle olsun, sadık kızlarım. Onu bilge ve doğru yola yönlendirin."

Maryn'in gözleri bizimkilerle buluştu,

bıçak gibi keskin. *"Tanrı izliyor*."

“Derin bir reverans yaptık ve beden cadısının eşliğinde ayrıldık, sesler kafamızda etrafımızdaki askerlerin botlarından daha yüksek sesle çınlıyordu. Sorgulayıcıların yarısı bizi takip etti, geri kalanlar Maryn ile birlikte kaldı, biz şato salonlarından geçtik. Her şey arı kovanı gibi kargaşaydı ve akşamki trajediye rağmen düğün hazırlıkları hızla devam ediyor gibiydi. Majordomos bağırıyor, hizmetçiler oradan oraya koşuyor, köle çocuklar çavuşların ve aşçıların kızgın bakışlarından kaçıyorlardı. Buradan, savaşın eşiğinde olduğumuzu, bir suikastçının birkaç saat önce imparatorluk gücünün kalbine saldırdığını anlamak zordu.

Ancak Place San Maximille'ye adım attığımızda, bu yanılsama kayboldu.

"Zırhlı adamlar, gümüş rengi parıldayan mızrak ve kılıçlarla dolu kalabalıklar, yüzlerce, binlerce asker daha fazla ihanete karşı toplanmıştı. İmparator tarafından şövalye ilan edilmiş, defne yaprakları, şahinler, çiçekler ve soylu ailelerin armalarıyla işlenmiş tabardlar giyen krallığın şövalyeleri aralarında dolaşıyordu. Voss saldırısı olursa Château Impérial son savunma hattı olacaktı, ama burada bile sokakları daraltmak için bariyerler kuruluyor, pencereler parmaklıklarla kapatılıyordu. Ölüler, ölümlü askerler gibi hareket edemezdi; sadece ana caddelerde ve sokaklarda değil, çatıların üzerinde de hareket edebiliyorlardı ve her bina, dikenli taçlarla taçlandırılmış şehitler gibi sivri uçlu palisadelerle süsleniyordu. Eğer bu, imparatorlukları için son savaş olacaksa, Augustin Hanesi bunu unutulmaz kılacaktı.

“Yine de bu demir sivri uçlar ve parıldayan mızrak ormanları arasında, kağıt çiçeklerden yapılmış çelenkler asılıyor, Château Impérial'den Cathédrale de Lumière'ye kadar uzanan düğün alayı için büyük bir kırmızı halı seriliyordu. Şafak sökmeden önce bile, kağıt buketler ve konfeti sepetleri taşıyan insanların kontrol noktalarında toplanarak meydana doğru ilerlediklerini görebiliyorduk. Kara Aslan'ın saldırısı hakkında söylentiler yayılmış olmalıydı, etrafımızdaki askerler başka bir şeyden bahsetmiyorlardı. Yine de, bu insanlar dondurucu soğukta sıraya girmiş, töreni izlemek için meydanda en iyi yeri kapmak için sabırsızlanıyorlardı."

"Kraliyet düğünü gibisi yoktur, değil mi?" Jean-François iç geçirdi.

"Hiçbir şey."

“Sanırım mantıklı,” dedi tarihçi, kadehinden bir yudum alarak. “Düğünler çocuk vaat eder, kraliyet çocukları ise barışçıl bir iktidar devri vaat eder. İktidarın istikrarı. Ölümlülerin gerçekten bilebileceği tek tür kalıcılık.”

"Bizce bundan daha basitti."

"Kıyafetler mi?"

Celene, yağlı taşa tırnaklarını sürterek alaycı bir şekilde güldü. Koyu renkli gözleri, kimyasal küreyi bir kez daha çevreleyen soluk renkli güveye sabitlenmişti. "Dior Lachance düşük sınıftan geliyordu, Marki. Tanrı ve kader tarafından ülkenin en yüksek koltuğuna yükseltildi. Halk onu

onun kendilerinden biri olarak başarılı olduğunu düşündüler. Ve eğer *o* başarabiliyorsa, onlar da başarabilirdi. O, hayata geçmiş bir masaldı. Etten kemikten sonsuza kadar mutlu."

"Hangi kız böyle bir beklentiye cevap verebilir ki?" "O denedi."

Son Liathe derin bir nefes aldı.

“Tanrı ona yardım etsin, sonuna kadar denedi.

“Meydandaki kanalların üzerindeki köprüyü geçtik, yüzeyden buhar yükseliyordu. Hava, damarlarımızdaki kanın donmasına yetecek kadar soğuktu, ama o sular, La Rivière de Fer'deki büyük tesislerin ısındığı için hala akıyordu. Stratejik noktalara siyah ignis yükleri yerleştirilmişti, savaş başkentin kalbine ulaşırsa köprüleri havaya uçurmaya hazırdı. Bu, tüm savaşları sona erdirecek savaş olacaktı. Tüm paranın atılacağı savaş.

“Ve Dúnnsair ile ben, yan yana yürüdük. “‘Dior nasıl?’

Phoebe bize gözlerini kısarak baktı, yeni edindiği kuyruğu eteğinin altında sallanıyordu. Onun küçümsemesini, saf hayvani öfkesini hissedebiliyorduk. Et cadısı Maryn'e bağlıydı, doğru, ama bu bize karşı *hiçbir* sevgi duymadığını garanti ediyordu.

"Nasıl düşünüyorsun?"

"Korkmuş. Savunmasız. Burada dikkatli olmalıyız, et cadısı. Biz —

"Bana ders verme. Ben hanımına sadık hizmet ediyorum. Ama o sana dokunmamamı emretmemiş olsaydı, seni çoktan bu kanallardan birine atmış olurdum, seni hain *orospu*."

"Tanrı benim yargıcımdır, et cadısı. Sen değilsin."

"O zavallı kızın ölümünde parmağın var mı?"

“Omuzlarımızın üzerinden bizi takip eden askerleri gözden geçirdik. Sorgulayıcılar saygılı bir mesafede duruyorlardı ve etrafımızdaki askerlerin gürültüsü ve telaşı, meraklı kulaklardan seslerimizi gizlemeye yetiyordu, ama yine de...

"Böyle konulardan bahsetmemelisiniz."

"Gabriel de León *birçok* şeydir. Ama genç kızları öldüren biri değildir."

"Kardeşim efendisine hizmet ediyor. Ben de benimkine. Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz."

"Bu, peşinde bıraktığın cesetler için yetersiz bir teselli."

"Reyne á Maergenn, Yüce Tanrı'nın sadık bir kızıydı. Şimdi cennetin krallığında onun sağ elinde oturuyor. Onun ölümü, bu kadar çok hayatı kurtarmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel."

"İmparatorlar. Generaller. Rahipler. Daha büyük bir iyilik için insanların ölmesi gerektiğini en yüksek sesle vaaz edenlerin, kendileri asla ölmediklerini fark ettiniz mi?"

“Etrafımızdaki askerlere baktık, yüzleri taze, gözleri parlak, çok gençlerdi.

“Bu bizim dikkatimizden kaçmadı.” “Bu
delilik.”

"Bu inançtır."

"Aradaki fark nedir?"

“O zaman ona baktım, Dağlar ve Ayların kızına. Onun parçalandığını görebiliyorduk; keder ve suçluluk duygusuyla hasta ve solgun, ama yine de kan bağıyla bağlıydı. Doğrusu, onun için çok zor olmalıydı. Ben bunu seçmişken, o buna zorlanmıştı. Ve tüm bu günah daha büyük bir iyilik sağlasa *da*, onun bunun hizmetkarı olmaktan ne kadar acı çektiğini görebiliyordum.

"Sen onurlu bir kadınsın, Dúnnsair. Kardeşimin senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

"Sen lanet olası bir yılanın tekisin, Castia. Onun senden neden nefret ettiğini anlayabiliyorum."

"Kötü olmalıyım, yoksa kötü olacağım. Ama Dior'la konuşurken, çizgini koru.
Kutsal Kase bugün prensiyle evlenmeli."

“Augustin Adalet Sarayı, fırtınalı gökyüzüne uzanan, yivli sütunlar ve mermer cepheleriyle görkemli bir yapıydı. Raissa ve Eloise'nin güzel heykelleri kapıların iki yanında duruyordu; Adalet Meleği her zamanki gibi yargı terazisiyle, kız kardeşi ise kılıcı ve İntikam Kalkanı ile silahlanmıştı. Sarayın hemen arkasında, Kutsal Engizisyon'un kötü şöhretli merkezi olan Gözyaşı Kulesi'nin sivri silueti yükseliyordu.

“Görkemli salonlardan geçip geniş merdivenlerden aşağı, binanın altındaki soğukluğa doğru yürüdük. Demir kapıların dışında Joaquin ve bir grup Unbound'u bulduk. Joaquin o kadar şiddetli bir şekilde volta atıyordu ki, taş döşemelerde iz bırakmış olabilirdi.

"O nasıl?" diye sorduk.

"Hiç de iyi değil," diye cevapladı.

"Çok şaşırdım," diye mırıldandı Phoebe.

"Bugün bunu yapmaması gerektiğini düşünüyorum." Joaquin arkalarındaki kapılara endişeli bir bakış attı. "Yani... düğün birkaç saat sonra başlayacak ve..."

"Biz Kutsal Kase'nin emrindeyiz, delikanlı."

Joaquin bize döndü, solgun ve öfkeli. "Bu doğru mu? Kara Aslan, Prenses Reyne'i kendi kılıcıyla mı öldürdü? Onun kanıyla kaplıymış, diyorlar. Kanla *sırılsıklammış*."

"Kardeşim çok düştü, M. Marenn."

"Engizisyon şövalyeyi Kule'ye götürmek için çoktan baskı yapmaya başladı. Onun için verilen ölüm cezası hâlâ geçerli. Dior şimdilik onları engelledi, ama ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok. Onu hiç böyle görmemiştim."

“Phoebe'ye baktım ve başımı salladım.

“‘Biz Grail’in emrindeyiz.’

“Joaquin iç çekerek Callum'lardan birine baktı ve kapılar ardına kadar açıldı. Ötede bir morg vardı — soğuk ve kuru, büyük taş levhalar soğuk granit zeminde düzgün sıralar halinde dizilmişti. Burada, Le Collège des Apothicaires'in ustaları, adaleti sağlamak için bedenin gizemlerini çözmeye çalışarak kadavralar üzerinde deneyler yapıyordu. Augustin'deki cinayet kurbanlarının çoğu, doğal olarak buraya getiriliyordu. En azından zengin olanlar.

“Plakalar çoktu; kan, kalbi parçalayan ağlamalarla havada karışmıştı. Cesetler kanlı kefenlerle örtülmüştü, kardeşimin yaptığı iddia edilen iş, ölüye saygıdan dolayı örtülmüştü. Ama bir ceset örtülmemişti — alev kırmızısı saçlı güzel bir kız. Faeling gözleri artık sonsuza dek kapalıydı, elleri, bir tür huzur bulma çabasıyla parçalanmış göğsünün üzerinde çaprazlanmıştı.

“Düşes Yvaine o mezarın yanında diz çökmüştü. Başı eğikti, elbisesi kendi elleriyle yırtılmıştı, yanakları sürme ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Ama o mezarın ayak ucundaki kız ölümcül bir sessizlik içindeydi. Dior avuçlarını taşa dayamış, yanaklarına düşen kül rengi buklelerle duruyordu. Her zamanki gibi beyazlar giymişti, ama şimdi ince belini bir kılıç kemeri sarıyordu, Ashdrinker'ın kırık kılıcı kınında uyuyordu

kınında uyuyordu. Ve mavi buz gibi gözleriyle bize baktığında, San Michon'un Kutsal Kasesinin ağlamadığını gördük.

"*Öfkeliydi*.

"Ne olduğunu anlat." "Dior,

senin için üzülüyoruz..."

"*Şimdi,* Celene."

"Başımızı eğdik, bir tutam saçımızı kulağımızın arkasına attık, parmaklarımız soğuk porseleni okşadı. Ne kadar korkunç göründüğümüzün farkına vardık - kemik beyazı üzerine kırmızı renkle çizilmiş o korkunç, vahşi sırıtış. Altındaki yüz daha da korkunçtu, ama en azından *bizim yüzümüzdü* ve başka bir yüzün yerine, burada *bir* tür dürüstlük borcumuz olduğunu düşündük. Bu yüzden maskemizi çıkardık ve Düşes dehşetle solsa da, Dior gözünü kırpmadan bize baktı.

"Gabriel şatoya sızdı," diye başladık. "Nasıl olduğunu bilmiyoruz."

"Pompa odasından girdiğini düşünüyorlar." Joaquin, arkamızda hüzünlü ve hareketsiz dururken mırıldandı. "Onu aşağı indirdiklerinde kıyafetleri hala ıslaktı."

"Reyne'ye ne olduğunu soruyorum," diye ısrar etti Dior.

Başımızı eğdik. "Prenses, Düşes Yvaine ile görüşmüştü..."

"Onu gözetliyor muydunuz?"

"Onu koruyorduk, Dior. Artık kutsal topraklarda olduğun için seni koruyamıyoruz. Ama prensesin senin için ne kadar değerli olduğunu biliyoruz."

Soğuk taşın üzerinde yatan soğuk kıza bakarak iç geçirdik. "Senin için *öyleydi*."

"Ne oldu?" diye fısıldadı Dior.

"Prenses, Düşes ile konuşmasının ardından çok sevinçliydi. Reyne, Gabriel'i gördüğünde sizinle konuşmak için yola çıkmıştı. Gabriel, onu görmesine izin *verdi*, sanırım. Onu kendine çekmek için. Annem Maryn ve ben hemen yanına koştuk. Ancak uyarılarımıza rağmen Prenses, Gabriel'i aradı. Gabriel ona pusu kurdu. Onu sorguya çekti. Ancak boğazına bıçak dayansa bile Prenses sizi ele vermeyi reddetti."

“Dior bu sözlere irkildi, sevdiği kıza bakarken çenesini sıkıca kapattı. Ve o duraklamada, biz de botlarımıza baktık. Her şey

O ana kadar konuştuklarımız doğruydu. Ama artık Dior'a yalan söylemeden devam etmenin bir yolu yoktu. Bunu *hiç* yapmamıştık. Yaşadığımız onca şeyde bile. Phoebe'nin bana sorduğu soru aklıma geldi: delilik ile inanç arasındaki gerçek fark neydi? Kötülükten iyilik çıkabileceğini biliyorduk. İnandığım bir şey için gerçeği feda edebilirdim. Özellikle de bu kadar acı verici bir şey için.

"Ama bu kız benim arkadaşımdı. *Celene Castia'nın* arkadaşı. Ve arkadaşlar
birbirlerine yalan söylememelidir, gerçek ne kadar acı verici olursa olsun.

"Sevginin Efendisi," diye fısıldadık. *"Kan Tanrısı, Kurt ve Kuzu Kralı..."*

"Celene?"

"Engizisyoncular Gabriel ve Reyne'i buldu," dedik ona. "Saldırdılar. Reyne'e kaçması için *yalvardık*. Ama o cesurdu, senin prensesin. Maryn ve ben oraya vardığımızda, Gabriel askerleri ve prensesi yere sermişti. Öfkesi... inanılmazdı. Kaçmak zorunda kalmadan önce Maryn'i neredeyse öldürüyordu. Onu yere sermek için yüz adam gerekti."

Phoebe, altın rengi gözleri parlayarak mırıldandı. "Onlar nazik davranmadılar, Çiçek."

“Dior'un bakışları ateş gibi yakıcıydı. 'Reyne'in beni görmeye geldiğini söyledin. Neden?

"Babası hakkında konuşmuştuk." Şimdi fısıldayan Düşes'ti, Reyne'nin soğuk eli elindeydi. "Zor bir haberdi, ama o buna çok sevinmiş gibiydi."

"Babası," diye tekrarladı
Dior. "Laerd Ryan á
Sadhbh."

“Dior gözlerini kırpıştırdı ve Phoebe'ye baktı. ‘Bize söylemiştin...’

"Phoebe yanılmış galiba, Dior," dedik. "Masum bir hata."

"Üzgünüm, Çiçek," diye fısıldadı Phoebe. "Kanım ve nefesim üzerine *yemin ederim*, bunun doğru olduğunu sanıyordum. Benim Connor'ım, Highland Savaşları sırasında Ninesword'ları *gerçekten* sevmişti. Ama görünüşe göre tek sevmiş olan o değildi..."

"Reyne, Laerd Ryan'ın çocuğu," dedi Yvaine. "İkisine bir bakış atsan gerçeği anlardın. Annem bu yüzden Reyne'i benimle yaşaması için gönderdi." Düşes kız kardeşinin elini sıktı

elini sıktı, aksanı sonunda kaybolurken gözyaşları yeniden akmaya başladı. "Ah, zavallı kuzum, seni Maergenn kasabasına geri göndermemeliydim."

Dior bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmış, kalbi

deli gibi atıyordu. "O... o değildi..."

"Hayır, Dior. Reyne senin kız kardeşin değildi."

"Sonra başını eğdi. Tırnakları Reyne'nin mezar taşını tırmalarken, parmakları beyaz yumruklar haline geldi. Botuyla taş döşemeyi bir kez tekmeledi ve gözlerini kapattı. Düşüncelerini okuyamadık — her zamanki gibi, Kutsal Kase'nin zihni bizim için kilitli bir odaydı. Ama kör bir yılan bile bize bakıp tükürdüğünde öfkesini görebilirdi.

"Kardeşini görmeye gidelim."

“Phoebe koluna uzanırken, o çıkışa doğru yürüdü ve hırladı. Duskdancer ile bir bakış paylaştık ve onu takip ettik, Joaquin ve Unbound da Grail'in peşinden aceleyle geldi. Taş merdivenlerden aşağı indi, Adalet Salonunun derinliklerine, kasvetli ışık, demir parmaklıklar ve sıra sıra duran sert muhafızların olduğu yere. Bunlar, şehrin temellerinin derinliklerinde, gri, kasvetli ve kışın soğuğuyla dolu Augustin zindanlarıydı. Askerler, onun en mutlu günü olan bu günde, yanlarından geçerken selam verdiler ve bazıları onun için kutsamalar mırıldandılar. Ama Dior cevap vermedi; dişlerini sıkıp, buz gibi zindan havasında beyaz ve kaynayan nefesini tıslayarak.

“Uzun koridorlarda, demir kapıları geçerek, botlar soğuk taşları gümbür gümbür vuruyordu. Unbound'lardan hiçbiri konuşmuyordu, ama onların kargaşasını hissedebiliyorduk; kurtarıcılarına olan sadakatleri, onun yapabileceklerinden duydukları korkuyla çatışıyordu. Sonunda, kalın demir parmaklıklarla çevrili taş bir hücrenin önünde durdu. Tam zırhlı iki düzine muhafız, kılıçlarını kınlarından çıkarmış, hücrenin önünde nöbet tutuyordu.

"Açın," diye emretti Dior.

“Onların kaptanı, çenesinde yara izleri olan ve kalın bıyıklı, Dior'un boyunun neredeyse bir buçuk katı kadar uzun, iri yarısı bir adamdı. ‘Leydi Grail...’

"*Lanet* kapıyı açın, Yüzbaşı."

Adam arkadaşlarına, Unbound'lara ve sonunda Phoebe'ye baktı. Duskdancer, onu vazgeçirmeye çalışarak hafifçe başını salladı. Ama bu adam aptal değildi ve tüm birliği, günün sonunda Dior'un Augustin şehri için ne anlama geleceğini çok iyi biliyordu.

"Lady Grail," dedi adam başını sallayarak.

“Büyük muhafız kapının kilidini açarken, biz de içerideki zavallı adamı inceledik ve onun görüntüsünden sarsıldık. Aforoz edildikten sonra bile Gabriel de León, bu diyarın kurtarıcısı, halkının kahramanı olarak övülmüştü. Bazıları, sürgüne gönderildikten sonra onu daha da övüyordu: yasak aşk günahı nedeniyle cennete karşı gelen kutsal savaşçı. Ama şimdi, düşüşü tam anlamıyla tamamlanmıştı. Augustin'in oğullarını ve kızlarını öldüren, kraliyet kanıyla ıslanan bir katil.

"Lekelenmiş gümüş.

"Tavandan sarkıyordu, bilekleri ve ayak bilekleri bağlıydı, sadece ayak parmakları yere değiyordu. Yeterli motivasyonla soluk kanlılar çeliği kırabilirdi, ama Augustin'in askerleri riske girmediler - kelepçeler güçlendirilmişti, her uzvunu üçlü zincir setleri, belini de başka bir zincir seti bağlıyordu. İç çamaşırına kadar soyulmuştu, cildinde gümüş mürekkep parlıyordu. Yüzünü kanla ıslanmış siyah saçları örtüyordu, ama bir bakışta ne kadar kötü dövüldüğünü anlayabilirdik. Dün akşam kendisine verilen kutsal sıvının miktarına bakılırsa, üzerinde iz bırakmak için *gerçekten* acımasız bir işkence seansı gerekirdi. Ama biz bunu açıkça görebiliyorduk; kırık parmaklar, kırık burun, kırık kaburgalar. Kokudan, kanın çoğunlukla ona ait olduğunu anladık, ama yine de dün geceki savaşın izlerini yakaladık — Maryn'in eski damarlarının kanlı kokusu, ölü askerler ve zavallı Prenses Reyne ile karışmıştı.

"Uyan," diye emretti Dior.

Gabriel sadece inledi.

"Uyan*,* piç kurusu!"

Hücre zemininden bir kova buzlu su kapıp Gabriel'in yüzüne fırlattı. Kardeşim, bir nefes alıp, tükürerek yavaşça kendine geldi. Kendini bulmak için bir an durdu, çelik grisi gözleri hala bulanıkken, gözlerini kuvvetlice kırpıştırdı. Ama sonunda, önündeki figüre odaklandı, fısıltısı rahatlama ve kederle titriyordu. Onu son gördüğünde, bu kız bir cesetti. Ayrılıkları son vedaydı. Her şeye rağmen, onu şimdi canlı ve nefes alırken görmek Gabriel'i ateşle doldurdu. En saf aşkın ateşi.

"D-Dior, Tanrım, *Dior,* ben..." "Onu sen öldürdün."

"Bu sözler söylenmedi, tükürüldü. Dior'un dişleri sıkılmış, gözleri alev alev yanıyordu.

"Onu *öldürdün*." "Ö-

öldürdüm..."

Gabriel daha sertçe gözlerini kırptı ve sonunda nerede olduğunu fark etti. Gözleri, bileğindeki demirlerden Dior'un arkasındaki insanlara kaydı. Sessiz ve somurtkan bir grup Unbound. Soluk ve korkmuş Joaquin Marenn. Kederden kanı çekilmiş Phoebe á Dúnnsair.

"Phoebe..." diye fısıldadı.

“Duskdancer başını eğdi, örgülerindeki altınlar yumuşak bir ses çıkardı. Ama Gabriel'in gözleri o anda bana kaydı, cam kadar keskin, dişlerinin arasından bir engerek gibi tıslayarak.

"Sen."

"Yumruk tam yüzüne isabet etti, dudağını dişleriyle yaraladı. Dior acı içinde tısladı, yaralı eliyle yumruğunu sıkarken Gabriel'in başı boynuna geriye doğru savruldu. Öne doğru eğilerek, zincirlerinde sallanarak, kanlı saçlarının arkasından bakarak fısıldadı.

"Dior, sen yaşamalısın..."

"Hiçbir şey yapmam gerekmiyor! Sen onu *öldürdün*!"

"Dior, hayır, ben..."

"Bunu yapmana gerek yoktu! Voss'un sana ne söz verdiğini *um*ursamıyorum, seni köle gibi çalıştırmış olsa bile *umurumda* değil! Ona *zarar vermene* gerek yoktu Gabriel!"

"*Zorlamadım*."

Dior'un yüzü buruştu, gözlerinde yaşlar birikti ama henüz akmadı.

"Bir şey," diye tısladı. "Sadece bana ait olan *bir şey*, tek ihtiyacım olan buydu. Kanımı mı istiyorsun? Al o zaman! Elimi mi? Vücudumu mu? Hayatımı mı? Bu cehennemi bitirmek için hepsini verirdim! Sadece *bir* damla ihtiyacım vardı, Gabriel. Bir santim! Sefil *bir parça* mutluluk bile yeterdi! Ve onu buldum, seni piç kurusu. Seni sefil pislik. Ama her zaman aynı. *Her zaman!* Sevdiğim kişiler ya beni terk ediyor ya da benden alınıyor."

Dişlerini sıktı, sonunda gözyaşları dökülmeye başladı, eğilip tısladı.

"Ve *sen* onu benden aldın."

"'Dior, o kıza zarar vermedim. Tanrı aşkına, aileme olanlardan sonra...'

“Sonra et cadısına baktı, gözleri yalvarırcasına.

“‘Phoebe, ona *söyle*.’

“Duskdancer'ın gözleri yaşlarla doldu, yüzünde işkence gördüğü açıkça belliydi. Her parçası gerçeği söylemesi için çığlık atıyordu. Her parçası, damarlarında akan kan hariç.

"Celene..."

“O zaman onun gözlerine baktık. Fırtına öncesi okyanus gibi gri. Kanla kaplı ve açlıktan çatlamış. Bir katilin gözleri. Bir günahkarın. Bir kardeşin. Aramızda uzanan bir acı okyanusu vardı, ama yine de gerçekten isteseydik geçemeyeceğimiz kadar derin ya da geniş değildi. Sonuçta, biz hala kan bağıyla bağlıydık. Her zaman, Aslanlar. Ama bu sadece ikimizden daha fazlasıydı. Bu, dünyanın kaderiydi. Gök kubbenin altındaki her ruhun kaderiydi.

"Sadece daha büyük bir iyilik
değil. *En büyük* iyilik.

"Celene, Tanrı aşkına, ona *söyle*!"

"İnanç ile delilik arasındaki fark nedir, Tarihçi? "İnandığın şey için neyi feda etmeye hazırsın?

"Biz de onun bakışlarına karşılık verdik. "Ve
tek kelime bile etmedik.

"Dior, lütfen." Gabriel, yarık dudaklarından kan sızarken gözlerine baktı. "Seni bana karşı kışkırtmaya çalışıyorlar. Esani, senin inandığın gibi *değiller*, biliyorum kulağa..."

"Saçmalık," diye tükürdü. "Bir katilin ağzından çıkan *saçmalık* gibi geliyor
'

"*Lanet* olsun kızım, *beni dinleyecek* misin*...*"

"YALANCI!" diye bağırdı. "Sarhoş! *Gerçek* kızına kavuşmak için *her şeyi* söyleyen ve *herkesi* beceren lanet olası bir pislik!"

“O zaman gözleri acı ile doldu ve geri çekildi. “Dior, sen benim için annem kadar değerlisin...”

"Siktir git! *SİKTİR* GİT!"

“Sonra Gabriel'in üzerine atladı, bağırarak, yumruk atarak ve tükürerek. Joaquin adım attı öne çıktı ve o saldırdı ona sırayla,

kimsenin ona dokunamayacağını haykırdı. Kalbi kırılan avcı çocuğu geri çekildi ve Dúnnsair ile bize müdahale etmemiz için baktı. Dior beline uzandı ve Ashdrinker'ı kınından çıkardı. Kılıcı çekince, titrek yumruğunda duran kılıç şarkı söyledi. Gabriel'in gözleri kılıca sabitlenmişti, dudağı titriyordu.

"Oh, Ash..."

Kalbi kırık bir şekilde Phoebe'ye baktı. "Ne yaptın sen..."

"Dior'un düşüncelerini hissedemiyordum. Ama öfkesi parlak bir şekilde ortadaydı ve o anda, kardeşimi gerçekten öldürebileceğine inandım. Bunun beni nasıl hissettireceğini merak ettim. Onu durdurmam gerekip gerekmediğini merak ettim. Kafamın içindeki tüm gürültü ve çığlıkların arasında, Wulfric'in Gabriel'in adını fısıldadığını neden duyduğumu merak ettim — hiç istemediği oğlunun adını. *Hiç* sevmediği. Ama sonunda Dior'u yakalayan Phoebe oldu ve duskdancer'ın kollarında vahşi bir hayvan gibi kükreyip çırpınırken onu sıkıca tuttu.

"Beni *bırak*!"

"Sessiz ol, Flower, bırak gitsin!"

"Bırakın beni, o onu öldürdü, o onu öldürdü lanet olası!"

"Yolu açın!" Phoebe arkasında duran adamlara bağırdı. "Çekilin yolumdan, lanet olasıcalar!"

"Dior!" Gabriel bağırdı. "Dior, beni *dinle*!"

"Onu Kule'ye götürün!" Dior, Phoebe onu hücreden sürüklerken, bakışlarını kaptana dikerek tükürdü. "Duydun mu beni? Lanet olası Engizisyon onu alsın! Umarım hayalarını keserler, seni lanet olası domuz! Umarım *derini yüzüp* asarlar!"

Phoebe onu koridorda sürüklerken, Dior'un haykırışları yavaş yavaş azaldı. Phoebe hala çırpınıyor ve tekmeliyordu, Unbound ise arkasında sürükleniyordu. Asılma, parçalanma ve daha da iğrenç işkence tehditleri havada asılı kalmış, öfke ve keder çığlıklarıyla kesilmişti. Her birinin etkisini görebiliyorduk, Gabriel dişlerini sıkmış, kanlı yanaklarından gözyaşları akıyordu. O kız için her şeyini vermişti. Son parasını da yatırmış ve kaybetmişti. Voss'a sadakat yemini etmiş olsa da, ona duyduğu sevgiyi görebiliyordum, şimdi bu sivri taşların üzerinde paramparça olmuştu. Bazı kayıplar yutulması çok zor, Tarihçi. Bazı yaralar o kadar derindir ki

asla iyileşemez. Acımasız Zaman Baba vermez. O sadece alır. Peki kardeşimden?

"*Her şeyi* almıştı. "'Ne zaman geliyor?

Gabriel konuşurken başını kaldırdı. Düşüncelerinde acı, keder, öfke ve pişmanlık hissettik.

"Böyle olmasını istemedim, kardeşim."

"Efendin Dior'u ne zaman almaya gelecek?"

"Başını salladı, bakışları benden uzaklaştı. 'A-ama belki de böyle olması gerekiyordu.

“Biz somurtarak kenara çekildik, muhafızlar Gabriel'in bileklerindeki ve ayak bileklerindeki kelepçeleri çözmeye başladılar. Dior'un emrinde bilgelik olduğunu biliyorduk — Gabriel'in Voss'un sayıları veya planları hakkında sahip olduğu her türlü bilgi, önümüzdeki karanlık gecelerde işe yarayabilirdi. Ama Gözyaşı Kulesi kutsal bir yer olsa da ve Engizisyon görünüşte Mutluluk Meleği'ne hizmet etse de, konuşmalarının kibar olmaktan uzak olacağını biliyorduk. Gabriel de León çok düşmüştü, ama bir zamanlar meleklerin yanında durmuştu. Bu alemi, şimdi hizmet ettiği kötülükten korumak için kanını, bedenini ve nefesini vermişti.

"Nasıl bu hale geldik kardeşim?"

"O zaman alaycı bir şekilde güldü, çenesinden kan sızıyordu. "'Senin Tanrın gizemli yollarla hareket eder.

Gabriel başını salladı ve iç geçirdi.

"Cehennemde görüşürüz."

“Hücresinden çıktık, kendi Engizisyon muhafızlarımız da arkamızdan adımlarını uydurarak yürüdü. Yukarıdaki salonlara çıkan merdivenleri tırmanırken Dior'u sorduk ve Kutsal Kase'nin hazırlıklara başlamak üzere Pontifex Sarayı'na götürüldüğünü öğrendik. Olan biten her şeye rağmen düğünün yapılacağı düşüncesi tuhaftı, ama yine de hoş karşılanmıştı. Gerçek şu ki, *yorgunduk,* Tarihçi. Kanlardan. Yalanlardan. İnancımızla doğru olanı hissetmemiz arasında kalmaktan, ilkinin ikincisinden nasıl bu kadar uzak hissedebileceğini merak etmekten yorgunduk. Bu hayat acımasız olabilirdi, bunu biliyorduk. Bu sınavlar bizi test etmek için gönderilmişti. Ama bazen beni seven bir yaratıcı fikrini benimki gibi bir hayatla uzlaştırmak zordu.

"Bunun gizemi buydu, sanırım.

"*Gizem*.

"Ve sonra Wulfric'in sesini duyduk. Aylardır kafamızda yankılanıyordu, ama son birkaç gecedir çok sessizleşmişti. Eskortumuzla birlikte Place San Maximille'den geçip şatoya doğru ilerlerken, her yeri aradık — parıldayan kılıçları, bayraklarla süslenmiş pencereleri, cilalı zırhları — onun yansımasının izini bulmak için. Hiçbir şey görmedik. Yine de, onun hayatını kurtardığımız ve çaldığımız gece, sesini duyduk.

"Hazırsın, *Celene. İnancımızın son gizemi için.*

"Rab gizemli yollarla hareket eder.

"'Ne haber, Liathe? '

“Biz maiyetimizle geri döndüğümüzde, Anne Maryn odasının kapısında bizi bekliyordu. Kardeşimin saldırısının izleri hala cildinde duruyordu, sesi çatlamış ve boğuktu. Ama gözleri pürüzsüz siyah küreler gibiydi ve bizim gözlerimizi delip geçiyordu.

"Dior düğününe hazırlanıyor, anne. Gabriel'in söylediklerine hiç inanmadı. Gabriel, Gözyaşı Kulesi'ne ve Engizisyon'un kanlı gözetimine gönderildi."

“O başını salladı, bakışları muhafızlarımıza düştü. *‘Aferin, kutsal evlatlar. Eminiz ki, onun dili kısa sürede Ebedi Kral’ın planları hakkında konuşmaya başlayacaktır*.

“Adamlar hiçbir şey söylemediler, odalarımızın dışında görev yerlerine geçtiler ve gözleri önlerine dikildi. Gabriel de León, Engizisyon'un gözünde bir katil ve kafir olsa da, askerler arasında biz yürüyen ölüler için de hiçbir sevgi yoktu.

“Anneme ulaştık, düşüncelerimiz onun düşüncelerine dokundu, konuşmadan konuştuk.

“Gabriel, dün geceki olayları bizimkinden farklı bir şekilde anlatacak, Anne.

“Bırakın anlatsın. Onlar onu, canını kurtarmak için yalan söyleyen bir yalancı olarak görecekler. Ancak bu akşam kutlamalar tüm hızıyla devam ederken… onun şarkısını sonsuza dek susturmalıyız.

“O, Gözyaşı Kulesi'nde. Kutsal topraklara giremeyiz.

Dahtr á Dúnnsair böyle bir kısıtlamaya tabi değil.

“O anda Maryn'in gözleriyle gözlerimiz buluştu, dudaklarındaki neşeli gülümsemenin aksine, orada bizi bekleyen soğukluk tenimizi ürpertti.

oturma odasındaki, dışarıdaki meydanı gören uzun pencereleri işaret etti. Hava koşullarına rağmen, insanlar şimdi kalabalıklar halinde toplanmış, köprülerde sıkışmış, hatta bazıları katedralin içine giren kraliyet çiftini daha iyi görebilmek için San Maximille'nin büyük heykeline tırmanmıştı.

"*Ayine katılamayız. Bu mutlu günü buradan izleyelim mi?"*

"Affet beni, anne." Başımızı eğerek iç geçirdik. "Ama ben... dayanamayacak kadar yorgunum. O kayboldu, ama Gabriel bir zamanlar benim kardeşimdi. Onun düşüşünün ağır bir yük olduğunu kabul ediyorum. Teselli için Yüce Tanrı'ya dua etmeli ve uykunun kollarında rahatlık aramalıyım."

Maryn başını salladı. "*Bu geceler bizi sınamak için gönderildi*. *Dinlenmeyi hak ettin. Bu akşam şükran yemeğinden önce seni alacağız. Kutsal işlerinle çok yük altında olsan da, yine de gelin ve damada saygımızı göstermeliyiz*."

"Hazır olacağız."

Maryn elimizi tuttu ve gözleri ruhumuzun derinliklerine bakıyordu. Düşüncelerinin bizimkilerle örtüştüğünü, yorgunluğu ve şüpheyi, kederi ve acıyı hissedebiliyorduk.

"*Augustin için verilecek savaş, bizim zamanımızın savaşı olacak, Celene. Ama inancımız ve ateşimizle, Kutsal Kase bundan sonra Maidsfeast'teki tahtına oturacak ve yeryüzünü ve cenneti birleştirecek. Şimdi sıkı dur. Sen Yüce Tanrı'nın sadık bir hizmetkarısın ve bağlılığın onun ebedi krallığında ödüllendirilecek*."

"Véris, Anne."

“İyi uykular, çocuğum. Yargı Günü geliyor.”

“Oturma odamızdan geçerek ötesindeki yatak odasına çekildik. Dışarıdaki kalabalık, yumuşak ilahiler ve gök gürültüsünün altındaki sesler dışında her şey sessizdi. Ama yalnız olduğumuzu sanmıyorduk. Maryn kesinlikle bizi izliyordu, biz botlarımızı çıkarıp tabutumuza girerken, gölgelerin arasında bir yerlerde saklanıyordu. Tabut sade bir şeydi: basit çam ağacından yapılmış, süslemesiz, San Yves'te geceleri uyuduğumuz tabutla aynıydı. Paltomuzu ve maskemizi çıkarıp, o pürüzlü tahtanın üzerine uzandığımızda ve kapağı kapattığımızda, küçük kanatların hafif hışırtısını duyduğumuzu sandık.

"Karanlık bizi bekliyordu. Karanlık ve hoş olmayan düşünceler. "Beyaz karıncalar temellerimizi kemiriyordu.

"Çeliğimizi aşındıran tuzlu su.

"Bizi öldürmemişti. Dün gece her fırsatı vardı, ama Gabriel kılıcını indirmemişti. Illia'nın hayalini yok etmek için bu kadar uğraşan canavara köle olmuşsa, neden elini çekmişti? Neden Fabién'in büyük düşmanının bir yardımcısını bağışlamıştı?

“Zihnimiz, Annenin huzurunda olduğu gibi yine kargaşa içindeydi, içimizdeki tüm sesler kafatasımızda bir fırtına gibi kükrüyordu. Yine de bu bitmek bilmeyen gürültünün ortasında, Wulfric'ten tek bir ses bile duymamıştık. Ne alay, ne söz, ne fısıltı. Bunun yerine, sadece oğlu, kardeşim, hiç öldürmediği Prenses'e söylediği sözleri duyduk.

“Fabién Voss'un ne kadar canavar olduğunu benden daha iyi bilen kimse yoktur, kızım. Ama o, Dún Maergenn'in altında uyandırdığımız canavara kıyasla hiçbir şey*, hiçbir şey.*

Esani günlerin sonunu, ölümü istemiyorlar, kızım. Onlar istiyorlar ki..." Hazırsın*, Celene. İnancımızın son gizemi için...*

Gözlerimizi kapattık. İçimizi aradık. Endişeyi, şüpheyi, burada bulabileceğimiz şeylerin ağırlığını bir kenara ittik. Hâlâ bunun için yeterince güçlü olmadığımızdan korkuyorduk. Hâlâ bunun işe yarayacağından şüphe ediyorduk. Aksini iddia etmemize rağmen, Celene Castia kendi zihninin gerçek sahibi değildi. Hiçbir şeyin sahibi değildi. Ama tıpkı Lastbridge Savaşı'nda Béni Nehri'nin dibine battığımız o anda, soğuk suyun ağırlığı ve her tarafı saran ölüm korkusu gibi, kendimi yine o geniş odanın ortasında buldum. O oda sadece zihnimden oluşuyordu. Yine duvarlar, büyük bir katedral gibi daireseldi — binlerce ayna, binlerce parça.

“Bizim parçalarımız.

“En son burada durduğumda, her parlak yüzeyde eski efendimin yüzünü görmüştüm. Ama şimdi, her ayna boştu, sadece kırmızı paltolu solgun bir kızı yansıtıyordu, siyah saçları kanı çekilmiş yüzünü çerçeveliyordu, o devasa katedralin kalbinde kükrüyordu.

"Neredesin?"

“Camda figürler belirdi, tanıdık yüzlerden oluşan bir deniz, bağırıyor, tıslıyor, küfrediyorlardı; Victorine ve Octavia ve Dmitri, Alexandra ve

Anastasia ve Aléne. Zaferlerim. Kurbanlarım. Ebedi cehennemden kurtarılmış ruhlar, gerçi gerçekte hiçbiri kurtuluş istememişti. Şimdi, seçim şansları olsaydı ne derlerdi diye merak ediyorduk. Ama o anda hiçbirinin bize faydası yoktu, yumruklarımızı sıkmış, dişlerimizi göstermiş, cama doğru kükrüyorduk.

"SESSİZ OLUN!

Katedral sessizleşti, bağırışlar kesildi, aynalar bir kez daha boşaldı. O çemberin etrafında dolaştım, boş cam yüzeylere bakarak, sessizlikte yankılanan bağırışlar.

"Bana karşı çıkmaktan korkuyor musunuz? Bunca aydır her adımımı takip ettiniz, şimdi ise son anda sessizliğe büründünüz. Illia'nın rüyasının gerçekleşmesine çok az kaldı! Uğruna çalıştığınız her şey yakında gerçekleşecek, ama söyleyecek hiçbir şeyiniz yok mu?"

"Sessizlik cevabım. Tamamen sessizlik. Dişlerimi göstererek o gümüş rengi salonda dolaştım.

"Onun adını söylediğini duydum! *Oğlunun*! Onu işkence edecekler, Wulfric! Sevgili Auriél'in oğlu çığlıklar içinde ölecek; ona söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

“O anda bir anlık bir görüntü yakaladım. Camın üzerinde bir titreme. “Ama yüzünü göstermedi.

"Ne demek istedi? Maryn günlerin sonunu, ölümü istemiyorsa, ne istiyor? Illia ne istiyordu ki, Voss gibi bir yaratık onun planını bozmak için bu kadar uğraştı? Hepimiz Tanrı'nın canavarlarıysak, bu dünyaya ne tür bir canavarlık getirmek için uğraşıyoruz?"

“Yumruklarım sıkılmıştı, çığlıklar sessizlikte yankılanıyordu.

"Bana *borçlusun*! Sen düştükten sonra bile, senin görevini üstlendim! Kutsal Kase'yi buldum! Onu kurtarmak için kanımı döktüm! Onu ateş ve kan içinde Augustin'in kapılarına getirdim! Bana bunu hak ettiğimi söyledin! Son gizem! Eh, şimdi hakkımı talep ediyorum!"

“Ağladığımı fark ettim. Yanaklarımdan kanlı gözyaşları akıyordu. Her şeyimin, tüm varlığımın ayaklarımın altında parçalandığını hissettim. Sadece gökyüzümü tutan sütunlar değil, beni oluşturan temeller de. Wulfric'in hizmetine girdiğim o geceden beri, Illia'nın öğretileri sayesinde ruhumun kurtulabileceği umuduna tutunmuştum. Yaptığım her şey, olduğum her şey, bu tek inanç parçası etrafında inşa edilmişti. Ve *tüm* inananların bir an acı çekmesi gerektiğini biliyordum.

Böyle—şüphelerin kök saldığı ruhun bu karanlık gecesinde, aynaya bakıp şu korkunç sözleri söylüyorsun:

"*Ben bir aptal mıyım?*

“Kötülükten iyilik çıkabilir. İyilikten kötülük. Dünya siyah-beyaz değil, gridir. Bir milyon kişiyi kurtarmak için bir hayat feda etmek o kadar da büyük bir fedakarlık değildi. Ama alınan bir hayat sadece bir hayatın *kaybı* değildir*,* değil mi? İnanç adına kaç kişiyi öldürdüm? Bu dünyadan o günahkarları aldığımda kaç yetim ve dul bıraktım? Ve nasıl oldu da birkaç kısa yıl içinde tecavüzcülerin ve canavarların infazını haklı gösterirken, masumların öldürülmesine göz yummaya başladım? Reyne á Maergenn şimdi Baba'nın sağında oturuyordu, evet. Ama o kurtuluş istememişti. Ve bir seçim şansı verilseydi ne diyeceğini biliyordum.

"Dior'u seçerdi.

"*Arkadaşım*.

"O bıçağı ben kullanmamış olsam da, sonrasında onu saklamaya kesinlikle yardım etmiştim. Ve burada, onun son nefesini verdiği yerde, kendi zihninin sessizliğinde, Celene Castia'nın inandığı şey için feda etmeye hazır olduğundan daha fazlası vardı.

"O zaman hiçbir şey söyleme," diye fısıldadım. "Ama ben aynı şeyi yaparsam *lanetlenirim*." Yüzümdeki kanı silerek ayrılmak için döndüm.

"*Ne yapacaksın?*

"Onun sesi bizi hareketsiz bıraktı. Geri dönüp baktığımızda, onu gördük, yüzlerce tane, benim parçalarımda defalarca yansıtılıyordu. Uzun siyah saçları, mürekkep siyahı gözleri ve bir zamanlar hayran olduğumuz yüzü. Bize kurtuluş sunmuştu, hatırlayın. Ait olabileceğimiz bir yer vermişti. Ait olabileceğimiz bir inanç. Tamamen karanlığa gömülmüş bir dünyada ince bir umut ışığı.

"Düğünü durduracağım. Hemen gidip Dior'a Maryn'in yaptığını anlatacağım."

"Maryn, planını bozmana asla izin vermez," diye cevapladı Wulfric*. "O her yerdedir.* Her şeyi *izler. Tek bir yanlış adım at, ona senden şüphe etmesi için* tek *bir neden ver, o da zihninden ihaneti söküp çıkarabilir.*

"Gerçek ihanet değildir," diye tükürdük.

"Yaklaştık, Celene," dedi, ellerini cama koyarak. "*Çalıştığımız her şeyin sonuna çok yaklaştık.* Bin *yıl boyunca bu hikayeyi yazdık. Sen anlamıyorsun..."*

"O zaman bana anlamamı *sağla*! Bana *gerçeği* söyle!"

"Dudakları geri çekildi, dişleri parladı. Ama yine de cevap vermedi.

"'Söyle bana,' diye bağırdım, öne doğru adım attım. 'Söyle bana, yoksa Dior'a söylerim.

Hikayenin son sayfasını yırtıp ateşte yakacağım! Esana'nın yaptığı her şeyi mahvedeceğim!"

"*Maryn seni önce yok edecek.*

"Ve eğer yaparsa, seni, beni, buradaki hepimizi cehennem ateşine mahkum eder."

Wulfric buna öfkeyle baktı, güzel yüzündeki gözleri bıçak keskinliğinde kısıldı. Etrafımızdaki aynalar dalgalandı, çarpıldı ve efendimizin ötesinde hepsini gördük; o kurbanlar ordusunu, o ruhlar korosunu, tüm varlığımızı saran o günahkarlar denizini.

"*Cesaret edemezsin*. *Sen de benim kadar cennetsel gökleri özlüyorsun.*

"Belki de cenneti hak etmiyoruz, Wulfric," diye cevap verdim, gözyaşları yanaklarımdan süzülürken. "Belki de hepimiz lanetlenmeyi *hak ettik*. Bu gece ve ondan önceki bin gece boyunca."

"O zaman titredi. Ruhların korosu onun etrafında çığlık atıyordu. "'Söyle bana,' diye fısıldadım. 'Söyle bana, yoksa Tanrı şahidim olsun ki *hepimiz* yanacağız.

"Öne çıktım, onu bakışlarımla sabitleyerek, Gabriel'in sözleri kafamda yankılanıyordu.

"Kararmış peçe. Bu günlerin sonu değil, değil mi?" *"... Hayır.*

"Eğer sonsuz geceyi sona erdirmek için çalışmıyorsak... neyi sona erdirmek için çalışıyoruz?"

"O zaman gözlerimizin içine baktı. Beni kurtaran bu adam. Beni yaratan bu canavar. Onun içindeki çatışmayı, en derinlerinde görebiliyordum. Dünya siyah-beyaz değilse, Wulfric de öyle değildi. O, birçok ruh hali olan bir yaratıktı, benim efendim. Bir an soğuk ve acımasız, bir an sonra sıcak şarap kadar sıcak. Binlerce kişiyi, dostlarını ve ölümlüleri öldürmüş, yüzyılların kanına ve Kızıl Haçlı Seferi'nin katliamına bulanmıştı. Yine de annemi sevmişti. Annem istediğinde oğlunun hayatını kurtarmıştı. Annem öldüğünde ağlamıştı. Her şeye rağmen, yüzyıllar ve kan, onun küçük bir parçası hala insandı.

“Sanırım cevap buradaydı.

"*Dünya, Celene*. *Bu lanetli dünyayı sona erdirmek istiyoruz*."

Hücre kapısı üzerine vurulan gürültülü sesler, Son Liathe'nin hikâyesini böldü. O sessizleşti, bir kaşını kaldırarak tarihçiye baktı. Jean-François, titrek parmaklarıyla kalemini tutarken, botlarından gelen iniltiyle birlikte kitabından başını kaldırdı.

"*Dalga* geçiyorsun herhalde."

Hücre kapısı ardına kadar açıldı ve eşikte genç Dario duruyordu. Kölenin yüzü solgundu, terden parlıyordu, önceki gece gümüş azizle yaptığı mücadelenin yorgunluğu, buraya gelmek için yaptığı koşuşturma yüzünden daha da kötüleşmişti.

"Efendim. İmparatoriçe Margot avından döndü."

Jean-François çenesini sıktı, Liathe'nin ona anlattıklarının büyüklüğü yavaş yavaş kafasına dank etti. Onları tanıyan herkes Esani'den korkuyla bahsederdi, ama onların inancının *gerçekte* ne kadar korkutucu olduğunu hiç bilmiyordu. Yine de bunu sindirmek için fazla fırsatı olmadı, yerine köleye baktı.

"De León ile mi? Yoksa Bakire onu önce yakaladı mı?"

"İmparatoriçe gümüş azizi ele geçirdi." Çocuk yutkundu, yüzü kanı çekmişti. "En azından ondan geriye kalanları. Hemen taht odasına gelmenizi istiyor."

"*Şimdi mi?* Ben tam da..."

"Affedin beni, Efendim. *Çok* ısrarcıydı."

Jean-François küfretti. Devam etmek, bu köpeğin boğazından tüm gerçeği söküp çıkarmak istiyordu. Ama annesinin hoşnutsuzluğunun hatıraları, en derin merakından daha ağır bastı ve Kurtlar ve İnsanların İmparatoriçesini bekletmenin akıllıca olmadığını biliyordu. Tarihçi, taşın üzerine oturan Son Liathe'ye baktı, dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Görünüşe göre hepimiz *birinin* köpeğiyiz."

Kitabı sertçe kapattı, her zamanki titizliğini bir kenara bırakarak, ellerini titreyerek kalemini ve mürekkebini topladı. Jean-François deri koltuğundan kalkmış, kapıya doğru yarı yolda iken Celene'nin sesi onu durdurdu.

"Bunu akıllıca kullanın, Marki."

O da geri döndü, mavi gözlerini kısarak.

"Anlamadım?"

"Gabriel'in sana verdiği sonsuzluğu. Akıllıca kullan." "Efendim, *lütfen..."* Dario fısıldadı.

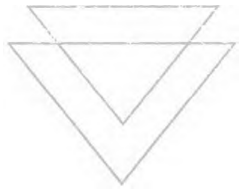
Jean-François, siyah nehrin ötesinde, bir an daha onun gözlerine baktı. Burada keşfedilecek çok daha fazla şey vardı. O, uçurumun kenarında, çok cezbedici bir şekilde duruyordu. Ama annesinin tokatının yankısı kafasında çınlıyordu, onun hoşnutsuzluğunun korkusu, kör edecek kadar parlak bir şekilde yanıyordu ve kolunun altındaki kitabı ile köleye hırladı.

"Bu kapıyı mühürle ve kilitle. Ben ve İmparatoriçe'nin açık emriyle gelenler dışında kimse giremez, anladın mı?"

"Emriniz başım üstüne, Efendim."

Dişlerini sıkıp, içinden küfrederek tarihçi odadan çıktı.

XIII DOSTLUK

JEAN-FRANÇOIS, kıvrımlı merdivenleri hızla çıktı, botları taşlara o kadar hızlı vuruyordu ki, köle kılıçlı muhafızları ona yetişmekte zorlanıyordu. Yaralı alt vücudundaki acı artık kemiren bir ağrıya dönüşmüştü, ama yine de merdivenleri çıkarken zorlanıyordu. Tarihçi, şatonun üst katındaki büyük salona çıktı, Phaedra ve Mahné'nin kapılarının önünden topallayarak geçti, korkunç ikizler ona sessizce bakıyordu.

Chastain renklerinde giyinmiş, ölümsüz saraylılar orada toplanmıştı. O ortaya çıktığında sohbetler kesildi ve birkaç skandal bakış ona yöneldi, fısıltılar soğuk tenini gıdıkladı. Margot'un sarayındaki dalkavuklar ve gülümseyen suikastçılar arasında, Jean-François bir düzine tanıdık olmayan yüz gördü. Hepsi de güzeldi, kadife, ipek ve çekici dar deri giysiler giymişlerdi ve yakalarında ve manşetlerinde yılan ve gül motifleri vardı. Ancak evinde bu kadar çok yabancının varlığından dolayı içgüdüsel bir düşmanlık hissetmesine rağmen, Marki kimseye bakmadan taht odasına doğru ilerledi.

"Amca, *duydun* mu..."

"Şimdi olmaz, Nicolette," diye şarkı söyleyerek, kan bağı olan yeğeninin pençelerinden kurtuldu. Nicolette dudaklarını bükerek, küçük fare köpeğini göğsüne

dedikodu yapma isteğini reddetmesinden açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Ancak Jean-François buna aldırış etmedi, toplanan saray halkının arasından topallayarak

büyük merdivenlerden yukarı doğru topallayarak ilerledi ve ölü kalbi hala atıyor olsaydı, nabzının ne kadar hızlı atacağını merak etti.

Dışarıda fırtına şiddetini kaybetmeden devam etse de, gece artık sona eriyordu. Şafak, yüksek vitray pencerelere hafifçe vuruyor, gökkuşağı renklerinde bulanık gölgeler yere uzanıyordu. Jean-François, şatonun dört yüksek katını tırmanırken, duvarları süsleyen güzel fresklerin önünden geçerek, yüksek tavanlarda ayak sesleri yankılanıyordu; cennet, dünya ve aradaki her şey. Sul Adair'in en üst katına, sevgiyle çizdiği portrelerle süslenmiş çıplak duvarlara ulaşan tarihçi, bir an durup frakını düzeltti, altın sarısı buklelerini geriye taradı. Annesinin taht odasının dışındaki köleler tedirgin görünüyordu, kasklarının altındaki yüzleri solgundu. Jean-François, yüksek kapılara yaklaşırken halıda kan lekeleri gördü. Artık o parfümün kokusunu yeterince tanıyordu ve kime ait olduğunu tam olarak biliyordu.

Kapılar açıldı ve muhafızlardan biri seslendi.

"Kanlı Chastain'in Markisi Jean-François, Majesteleri Margot Chastain'in Tarihçisi, Adının İlk ve Sonuncusu, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi."

Jean-François kravatını düzelterek teşekkür etti. O anda Meline'i düşündü; geçen sefer bu odaya girdiğinde onu duyuran majordomuydu. Bunun onun son seferi olacağını bilseydi...

Ne? diye sordu kendine. *Umursuyormuş gibi davranır mıydın?*

Kurt, solucanın derdine dert etmez.

Marquis eşiği geçer geçmez bu varlık onu vurdu, sanki yeni bir sevgilinin boynuna kondurduğu bir öpücük gibi. Jean-François büyük salona girerken titredi. Gölgelerin arasından yalnız bir kastratonun güzel şarkısı süzülüyordu, sütunlar karanlık tavana uzanıyordu. Kızıl halıdan bir nehir ileriye giden yolu işaret ediyordu, Jean-François ayaklarının altında daha fazla kan lekesi olduğunu fark etti.

Kitabı kollarında, odanın sonundaki kürsüye doğru yürüdü. Yaklaştıkça, o hoş sıcaklık giderek kayboldu ve havada daha derin, daha eski bir soğuklukla savaşmaya başladı. Margot'un tahtı ileride onu bekliyordu, gerçekçi olmasa da muhteşem

arkasında onun çizdiği İmparatoriçe'nin portresi beliriyordu. Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi, fırtınalı gökyüzü kadar kara gözleriyle tuvalinden ona bakıyordu.

Tahtın etrafında, ayaklarının dibinde yedi kişi bekliyordu.

İlk dördü, elbette onun kurtlarıydı. Malice. Valor. Prudence. Fealty. Siyah ve vahşi, kürsüde uzanmış, kan kırmızısı gözleriyle Marki'yi takip ediyorlardı.

Sonra annesi, tahtında görkemli bir şekilde oturmuş, gözleri onun gözlerine sabitlenmişti. İmparatoriçe Margot, gece yarısı siyahı muhteşem bir elbise giymişti, boynunda ve örgülerinde koyu renkli inciler vardı. Avından yarasız dönmemişti, gördü ki boğazındaki soluk mermerin üzerine koyu renkli bir el izi yanmıştı. Jean-François onun acısını çok iyi biliyordu, elini kendi yaralarına götürürken, bunların kaynağına öfkeyle baktı.

Son Gümüş Aziz, Margot'un tahtının önünde uzanmış yatıyordu, o kadar hareketsiz ve solgundu ki, Jean-François bir an için onun öldüğünü sandı. Derisi ve eti yırtılmıştı ve kanla kaplıydı, kanın kokusu tarihçinin istem dışı bir heyecan dalgası yaratmıştı. Gabriel'in sağ bacağı kemiğe kadar parçalanmıştı ve tarihçi, keçeleşmiş saçların ve kanın altında, bir zamanlar gümüş azizin sağ gözünün altında iki düzgün gözyaşı izi olan yerde, şimdi kaş ve yanağında dört büyük yara izi olduğunu gördü.

Göz tamamen yok olmuştu.

Ama Jean-François'nın bakışları Gabriel'in yaralarına uzun süre takılmadı. Düşmüş azizi incelerken, ne hissedeceğini tam olarak bilemeden, yine o sıcak öpücükler boynunun arkasını gıdıkladı ve onu odadaki son figüre bakmaya yöneltti.

O, okyanusun yağmur damlasına, güneşin aylara olduğu kadar *güzeldi*. Doğuşundan beri Sūdhaemi'ye benziyordu, geniş omuzlarından aşağıya uzanan uzun siyah saç örgüleri, küçük altın süslemelerle bezenmişti. Gri kadife brokar frak ve pantolon giymişti, kravatını koyu opal gözlü altın bir yılan tutturmuştu. Ten rengi mermer değil obsidiyendi, gözleri unutulmuşluk kadar siyahtı. Bu yaratığa bakarken, Jean-François, Gabriel'in León katedralinde öldürdüğü eski olanın tanımını düşünmeden edemedi.

En kasvetli güzellik. İlahi ölüm.

"Kan Ilon'un en büyük oğlu ve Fısıltıların Priori'si Kariim Ilon," dedi Margot. "En küçük oğlum, Marki Jean-François'yı takdim edeyim."

"Ne kadar *güzelsin*," dedi vampir.

Kariim adındaki yaratık, hareket etmeden, erimiş, yılan gibi bir şekilde öne çıktı ve bir eliyle Jean-François'nın yanağına en nazik okşamayı yaptı. O parmak uçlarının en ufak dokunuşuyla, Marki mahvoldu, dizleri büküldü, kirpikleri titredi, o güzel yaratık onu kollarına aldı, onu derin, yumuşak ve ipeksi bir kucaklamaya sardı, o eller dolaşırken, o dudaklar yaklaşırken, o gözler onu tamamen yutarken, onu aşağıya, aşağıya, arzu edilmeyen, sadece *ihtiyaç duyulan,* sadece...

"Jean-François," dedi Margot.

Marki gözlerini kırpıştırdı ve kendine geldi. Yine o tahtın önünde duruyordu, İmparatoriçe onu bir kaşını hafifçe kaldırarak izliyordu. Fısıltıların Priori hiç kıpırdamamıştı, tarihçiyi gece siyahı gözleri ve hayalet gibi bir gülümsemeyle izliyordu. Marki, o anda o gülümsemenin tam olarak açmasını görmek için neredeyse *her şeyi* yapabileceğini fark etti. O ipeksi kucaklamaya sarılmak için.

Ve Jean-François, neden ona Örümcek dediklerini anladı.

"Priori," dedi, derin bir reverans yaparak. "Sizinle tanışmak benim için bir zevk."

"Bundan," dedi Kariim başını eğerek, "eminiz." O siyah

bakış İmparatoriçe'ye kaydı, gülümseme kayboldu.

"Ama başka hiçbir şeyden emin değiliz, korkarız. Draigann nerede, kuzen Margot? Kestrel nerede? Her soyun Priorem'lerinin senin toplantına katılacağından emindik. Kancalarındaki yem iştahımızı kabartsa da" burada, o kara gözler yerde yatan kanlı zavallıya kaydı, "bu kadar yolu sadece aslan kanı için gelmedik."

"Bunu çok iyi biliyoruz kuzen," diye cevapladı Margot. "Ve endişelerini de çok iyi biliyoruz."

"Endişeler mi? Kayıp buzağısı için endişelenen bir inek gibi mi? Hayır, endişelenmiyoruz kuzen. Vosslar Madeisa'nın çevresinde dolaşıyor Margot. Ve Dyvok çetesi Sul Ilham'ı çoktan kan gölüne çevirdi. Her iki bölge de uzun süredir Ilon'un soyu tarafından yönetiliyordu. Biz Whisperslar hiçbir ülkeyi ezmeyiz. Taçlara göz dikmeyiz. Ama yuvalarımız *bizimdir*. Hakaretler devam ederse, hoş olmayan şeyler yaşanacaktır."

"Huzurlu ol, kuzen," diye cevapladı Margot. "Draigann ve Maiden avlanmaya çıkmışlardı. Şu anda Sul Adair'e dönüyorlar. Salonlarımıza ulaşmak için uzun geceler ve yollar geçirdin. Lütfen, yolun kirlerini yıkamak için biraz mola ver ve arkadaşlarının fırtınanın soğuğunu atmaları için biraz zaman tanıyın. Yakında şikayetlerin dinlenecek, sana yemin ederim."

Örümcek, parmak uçlarını hafifçe birbirine bastırarak Margot'a sessizce baktı. Doğrusu, Jean-François, Ilon Priori'nin huzurunda aklını başından almamaya çalışıyordu. Bu duyguların sadece eski kanının etkisiyle ortaya çıktığını biliyordu, ama bu duygular hiç de *basit* değildi. Bu yaratığı görmek, onu imrenmekti. Ona yakın olmak, yeterince yakın olmamaktı. Kariim o bakışını ona çevirdiğinde, tarihçi onun gözlerinin büyüsüne o kadar kapılmıştı ki, Priori'nin konuşmasını neredeyse duymadı.

"Peki ya bu güzellik? Burada bir amaç için mi, yoksa sadece dikkat dağıtmak için mi?"

"Oğlum bana bir hediye getirdi," diye cevapladı İmparatoriçe. "Öyle değil mi?"

Tarihçi kendine geldi, bir dizinin üzerine çöktü ve kitabını uzattı.

"İmparatoriçem. Bu geceki çalışmamın sizi memnun etmesini diliyorum."

Margot cevap vermedi, Jean-François'nın elinden tarihi alırken hala hafif bir hoşnutsuzluk yayıyordu. Chastain soyundan gelen hızıyla Margot, kitabı okudu, sayfaları bir sinek kuşunun kanat çırpma sesiyle çevirdi. Siyah bakışları her satırı taradı, her kelimeyi yuttu, hiçbir anı, hiçbir parçayı kaçırmadı. Ancak kitap, bütün bir gecenin tanıklığının ürünü olmasına rağmen, İmparatoriçe kitabı baştan sona sadece birkaç kalp atışında yuttu.

"Bu bitmemiş," dedi, bakışlarıyla onu delip geçercesine.

"Liathes ile geçirdiğim zamanın, sizin çağrınızla kesintiye uğradığından korkuyorum İmparatoriçe. Ama..."

"Liathe."

Kariim bu kelimeyi duyunca gözlerini kısarak baktı.

"*Liathe* ne demek istiyor? Kan Şövalyeleri o aşağılık soyu yüzyıllar önce yok etti. Charbourg'un düşüşüne ikimiz de şahit olduk, Margot."

İmparatoriçe gülümsedi. "Dediğin gibi, tatlı Kariim; seni salonlarımıza sadece aslan kanı için davet etmedik. Ilon'un soyu, senin gibi sadık dostlar olduklarını kanıtlarlarsa, Kan Chastain sana çok daha fazlasını sunabilir. Ama Kestrel sabırsızlanıyor, Kariim. Demir Bakire, sadık bir kızın öfkesiyle babasının yasını tutuyor, ama katiline karşı çok hızlı bir intikam istiyor."

Kariim'in gözleri yerde yatan kanlı zavallıya kaydı.

"Öyle olmalı. Bu sıçanın dişleriyle ölen sadece en büyük Voss değildi."

"Bu kemirgen hepimizi sakat bıraktı. Ama Gabriel de León'un içinde, onun ölmeden önce öğrenmemiz gereken bir gerçek var. Bence Voss'lar bu gerçeği saklı tutmak isteyeceklerdir."

Kariim, İmparatoriçe gülümserken bir kaşını kaldırdı.

"Blood Chastain bu gerçeği dostlarımızla paylaşmak isteyebilir," dedi. "Ve aynı şekilde, onların alanlarına izinsiz girenleri azarlayabilir. Eğer dost olmaya devam edersek."

Margot başını eğdi ve düşmüş azize baktı. "Onunla birkaç saat daha geçirmek yeterli olacaktır, Kariim."

O güçlü kapılar ardına kadar açıldığında odada bir gürültü duyuldu ve bu ses, köle kılıcının çığlığıyla birlikte kirişlerde yankılandı.

"Blood Voss'tan Kestrel Voss, Fabién'in kızı, Ironhearts'ın en büyüğü ve Priori!"

İmparatoriçe ve Örümcek sadece birbirlerine baktılar, ama tarihçi dönüp Bakire'nin yaklaşmasını izledi. Kanlı halıyı yumruklarını sıkarak yürüyen Kestrel, koyu renkli zırh giymişti, yüzündeki kanlı ölüm kafası kurumuş ve dağ rüzgarlarının pençeleriyle pul pul dökülüyordu.

Kalp kanı kırmızısı pelerini arkasında dalgalanıyordu, omuzları erimemiş karlarla taçlandırılmıştı. Adımları çatıların üzerinde gök gürültüsü gibi yankılanıyordu, alnında fırtına bulutları vardı, tahtın önüne geldiğinde Margot'a çok kısa bir selam verdi.

"*İmparatoriçe*."

Kariim eğildi. "Sevgili Kestrel."

Kızın siyah bakışları Örümcek'e kaydı. "*İyi Kariim*." "Her zamanki gibi görkemli, yüzün. Kalbimiz parlıyor

Söylesene, karanlık Bakire, dans etmemizin üzerinden ne kadar zaman geçti?"

"*Yaraların silinmesi için yeterince uzun*."

Kariim karanlık ve kötücül bir gülümsemeyle, "Ama hatıraları hala taze, eminim," dedi.

Kestrel, o tehlikeli gülümsemeyi bir şekilde görmezden geldi ve yerine Margot'a döndü.

"*Hızlı koşuyorsun, İmparatoriçe*."

"Ve daha hızlı avlanırım," diye cevapladı Margot.

"*Tebrikler. Ve bu köpeği yakaladığınız için içtenlikle teşekkür ederiz*."

Kestrel'in bakışları ayaklarının dibindeki cesede kaydı, gözlerinde öfke kaynıyordu.

"*Geriye kalan tek şey onu öldürmek*."

Maiden, gümüş azizeye doğru eğildi, Jean-François'nın çenesi, pençeleri boynunun arkasına kapanırken sıkıldı. Gabriel de León ona zarar vermişti, evet, ve sadece bedenen değil — Celene, tarihçinin konuyu gerçekten sevdiğini ima ettiğinde, kemiklerine kadar keskin bir söz söylemişti. Gabriel de León, şüphesiz ve kesinlikle bir piçti. Ama gerçek şu ki, Jean-François'nın hayatını sonlandırabilecekken onu bağışlayan *muhteşem* bir piçti. Ve bu canavarın onu parçalamasına sessizce tanık olmak...

"Bunu yasaklıyoruz."

Kestrel durakladı ve Margot'un emrine öfkeyle baktı.

"*Yasaklamak mı? İmparatoriçe'nin şerefini kazandın, ama sana sadakat yemini etmedim. Ben Demir Kalp'in Priori'siyim. Voss'un en büyüğüyüm. Senin yasaklayacağın bir uşak değilim*."

"Blood Chastain'in misafirperverliği lekelenmeyecek." Margot öne eğildi ve bakışlarını Maiden'a dikti. "*Şu anda* benim salonumdasın*,* Kestrel."

"*Adalet sağlanacağına dair söz verilerek bu salonlara geldik. Ve bu arzuda yalnız olmadığımızı iddia ediyorum. Bu domuz, hem Voss'un hem de Ilon'un en büyüklerinin kanıyla ıslanmış durumda*."

Kariim, Kestrel'in bakışını karşılayarak başını

eğdi. "Gerçekten de öyle."

Kız başını sallayarak karşılık verdi ve Margot'a umut dolu bir bakış attı.

"Kesinlikle saygısızlık etmek istemiyoruz, İmparatoriçe," dedi Örümcek, avuçlarını yukarı doğru çevirerek. "Elbette bizler sizin misafiriniziz ve nezaket kurallarını çiğneyecek kadar medeniyetsiz değiliz. Ancak bu adamın Whisper ve Ironheart'a karşı işlediği suçlar eşsizdir."

"*Gerçekten,*" diye homurdandı Kestrel.

" ...

muhteşem mi?"

İmparatoriçe, Örümcek'in bakışlarına karşılık verdi, dudakları hafifçe

kıvrıldı. "Elbette. Dostum Kariim."

Kestrel gözlerini kırptı.

"*Finale mi?"* "Elbette,

karanlık Bakire."

Örümcek, inci beyazı dişleri ve gece siyahı ihtişamıyla gülümsedi ve bu gülümseme Kestrel'e yönelik olsa da, Jean-François yine de zevkten titrediğini hissetti.

"Bu adamın bize karşı işlediği hakaret eşsizdir. Acısı da aynı şekilde eşsiz olmalıdır. Kurtların ve İnsanların büyük İmparatoriçesi'nin, çağlara layık bir infaz düzenlediğinden hiç şüphem yok."

Margot başını eğdi.

"Tanrı ve melekler gözlerini başka yöne çevirecekler."

"Ama lütfen, büyük İmparatoriçe," diye yalvardı Kariim, ellerini teslim olarak kaldırarak. "Bu eğlence bir gece daha ertelenebilir mi? Şafak vakti zayıf ışığı şimdiden bu duvarları aydınlatmaya başladı ve kar ve fırtınada uzun bir yol kat ettik. Paltomdaki yol kirini yıkamak, olgun genç birinin kanıyla soğuk kemiklerimi ısıtmak ve birkaç saat rüyasız uyku çekmek istiyorum

uykuya dalmak istiyorum. Sonra tekrar kalkıp, babamızın katili için hazırladığınız lezzetli işkenceleri izleyeceğiz."

Kariim, kaşlarını hafifçe kaldırarak Bakire'ye baktı.

"Belki birlikte yemek yiyebiliriz? Geçmişteki yemekleri büyük bir sevgiyle hatırlıyorum."

Kestrel, Spider'ın gözlerine baktı, dili bir dişinin ucuna bastırılmıştı. Jean-François, aralarında havanın kızıştığını hissedebiliyordu, İmparatoriçe'nin susuzluklarını gidermek için sunduğu her neyse, neredeyse ona acıyordu. İmparatoriçe'ye dönen Iron Maiden, Gabriel'in kaburgalarına vahşi bir tekme attı, tek cevap kemik kırılma sesi ve hafif bir hırıltıydı.

"*Bu gece, İmparatoriçe, Gabriel de León ölecek*." Margot gülümsedi. "Çığlık atarak."

"Kan Dyvok'tan Draigann Dyvok, Lilidh'in oğlu, en büyük ve Untamed'in Priori!"

Kariim, çığlık duvarlar arasında yankılanırken dudaklarını büzdü.

"Oh, şükürler olsun. Yavru köpek kulübesinden kaçtı ve kuyruğunu sallayarak koşuyor. Affedin beni İmparatoriçe. Ama o halılarınızı kirletmeye başlamadan önce ben gitsem iyi olacak." Örümcek, Bakire'ye kolunu uzattı. "Yemeğe geçelim mi?"

"*Elbette.*"

Bakire Örümcek'in koluna girdi ve ikili yan yana halı üzerinde yaklaşan Draigann'a doğru yürüdü. Ancak birkaç adım sonra Kariim durdu, Jean-François'ya dönerek onu gözleriyle *yuttu*.

"Bize katılır mısın, güzelim?"

Jean-François, ağzı kül gibi kuruyarak kekeledi. Ama Margot onun yerine cevap verdi.

"Onu affet, Priori. Ama oğlumun alacakaranlık basmadan önce bitirmesi gereken işleri var."

Örümcek, Jean-François'yı baştan aşağı süzdü.

"Yazık."

Ve arkasına bakmadan, Voss ve Ilon'un Priorem'i arkasını döndü.

İkili, Margot'un tahtına doğru ilerleyen Draigann'ın yanından geçti ve genç Dyvok'a sadece kısa bir selam verdi.

Untamed'in Priori yarı şaşkın, yarı kırgın görünüyordu, Margot'un tahtının önünde dururken omzunun üzerinden ayrılan çifte ters ters bakıyordu. Altın dişleri, hırıldarken parıldıyordu.

"O sinsi kaltak da kim?"

Margot cevap vermedi, gözleri oğluna sabitlenmişti.

"Neyi kaçırdım?" diye sordu Draigann, ikiliye bakarak.

"Zamanın acımasızlığı seni yakaladı, Jean-François," dedi Margot, Draigann'ı tamamen görmezden gelerek. "Kupanın nasıl kırıldığını anlatmak istiyorum. Charbourg'da onun soyunu yok etmek için uğraşırken, Voss'un onu *neden* bu kadar çok istediğini. Onu nasıl elde edeceğin umurumda değil. Senin acıların umurumda değil. Akşam karanlığı gelene kadar birkaç saatin var. Ve bu sefil güneş battığında, bana gerçeği söyleyeceksin, yoksa bu sefil adam ve kız kardeşinin yanında çığlık atarak öleceksin, beni sınama."

Jean-François derin bir reverans yaptı.

"İmparatoriçem."

Margot parmaklarını şıklattı ve Chastain üniformalı bir grup köle gölgelerden çıktı, ağır botları soğuk taşların üzerinde çınladı. Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi, yerde yatan kanlı zavallıya el salladı.

"Onu oğlumun yanına götürün."

Askerler selam verdi, biri eğilip gümüş azizi yerden kaldırdı. Gabriel'in gevşemiş çenesinden kan akıyordu, başı sanki boynu çoktan kırılmış gibi sallanıyordu. Ama Jean-François hâlâ Gabriel'in kalbinin yumuşak atışlarını duyabiliyordu ve bu aptalın ölmeyi reddetmesindeki inatçılığına hayret ediyordu. Gümüş azizi ayakta tutan şeyin ne olduğunu merak etti. Tüm umutların yitirildiği bir dünyada bu adamın hayatta kalmasının ne anlamı vardı? Ve neden kaçmıştı? Bu dağlarda, erzaksız ve şiddetli bir fırtınada yaya olarak kaçış yoktu. Yeniden yakalanmasının sadece an meselesi olduğunu biliyordu, değil mi?

Neden basitçe son vermedi? Fırsat varken kendini bu işkencelerden kurtarmadı? Son Gümüş Aziz, kendisini bekleyen cehenneme yüzleşmekten bu kadar mı korkuyordu?

Yoksa çok aptal olduğu için zaten öldüğünü fark edememiş miydi?

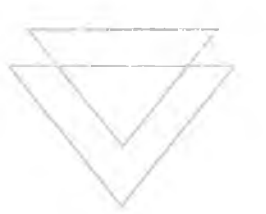
"Jean-François."
Düşüncelerinden başını kaldırıp, onu yaratan şeyin gözlerine baktı.
"İmparatoriçe?"
"Beni hayal kırıklığına uğratma."
Elini kalbine koyarak derin bir
reverans yaptı. "Emriniz başım
üstüne."

BEŞİNCİ KİTAP

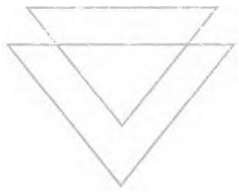
KURTARICI

Herkes diz çökecek.

—KAN VOSS'UN İNANÇ BILDIRGESI

I
YAŞAYAN BİR EFSANE

JEAN-FRANÇOIS, Son Gümüş Aziz nihayet gözlerini açtığında içini çekti.

Kutsal ayin onu dövülmesinden uyandırmayı başaramamıştı, ancak gerçekte tarihçi bunu uygularken ne yaptığını pek bilmiyordu. Sanctus'un belirli bir şekilde içilmesi gerektiğini biliyordu; kanın buharlaşmak yerine yanmaması için alev, kaseye belirli bir mesafede tutulmalıydı. Ancak yapışkan tozdan çıkan duman kırmızı değil siyahtı ve ayrıca Gabriel çok fazla nefes alacak kadar bilinçli değildi. Tarihçi tiksintiyle pipoyu bir kenara attı.

Sonra, her zaman yardımsever olan Dario'nun altın bir kadehe döktüğü ölümlü kanını denedi. Ancak Jean-François kadehi dudaklarına götürdüğünde aziz hareket etse de, tamamen uyanmadı, inleyerek ve en iyi kısmını sakallı çenesinden aşağıya damlatarak içti.

"Boş ver o zaman," diye tısladı tarihçi.

Ve bileğini ısırarak, onu Gabriel'in dudaklarına bastırdı.

Bu onu uyandırdı, kesin ve gerçek, tek iyi gözü birden açıldı. Gabriel'in göz bebeği büyüdü, Jean-François'nın artık çok iyi bildiği o açlık hızla yüzeye çıktı. Ve sanki hayata tutunur gibi bileğini kavrayan Son Gümüş Aziz içmeye başladı.

Bir yudum, iki yudum, tarihçi, gümüş azizin dişlerinin derisine batmasını hissederek zevkle titriyordu. Ama alt kısmındaki acı

kollarındaki bu yılanın ne kadar tehlikeli olduğunu acı bir şekilde hatırlattı ve Jean-François, Gabriel'e sadece bir yudum daha izin verdikten sonra bileğini geri çekip gümüş azizin yüzüne yumruk attı.

Yumruklar kemiği kırdı, Jean-François acıdan yüzünü buruşturdu. Gabriel'in başı yana doğru savruldu, ağzı yırtıldı ve soğuk taş zemine yığıldı. Jean-François ayağa kalktı, yaralı bileğini yaladı ve tükürdü.

"Bu benim hayalarım için, piç kurusu."

Açıktır ki acı çekiyordu, vücudunun her yerinde çizikler, ısırıklar ve yırtıklar vardı, ama Son Gümüş Aziz dirseğiyle kendini kaldırdı ve bir şekilde gülmeyi başardı.

"Yeniden çıkarlar, Chastain."

"Gözün gibi değil."

Gabriel titrek bir eliyle kanlı yüzüne dokundu. İmparatoriçe'nin pençeleriyle alnından yanağına kadar dört büyük yırtık açılmış, gözyaşı damlası şeklindeki yara izleri ve fırtına grisi rengindeki gözü yok olmuştu. Tarihçinin kanı sayesinde, "aziz"in yaraları iyileşmeye başlamıştı bile — bacağındaki kemik derinliğinde yaralar, göğsü ve ön kollarındaki yırtıklar tamamen kaybolmamıştı, ama en azından kanamaları durmuştu. Yine de tamamen alınmış olan şey asla geri verilemezdi.

"Tanrı bana iki tane verdi," diye iç
geçirdi Gabriel. "Véris."

Sonra nehrin karşısına, konuşan canavara baktı. Gözleri kısıldı, dudağı kıvrıldı, sesi zehirle doluydu.

"Kardeşim."

"Kardeşi
m."

"Hain."

"Korkak."

"*Yeter,*" diye bağırdı Jean-François.

Acı içinde inleyerek, gümüş aziz kendini oturur pozisyona getirdi. Şatonun derinliklerindeki Liathe'nin hücresinin soğuk zeminindeydi. Köle kılıçlı kadronun elindeki yanan meşaleler, taşların üzerinde uzun gölgeler dans ediyordu. Onlarca kişi vardı, tepeden tırnağa silahlanmış, Chastain tabardları

ve tam zırh giymiş, gümüş azizi sadece
. "Çocuklar," diye
başını salladı.

Jean-François su kenarındaki kadife koltukta otururken, Dario bir kadeh kan dolduruyordu. Masadaki kimyasal küre, rahatsız edici beyaz güveyi uzaklaştırırken somurtan çocuğun yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu. Marki'nin taht odasından geri dönüşü, yükselişinden daha sessizdi. Şafak vaktiyle birlikte, Margot'un sarayının çoğu, kendi yatak odalarına çekilmişti, istekli bir köle ya da ziyaretçi bir devlet adamı ya da belki de her ikisi birden eşlik ediyordu. Nicolette'i, koyu saçlı bir Ilon güzeli ile kol kola, iki kadın arasında duran iri yarı genç bir köle ile görmüştü. Viscontessa kaşlarını kaldırarak amcasını gelip oynamaya davet etti, ama Marki reddetmek zorunda kaldı ve binanın derinliklerine geri çekildi. Jean-François, üst katta devam eden sefahati çok az çaba sarf ederek hayal edebiliyordu ve bu iki pislikle birlikte bu hücrede sıkışıp kalmış olması onu çok kötü bir ruh haline sokmuştu.

"Otur şuraya, de León. Şu işi bitirelim." "Yoksa ne olur?"

Tarihçi, Dario'nun gerginleştiğini, etrafındaki kölelerin tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Sabit bir eliyle kan dolu kadehe uzandı, küçük bir yudum aldı ve boğazını temizledi.

"Anlamadım?"

Son Gümüş Aziz kız kardeşine baktı, tek sağlam gözüyle tarihçiyi sabit bir şekilde izledi.

"Yaptığımız anlaşma açıkça geçersiz. Anneni son isteğini kabul edemeyecek kadar çok üzdüm. O yüzden sordum *Ya da ne,* Chastain."

Marki kadehini masaya koydu ve içini çekti.

"Capitaine?"

Kölenin yumruğu, Gabriel'in kör noktasından gök gürültüsü gibi indi ve yaralı yanağına çarptı. Tarihçinin kanının iyileştirdiği her şey bir anda bozuldu, yaralar yeniden açıldı ve gümüş aziz homurdanarak yere yığıldı. Daha fazla köle, hızlı ve vahşi bir şekilde indi ve gümüş azizin kaburgalarının üzerinde botlarıyla dans ettiler. Bunlar, Gabriel'in kaçışından sonra

Dario, kalbi çarparak dayakları izledi, ama tarihçinin gözleri nehrin karşısına sabitlenmişti.

Dario, kalbi çarparak dayakları izledi, ama tarihçinin gözleri nehrin karşısına sabitlenmişti. Celene su kenarında oturmuş, parmaklarını birbirine dolamış, uzun siyah saçları narin yüz hatlarını çerçeveliyordu. Kardeşinin dövülmesini izleyen Liathe'nin yüzünde bir parça merhamet izi arıyordu. Ama Aslan'ın küçük Hellion'u, nehrin şarkısının üstüne çıkan etin ezilme ve kemiklerin kırılma sesleri arasında sadece bir esnemeyi bastırdı.

"Yeter," diye bir inilti duyuldu.

Jean-François tırnaklarını inceledi ve yakasındaki bir lekeyi parlatarak *temizledi*. *"YETER ARTIK LANET OLASI!"* Gabriel bağırdı.

"Çok iyi, beyler," dedi Jean-François. "Şimdilik bu kadar yeter, teşekkürler."

Köleler kadrosu itaat etmeden önce birkaç son tekme daha indi ve kanla sıçramış botlarıyla geri çekildiler. Son Gümüş Aziz, yüzünü elleriyle kapamış, altında kırmızı lekeler olan taşın üzerine kıvrılmıştı. Bir kez hırıltılı nefes aldı. Kırmızı öksürdü.

Jean-François, Dario'ya baktı ve masadaki kan şişesini sabırsızca işaret etti. Çocuk, düşmüş aziz sanki kıvrılmış bir yılanmış gibi yaklaştı, yarısı dolu şişeyi taşın üzerine koydu ve hızla efendisinin yanına çekildi.

Celene, Gabriel'in dirsekleri ve dizleri üzerinde yuvarlanarak daha fazla kırmızı öksürdüğünü izledi. Yaralı alnı taşa bastırılmış, saçları parçalanmış yüzüne dökülmüş, dişlerinden kan ve tükürük akıyordu. Elini uzattı, derisi soyulmuş parmak eklemleri ve gümüş rengi parmakları şişeyi kapmak için çabalıyordu. Başını geriye eğdi, şişeyi dudaklarına bastırdı ve hiç durmadan hepsini içti, kırmızı damlalar çenesinden aşağı akıyordu.

Dilini şişenin ağzına sokup içindeki son damlaları emen Son Gümüş Aziz, şişeyi bir gürültüyle kenara attı. Kalan gözüyle Jean-François'ya bakarak, yarık dudaklarını yaladı ve başını salladı.

"İ-iyi noktaya değindin. İyi s-söyledin."

"Acınası."

Gabriel, gözlerini kısarak fısıldayan Celene'ye baktı. "Siktir git."

Son Liathe, bir elini ölü kalbine bastırarak yüzünü buruşturdu. "Bir darbe. Hayır, bir *yara*. Böyle parlak bir sözlere karşı nasıl savunma yapılabilir ki..."

"Capitaine, M^{lle}Castia kardeşiyle atışmaya devam ederse, lütfen onun sıska kıçının altındaki taşı yakın da çığlıklarının melodisini dinleyebileyim."

Jean-François nehrin karşısına baktı ve Liathe'nin gözlerine baktı. Havada hala yağ kokusu ağır bir şekilde asılı duruyordu, altındaki kaya zemini parlıyordu ve tarihçi, Liathe çenesini kapattığında küçük ama çok kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı. Jean-François, ceketinin cebine uzanarak tüy kalem ve mürekkep çıkardı ve tarih kitabını kucağına aldı. Masayı geçerek karşıdaki koltuğun oturağını okşadı ve sevdiği bir köpeğe ıslık çalar gibi ıslık çaldı.

"Buraya gel, evlat."

Tarihçi, sayfalar arasında yerini bulmakla meşguldü, ancak gümüş aziz kendini dikleştirirken duyduğu sesle gülümsemesi daha da genişledi. Gabriel, öksürük boğazını tırmalarken, kanlı taşların üzerinde topallayarak su kenarına doğru yürüdü. Kısa bir süre durdu, Jean-François'nın bir kenara attığı soluk kemik pipoya gözlerini kırpıştırdı ve onu almak için eğilirken inledi. Ancak uzun bir acı çığlığıyla, kısa süre sonra tarihçinin yanındaki sandalyeye yığıldı.

"Aferin köpek," diye mırıldandı Jean-François.

Celene yağlı taşın üzerine sessizce oturdu ve Jean-François'nın kalemini daldırmasını izledi. Nehrin gülüşü, bekleyen kölelerin nefesleri ve Gabriel'in nefes almakta zorlanırken göğsünden çıkan hırıltılar dışında her şey sessizdi. Jean-François boğazını temizledi.

"Kız kardeşin, Augustin'de Kutsal Kase'nin düğününe kadar olan olayları anlatma nezaketinde bulundu. Ama burada bir boşluk var, de León. Doldurmamız gereken bir boşluk."

"Bu arada, kızın nerede?" diye sordu Gabriel yumuşak

bir sesle. "Anlamadım?"

"Meline. Onu nefes alırken bıraktım, nerede o?"

Tek cevap sessizlikti.

Gümüş aziz yavaşça başını salladı.

"En son konuştuğumuzda," diye devam etti Jean-François, "bana San Maximille'e yapılan talihsiz saldırıdan bahsetmiştin. Ordunun Sonsuz Lejyon tarafından yenilgisinden. Kızın Patience'in Fabién'in ve Sonsuzluk Prensi'nin çocuğu olarak dirildiğinin ortaya çıkmasından. Kız kardeşin, Kutsal Kase'yi çalma girişiminin başarısızlığını ve Reyne á Maergenn'in cinayetini örtbas etti."

Kardeşler birbirlerine öfkeyle baktılar, gözleri suçlama ve öfkeyle doluydu. Ama tarihçi, ikisinin de tek kelime etmemesinden gizlice memnun oldu.

"Ama dediğim gibi, burada bir uçurum var, Silversaint. Aşması zor bir uçurum. Fabién'in evine davetini kabul ettiğin an ile Reyne'nin seni Château Impérial'da bulduğu an arasında ne olduğunu merak ediyorum. Öldürülen bir kadının kocası ve ölen bir kızın babası, her ikisinin de sorumlusu olan canavara neden katıldığını merak ediyorum. Dünyadaki herkesten daha çok nefret ettiği bir yaratığa."

"Neredeyse," diye mırıldandı Gabriel.

Jean-François kitabından başını kaldırdı. Gümüş azizin hala nehrin karşısına, kız kardeşine bakarak durduğunu gördü.

İlk tanıştıklarında, Jean-François'nın hücresine adım attığı, şimdi bir ömür önceymiş gibi gelen o gün, Son Gümüş Aziz bir *dev* gibi görünmüştü. Üzücü bir gerçekti, ama büyük adamlar genellikle ölümsüz olmadan önce ölmek zorundaydı, hayatlarının öyküsü ancak sonlarında yüceltilirdi. Ama Gabriel de León *yaşayan* bir efsaneydi. Öyküsü daha yeni başlamışken, tarihin sayfasına adını yazdırmaya başlayan bir adamdı.

Gabriel, Celene'ye bakarken, Jean-François onun bakışlarında acı görebiliyordu. Nefret. Güneşi bile gölgede bırakacak kadar parlak bir öfke. Ama adam artık küçük görünüyordu. Çok küçük ve *çok* yorgun. Gözlerinin kenarlarında kırmızı çizgiler, derisindeki gümüş rengi çizgiler kırmızı şeritler halinde kesilmişti. Parmak eklemleri kanlıydı, Celene'nin gözlerinden gözlerini ayırıp Jean-François'nın gözlerine bakarken, kemik piposunu tutan parmakları titriyordu.

"Bir sigara içmek istiyorum,

Chastain." "Lütfen de."

Gabriel'in çenesi sıkıldı, öfkesi fırtına grisi bir bulut gibi yükseldi. Odadaki herkes, köleler onu durdurmadan önce Jean-François'yı öldürebileceğini biliyordu. Ama sağduyu, anlamsız kahramanlık arzularını bastırdı.

"... Lütfen."

Tarihçi, kan çanağına dönmüş gözdeki acıyı tadını çıkararak ona baktı. Ama zaten yerde yatan bir köpeği tekmelemek şaşırtıcı bir şekilde pek zevk vermiyordu ve doğrusu, Jean-François tüm bunlardan bıkmıştı. Bu yüzden, ceketinin cebinden yapışkan kırmızı bir şişe çıkardı.

Gözünü kaybetmesine rağmen, gümüş aziz sanctus'u hiç şaşmadan yakaladı. Titreyen, kanlı elleriyle piponun çanağını doldurdu, herkesin orada olmadığını bildiği çakmaktaşı kutusunu aramak için ceplerini yokladı. Jean-François, kölelerden birine başını sallayarak ona yaklaşmasını işaret etti ve Gabriel, yapışkan yanaklarından kanlı saçları geriye doğru taradı ve kölenin meşalesiyle pipoyu yaktı. Kutsal sıvı köpürerek, karanlık kimyasal maddeler gümüş azizin damarlarına akın etti. Jean-François, sıvının etkisini gösterip Aslan'ın ellerindeki titremeyi yatıştırmasını ve en kötü yaralarını yavaşça kapatmasını izledi. Gabriel nefesini tuttu, gözlerini kapattı ve onlarca kalp atışı boyunca hareketsiz kaldı. Kırmızı bir nefes vererek geriye yaslandı ve kırık kalbinin derinliklerinden bir iç çekiş geldi.

"Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı.

"Canavara hakkını ödersin," diye düşündü Jean-François. "Yoksa o senden hakkını alır."

Konuşan Liathe'ydi. Celene'ye bakan Jean-François, Gabriel'e bu sözleri öğretenin babası olduğunu hatırladı: yaşlı, sarhoş, çocuk dövücü Raphael Castia. Tarihçi, sırtlarına saplanan onca bıçağa rağmen, bu ikisinin birlikte büyüdüğünü hatırladı. Ama nefretleri, ikisini de kör eden bir şiddetle yanıyordu.

Kupa kırılmıştı. Kutsal Kase yok olmuştu.

Pipo Gabriel'in parmaklarında gevşekçe sallanıyordu. Dudaklarından duman çıkıyordu.

"Saat kaç?"

"Bu hikayenin bitmesi gereken saat çoktan geçti," diye cevapladı Jean-François.

Gabriel öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve piposundan bir nefes daha çekti. Duman, kırmızı lekelerle kaplı dişlerinin arasından, burun deliklerinden dışarı süzüldü.

"Neredeyse vardık, soğukkanlı." Tarihçi

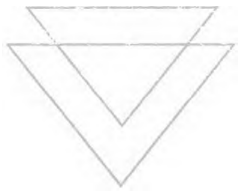
kaşlarını kaldırdı.

"Sabır mı?"

Gabriel içini çekti.

"Sabır."

II
BİN TON GERÇEK

"*BANA KATIL, elbette.*

"Voss'un davetini kabul ederken kafamda yankılanan sözler bunlardı," dedi Gabriel. "Eşiği geçip Château San Maximille'e adım attığımda midem düğüm düğüm oldu. Havada kan ve savaş kokusu vardı, katledilmiş askerlerin cesetleri — León renklerini taşıyan cesur gençler — arkamdaki taşların üzerinde soğuyordu. Binlerce ceset, donmuş zemine su gibi dökülmüştü. Benim emrimle.

"Benim planım.

"Son iki yılımı arkamdaki canavarı avlamakla geçirdim. O her şeyimi elimden aldığı anı her gece yeniden yaşadım. Onun yanında durmamın imkanı yoktu, ama kollarımda tuttuğum Patience'in hatırası parlak bir şekilde aklımda yer etmişti ve bu oyunu oynadıktan sonra onu geri kazanabileceğim düşüncesi her şeyi gölgede bırakıyordu.

"Bu piçin söyleyeceklerini dinleyecektim.

Sonra reddimi söyleyip kızımı geri alacağım.

"Kardeşlerim, kuzenim – onlar benden bile daha şüpheciydiler. Beni o kaleye kadar takip etmeleri, sevgilerinin derinliğini gösteriyor. Ama takip ettiler; önce Lachlan, Kestrel'in bakışları altında buzlu taştan kendini sürükleyerek ve kanlı merdivenleri topallayarak çıktı. Charlotte, Lachie'nin ona attığı bakış olmasaydı belki de bana asla katılmayacaktı; kalbini ortaya koymuş ve gözlerinde yalvaran bir bakış vardı.

Ettiene'ye bir bakış attı - boğazına bir kol mesafesinden yaklaşmıştı - ve teğmenlerine yaralıları tedavi etmelerini emretti, kanlı surlardan aşağı indi ve Lachlan'ın yanına yürüdü.

"Tanrı ve Ana Tanrıça'ya, ne yaptığını bildiğini umarım," diye tısladı.

"Ben de öyle, Charli."

Eski çırağım şatoya baktı ve tekerlek işareti yaptı.

"Ben de öyle."

Baptiste daha yavaş bir şekilde, kanla kaplı taşların üzerinde yürüdü ve aralarında hâlâ gölge ve öfke dolaşmasına rağmen, sevgilisini sessizce kucakladı. Aaron, Kestrel ile çatışmasının ardından hâlâ paramparçaydı — kolu omzundan kopmuş, bağırsakları deşilmiş, kanlar içindeydi. Ama yine de sağlam koluyla Baptiste'i sıktı, alnını kocasının alnına dayadı ve fısıldadı.

"Sınırı geçmeyeceğine yemin etmiştin."

"Yalan söyledim. Bazen böyle yaparım. Mesela sana yemeklerinin berbat olmadığını söylediğimde olduğu gibi."

"Bu şaka değil; ölebilirdin."

Baptiste, Aaron'ın gözlerine baktı. "Ben ölümlüyüm, Aaron. Bizim *işimiz* bu."

“Aaron gözlerini kapattı ve kocasının alnını öptü. Baptiste başını eğdi, karanlık, açlık ve günah aralarında ağır bir yük oluşturuyordu. Ama yine de kocasının elini tuttu. Ve yan yana, Lachie ve Charlotte'u takip ederek şatonun merdivenlerini çıktılar.

“Voss, beyaz kadife ve ipek giysiler içinde merdivenlerin başında bekliyordu. Başı eğikti, bir eliyle içeriyi işaret ediyordu — eski dostlarını akşam yemeğine davet eden nazik bir ev sahibinin mükemmel resmi. Hava *dondurucu* soğuktu*,* nefesim beyaz bulutlar halinde yükselirken, Voss'un üniformasını giymiş güzel kızıl saçlı bir kızı takip ederek büyük taş koridordan geçtim. Şato zarif bir şekilde dekore edilmişti, aydınlatması yetersizdi, ama yine de Voss'un ele geçirdiği yerlerde savaşın izlerini görebiliyordum. Her gölgede cinayetin hafif kokusu asılı kalmıştı. Adımlarım temkinliydi, Dior'un kanıyla ıslanmış kılıcım hala bir yumruğumda duruyordu, içgüdülerim *çığlık atıyordu.*

"Ben etrafım *v*ampir*lerle* vampirler tarafından saray olarak elbiseler yüksek yüksek kanlılar, sürüklenen yol karanlık karanlık ben ben Onlar onlar

Hepsi demir kalpli, Fabién'in çocukları, torunları, torunlarının çocukları ve daha fazlası. Aç gözlerle beni takip ettiler, yakut gibi dudaklarıyla gülümsediler; ezilmiş kadife ve dalgalı saten giysili bir katil sürüsüydüler. Aralarında uzun boylu ve kıvrımlı bir kadın dikkatimi çekti, alnında mücevherlerle süslenmiş altın sarısı saçları, vücudunu saran kırmızı bir elbise vardı. Bir kolunda, köpekten çok sıçana benzeyen bir köpeği besliyordu ve göğsünde "Kanlı Kurtlar Chastain" nakışlı bir rozet vardı.

"Yeğenim Nicolette," diye mırıldandı Jean-François. "Her zamanki gibi sıkı çalışıyor."

“Gözlerim onun gözleriyle buluştu, bakışları elimdeki kılıca kaydı. Hepsi de porselen ve gölgeden yapılmış karanlık güzelliklerdi ve pek çoğu savaşçıya benzemiyordu. Yine de onlar vampirdiler. Bir şato dolusu vampir. Ve onları boğazlarımızdan uzak tutan tek şey, dünyada en çok sevdiğim insanları öldüren canavardı.

“Şatonun kalbinde bulunan büyük bir yemek odasına götürüldük. Bir duvarı büyük bir şömine kaplıyordu, üzerinde Ana Hizmetçi ve bebek Kurtarıcı'nın portresi asılıydı. Uzun bir masanın etrafında yüksek sırtlı sandalyeler vardı ve cilalı meşe masanın üzerinde taze kan lekeleri gördüm. Burada gerçekleşen ziyafetleri hayal ederken, Patience'in de yemek yiyenler arasında olup olmadığını merak ederek çenemi sıktım. Oda o kadar soğuktu ki nefes almak bile acı veriyordu ve gölgeler canlı gibi görünüyordu. O masada oturup Lachie, Charlotte, Baptiste ve Aaron'ın da aynısını yapmasını izlemek gerçeküstü bir duyguydu. Düşmanın kalenin kalbinde safları bozmak için uygun bir yer değildi, ama hepsinin bunu çaresizce istediğini görebiliyordum — yakamdan tutup yüzüme bağırarak bana ne halt ettiğimi sormak istiyorlardı.

"Ne düşünüyordum ki?

Hayatımdan daha çok sevdiğim kızım tekrar benim olabilirdi. Voss isteseydi kardeşlerimi ve arkadaşlarımı öldürebilirdi, ama bunun yerine müzakere yoluna gitmişti. Ama doğrusu, en çok annemin günlüğünü düşünüyordum. Babamın onu terk ederken söylediği sözleri. Wulfric'in onu tanıdığı günlerde ölümün geceleri gelmemiş olması gerçeğini.

"Peki, o karartılmış peçeden neyi kastetmişti? *'"Ne peçeymiş o*?'"

“Bu soru kafamın içinde yankılandı ve ben bunun yüksek sesle mi söylendiğini yoksa sadece zihnimde mi yankılandığını bilemedim. Ama içgüdüsel olarak kendimi olabildiğince kapatarak duvarlarımı ördüm.

ve elimden geldiğince kendimi kapattım.

“Bu piçi en son istediğim yer kafamın içindeydi. “Şimdi kapının önünde duruyordu, karanlık ve acımasız bir soğukla çevrili, gölgesi odadaki herkesin kalbine düşüyordu. Bir genç, fey ve kansız, sonsuzluğun öpücüğü ve bin yıllık günahla beyazlatılmış. Charlotte tekerleği imzaladı, dudaklarında fısıldayan bir dua. Aaron Baptiste'ye yaklaştı, kara parmak yarı yarıya yükseldi, nabzı hızlandı. Lachlan sadece kanlı ellerini yumruk yapıp somurtuyordu. Soğuktan korunmak için paltosunu tekrar giymişti, ama göğsü ve elleri hala çıplaktı, kalkanım nadiren gördüğüm b i r parlaklıkla yanıyordu. Bu büyük düşmandı. Her gümüş azizin nefret etmek için yetiştirildiği, korkunç Tolyev'i bile aşan yaratık. fetihlerinin acımasızlığı.

"Sonsuz Kral.

"Bir şeyler ikram edebilir miyim?

Voss odaya bakındı, kaşları hafifçe kalktı. Arkadaşlarım ses çıkarmadı, hava soğukluk ve korkuyla gerginleşmişti, kan kokusu ağrıyan karnıma pençelerini geçiriyordu. Savaşın kalıntıları dilimde kalınlaşmış halde yutkundum.

"Bir içki iyi olur."

“Botlarımı masasına koydum ve o piçin gözlerine baktım.

"Çocuklarınızın küllerini yıkamak için tatlı bir şey. Laure. Danton. Alba. Aléne." Parmaklarımla isimleri tek tek saydım. "Prensleri öldürmek susatan bir iştir."

“Charlotte bana dehşetle baktı, Baptiste'in yüzü kanı çekmişti, Aaron bile bana uyarıcı bir bakış attı. Ama o gece yarısı gözlerindeki öfke parıltısına rağmen, Fabién'in dudakları en nazik gülümsemeyle kıvrıldı. Bizi salona kadar eşlik eden kız, ocakta ateş yakmıştı, alevler tozlu odunlara zayıf bir şekilde yalıyordu. Ama Voss'un bir bakışıyla, köle odadan sıvışarak arkasındaki büyük kapıları kapattı. Ardından gelen sessizlikte, Fabién yavaşça uyanmakta olan ateşe doğru yürüdü. Vampir, canlanmış bir heykel gibi hareket ediyordu, hiçbir hareketi düşünülmemiş, hiçbir jest boşa gitmemişti. Sonsuza kadar etten kemikten.

“Ateşe büyülenmiş gibi bakıyordu. Gözlerinin siyah kürelerinde ışık parıltıları titriyordu, mermer gibi teni yükselen alevlerin etkisiyle kızarıyordu

Karanlık sanki ondan uzaklaşıyor, onun varlığının dehşeti tüylerimi diken diken ediyordu.

"Neden cehennemin alevlerle dolu olduğunu düşünüyorsunuz?

“Kimse cevap vermedi, kanlı masanın üzerinde bakışlar paylaşıldı.

"Ateş hayat verir. Sıcaklık getirir. Evin ocağıdır. Öyleyse neden ölümlü insanlar kötülerin sonsuza kadar ateşte yanacağını düşünürler? Neden... hiçlik değil? Sonsuza kadar süren bir duygu, işkence gibi olsa bile, sonsuza kadar süren can sıkıntısından kesinlikle daha iyidir, değil mi?

"Felsefeye hiç havamda değilim, piç kurusu. Söyle ne söyleyeceksen de bitir."

"Oh, Gabriel. Sakın değişme, sana yalvarırım."

Fabién gözlerime baktı, o korkunç gece evime girdiğinde gördüğüm aynı gülümseme dudaklarında bir kez daha belirdi. Gördüğüm şey küçümseme değildi. Alay da değildi. Tanrım, bu... sevgiydi. Bundan *zevk alıyordu*, fark ettim. Çocuklarını öldürmüş olmam, dışarıda binlerce kişinin kanının dökülmüş olması, onun sonsuza dek yok olmasını bir an için engellemiş olmamın hiçbir önemi yoktu. Ve o anda Fabién Voss'un gerçeği kafamda netleşti. Bin ton ağırlığında bir gerçek. Onun ne olduğunu anladım. Bana kendisi söylemişti.

"*Yüzyıllardır bana layık bir düşman aradım. Bana korku yoluyla hayatı yeniden tadabileceğim bir an yaşatabilecek bir adam.*

Fabién Voss *sık*ılmıştı.

“Bu, bin yıl yaşamış bir yaratıktı. Her duygu keşfedilmişti. Her heves yerine getirilmişti. Savaşın, acının, ıstırabın, hepsinin sonunda onun için basit bir eğlence olduğunu anladım. Her yeri görmüş, her şeyi yapmış biri için, yeni bir duygu hissetmek - bir çocuğun öldürülmesi, yenilgiye yakın olmanın heyecanı, ölüm tehdidi - yaşayabileceği en yakın şeydi. Bu yüzden, düşünmesi ne kadar korkunç olsa *da*, beni hem korkutan hem de nefret eden bu canavar hala benden gerçekten hoşlanıyordu.

"Terör.

"Nefret.

"Öfke.

"Ona *his*settirdim.

"Beni gerçekten tanıyorsun, eski dostum."

"Ben senin arkadaşın değilim," diye tısladım. "Ben senin *sonunum*. Şimdi dişlerinin arasına sıkışmış olan saçmalıkları tükür de kızımı alıp gideyim."

"Kızımız."

"Orospu

çocuğu..."

Kapılar açıldığında koltuğumdan yarı kalkmıştım ve Kestrel ile Ettiene içeri girdi. Prensler hâlâ zırhlarını giyiyorlardı, sayısız kurbanın kanıyla yapış yapış olan koyu metal zırhlar. Aaron ve Lachie, kendilerini yenen canavarı görünce öfkelendiler, ama Kestrel sadece bana bakıyordu. Ettiene'nin vücudunda hala benim el izlerim yanık izleri olarak duruyordu, ani bir şiddet tehdidi havada asılı duruyordu. Ama şöminenin yanında duran Fabién, sadece en büyük oğluna bir bakış attı ve konuşmadan konuştu. Ve ardından gelen soğuk ve gergin sessizlikte, Voss üniformalı bir grup hizmetçi odaya girdi.

"Hepsi de yakışıklı messieurs ve demoiselles, mahzenden ve kilerden getirdikleri yemeklerle dolu tepsiler taşıyorlardı: tozlu kırmızı şarap şişeleri, patates köftesi yığınları ve tavşan yahnisi gibi kokan buharlı bir tencere. Masayı, altın tabaklar ve kristal kadehler ile arkadaşlar arasında bir ziyafet için kurulmuş gibi hazırladılar. Günün zorluklarına ve uzun süredir boş olan midelerimizin gurultusuna rağmen, arkadaşlarımdan hiçbiri yemeğe elini uzatmadı. Ama ben, çenemi sıkarak koltuğuma gömüldüm, muhteşem pahalı bir şişe Vin de Montfort'u kaptım, masanın kenarında kapağını açtım ve kendime bir kadeh doldurdum.

Lachlan yan gözle bana bir başka kadeh uzattı ve ben onu ağzına kadar doldurdum. Dışarıda bir fırtına kopuyordu, etrafımızdaki taşlara hafif gök gürültüsü yankılanıyor, uzaktaki şimşekler gökyüzünü yalıyordu. Bakire ve Karga hala babalarına bakıyorlardı, gölgeler sallanıyor, alevler dans ediyor ve dişlerimin arasından beyaz nefesler çıkıyordu. Ama çocukları düşmanlıkla doluyken, Ebedi Kral tamamen sakin görünüyordu.

“Hizmetçiler işlerini bitirdikten sonra, onlar ve Prensler tek kelime etmeden ayrıldılar.

"Yiyin. İç." Voss salonu süzdü, korkuyu şarap gibi yuttu. "*Sana tuzak kurmuyorum, senin için ağıt yakmıyorum. Barış içinde geldin, barış içinde gidebilirsin*."

"Hadi siktir git, gerzek."

Bu, Lachlan'dan gelen, tükürülerek söylenmemiş bir sözdü. Odadaki herkes arasında, Lachie eski soylu ailelerin yanında en çok zaman geçiren kişiydi. Babası, Fabién gibi Beşli'den biriydi, hatırlayın. Aaron bile Ebedi Kral'ın yanında biraz çekingen görünürken, benim eski çırağım korkusuz görünüyordu, koruyucu gücü ocak ateşinden daha parlak yanıyordu.

"Á Craeg," diye düşündü Voss, onu süzerken. *"İlginç, seçtiğin lakap. Lütfen, neden kendini korkunç baban Dyvok'un adıyla değil de, onun tecavüz ettiği kölenin adıyla adlandırdın?*

"Eğer bir tepki almak istiyorsan, sülük, senden daha güzel sürtükleri denedin ve başarısız oldun." Aaron, Lachlan Voss'u baştan aşağı süzerken gülümsedi. "Ve ben senin lanet eğlencen için dans etmeye gelmedim. Kardeşim için buradayım. O yüzden saçmalıklarını bırak da yolumuza devam edelim."

"'*Kardeşin için mi*?' "'Doğru."

"Sana doğruyu söylüyorum evlat, bu gece, horoz öten önce, sen ve sevgilin sevgili kardeşini terk edeceksiniz."

"Asla."

"Asla çok uzun sürmez, Lachlan Dyvok."

“İkili iradelerini birleştirdi, hava çatırdadı, Lachie'nin koruması Fabién'in gözlerinin kavisinde parlıyordu. Voss çok yaşlıydı. Güçlüydü. Ancak yaşı ve gücü ne olursa olsun, Fabién hala tüm kith'ler gibi aynı yasalara ve zayıflıklara bağlıydı ve sonunda, yavaşça alevlere doğru dönen oydu. Charlotte, bu kadar derin gölgede bile Tanrı'nın ışığının hakim olduğunu görmekten büyük mutluluk duydu. Ama içten içe, Fabién'in dönmeye zorlandığını mı, yoksa Lachlan'a ne kadar korkusuz olduğunu kanıtlamak için sırtını mı döndüğünü merak ettim.

"Haklısın, evlat," dedi*. "Buraya bu amaçla geldik. Sana bir gerçek sözü verdim. Esani adını verdiğimiz vebanın gerçeği*."

Soğuk havada nabzım hızlandı. Onun söylediklerine güvenemeyeceğimi biliyordum, ama bir parçam hala onun söyleyeceklerini duymak için yanıp tutuşuyordu. Babam İnançsızlardan biriydi; bir bakıma onların hikâyesi benim de hikâyemdi. Kız kardeşimin de. Ama daha da önemlisi, korumaya yemin ettiğim kızın hikâyesiydi. Sevgili, cesur Dior'um.

"Baban hiç bundan bahsetti mi, Lachlan Dyvok?" Voss, kucağında bebek olan Ana Bakire'nin portresine baktı. "*Büyük suçumuzun işlendiği yere döndüğümüz gece? Kurtarıcının öldürüldüğü yerde, kız kardeşimize ve onun katil soyuna karşı verdiğimiz savaşta? Korkunç Tolyev, Charbourg'un düşüşünden hiç bahsetti mi?"*

"Bana bahsetmedi."

"Illia ve yardımcılarını bu dünyadan silmeye çalışmamızın nedenini de söylemedi mi?

"Hayır." Lachlan bir yudum şarap içti ve parlayan parmak eklemlerini dudaklarına sürttü. "Ama bu hikayeyi tahmin etmek zor olmasa gerek. Esani, Kızıl Haçlı Seferi'nde sizin türünüzden yüzlerce kişiyi öldürdü. O zamanlar, onların inancı yüzünden yaratıcısını, sevgilisini, çocuğunu kaybetmemiş bir sülük bile yoktu herhalde." Eski çırağım bana baktı, yeşil gözleri parlıyordu. "İntikam, tehlikeli ve güçlü bir uyuşturucu gibidir."

"*Onlar* inanç *sahibi değillerdi*."

"Sözler havada asılı kaldı, hor görmeyle doluydular. Voss'un alevlere bakarken dişlerinin parladığını gördüm, yumuşak ve zehirli bir şekilde tıslıyordu.

"*Bu bir inanç değil, delilik. Onların işledikleri cinayetlerin sayısı sayılamazdı, evet, kendi türlerinin kanına olan şehvetleri ölçülemezdi. Ama onları yok etmek için bir araya gelmemizin sebebi sadece intikam değildi. Esani'nin deliliğini, o bizi yok etmeden önce sona erdirmek için Charbourg'un surlarına yürüdük. Hepimiz*."

"Soluk bir el kalktı, toplananları, kaleyi, ötesindeki imparatorluğu süpürdü.

"*Bütün bunlar*."

Aaron o anda gözlerini kaldırdı. Kardeşim o ana kadar sessiz kalmıştı, ama onun sessizliğinin yaralarının acısından daha fazlası olduğunu biliyordum. Sanırım Aaron burada küçük kalmak istiyordu. Fark edilmeden. Sanki canavarların yanında olmak, bize *onun* da bir canavar olduğunu hatırlatacağından korkuyordu. Yanlış bir adım atarsa, çok kolay bir şekilde onlar gibi olabileceğinden korkuyordu.

"*Bütün bunlar* ne demek?" diye sordu.

"Ne demek istediğimi anladın mı, Aaron Dyvok?

"Benim adım de Coste."

“Sonsuz Kral gülümsedi. Ve o kara bakışlar kardeşimin üzerine düştüğünde, onun titrediğini gördüm. Aaron'un zihninin koridorlarında konuşup konuşmadıklarını merak ettim.

“Voss orada ne görmüş olabilir? “Ne

vaat etmiş olabilir?

"Ve böylece meselenin özüne geldik." Voss bir kez daha bana döndü. "*Gerçek. Beni ne kadar hor görsen de, eski dostum, bu gece benim bayrağıma bağlılık yemini edeceksin. Çünkü bebeklerin ve ulusların kanıyla ıslanmış olsam da, benim kötülüğüm Augustin'in duvarlarının arkasında gizlenen kötülüğün yanında* hiçbir şey*. Şu anda bile sevgili Dior'unu bu kararmış perdeyi kaldırıp ötesinde bekleyen her şeye ulaşmaya zorlayan bir kötülük*."

"Bahsettikleri perde," dedim. "Günlerin sonu değil."

"O büyük iş, bu kadar zayıf ve az sayıda insan tarafından yapılabilir mi? " Voss alaycı bir şekilde sordu. "*Hiç sanmıyorum*."

"O zaman nedir? Kararmış perde? Günlerin ölümü değilse,

nedir?" *"Hayat*."

Voss eline baktı, sesi neredeyse sınırsız bir kederle doluydu.

"Bu sefil, yalnız, umutsuz sonsuz hayat."

"Yeter artık saçmalık. Esani ne istiyor, Voss?"

"Dünya, eski dostum. Bu dünyayı *yok etmek istiyorlar*."

"'Ben anlamıyorum...'

"Herkes diz çökecek. Sözler değil, eylemler. Bıçaklardan daha keskin. Kurt endişelenmez. Bunlar asil soyumuzun sözleridir ve her birinde, her Priori'nin soyu için duyduğu arzu vardır. Onların tümünün kalbi budur. Öyleyse Esani'nin sözleri ne olabilir? Illia, soyunu tamamen tanımlayacak hangi inancı seçti?

"Yargı Geliyor," diye mırıldandı Baptiste.

“‘Yargı Günü geliyor." Voss başını salladı. "*Onların aradığı şey bu, İsmail'in oğlu Baptiste. Vahiylerde vaat edilen Yargı Günü, yukarıdaki Tanrı'nın aşağıdaki yeryüzüne ulaşıp tüm insanları coşkuyla tahtının önüne getirip tartacağı gün. Ve yeryüzü ile göklerin hükümdarlığı birleşirse, o gün gelecek. Illia*

Esan'ın çocuklarıyla kaderini birleştirdiğinden ve Kurtarıcı'nın soyunu imparatorluğun tahtına çıkarmak için savaştığından beri, o görkemli, kıyamet gibi günü doğurmak için uğraşıyorlar. Herkesin *yargılanacağı gün*."

"Bir boşluk," diye fısıldadım.

" baktım etrafıma odaya odaya kalbim çarpıyordu içimde göğsümde göğsümde gerçekleşince.

"Esani inancı. Illia'nın haçlı seferi, komünyon, hepsi."

Dehşet içinde Voss'a baktım.

"Bu sadece lanet bir *boşluk*."

Charlotte gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı. "Ne..."

"Bir vampir öldüğünde, ruhları cehenneme atılır. Cennetteki yargılama yok, iyilik ve günahların tartılması yok. Ölümden sonra lanetlileri sadece lanet bekliyor." Lachie'nin gözlerine baktım, kalbim hızla atıyordu. "Ama bir vampir Yargı Günü'ne kadar hayatta kalabilirse..."

"Diğer bedenlerle birlikte yukarı alınırlar," diye fısıldadı Lachlan. "Aynen öyle. Ölümden sonra her soğukkanlıyı bekleyen cehennem ateşinden kaçabilir ve doğrudan Cennet Kralı'nın huzurunda layık olduklarını savunabilirler. Ve eğer kutsal yazılara göre yaşamışlarsa, yargılanmadan önce tövbe ederek günahlarından arınmışlarsa..."

"'Kurtuluşa erişebilirlerdi," diye fısıldadı Aaron.

Baptiste, gözyaşlarıyla dolu gözleriyle kocasının gözlerine baktı.

"Kurtuluş."

"Ama bu dünyanın bedeli karşılığında." Charlotte odaya bakındı, yüzü kanı çekmişti. "Her erkek. Her kadın. Her çocuk. Her şeyin sonu olurdu."

"*Her şeyin*."

Voss her bir bakışla karşılaşarak, her bir ruhun içine baktı.

"*Bana kötülüğün vücut bulmuş hali deyin. Masumların kanıyla ıslanmış. Yüz bin yetimin babası, milyonlarca dul kadının sevgilisi, evet, hepsi doğru.* Hepsi *doğru. Yine de, Sonsuzluk Kralı bile bu soğuk dünyanın yüzündeki her canlıyı öldürmek istemez*."

"Ateşten korkuyorsun."

“Onun yanında durduğu ocağa baktım, açgözlü alevler havayı yalıyordu.

"Ruhunu cehennemin tiranına sattın. Sen ve Kurtarıcı'yı öldüren herkes. Sonun geldiğinde, Kıyamet Günü olsun ya da olmasın, yanacaksın. Hayatın ne kadar yalnız ve umutsuz hale gelirse gelsin..."

“‘Bu, diğer seçeneğe tercih edilir.”

Fabién'in gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı.

"Dediğim gibi, eski dostum. Beni iyi tanıyorsun."

"Senin yalanlardan ibaret olduğunu biliyorum. Dior'u Maryn'in pençesinden kurtarıp kendi pençene almak istiyorsun, bunu görmediğimi sanma. Onun hayatta olduğunu öğrendiğinden beri uyanık olduğun her anı o kızı ele geçirmeye çalışarak geçirdin. Neden?"

"O benim."

"Bu ne demek oluyor? O kimseye ait değil, sadece kendine ait."

"*Sen tatlı Patience'ı kollarında tutarken sana söylediğim gibi: Aile sevgisinden daha büyük bir hediye yoktur, Gabriel*. *Ve Dior Lachance benim ailem.* Gerçek *ailem. Bu uzun ve soğuk yıllarda kaybettiğimi sandığım. Ölümlü annemin soyunun son kalıntısı*."

“Çıtırdayan şöminenin üzerindeki portreye baktı.

“‘Sevgili annem.’

"Kaşlarımı çatarak, ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Kardeşin." Baptiste, dehşetle yüzünü buruşturarak, Maid'in kollarındaki bebeğe baktı. "Tanrım... O senin kardeşindi."

“Yarısı. *Ölümlü babamın soyluluğu onunki kadar büyük değildi. Benim ölümlü geleceğim de öyle. Tanrı'nın oğlu değildi, zavallı Fabién. Kurtarıcı değildi, güçlü bir lider değildi. Yine de benim büyük ve asil kardeşim acı içinde öldü. Onu benim yaptığım çarkta parçaladılar. Ve Fabién hala dayanıyor*.”

Voss resme gülümsedi, gözlerinde artık ışık kalmamıştı. *"Şimdi kim daha güçlü?*

Oda o kadar sessizdi ki, dışarıdaki kölelerin kalp atışlarını duyabiliyordum. Karnım buz, şarap ve safra ile dolu bir çukur gibiydi, gözlerim Lachie'nin, Aaron'ın gözleriyle buluştu, hepimiz şaşkındık. Her birimiz bu olayın vahşeti ve büyüklüğü karşısında donakalmıştık. *Bin* yıllık bir hikaye ve biz, bu fırtınanın ortasında kalmıştık. Ama o çınlayan sessizlikte, Charlotte en önemli soruyu sordu.

"Sana nasıl inanabiliriz?"

Voss döndü ve kuzenimi bakışlarıyla boğdu. Charlotte o kara bakışla karşılaştı ve titreyerek boğazındaki tekerleği sıkıca kavrasa da inancı sarsılmadı.

"Senin dinsiz ağzından çıkan tek bir kelimeye bile nasıl inanabiliriz?"

"Eğer isteseydim, her birinizi öldürebilirdim. Üç gece sonra, benim ordum, sizlerle ya da sizler olmadan, Augustin'e doğru sonsuz yürüyüşüne başlayacak. Hırsım konusunda hiçbir yalan söylemedim. Herkes *diz çökecek. Yalan söylemek için ne nedenim var ki, Charlotte de León?*

"Çünkü bizden bir şey *istiyorsun*." Fabién

başını eğdi.

"*Sizin sayınız benim sayıma eklenirse memnun olurum, itiraf ediyorum. Augustin'in surları güçlüdür. Ve eskidir. Ama dünyanın sonunu önlemek, bu odadaki herkesin ilgilendiği bir hedef olduğunu düşünüyorum, Lionne Cendrée. Siz ve yeni sevgiliniz, diğerlerinden daha fazla*."

“Charlotte gözlerini kırptı. ‘Ne...’

“‘Işığın sönüyor. Hayatın en ufak bir umudu, ama kanının kokusu şimdiden gelecek en parlak sevincin izlerini taşıyor.’ Voss, Lachlan'a baktı. *‘Tebrikler, okçu. Atış poligonuna ilk gelişinde, okun tam isabet etti*.’

“Charlotte solgunlaşmış, bir eli karnına gitmişti. ‘Hayır.’

“Lachlan bacağına dokunarak fısıldadı. ‘Charli…’

"*Hayır, ben...*"

“Çenem sıkı sıkıya kapandı. Yumruklarım daha da sıkılaştı. Voss'un söylediği her kelime bir aldatmaca olabilirdi. Bu piç kurusu gelinimi öldürmüştü. Bebeğimi öldürmüştü. Ama şüphelerin, nefretin, yukarıda beni bekleyen ve ona ninni söylememi bekleyen küçük kızın düşüncesinin ötesinde, başka bir düşünce tüm diğerlerini gölgede bıraktı. Aaron'un gözlerinde, aramızdaki soğuklukta asılı duran o düşünceyi görebiliyordum. Çıtırdayan alevlerin arasında fısıldanan o düşünceyi.

"*Ya doğruyu söylüyorsa?*

“Voss, bugüne kadar Faithless hakkındaki şüphelerimi bilemezdi – o düşünceleri karıştırdığını hissederdim. Ama bu parçalar çok iyi uyuyordu. Dún Maergenn'de bulduğumuz kehanet, günlerin sonunu getirecek bir anahtar değildi, bunu zaten biliyordum. Ve Dior aptal biri olmasa da, etrafı yalancılarla çevriliydi. Kız kardeşim. Phoebe. Maryn'in kulağına ne tür zehirler fısıldadığını ancak Tanrı bilir.

Onu terk ettiğim için kendimi yine aptal olarak lanetledim. Ona inanmadığım için. Cildimdeki gümüşe bakarken, Voss kadar

"Onu yüzüstü bırakmıştım.

Onu *terk* etmiştim.

"Bunu asla yapmayacağıma söz vermiştim.

"Bütün bunları konuşmamız gerek," dedim. "Yalnız başımıza."

"Bugünü al. Yarın da. Burada sana hiçbir zarar gelmeyecek. Üç gece sonra, Augustin'e doğru yola çıkacağız. Benim bayrağımın altında yürümek istemiyorsan, sen ve ordun León'a geri kaçabilirsiniz. Eğer Maidsfeast'te Faithless ve onların yardakçılarının bu dünyayı yok etmelerini engelleyemezsem, bir sonraki görüşmemiz o kadar samimi olmayacak. Ancak korkakların kanatlarında olsa bile, kaçışını engellemeyeceğim." Voss bana dönerek gülümsedi. *"Ama danışmanlığın ciddi bir şekilde başlamadan önce... Tanıdığımız tatlı bir genç hanıma söz verdin, değil mi?"*

“Sinirlendim, çenemi sıkıca kapattım. Voss sadece daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. *“Bir başkasını hayal kırıklığına uğratmasan iyi olur*.”

"Şarabımı uzun bir yudumla içtim, ayağa kalktım ve arkadaşlarıma baktım.

"Hızlıca döneceğim. Ben dönene kadar sabredin."

"Işıkta güvenle yürü, kardeşim," diye uyardı Lachlan.

"Sen de. Ve... tebrikler, Lachie. Senin adına mutluyum. İkinizin adına."

Charlotte, elini karnına koymuş halde benimle göz göze geldi. Baptiste'e göz kırptım, Aaron'a uyarıcı bir bakış attım, o da anlayışla başını salladı. Onun hareket ettiğini hissetmemiştim bile, ama Forever King şimdi kapının önünde duruyordu ve kapı da ardına kadar açıktı. Voss'un üniformasını giyen genç köle kız dışarıda bekliyordu, Voss konuşurken başını eğmişti.

"*Antoinette seni prensesimizin kollarına götürecek*."

Gülümsemesinin kenarında parlayan dişleri gördüm.

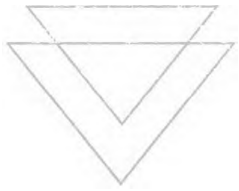
"*Papa Fabién'den ona bir öpücük ver*."

“Tanrım, o anda ona saldırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Neredeyse kalbini parçalayacak şekilde ceketini kestiğim yeri ve boğazındaki el izimi görebiliyordum. Onun kabul etmek istediğinden çok daha fazla onu öldürmeye yaklaşmıştım ve o gülümsemenin arkasında korku gördüğümü sandım. Ama Fabién dönüp koridorda buz gibi sakin bir şekilde uzaklaşırken beni gölgede bıraktı.

Vampirler o karanlıkta kalakaldılar, kırmızı gözlerle izliyorlardı. Üstümde hafif bir gök gürültüsü yankılandı, altımdaki taşlar titredi. Ama bana onu takip etmem için fısıldayarak, köle geniş merdivenlerden yukarıdaki katlara tırmanmaya başladı.

"Ve iç çekerek, kızıma iyi geceler öpücüğü vermeye gittim."

III SABIR

“KIZIM.

“Tatlı Ana, bu düşünce beni sersemletti, başım döndü, midem bulandı, soğuk taş merdivenleri tırmanırken. Takip ettiğim kız, bir köle kadar hızlı hareket ediyordu, ama benim bacaklarım beni ayakta tutmakta zorlanıyordu. Vücudum artık sınırlarının çökmekte olan eşiğindeydi. Savaşın yorgunluğunun, damarlarımda hissettiğim susuzluğun, Voss'un bana az önce anlattıklarının ağırlığının ötesinde, bir kelime beni mengene gibi sıkıştırdı.

“Sabır.

"Ona ne söyleyecektim? Onun için ne *olacaktım*? Yüce Tanrı beni yeterince işkence etmemiş miydi? Onun sonsuza dek gittiğini, bir parçamın da onunla birlikte gittiğini düşünmüştüm, ama yukarı çıktıkça, onun hala hayatta olduğunu öğrenmenin heyecanı azalıyordu ve bana onun hiç *yaşamadığı* korkunç gerçeği kalmıştı. Yukarıdaki odada beni ne bekliyor olursa olsun, Patience ölmüştü.

“Bebeğim ölmüştü.

“‘Chevalier.’

“Fısıltı gölgelerin içinden geldi. Demir kapılar ve soğuk apliklerde sönmüş meşalelerle çevrili ikinci kata ulaşmıştık. Onu görmemiş olmam, o güzel kan kırmızısı elbisesiyle karanlıktan adım atarken, ne kadar derin sorunlu düşüncelere dalmış olduğumun kanıtıydı.

Aynı vampir, aşağıda Voss'un sarayında gizlenirken görmüştüm.

Korsesi vücudunu mükemmel bir kum saati şekline sokmuştu, kıvrımları kumaşın sınırlarını zorluyordu, cildi taze krema gibi soluk ve pürüzsüzdü. Uzun sarı saçları alnında bir taç gibi şekillendirilmişti, bazılarının köpek tüyü diye adlandırabileceği küçük bir tüy yumağı göğüs dekoltesine yapışmıştı. Gözleriyle beni sabit tuttu, kiraz kırmızısı bir gülümsemeyle.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim."

“Kalbim çarparken bu esmer güzelliği baştan aşağı süzdüm. ‘Kimsin sen?’

"Nicolette Chastain." Derin bir reverans yaptı, belli ki bana korsesinin altındaki manzarayı göstermeyi amaçlıyordu. "Blood Chastain'in Margot Chastain'in elçisi, adının ilk ve sonuncusu, Çobanların Priori ve Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi."

"Sizin için ne yapabilirim, Büyükelçi?"

Vampir beni eşlik eden kıza öfkeyle baktı ve köle selam vererek duyulmayacak kadar uzaklaştı. Nicolette küçük köpeğini yere indirirken gözleri tekrar bana döndü, demirci ocağı gibi parıldıyordu.

"Birbirimiz için yapabileceğimiz daha fazla şey var, Chevalier. *Çok* meşgul bir adam olduğunuzu biliyorum, ama diğer işleriniz bittiğinde sizinle konuşmak istiyorum. Yalnız başıma."

"Elbette."

“Yaklaşarak soğuk elini koluma koydu. *‘Elbette*.’ “‘Sanırım önce banyo yapacağım, mademoiselle.’

Gözleri kanlı alnımdan kanlı botlarıma dolaştı, derimdeki kan kokusunu içine çekerek. "Oh, lütfen benim için zahmet etmeyin."

“Onun korsesine işlenmiş kurtları ve ayları gözden geçirdim, bakışlarım vadinin ötesine kaydı. ‘Margot’un yavrularından biri Voss’ların arasında ne arıyor?’

"Büyükannem bir konklav çağırıyor. Lord Fabién'i katılmaya ikna etmek için buradayım." Yakınlaşarak, sesini alçaltırken nefesi boğazımı gıdıkladı. "Aramızda kalsın, onun orada olmasını istediğinden emin değilim, ama sormamak kabalık olur."

"Büyükannem mi? " diye alay ettim. "Ona böyle mi diyorsun? Margot Chastain, bu imparatorluğun tarihindeki tüm salgınlar, seller ve kıtlıklardan daha fazla katliamdan sorumlu, krallığın en yaşlı vampirlerinden biri. Ben..."

"*Merci!"*

Jean-François'nın haykırışı duvarlarda yankılanırken, Son Gümüş Aziz başını kaldırdı.

"*Véris,* Chevalier! Ben de *tam* olarak bunu söylüyordum! *Büyükannem* demek*,* gerçekten, sanki Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi sanki..."

Tarihçi tereddüt etti ve kardeşler arasında bakışlarını gezdirdi. Gabriel sadece bakakaldı, kanı derisinde donmuştu. Celene bir kez gözlerini kırptı, kaşları çatıldı. Sakinleşen Jean-François kravatını düzeltti, boğazını temizledi.

"Özür dilerim. Devam edin."

Gabriel bir kaşını kaldırdı ve tarihçiye uzun bir süre baktıktan sonra devam etti.

"Nicolette benim tiradıma sadece gülümsedi. Gözlerimin içine bakarak, tüm vücudu benimkine değecek kadar yakın durdu ve eli kolumdan yukarı kaydı.

"Sarayda bir söylenti duydum," dedi. "Adın, kutsal kanla ilgili bir şeyin yanında geçiyor. İmparatoriçem kesinlikle..."

"Bundan eminim."

Bu küçük oyundan bıktığım için kolumu çekip kurtuldum.

"Zamanlaman daha kötü olamazdı, vampir. Ama zamanlaman kusursuz olsa bile, Margot Chastain yine de benim sikimin ucunu yalayabilir. *Sen* de siktirip gidebilirsin."

"Duvarların boyasını bile büyüleyerek silip süpüremez misin? Fırsatın olsa başka neyi büyüleyebilirsin acaba?"

"Tutmam gereken bir sözüm var, sülük. Senden çok daha hoş bir arkadaşla. Bana bir daha elini sürersen, boynunu koparırım. Şimdi yolumdan çekil."

“Gülümsemesi hiç bozulmadan, Nicolette elini bıraktı ve gölgelerin arasına kayboldu. Ona son bir kez öfkeyle baktıktan sonra, koridorun sonunda bekleyen köleye katıldım. Üçüncü kata ulaştığımızda kalbim savaş davulu gibi çarpıyordu. Köle kılıçlarının arasından geçerek, demir bantlarla kaplı ağır bir kapıya kadar eşlik edildik. Metal üzerine eski pençelerle *P* harfi oyulmuştu.

“Kızımın odası.

Koridorun sonunda bir vampir duruyordu; savaşın sonunda solgun kollarını bebeğime dolayan vampir. Patience'e elini sürmeseydi bile, onu her yerde tanırdım; Fabién kapımı çaldığında kardeşleriyle birlikte kapımın önünde duruşu, zihnime sonsuza dek kazınmıştı. Mermer gibi teni, kırmızı pençeleri ve kızıl elbisesi, çikolata rengi buklelerin öptüğü çıplak omuzları ve gri tilki kürkünden bir şalı vardı. Bana sessizce baktı, gözleri ve ruhu, piç babası kadar karanlıktı. Sonsuzluğun Beşinci Prensi.

"Morgane."

"Chevalier." Başını salladı. "*Bugün iyi savaştın*."

"Bugün neredeyse babanı öldürüyordu,

vampir."

"Babam üç yüz yıl önce öldü. Kocamla birlikte öldürüldü. Annem. Kız kardeşlerim. Kızlarım. Beni sonsuza kadar lanetleyen kişi tarafından."

Gülümsedi ve gözlerinde yüzyıllardır süren zehirli bir nefret gördüm.

"Dediğim gibi. İyi savaştın."

Morgane o kara bakışlarını indirdi ve kapıya doğru baktı.

"*Kızın seninle birlikte. Senin değerli çiçeğin açtı. Son birkaç gecedir ona iyi bakıldı, yemin ederim. Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğimi bil*.

“Bir elim hala kanlı kılıcımı tutarken ona baktım.

"Teşekkürler, madam. İyiliğinizin karşılığı olarak, sizi çabucak öldüreceğime yemin ederim."

Morgane'nin gözleri kısıldı.

“Ve kızımın kapısını açarak içeri girdim.

Öğlen vakti gelmişti, fırtına ışığı pencerelere baskı yapıyordu, gök gürültüsü duvarları sallıyordu. Ama perdeler çekilmişti, oda neredeyse zifiri karanlıktı. Soluk kanlı gözlerin bile alışması için bir nefes aldı, ama saray gibi bir yatak odasının ana hatlarını seçmeye başladım. Uzun bir gardırop. Büyük bir dört direkli yatak. Duvarın yanında bir masa gördüm, cilalı meşe üzerine parşömenler dağılmıştı. Kızım çizim yapmayı *severdi,* tıpkı tatlı annesi gibi bir sanatçıydı ve bunların onun elinden çıkan eskizler olduğunu gördüm. Çocukçaydılar ama gelecek vaat ediyorlardı, onları incelerken gözlerim yaşardı.

"Karda çömelmiş bir tavşan.

"Zayıf gün batımına karşı dimdik duran
bir ağaç. "Kanlı taşın üzerinde uzanmış
ölü bir çocuk.

Onun çizimlerini daha derinlemesine incelerken kalbim dondu, boğazıma kadar çıktı. Yaralı askerler. Kömürleşmiş iskeletler. Burada anlatmayacağım korkunç şeyler. Bu insanlık dışı manzara beni sersemletti, o kadar kötü hissettim ki düşmemek için masaya yaslanmak zorunda kaldım. Ağırlığımla ahşaplar gıcırdarken, karanlıkta onun sesini duydum.

"Baba?"

“Arkamda kıpırdadı, yatakta oturur pozisyona geldi. Ona döndüm, göğsüm hızla inip kalkıyordu, korku, panik ve korkunç bir suçluluk duygusu beni sarmıştı. Ama ona baktığımda, geniş demir grisi gözleri, uzun gece yarısı rengi saçları ve geçmişteki karlar kadar beyaz teniyle, o çizimleri yapan canavarı görmedim. Sonsuzluk Prensi'ni görmedim.

“Melekimi
gördüm.
“Güzelliğimi.
“Benim…

"Sabır."

"Gelmişsin," diye fısıldadı.

"Evet, geldim."

"Bana uzandı. 'Benim için şarkı söyler misin, baba?

“Dünyadaki tüm sevgi onun gözlerinde parlıyordu. O, hayatımın en uzun yolunun sonuydu. Ve o zamanlar onun ne yapmış olduğu önemli değildi. Neye dönüştüğü önemli değildi. Önemli olan tek şey onun gülümsemesiydi.”

Son Gümüş Aziz başını salladı, sesi titriyordu.

“Astrid'imin *binlerce* gülümsemesi vardı. Kış rüzgarı gibi acımasız, sizi titremeye boğan bir gülümseme. Güvercin tüyü kadar hafif, yanaklarında beliren, sizi dinlediğini gösteren bir gülümseme. Sizi korkutabilecek bir gülümseme, sizi ağlatabilecek bir gülümseme ve sizi hayatta olan tek erkekmişsiniz gibi hissettiren bir gülümseme. Ama en sevdiğim, *en* çok sevdiğim, kızımın o gün bana verdiği gülümsemeydi. Güzel annesinden miras kalmış bir gülümseme. Fısıldayan ve beni de gülümseten bir gülümseme."

Gabriel başını eğdi ve parmaklarındaki isme baktı. "Ne fısıldıyordu?"

Celene konuşuyordu, gözleri kanlı gözyaşlarıyla ıslanarak suyun ötesine bakıyordu.

"Mutlu olduğunu," diye iç geçirdi Jean-François. "Ve onu görmek onu mutlu etmişti."

Sul Adair'in altındaki hücre şimdi ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü. Hatta akan nehir bile durmuş gibiydi. Birkaç dakika önce onu acımasızca dövmüş olan adamlar, şimdi Son Gümüş Aziz'e açıkça acıyarak bakıyorlardı ve birçoğu gözlerini ovuşturuyordu. Dario burnunu çekiyor, bakışları yere çevrilmişti ve "Tanrı aşkına" diye inleyerek Marki ona ipek bir mendil uzattı. Ama tarihçi o anda durakladı, kitabının sayfalarını izleyerek, sayfaya düşen kanlı gözyaşı damlasını parmağıyla sildi.

"Bundan bahsetmeyeceğim."

Gabriel boğazını temizledi ve boğazındaki yumruyu gidermek için homurdandı.

“O karanlıkta birbirimize söylediklerimiz. O kadar zaman sonra onu tekrar kollarımda hissettiğimde duyduğum şeyler. Margot tüm hikayemi anlatmamı isterse *umurumda değil*. Beni işkenceyle

Ölümüne işkence etse de umurumda değil." Gözyaşlarıyla ıslanan bakışlarını kaldırıp Jean-François'ya dikti. "Senin metresine *bunu* vermeyeceğim, vampir. O an sadece ve sadece bana ait."

Jean-François başını salladı ve kirpiklerini sildi.

"Onu uyutmak için şarkı söyledin mi?"

“… Öyle yapacağıma söz verdim.”

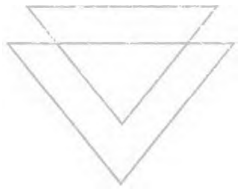
"Ne söyledin, Gabriel?"

Sessizlik derinleşti, karanlık o kadar büyüktü ki tarihçi bunu teninde hissedebiliyordu. Bakışları karşısındaki zavallı adama sabitlenmişti; başı eğik, yüzü kanla kaplıydı. Her şeye rağmen Jean-François hala Gabriel de León'a acıyordu. Onca yıl boyunca tarihçi, bu kadar çok acı çekmiş bir adamla karşılaşmadığını hatırlıyordu. Yine, azizin neden bunu sonlandırmadığını merak etti. Eğer Ebedi Kral'ın sözlerinde doğruluk varsa, sonsuz bir duygu, ne kadar acı verici olursa olsun, hiç yoktan iyidir.

Gabriel başını kaldırdı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Ve Son Gümüş Aziz şarkı söylemeye başladı. Tarihçi sözleri biliyordu, şimdi melodiye uyarak fısıldıyordu — Gabriel'in kızına, geceleri korkularla uyandığında söylediği çocuk şarkısı.

"*Uyu şimdi, sevgilim, uyu şimdi, canım,* "*Karanlık*
rüyalar şimdi kaybolacak, baban yanında.
"*Canavarlardan korkma, geceden korkma,* "*Baban*
şimdi burada ve her şey yoluna girecek.
"*Gözlerini kapat, canım, ve şunu bil ki bu doğru,*
"*Sabah gelecek ve baban seni seviyor*."

IV AFFEDİLMEZ

"Bu lanet olası *bir delilik*!"

Yemek odasına doğru ağır adımlarla yürürken, zehirli ve hafif bir tıslama duyuldu. Patience sonunda uykuya dalmıştı, yanaklarımda kurumuş gözyaşları ve onun gülümsemesinin hatırası, henüz kırık kalbimin koridorlarını ısıtıyordu. Neredeyse sarhoş gibi hissediyordum; başım dönüyor, zihnim bulanıklaşıyor, ayaklarım uyuşuyordu. Château San Maximille'in gölgeleri hâlâ beni çağırıyordu, ama öğlen çoktan gelmiş ve savaş bitmiş olduğundan, Voss'un sarayının çoğu günün geri kalanında dinlenmeye çekilmişti. Devasa köle kılıçları nöbet tutuyor, hizmetçiler buz gibi salonlarda koşturuyordu ve dışarıdaki şehirde yanan mezar ateşlerinin kokusunu alabiliyordum. Ama kale şimdi sessizdi, yemek salonundan gelen öfkeli fısıltıyı kapıya varmadan çok önce duyacak kadar sessizdi.

"Gabriel de León'u kardeşim gibi seviyorum. Bu odada, o adamla birlikte benden daha fazla kan ve sefalet görmüş kimse yoktur. Ve *ben* diyorum ki..."

"Dikkatli ol, Lachie. Buradaki duvarlar çok keskin kulaklara sahiptir."

“Kapıları açtığımda kardeşim döndü. Yanakları pembeydi ve kanlı masanın karşısında Aaron'a karşı ayaktaydı. Ama ben eşiği geçip arkamda o uzun kapıları bir kez daha kapattığımda sessizleşti.

“O kale dondurucu soğuktu—dışarıdaki kar fırtınasına rağmen, doğal olmayan bir *soğuktu*. Ama ateş hala yanıyordu ocakta, çatırdayarak ve

çatırdayarak, bir şişe Vin de Montfort daha kaparak, yanında durdum, o lanet olası soğuğa karşı ayaklarımla yere vurarak.

"Adamlarımızdan haber var mı, kuzen?"

“Omzumun üzerinden Charlotte'a baktım. Yüzündeki renk geri gelmişti, ama Voss'un itirafından sonra hala biraz dengesiz olduğunu görebiliyordum. Gözlerim ile gözleri buluştu, bakışları hızla boynuma kaydı, muhtemelen ısırık izleri olup olmadığını kontrol ediyordu.

Onu hiç suçlayamazdım.

"Mathieu, Voss'un kaptanlarından biriyle irtibat halinde," dedi. "Eski şehrin bir bölümü bizim barınmamız için ayrılmış. Mültecileri bu surların içine getirmek istemiyorum, ama bu berbat havada çadırlarda kalmaktansa evlerde kalmaları daha iyi."

"Fırtına yakında diner." "Sonra
ne olacak?"

Baptiste konuşuyordu, kalbi gırtlağında, koyu renkli gözleri
benimkilere bakıyordu. "O zaman ne olacak, Gabe?"

“Ocağa döndüm ve alevlere bakarak. Phoebe'nin kanının gücü artık azalıyordu, Fabién'e karşı koyma şansım da onunla birlikte azalıyordu. Ama onun yokluğunda, o korkunç susuzluğun yeniden yükseldiğini hissedebiliyordum. Henüz başlangıçtı, zayıf bir şekilde yanıyordu, ama hızla yükseleceği kesindi. O ihtiyaç asla doyurulmazdı. O boşluk asla doldurulmazdı.

Şarabımı kaldırdım ve şişenin boynundan
yudumladım. "O zaman ne olacak, kardeşim?"

"Bu konuda bir fikrin yok mu?" diye sordu Lachlan. "Aklında
birkaç şey var gibi görünüyor?"

"Oh, bir iki tane var. Ama önce, burada ne halt yediğimizi konuşalım mı?"

"Nerede ol*malıy*ız, Lachie?"

"*Sonsuza kadar lanet olası Kralın* kanatları altında olmayan herhangi bir yerde*,*
Gabriel'in kanatlarının altında olmamalıyız!"

"*Herhangi* bir yer seçeneği yok," diye bağırdım. "Benim hesaplarıma göre tam olarak iki seçeneğimiz var. Voss ile Augustin'e yürümek ya da León'a geri dönmek. Diğer yollar bizi Sonsuz Lejyon ile çatışmaya sokar. Ve bugünden sonra, bu kazanamayacağımız bir savaş."

"O zaman kaybederiz," diye hırladı Lachlan. "Ama en azından savaşarak yeniliriz. Ve Voss'u başkentin surlarını yıkacak kadar zayıflatırız."

"Peki ya mülteciler? Bizimle birlikte seyahat eden kamp sakinleri? Burada sadece bizim hayatlarımız tehlikede değil, Lachlan." Gözlerim Charlotte'un karnına kaydı. "Her zamankinden daha fazla."

"Bunu yapma," diye tükürdü Lachlan. "Bunu *kullanma*. Kızının senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum, Gabe. Dior'un da senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Ama Ebedi Kral yalandan başka bir şey değil, kardeşim. İkinci Yasa, değil mi? *Ölü dillere kulak verenler, ölü dillerin tadına bakar*."

"San Michon'un kanunlarını bana öğretmene gerek yok. Onları sana öğreten benim."

"Hatırlıyorum. Gabriel de León'un aklını değil kalbini dinlediğinde neler olduğunu da hatırlıyorum."

"Peki ya sen, kuzen?" diye sordum, Charlotte'a dönerek. "Voss'un pençesinden kurtardığımız masumları feda etmeye razı mısın? Çamaşırcı kadınlarımızı, hizmetçilerimizi ve çobanlarımızı da ateşe atmaya razı mısın? La Lionne Cendrée ne diyor?"

Charlotte'un kaşları çatıldı, havada duman ve kül kokusu yayılıyordu.

"Bugün yeterince kan döküldü. Daha fazla masum insanın ateşin içinde yanmasını istemem." Başını salladı, gözlerinde alevlerin yansımasıyla tısladı. "Ama León renklerini giyen adamların o canavarın bayrağı altında yürüdüğünü görmeden önce lanetlenirim. İmparatorluk askerlerinin kanını dökmek mi? O... o *hayvanın* emriyle mi?"

Dişlerini sıktı, bakışları benimkilere saplandı.

"Asla."

“Lachlan elini tuttu ve sıkıca sıktı. ‘Charli ve ben aynı fikirdeyiz, Gabe.’

"Gabriel de León'un öğrencisi, onun tabancası tarafından yönlendiriliyor." Aaron sandalyesine yaslandı ve alaycı Ossian aksanıyla konuştu. "Şokun her tonunu yaşıyorum, küçük şövalye."

"Siktir git, de Coste."

"Elbette, elbette."

"Akıllıdan kesip bize ne yapmamızı istediğini söyleyebilir misin?"

"Bizim çok azımızın yaptığı şeyi yapmamızı isterim, á Craeg." Aaron, sağlam eliyle yüzündeki sarı saç tutamını düzeltti. "Düşünmemizi isterim. Bu imparatorluğun, hayır, bu *dünyanın* tarihinde belki de en önemli soruyu sormamızı isterim."

"Ya doğruyu söylüyorsa?" diye mırıldandım. Aaron başını salladı ve gözlerime baktı.

"Ya doğruyu söylüyorsa?

“Lachlan çenesini sıktı ve Aaron'un bakışları odayı dolaşırken koltuğuna gömüldü.

"Eğer Faithless, Voss'un dediği gibiyse, başka seçeneğimiz yok, mes amis. Bedeli ne olursa olsun, tarih ne derse desin. Hepimizin hayatına mal olsa bile. Onlar durdurulmalı."

"'Aaron..." Baptiste, kocasına bakarak konuştu. "Eğer Voss doğruyu söylüyorsa... Eğer Esani Yargı Günü'nü getirirse ve sen alınırsan, bulabilirsin..."

"'Kurtuluş,' diye fısıldadı Aaron.

"*Kurtuluş*." Kardeşim, gözlerinde yaşlarla kocasının elini tuttu. "Kader bizi ayırmak için komplo kurdu, aşkım. Ölümde bile birleşemeyeceğiz. Ama kurtulursan, Tanrı'nın krallığında yan yana yaşayabiliriz. *Birlikte* olabiliriz*,* Aaron."

Aaron alevlere baktı ve ben onun mücadele ettiği yılanı görebildim. Voss doğruyu söylüyorsa, Esani'nin Kıyamet Günü'nü başlatma planı Aaron'un cenneti görmesi için tek şansıydı. Huzura kavuşması için *tek* şansı. Alternatif ise sonsuz acı dolu bir hayattı. Sevdiğinin yaşlanıp ölmesini izlemenin işkencesi. Ölüm ve cehennem ateşi onu alana kadar bu dünyada yalnız başına dolaşmanın ıstırabı. İçindeki mücadele hissedilebilirdi; kaderin ona verdiği korkunç kaderi kaçma arzusu. Ama Maergenn yakınlarındaki donmuş ormanda söylediği sözleri hâlâ duyabiliyordum.

"Ne olurduk, aşkım?" diye sordu Baptiste'e yumuşak bir sesle. "Gök kubbenin altındaki tüm erkek ve kadınların hayatlarına son vermek için komplo kurarsak? Henüz doğmamış tüm bebeklerin? Ve ne tür bir Tanrı böyle korkunç bir işi affeder, hatta cennete layık görür?"

Aaron başını salladı ve kocasının ellerini öptü.

"Benim dua ettiğim bir Tanrı yok. Eğer seçim yapmam gerekirse, aşkım, ben ateşi seçerim. Ve sonsuza kadar sürse bile, hiçbir cehennem ateşi beni kollarımda tuttuğun anının sıcaklığını

kollarımdaki senin hatıranı daha fazla ısıtacak hiçbir cehennem ateşi yoktur.

Baptiste başını eğdi, gözyaşları yanaklarından süzüldü. Aaron, elini kocasının yanağına bastırarak, gözlerini birer birer öptü. Sonra bana baktı.

"Bu riski göze alamayız. İnançsızlar durdurulmalı."

"Başımı salladım, düşüncelerim ve kalbim şimdi hızla atıyordu. 'Başkenti kuvvetle saldırmamıza gerek yok. Belki içeri girmenin bir yolunu bulabilirim. Bu krallığın kalelerini herkesten daha iyi biliyorsun, Lachie, tek bir adamın o surları görünmeden geçmesinin bir yolu olmalı. İçeri gizlice girer, Dior'u bulur, ona Maryn'den, peçeden, her şeyden bahsederim.

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu Lachlan. "Sen duvarların içinde güvendeyken, biz burada elimizde siklerimizle ve Endless Legion kıçımızda sıkışıp kalacak mıyız? Esani'yle bir şekilde başa çıkmayı başarsan bile, Voss'un Augustin'e saldırmayacağını mı sanıyorsun?"

"Bir dakika önce hepiniz ona saldırmayı destekliyordunuz," diye işaret etti Aaron. "Seni sıkıcı bulsam da, á Craeg, en azından bu şekilde hayatta kalırsın."

"Voss, Augustin'in tahtını ele geçirdiği anda bize saldırmayacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Charlotte. "Bazıları için sorun olmayabilir, M. de Coste, ama biz onun için sığırdan başka bir şey değiliz. Geri çekilirsek, bir şansımız olur. Voss, sahip olduğu sayı ile Augustin'e saldırırsa, günü kazanabilir, ama bu onu kanlı bir şekilde parçalayacaktır. Belki de León'da onu kesin olarak yenmek için yeterli olacaktır."

"Peki ya Augustin'de başarısız olursa?" diye sordum. "Dior tahta çıkarsa ve tüm Esani'lerin uğruna çalıştığı şey gerçekleşirse? Bu, tek bir zar atışına bahis oynamak için çok büyük bir risk, kuzen."

"Voss bunu *biliyor*," diye tısladı Lachie, çaresiz ve öfkeli bir şekilde. "Aptal olarak bin yıl yaşayamazsın! Sana hiç de seçim şansı olmayan bir seçim sunmuş! Zarlar hileli olduğunda bu kumar değildir, onun oyununa geldiğini görmüyor musun? İmparatorluk birliklerine karşı silahlanırsan, onun bayrağı altında kendi başkentine yürürsen ve Augustin'in oğullarının ve kızlarının kanını dökersen, seni asla affetmezler Gabriel. *Asla*."

Gözlerime bakarak yalvardı.

"Ben de affetmeyeceğim."

"*Sırtına* ne oldu*, kılıcım*?"

"Bu sefer yok."

“Kalbim ağırlaşarak başımı salladım. ‘O zaman affedilmeden öleceğim gibi görünüyor. Kardeşim.’

“Oda tekrar sessizliğe büründü, buz gibi soğuk ve sert bir sessizlik. Onları ikna edecek sözler bulmak için kafamı yorduğum halde, sonunda hiçbir şey bulamadım. Lachlan ve kuzenimi bırakmak ne kadar acı verse de, Charlotte Baronne'dı ve kendi duvarlarını savunmayı seçtiyse, bunda pek bir hata bulamazdım. Benim için zaten her şeyi riske atmış ve bahiste binlerce kayıp vermişti. Şu anda bile dışarıda yakılan cesetlerin kokusunu alabiliyordum.

İkili sessizce ayrıldı, Charlotte Voss'un şatosundan çıkıp teğmenlerini bulmaya gitti, Lachie de onun yanındaydı. Aaron ve Baptiste hala benimle birlikte duruyorlardı ve onların sadakatine kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettar olsam da, onlara da gitmelerini rica etmem gerekip gerekmediğini merak ettim. Hâlâ büyük bir tehlike altındaydık. Aslında, bu karanlıktan bir çıkış yolu göremiyordum. Ama Dior'u bu karanlıkta yalnız bırakamazdım. Onu bir kez terk etmiştim zaten.

"Bunu bir daha asla yapmayacağıma söz vermiştim.

"Hazırlıklar gece boyunca sürdü. León'un kanını sokaklarda nehirler gibi akıtmış olsa da, Ebedi Kral sözünü tuttu. Fabién'in bakışları çoktan Augustin'e kilitlenmişti, askerleri avlusunda toplanmış, duvarlarında kötü kanlılar, aç gözlerle güneye bakıyorlardı. Charlotte'un askerlerini ve onların sağlayabileceği avantajı kaybetmiş olsa da, sonunda Voss istediğini elde etmişti.

“Beni ele geçirdi.

Aaron ve Baptiste ile birlikte San Maximille köprüsünde durduk, saçlarımızda gri karlar vardı. Fırtına şafak vakti dinmişti ve Voss'un fikrini değiştirmesinden çekinen Baronne de León, uzun bir yürüyüşle eve dönme emri vermişti. Çadırlar toplanmış, savaştan yorgun düşen binlerce asker savaşa veda etmişti — en azından şimdilik. Bayrakların toplanmasını, arabaların yüklenmesini izlerken, Charlotte ve Lachlan karların üzerinde bize doğru yürüdüler, veda etmek için.

“Bu ayrılık beni çok üzdü. Sadece Lachie'den değil, Charlotte'tan da. En azından Voss,

ve ben bu cesur ve asil akrabamı gerçekten ve içtenlikle sevmeye başlamıştım.

“Kollarımı ona doladım ve alnına bir öpücük kondurdum. ‘Doğru şeyi yaptığını söyleyemem kuzen. Ama yanlış olduğunu da iddia edemem.

"Zaman gösterecek, sanırım. Bunun bilgelik mi yoksa korkaklık mı olduğunu."

"Sen korkak değilsin. Sadece bir günlüğüne de olsa seninle birlikte savaşmış olmaktan gurur duyuyorum."

“Kılıcı kınında duran Lightbringer'a baktı. İç çekişi, uluyan rüzgarda neredeyse kayboldu. ‘Keşke daha fazlası olsaydı.’

"Senden bir ricam var, Charlotte. Gitmeden önce."

"Söyle o zaman."

“Paltomun cebine uzandım ve bir kitap çıkardım. Kitabın cildi yıpranmış, kan lekeli deriden yapılmıştı ve *A.L.* harflerinin yanında ailemizin arması kabartmalıydı.

"Bunu León'a götür. Anneme aitti. O kadın benim için *her şeyini* feda etti ve şimdi ondan geriye sadece bu sayfalar kaldı, ama onun küçük bir parçası ailesinin mezarında yatıyor olduğunu bilmek bana teselli olur."

“Kitabı Charlotte'un ellerine verdim.

"Hayatımızın en önemli kısmı son sayfasıdır." O da

başını salladı ve veda etmek için bana sarıldı.

"Hoşça kal, kuzenim." Arkamdaki Aaron'a ve onun yanındaki Baptiste'e baktı. "Tanrı ve Ana Tanrıça ruhlarınıza merhamet etsin."

Aaron başını eğdi ve dudaklarını kıvırdı. Ama benim gözlerim çoktan Charlotte'un yanındaki adama takılmıştı. Aegis'inin hayalet gibi parıltısı etrafımızdaki karların üzerine yayılmış, aralarına uzun gölgeler düşmüştü. Bakışları aşağıya doğru, çenesi sıkıydı.

"Ağlamayacaksın, değil mi genç adam?"

“O zaman başını kaldırdı, benim gülümsememi görünce içindeki öfke eridi.

"Olabilir, ihtiyar."

"Buraya gel, seni küçük pislik."

"Kollarımı açtım ve Lachie bana doğru adım attı, sıkıca sarıldı. Onu ne kadar kızdırmış olsam da, beni kaburgalarım çatırdayacak kadar sıkıca sarıldığında gözlerim yaşardı.

"Daha önce hiç sahip olmadığın bir şeye sahipsin, Lachie. Onu korumak istemen için sana kızmayacağım. Senin adına mutluyum, küçük kardeşim. Seni seviyorum. Bunu asla unutma."

“O, burnunu çekerek gözlerini ovuşturdu. ‘Ben de seni seviyorum.’

“Yavaşça kucaklaşmamızı sonlandırdı ve çatallı sesle fısıldadı. “En iyi seçeneğin pompa istasyonu.”

“Anlamadım ve gözlerimi kırptım.

"Augustin'e," dedi. "Béni'den su çekiyorlar, Rive Cœur'un çevresinde su girişleri var. Yalnız bir adam buzun altına fark edilmeden girebilir. Ama suyu La Rivière de Fer üzerinden çekiyorlar. Dikkat et, haşlanma."

"Teşekkürler, Lachie."

"Işıkta güvenle yürü, Gabe."

“Lachlan burnunu koluna sürterek Aaron ve Baptiste'e baktı.

"Hoşça kalın çocuklar. Birbirinize iyi bakın."

"Elbette, küçük şövalye." Aaron gülümsedi. "Elbette."

"Tanrı ikinizi de korusun," dedi Baptiste. "Anne melekler sizi korusun."

İkili başlarını salladı, Charlotte annesinin günlüğünü pelerininin içine soktu ve rüzgardan korunmak için yakasını çevirdi. Lachie kolunu onun omzuna attı ve birlikte kuzeye doğru ilerleyen León askerlerinin koluna katıldılar. Aralarında M. Cortez'i gördüm ve veda etmek için elimi kaldırdım. Gülümsemeyle karşılık veren demirci ustası, tek eliyle göğsüne vurarak tekerlek işareti yaptı. Kasvetli şafak ufku kan rengi boyadı ve arkadaki kalede bir yerlerde bir horoz başını geriye atarak güneşi kederli bir sesle selamladı. Lachie o anda geri döndü, gözlerime baktı ve Voss'un sözleri zihnimde yankılandı.

"Sana doğrusunu söyleyeyim, evlat, bu gece, horoz ötmeden önce, sen ve sevgilin sevgili kardeşini terk edeceksiniz.

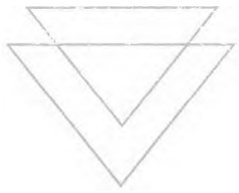
“Ve ağır bir kalple ve ağır adımlarla kardeşim arkasını döndü.

"Başarabileceklerini düşünüyor musun?" diye
sordu Baptiste. "Ne düşündüğümün önemi
yok. Önemli olan ne yaptığım."

"Sonra kardeşlerime döndüm, yumruklarımı sıktım.

"'Hadi Dior'u kurtaralım.'"

V
ŞAFAK

"VE BÖYLECE bir araya geldik." Tarihçi, kucağındaki kitaba solgun parmaklarını doladı. "İkiz yıldızlar, giderek birbirine yaklaşarak, sonunda çarpıştı. Craeg'in dediği gibi, pompa istasyonundan geçerek Augustin'e ulaştın, de León. Ama Lachance'ın güzel başını nereye koyduğunu bilmediğin için, yerine Prenses á Maergenn'e rastladın. Kız kardeşin bu kısmı yeterince anlattı zaten."

"*Eminim* öyledir."

Celene sadece alaycı bir şekilde güldü. Dario sessizce öne çıktı, masaya yeni bir şişe koydu ve gölgelerin arasına kayboldu. Ama Jean-François sadece konuştuğu kişiye bakıyordu.

"Dior'un en *mutlu* gününün şafağına yeniden kavuşmadan önce bir sorum daha var."

Son Gümüş Aziz, yanağındaki çukurları dokunarak yüzünü buruşturdu. "O da nedir?"

"Sen imparatorluğun kalbine sızarken kızın neredeydi? Château Impérial'e gizlice girdiğinde kardeşlerin de Coste ve Sa-Ismael neredeydi? Ve en önemlisi, Sonsuz Kral ve sonsuz ordusu neredeydi?"

"Aynı yerdeydiler."

Son Gümüş Aziz şişeye baktı ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Bu şarap değil, kan," diye uyardı Jean-François.

Gümüş azizin kaşı daha da yukarı kalktı. Tarihçi gözlerini devirdi ve ona bir kadeh uzattı.

"Al bakalım."

Gabriel şişeyi kaptı ve vampir itiraz etmek için ağzını açarken, şişeyi dudaklarına bastırıp doğrudan boynundan içti. Tarihçinin bakışları, hipnotize olmuş gibi gümüş azizin boğazına kaydı. Ama sanki bir hatırlatma gibi, bir acı bıçak gibi alt tarafını deldi ve vampir şişeyi gümüş azizin elinden kaptı.

"Yeter artık, de León. Lanet olası soruyu cevapla."

Gabriel'in gözleri hâlâ kapalıydı, sel onu sular altında bırakırken kirpikleri titriyordu.

"Birlikteydiler, Chastain. Kardeşler. Kız. Kral."

Gümüş aziz dudaklarını yaladı ve bir zamanlar gri olan, şimdi ise kırmızıya dönmüş gözünü açtı.

"Lachie ve Charlotte'un ayrıldığı gece Voss'a planımı önermiştim. Ama o cevap vermek için güneye doğru uzun bir yürüyüşe çıkmıştı. Ordusu hızlı ilerliyordu; Voss'un renklerini taşıyan sonsuz ölü bedenler ve köle çeliklerden oluşan kolordular, yükselen fırtınada ilerliyordu. Sonsuz Kral'ın sarayı onunla birlikte seyahat ediyordu, aralarında yeğenin ve benim tatlı Patience'im de vardı. Ettiene yürüyüşe öncülük ediyordu, hala açıkça kafamı omuzlarımdan koparmak için can atıyordu. Ama Kestrel ayrılmıştı, küçük bir yüksek kanlı ordusu ile batıya doğru, kim bilir nereye gidiyordu.

"O birkaç gece şimdi bir rüya gibi geliyor. İdam sehpasına giden bir adamın son anları. Kaderin eli, zamanın dişleri ve ölümün duvarına rağmen, Patience ve ben yeniden bir aradaydık. Ve o yolculukta kızımla geçirdiğim saatler bana verilen *en* büyük hediye olsa da, yine de onlardan bahsetmeyeceğim. İmparatoriçenizin arzularına ne kadar değer verdiğimi saymak için ellerin yetmez, Chastain."

Kan kırmızısı gözünde yaşlar parladı. Tarihçi, parmaklarını kitabının üzerine vurmaya başladı.

"Sonsuz Kral sonunda senin planını kabul etti." Gümüş aziz başını salladı. "Planım oldukça basitti. Augustin'e gizlice girip Dior'u Esani'nin ihanetine ikna etmek ya d a kız kardeşimi ve onun metresini öldürmek. Beni başkente sokmak bir kumar idi ve Voss bunun farkındaydı. Ama sonsuza dek yaşayanlardan daha çok ölümden korkan kimse yoktur

ve Cehennem'den Forever King kadar çok korkan da yoktu. Sonunda Fabién benim bahsimi kabul etti. Ama ben kartların altından oynamaya karar verirsem diye teminat aldı."

"Sabır," diye mırıldandı Jean-François.

"Ve Baptiste." Gabriel içini çekerek, kanlı parmak uçlarıyla dudakındaki yavaşça iyileşen yaraları okşadı. "Aaron, isteseydim benimle gelirdi. Ama ben Béni'den girecektim. Donmuş yüzeyinin altındaki su. O yüzüşten sağ çıkabilecek hiçbir vampir yoktu. Bu yüzden kardeşim geride kaldı, onun ve benim aşkımızı korumak için.

"Ben nehre doğru yola çıkmaya hazırlanırken, şafak vakti birlikte durduk. Voss, Augustin surlarından sadece bir günlük mesafede kamp kurmuştu. Hava çok kötüydü ve o zamana kadar o kadar çok Elidaeni keşif eri öldürmüştü ki, Altın Ordunun onun orada olduğunu bildiğinden bile şüphe ediyordum. Ama yine de, sert bir şekilde sürmem gerektiğini biliyordum, cesur Argent'in sırtına eyerimi atarken, oğlum soğukta buharlaşan nefesi ile toynaklarını yere vuruyordu.

Aaron dudaklarını sıkıca kapatarak güneye doğru baktı. "Keşke..."

"'Biliyorum, Aaron. Sen sadece aklını başına topla ve sevdiklerimizi gözden kaçırma. Gerisini ben hallederim.'

"Eğer düşersen... Bir yolunu bulurum Gabriel. Onu kurtaracağım, şüphen olmasın."

"Bir *saniye* bile."

"Sana bir şey aldım. Yol için."

“Kaşlarımı çatarak, paltosunun içini karıştırmasını izledim. Ama onu çıkardığında gülümsedim — eski bir askerin cep şişesi, üzerinde León'un aslanları ve çapraz kılıçları kazınmıştı.

"Buna gerek yoktu kardeşim." Gülümsedim ve kapağını açıp kokladım. "Votka mı?"

“Aaron gülümsememin kaybolduğunu gördü, gözlerimden anladım. “‘Kan. Benimki. Önünde seni bekleyenler için gücüne ihtiyacın olacak.’

"İçime dolan susuzluk hissiyle iç çekerek, matara paltomun cebine koydum.

"Korkma," diye fısıldadım ve ona sıkıca sarıldım. O da başını salladı ve beni sıkıca sarıldı. "Sadece öfke."

“Soğukluk üzerimize çöktü; o zamana kadar çok tanıdık gelmişti, ama tanıdık olması onu daha az korkunç hale getirmiyordu. Aaron ve ben ayrıldık ve dönüp baktığımda, o canavarı, o katili, o Sonsuzluk Kralı'nı, boş bir mezar gibi gözlerle bana bakarken gördüm. Baptiste solunda duruyordu, nefesi soğukta buharlaşıyordu, Ettiene ise karanlık bir dağ gibi kardeşimin arkasında beliriyordu. Fabién'in sağında, kan kırmızısı kadifeye sarılmış Morgane duruyordu. Ve onun önünde, Prens'in soğuk elleri omuzlarında, kanla boyanmış dudakları olan meleğimi gördüm. Fabién, düşen karların ötesine bakıyordu, Argent ondan korktuğu için çekiniyordu.

"*Bizi terk etmeden önce bir dakika, eski dostum*." "Bizi terk mi ediyorsun, baba?"

Patience, Morgane'nin kollarının arasından bana baktı, gözlerinde kanlı gözyaşları vardı.

"Ağlama, tatlım, aşkım, sevgili meleğim. Bu bir veda değil, sadece kısa bir ayrılık. Asil babanın halletmesi gereken işleri var, ama yakında geri dönecek, şüphen olmasın. Seni asla terk etmez."

“Papa Fabién doğru mu söylüyor, baba?” “Buraya gel, canım.”

“Karda diz çöktüm ve Patience bir geyik gibi hafif adımlarla bana koştu, göğsüme çarparak hıçkırarak ağladı. Voss'un gözlerine baktım, kalbim kıpır kıpır ederken onu sıkıca kucakladım.

"Geri döneceğim, bebeğim. Söz veriyorum." "Seni seviyorum."

"*Seni* seviyorum. Ne olursa olsun, bunu asla unutma."

“Kucaklamamdan çekildi ve gözlerime baktı. ‘Ne olacak, baba?’

"Fırtına, bebeğim. Fırtına geçene kadar Aaron amcan ve Baptiste amcanın yanında kal. Onların dediklerini dinle, tamam mı? Ben dönene kadar uslu bir kız ol."

"Evet, baba."

“Daha fazla konuşmaya çalıştım, ama kederden boğazım düğümlendi ve başka hiçbir kelime çıkmadı. Bunun yerine onu tekrar kollarıma aldım, saçlarının kokusunu içime çektim, serin yanağını yanağıma hissettim.

Bu güzelliği ben yaratmıştım. Sevdiğim gelinden geriye kalan tek şeydi. Dünyamdaki en değerli mücevherdi ve ben onu *terk* ediyordum, Yüce Tanrım..."

Gümüş aziz başını salladı.

“Terazide bir damla daha az olsaydı, onu asla bırakamazdım. Ama o zaman *diğer* kızımı düşündüm. Şeytanların pençesinde bıraktığım kızımı.

"*Sana iki gün ve iki gece veriyorum*."

Fabién'in sesi kısa süreli sıcaklığı kesip, kalbimi bir kez daha buza çevirdi.

"Ne fazla ne eksik. Eğer güneş ikinci kez benim ve benimkilerin üzerine batarsa ve senden haber almazsam, ardından gelecek cehennemden sorumlu olmayacağım."

"Anlıyorum."

"*Beni hayal kırıklığına uğratma, eski dostum*."

"Bunu senin için yapmıyorum. Her oğul ve kız, doğmamış her bebek için yapıyorum. Ve bir dahaki görüşmemizde, Fabién, yemin ederim ki, sen ve ben uzun ve *zorlu* bir konuşma yapacağız. Astrid'e yaptıkların hakkında. Bu *dünyaya* yaptıkların hakkında."

Voss sadece gülümsedi ve neredeyse hiç aydınlanmayan doğu gökyüzüne baktı. Hiç ses çıkarmadı. Ama artık bunun doğru olduğunu biliyordum. Bize söylediği diğer her şey yalan olsa bile. Yemek salonunda söylediği sözleri yeniden duyabiliyordum; bir çığ gibi, bildiğim her şeyi yerle bir ediyordu.

“O büyük eser, bu kadar zayıf ve az sayıda insan tarafından mahvedilecek miydi?

"Yirmi altı yıl boyunca merak ettik. Yirmi altı *yıl* boyunca, her boktan rahip, bar filozofu ve deli, günlerin ölümüne dair teorilerini boktan yazılarla ortaya attılar. Bazıları denizin üzerine bir yıldız düştüğünü ve onun ateşinin o kadar yoğun bir duman oluşturduğunu, güneşi kararttığını söyledi. Bazıları cennette başka bir savaş olduğunu, Tanrı'nın isyankar melekleri o kadar şiddetle yere attığını, yeryüzünün gökyüzüne fırladığını, onun krallığı ile cehennem arasında bir perde gibi asılı kaldığını söyledi. Ama artık gerçeği biliyordum.

"O *büyük iş,* diye adlandırmıştı. Ama kastettiği,
söylemek *istediği şey*..."

Son Gümüş Aziz çenesini sıktı, dilinde zehir vardı. "*Benim*
büyük işim.

"*O* yapmıştı.

"Bir şekilde. Bir şekilde.

“Her zaman o olmuştu.

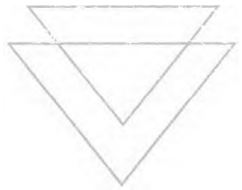
“O zaman gördüğüm görüntüyü hatırladım; León'da Dior'un kutsal kanını içerken gördüğüm o canlı rüyayı. Annemin doğduğu şehri yiyen yılanı. Antoine Körfezi'nin üzerinde parlayan yıldızı. Güneydeki kurtları. Doğudaki kuzgunları. Ve kuzeyde, Kingsgrave Körfezi ve kasvetli Zamesk Dağları'nın ötesinde, Charbourg'un harabelerinin üzerinde yükselen... o büyük el. Beş parmağı yerden yukarı doğru uzanıyor, güneşi kavrayıp gökyüzünden koparıyordu.

Fabién'in gözlerine baktım, gülümsemesine karşılık verdim.

"Yakında."

"Ve şafağa doğru sürdüm."

VI HER ZAMAN

SESSİZLİK, hücrenin her köşesini doldurana kadar yayılan bir kan lekesi gibiydi.

Gerçek, içimi tıkayan ve mide bulandırıcı bir duman gibiydi. "Voss."

Jean-François, kalemini dudaklarına sürerek, gözlerini gümüş azize dikti.

"Günlerin ölümü Voss'un işiydi." "Evet."

Gabriel titrek bir elini uzattı, bakışları Jean-François'nın kapıp sandalyesinin yanındaki soğuk taşın üzerine koyduğu şişeye sabitlenmişti. Tarihçi iç çekerek ikisine de birer kadeh doldurdu, kanın çoktan soğuduğunu görünce dudaklarını kıvırdı. Gümüş aziz bir damla bile umursamadan kadehi kapıp, içindeki kesilmiş kalıntıları son damlasına kadar içti.

"Anlamıyorum." Jean-François kaşlarını çattı. "Eğer Sonsuz Kral bu ebedi karanlığın kaynağıysa, neden onunla birlikte sona ermedi?"

Gabriel, pıhtı bulaşmış dudaklarını parmak eklemleriyle ovuşturdu. "Sabırlı ol, soğukkanlı."

Tarihçi gözlerini devirdi. "Sanırım haklısın, mon ami. Bekleyenlere iyi şeyler geliyorsa, en büyük şeyler kesinlikle ufukta bizi bekliyor olmalı. Ama korkarım diğer misafirimizi ihmal ediyoruz."

Jean-François nehrin karşısına bakarak uzun bacaklarını birbirinin üzerine attı.

"Orada iyi misiniz, M^lle^Castia? Son zamanlarda hiç sesiniz çıkmıyor. Dişlerinizin arasında o yılanı tutmak size hiç yakışmıyor."

Son Liathe somurtarak baktı. "Kurban edilme korkusu bir kıza bunu yapar."

Marki güldü. "Sen benim *keçi* olduğum kadar kız değilsin. Ama hadi, Lorson Aslanı'ndan bu kadar yeter. Güneş, olduğu gibi, yükseliyordu ve Son Liathe'den ayrıldığımızda, o bir dönüm noktasında bulunuyordu. Kardeşi, Prenses Reyne'nin cinayetinden dolayı hapsedilmişti ve Engizisyon'un elinde yavaş yavaş işkence görecek ve sevgilisi Phoebe á Dúnnsair'in pençelerinde hızlı bir cinayete kurban gidecekti. Lachance'ın düğünü hızla ilerliyordu, Cathédrale de Lumière'nin dışındaki meydan seyircilerle doluydu, Anne Maryn pencerenin kenarındaki yerinden töreni izliyordu. Ve sen de sevgili Efendi Wulfric'ten Esani'nin amacının gerçeğini zorla öğrenmiştin.

"Bu işte oldukça iyisin," dedi Celene. "Bunu meslek edinmelisin."

"Ben de öyle dedim," dedi Gabriel somurtarak.

"Peki düğün nasıldı?" Jean-François gülümsedi.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Celene yumuşak bir sesle.

"İzlemedik."

Son Liathe, yağlı taşın üzerinde parmak uçlarını sertçe gezdirdi, bakışları köle kılıçlı kadronun elindeki meşalelere kaydı. Ateşin ışığı, simsiyah gözlerinde parıldadı, ama şimdi hafızasının sisleri içinde kaybolmuştu.

“Elbette duyduk. Duymayan çok az kişi vardı herhalde. Duygularımız o kadar keskinleşmişti ki, sanki *gerçekten* izlemişiz gibiydik. Alay başlasın diye büyük çanlar çalıyordu. Yakışıklı Prens ve maiyeti Château Impérial'in kapılarında göründüğünde alkışlar yükseldi ve katedrale doğru ciddi yürüyüş başladı. Sohbetlerin gürültüsü, ardından sessizliğe dönüştü, beklentinin sessizliği sadece gök gürültüsü ve aç rüzgarların uğultusu ile bozuluyordu. Ve sonra... *coşku,* Marki. Gelinin ortaya çıkmasıyla

gelinin ortaya çıkmasıyla o kadar gürültülüydü ki, gök gürültüsünü bastırdı, kükremeler o kadar şiddetliydi ki, cennetin dallarını salladı. Çanlar yeniden çalmaya başladı, her vatandaşın duaları, kutsamaları, haykırışları, en iyi dilekleri, tüm şehir titreyene kadar yükseldi ve biz de onunla birlikte. Sevinç. Umut. Mutluluk. Wulfric bize gerçeği söyledikten sonra kendimizi içinde bulduğumuz karanlığı neredeyse bastıracak kadar parlak bir şarkı."

Celene başını salladı ve acı bir gülümsemeyle saçının bir tutamını yüzünden çekti.

"Ama tam olarak değil.

"O tabutta yatıp, bütün gün bununla boğuştuk. Kurtuluş vaadi. Yok oluşun ağırlığı. Bir omuzda parlak melek, diğerinde sinsi şeytan, Dior koridorda yürüyüşüne başladığında Cathédrale de Lumière'deki koro ilahilerini bastırıyordu.

"Maryn bize yalan söylemişti. Dior'a yalan söylemişti. Dún Maergenn'deki ilk gecemizde zihnimizde günlerin ölümünün hikâyesini okumuş ve onu Esana kehanetiyle birleştirmişti, böylece ikisi birbirine dolanmıştı. Günlerin ölümü. Kararmış peçe. Dior'un güneşi geri getirme arzusunu bu dünyayı sona erdirme yoluna çevirmişti. Ve biz ona yardım etmiştik.

"*Ona bunu mu söyledin? Onu bir inanan mı yaptın?*

"*Evet, anne. Sadece ona yolu göstermen gerekiyor.*

“Bu en karanlık aldatmacaydı. Ama ben de bir yalancıydım. Ve onun bunu neden yaptığını biliyorduk.

"*En büyük iyilik...*

“Önümüzde korkunç bir seçim vardı ve Illia'nın planının korkunçluğunu gördüğümüzü itiraf etmeliyim. Tanrısal bir hayat sürmüş olan ölümlüler, Yargı Günü'nde alınacak ve Baba'nın sağ tarafına oturtulacaktı. Sadece günah içinde yaşamış olanlar cezalandırılacaktı ve biz, ölümsüz hayatımızın her gecesi onları avlayan bizler, günahkârları neden umursayalım ki? Bizler, bu dünyada Tanrı'nın cezasının tezahürü değil miydik?

Bu onun iradesi değil miydi ve ben, onun iradesinin yarattığı bir canavar değil miydim?

"Ey Sevginin Efendisi, Ey Kanın
Tanrısı, "Ey Kurt ve Kuzu Kralı,
"Senin isteğin
olsun,
“Senin yargın gelir,

"Kutsanmışlara ve lanetlenmişlere eşit olarak...

“Ölmek bizim için yanmak demekti, bunu çok iyi biliyorduk ve ben her zaman o alevlerden *korkmuştum*. Ama içimdeki bir ses, gün geçtikçe giderek daha yüksek sesle fısıldıyordu. Vasiyetnameler okundu ve evlilik yüzükleri takas edildi. Sevgi, saygı ve itaat yeminleri edildi, son ilahiler söylendi, mutlu damat ve yorgun gelin fırtınanın vurduğu ışığa ve imparatorluğun hayranlığına çıktılar. Ve sonunda, tek duyabildiğim şey o soruydu.

"*Beni iyiliğe iten tek şey ceza tehdidi ise, bu nasıl iyi olabilir?*

"Aldatma altında itaat. Kölelik altında sadakat. Korku altında aşk.

"Bu *nasıl kutsal olabilir?*

“Kapımız çalındı ve bu ses beni karanlık düşüncelerimden uyandırdı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, ama gecenin yaklaştığını hissediyordum, bu gölgede soğuk daha da derinleşiyordu, ama dışarıda duyduğumuz eğlenceye engel olmuyordu.

"Celene?" diye seslendi Maryn. "*Vakit geldi*."

Sesimizdeki titremeyi bastıracak kadar yüksek sesle cevap verdik. *"Geliyoruz anne*."

“Hızlıca giyindik; imparatorluk terzileri bu mutlu günü hazırlamak için yeni giysiler dikmişti. Soluk porselen renginde, gözleri siyah çerçeveli, sıcak ve samimi bir gülümsemeyle boyanmış yeni bir maske. Karanlık kalp kanı renginde, altın işlemeli ve düğmeli, sönmekte olan ışıkta parıldayan yeni bir frak. Beyaz ipek bir gömlek, kırışık siyah pantolon ve diz boyu botlar, o kadar parlak cilalanmışlardı ki, içlerinde yansımamızı görebilirdik. Ama onları çoraplı ayak parmaklarımızın üzerine çekerken, gördüğümüz yüz *onunkidi.*

"*Kötülük yapıyoruz,* Wulfric bana güvence verdi. *Kötülük yapmayalım diye.*

Annem ve ben yan yana yürüdük, birlikteydik ama yalnız değildik. Hava gergindi, önceki akşam kardeşim saldırdıktan sonra askerler yüksek alarmdaydı. Maryn'in eli iyileşmişti, ama boğazındaki korkunç yanıklar sadece rahibe başlığıyla gizlenebiliyordu. Ve her zaman tetikte olan sorgulayıcı kadromuz bize eşlik ediyordu.

“Her yanım gergindi ve yürürken dua ediyordum. Kafamda yemini fısıldayarak Maryn'in elini tuttum.

Beni sakinleştir. Annem benim endişemi hissedebiliyordu, ama sanırım *o* da aynı şeyi hissediyordu. Tören sona erdi, Kutsal Kase prensiyle evlendi, *bin* yıldır anlatılan bir hikayenin sonu, sadece bir taç giyme töreniyle sona erdi. Koridorlar hizmetkarlar, muhafızlar ve konuklarla doluydu, dışarıdaki şehirde kötü hava koşullarına rağmen eğlence devam ediyordu. Ziyafet salonu önümüzde uzanıyordu, duvarlarda bayraklar asılıydı, karnımızda buz vardı.

"*Sıkı dur, Celene,"* diye fısıldadı Wulfric. *Cennet bizi bekliyor.*

"Kapılar ardına kadar açıldı ve bir duygu dalgası üzerimize çöktü. —sayısız bedenin sıcaklığı, odun dumanı, şarap ve kan kokusu. Château Impérial'in ziyafet salonu o kadar genişti ki, içine başka bir şato inşa edilebilirdi ve imparatorluktaki tüm generaller, kaptanlar, rahipler, piskoposlar, markizler ve baronlar orada toplanmış gibiydi. Tam zırhlı ve parlak tabardlı şövalyeler her kapı ve sütunda nöbet tutuyordu, zırhları ayna gibi parlıyordu. Bu bir kutlamaydı, ama önceki gece imparatorluğun en büyük kahramanı bir prensesi öldürmüştü ve diğer kraliyet mensuplarına karşı hiçbir risk alınmıyordu. Opus Grande'den bir orkestra havada muhteşem notalarla bir büyü örüyordu, dans pisti çoktan dolmuştu, bedenler büyücülükleriyle birbirine dolanmıştı. Bir an için, yıllar önce San Yves'deki galayı, ilk komünyonumu, içimdeki seslerin ritimle şarkı söylediğini hatırladım.

"Her şey çok *gerçeküstü* geliyordu*…*

"Bütün bunlar yakında yok olacaktı. Ya Sonsuz Kral hepsini silip süpürecek ya da Tanrı'nın eli kendi payını alacaktı. Ve o dansçıların hareketlerinde, o eğlenenlerin kahkahalarında, renklerin, ışığın, hareketin, sesin ötesinde, bu mutlu günün köklerinde bir hüzün hissettik. Hayata son bir çaresiz hamle. Bütün şarkılar susmadan önce son bir dans."

Celene başını eğerek gülümsedi.

"Ama belki de bu sadece benim hissettiğim bir şeydi."

"Peki tüm bunların içinde kızaran gelin neredeydi?" diye sordu Jean-François.

"Kocasının yanındaydı. Odanın başında, yeni ailesiyle çevrili, arkasında daha fazla çelik zırhlı şövalyelerle oturuyordu. Düşüncelerini okuyamıyor olsak da, Reyne'nin yokluğunun gölgesini hissedebiliyorduk - gözlerindeki hüzün ve gülümsemesindeki eksiklik.

Ama kederi rağmen, Kutsal Kase *ışıl ışıl* görünüyordu*,* Marki. Sanki Tanrı, krallığından bir melek koparıp onu biz günahkarların arasına koymuş, bize lütfun ne olduğunu hatırlatmak için. Dior Lachance, bir lağım faresi olarak doğmuştu. Ve şimdi, bir imparatorluğun prensesiydi.

"Güvercin beyazı giysiler giymişti, beline oturan ve inci işlemeli, kül rengi kürklerle süslenmiş. Ashdrinker, mücevherlerle süslü bir kın içinde beline asılıydı, altın tekerlek boğazındaydı. Ama sorgulayıcı muhafızlarımızın eşliğinde yaklaştığımızda, cildinde daha fazla altın parıltısı gördük. Yeni dövülmüş, ha-royale büyüklüğünde bir yakutla süslenmiş bir nişan yüzüğü. Elbette yanlış elindeydi, ama en azından doğru parmağındaydı ve o, prensine kadehini kaldırırken, başının üzerindeki yüzlerce avizenin ışığında parıldıyordu.

Yaklaştıkça yüksek masadaki düşünceleri süpürdük, buzlarını kırmamak için her bir zihne hafifçe dokunduk; Pontifex'in kıskanç hayranlığı, Inquisitrix'in hafif hoşnutsuzluğu, Düşes Yvaine'in taze kederi, Dük Maarten'in yaklaşan savaşla ilgili düşünceleri. Isabella boş tahtın sağında oturuyordu, ama herkes bunun çok uzun süre boş kalmayacağını biliyordu. Ve İmparatoriçe'nin düşüncelerine dokunduğumuzda pişmanlık hissetsek de, çok az öfke vardı - görünüşe göre Dior sonunda kayınvalidesini bile kazanmıştı.

Philippe ise, aşk olmasa da sevgiyle yeni gelinine bakıyor, onun kadeh kaldırmasına gülümseyerek karşılık veriyordu. Birlikte mutlu olabileceklerini merak ettik.

Çocuklarına ne isim vereceklerini merak ettik... "*Cesaret,*

Celene."

Maryn'in fısıltısı havada asılı kaldı, yüksek masaya ulaştığımızda elimizle bizimkini sıktı.

"Cesaret, anne," diye cevap verdik, elini sıkarak. "Yargı Gelir."

"Celene!"

"Dior'un ayağa kalktığını gördük ve üzüntünün gölgesi hâlâ üzerinde olsa da, bizi gördüğüne gerçekten mutlu görünüyordu. Gülümsemesi parlaktı ve kraliyet adabına aldırış etmeden, tüm generallerin ve lordların önünde gelin koltuğundan indi ve bizi kollarına aldı. Vücudu bizimkine sıcak geliyordu ve her şeye rağmen, fısıltısı bizi gülümsetti.

"Dostça bir yüz görmek güzel, Castia."

"Seni de görmek güzel, mon amie."

Kollarından çekildik ve onu baştan aşağı süzdük.

"Harika görünüyorsun, Dior. Tebrikler. Gerçekten."

"Evet, kutsal çocuk." Maryn, melek yüzünde hiçbir kurnazlık olmadan derin bir reverans yaptı. "*Bu kutsal günde tebrikler*."

"Teşekkürler, Maryn. Bunda senin de payın büyük." *"Övgün, hak etmediğim bir nezaket, çocuğum*."

"Hayır, bunu hak ediyorsun," diye ısrar etti Dior. "Sen olmasaydın hiçbirimiz burada olmazdık. Bu akşam sana kadeh kaldıracağım, söz veriyorum. Böylece herkes senin bizim için yaptıklarını bilecek."

"*Bizi onurlandırıyorsun, kutsal çocuk*."

"Phoebe'yi gördün mü?" Dior kaşlarını çatarak etrafına baktı. "Öğleden sonra törendeydi, ama ortadan kayboldu."

“Yutkundum, şu anda bile gözyaşı kulesindeki kardeşimin hücresine gizlice yaklaşan et cadısını düşünerek. Gabriel'in kutsal topraklarda hapsedilmiş olmasına minnettardım — onun cinayetine katılmak için hiçbir cazibe yoktu.

“Ya bunu önlemek için. Ya da sadece izlemek için. “Ben…”

"Dahtr á Dúnnsair senin sadık şövalyen, Dior." Maryn gülümsedi, koyu renkli gözleri parladı. "*Yakında geleceğinden eminiz*."

"Senin ve onun için bir yer hazırladık." Grail, şarap ve yemeklerle dolu ziyafet masalarından birini işaret etti. "Maalesef, yüksek masa değil. Kimlerin benimle oturacağına dair her türlü kraliyet protokolü saçmalığı var ve korkarım ki, Inquisitrix Maya hala senden hoşlanmıyor. Ama bu da onurlu bir yer."

"O halde bunu kabul etmekten onur duyarız, kutsal çocuk."

“Teşekkür ederek başımızı salladık ve ayrılmış yere doğru döndük. Masanın ucunda, diğer konuklardan yeterince uzakta, bizim varlığımızdan rahatsız olmayacakları iki boş sandalye bekliyordu. Dior'un Unbound'unu orada otururken gördük, aralarında Joaquin Marenn de vardı, bir masa ötedeki güzel bir demoiselle'e çarpık bir gülümseme takınmıştı. Onların düşüncelerini okurken, sevinç hissettik. Gurur. Yaklaşan savaştan dolayı endişe, ama bu kutsal molada rahatlama.

“Uzun boylu bir şövalye yakınlarda duruyordu, üzerinde Altın Ordunun bir üyesine ait tabard vardı, eldivenli yumruklarında güçlü, süslü bir kılıç tutuyordu. Göğsünde kraliyet nişanları parıldıyor, zırhı ayna gibi parlıyordu, ama şimdi Joaquin'e, Callum'lara, Boyd'lara ve Declan'lara bakınca, onların *herhangi* bir şövalyeden daha fazla övgüyü hak ettiklerini düşündüm. Çok uzaklardan gelmişlerdi. Büyük bir inançla. Ve hiçbiri tereddüt etmemişti.

"Benim gibi değil...

"Maryn masaya doğru yürüyordu, ama Dior nazik bir dokunuşla beni durdurdu. Geri dönüp baktığımızda, dudaklarının alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördük.

"Dans etmek ister misin?"

"Etrafımızdaki kalabalığa baktık, insanlar şaraplarının arkasında fısıldaşmaya başlamışlardı.

"Bu... uygun mu?"

"Artık ben bir prensesim. Uygun falan yok."

“O benim tereddütümü gördü, alaycı gülümsemem bir sırıtışa dönüştü.

"Hâlâ canlı kızları tercih ederim, Castia. Ama sen de idare edersin." Gülümsemesi söndü, bakışları yere düştü. "Dans edecek başka kimsem yok ki."

"Tabii ki." Kalbimiz sızlayarak elini sıktık. "*Tabii ki* seninle dans ederim."

“Maryn gözlerime baktı, ama Dior'a bir bakış atıp hafifçe başını salladıktan sonra, Unbound'un onur konuğu olduğu yere doğru yürüdü. O otururken birkaç kişi ona kadeh kaldırdı ve Priori'miz her erkeğe bir gülümseme ve en yüksek övgülerle karşılık verdi. Gözlerimiz Phoebe'nin boş sandalyesine, düşüncelerimiz ise Gözyaşı Kulesi'ne kaydı. Ama Dior elimizden tutup bizi dans pistine götürdü.

“O gelindi, bu onun günüydü ve herkes ona yol verdi. Sanki tüm üzüntüleri yok etmek istercesine, Büyük Üstatlara *“Daha hızlı bir şey, beyler!”* diye seslendi ve müzisyenler isteğini yerine getirdi, seyirciler ise *The Jester’s Cup* adlı neşeli bir dansa başladıklarında alkışladı. Dior ve ben dansçılar arasında dönüp durduk ve kendimi gülümserken buldum, parmaklarımız birbirine değiyor, ellerimiz ritimle alkışlıyordu. O şarkıda mutluluk verici bir unutkanlık vardı. Dünyanın, Tanrı'nın, inancın ağırlığından kaçış, nakaratın, köprünün ve kapanışın ötesinde. Ve kendimizi o şarkıda kaybettik, Dior ve ben ayrıldık, kalabalığın içinde dolaştık

kalabalığın içinden geçerek, yarım düzine partnerle dans ettikten sonra tekrar birbirimize ulaştık.

"İyi dans ediyorsun, Prenses," diye gülümsedik.

"O, kızarmış yanaklarından kül rengi buklelerini savurarak çarpık bir gülümseme attı. 'Kılıç kullanmayı çalışıyorum. Gabe her zaman dans etmekle savaşmak arasında temel bir fark olmadığını söylerdi.

"Vücutların sıcaklığı, gözlerin ve gülümsemelerin parıltısı, hareketlerin bulanıklığı başımızı döndürdü ve nerede olduğumuzu neredeyse unutmuştuk. Neler *olduğunu.* Ama kardeşimden bahsedilmesi beni gerçeğe döndürdü, maskemizin arkasındaki gülümseme kayboldu. Dansçılar arasından Maryn'i gördük, siyah gözleri üzerimizdeydi, Phoebe'nin sandalyesi yanındaydı. Et cadısı Gabriel'e ulaşmış mıydı acaba diye merak ettik. Hızlıca halledecek miydi acaba diye merak ettik. İnandığımız şey için tam olarak neyi feda etmeye hazır olduğumuzu merak ettik.

"Ruhumuz
u mu?
Kendimizi
mi?

O anda Maryn'in düşüncelerimizi okuduğunu hissettik. En hafif dokunuşla kararlılığımızı yokluyordu. Kalplerimizi demir gibi sertleştiren bu anda, Tanrı'ya güç vermesi için dua ettik. *Jester's Cup* sona ermiş, seyirciler alkışlıyor, gelinin mükemmel seçimini kutlamak için kadehler kaldırılıyordu. Teşekkür ederek selam verdim ve ayrılmak üzereydim.

"Teşekkürler,
Prenses." "Bitti
mi?"

“Dior bize parlayan gözlerle baktı, nefesi hızlandı. Cildi, eforundan dolayı terle parlıyordu — sonuçta, uzun fırfırlı kollu ve karnını sıkan bir korse giymişti. Yine de elini uzattı.

"Bir tane daha?"

“Gitmek istedim. Görünmeden gölgelerin arasına kaybolmak istedim. Gözlerime çok uzun süre bakarsa, ötesindekileri görebileceğinden korktum. Yalanları. Acıyı. Bu kız benim arkadaşımdı.

Bu kız benim *tek* arkadaşımdı.

"Bir tane daha."

"Daha yavaş bir şey, lütfen!"

Müzisyenler açılış akorlarını çaldı ve Dior kollarını uzattı. Kararsız bir şekilde kollarını tuttuk, ama elbette San Michon'un Kutsal Kase'si

San Michon Kutsal Kase öncülük etti ve bizi bedenlerin oluşturduğu dönen okyanusta yönlendirdi. Başımız dönüyordu, suçluluk, korku, inanç ve sevgi içimizde savaşıyordu, sesler kafamda çınlıyordu, hiçbiri *onunki* kadar yüksek değildi. Her altın düğmede, her çınlayan kadehte Wulfric'in yüzünü gördük, sesini duyduk, iradesinin üzerimizde baskı kurduğunu hissettik, Maryn'in baskısı da vardı, ama düşüncelerimizde gizleniyordu. *Kötülük yapıyoruz,* diye fısıldadı.

"*Kötülük yapıyoruz, yoksa kötülük olacağız*.

“Ve sonra müzisyenlerin çaldığı şarkıyı tanıdık. Opus Grande ustalarından bekleneceği gibi, bu şarkı da avant-garde bir besteydi. Ama yine de o ince notaları tanıyorduk, şimdi kemiklerimizde yankılanıyordu. Bu *bir ilahiydi*. Çocukluğumun en sevdiğim şarkısıydı, Lorson'daki küçük kilisemizde söylenirdi. Laurent'ın tanıştığımız gece çaldığı şarkıydı. Ashdrinker'ın onu taşların üzerine attığımda söylediği şarkıydı.

"*Sana, Kalbim.*

"Bütün bunlar yakında yok olacak. Bütün bu insanlar. Bütün bu hayaller. Ve tanrısallar alınacak, değil mi? Günahkarlar kimin umurunda?

"Ey Sevginin Efendisi, Ey Kanın
Tanrısı, "Ey Kurtların ve Kuzuların
Kralı,
"Senin isteğin
olsun,
"Senin yargın gelir,
"Kutsanmışlara ve lanetlenmişlere eşit olarak.
"Ölmüş olsam da, senin sözünle hala
yaşıyorum, "Lanetlenmiş olsam da,
senin iradenle şimdi yükseliyorum,
“Dünyevi bağları koparıyorum, sonsuza dek
senin kulunum. “Ve kötülük yapıyorum,
kötülük olmamak için,
“Senin yarattığın canavardan daha fazla değil.

“Canavar.

"Beni yarattıkları canavar.

"'Dior...'

"Fısıldadık, porselen yanaklarımız onun yanaklarına değdi, sesimiz o kadar yumuşak ve titriyordu ki, bizi duyamayacağından korktuk.

"'Dior, Maryn sana yalan söylüyor.

"Onu kendimize yaklaştırdık ve omzunun üzerinden, yakında ortadan kaybolacak olan o dönen insan denizinin ötesinde, Priori'mizin bize öfkeyle baktığını gördük. Düşünceler daha da güçlendi. Onun iradesinin ağırlığı bizim irademize baskı yapıyordu ve ötesinde *korkunç* bir öfke yükseliyordu.

"Celene...

"'O Phoebe'yi köle yaptı,' diye fısıldadık. 'Bana Ashdrinker'ı kırmamı emretti. Reyne'i öldürdü ve suçu kardeşime attı, ve şimdi bile onun ölümünü planlıyor. Onun yanında tehlikedesin, *çok büyük* bir tehlikede, Tanrım...'

"*Celene, bunu HEMEN durdur!*

"Dior hafifçe geri çekildi, soluk mavi gözleri deliciydi, benim gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Çok üzgünüm, mon amie. İnanmak için *can* atıyordum, ama…"

"Kafamı salladım.

"Bu yanlış. Bu *günah*. Ve bedeli ne olursa olsun, artık buna ortak olamam."

"Dior, dans pisti etrafımızda hareket etmeye devam etmesine rağmen, hareketsiz bir şekilde bana bakıyordu. Düşünceleri her zamanki gibi kapalı bir odadaydı, ama gözlerinde, böyle bir itiraftan sonra beklediğim şok, korku veya ihanet duygusunu görmedim. Bunun yerine, bir imparatorluğun prensesi olmak için yükselmiş, ama geldiği sokakları *asla* unutmamış bir lağım faresinin kurnazlığını gördüm.

"Ve orada hayatta kalmak için ne yapması gerektiğini de. "'Vay vay,' diye mırıldandı.

"Kan kokusu aldık. Onun kanının baş döndürücü, *cennetsel* mutluluğu. Ve biz itiraflarımızı yaparken ve Maryn kafamızda öfkeyle çılgına dönerken, Dior bir kolundan gümüş çelik bir hançer çıkarmış ve bileğini kesmişti. Hançeri çoktan sırtımıza dayamıştı, beş kaburga aşağısındaki boşluğa, uzun zamandır ölü olan kalbimizin üzerine.

"Hayatını kurtarmış olabilirsin, Castia."

Maryn ayağa kalkmış, öfkesi patlamış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzü nefretle buruşmuştu. Etrafındaki Unbound'lar oturmuş izliyor, merak ediyorlardı, tüm dünya sessizliğe bürünmüştü, pençeleri avuçlarını parçalarken zihni kanlı bir mızrak gibi bizim zihnimizi deliyordu.

"*Hain! Aldatıcı! Bunun için cehennemde yanacaksın*...

"Büyük kılıç, Moonsthrone Dağları'nın gücüyle omzuna indiğinde şarkı söyledi. Yüzyıllar boyunca kazandığı güçle, kılıç yine de kaslarını ve kemiklerini parçaladı, küçük vücudunu karnına kadar ikiye böldü. Canavarların Annesi sendeledi ve kılıç çekildiğinde, onu kullanan kişiye döndü.

“O şövalye. Onun arkasında nöbet tutan Altın Ordunun uzun boylu şövalyesi. Şimdi kılıcını kaldırdı, aynaya benzeyen parlak zırhı ve içindeki adamın yüzünü gizleyen büyük miğferi vardı. Ama sesini her yerde tanırdık.

"Yargı Geliyor," diye tısladı kardeşim.

"Kalabalık, onun büyük kılıcı tekrar indiğinde çığlık attı, kılıç gümüş gibi parıldadı ve ıslık çalarak geldi. Maryn'in boynuna çarptı, neredeyse kafasını koparacaktı. Ama O, Canavarların Annesi, acemi değildi. Kolayca öldürülebilecek bir medyum değildi. Bu, Charbourg'un düşüşünden, Illia'nın rüyasının neredeyse sonundan sağ kurtulmuş bir yaratıktı. Kolunu kaldırarak, küçük yumruğuyla Gabriel'in kılıcını parçaladı, dişlerini göstererek hırladı. Metal parçaları, sanki ağır çekimdeymiş gibi, kanla ıslanmış gümüş çelik parçaları yuvarlanarak uçtu.

"Ama sadece Maryn'inki değil.

"Ateş küçük başladı; Annenin göğsünün derinliklerinde tek bir ışık parlaması. Ama saniyeler içinde patladı, köpürdü, alevlere dönüştü. Ve kutsal ateş, eski bedenin üzerinde cıva gibi yayılırken, güzel elbisesini, altın buklelerini yakarken, Gabriel'in kılıcını kimin kanının kutsadığını anladık.

Maryn çığlık attı, kalabalık da onunla birlikte, salonda kaos patlak verdi. Alevler onun derisi üzerinde kükredi, Dior soluk mavi gözleri parlayarak izlerken eti ve kemiği yiyip bitirdi. Ve artık planının bozulabileceğini biliyordu, başarısızlıktan daha da fazlasını, Maryn *ölümden* korkuyordu. Cehennem ateşinden korkuyordu. Ve böylece, kutsal ateş yayılırken ve kalabalık çığlık atarken, Anne dişlerini gösterdi ve tısladı.

"*Bu gece olmaz*."

"Yırtılan kumaşın sesi. Yırtılan etin şarkısı. Ve hayran kalabalığın önünde, Maryn parçalandı — yüzlerce güve, binlerce kanat, Gabriel'in parçalanmış kılıcındaki kan kadar kırmızı.

Havayı kör edici, yakıcı bir fırtına ile dolduran bu kalabalık, çatıya doğru uçtu. Ateş onları kovaladı, bir güveden diğerine sıçrayarak onu gökyüzüne doğru koşturdu. Ama içlerinden sadece *biri* kaçarsa, Maryn de kaçacaktı.

"Evet," diye tısladı Dior. "*Bu* gece."

"Kutsal Kase elini uzattı. Dún Maergenn'de, Maryn'in öldürdüğü prensesi savunurken sakatlanan o el. Tanrı'nın Kızıl Eli. Ve biz hayranlıkla izlerken, o binlerce kanat dondu kaldı. Dior'un yüzü buruştu, gözleri parıldadı ve soğuklaştı, ve biz son birkaç haftadır kutsal topraklarda gizlice pratik yaptığı şeyin sadece kılıç kullanmak olmadığını anladık. Onun içinde yankılanan gücü hissettik, damarlarında akan göklerin gücünü, tüm bunların kaynağı olan O'nun gücünü."

Son Gümüş Aziz başını salladı ve fincanına doğru mırıldandı.

"*Ama düşmanlarının O'ndan korkması için, acımasız Mahné bebeğe Ölüm'ün hakimiyetini, Sanael'e Kan'ın sırlarını ve Gabriel'e O'nun tahtına giden yolu yakacak Ateş'i verdi*."

"Maryn yandı," diye iç geçirdi Celene. "Alevler onun bir parçasından diğerine sıçradı, tüm bu parçalar şimdi Dior'un kutsal iradesi tarafından sabit tutuluyor. Onu kafamızın içinde duyabiliyorduk; ölüm sancıları o salondaki herkesin zihninde yankılanıyordu. Üzerimize çöktü, yakıcı, mide bulandırıcı; sadece Maryn'in değil, bedeninde taşıdığı her işkence görmüş ruhun çığlığıydı. Öyle kör edici bir yoğunluktaki çığlıktı ki, düğün ziyafetinin çoğu da aynı şekilde çığlık attı, dehşet içinde dizlerinin üzerine çöktü ya da sandalyelerinden düştü.

"Hiç bu kadar korku, öfke ve umutsuzluk hissetmemiştik, Marki. Büyük Aléne'yi, Sonsuzluk Prensi'ni ele geçirdiğimizde bile. Efendimizi öldürdüğümüzde bile. Sekiz yüz yetmiş altı yıl boyunca, Canavarların Annesi bu dünyayı sadık ayaklarıyla yürüdü. Neredeyse bin yıl boyunca Illia'nın rüyasına ve Tanrı'nın gerçek yargısını aramaya adadı kendini. Yargı günü gelmişti. Ve tüm lanetliler gibi, Maryn'in lehine de değildi.

"Tanrım, o çığlık*..."*

Son Liathe hayretle gökyüzüne baktı, sesi yumuşadı.

"Ama her parçası yandıkça, o da azaldı. Soluyor, şimdi çatıdan düşen küller gibi, tenimdeki gri kar gibi.

Onunağlamaları gittikçe zayıfladı, zayıfladı, çığlıkları fısıltıya fısıltıya dönüştü, yalvarışa dönüştü, göğsümüzün sessizliğinde yankılandı.

"Ey Sevginin Efendisi, Ey Kanın Tanrısı.

"Sadık kulunu terk etme.

"Yalvarırım sana ...

"Ölmek istemiyorum ...

"Ses sustu. Salon sonunda sessizleşti. Ve o ölümcül sessizliğin içinde, Dior konuştu.

"Söz sözdür."

"Dans pistini geçerek, şaşkın konukların diz çökmüş halde dağınık halde durdukları yerlerden geçti, prensin şaşkın bakışları altında, yüksek masadaki yerinden altın kadehi kaptı. Ve kirpiklerinde gözyaşları ile kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı.

"Maryn'e. Canavarların Annesi'ne. *Herkes* onun bizim için yaptıklarını bilsin diye."

Kadehi bir dikişte içti ve ayaklarının dibindeki küllere kırmızı bir tükürük attı.

"Cehennemde parlak bir şekilde yan, kaltak."

Sessizlik hakim oldu, birkaç dakika önce müzik ve kahkahaların doldurduğu boşlukta yankılandı. Dehşet, şaşkınlık ve korku, o salondaki her konuğun, her askerin, her ruhun yüzüne kazınmıştı. İki kişi hariç herkesin.

"İki kişi, ne düşman ne de başarısızlık sonsuza dek ayıramazdı. Bu uzun, zorlu cehennemden çıkış yolunda sadakatleri ve sevgileri defalarca sınanan iki kişi.

Gabriel büyük miğferini çıkardı ve *gürültüyle* yere attı. Kardeşimin gözleri yaşlarla doluydu, kollarını açtı. Ve Dior o kollara *atladı*. Kanlı gümüş şövalye ile kanlı beyaz gelin birbirlerine sarıldılar ve Dior'un hıçkırıkları kalbimi parçaladı. Gabriel, sanki kızı bir dal parçasıymış ve tüm dünya boğulmakta olan bir denizmiş gibi tuttu. Dior ise onu, ayaklarının altında soğuk toprak parçalanırken, kanatlı bir melekmiş gibi tuttu. Herkes bu felakete tanık olmuş, binlerce soru binlerce zihinde dolaşıyor olsa da, salondaki hiç kimse konuşmaya cesaret edemedi. Sanki herkes o anın kutsallığını hissetmişti; sonsuza dek ayrılmış oldukları düşünülen iki insan, sonunda yeniden bir araya gelmiş ve bir daha asla ayrılmayacaklardı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Her şey için üzgünüm, Dior."

"Biliyorum. Ben de."

Dior'un gözleri kapalıydı, alnı altın tabardın, onun altındaki göğsün üzerine bastırılmıştı. Ama Gabriel'in gözleri açıktı, öfkeli gökyüzü kadar gri, bana sabitlenmişti. Hâlâ dans pistinin ortasında duruyorduk ve şimdi daha fazla insan bize bakıyordu; askerler kararsız, Unbound hazır, tüm gerçeği bilmiyorlardı ama Canavarların Annesi Maryn bir düşmansa, onun sadık yardımcısı da öyle olabileceğini anlıyorlardı.

"Bunu almalısın," diye mırıldandı Dior. "Onu geri almalısın."

Belinden mücevherlerle süslü kınını çözdü ve Ashdrinker'ı efendisine geri verdi. Gabriel kutsal kılıcı nazikçe aldı, kınından yarıya kadar çıkarırken gözleri acı ile parladı ve kılıcın korkunç çatlağına tekrar baktı. Ona ne dediğini bilmiyorum. Eğer bir anlam ifade ediyorsa tabii. Ama bakışları tekrar bana yöneldiğinde bana doğru yükseldiğinde, uzun zamandır kaybolmuş güneşimiz kadar parlak bir nefretle yandığını gördüm.

"Neden onu öldürmedin?"

"Bana gerçeği söyledi." Dior burnunu çekerek, bizim bakışlarımızla karşılaşmak için döndü. "Bana her şeyi anlattı."

"Kalbin senin iyiliğin için fazla yumuşak, kızım."

"Sen benim babam değilsin, ihtiyar."

"Kardeşim o anda yumuşadı, nefreti unutuldu. Ve kanlı eliyle Dior'un yanağını okşarken, neredeyse duyamayacağımız kadar yumuşak bir sesle konuştu.

"Evet, öyleyim."

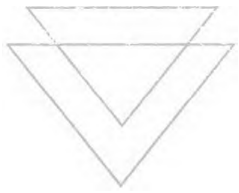
“O zaman gülümsedi, gözlerini tekrar kapatarak başını onun göğsüne yasladı.

"Evet, öylesin. O yüzden bana güven."

"Çenesi sıkıldı. Ama Gabriel'in bana olan nefretinin ötesinde, kollarındaki kızına duyduğu sevgi yatıyordu. Kan ve gümüşle şekillenen bir sevgi. *Dayanıklı* bir sevgi.

“O içini çekerek sıkıca sarıldı. “‘Her zaman.’”

VII
MESİH EFSANESİ

"NASIL?"

Soru soğuk havada, siyah nehrin şırıltısında asılı kaldı. Jean-François kucağında kitapla oturuyordu, parmaklarında kalem hazırdı, gözleri artık Celene'ye değil, kardeşine bakıyordu.

"Lachance nasıl bildi?"

"Ben söyledim." Gabriel, hala iyileşmekte olan yanağından kanla ıslanmış bir tutam saçı silkeledi ve avucundaki yedi yıldızı izledi. "Ona her şeyi anlattım. Dior, Reyne'nin cinayetini duyduğunda ilk yaptığı şey gelip benimle konuşmak oldu."

"Ama o gözetleniyordu. Maryn şatonun her yerine gözetleme kameraları yerleştirmişti."

"Ve Dior bunu biliyordu." Gümüş aziz iç geçirdi. "O kız üç kılıç kadar keskindi ve Celene'nin onu gözetleyebileceğini zaten biliyordu. Maryn'in de bunu yapabileceği çok mantıklıydı. Bu yüzden Esani'ler arasında bir şeyler döndüğünü şüphelenmeye başladığında, Dior hiçbir vampirin onu izleyemeyeceği tek yere taşınmıştı. Kutsal topraklara."

"Pontifex Sarayı," dedi Jean-François. "Ama Maryn başka yerlere de gözetleme noktaları koymuştur herhalde? Şato ve arazinin çeşitli yerlerine?"

“Reyne'nin ölümünden sonra tüm şato kaosa sürüklendi. *Her yer* askerler ve hizmetçilerle *doluydu*. Mesih olmadan önce Dior bir yankesiciydi. Bir hırsız. Hayatını çalarak geçinen bir kız,

benim hücreme görünmeden hırsızlık yapmakta pek sorun yaşamazdı. Özellikle de Maryn cinayetten sonra Celene ile sorguya çekilirken."

Gabriel omuz silkti.

“Ona her şeyi anlattım. Phoebe'yi. Ashdrinker'ı. San Maximille Savaşı'nı. Sonsuz Kral'ı, Esani'yi ve Maryn'in doğurmak istediği dehşeti. Ve o bana inandı.”

Jean-François alaycı bir şekilde güldü. "Öylece mi?"

Son Gümüş Aziz o anda başını kaldırdı, tek sağlam gözü parladı.

"Sana acıyorum, vampir," diye iç geçirdi. "Senin türün dönüştüğünde bir şeylerini *kaybeder*. İlk başta değil. Zamanla kaybolur. Her gece. Her cinayetle. Etrafındaki ölümlüler senin için besin haline gelir. Akrabaların rakibin olur. Ve sadakat ve aile bağlarına bağlı kalsan da, bunlar sadece ezber ve ritüeldir. Hatırlanan, gerçek olmayan. Sevmenin ne olduğunu unutursun. Güvenmenin ne olduğunu unutursun. Gözlerini kapatıp kendini bırakmanın ve seni sevenlerin seni yakalayacağına *inanmanın* ne olduğunu unutursun."

Gabriel başını eğdi, sesi kısılmıştı.

"Ama Dior inandı. Ben başarısız olduğumda bile. O *bana* inandı."

Jean-François karanlık hücreyi dik dik baktı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. İçinde onu arayan bir şey vardı — biraz sevgi, terörün ötesinde bir bağ, kanın ötesinde bir bağ — gümüş azizin yalancı olduğunu kanıtlayacak bir şey. Ama gerçekte, onca yıldan sonra... kimi vardı ki?

Korkduğu bir anne mi? Köleleştirdiği sevgililer mi? Nefret

ettiği akrabalar mı? "Ne zaman şüphelenmeye başladı?"

diye sorduğunu duydu.

"Phoebe döndükten sonra. Dior aptal değildi ve Phoebe'nin hikayesinde bir şeyler ters geliyordu. Maryn konusunda onu uyardı. Ve Reyne'den sonra..."

"Yani, Celene ve Phoebe ile birlikte senin hücrenizde yaptığı sorgulama..."

"Bir gösteri."

Şimdi konuşan Liathe'ydi, Marki'nin gözleri nehrin ötesine kaymıştı.

"Bir test. İkimizin ona ne kadar izin verebileceğimizi görmek için. Phoebe, Dior'un Gabriel'i öldürmesini engellediğinde, et cadısının

sadece köle gibi davranması gerektiğini düşündü — hanımının etrafında kötülük yapması emredilmiş, ama yalnız kaldığında elinden geldiğince kalbinin sesini dinlemesi gerektiği.

"Dior sabahı Pontifex Sarayı'ndan gelecek darbeyi planlamakla geçirdi," dedi Gabriel. "O kadar çok koşucu, hizmetçi, haberci ileri geri koşuşturuyordu ki, Maryn'in hepsini takip etmesi imkansızdı. Ben de hiçbir vampirin cevaplarımı gözlemleyemeyeceği Gözyaşı Kulesi'ndeydim. Her yerde askerler ve şövalyeler vardı, asil mahalle meraklılarla doluydu, Maryn gibi bir zihin için bile hepsini izlemek imkansızdı."

"Lachance'ın, önceki geceki trajik olaylardan sonra neden en mutlu gününü yaşamaya devam ettiğini merak etmiştim," diye mırıldandı Jean-François.

"Göz boyama." Gabriel gülümsedi. "Kraliyet düğününden daha görkemli bir şey olamaz."

"Üç kılıç kadar keskin..."

Tarihçinin mırıldanması, kaleminin kağıdı çizdiği sesin altında yumuşaktı.

"Á Dúnnsair, Gözyaşı Kulesi'nde seni öldürmeye geldiğinde..."

"Hazırlıklıydık. O, vahşi bir *kedi* gibi savaştı. Bana bunları yaptı buraya..." Gabriel gömleğini yukarı çekti ve kaburgalarında uzanan dört uzun yara izini gösterdi. "Ama Phoebe hanımına sadık hizmet etmesine rağmen, kalbi bu işte değildi. Ben ve oyuna dahil olan sorgulayıcılar onu alt ettik. Onu hapsettik. Ama önce onun kanından bolca içtim."

"Sekiz yüz yetmiş altı yaşındaki bir ancien'i öldürmeye yetecek kadar."

"On sekiz yaşındaki bir kızın küçük bir yardımıyla."

Sessizlik ağır bir şekilde çöktü, havada kan kokusu ve demirin ağırlığı hissediliyordu. Kardeşler, akan suların üzerinden birbirlerine baktılar, Celene'nin dipsiz gözleri kısıldı, Gabriel'in çenesi sıkı sıkı kapandı.

"Seni öldürmeme izin vermesi gerekirdi," diye tısladı.

"Denemeni isterdim. Kaybettiğimiz zamanı her zaman telafi edebiliriz..." "Haydi ama çocuklar," dedi Marki. "Çok iyi anlaşıyorduk. Yeni bulduğumuz aile uyumunu, dayak gibi kaba bir şeyle mahvetmek istemem. Ya da yangınla." Jean-François, Celene'e uyarıcı bir bakış attı. "Bu odadaki *bir* aslanın

dokuz canını çoktan tüketmiş. Lachance, Priori ile birlikte ziyafette kesileceğine karar vermiş belli ki."

"Onun için çok acı verici olduğunu düşünüyorum," diye başını salladı Celene. "Onun gözünde, ben çok ileri gitmiştim. Sevdiği kişinin cinayetine ortak olmuştum. Kardeşimin ölümünden mutluydum. Bizi kurtaran tek şey itirafımdı. Hala kurtarılabileceğimiz fikrini aşıladı. Yaptıklarımdan dolayı benden nefret etmek için her türlü sebebi vardı. Ama o her zaman inanan biriydi, Dior Lachance."

"Ne yazık ki..."

"Chevalier, bir daha uyarmayacağım."

Tarihçi yeni bir sayfayı düzeltirken kaşlarını çattı.

"Demek öyle. Dior'un yeni kayınvalideleri bu durumu *çok* beğenmiş olmalılar."

"Sanki lanet bir örs gibi," diye homurdandı Gabriel. "Ama kirişlerden kül yağışı durduktan ve konuklar arasında beklenen bir kargaşa yaşandıktan sonra, Dior düzeni sağladı. O salonun ortasında, baştan aşağı beyaz, kırmızı lekelerle ve gri tozla kaplı duruyordu. Herkesin az önce tanık olduğu katliama rağmen, o kızda kimsenin inkar edemeyeceği bir ciddiyet vardı. Onu en son gördüğümde, yaklaşık bir *yıl* önce Maergenn Savaşı'ndan sonra, Dior'un içindeki gücü fark ettiğini anlayabiliyordum. Ama şimdi, bensiz tam anlamıyla çiçek açmıştı. Sanırım bu, her ebeveynin kaderi: çocuklarını dünyaya bırakıp kendi başlarına uçmalarına ya da düşmelerine izin vermek. Onu o zaman terk etmeyi seçmezdim. Ama yokluğumda ne kadar büyüdüğünü görebiliyordum. Bir kadın, bir savaşçı, bir kurtarıcı olmuştu.

"Dinleyin beni! İyi insanlar, şimdi beni dinleyin!"

"Ellerini genişçe açtı ve tüm salon sessizliğe
büründü. "Ama sessiz değildi.

"Bunun *anlamı* nedir?"

“İmparatoriçe ayağa kalkmış, parmak eklemlerini önündeki masaya dayamış, safir gözleri bıçak gibi bakıyordu. Gençliğimde Isabella'yı iyi tanırdım — onun gözde şövalyesi, hizmetkarı ve kılıcıydım. Onu daha önce de üzgün görmüştüm, ama o kanlı salonda olduğu kadar hiç görmemiştim. Isabella, evlenerek iktidara gelmiş olsa da, imparatorluğun sembollerini ciddiye alan bir imparatoriçeydi. Görkem ve kutsallık onun için gerçekten önemliydi. Ve az önce, küçük oğlunun düğün gününün

cinayet, ihanet ve onu tamamen hayal kırıklığına uğratan şampiyonun dönüşüyle lekelenmişti.

"Bonsoir, Bella," diye selam verdim.

"Seninle sonra ilgileneceğim!" diye bağırdı, gözleri Dior'da. "Şimdi seninle ilgileneceğim! Bu ihanet de ne? Bu küfür de ne? Augustin hanedanının varisi, gözlerimizin önünde az önce öldürdüğün bir yaratığın emriyle seninle evlendi! Bu *delilik*! Bu..."

"Anne, lütfen."

Prens Philippe, yüzü asık bir şekilde İmparatoriçe'ye

baktı. "Bırak konuşsun."

“İmparatoriçe somurtarak baktı. ‘Tahtta oturanlara emir verilmez, genç Prens. Ben Isabella, Adının Birincisi, Alexandre III'ün sevgili dul eşi...’

"Ve ben senin *oğlunum*!" diye bağırdı Philippe, yumruğunu masaya vurarak. "Belki en sevdiğin oğlun değilim, ama son oğl*unum*! Sen bu krallığın imparatoriçesisin, ama şu anda onun varisi ve geliniyle konuşuyorsun! Bu yüzden, haklı olsan da öfkeni bir kenara bırak ve onun sözünü dinle!"

Dior ve Philippe birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Saygı kazanılır, borç değildir, anne. Ve o kesinlikle bizim saygımızı kazandı."

Grail başını kocasına doğru eğdi. Isabella uyanmış gözlerle oğluna bakarken, Dior yavaşça yüksek masaya doğru yürüdü. Kanla kaplı, küle bulanmış, Philippe'e baktı ve hüzünle gülümsedi. Yaralı eliyle zorlukla yüzüğünü parmağından çıkardı ve onun önüne koydu.

"Sen iyi bir adamsın, Philippe de Augustin. Ve üzgünüm. Ama bunu artık saklayamam."

Dior prensin evlilik teklifini geri çevirince salonda mırıldanmalar, fısıltılar ve öfke çığlıkları yükseldi. Dior saray halkına dönerek, hepsini bastıracak kadar yüksek sesle konuştu.

"Aldatıldık! Ben de aranızdaydım, en çok da ben!" Dior, soluk mavi gözlerini kocaman açarak saray halkına baktı. "Arkadaş gibi göründüler, ama Esani'ler hiç de öyle değillerdi. Ve neredeyse bir yıldır onların yalanları altında yaşadım..."

"Derin bir nefes aldı ve kendi uçurumuna bakarak.

“... Benim kanım, günlerin sonunu getirecek sır *değil*. Üzgünüm. Ama bildiğim kadarıyla, bu dünyanın sonunu getirecek sır dışında *hiçbir şeyin* sonunu getirecek sır değil.”

Konuklar arasında tekrar mırıldanmalar başladı ve bu mırıldanmalar bir uğultuya dönüştü. "Bu odada benim kadar aptal hisseden kimse yok!" Dior

ağladı. "Duymak istediğ*imi* duydum! Mesih efsanesi baş döndürücü bir içkidir, dostlarım, mesih *siz* olduğunuzda hiç bu kadar cazip olmamıştı. Ama size yalan söylendi, bana söylendiği gibi. Ve benim gibi, siz de inanmayı *seçtiniz*. Başka birinin sizi kurtarmaya geleceğini söylemek, en tatlı aldatmacadır. Tüm yük başka birinin omuzlarında, sizin için kalan tek yük inançtır. Ve sizden bana inanmanızı istediğim için üzgünüm. Çünkü gerçek şu ki, gelecek olanı durdurabilecek tek bir kişi bile yok. Bizi şimdi kurtarabilecek bir kurtarıcı yok."

"Kafasını salladı, ellerini birleştirip salondaki herkesin gözlerine, ruhlarına baktı. Tek bir gözyaşı yanağından süzülüp yere düştü, parıldayarak.

"İyi bir arkadaşım bir keresinde bana, bu dünyanın uğruna savaşmaya değer olduğunu söylemişti. Ben de bunun uğruna ölmeye değer olduğunu biliyorum. Ama şu anda bir kurtarıcı varsa, o da hepimizin içinde."

Son Gümüş Aziz, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi ve başparmağıyla eklemlerindeki mürekkebi okşadı. Sesi kısıktı, kederle doluydu.

“Bu sözler kalbimi biraz soğuttu. *Ölmeye değer bir dünya.* Kurtarıcılığın yükünden kurtulduğu için Dior'un mutlu olup olmadığını merak ettim. Kaybettiği sevgilisi için duyduğu keder, aldatıldığı için hissettiği suçluluk, belki de kefaret etme arzusuyla dengeleniyordu. Dior Lachance artık kurtarıcı olamazdı. Ama şehit olabilirdi.

"Ancak o sessizlikte, tüm konukların gözleri onun üzerindeyken ve kehanetin külleri ayaklarının dibine serpilmişken, bir kişi öne çıktı. Doğrusu, o hala bir çocuktan biraz daha fazlasıydı. Onunla ateş ve kan içinde birlikte yol almış bir çocuk.

"Benim için kanını dök. Ben senin için kanımı döktüğüm gibi."

Joaquin Marenn sadece Dior'a bakıyordu. Ama sesini herkese duyurdu.

"Lastbridge'de bizden bunu istemiştin. Bizi Blackheart'ın boyunduruğundan kurtardıktan sonra. Demir Bakire'nin pençesini bileğinden söküp bu şehir için her şeyi riske attıktan sonra. Her gün seni izledim, yaralıların arasında dolaşıp onları iyileştirirken. Hiç tanımadığın, sana *hiçbir* borcun *olmayan* yabancılar için uyanık olduğun her anını feda ettiğini gördüm. Bir okyanus kadar kanını döktüğünü gördüm, Dior Lachance. Ben de en az senin kadar kan dökeceğim. Benim için hala bir kurtarıcısın."

Joaquin elini kalbine götürdü, işaret parmağı ve başparmağı uzanmış halde. "La demoiselle du Graal."

Gözleri akmamış gözyaşlarıyla parlıyordu, ama çenesini sıkmış, avcı çocuk gözyaşlarının akmasına izin vermedi. Başka bir adam öne çıktı, Dior'un kıyafetini giymiş, parmağı ve başparmağı kalbine doğru.

"Kutsal Kase için."

“Ve böylece, Dior’un Unbound üyeleri, gözlerinde sönmeyen bir sevgiyle öne çıktılar. Onları uçurumdan kurtarmıştı, hatırlayın — kimse onların sadakatini ya da sevgisini sorgulayamazdı. Ama o anda garip bir şey oldu, soğukkanlı. Augustin renklerini taşıyan şövalyelerden birinin işaret parmağını ve başparmağını kalbine götürdüğünü görünce kalbim ısındı.

"Kutsal Kase için," dedi.

“Ben izlerken, salondaki diğer insanlar da aynı şeyi yaptı. Lastbridge'de onun canlandırdığı gençlerin ebeveynleri. Onun dokunuşuyla iyileşenlerin yoldaşları. Hayatlarını kurtardığı insanlar. Ama bu basit bir tazminattan daha fazlasıydı — bunlar sadece onun fedakarlığından yararlanan insanlar değildi. Onlar onun temsil ettiği şeyi gördüler. Tüm iyiliğin kalbinde yatan lütfu. Kutsal kitapların, İncil'in veya ilahi kanunların ötesinde bir inanç. Neye inandığın önemli değil, Tarihçi. Ama *bir şeye* inanmalısın."

Son Gümüş Aziz gülümsedi.

"Ve benim gibi, onlar da ona inanmayı seçtiler."

"Diğerleriyle birlikte öne çıktık," dedi Celene. "Değersiz olsak da. İçimdeki sesler, hatırlayabildiğim kadarıyla sessizdi — hem Maryn'in yokluğu hem de olan bitenlerin şoku nedeniyle susturulmuştu. Artık ne olduğumuzu bilmiyorduk. Liathe mi? Deli mi? İnancımızın temeli yıkılmıştı.

İnandığım her şeyi bırakmıştım. Ama ellerimizi Ölü kalplerimizin üzerine koyarak, aynı sözleri söyledik.

"*Kutsal Kase için*."

“Kardeşim, elindeki kırmızı kılıçla gözlerime baktı. Bakışlarında bir soru gördüm: Yaptıklarımdan sonra bana güvenilebilir miydi? Prens Philippe parmağını ve başparmağını göğsüne bastırsa da, ziyafet salonunda hala belirsizlik hakimdi. Ama Château Impérial'da Dior'un adı anıldığında, tüm şüpheleri gümüş bir bıçak gibi kesen bir ses duyduk. Bir şarkı, buzla kaplı surlar ve Rive Nord'un karla kaplı sokaklarında yayıldıkça sesini yükseltiyor, şimdi de Rive Cœur'daki sarhoş eğlencecilerin arasında yankılanıyordu.

"Uyarı çanlarının şarkısı."

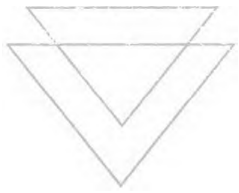
"*Sana iki gün ve iki gece veriyorum*." Tarihçi, geri döndüğü sayfadan başını kaldırarak gümüş azizin gözlerine baktı. "Ve o, Béni Nehri'nden sadece bir gecelik yürüyüş mesafesinde kamp kurmuştu. Sen onun istediği her şeyi yaptın, de León. Sadık bir köpek gibi. Kendisinin doğrudan ortadan kaldıramadığı tehditten krallığı kurtardın. Her şeyden çok değer verdiği kızın hayatını kurtardın. Arkadaşların ve kızın hâlâ onun elinde. Ve kardeşi á Craeg'in söz verdiği gibi, senin de *bildiğin* gibi, o sana ihanet etti."

Son Gümüş Aziz kadehini uzattı.

Jean-François şişenin içindeki son damlaları kadehe döktü.

"Sonsuz Kral geliyordu."

VIII
SELE DOĞRU

"Çanlar çalıyor, botlar yere vuruyor, kalbim güm güm atıyor, ben koşuyorum."

Gabriel kadehinden içti, ekşi tadı yüzünden yüzünü buruşturdu. Yüzünde tanıdık, uzak bir ifade vardı, sanki hem anılarına hem de uzaklara bakıyormuş gibi. Jean-François, Silversaint'in nabzının hızlandığını duyabiliyordu, savaş hikâyelerini anlatmaya başladığında sık sık olduğu gibi. Ama her zamanki gibi, tarihçi de kendini aynı şekilde heyecanlanmış buldu, sanki Silversaint'in sözleri aracılığıyla o zaferleri de yaşamış gibi.

Bu bittiğinde özleyeceğim. Ve yakında bitecek.

"Şatodan çıkın," dedi Gabriel, "meydanı geçin, Gözyaşı Kulesi'ne doğru ilerleyin. Meydan kargaşa içindeydi, kaptanlar eğlenenlere içeri girmeleri için bağırıyor, soğuk sokaklarda çanlar çalıyor ve askerler duvarların önüne akın ediyordu. O lanetli kan hala içimde atıyordu, Moonsthrone'un gücü damarlarımda dolaşıyordu ve nefesimi bile kaybetmeden büyük çivili kapılardan geçip, kırmızı giysili haydutların önünden geçip, spiral merdivenlerden yukarı çıkıp onun hücresine ulaştım. Ve onu orada buldum, soğuk demir parmaklıkların arkasında ileri geri yürüyen, pençeleriyle granit duvarları parçalayan, yanaklarında gözyaşları olan.

"Phoebe," diye fısıldadım.

O da gözlerime baktı; altın rengi gözlerinde öfke, keder ve utanç yüzüyordu.

"Oh, tatlı Mothermoons..."

"Aç şunu," diye emrettim, yakındaki anahtarcıya bakarak. "Hemen!" Anahtarlar kilitte dönmeye başladığında yüzü çoktan buruşmuştu,

ben kapıyı açarken dişlerinin arasından nefesini tıslayarak çıkardı. Sonra birdenbire kollarımda buldum onu, sıcak, çılgın ve ağlayan, pençeleri hala giydiğim göğüs zırhını tırmalıyordu.

"Üzgünüm Moons, çok üzgünüm Gabe, o beni zorladı, o *beni* bunu yapmaya zorladı, lanet olası...

"Biliyorum," diye mırıldandım, onu sıkıca sararken sallanarak. "Biliyorum, sorun değil, Phoebe."

"Bu doğru *değil*! O beni *köle gibi çalıştırdı*, Gabriel! Her şeyi görebiliyordum ama durdurmak için hiçbir şey yapamadım! Sanki su altında çığlık atıyormuşum gibi hissettim, sadece lanet olası *çığlık atıyordum* ve kimse duyamıyordu, Dağlar ve Aylar, o küçük sürtüğe pençelerimi geçirdiğimde..."

"Maryn öldü, Phoebe. Dior ve ben onu öldürdük ve seni de aynı şekilde kurtardık."

"*Dior*. Oh, Aylar, o...

"B-ben buradayım, Phoebe."

"Ses nefessizdi, sahibi kanlı elbisesiyle merdivenlerin başında ikiye katlanmış, yanındaki dikişi tutuyordu. Onu görünce Phoebe kollarımdan kurtuldu ve Dior'un kollarına atladı, yalvarırken yüzünü kızın saçlarına gömdü.

"Çiçek, beni affet, kendimi durduramadım, *denedim,* Aylar yardım et..."

"'Sorun değil," diye fısıldadı Dior, sıkıca sarılırken. "Affedecek bir şey yok."

"Gabe'e yalan söyledim, sana yalan söyledim! Onun kılıcını çaldım, seni yanlış yönlendirdim, ben olmasaydım..."

"Hayır, yapma." Dior, Phoebe'nin yanaklarını avuçladı ve gözyaşlarıyla dolu gözlerine baktı. "Bunların hiçbiri senin suçun değildi, duydun mu? Maryn hepimizi aldattı, en çok da beni. Ona inanmak istedim, Phoebe. Bunun gerçek olmasını *istedim*. Bu karışıklığın suçlusu varsa, o da benim."

"Bu doğru değil, Dior," dedim ona. "O seni kullandı. Senin içindeki *iyiliği* kullandı. Bu yılanlar en iyilerimizi bile kendimize düşman ederler. Onların işi budur. Onlar böyledir."

Phoebe, Dior'dan ayrılmak istemediği için bana doğru bir elini uzattı. Yanlarına yaklaşarak ikisini de kollarımın arasına aldım. Phoebe hıçkırarak ağlıyordu, öfkeyle titriyordu, başını eğmiş, gözyaşlarıyla ıslanmış cüppeme karşı hırıldıyordu.

"Hâlâ kafamda onu hissedebiliyorum. O lanet olası küçük *solucan*. Dağlar ve Aylar, keşke orada olup onun ölümünü izleyebilseydim. Umarım onu çığlık attırmışsındır, Gabe. Umarım ikisi de cehenneme gönderilirken *çığlık atmışlardır*."

"Dior gözlerime baktı. 'Phoebe...'

"Celene hala hayatta, Phoebe," dedim. "Onun hayatını bağışladık."

"Ne?" Altın rengi gözleri alev aldı, başını kaldırdı, kuyruğunu sallayarak tükürdü, "Hayır, hayır, HAYIR, o *da bu işin* içindeydi! Ashdrinker'ı mahvetti, Gabe, seni de mahvederdi..."

"Ne yaptığını biliyoruz, Phoebe. Dior'a her şeyi anlattı."

"Tabii ki anlattı, o yılan kendi kıçını kurtarmak için *her şeyi* yapar!"

"Maryn ölmeden *önce* itiraf etti, Phoebe. Doğru olduğunu söylemek dışında, bir şey söylemesi için hiçbir nedeni yoktu." Dior, duskdancer'ın gözlerine bakarak başını salladı. "Gabe onu öldürmekten yanaydı. Bu benim kararımdı. Ama bana güven, kardeşim. Nedenini ve ne olduğunu bilmiyorum, ama içimden bir ses, Celene'nin son gelmeden önce tüm bu olaylarda bir rolü olduğunu söylüyor."

"Ve o son geldi." Nefes aldım, çanların şarkısının sessizliği doldurmasına izin verdim. "*Voss* burada, Phoebe. Yanında cehennemi de getirdi."

“Gözlerime bakmayı reddetti, başını eğdiğinde alev kırmızısı örgüler yanaklarına döküldü. Ama ben çenesine dokundum, bakışlarını bana çevirmeye çalıştım.

"Phoebe..."

"O beni köpeği yaptı, Gabriel. Beni piyon yaptı." "Sen piyon değilsin, Phoebe á Dúnnsair. Sen *bir kraliçesin*."

“Çenesini sıktı, avcının gözlerinde şüphe ve suçluluk dolaşıyordu. Ölülerin köpeği yapılmış, sevdiği insanlara zarar vermek için kullanılmıştı. Suçsuz olmak her zaman utanç duymamak anlamına gelmez. Ama gerçek şu ki, o bunların hiçbirini hak etmemişti.

"Benimle birlikte dur," diye ısrar ettim. ″Yanımda dur. Yaptığımız tüm yanlışlar, yarattığımız selde silinip gitsin, Phoebe. Bu gece *kan* dökülecek."

Phoebe derin bir nefes aldı ve ben bu sözleri söylerken sonunda gözlerime baktı. Gözleri hâlâ acı ile doluydu, ama o altın rengi bakışların demir gibi sertleştiğini gördüm.

"Tamam o zaman. Selin peşindeyiz."

“Parmak uçlarına yükseldi ve beni öptü, sıcak, kısa ve keskin bir öpücük, ayrılırken dişleriyle dudaklarımı kanattı, gözlerinde ateş vardı.

"Hâlâ seni sevmiyorum, Gabriel de
León." "Ben de seni sevmiyorum."

Biz aşağı inerken, Engizisyoncular ve askerler Kuleden dışarı akın ediyorlardı. Şehrin dört bir yanında aileler kilitli kapılar ardında toplanıyor, sevdikleriniz vedalaşıyor, askerler kılıçlarını çekip o korkunç çanların sesine eşlik ederek surlara doğru yürüyüşe geçiyorlardı. Dior'un Unbound'u aşağıda bekliyordu; yüz kişilik, zırh ve altın süslemeli tabard giymiş, gümüşten yapılmış kılıç ve baltaları bekleyen yumruklarında tutan bir kadro. Onları karşılamak için dışarı çıktığımızda, Joaquin Phoebe'ye göz kırptı, bana başını salladı.

"Eh, eh," dedim. "Joaquin Joaquin Marenn. Hâlâ hayattasın,
görüyorum." "Denemediğimden değil, Chevalier."

"Avcı çocuğu gülümsedi, kumaşla sarılmış bir paketi kaldırdı ve Dior'a attı. Kız, paketi göğsüne çarptığında homurdanarak zar zor yakaladı.

"Göğüslerine dikkat et, M. Marenn."

"Elimden geleni yaptım. Hiçbir yerde
bulamadım." "Siktir git," diye alay etti.

"Ne yazık ki vaktim yok. Ama her zamanki gibi, teklifin beni
gururlandırdı."

“Bu sevimli küçük piç, beni biraz rahatsız eden bir şekilde göz kırptı, ama Dior ona attığı paketi açarken, ona biraz hak vermem gerekti. İçinde iyi bir çift ağır deri pantolon ve bot, bir zırh ve kadehler ve alevlerle işlenmiş uzun bir kapitone ceket vardı. Joaquin hayali bir şapkayı kaldırdı.

"En azından bu duruma uygun giyinmelisin. Savaşmamız gereken bir savaş var."

"Sadece savaşmak değil, M. Marenn. Bu, kazanmamız gereken bir savaş."

“Celene karanlıktan çıktığında tüm gözler ona çevrildi. Kırmızı paltosu, siyah deri kıyafeti ve vahşi, testere dişli bir gülümsemeyle boyanmış porselen maskesi vardı. Phoebe tüylerini diken diken etti, pençelerini kıvırdı, dişlerini sıktı. Onun öfkesini hiç suçlayamazdım — Tanrı biliyor ki, o anda kız kardeşimi gömmek için hala büyük bir istek duyuyordum.

"Celene haklı," dedi Dior, korsesinin bağlarını keserek. "Voss Augustin'i ele geçirirse, oyun biter. Aramızda ne tür şüpheler olursa olsun, bunları bir kenara bırakmalıyız. Bu şehirdeki her erkek, kadın ve çocuk bize güveniyor."

"Ya da beni burada öldür, fleshwitch." Phoebe, Celene'e ateşli gözlerle baktı.

"Eğer bu senin isteğinse," dedi kardeşim, "anlarım. Sana haksızlık ettim, Phoebe á Dúnnsair. Ve bunun için üzgünüm. Ama kan kanı gerektiriyorsa, seni durdurmayacağız."

Celene, cellatın kütlesinin önünde duran bir mahkum gibi yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Etrafımızdaki kaos artmasına rağmen sessizlik çöktü, Phoebe kız kardeşime doğru ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Dior elbisesinin yarısını çıkarmıştı, Celene yakasını açarken durakladı, kan kırmızısı kadifeyi ayırarak altındaki mermer gibi göğsünü ortaya çıkardı. Phoebe'nin gözleri kız kardeşimin kalbinin bulunduğu yere kilitlenmişti, sağ elindeki pençeleri açılmış ve parıldıyordu. Bir avcının zarafetiyle hareket ediyordu, kuyruğu ileri geri sallanıyor, yaklaşırken nefesi tıslıyordu. Celene sadece çenesini kaldırdı, gözleri kapandı.

"Bekliyorum.

"Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Celene'nin ihaneti neredeyse her şeyimizi kaybetmemize neden olmuştu. Ama ona bir şans daha vermekle ne yapıyordum ki? Dior bana da aynı şansı vermişti.

Phoebe elini uzattığında, Celene'nin maskesini kaldırdığında kalbim durdu. Altında Laure Voss'un pençelerinin tahribatını görebiliyordum, o çok iyi tanıdığım yüzün derisi soyulmuştu. Yaraları Aléne'yi yemeden önceki kadar kötü değildi, ama yine de bakması zordu. Voss'un ikimize de verdiği acıları düşündüm. Hiç iyileşebilecek miyiz diye merak ettim.

Celene gözlerini açtı ve celladına baktı. Kar aralarında hafifçe yağıyordu, gök gürültüsü nefesini tutmuştu, Phoebe parlak siyah pençelerini kaldırırken Dior nefes nefese kalmıştı.

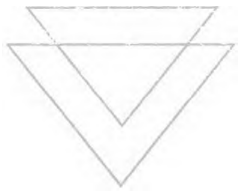
"Hayır, lanet olası..."

Phoebe'nin eli yıldırım gibi indi — ölümcül bir darbe değil, ağır ve vahşi bir tokat. Kan fışkırdı, etin *çatlaması*, çarpışan bulutlar ve yürüyen botların sesinden, savaş emirlerinin haykırışlarından, zamanımızın kıyametinden daha yüksek sesle yankılandı.

"Geliyorlar! Ebedi Kral geliyor!" "Kazanmamız
gereken bir savaş var," diye hırladı Phoebe.

"Ve çenesini sıkarak, surlara doğru yürüdü."

IX
KÜÇÜK BİR BEDEL

"RIVE NORD HÂLÂ kanlı bir harabe halindeydi."

Son Gümüş Aziz koltuğuna yaslandı, deri koltuk gıcırdadı, başparmağıyla kızının adının yazılı olduğu gümüş harfi parmak eklemlerinin altında okşarken geçmişe daldı.

Voss'un başkenti vurmasının üzerinden neredeyse yarım yıl geçmişti, ancak saldırısının izleri hâlâ derin bir şekilde hissediliyordu. Augustin'in kuzey kıyısını evleri olarak gören çoğu insan, şehrin merkezine taşınmış, binaların çoğu boş kalmıştı. Isabella dış duvarların ve kapı kulelerinin onarılmasını emretmişti ve bunlar sağlam ve yüksek duruyordu. Ancak Augustin'in kuzey kıyısında artık askerlerden başka kimse kalmamıştı; orada hala yaşayan az sayıdaki vatandaş, çanlar çalarken Lastbridge'e geri dönmüştü. Artık kimsenin yaşamadığı bir şehri korumak için savaşmak düşüncesi, bir şekilde tuhaftı.

"O surları savunmamalıydık. Altın Ordusu Rive Cœur'a çekilip orada savaşmalıydı. İç surlar tamamen sağlamdı, toplar çoktu ve Lastbridge'i havaya uçurmak, Ölüler'i Béni'nin yüzeyinden kayalıklara tırmanmaya zorlayacaktı. Bana kalsaydı, Rive Nord'u Voss'a bırakırdık."

Gabriel iç geçirdi.

"Mesele şu ki, karar bana kalmamıştı. Yirmi bin adam dış surlarda toplanmıştı, on bin adam da

Bu, Augustin'in kuvvetlerinin neredeyse yarısıydı, işler ters giderse Cœur'ü savunmak için sadece kırk bin kişi kalacaktı."

"Sen bu krallığın kahramanlarından biriydin," dedi Jean-François, kitabına notlar alırken. "Sonsuzluk Prenslerinin Katili, Dún Maergenn'in galibi, kurtarıcı..."

"Kısa bir süre önce benim tüm övgülerimi sıraladığım için sızlanan sen değil miydin, soğukkanlı? Burada zamanımızın dolduğunu sanıyordum."

"Demek istediğim, savunmayı organize ederken, senin fikrinin kesinlikle ağırlığı vardı, değil mi?"

"Neredeyse bir tüy kadar bile değeri yoktu. Isabella hala bana kızgındı, Engizisyon da onun yanındaydı. Teknik olarak hala Krallığın Kılıcı olmama rağmen, Altın Orduda hiçbir rütbem yoktu. Ve o ordudaki her asker, Tuuve, Báih Sìde ve Triúrbaile'deki eski zaferlerimin hikayeleriyle büyümüş olsa da, İmparatoriçe'nin komutanları için ben sadece bir yenilikten ibarettim, biraz daha fazlası değil."

"O halde Isabella'nın tahtını cesurca savunan kimdi?"

"Daggercoast Dükü Maarten, Nord'un başına getirildi. Prens Philippe ise Cœur'un komutasını üstlendi." Gabriel omuz silkti. "Başlangıçta biz sadece eşlik ediyorduk. Ama Maarten tam bir aptal değildi. Dior'un değerini, la demoiselle du Graal'ın altında savaşmanın ne kadar büyük bir onur olduğunu biliyordu. Bu yüzden ona
—ve dolayısıyla bizden—onun yanından çok uzaklaşmamamızı istedi."

"Lachance savaşmakta ısrar etti mi? Eminim bu durumdan memnun olmuşsundur, de León."

Onu durduramazdım. Her denememde başarısız olmuştum ve artık onun krallığın tek gerçek umudu olduğunu bile söyleyemiyordum. Dior artık sadece genç bir kadındı. Elbette hala bir alacakaranlık dansçısıydı. Hala bir kan büyücüsüydü. Hala Kurtarıcı'nın soyundan gelen bir çocuktu. Ama tüm bunların dayandığı bir eksen değildi. Artık o duvardaki çoğu adamdan daha zor öldürülürdü, bu yüzden elinden geldiğince çok hayat kurtarmaya karar verdi."

"O *umursuyordu*, Tarihçi."

Gümüş aziz ve Marki, nehrin karşısındaki canavara baktılar. Celene, hüzünle çevrili, gece kadar siyah gözleriyle onlara bakıyordu.

"O *gerçekten* önemsiyordu."

"Gece çökmüş, fırtına da onunla birlikte gelmişti," diye devam etti Gabriel. "O fırtına *alçakgönüllü,* soğukkanlıydı. Kışın ortasında bile doğal olmayan bir fırtınaydı. Rüzgâr kılıç gibiydi, kar jilet gibiydi. Nord'un ana kapısının üzerindeki en dıştaki duvarda duruyorduk, arkamızdaki yol Place San Antoine ve Lastbridge'e geri dönüyordu. Köprü artık patlatılmak için bile donatılmamıştı — Ölüler artık Béni'yi geçip Cœur'un duvarlarına yürüyebilirdi. O sırada tüm o kara ignis'le ne yaptıklarını merak etmiştim.

Phoebe sağımda, Dior solumda, Celene, Joaquin ve diğer Unbound'lar da etrafımızda duruyordu. Askerler ve savaş rahipleri surların üzerinde dizilmiş, okçular ve topçular boş geceye nişan almışlardı. Karanlık o kadar yoğundu ki, şişeleyebilirdiniz ve surlardaki mangalların ışığının ötesinde, düşen gri karlardan başka *hiçbir şey* yoktu. Yukarıda yıldızlar yoktu. Aşağıda kuru hendek yoktu. Sadece karanlık ve çanların sesi ve her küçük çocuğun gecenin en karanlık saatinde gözlerini açtığında hiçbir şey görememesi nedeniyle hissettiği korku vardı.

"Karanlıktan korkan var mı?" diye mırıldandı Phoebe. "Eskiden korkardım," diye cevapladı Dior.

"Kıçından kanat çıkarmayı öğrenmedin herhalde, M^lle^Phoebe?" diye sordu Joaquin. "Şu anda senin akrabalarının ordusuna ihtiyacımız var."

Phoebe kıçını okşadı, kuyruğu ileri geri sallanıyordu. "Hala kanatsızım, ne yazık ki."

"Yine de muhteşem."

Phoebe benim şakama alaycı bir şekilde güldü ve Joaquin çenesini sıkarken popomu tokatladı.

"Umarım Elaina iyi olur."

"Köpek kulübesinde iyi olacaktır. Senin köpeğin için değil, senin için endişelenmelisin."

“Joaquin başını salladı, yüzü solmuştu. ‘Şirket muhteşem, şüphesiz. Ama şu anda dünyada herhangi bir yer seçebilseydim, en son seçeceğim yer burası olurdu.’

“Başını salladı, ellerinin titremesini durdurmak için yumruklarını sıktı. “Tanrı şahidimdir ki, keşke bugün hiç başlamasaydı.”

"Bunu yapma, evlat."

Joaquin konuşurken bana baktı, ama benim gözlerim o karanlığa sabitlenmişti. Onun hissettiği korkuyu biliyordum. Etrafımızdaki adamlar da aynı şeyi hissediyordu. Konuşma yapmayı pek sevmeyen biri olsam da, fırtına öncesi kelimelerin ne kadar ağırlık taşıyabileceğini biliyordum.

"Hiçbir günü pişmanlık duymayın. En kötüsü bize ders verir. En iyisi bize anılar bırakır. Ama *hepsi* kutsaldır. Ve bugün, hayatınızın en önemli günü. Değerli kılın."

“Joaquin buna gülümsedi.

Phoebe yanağıma öpücük

kondurdu. Dior elimi sıktı.

“O anda soluk ve kimyasal bir ışık parladı. O kara okyanusta minik bir damla.”

Son Gümüş Aziz sessizleşti, kan kırmızısı gözleri kısıldı.

"Ne gördün?" diye sordu Jean-François, sesi alçalmıştı.

"Yüksek Kanlılar," diye cevapladı Celene. "Koyu zırhlı, en az yirmi kişilik bir Voss şövalyeleri grubu, köle atlara binmişlerdi, ama kuru hendeğin kenarından birkaç düzine metre uzaktaydılar. Aradık ama Kestrel'i aralarında göremedik. Ama başka bir Ölü kaptan, kuzgun şeklinde büyük bir miğfer ve siyah tüylü bir pelerinle atını ileri doğru itti. Bir elinde o ışığı tutuyordu, diğer elinde ise kuzgun gagası şeklinde ikiz başlı, acımasız bir kara çelik balyoz taşıyordu. Sapına beyaz bir bayrak bağlanmıştı.

"Soylu adam miğferini çıkardı ve ben koyu renk sakalını, geriye doğru taranmış kalın saçlarını, mermer gibi tenini ve dipsiz gözlerini gördüm. "Ettiene," diye homurdandı Gabriel. "Kara Karga. Sonsuzluk'un Dördüncü Prensi.

"Müzakere!" diye bağırdı, baltayı havaya kaldırarak. "*Müzakere istiyoruz, ölümlüler!*

'

"Tüm gözler, komutanlarıyla birlikte birkaç metre ötedeki

birkaç metre uzakta duruyordu. O, kaliteli zırh ve şahin işlemeli mavi bir cüppe giymiş, ayı gibi bir adamdı. Sakallı çenesini dikleştirdi, derin nefes aldı ve o dipsiz geceye seslendi.

"Öyleyse çık ortaya, sülük! Lanetli sözlerini söyle!"

"Kara Karga arkasında kalan geceye baktı. O anda daha fazla ışık parladı. Kimyasal, sarsılmaz; başka bir küre ortaya çıktı. Daha fazla küre

, toplamda beş tane, bir daire şeklinde parlayarak soluk ışıklarını o kusursuz karanlığın derinliklerine saçıyordu. Her küre, siyah giysili kölelerin ellerinde tutulan insan kafataslarının içindeydi, cüppeleri dondurucu fırtına rüzgârlarında çırpınıyordu. Ve onların ortasında, ölümün ta kendisi gibi duruyordu. Kışın derinlikleri kadar solgun ve bin kat daha soğuk.

"Fabién Voss.

"Sonsuzluk Kralı'nı daha önce hiç canlı görmemiştik, Marki. Ve onu o duvarların üstünden izlerken, sanki şişip gözlerimizi ve ruhlarımızı doldurana kadar büyüdü. Gecenin gözleri ve mermerden bir ten, erimiş demir gibi akıyordu. Bize doğru yürüdü, arkasında ayak izi bırakmadan, parmak uçlarını birbirine bastırarak, beş gölgesi kıvrılırken. Beyaz kadife ve dehşet mantosuyla giyinmişti, etrafı siyah giysili, kafatasları parlayan figürlerle çevriliydi. Duvarlar onun yaklaşmasıyla titriyor gibiydi. Tanrım, *karlar* bile onun tenine dokunmaktan korkuyor gibiydi.

"Selamlar sana, Augustin'in oğulları ve kızları."

"Sözleri rüzgarda ve zihnimizde yankılandı ve etrafımızı saran korkuyu, zehir gibi yayıldığını hissedebiliyorduk. En cesur kalpler bile onun kara bakışları üzerlerine düştüğünde titredi. En sadık Tanrı adamları bile Rab'bin sevgisinden şüphe etti.

"Kiminle muhatap olacağım?

Duvarların ötesine baktı, kardeşim üzerinde kısa bir süre durdu, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ama Gabriel sessizliğini korudu, bunun yerine Maarten'e baktı.

"Ben, Majesteleri Isabella adına konuşuyorum!" diye bağırdı Dük. "Adının ilk sahibi, Alexandre III'ün sevgili dul eşi, Tanrı'nın Kilisesi'nin koruyucusu ve tüm Elidaen'in hükümdarı!"

"Maarten de La Fontaine, le Chevalier des Faucons. Böylesine saygıdeğer bir savaşçıyla tanışmak benim için bir onurdur, efendim. Senin derinden yapacağım pelerin, sadece en görkemli törenlerde giyilecek."

"İstediğin kadar havla, köpek! Ama Tanrı ve Ana Bakire'nin huzurunda yemin ederim ki, kutsal Augustin'e *adımını* bile atamayacaksın! Boş tehditler senin en iyi yeteneğinse, hadi başlayalım! Rüzgar soğuk, yatağım sıcak ve içindeki arkadaşlarım seninkilerden daha hoş!"

"Öyle duyduk. Isabella da şampiyonunu iyi seçmiş. Karısını ve kızlarını savunmak zorunda olduğu şehre getirecek kadar cesur bir kaptan.

savunmak zorunda olduğu şehre getirecek kadar cesur bir kaptan.

“O gülümseme Voss'un ağzında kan lekesi gibi yayıldı.

"*Onlarla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum.*"

"Onu kafandan çıkar, Fontaine." Gabriel'in gözleri Voss'a sabitlenmişti, ama homurtusu Dük'e yönelikti. "Sevdiklerini ya da stratejilerini düşünme, yoksa o..."

"Çeneni kapa, de León," diye tısladı Maarten. "Ölülerle nasıl savaşılacağını biliyorum."

Ve Sonsuz Kral'a kükredi.

"Bu kadar mı, Voss? Dişsiz çenelerden boş tehditler mi?" *"Tehdit mi?"*

Voss bir adım daha yaklaştı, bakışları bir çığ gibi Dük'ün üzerine düştü.

"Hayır, Şövalye. Ben tehdit etmiyorum, yemin ediyorum. Ve burada toplanan herkese, bunu içtenlikle söylüyorum. Bu gece, Elidaen'in oğulları ve kızları, acemi Tanrınız merhamet gösterirse, çabucak ölebilirsiniz. Ama bu duvarların ötesinde korku içinde yaşayan sevdiklerinize, Fabién Voss merhamet göstermeyecek*. Sizin bahsettiğiniz o sıcak yatağı ziyaret edeceğim, cesur Dük, ve gelininiz Yvaine'e kocasının isyanının bedelini çok tatlı bir şekilde öğreteceğim. Kızlarınız adamlarıma atılacak. Elodie. Fleur. Küçük Remi. Melekleriniz aç kurtların önüne atılan kuzular gibi olacak*."

Maarten, çenesini sıkarak somurtarak baktı. Ama o kara bakış duvarları süpürdü, altındaki askerler titredi. Ve Voss, tek tek, gecenin karanlığında isimlerini seslendi.

“Annen, Claude Arnaud. Üç kız kardeşin, Alfric Charron. Sevgili yaşlı baban, Talyn Lambert. İsimlerini biliyorum, yüzlerini de, ve onları basit bir katliamdan muaf tutacağım. Sevdiklerine ilahi işkenceler öğreteceğim, Augustin. Ve cesetlerin soğuduktan çok sonra bile, çığlıkları bu duvarları yıkacağım harabelerin *üzerinde yankılanacak*.”

Voss başını eğdi, gülümsemesi kayboldu.

"Ya da ben sadece gidebilirim."

Maarten kaşlarını çatarak alaycı bir şekilde sordu. "Ayrılmak mı?"

Fabién bir elini uzattı, parmaklarının ucundaki pençelere kaşlarını çatarak baktı.

"Savaştan bıktım. On sekiz yıl, onun sefil davuluna göre yürümek için bir sonsuzluk ve sığırların çığlıkları artık eskisi gibi bir senfoni değil. Daha yumuşak şarkılar özlüyorum."

"Bu kadar yol geldikten sonra neden ayrılmak istiyorsun?"

"Bana bir iyilik yap, Dük de La Fontaine. Sadece Fabién'in bedeli kadar. Sevdiklerinizi korumak için, beni ailemle yeniden bir araya getirmelisin."

Soluk el yükseldi ve arkamdaki kızı işaret etti. *"Onu*."

"Dior tüm bu olanlara sessizce katlanmıştı, çenesi sıkı, soluk mavi gözleri çığlık atan kış rüzgârında yaşarlamıştı. Fabién'in bakışları ona düştüğünde, Unbound'un her biri kılıçlarını çekti ve onu çelik bir halka ile çevreledi. Ama o korkusuzca ilerledi, siperlere yaslanarak meydan okudu.

"Sen *lanet* bir *yalancısın*!"

"Ben yalancı değilim, evlat. Ben senin akrabandım, senin soyunu başlatan Kurtarıcı'nın kardeşi. Sevgili Gabriel'e sor, eğer..."

"O bana zaten söyledi!"

Voss, sözünün kesilmesinin ne demek olduğunu unutmuş gibi gözlerini kırptı. Ben ise, Dior ve Voss'un aslında aynı kandan olabileceği gerçeğine hayret ettim. Ama Dior korkusuzca saldırıya geçti, yumruklarını taşa vurarak, gözlerinde ateşle.

"Belki de bu doğrudur! Belki de onun kardeşisin! Ama beni istediğin neden bu değil, pislik! On binlerce kişilik bir orduyu Talhost'tan buraya kadar sürüklediğine inanmamızı mı bekliyorsun, sonra da gidip karın içinde mutlu bir aile oyunu oynayalım diye bizi rahat bırakacak mısın? Buraya kadar geldiğin bu saçmalığın kokusunu alabiliyorum!"

Sonra surların üzerine tırmandı, duvar boyunca duyulacak kadar yüksek sesle.

"*Ölü diller dinlenirse, ölü diller tadılır!*"

Voss, Dior'a uzun ve sessiz bir süre baktı. Rüzgar aralarında uluyordu, ama saçlarının tek bir teli bile kıpırdamıyordu, gri kar taneleri her yere düşüyordu, ama onun cildine değmiyordu.

"Ve sonunda, bakışları kardeşime kaydı.

"Ne dersin, eski dostum? Tatlı Patience orada seni bekliyor, kardeşlerin Aaron ve Baptiste de onun yanında. Üçünü de bir tanesi karşılığında sana hediye edeceğim. En adil fiyat, değil mi? Sadece olmak isteyen kızın için gerçek kızın?

"Kardeşimin tek cevabı, rüzgara tükürdüğü parlak bir tükürük ipi oldu. O zaman onun düşüncelerine dokundum ve o kapıyı

ve bana öfkeyle bakmadan önce, zihninde o mücevheri, o mucizeyi, o küçük kızı gördüm. Babasının gözleri ve annesinin teni, parmak eklemlerine gümüşle kazınmış adı.

“Onu ele geçirdiğini anladık. *Voss, Patience'i pençelerine almıştı*. “Yine de Gabriel, Dior'u terk etmeyi reddetti.

"*Tanrım, onu ne kadar çok seviyordu...*

"Fabién'in bakışları Duke de La Fontaine'e geri döndü.

"*Teklifimi düşün, Chevalier. Bir kız, bir imparatorluk için küçük bir bedel*."

"Ve hiç ses çıkarmadan, etrafındaki kafataslarındaki ışık söndü.

“Bir zamanlar onun durduğu yere karanlık çöktü, o kadar yoğun ve ağırdı ki neredeyse gök gürültüsünü duyuyorduk. Gök gürültüsü yankılandı, gökler çarpıştı, bakışlarımız Gabriel'e sabitlendi.

"Kardeşim..."

"Bana öyle hitap edemezsin. Artık olmaz."

Onun tokatına dişlerimizi sıkarak karşılık verdik, bunu hak ettiğimizi biliyorduk. "Öyle olsun. Ama Patience'i ziyaret etmemi ya da ona ya da kardeşlerine bir mesaj iletmemi istersen..."

“Elimizi kaldırdık, parmak ucumuzda küçük bir kan lekesi vardı. “Tanrı aşkına, o benim *yeğenim*. Eğer yardım edebileceksek…”

“Çok uzun sürdü, içindeki güvensizlik herkesin görebileceği kadar açıktı. Ama sonunda Gabriel, buz gibi gözlerle, fısıltı kadar bir sesle başını salladı.

"Onları kontrol edebilirseniz... minnettar olurum."

“Başımızı salladık ve emrimizle, o zerrecik havada uçarak, uluyan rüzgarlara karşı mücadele etti. Dük Maarten'in gözleri Dior'daydı, Kutsal Kase hala o surların üzerinde duruyor ve karanlığa doğru parıldıyordu. Maarten, yardımcısına -kısa boylu, lekeli yüzlü, uzun bıyıklı bir yüzbaşı- dönerek başını salladı.

"Silahlanma çağrısı yap. Surları hazırla."

"Duvarları hazırlayın!" diye bağırdı küçük adam. *"HAZIR!*

Bu haykırış surlarda yankılandı, binlerce kılıç kınından çıkarıldı, binlerce ok yaylara takıldı. Artık, mürekkep gibi siyah gecenin içinde fısıltıdan yükselen bir hareket duyabiliyorduk; yaklaşan ayak seslerinin gürültüsü. Ama yine de, Ölülerin gözleriyle bile *hiçbir şey* göremiyorduk. Dük, "Işık, *Tanrı aşkına, ışık!"* diye bağırdı ve bir

Binlerce kenevir kumaştan oklar ateşlendi, titreyen mangallarda yakıldı ve ölmekte olan güneşler gibi karanlığa doğru yayıldı. Ve onlar düşerken, Augustin'in duvarlarının önündeki uçuruma doğru düşerken, sonunda bize neyin geldiğini gördük, Marki.

"Yavru köpekler mi?" diye sordu Jean-François.

Son Gümüş Aziz alaycı bir şekilde güldü ve tarihçiye sevgi dolu bir gülümseme attı.

"Vampirler," diye cevapladı Celene, yılmadan. "On binlerce. Maergenn Savaşı'nda savaşmıştım, Voss ve Dyvok kanlı kırmızı dalgalar gibi üzerimize çökmüştü. Lastbridge'de, Dior onların akınını geri çevirmişti. Ama daha önce Sonsuz Lejyon'u hiç bu kadar büyük *görmemiştim*, Jean-François. O geceki gibi tam güçleriyle dizilmiş halde."

Celene başını salladı ve iç geçirdi.

“Ne kadar çoklar. Süslü giysiler, paçavralar ve yırtık zırhlar giymişler, çürümüş ya da neredeyse sağlam, solgun, kansız ve sonsuzlar, tatlı *Ana Bakire,* yemin ederim ki o ana kadar o kelimenin anlamını bilmiyorduk. Ölümlü askerlerden oluşan kadrolar onların arkasında geliyordu, zırhları kemik motifleriyle ve korkunç efendilerinin kuzgunlarıyla süslenmişti. Ama adamlar daha yavaş yürüyordu, Kara Kuzgun ve onun soylu adamları da öyle, saldırıyı sefil olanlara bırakıyorlardı. O ölü şeyler, duvarlarımıza dikkatsizce saldırdılar ve yanan oklar sönmeden önceki son parıltıda, bir imparatorluğun yıkılışını gördüm."

"Çok şiirsel. Hatta *teatral* bile denebilir."

Tarihçi kalemini daldırdı ve gümüş azizeye baktı. "Ama melodramayı bir kenara bırakırsak, gerçekten o kadar kötü müydü?"

"Kötüydü," diye cevapladı Gabriel. "Belki *Tell My Wife I Love Her* kadar kötü değildi, ama kesinlikle *New Pair of Britches* kadar kötüydü. Sana daha önce de söylemiştim, savaş çoğunlukla sayılarla ilgilidir — çocuk masalları ve tavernada söylenen şarkılar bir yana. Kolun kurşun gibi ağırlaşmadan önce kılıcını ancak belirli sayıda sallayabilirsin. Yayının kopmadan önce ancak belirli sayıda ok atabilirsin. Ve sayıca Fabién'in rakibi olsak da, tek bir sefil adam bir düzine ölümlü adamdan daha değerlidir. Ve az önce nehrin karşısına kıvrılan o lanet yılanın da belirttiği gibi, Voss'un binlerce adamı vardı."

Celene hafifçe alaycı bir şekilde güldü, ama meşalecilere bakarak cevap vermedi.

"Ama bizim duvarlarımız vardı," diye devam etti Gabriel. "Çarklı kilitler. Kutsal su. Toplar. Alev. Ve Rive Nord surlarının önündeki kuru hendek yirmi fit derinliğinde ve genişliğindeydi, keskin kazıklarla doluydu ve Augustin'de kalan her damla lamba yağıyla ıslatılmıştı. Voss'un kuşatma makineleri yoktu, duvarları tırmanmak için sefil adamlarını göndermesi gerekecekti. Kuru hendek yanarken ve dört bin okçu ve tüfekçi kıçınıza ateş ederken bu *çok* zor bir işti.

"Maarten, dediğim gibi aptal değildi. Geçmişte Ölülerle savaşmış ve kanıyla şövalyelik unvanını kazanmıştı. Okçularımızı hazır tuttu ve Voss'un sefil adamlarının ilk dalgasını hendeğe göndereceği anı bekledi. Şanslıysak, birkaç bin kişi surlara ulaşamadan küle dönüşecekti."

Gümüş aziz, dudaklarına gümüş parmaklarını götürdü ve kaşlarını çattı.

"Ne yazık ki, savaşın *çoğunlukla* sayılarla ilgili olduğunu söylediğimde, geriye bir şey kalıyor. *Taktik*. *Liderlik*. *Şans*. Tüm bunlarda Voss bizden üstündü. Ve kazandığı şövalyelik unvanına rağmen, Maarten artık zihnindeki her düşünceyi okuyabilen bir düşmanla karşı karşıyaydı.

"Sefil yaratıklar geldi - o hırlayan, kaynayan sel. Ama hendekten birkaç yüz metre uzakta, birdenbire durdular. Bu... ürkütücü, soğukkanlı bir durumdu. On binlerce piç vardı ve her *biri*, sanki tek bir parmak şıklatmasıyla donmuş gibi durdu.

"Ve karanlıkta, soğuk bir sesin bağırdığını duydum. *"'Serbest bırakın! '*

"Alevler bir anda yüzlerce kez parladı. Voss'un sadık köleleri tarafından gönderilen yanan okların gecenin karanlığından *bize* doğru uçtuğunu görünce kalbim sıkıştı. Maarten herkese 'Dikkat!' diye bağırdı ve Joaquin ile Unbound*,* Dior'u surlardan geri çekti. Ancak oklar duvarlarımıza değil, altındaki kuru hendeğe doğru fırlatılmıştı.

Oklar isabet etti, lamba yağımız alev aldı, şok edici bir ısı ve ışık patlaması oldu. Yangın hendeği boyunca hızla yayıldı, yakıp kül etti, kükredi — o ateş fırtınasındaki canlı ya da ölü her şey küle dönmüştü. Ama tek bir sefil bile geçmeye çalışmamıştı.

Voss, ilk saldırımızı kilometrelerce öteden görmüştü.

"Tatlı Ana," diye fısıldadı Maarten.

Alevler o kadar parlaktı ki, karanlığı yeniden aydınlattılar. Ateş şiddetini artırırken, Sonsuz Lejyon yay ve tüfek menzilinin hemen dışında hareketsizce duruyordu. Boğucu ve yoğun duman yükseldi ve surların ötesindeki umutlar söndü. Maarten'in gözlerine baktım, dişlerimin arkasından azarlayarak. Ona düşüncelerini kapatması konusunda *uyarmıştım*, ama ilk kez ormana giden bir çocuk gibi, geyik henüz ıslanmadan ilk ok kılıfını boşaltmıştı.

"Hazır olun," diye uyardım. "Bu iş kanlı bir hal alacak." Ateşler söndü, ölü gözler açgözlülükle duvarları izliyordu. Ve son alevler de söndüğünde, bizim açılış hamlemizle, Sonsuz Lejyon saldırıya geçti."

Gabriel durakladı, sesi kesilince sessizlik çöktü. Odadaki herkes gergindi, yaklaşan savaşın hikayesi hem köleleri hem de vampirleri etkisi altına almıştı. Ama gümüş aziz, umursamadan ayinle meşgul olmuştu, piposunu doldururken dudaklarını büzmüştü.

Elleri titriyordu.

Göz bebekleri

büyümüştü.

Ve boşluğu doldurmak için kız kardeşi konuştu.

"İlk otuz dakika korkunçtu, Tarihçi. Phoebe ve kardeşim, ölülerin denizinin yaklaşmasıyla yan yana duruyorlardı, Phoebe'nin eli kardeşimin eline hafifçe dokundu. Dior arkamda durmuş, iri mavi gözleriyle izliyordu. Unbound'ların arasında ateşli silahlar vardı. Gabriel, gümüş mermiyle doldurulmuş üç tekerlekli kilitli silahla ve göğsüne takılı gümüş bomba bandoleriyle kendini silahlandırmıştı. Ama bunları Voss'un samanlarına harcamak israf gibi görünüyordu. Bu yüzden, o iğrenç kanlılar dumanlı kuru hendeği geçip yükselen dumanın örtüsü altında tırmanmaya başladıklarında, bizim *yapabileceğimiz* çok az şey vardı.

"İlk dalga, Augustin'in okçuları ve tüfekçileri, gümüş mermi yüklü topların kemikleri titreten gürültüsüyle duvarların önünde parçalandı. Savaş rahipleri surların üzerine kutsal su fıçılarını boşalttılar, ölü etler kararmış kemiklerden eridi. Ama oklar uçarken, tüfekler patlarken ve çürümüş cesetler aşağıdaki hendeğe yığılırken, bunlar sadece diğer sefil arkadaşlarının

devam devam tırmanmaya Saldırı saldırı sürekli sürekliydi, pençeliyor ve kaynıyordu, daha yükseğe, daha da yükseğe tırmanıyordu.

"Sonsuz.

"Bu duvarı kaybedeceğiz," diye uyardı kardeşim. "Elinden geldiğince savaş, ama sesimi dinle. Sinyal verdiğimde *geri* çekileceğiz."

"Yaralıları getirin," diye homurdandı Phoebe. "Dior, nefes aldığımızda onları iyileştirebilir. Kimseyi geride bırakmayın, duydunuz mu?"

"Çenelerimizi sıkarak avuç içlerimizi kesti, kılıçlarımızı ve kanlı kırbaçlarımızı çağırdık. Yanımızda, genç Joaquin Marenn gürledi ve gümüş rengi baltasını yüksekçe kaldırdı.

"Kutsal Kase için, kardeşlerim!"

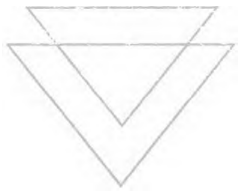
"Ve duvarların üzerinden 'KUTSAL KASE İÇİN!' diye bir haykırış yükseldi.

“Dior, onların cesareti ve sarsılmaz inançları tarafından cesaretlendirilerek çenesini kaldırdı. Her birinin gözlerine baktı, onlara, bu şehre, bu dünyaya sınırsız sevgiyle doluydu. Ama en çok, kaybettiği kız için, diye düşünüyoruz. O ve Reyne'nin odasında, asla gelmeyecek o gün hakkında yaptıkları konuşmayı hatırladık. Her şeye rağmen bunun için savaşmaya değer olduğunu. Gözlerinde yaşlarla, kanıyla ıslanmış gümüş bir hançeri kaldırarak, yüksek sesle haykırdı.

"Yarın için!"

"Ve seli haber veren yağmur damlası gibi, ilk sefil duvarın üzerinden geldi."

X
GRİDEN DAHA KIZIL

"KATLİAM."

Son Liathe yağlı taşın üzerine oturmuş, karanlık suya bakıyordu.

“Kanımı donduran ya da erimiş altın gibi kaynatıp durgunlaştıran hikayeler okudum. Beni ağlatacak kadar güzel şiirler dinledim. Uzun zaman önce ölmüş insanların tarihlerine bakarak, o günleri sanki yaşamışım gibi tanıdım. Kelimeler bir iksirdir, Marki. Belki de bu talihsiz dünyada kalan tek gerçek sihirdir. Onlarda anlam buluruz. Amaç. Sevinç, keder ve teselli.”

Başını eğdi ve boş ellerine baktı.

“Ama bazen kelimeler çok zayıf ve acınası şeylerdir. *Katliam* ve *katil* gibi kelimeler en belirsiz resmi çizebilir, ama o gece Rive Nord'un duvarlarında gördüğümüz dehşeti kapsamayı umut edemezler. Çeliğin çığlığı ve çığlıklar. Kan ve bağırsak kokusu. O katliam saatlerce sürdü. Yıllar gibi gelen saatler. Sonunda taşlar kanla o kadar kayganlaşmıştı ki, surlardan *şelale* gibi akıyordu. Cesetler o kadar yüksek yığılmıştı ki, neredeyse cennete tırmanıp bu cehennemden kaçabilirdiniz. Hava, ağlama çığlıkları, haykırılan dualar, Tanrı'ya, eşlere veya annelere fısıldanan sözlerle doluydu. Kar, griden çok kırmızıydı.

“Ve yine de geldiler.

“Genç Callum ile yan yana, bu sonsuz dalgaya karşı savaşırken, kardeşlerimizin korkunç düşmanının iş başında olduğunu görmeye başladık.

Basit *matematiğin* acımasızlığı. Ölüler daha güçlüydü. Korkusuzdu. Yorulmazdı. Acımasızdı. Ve onlara karşı duranlar sadece insanlardı. Cesur, evet. Cesaretli, doğru.

“Ama sadece erkekler.

“Binlerce kişiyi kaybettik. Hepsi de iyi askerler, okçular ve savaş rahipleriydi*,* bir *duvar* için savaşıp öldüler. Ama Gabriel'in söz verdiği gibi, duvarı kaybettik, gedikler surları çatlatıp ipek üzerine kan lekesi gibi yayıldı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı. "*Geri* çekilin!"

“Ve öyle yaptık, dirseklerimize kadar kana bulaşmış, kırmızı kılıçlarımız ölülerin etlerini duman gibi kesiyordu. Gabriel'in emriyle yüksek yürüyüş yolundan sınırsızca dökülen kan, o ve Phoebe kaçışlarını korumak için savaşıyor, Dior yaralıları peşinden sürüklüyordu. Kendimizi et cadısının yanında bulduk, düşmanların arasında kesip biçiyorduk. Lastbridge Savaşı'nda Reyne ile yaptığımız gibi, onun zihnine uzandım ve onunla uyum içinde hareket etmeye çalıştım. Ama Phoebe bana kafasından çıkmam için bağırdı ve onu suçlayamadığım için geri çekildik.

"Altın Ordusu da aynı şeyi yaptı, Dük Maarten geri çekilme emrini haykırdı. Adamlar, kornaların sesiyle yüksek yürüyüş merdivenlerinden aşağı kaçtılar, onlarca kişi arkalarındaki panik halindeki arkadaşları tarafından itildi ve aşağıdaki taş döşemelere çarptı. Kan, karı çamur haline getirdi, okçular ve tüfekçiler kaçışı korumak için ateş açtılar. Bu kelimeyi söylerken bile, bu deneyimi tam olarak aktaramadığını hissediyorum. Ama bulabildiğim tek kelime *kaos*.

"Tam bir kaos."

"Peki tüm bunlar olurken gözlerin neredeydi?" diye sordu Jean-François.

"Hâlâ kördüm," diye cevapladı Celene. "Karanlık çok yoğundu, fırtına çok şiddetliydi ve bizim gemimiz hâlâ zorlukla ilerliyordu. Ama savaş saatlerdir sürmesine, kanatlarımız neredeyse donmasına rağmen, Voss'un kamp kurduğu yeri hâlâ bulamamıştık."

Tarihçi kalemini mürekkebe batırdı ve Gabriel'e baktı.

"Öyleyse. İlk el Ironhearts tarafından kazanılmıştı. İkinci el ne oldu?"

"O kadar da kart oyunu değildi."

Gümüş aziz piposunu bitirdi ve kırmızı bir duman bulutu üfledi.

"Daha çok satranç oyunuydu."

Jean-François yeni bir sayfa çevirdi ve bekleyişle kaşlarını kaldırdı.

"Bir bozgun tehlikeli bir şeydir, Tarihçi," dedi Gabriel, öksürerek . "Düşmanın arkasına döndüğünde, hiçbir zaman bu kadar risk altında olmazsın. Ama Altın Ordunun tamamen geri çekilmesiyle, lejyon baskı yapmadı. Bunun yerine, kötü kanlılar kapıları yıkarak Ettiene ve diğer yüksek kanlıları içeri aldılar ve Voss'un köle kılıçlarının geçmesi için asma köprüyü indirdiler. Rive Cœur'e giden yol resmen açılmıştı.

“Ancak, tüm bunlar olurken, biz nehir kıyısına çekilip oradaki yedek kuvvetlerle birleştik. Lastbridge arkamızda beliriyordu — donmuş Béni nehri üzerinde, Cœur'un surlarına doğru uzanan geniş bir taş kemer. O surların üzerinde binlerce adamın bizi kıskançlıkla izlediğini görebiliyordum. Siperlerimiz kanlı ve yorgun askerlerle doluydu. Ama Dior'un burada son savaşında kazandığı mucizevi zafer, her askerin aklındaydı ve moraller hala yüksekti. Tabii benimki hariç. "Geri çekilmeliyiz," diye fısıldadım. "Köprüden geri çekilin, onlar

—

“‘ yap hatırlamıyorum hatırlamıyorum sormuş tavsiye tavsiye de León," Maarten homurdandı.

"Bunu karşılıksız bir hediye olarak kabul et,

Fontaine." "Ve eminim ki her kuruşuna

değer."

"Kapı kulelerinden birinde duruyorduk, önümüzde bir masanın üzerinde Rive Nord haritası duruyordu. Maarten'in personeli hareketli bir şekilde emirler yağdırıyordu, adamlar dışarıdaki surlarda ellerinden geldiğince düzen alıyorlar. Dük'ün emirlerini gölgede bırakmak istemiyordum, endişelerimi özel olarak iletmiştim ve sesimi alçak tutuyordum. Ama Maarten'in benim fikrimi umursamadığı belliydi.

"Neden burada adam harcıyoruz?" diye sordum. "Cœur'un daha iyi surları *ve* silahları var. Köprüyü havaya uçurursak..."

"Nehrin üzerinden yürüyerek geçerler! Nehir donmuş durumda, dostum!"

"Duvarları tırmanmak zorunda kalacaklar! Yüz fit ya da daha fazla, ateş altında..."

"İmparatoriçe bu kıyıları savunmamı emretti, ben de öyle yapacağım!" Maarten şimdi burnu burnuma değecek kadar yaklaşmıştı, dudaklarında ve bıyığında tükürük vardı. "Bir yemin senin için hiçbir şey ifade etmeyebilir, de León, ama *benim* sözüm...

Benim bağım. Bu, Ölülerle ilk kez savaşışım değil ve bu geceyi kazanmak için bir planım var! Şimdi o dinsiz çeneni kapat ve sülük gözlerini açık tut, belki bir iki şey öğrenirsin!

"Voss'un da öğrenmesini istemiyorsan, bu sefer ortalıkta görünme, domuz herif. Mesajı kaçırdıysan, düşmanın senin lanet olası *zihnini* okuyabiliyor!"

"Bu onursuz köpeği buradan çıkarın!"

“Ellerimi, odadan çıkmakta olan muhafızlarına kaldırdım. Ben ayrılırken, Maarten ikinci adamına, Deveraux adında kısa boylu, bıyıklı bir pisliğe döndü.

"Hazır ol. İşaretimi bekle, Teğmen."

“Duvarlara geri döndüğümde, Dior ve Phoebe ile karşılaştım. Savaş acımasızdı, ama sadece yarım düzine Unbound kaybetmiştik ve yaralılarımız Dior'un kutsal kanıyla iyileşmişti. Yine de askerlerin morali hala kötüydü. Kupalıların birbirlerini, diğer askerlerin çoğunu utandıracak şekilde önemsediklerini görebiliyordum.

"Dük Fuckweasel ne dedi?" diye sordu Joaquin.

"Ona öyle deme," diye homurdandım.

"Neden? Hayatım boyunca pek çok pislikle tanıştım ama o tam bir kirpi."

"Biraz saygı göster. O, Krallığın Kılıcı, evlat."

"Görünüşe göre bu günlerde herkese şövalyelik unvanı veriyorlar, Chevalier." Joaquin sırıttı ve ben gülümsemeden ona baktım. dirseklerine kadar kanlıydı, zırhı Dead'in pençeleri tarafından yırtılmıştı, ama Dún Maergenn savaşında gördüğüm gibi dimdik duruyordu. O da benim gibi Nordish doğumluydu, saçları ve gözleri koyu renkti. Ve biraz küstah biriydi.

"İtiraf etmeliyim ki, bu küçük piç kurusunu sevmeye başlamıştım. "'Burayı savunacağız,' dedim. 'Fuckweasel'in emri.'

Şehri, fırtınanın vurduğu karanlığın derinliklerini seyrederek, artık hareket görebiliyorduk — ikincil savunmayı gözetlemeye gelen ilk ölüler. Ama Maarten'in işaretiyle, surlarda bir boru çaldı ve birkaç saniye sonra, geceyi sönük *bir gümbürtü* çınladı. Ardından onlarca daha geldi, Rive Nord sokaklarında alevler yükseldi ve hızla yayıldı, odun dumanı ve yanan yağ kokusu rüzgarda yayıldı.

"Şimdi kendi şehrimizi mi yakıyoruz?"

"Yanımdaki Dior'a baktım, yükselen alevler gözlerinde yansıyordu.

"Onları kuşatıyor, böylece sayıları daha az önem kazanıyor." Komuta kulesine baktım ve isteksizce başımı salladım. "Fena fikir değil, Fuckweasel."

Artık onları görebiliyorduk, yükselen alevlerin ışığında hızla yaklaşıyorlardı. Önde Foulbloodlar, arkada köleler ve highbloodlar. Nord'un doğusunda ve batısında yangınlar çıkarken, yaklaşımları daraldı ve çoğu iki ana caddeden Place San Antoine'a doğru akıyordu. Ama bu kadar sıkışık bir durumda, karşı karşıya olduğumuz sayıyı görebiliyorduk ve Celene'nin dediği gibi, *Endless* bunu tam olarak karşılamıyordu.

"O oraklı şeytan kadın nerede?"

Phoebe gözlerini kısarak düşmanı arıyordu. Haklıydı, Voss'un düzinelerce şövalyesini görebiliyordum ve Ettiene'yi de bir anlık görmüştüm. Ama Demir Bakire...

"Belki de Voss'un arkasında duruyordur," dedi Dior. "Büyük bir şairin dediği gibi, sonsuza kadar yaşayanlardan daha çok ölümü korkutan kimse yoktur."

“Celene'ye yan gözle bakarak hafifçe gülümsedim. 'Onları buldun mu? Kestrel...'

"Henüz değil. Fırtına şiddetli esiyor ve karanlık çok yoğun."

“Başımı salladım ve yaklaşan Ölüler'e bakmaya devam ettim. Durduğumuz duvarlar pek sağlam değildi; burası Nord'un zayıf noktasıydı. Zorlu bir savaşın bizi beklediğini ve sonunda Lastbridge'in ötesine geri püskürtüleceğimizi biliyordum. Ama o anda bir gürültü duydum; atların kişnemesi, zırhların ve koşum takımlarının gıcırtısı. Arkamı döndüğümde, büyük bir grup adam ve atın köprüden geçip kapı kulübemize doğru ilerlediğini gördüm. Zırh giymişlerdi, mavi tabardlarının üzerine Fontaine'in şahinleri işlenmişti — Maarten'in Daggercoast'tan getirdiği süvariler.

"Siktir, *saldırıya* mı geçecekler?" diye fısıldadım şaşkınlıkla.

"Hazır olun." Augustin renkli bir çavuş, fısıldayarak sıra boyunca ilerliyordu. "Siperlerin arkasında görünmeyin. İşaret verilene kadar kıpırdamayın."

"Az önce çekildiğimiz surları terk mi edeceğiz?" diye sordu Joaquin, inanamadan. "Onlarda savaşmak surların asıl *amacı* değil miydi?"

"Sadece aşağıda kal," diye homurdandım. "Seni göremezler, seni anlayamazlar."

“Bağlanmamışlar itaat etti, surların üzerindeki her adam ve rahip surların arkasına çömeldi. Ama Dior ayakta kalarak geceye bakmaya devam etti. Aşağıda süvarilerin toplanışını, kaptanların cesaret verici sözlerini, *"İmparatoriçe için!"* ve *"Kutsal Kase için!"* haykırışlarını duydum. Ve bir başka boru sesiyle Lastbridge'e giden kale kapısı açıldı ve Daggercoast süvarileri hücuma geçti.

"Nal sesleri gök gürültüsü gibiydi, üç bin at ve binici yeri sarsıyordu. Hızlıca bir göz attığımda, Ölülerin büyük bir kırlangıç sürüsü gibi hareket ettiğini gördüm, zihinleri Ettiene ve o yüksek kanlıların ağıyla birbirine bağlıydı. Merkezleri sabit duruyordu, yanları boş binaların içinden ve üzerinden yayılıyordu — bir kıskacın, süvarileri kuşatıp hepsini yutmaya hazır olduğu gibi. O anda Maarten'i lanetledim, üç bin adamı ve atı ne için feda ediyordu ki? Ama bir çığlık yükseldi, *"Ateş!"* emri verildi ve ardından yayların sesi duyuldu. Yukarı baktığımda, duvarlarımızdan yüzlerce yanan okun uçtuğunu gördüm. Ama yörüngeleri tuhaftı ve ilk başta neye ateş ettiklerini anlayamadım."

Gabriel parmaklarını kırıştırdı ve sandalyesine yaslandı. "Sonra ilk depo patladı."

Jean-François gözlerini kırptı. "Patladı mı?"

"Neden halkı terk edilmiş bir şehir için savaştığımızı merak ediyordum, ama şimdi anladım - cezasız bir şekilde yok edebilirsiniz. Maarten, ölüleri ana yollara yönlendirmek için yangın çıkarmış, süvarilerini iç bölgelere göndererek Voss'un kıskaçlarını çevredeki binalara çekmişti. Ve hepsini oraya saklamıştı."

"Kara ignis," diye fark etti Jean-François, parmaklarını şıklatarak. "Bir zamanlar Lastbridge'i yok etmek için yerleştirilmiş patlayıcılar. Nerede olduklarını merak ediyordun."

"Maarten bir pislikti, ama yaratıcılıktan yoksun değildi. Kara ignis ve lamba yağıyla dolu dört bina, bayram günü havai fişekler gibi havaya uçtu

, ateş fırtınası Dead'lerle dolu sokaklarda hızla ilerledi. Duvarlarımızın üstündeki adamlar, yüzlerce sefil insanın bir anda küle dönüşmesini haykırarak kutladı ve gürültü kesilince, kornalar geceyi yırttı, Maarten surların üzerinde mace'yi kaldırmış duruyordu.

"İmparatoriçe için, çocuklar! SALDIRIN!"

“Coşku ve öfkeyle, gözleri kan dökme arzusu ve intikam hayalleriyle parlayan Augustin askerleri, Lastbridge kapısından Place San Antoine'a doğru geri çekildiler ve bozguna uğramaları bir toplanmaya dönüştü. Süvariler saldırdı, sefil hattı parçaladı ve arkadaki kölelere daldı, atlar çığlık attı, kemikler kırıldı, uzuvlar havada uçtu. Yangınlar kontrolsüz bir şekilde şiddetlendi, karanlığı ve Voss'un lejyonunu geri püskürttü. Unbound, savaşa katılmak için sabırsızlanarak Dior'dan emir bekledi. Ama Grail, siperlerin üzerinde durarak bana döndü.

Gözlerine baktım ve söylenmemiş sözlere başımı salladım. "*Bir terslik* var," dedim.

"Rive Cœur'un surlarında borazanlar çalıyordu, arkamızdaki kapılar ardına kadar açılmıştı. Daha fazla süvari Lastbridge'den geçiyordu, piyadeler arkalarındaydı. Prens Philippe, Maarten'in saldırısına binlerce adam daha ekliyordu. Aşağıdaki kapıdan geçip ötesindeki meydana akın ettiler ve bir an için, yem ve değiştirme taktiği işe yaramış gibi göründü. Voss'un kılıçları kargaşa içindeydi, ağır atlar tarafından safları bozulmuştu. Kara Karga ve arkadaşları deli gibi savaşıyorlardı, ama ikinci saldırı yaklaşıyordu, piyadeler ve tüfekçiler onları destekliyordu, kötü kanlılar yanan sokaklardan kaçıyorlardı, ancak eriyen karda kesilip biçiliyorlardı.

"Avcı av haline gelmişti. Yırtıcı, av."

Son Gümüş Aziz kadehini kaldırdı ve son damlasına kadar içti. Gözleri kırmızıya dönmüştü, acısını unutmuştu, sesi duman ve kanla hızlanmıştı.

"Cairnhaem'den aldığım satranç dersini hatırlıyor musun? Rousseau Gambiti?"

"Elbette. Zayıflık numarası yaparak düşmanlarını pozisyonlarından uzaklaştır.
Sonra saldır."

Gabriel gülümsedi. "Belki de sana verdiğim bilgiler tamamen boşa gitmemiştir, vampir."

"Tanrım, elini pantolonundan çıkar, de León. Ve devam et."

Gümüş aziz vampiri dikkatle süzdü, sarhoş gülümsemesi karardı. "Duygularını incittim mi, Jean-François? Elimi pantolonuna soktuğumda? Onları yaktığımda gururunu mu yoksa hayalarını mı daha çok incittim? Çünkü hayaların yeniden çıkar, vampir. Ama o gece Augustin'de katledilen erkekler, kadınlar ve çocuklar sonsuza dek gitti."

"Beni neredeyse öldürüyordu," diye tısladı tarihçi.

"Ama öldürmedim. Seni *bağışladım*. Sen bunun nedenini anlamaya çalışırken, benim tavsiyem sana bir köprü kurman, soğukkanlı. Sonra da o köprüden geçip gitmen."

Jean-François düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak kaşlarını çattı. "... Philippe'in askerlerinin Voss'un tuzağına düşmesi gibi mi?"

"Ustaca bir geçiş." Gabriel kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "İşte, ruh bu."

"Prens, Nord'a daha fazla adam gönderilmesini emretti," dedi Jean-François. "Maarten'in saldırısını güçlendirmek için kendi savunmasını zayıflattı. *Bir kıtayı* fetheden, Forever King kadar usta bir taktikçinin birkaç varil kara ignis ve bir kıvılcımla yenilebileceğine inanıyordu."

"Zeki aslan, avını ortaya çıkarmak için zayıflık numarası yapar," diye cevapladı Gabriel. "Ama merak ediyorum, sana *gerçekten* bir bilgelik bulaşmış mı, vampir? Voss neden bizi bozguna uğrattığımızda ezip geçmedi? Neden yeniden toplanmamıza izin verdi? Sence sonra ne oldu?"

“… Voss’un gerçek saldırısı.”

Jean-François başını eğdi ve gülümsedi.

"Bütün bu *savaş* bir aldatmacaydı."

"Hâlâ umut var, Jean-François."

Tarihçi kalemini mürekkebe batırdı ve gümüş azizin kaşlarının çatıldığını izledi.

"Rive Nord'da yirmi bin adam konuşlandırılmıştı," dedi Gabriel. "On bin de yedekte. Philippe de on beş bin adamı daha toparlanmaya göndermişti; piyadeler, tüfekçiler ve şövalyeler şimdi

Place San Antoine'a akın *ediyor*du. Meydan kargaşa içindeydi, tüm düzen ve düzen bozulmuştu. Yıkıntılar arasında yangınlar alev alev yanıyordu, hava duman, kül ve kanla doluydu. Çoğu göz, Nord sokaklarında şiddetle devam eden savaşa odaklanmıştı. Maarten, komutanlarıyla birlikte surların üzerinde duruyor, alevlerin ışığı ve yaklaşan zaferlerinin sevinciyle yüzleri gülümsüyordu.

"Dior ve benim gözlerim hariç, çoğu gözler.

"İyi misin, Gabe?" diye fısıldadı Phoebe.

"Cevap vermedim, Nord Savaşı'ndan - bizim izlememizi *istediği* savaştan - arka taraftaki nehre döndüm. Gece zifiri karanlıktı, kar o kadar yoğun yağıyordu ki neredeyse sis gibiydi. Béni, karla kaplı gri bir çarşaf gibiydi, Cœur'un dikenli duvarları boyunca doğudan batıya uzanan donmuş bir şerit.

"Doğuya doğru gözlerimi kısarak baktım ama hiçbir şey göremedim. Ancak batıya dönüp, gözlerimdeki lanet olası buzu silerek arkamızdaki Portside'ın yıkık iskelelerine baktığımda, kalbim iki kez atlamadı. Karanlıkta bir hareket gördüm; önce birkaç tane, sonra bir düzine, yüzlerce, giderek daha fazla sayıda figür karanlığın içinden ortaya çıkıyordu. Maarten'e uyarıda bulunmak için bağırırken, içinde yüzdüğümüz bokun derinliğini fark ettim.

"Bu sadece arkamızı taciz etmek için gelen bir oyalama gücü değildi. Bu tamamen başka *bir orduydu*. Voss yaz saldırısı sırasında onları yedekte tutmuş olmalı, biz Augustin'e doğru yola çıktığımızda onları çağırdı. Maximille'de neden bu kadar zayıf hissettiğini merak etmiştim, *işte* nedeni buymuş. Hepimizi aptal yerine koymuştu. Ve şimdi Sonsuz Lejyon'un diğer yarısı Portside'a doğru koşarak açıkta kalan kanadımıza saldırıyor, bize yepyeni bir kıç deliği açmaya hazırlanıyordu.

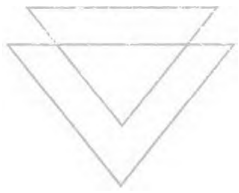
Maarten kalabalığın içinden geçerek yanıma geldi. "Tatlı ve kutsal Ana Bakire..."

"'Ondan *uzak* durun.

Nehirden bana karanlık gözleriyle baktı. Yüzüne kanlı bir kafatası çizilmişti, dudakları boş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve Grail'e selam vermek için tırpanını kaldırdı. Sonra Dior konuştu, sesi o kadar yumuşaktı ki fırtına onu neredeyse yutacaktı.

"'Kestrel.'"

XI
İNCİNMİŞ DUYGULAR

"GERİ ÇEKİLİN!"

Maarten'in dudaklarından çıkan bu haykırış, sakalında donmuş tükürüklerle birlikte duyuldu. Komutanları telaş içindeydi, soğuk ve sert gerçeklik yerleşirken Cœur'un duvarlarında çanlar çalıyordu. Nord'da aşırı taahhütlerde bulunarak ve arkamızı açık bırakarak oyundan düşmüştük. Ve şimdi pantolonlar ayak bileklerimize kadar *inmişti*. Binlerce asker Lastbridge'e sıkışmış, çanların sesine şaşkınlık içinde, ilerlemeli mi yoksa geri dönmeli mi diye düşünerek bekliyorlardı. Daha fazla adam Place San Antoine'a akın ediyor, hücumlarını durduruyor, savaşın ortasında olan askerler ise arkadaşlarına savaşa katılmaları için bağırıyorlardı."

Gabriel başını salladı, çenesini sıktı.

"Siktirlik festivalinde boktan bir gösteri."

"Maarten nasıl bu kadar tamamen manevra dışı bırakılabilirdi?" diye sordu Jean-François. "Onun ünlü bir general olduğunu sanıyordum?"

"Kibir. Birkaç kolay savaşta elde ettiği birkaç kolay zaferle kendini beğenmiş. Ama bundan daha fazlası vardı. Daha da basit bir şey. O fırtınada kördük. Ölümlü orduların kışın savaşmamasının bir nedeni var, soğukkanlı. Geceleri savaşmamamızın *daha iyi* bir nedeni var.

“Daha önce Maarten'e kızgındım, ama bunu içimde saklamayı başarmıştım. Ben rütbeli bir subay değildim, o duvarda emir verecek konumda değildim. Ama Maarten bağırdı geri çekilme, izledim

adamları arasında yayılan kargaşayı, ardından gelen korkuyu izledim ve sonunda cesaretimi kaybettim. Ben de kan ve pislik içindeki o çocuklardan biriydim. Liderlik için bana emir veren adamlara bakıyordum, onların bilgeliğinin yaşamakla ölmek arasındaki fark olduğunu biliyordum. Ve bu adam, onu takip eden adamları *hayal kırıklığına uğratıyordu*.

"Onların geri dönmesini mi istiyorsun?" diye sordum, köprüyü tıkayan binlerce adam ve atı işaret ederek. "Yolun yarısını geçtiler, lanet kafanı kullan!"

"Çekil yolumdan, yemin bozan!"

“Ama Maarten'in cüppesini yakaladım, onu kendime doğru çekerken kumaş yırtıldı. ‘Meydanda bulunan adamlar ne olacak? Onları bırakacak mısın?’

"Yan taraflarımız açık! Cœur'a geri çekilip..."

"Bunun için çok geç! Burada sıkışıp kaldık, tek çıkış yolu buradan çıkmak!"

"Bırak beni!" diye tükürdü ve benim tutuşumdan kurtuldu. "Ben Altın Ordunun generaliyim! Sen ise sarhoş, yarı kanlı bir köpeksin! Bana bir daha elini sürersen, seni asılacağım..."

“Yumruğum dişlerini parçaladı, dudaklarını şeritler halinde kesti. Baygın düşen Maarten, yardımcısının kollarına yığıldı. Deveraux bana baktı, ağzı açık kaldı, ama ben çoktan surlara tırmanmış, aşağıdaki kaosa tüm gücümle bağırıyordum.

“Köprüdeki süvariler, kapıda toplanın, emrimle saldırıya hazır olun! Piyadeler ve okçular, kıçınızı kaldırıp bu surlara gelin! Meydana gidip o adamları geri getireceğiz, sonra ya burada kalacağız ya da öleceğiz! Hareket edin, lanet olsun, *HAREKET EDİN*!”

Çanlar hala çalıyor, kornalar hala çalıyor, uyumsuzluğun tohumları kök salıyordu. Ama tüm bu kargaşa, kaos ve korkuya rağmen, o ordudaki her asker hala benim adımı biliyordu.

“Ve Lorson'un Kara Aslanı kükrediğinde, onlar dinlediler.

“Yakındaki bir sinyalciye döndüm, dudağında soluk tüyler ve geniş mavi gözleri olan bir delikanlıydı.

"Cœur topuna ateş açmasını ve ateş etmeye devam etmesini söyle! Her lanet namluyu!"

"Ölüler'e ateş etmeye devam ederlerse, yakında bize de ateş etmeye başlayacaklar!

vurmaya başlayacaklar!"

"Bütün olarak yutulmaktansa parçalanmak daha iyidir, *yap şunu,* evlat!"

“Delikanlı bayraklarını kaldırarak Cœur surlarına işaret etti. Nehrin karşısında, duvarlarımıza ateş açabilecek en az yüz ağır silah vardı ve ödeyeceğimiz bedel kanlı olacaktı. Kestrel'in Ölüleri çoktan Portside'a akın etmeye başlamıştı ve yakında boğazımıza sarılacaklardı. Ama en azından top ateşiyle ölürsek, hayatta kalanlara karşı kullanılmak üzere dirilme ihtimalimiz olmayacağını biliyordum. Çünkü gerçek artık açıktı, Dior'un gözlerinde, Unbound'larının yüzlerinde, Phoebe'nin koluma dokunduğunda bakışlarında parlıyordu.

"Nehrin bizim tarafındaki her erkek ve kadın ölmek üzereydi.

"Hâlâ seni sevmiyorum, Gabriel de León."

"Ben de seni sevmiyorum." Başımı salladım ve hüzünle gülümsedim. "Ama düzgün bir adam olsaydım, seninle evlenirdim, Phoebe á Dúnnsair."

"O, bileğini uzatarak sırıttı. 'Ne zaman düzgün bir adam istediğimi söyledim ki?'

Top ateşlendi, ilk gümüş mermi salvosu Kestrel'in lejyonunu parçaladı. Duvarlar altımızda titrerken, Phoebe'nin uzattığı eli kenara itip onu öptüm. Hiçbir söz söylemeye gerek yoktu, hiçbir yemin etmeye gerek yoktu; biz hiçbir zaman sözler ve yeminler için bir çift olmadık. Ama umarım o, dudaklarımız o ateş fırtınasında birleştiğinde vücudu benimkine eriyerek, benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıştır. Oyalanacak vaktim yoktu, ağzım şimdi boğazına kaydı, dişlerim o atan damara, derisinin altındaki çılgın yaşamın gök gürültüsüne bastırdı. Ve o selin içine daldım, *onun* ateşi içime doldu, o eski tahtın ve lanetli kanın gücü, tüm gökyüzümü ateşe verdi ve içimdeki canavar kükredi.

"*Daha fazla,* diye

bağırdı. "*HEPSİ.*

"Nefes nefese ağzımı ondan uzaklaştırdım, Phoebe elini boğazına bastırıp zor nefes alıyordu. Dior'a döndüğümde parmaklarımı sıktı ve başını salladı.

"Benim gölgem gibi yanımda kal," diye homurdandım. "Ben hareket ettiğimde sen de hareket et, ben durduğumda sen de dur ve en önemlisi, ben *ne dersem* onu yap."

"Evet, baba."

"Süvariler kapıların dışında toplanmıştı, piyadeler ve okçular surlarımıza akın ediyordu, toplar gürültüyle patlıyordu, bum, *bum, BUM*. Dior ve Unbound'u kaldırım taşlarına indirdim, genç süvariler bana bakıyordu, atlar ayaklarını yere vuruyor, buhar çıkıyordu. Valentino'nun gümüş çelik kılıcı elimde ıslanmıştı, kılıcın üzerine kazınmış sözler alevlerin ışığında parlıyordu. *Korku, cesaretin beşiğidir.* Ama kılıç bana ne kadar iyi hizmet etmiş olsa da, o anda başka bir kılıca uzandım. Dior'un ziyafet salonunda bana geri verdiği kılıç, çok sevdiğim ve çok incittiğim dostum, hala kemerime asılıydı.

"Ashdrinker'ı geceye doğru çektim ve arkamdaki askerlere döndüm. Onlar bu manzarayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı; bir efsanenin elinde bir meleğin kılıcı.

"Çocuklarımızı geri alalım!"

“Çizmeler toprağa saplandı, atlar hücuma geçti, taşlar üzerinde gök gürültüsü gibi sesler duyuldu. Meydan kaos içindeydi; biniciler, köleler, şövalyeler, sefil insanlar, okçular ve soylu insanlar, bir grup canlı insan şimdi ölülerin deniziyle savaşıyordu. Ettiene ve soylu insanlar, askerleri duman gibi kesip geçiyorlardı. Ama ben hücumun arkasında koşarken, kafamda kekeleyen gümüş bir şarkı çınladı.

"*Live esh'nadai d-d-d-dov nem dadadada.*

"Ash..."

"*Dört yemek kaşığı b-b-buhbuhbutter ...*

"Sen misin?"

"*Ben mi? Biz mi? Kim?*

Gözlerim yaşlarla dolu halde, onunla birlikte bir avuç sefil adamı kılıçtan geçirdim. Ama kısa süre sonra arkadaşımın ne kadar kırık olduğunu fark ettim. Bu yola birlikte çıkmıştık ve aynı şekilde bitireceğimize söz vermiştim. Ama kırık bir kılıç, Sonsuzluk Prensi'ne karşı pek bir işe yaramazdı ve herhangi bir darbe Ashdrinker'ı kabzadan ikiye bölebilir, şarkısını tamamen sona erdirebilirdi. Bu yüzden, çok acı verse de, onu kınına geri koydum ve parçalanmış ilahisini susturdum.

“Süvariler, çocuklarımızı çevreleyen Ölüler'e çarptı ve onları ikiye ayırdı. Süvariler, kuşatılmış birliklerimize doğru bir yol açmak için harekete geçerken, etrafımızdaki taşlardan silah sesleri yükseldi. Yarım düzine Unbound düştü, oklar havada ıslık çalarak uçtu — köle kılıçları çevredeki binalarda pozisyon almış ve yüksekten oklarını fırlatmaya başlamıştı.

"Celene, onları yakala..."

“Onları görüyorum!” diye bağırdı, parçalanarak geceye daldı.

Dior, biz savaşırken işe koyuldu, avucunu kesip yaralılarını ölümün eşiğinden geri getirdi. Onun da askerleri gibi *savaşma,* kanını dökme arzusunu görebiliyordum. Ama o asla şöhret peşinde koşan biri değildi ve ölmek üzere olanları kurtarmak, daha fazla adamı cehenneme göndermekten daha büyük bir armağandı.

“Benim öyle yeteneklerim yoktu, katliamdan başka bir işe yaramazdım. Ve öyle de yaptım, kanlı kaldırım taşlarının üzerinde akan sefil seli biçtim. Artık bir yol açılmıştı, altın ve mavi tabardlılar geri çekilebilirdi ve ben, kalbim göğsümde çarparak, damarlarımda Moonsthrone'un gücü ve yanımda güzel avcı kızımla birlikte geri çekilme emrini haykırdım.

“O zaman onu gördüm, kırmızı lekelerle kaplı, yağan karların arasında. Öldürdüklerini yemek için büyük miğferini çıkarmıştı, sakalı kanla kaplıydı. Siyah gözleri kan dökme arzusu ve öfkeyle parlıyordu, aramızdaki savaş henüz bitmemişti.

"GEL, DE LEÓN!" diye bağırdı Ettiene. *"SENİ GELİNİNE ULAŞTIRAYIM!"*

"*Geri* çekilin!" diye bağırdım. "Kapılara geri dönün!"

“Adamlar itaat etti, askerler ve atlar yanımızdan akıp giderken biz onların arkasını koruduk, ayak bileklerimize kadar kırmızıya batmıştık. Kara Karga geldi, gözleri bana sabitlenmiş, o korkunç sopasıyla et ve kemikleri parçalıyordu

Korkunç damağıyla. Duman ve yağan karın arasından, arkamda top sesleri, taşların parçalanması ve adamların çığlıkları duyuluyordu. Cœur'un topları, arkamızdaki kıyıları dolduran Kestrel'in pis kanlılarını vuruyordu, ama Ölüler artık Nord'un nehir duvarlarına ulaşmış, top ateşiyle parçalanmalarına rağmen, kaçtığımız surların üzerine dökülüyorlardı. Önde ölüm. Arkada ölüm.

"Gerçekten tehlikeli bir durum," diye düşündü Jean-François, sayfayı çevirerek.

"Hayır, yanlış anladın. Biz *bittik,* soğukkanlı. Binlerce Ölü boğazımıza dayandı. Arkamızda daha fazlası vardı. Her iki lejyon da Sonsuzluk Prensleri tarafından yönetiliyordu. Kendi silahlarımızın ateşi altında, zaten neredeyse ele geçirilmiş bir pozisyona çekiliyorduk. Savaş duvarları ile birlikte moral de çöküyordu, adamlar Lastbridge üzerinden kaçarak Cœur'un kapılarına geri dönüyorlardı. Ama Kestrel gelir gelmez kapılar kapatılmıştı. Kaçacak yer yoktu. Saklanacak yer yoktu. Savaşmak ve ölmekten başka yapacak bir şey yoktu."

"Ama sen ölmedin," diye işaret etti tarihçi. "Sen ölmedin, de León."

"Hayır." Son Gümüş Aziz içini çekti, bakışları yere çevrilmişti. "Bu hikaye benim kazanıp kazanmadığımla ilgili değil, tarihçi. Bu, zafer yalanı için ödediğim *bedelle* ilgili."

Jean-François, dövmeli parmak eklemlerinde hızla silinen kanlı gözyaşlarının izlerini gördü.

"Peki tüm bunlar olurken siz neredeydiniz, M^{lle}Castia?"

"Çatıların üzerindeydim," diye cevapladı. "Okçuları ve tüfekçileri kesiyordum. Kanlı bir işti, ama Voss köleleri Ölülerle savaşmak için silahlandırılmamıştı. Yine de yangınlar, fırtına rüzgarlarının beslediği, yanan depoların ışığıyla parlayan kara bulutlarla birlikte yayılıyordu. Gabriel ve adamları nehir kıyısındaki çökmekte olan surlara doğru geri çekilirken, ben çatıların üzerinden kaçtım, dönen karların arasına yanan közler düşüyordu.

"Maryn'in ölümünden bu yana içimdeki sesler sessizleşmişti, ama yine de onların korkusunu hissedebiliyordum; benimkine eklenen korkunç fısıltıların korosu. Gabriel'in durumunun ne kadar umutsuz olduğunu görebiliyordum. Kara Karga kardeşimin arkasına doğru yol alıyordu, Demir Bakire

o surları kesiyor, karlar kırmızıya boyanırken *gülüyordu*. Adamlar Cœur kapılarına vuruyor, arkadaşları katledilirken içeri alınmaları için yalvarıyorlardı. Ama savunmacılar, kapıyı açarak şehirlerini tehlikeye atmaya cesaret edemediler ve askerleri dışarıda ölüme terk etmeyi tercih ettiler.

"Dior ve Gabriel de mutlaka onları takip etmelidir.

Ölüler arkadaşlarıma, aileme doğru akın ederken, ben Cœur kapılarına gözlerimi diktim. Etrafındaki kulelere. Ama unutma, o fırtınada başka gözlerim de vardı, Tarihçi. Uzun zamandır rüzgârlı karanlıkta Ebedi Kral'ı arayan küçük kırmızı gözler.

“Ve sonunda onu *buldular*.

“Benim zerrem, o korkunç fırtınalarla mücadele ederken neredeyse donmuştu. Ama minik kırmızı gözlerimle baktığımda, duvarların ötesinde, Rive Nord'un batısındaki bir uçurumun üzerinde bir çadır gördüm. Çadır, fırtınada titreyerek duran sefil ve zavallı köle kılıçlarla çevriliydi. Ama içinde titreyen bir ışık gördüm. Augustin etrafımda yanarken, zerrem o çadıra doğru hızla uçtu.

“İçeridekiler beni fark etmesinler diye sonunda kanadın altına süründüm. Çadır saray gibi büyüktü, kömürle çalışan mangallar dışarıdaki soğuğu uzaklaştırıyordu ama içerideki soğuğu yok etmek için pek bir işe yaramıyordu. Soğuğun küçük bedenimi sardığını hissettim, fırtınanın başlattığı işi neredeyse bitiriyordu.

“Sadece bedeni değil, *ruhu* da donduran bir soğukluktu.

“Uzun masanın başında oturuyordu, beyaz brokar giysiler içinde ve sayısız cinayetin yankıları ile çevrili. Yaratıcımızın yaratıcısı. Beşlinin ilki. Tanrı'nın oğlunun kardeşi ve sadece imparatorluğun değil, günlerin de ölümünün mimarı.

"Sonsuz Kral, alabaster elleriyle meşe masada oturmuş, siyah gözleri yukarıya doğru bakıyordu. Etrafında, ipek ve kadife giysiler giymiş, saray mensupları gibi giyinmiş, onun soyundan gelen bir düzine kadar soylu vardı. Aralarında senin gibilerden biri de vardı, Marki - kanlı bir kadehi yudumlarken, korkmuş küçük bir köpeği göğsüne sıkıca saran, düzgün vücutlu sarışın bir kadın."

"Nicolette," diye düşündü Jean-François. "Asla ellerini kirletmeyen biri, değil mi?"

“Voss'un sağında, korkunç güzellikte bir vampir oturuyordu. Mermer gibi bir teni ve kırmızı pençeleri vardı. Elbisesinin dantelleri neredeyse şeffaftı, hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Çikolata rengi bukleler, gri tilki kürkünden yapılmış bir şalın ve altındaki çıplak omuzların üzerine dökülüyordu. Bunun

Morgane, Sonsuzluğun Beşinci Prensi, sayısız binlerce kişinin katili. Karşısında, kardeşimin kardeşleri oturuyordu: Sessiz bir korku ve gece mavisi bir paltoyla giyinmiş Aaron de Coste ve o korkunç soğukta titreyen sevgilisi Baptiste. O çadırda hayatta kalan tek kişinin o olduğunu fark ettik. Morgane'nin kucağında, parşömen kağıtlarına kömür çubuklarıyla çizimler yapan, porselen bir melek oturuyordu.

"Kardeşimi onun yüzünde görebiliyordum.

Gözlerinde. "Yeğenim.

"Sabır..."

"Adı dudaklarımdan döküldü ve gerçek gözlerimizi bir kez daha açtım. Rive Nord'un çatılarında, yükselen alevlerin ve çalkantılı dumanın ötesinde Lastbridge'e bakıyordum. Dior ve Gabriel'in içinde bulunduğu korkunç tehlikeyi hala görebiliyordum. Ve artık Fabién'in nerede beklediğini biliyor olsak da, daha acil olan şey burada ve şu anda verilen savaştı.

"Ve kardeşime seslenirken, içim parçalandı."

"Celene'nin bağırdığını duydum," dedi gümüş aziz. "Ama ne dediğini duymadım. Nehir kıyısındaki duvarlara sırtımızı dayamıştık, Phoebe, Unbound ve ben, ölülerin sayısının daha az olduğu geçit kemerinin altında savaşıyorduk. Toplar patladı, taşlar parçalandı, ölüm çığlıkları havada yankılandı. Arkamızdaki köprü artık adamlarla *doluydu*, sefil adamlar elli fit aşağıdaki buzdan korkulukların üzerinden akın akın geliyorlardı. Askerler kale kapısına vurup yardım için bağırsalar da, Cœur kapıları hala kapalıydı — savunmacılar bu kapıları açıp Ölülerin içeri girme riskini göze alamazlardı.

Kaçacak yerimiz kalmamıştı.

Moonsthrone'un gücü beni çok az kişinin başa çıkabileceği bir düşmana dönüştürmüştü, ama o az sayıdaki kişiden biri şimdi beni bulmuştu. Ettiene bana doğru yaklaşıyordu, boğazıma ulaşmak için aceleyle zavallıları bir kenara itiyordu. Son dövüşümüzde onu neredeyse yenmiştim ve Kara Karga dengeleri eşitlemeye hevesliydi. Babası kapımı çaldığında karanlıkta evimin önünde durduğu anı zihnimde parlak bir şekilde canlanıyordu. Ama daha da parlak olan, hayatım pahasına korumaya yemin ettiğim kıza pençelerini uzatmasından duyduğum korkuydu.

"Geri çekil, Dior!"

"Hayır, bırak da ben..."

"Kahramanlık yapma! Saçmalama, arkama geç!"

*"*Onu Joaquin ile birlikte geri iterek ittim. O da benim bileğimi tuttu, gözlerini gözlerime dikti ve katliam şarkısının üstüne bağırarak, 'Sakinleşecek misin, de León?' dedi.

“Valor'u yakalayan Dior, parmaklarını kapattı ve elini kılıcın üzerine çekti, etini kemiğe kadar kesti ve gümüş çeliği kanıyla ıslattı.

"Şimdi şu lanet olası orospu çocuğunu *öldür*!"

“Phoebe sırıttı, yanımda savaşa dalmaya hazırdı. Ama yukarıdaki yıkık surlardan, Crow'un yanına bir gölge düştü, yere inerken taşları parçaladı. Koyu zırh, ölüm kafası, elinde kanlı silah parıldıyordu. Bir dönüşle sapı ayırdı, uzun kılıcını tırpanının kalbinden çıkardı.

"*Yine karşılaştık, evlat*."

Kestrel, Dior'a tırpanını doğrulttu ve gülümsedi.

"Artık seni kurtaracak alacakaranlık yok."

"Oh, lanet olsun..." diye fısıldadı Dior.

"İki Prens ilerledi, Unbound kılıçlarını kaldırdı, ama ben bir küfürle bandolierimi ve çarklı tabancalarımı çıkarıp Joaquin'e uzattım.

"Dior'u koru, evlat. Bana söz ver."

"Yemin ederim, Chevalier."

"Başımı salladım ve onu iterek arkadaşlarına bağırdım.

"Hepiniz, kapılara geri dönün! Kutsal Kase'yi koruyun! Bu, ölümlü insanlar için bir savaş değil!"

Ettiene gülümsedi, kanla ıslanmış sakalında dişleri parladı. *"Sen de bir insansın, de León. Diğerleri gibi ölümlüsün*."

“Gözlerimi onunkilere dikip, annemin yıllar önce bana verdiği gümüş yüzüğü öptüm.

"Ben insan değilim, piç kurusu. Ben bir *aslanım*."

Ettiene'nin saldırısını karşıladım, onun darbesini kenara kaydırıp omurgasına vurdum. Cesaret, arkamdaki o pis kanlılara ateş eden aynı kanla kutsanmıştı ve Crow'un etine tek bir darbe onu öldürebilirdi. Sorun şu ki, o et metalle kaplıydı ve gümüş çeliği zırhla test etmek muhtemelen bana sadece

kılıçla kalacaktı. Ettiene'nin açıkta kalan tek yeri kafasıydı. O yüzden kafasına vurmaya karar verdim.

Phoebe, parlak siyah pençeleriyle Kestrel'e doğru fırladı. O pençeler çeliği ve Voss'un etini bile parçalayabilirdi — Tanrı biliyor ki, bunu kanıtlayacak kadar yara izim var. Ama San Michon'un azizleri tarafından ölüleri kafamdan uzak tutmayı öğrenmiş olsam da, Phoebe'nin hızındaki üstünlük, Kestrel'in onun zihnini okuyabilmesi gerçeğiyle dengeleniyordu.

Gümüş aziz parmaklarını kırıştırdı ve başını salladı.

"Dediğim gibi, biz mahvolmuştuk. Ama geriye sadece düşüş kalmışsa, önemli olan tek şey düşüş olur. Ve böylece, Dior askerleri şehir kapılarına doğru ilerlerken, biz savaştık. Etrafımızda yanan ve kanlı bedenler çöküyor, gök gürültüsü ve top sesleri yankılanıyor, adamlar çığlık atıyorlardı. Ettiene ve ben sanki yalnızmışız gibi çarpıştık, eski güç, soluk kanlıların kas gücü ve hızına karşı koydu. En iyi darbeleri baltasıyla savuşturdu, en kötülerini zırhıyla karşıladı ve kanlı sakalının arkasında sırıtıyordu.

"Utanma, de León. Bütün insanlar ölmek zorundadır."

Phoebe, Kestrel'in kılıcı bacağına derin bir kesik attığında çığlık attı.

"Sen mum alevi, biz ise fırtınayız."

Kanlı taşın üzerinde kayarak, çenemi kıl payı ıskalayan o balyozu lanetledim.

"Sen kuzusun, biz ise kurtlarız."

“Çelik şarkı söyledi, gök gürledi, hayat ve ölüm davul ritmine dans etti. *“Sen bir göz kırpma. Biz ise sonsuzluk*.”

“Dior şimdi kapıdaydı, yumruğuyla vuruyor, yukarıdaki siperlere bağırıyordu, *‘Lanet olsun, bizi içeri alın! ’* Ettiene’nin baltası kafatasımın yanından geçerek karda siyah bir şerit çizdi. Phoebe ve Maiden birbirlerine darbeler indirdiler, her iki taraf da yukarıdaki fırtınanın ritmine uygun olarak kanlarını döktüler. Ama sayıca hala aleyhimize olsak da, savaşta fark yaratan geri kalanlarda hala şans vardı. Ve o gece, şansın bir adı vardı. Yakışıklı bir yüz. Sabit bir el, iyi bir göz ve ona verdiğim tabancalar.

Joaquin Marenn, Aveléne'deki günlerinden bu yana uzun bir yol kat etmişti. Ama o günlerde, av köpekleriyle karda küçük hayvanları avlayarak ateş etmeyi öğrenmişti. Ve Dior'un yanında,

kanlı köprünün ötesinde Maiden ve Phoebe'nin kavga ettiği yeri izlerken, Joaquin Marenn o tabancalardan birini çekip nişan aldı.

“Ben hala Ettiene ile dövüşüyordum, Phoebe ve Kestrel'i neredeyse hiç fark etmiyordum. Pençe ve orak seslerini, Phoebe'nin giderek daha fazla parçalanırken çıkardığı acı dolu inlemeleri duyabiliyordum. Ama zihnini Phoebe'nin zihnine kilitleyen Kestrel, etrafındaki zihinlerin farkında değildi.

“Alçaktan vurdu, yüksekten karşılık verdi, zarif bir pirouette dönüşüyle uzun kılıcını Phoebe'nin kaburgalarına sapladı. Ettiene'nin omzunun üzerinden bu darbeyi gördüm ve Maiden'ın çeliği Phoebe'nin vücuduna saplanırken onun adını haykırdım. Kestrel'in yüzündeki ölüm kafası, Phoebe'nin kafasını omuzlarından ayırmak için tırpanını geri çekerken büküldü.

"*Biz sonsuzuz,*" diye fısıldadı.

"Atış kafatasına isabet etti, *milyonda bir ihtimal,* gümüş mermi mermer gibi eti ve kemiği delip geçti. Kestrel'in başı yana doğru savrulurken, kan ve beyin Phoebe'nin yüzüne sıçradı, Joaquin zafer çığlığı attı. Dansçım hala göğsünden delinmiş haldeydi, Kestrel'in kılıcından kendini çekerek tırmandı ve tırpan taş döşemelere çarptı. Ve köpüren bir nefesle, hem o hem de Kestrel taşların üzerine yığıldılar.

Ettiene silah sesini duydu ve dönüp kız kardeşi ile esmer sevgilisinin yere düştüğünü gördü. O anda, gelinimi, bebeğimi ve bu piçin onların ölümüne güldüğünü hayal ettim. Yaşadığımız tüm parlak anları hayal ettim, benden çalınan tüm anıları, tüm olabilirdi'leri, keşke'leri ve olabilirdi'leri düşündüm. Kara Karga bana döndüğünde, Valor havayı kesti, sesim bir fısıltı gibiydi.

"*Hiçbir şey* sonsuza kadar sürmez."

"Darbe mükemmeldi, ancak zar zor yeterliydi, sakalını ve boğazını kesip geçti. Ettiene'nin başı öne doğru fırladı, parçalanmış boynundan hırıltılı bir ses çıktı ve ardından alevler çıktı, cildimi o kadar şiddetli yaktı ki, sendeleyerek ellerimi gözlerime götürdüm. Ses kutusu parçalanmış olan Ettiene, gerçekten çığlık atamıyordu. Ama kanla ıslanmış sakalı alev aldığında, boğazından gırtlaktan çıkan bir ses, gurultu ile uluma arasında bir şey çıktı. Ölüm korkusu hakkını almaya gelmişti. Sonsuzluğun sonundaki dehşet.

"Ve cehenneme tek başına girmek istemeyen Kara Karga saldırdı.

“Çekiç gibi vurdu, kaburgalarımı kırdı ve bizi parmaklıklara geri fırlattı. Lastbridge sağlam granitten yapılmıştı, ama *yine* de parçalandı ve aşağıda açılan Béni'ye düştük. Çok uzun zaman önce San Guillaume'un duvarlarından daha uzağa düşmüştüm, kollarımda bir erkek sandığım bir kız vardı. Ama o zaman Dior ve ben akan suya düşmüştük ve aşağıdaki nehir donmuştu.

Çaresizce, kırık taşlara tırmandım ve Ettiene yanımdan yuvarlanırken onu yakaladım. Hala uluyarak, yanarak, kolları çırpınarak karanlıkta düşerken, Kara Karga buza çarpmadan hemen önce küle dönüştü. Uçurumun üzerinde tutunduğum yere sıkıca sarıldım, kanlı dudaklarımdan ve delinmiş ciğerlerimden nefes nefeseydim. Acımdan kendimi yukarı çekemedim, toplar gürlemeye devam ederken köprü sallanıyordu. Ama o anda üstümde bir yüz belirdi, altın rengi gözleri parıldıyordu, bana uzanırken dudaklarında kanlı bir gülümseme vardı.

"Eğer sorarsan evet derim diye düşündüm." "N-ne?"

Phoebe'nin uzattığı eli tuttum, o da beni yakalarken yüzünü buruşturdu. Kırmızı dişleriyle tıslayarak beni çekti. Kendisi de çok ağır yaralanmıştı, yanakları çiller ve yara izlerinin altında solgunlaşmış, göğsü ve boğazı kanla kaplıydı. Yine de beni parçalanmış korkulukların üzerinden yukarı çekti ve ben ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek kalkarken başımda durdu.

"Ne dedin?"

"Sen benimle evlenmeliydin." Omuz silkti. "Eğer sorsaydın evet derdim."

"Soğukkanlılar, bir anı hafızaya kazınana kadar onun değerini asla anlamazlar derler. Ama o kaosun ortasında Phoebe'nin gözlerine baktığımda, bu anın sonsuza kadar benimle kalacağını biliyordum.

“Gülümsemesi çok güzeldi. “O da öyle.

"Kılıç göğsünü ikiye ayırsa bile.

Phoebe sendeledi, aramızda bir buçuk fitlik kırmızı çelik parıldıyordu. Ben kükredim, çaresizce pençelerimi kullanarak ayağa kalktım, tüm dünya durdu. Top ateşi sesleri yoktu. Çelik şarkısı yoktu. Kestrel kılıcını çekip çıkardığında Phoebe'nin nefes nefese kalışını duymadım. Sadece sessizlik vardı, Demir Bakire tırpanını sallarken, o bıçak havayı, boynu, omurgayı kesip Phoebe'nin kafasını omuzlarından ayırırken, soğuk ve mutlak bir sessizlik.

havayı, boynu, omurgayı kesip Phoebe'nin kafasını omuzlarından ayırırken, uzattığım elimden sadece bir kol mesafedeydi."

Son Gümüş Aziz başını eğdi, başparmağıyla avucundaki mürekkebi okşadı.

"Birkaç santim ve bin mil uzakta."

Hücrede sessizlik hakim oldu, sadece akan su, çevrilen sayfalar ve tarihçinin kalemini daldırmak için durakladığında çıkardığı iç çekiş sesleri bu sessizliği bozdu.

"Kadınlarla pek şansın yok, değil mi, de León?"

Kızgınlık, kan çanağına dönmüş tek gözünü karartırken, gümüş aziz bir anda ayağa kalktı. Ancak iki düzine köle kılıçları yanıt olarak harekete geçti, kılıçlar kınlarından çıkarılırken çınladı, Dario yumruklarını sıkıp kalbi güm güm atarken Gabriel ile efendisinin arasına girdi.

"Ne oldu Gabriel? *Seni kır*dım *mı*?"

Jean-François gülümsedi ve etraflarında gergin bir şekilde duran adamlara baktı. "Dene," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece *dene*."

Çikolata rengi gözler nehrin karşısına kaydı ve daha da koyu bir bakışla karşılaştı. Celene, karşı kıyıdan tarihçiyi izliyordu, her çizgisinde ve kıvrımında nefret vardı — belki de kardeşinin bu kadar çaresiz halini görmekten hafifçe kıvrılan dudakları hariç.

"Á Dúnnsair'in ölümünden dolayı çok üzüldüğünüze eminim, M^{lle}Castia."

Jean-François, Gabriel'in öfkelendiğini göz ucuyla görebiliyordu. Ama o lezzetli öfkeyi tadını çıkararak ve geri kalanını tamamen görmezden gelerek, bakışlarını Liathe'ye dikti.

"O cesur bir savaşçıydı," diye cevapladı Celene. "İyi bir kadındı. O et cadısını kalbimizde tutmadık. Ama onun ölmesini istemedik."

"Yine de *öldü,*" diye hırladı gümüş aziz. "Ve sen yardım etmek için hiçbir şey yapmadın, bencil kaltak."

Jean-François diğer konuyu görmezden gelmeye devam etti ve şimdi Celene'ye odaklandı.

"Belki de aceleyle konuşuyor. Ve gereğinden fazla kaba. Ama geçerli bir noktaya değiniyor, M^{lle}Castia. Tüm bunlar olurken tam olarak neredeydin? Sonsuz Kral'ı bulmuştun, evet, ama sözde arkadaşların seni köprüde kullanabilirdi?"

"Onlarla birlikte ölmek mi?" Celene başını salladı. "Kahramanca bir son benim amacım değildi, Marki. İnancım paramparça olmuştu. Kurtuluşa giden yolum küle dönmüştü. En son istediğim şey, on sekiz yıldır kaçındığım cehenneme düşmekti. Ama evet, değer verdiğim insanlar o köprüde mahsur kalmıştı. Etrafları sonsuz bir lejyonla çevriliydi. Arkalarında şehir kapalıydı. İlki, tek başıma çözemeyeceğim bir sorundu. Peki ya ikincisi?"

"Kapılar," dedi Jean-François.

"Evet."

"Ama onları açmak, Rive Cœur'u saldırıya açmak anlamına geliyordu. Arkadaşlarınızı kurtarabilirdiniz, ama Sonsuz Lejyonu Augustin'in kalbine davet etmiş olurdunuz."

"Zaten korkunç şeyler yapmıştım, Tarihçi. *Yalancı*. *Hain*. *Katil*. Arkadaşlarımın ölümünü izlerken, bunların hepsinin hak ettiğim unvanlar olduğunu biliyordum. Ama insanlar beni zaten bir canavar olarak görecekse, bir canavarca eylem daha ne fark ederdi ki? Tanrı biliyor ki, değer verdiğim insanlar zaten azdı, sahip olduğum az sayıdaki insanı da öldürmemeliydim."

Gabriel alaycı bir şekilde güldü ve Celene konuşmaya devam ederken koltuğuna gömüldü.

"Donmuş nehir, Ölüler Denizi'ni geçerek Cœur'un yükselen kapı kulesi doğru uçtuk. Ve donmuş surlarda birleştik. Augustin altın rengi giysili askerler, dost mu düşman mı olduğumuzdan emin olamadan uyarıda bulundular. Toplar patladı, kornalar çaldı, surlar boyunca ilerlerken ciğerlerimize yanmış et ve kan kokusu doldu. Dior'un aşağıdaki kapıyı yumruklayarak, birinin kapıyı açması için bağırdığını duyabiliyorduk.

"Dayan, mon amie," diye fısıldadık.

"Tam zırhlı şövalyeler ve kraliyet hanedanının tabardları kapı kulesinin önünde duruyorlardı. Uyarıda bulundular, *'Durun, adına...'* ama ben çoktan gitmiştim, kapının diğer tarafında bir araya geldiğimizde, saldırdıkları beden taşlara sıçradı.

"Askerler döndüler, gözleri fal taşı gibi açılmış, ellerini kılıçlarına götürdüler. İki düzine şövalye, Engizisyon'un altı savaş rahibi ve Yüksek Engizisyoncu Maya'nın kendisiyle birlikte nöbet tutuyordu. Uyarıda bulunarak bağırdılar, boyunlarındaki gümüş tekerlekleri kaldırarak kutsal yazıları haykırdılar. Gümüş mermilerin vücudumu parçaladığını, kutsal ışığın cildimi yaktığını, gözlerimin

kör olacak kadar yakıcıydı. Ama ben *görmüştüm*; odanın ortasında büyük bir kaldıraç, zincir ve tekerlek vardı.

“Ve acıyı umursamadan, atıldım.

Kutsanmış kılıçlar bedenimi deldi. Kutsal ateş derimi yaktı. Kaldıraç saf gümüştendi; yıllardır Ölülerle savaşan bu adamlar aptal değildi. Kör gözlerimden kanlı gözyaşları akarken, metal parmaklarımı küle çevirirken çığlık atarak onu yakaladım ve yine de, büyük mekanizmayı kilitli tutan ağır pervazı tekmeleyerek çektim.

"Kardeşim için.

"Arkadaşım için.

"Lanetli ruhumdan geriye kalan her şey için, *çektim*.

"Kolu hareket etti ve boş bir *CLUNK* sesiyle yerine oturdu. Zemin gürledi ve zincirler şarkı söyledi, her bir halka bir adam kadar ağırdı ve vagonlar kadar büyük dişlilere ısırıyordu. Askerler üzerime çullandı, kesip biçti, gözlerim neredeyse kör olacak kadar yandı, ellerim odun parçaları gibi kömürleşti, sorgulayıcılar ruhumu cehenneme mahkum ederken, sorgulayıcı kadın avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

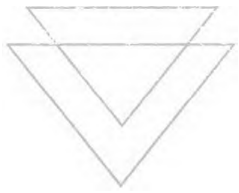
"Canavar, ne *yaptın* sen?"

Son bir nefesle, kolu kırılana kadar çevirdim, kendimi odanın karşısına ve pencere parmaklıklarının ötesine attım, düşerken parçalara ayrıldım. Parçalarım her yöne saçıldı, bazıları alevler içinde, bazıları küle dönmüş, hepsi acı içindeydi. Ama Maya'nın sorusunun cevabını görmek için aşağıya bakacak kadar yeterince parçam kalmıştı.

Rive Cœur'a açılan muazzam kapı yükseliyordu. Augustin'in Kalbi ardına kadar açıktı.

“Ve ölüm içeriye akıyordu.”

XII
AUGUSTIN SAVAŞI

"O zaman cehennem koptu."

Gabriel'in bakışları kimyasal küreye sabitlenmişti, sesi alçak ve derindi.

"Kapı açılıyordu, bir zamanlar kapana kısılmış askerler şimdi dışarı akın ediyordu, Joaquin ve Dior da aralarındaydı. Top ateşleri ve çığlıklar arasında onun benim adımı haykırdığını duydum galiba. Ama o anda hiçbir şey duymuyordum; kan çanağına dönmüş gözlerim Phoebe'nin cesedinden onu kafasını kesen canavara kaydı.

Kestrel kanlı orakını kaldırarak gülümsedi.

"Herkes diz çökecek."

“O anda delirdim. Neredeyse düşerken Valor'u kaybetmiştim, ellerim artık boştu. Ama kemerime uzanıp, iki kez kırılmış kılıcımı kınından çıkardım. Çatlak yıldız çeliğinde şimşek parladı, Ashdrinker'ın kırık gümüş şarkısı zihnimi doldurdu.

"*Live esh'nadai d-dov nem da.*

“Ve kendimi Maiden'a attım.

“Etrafımızda, ölüler yaşayanlarla savaşıyor, insanlar canlarını kurtarmak için kaçıyor ya da yerlerinde duruyor ya da altlarına sıçıp annelerine ağlıyorlardı. Binlerce hikaye, binlerce küçük savaş, her birinde galip ve mağlup olanlar vardı. Ama Kestrel ve benim için, sadece ikimiz vardık, top patlamaları ve parçalanan taşların fırtınasında çarpışıyorduk, mermer beden

kırık kılıçlara, demir kalbe karşı belki de bir darbe fazla almış bir kalbe.

"*Dört yemek kaşığı b-b-buhbuhbutter ...*

“Gelgitleri hatırlayamıyorum, ne de her darbeyi tek tek anlatabilirim. O beni iki kez kanattı, ben de ona aynısını yaptım. Ashdrinker, Kestrel'in zırhını ısırırken çınladı, her darbeyle kılıcı daha da çatladı. Sonunda, Maiden beni yakaladı ve uzun kılıcını karnıma sapladı. Ama kaybolmuş, mahvolmuş, kaybettiğim gelin, ayaklarımın dibinde ölen sevgilim için, öne doğru adım attım, kendimi kılıcına daha da bastırdım ve elimi boğazına doladım.

"Cehennemde görüşürüz..."

Patlama yanımızdaki duvara çarptı. Kör edici. Sağır edici. Rive Cœur'un surlarındaki topçular, o seli durdurmak için çaresizce kendi birliklerine ateş etmeye devam ediyorlardı. Ve atışlarından biri bizi buldu.

Kestrel ve ben havaya uçtuk; o kapı kulesi duvarına, ben ise parçalanmış korkuluğun üzerine. Yirmi fit yükseklikten düştüm, kuzey kıyısındaki kayalık yamaca çarptım ve içimde bir şeyin kırıldığını hissettim. Sonra yuvarlanmaya başladım, karla kaplı taşların üzerinden aşağıdaki Béni'ye doğru düşüyordum. Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım... O yükseklikten sert buza düştüğümde, düşen bir şişe gibi parçalanırdım. Ama olduğu gibi, elli fit aşağıya yuvarlanıp durduğumda hala paramparça olmuştum.

“Ashdrinker, uzattığım elimden birkaç adım ötede, yanımda buzun üzerinde yatıyordu. Ama ben sadece nefes nefese kalıp yukarıdaki savaşı izleyebiliyordum. Birkaç bin kişi kapılardan geri dönmeyi başarmıştı, küçük Teğmen Deveraux'nun önderliğindeki cesur bir arka muhafız harekatı Ölüleri uzak tutmuştu. Ama o savunucular artık yok olmuştu, sefil bir kalabalık Lastbridge'e akın ediyordu. Biri şehri tekrar kapatmaya çalışmıştı, ama giriş kapısı artık o kadar çok cesetle tıkanmıştı ki kapı düşemiyordu. Ve o gedikten Ölüler içeri girdi.

“Sırt üstü yatmış, nefes almakta zorlanarak gökyüzüne bakıyordum. Kuzenimin sözlerini hatırladım: Yüce Tanrı'nın eli, benim gibi insanların çalışmalarıyla bu dünyada hissediliyordu. Ve Tanrı'yı aptal diye lanetledim.

Çünkü sonuçta, ben ne iyilik yapmıştım ki?

"Onların geldiğini duyabiliyordum; daha da sefil bir halde, buzun üzerinde bana doğru sürünerek geliyorlardı. Ve ben orada, hareket edemeyecek kadar kırılmış bir halde yatıyordum. Burası ölmek için diğer yerler kadar iyi bir yerdi sanırım. Karanlık bir yer. Küçük bir yer. Ve o boş gökyüzüne bakarak konuştum. Beni bir oğul olarak hiç sevmeyen babama.

"Senin affını dilemeyeceğim," diye tısladım. "Senden hiçbir şey istemeyeceğim. Ama bu dünyada senin elin olduysam, ödenmesi gereken bedeli *talep ediyorum*."

Ölüler, derilerinden gelen soğuğu hissedebilecek kadar yakındılar. Dişlerindeki kanın kokusunu alabiliyordum. Buzun üzerinde kırık ve çaresiz bir şekilde uzanmış halimi görünce ağızlarını genişçe açtılar.

"Onları güvende tut. Yoksa cehennemden sürünerek çıkıp seni kendi ellerimle boğarım."

“İlk saldırı, küflü tenli ve yırtık pırtık giysili küçük bir çocuktu. Göğsüme atladı ve yapışkan dişlerini boğazıma geçirdi. Savaşmaya çalıştım, ama sonra bir başkası, sonra bir başkası daha üstüme düştü. Aç köpekler sürüsü gibi, düşmüş aslanı parçalıyorlardı.

Karanlık çöktü. Boşluktan kar yağıyordu. O zaman onu gördüm. Kaderin elleri ya da zamanın dişleri tarafından dokunulmamış. Uzun siyah saçları, derin siyah gözleri ve bir ton ağırlığında bir gölgesi vardı. Astrid, ölüm duvarının ötesinden bana uzandı. Eli yanağıma dokundu. Fısıltısı kalbimi kırdı.

"Henüz değil.

“Atış geceyi gümüş rengi ve cızırtılı bir sesle yırttı. Üzerimde duran ölü çocuk başını kaldırdı, diğerleri nefretle tısladı. Ardından beş atış daha patladı, *bum, bum, bum*. Ve kötü kanlılar yere düşerken, top ateşinin ve çığlıkların ötesinde tanıdık bir şarkı duydum.

“Shuffshuffshuff!

“Boynuzlar fırtınayı deldi, mekanik yaylar uğuldadı, etrafımdaki kötü kanlılar küle dönüştü. Karnımın üstüne yuvarlanarak, nefes nefese, kanlar içinde, düşen karların arasından doğuya, nehrin yukarısına doğru gözlerimi kısarak baktım. Karanlık neredeyse dipsizdi, ama onları görünce kalbim sevinçle doldu; binlerce yurttaşım, donmuş nehirden aşağı, kuşatılmış şehre doğru ilerliyordu. Hanedanımın bayraklarını taşıyorlardı, tabardlarında ve kalplerinde ikiz aslanlar ve ikiz kılıçlar işlenmişti. Önlerinde koşan b i r figür görebiliyordum, parlak

gümüş rengi parıldayan, göğsünde bir çift tekerlekli kilit ve elinde gümüş çelikten büyük bir kılıç olan bir figür görebiliyordum. Ve onların başında bir dişi aslan duruyordu, kükrerken yüksekte tuttuğu kılıcıyla.

"*De León Hanedanı çok*

yaşa!" "Ama seni terk ettiler."

Son Gümüş Aziz kimyasal küreden başını kaldırdı.

"Lachlan," dedi Jean-François. "Charlotte. Kendi canlarını kurtarmak için seni terk ettiler."

Gabriel başını salladı, gözleri parlayarak iç geçirdi.

"Sana *acıyorum*, vampir."

Hücrede uzun ve boş bir sessizlik hakim oldu. Jean-

François, sayfaya kalemini vurarak somurtkan bir

ifadeyle baktı.

"León askerleri ilerlemeye devam etti," diye devam etti Gabriel. "Ateşli oklar geceyi yırtarak uçuyor, piyadeler okçularının koruması altında hücum ediyordu. Sonsuz Lejyon şimdi Rive Cœur'a akın ediyordu ve şehrin ötesinde savaş sesleri duyuluyordu. Ama Charlotte'un komutası altında, León ordusu Nord'un yıkılmış savunma hatlarını aşarak içeri akıyordu. Lachie'nin Maergenn'de kullandığı stratejiyi burada da gördüm; Ölüler Cœur'e girmeye çalışıyordu, ama bizim birlikler onların arkasından keserek onları çekiç ve örs arasında sıkıştırıyordu. Ve bu gece hala kazanabileceğimizi anladım.

"Kırmızı salya dişlerimden akarken, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek ilerledim. Kanlı ve kırık parmaklarım Ashdrinker'ı buldu ve yavaşça kınını kapattı.

“Canlı esh’nadai-dov nem da.

“Dört yemek kaşığı—

“Tanrı aşkına, Ash, b-bırak şunu.”

“Onu eve bıraktım, ayağa kalkmaya çalıştım ama dizlerimin üzerine çöktüm. Güçlü eller beni yakaladı, gümüşün parıltısı eski bir dostun kolları gibi beni sardı.

“Bir kardeşin kolları.

“‘İki kez bokun içine basmış gibi görünüyorsun, seni huysuz piç,’ dedi Lachlan gülümseyerek.

"Ben otuz dört yaşındayım, seni küçük pislik."

“Ayakta duramayacak kadar kötü durumdaydım, ona sıkıca sarıldım. Ama Lachie beni ayakta tuttu ve bandolierinden piposunu çıkarmaya çalıştı. Piposuna tütün doldururken,

León'un adamları Rive Nord'un yıkık duvarlarından kıyıya akın ederken, ben gözlerimi bana doğru buzun üzerinde yürüyen komutanlarına diktim. Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı, konuşurken koyu renkli gözleri parladı.

"Bence biraz abarttın."

“Kanlı öksürdüm, sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

Charlotte başını salladı. *'En önemli olan hayatımızın son sayfası mı*?

"Zırhının içine elini soktu ve bana geri verdi; San Maximille'de ona hediye ettiğim günlüğü, veda sözlerimle birlikte. Kitap son sayfada açıktı ve kan lekeli parşömen üzerinde ona yazdığım mesajı görebiliyordum.

"Onu ölene kadar sevecek kadar seviyor musun? " diye mırıldandım.

Charlotte gülümsedi. "İyi bir baron olurdun."

"Onu şiddetle kucakladım, gözlerimden yaşlar akıyordu. "'Sen daha iyisin.'"

"Çok dokunaklı, de León."

Jean-François sayfayı çevirdi ve kalemini yavaşça daldırdı. "Gerçekten çok dokunaklı."

Çikolata rengi gözler nehrin karşısına doğru baktı, bir kaşını kaldırdı.

"Peki bu iç açıcı buluşma sırasında *siz* neredeydiniz, M^{lle}Castia?"

Liathe başını eğdi, siyah saçları yüzünü örttü.

"Kana bulanmıştık, Marki. O kapı bizim elimizle açılmıştı ve ondan sonra yaşanan her ölüm ruhumuzda bir leke daha bırakmıştı. Ama Rive Cœur'daki bir çatıda yeniden bir araya geldiğimizde, gözlerimiz aşağıdaki dramaya değil, *onun ötesine* bakıyordu."

Celene'nin bakışları şimdi nehre, o siyah ve akıntılı derinliklere kaydı.

"Biz kapı kulübesinde kanımızı dökerken, bir damla kanımız Forever King'in çadırına kadar sızmıştı. Ve biz savaşırken, o izlemişti.

“Kesinlikle garip bir topluluktu. On binlerce adam ve ceset birkaç kilometre ötede kanlı bir savaş verirken

uzakta, o çadırın içindeki toplantı sakin geçiyordu. Sonsuz Kral, masanın başında oturmuş, siyah bakışlarını yukarıya çevirmiş, savaşı yavrularının zihinleri aracılığıyla yönetiyordu. Varlığı odayı dolduruyordu. Kanı donduruyordu. Uzakta kornaların sesi, top sesleri duyuluyordu, ama Kan Mahkemesi tamamen sessizdi.

Baptiste Sa-Ismael, hafifçe yanan kömürlerin bulunduğu mangalın yanında oturmuş, o korkunç soğukta titriyordu. Kocası onun yanında, çelik gibi gergin bir şekilde oturuyordu. Aaron silahsızlandırılmıştı, ama onu bağlamanın pek bir anlamı yoktu — Beşlerin İlki kadar güçlü bir vampire parmağını bile kaldırmaya cesaret edemezdi. Bunun yerine, ellerini kavuşturmuş, soluk mavi gözlerini karşısındaki porselen meleğe dikmiş oturuyordu.

Patience, masanın başındaki karanlık babanın zihninden topladığı savaş sahnelerini çiziyordu. Doğaüstü bir hızla, mide bulandırıcı bir doğrulukla çiziyordu — kahramanlık ve katliam anlarını ve aradaki her şeyi. Morgane'nin kucağında oturuyordu, Prens'in siyah gözleri Aaron'a sabitlenmişti, sessizlik cenaze çanları gibi çınlıyordu.

"Ta ki Gabriel Ettiene'yi öldürene kadar.

Fabién Voss, mermerin canlanmış hali gibiydi. Kesinlikle güzeldi. Ama soğuktu. *Sert*. Vosslar, tenlerinin çeliği değil, kalplerinin demiri nedeniyle bu ismi almıştı ve atalarının, benzediği taş gibi hissetmekten aciz olduğuna inanmak kolaydı. Ama kardeşim, Dior'un kanıyla Kara Karga'nın boğazını süslediğinde, bu maske çatladı. Sadece bir parça. Bir kıl kadar. Ama bunun ötesinde, o çadırdaki herkesin zihninde, dışarıdaki kölelerde, ötesindeki şehirde, *parlak* bir öfke hissettik.

Morgane babasının yavaşça ayağa kalkmasını izledi ve tek kelime etmese de, konuşmadan konuştuklarını biliyorduk. Patience gözlerini çizimlerinden kaldırdı.

"Papa Fabién? Ne oldu?"

"*Cesur ve asil baban... yaramazlık yapıyor, güvercinim*." "Oh *hayır*. Ona... kızgın mısın?"

"Çok kızgınım."

Voss, yüzü kanı çekmiş olan Baptiste'e baktı. O anda korku bizi sardı — bu canavarın intikam arzusu içinde Gabriel'in arkadaşlarına veya yeğenimize ne yapabileceği konusunda.

"Korkarım ki artık hiç kardeşin kalmadı, tatlım, aşkım, sevgili meleğim."

Voss'un saraylıları birbirlerine baktılar, kan çanağı gözlerinde korku vardı. Aaron öfkelendi, yumruklarını sıktı, başından beri kaderi belliydi ama yine de sevgilisini savunmak için ölmeye hazırdı. Ancak Voss cezalandırmak için hiçbir harekete geçmedi, bunun yerine genç kızının yanına diz çöktü. Kız, Ettiene'nin düşüşüne gerçekten üzülmüş görünüyordu, ama Voss sadece gülümsedi ve kızın yanağını avuçladı.

"Sana biraz daha yapmamız gerekecek, değil mi?

"Patience, Fabién'in gülümsemesine karşılık verdi. 'Oui.

"Sonsuz Kral tekrar Baptiste'ye baktı. *'Sence bu layık mı? '*

Voss'un çocukları, düşmanlık dolu bakışlarla birdenbire kara parmaklıya yöneldiler. Büyükelçi Nicolette, Voss'un sözlerine şaşkınlıkla başını eğdi. Ama Patience, kara parmaklıya sessizce baktı ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü.

"Evet," diye başını salladı sonunda. "Gözleri nazik."

“Baptiste kaşlarını çattı ve Voss konuşmaya devam ederken kocasıyla bakışlarını değiştirdi.

"Cesur ve asil baban mı? Onunla sonsuza kadar birlikte olmak ister misin?

"Oh, oui," diye cevapladı Patience, gözleri parlayarak. "Lütfen, *lütfen,* Papa Fabién, bunu gerçekleştirin."

Voss, onun alnını öptü, dudakları o kadar soğuktu ki, porselen teninde soluk bir iz bıraktı. Ayağa kalkarak yakalarını düzeltti ve Morgane'ye anlamlı bir bakış atarak ayrılmak üzere döndü.

"Nereye gidiyorsun?" Aaron yumuşak bir sesle sordu.

Voss sarayı, krallarının bir velet tarafından sorgulanmasına öfkelendi. Fabién durakladı ve göz ucuyla lordluğa baktı.

"Dinle beni, Aaron Dyvok. Forever Kralı'nın ailesi için yapmayacağı hiçbir şey *yoktur*."

Voss geceye doğru hızla uzaklaştı ve Morgane'nin bir bakışıyla birkaç saray mensubu onu takip etti. Onun ardında kalan sessizlikte Patience, kendi kendine mırıldanarak çizim yapmaya geri döndü. Baptiste, Aaron'un elini tuttu. Ama Aveléne Lordu, Sonsuzluk Prensi'ne bakakaldı.

"Ne demek istiyor?"

"Kızı alacak," diye cevapladı Patience, başını kaldırmadan. "Güzel..."

"Haydi ama kardeşim," diye azarladı Morgane. *"Sana sırlar hakkında söylediklerimizi hatırlıyor musun?*

Kız, Baptiste'e bakarak dudaklarını büzdü. Kara parmaklı kadın, yaşayan cesetlerle çevrili, kocasının kucağına tırmanmadan olabildiğince ona yakın oturmuş, ölüm kadar solgun görünüyordu. Patience öne eğildi ve komplo kurarcasına fısıldadı.

"Endişelenme. Ölmek çok acıtmaz."

Jean-François başını kaldırıp baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Ne demek istedi? Çocuk, Voss'un Sa-Ismael'i *kasten* dönüştürebileceğini ima etti. Ama karanlık armağan kaprislidir, sadece şansın eliyle verilir."

"Patience, soğukkanlı ol."

Tarihçi, dudaklarını sıkıca kapatarak gümüş azizeye baktı.

"Neredeyse vardık."

"Aklımı Rive Cœur'a geri çevirdim," diye devam etti Celene. "Benim de ortaya çıkmasına yardım ettiğim cehenneme geri döndüm. Savunucuları imparatorluğun en iyileriydi, ama kapıların aniden açılması herkesi hazırlıksız yakalamıştı. Silahlar hala gürültüyle patlıyor, askerler gümüş çelik ve alevlerle savaşıyorlardı ve bir süreliğine, gedikten içeri giren her ceset yere seriliyordu. Ama sayıları sonsuz gibiydi, Marki, ve Prens Philippe, Maarten'in mahkum olan direnişini desteklemek için gücünün çoğunu harcamıştı. Gerçekte, askerleri çabalıyordu, Ölüler kapıdan çıkıp ötesindeki sokaklara akın ediyor, daha fazlası da surları ve siperleri aşıyordu. Hava kan ve yanan et kokusuyla doluydu. Silah sesleri ve gök gürültüsü. Bağırılan dualar ve çığlıklar.

"Augustin'in vatandaşları panik içindeydi, sokaklar su basmıştı, insanlar kanallara düşüyor ve kaçışta eziliyordu. Ana caddelerden ve köprülerden kaçarak, şu anda kendilerini koruyabilecek tek sığınak olan kutsal topraklara doğru koşuyorlardı. Rive Cœur'daki tüm şapeller ve kiliseler, kurtuluş için dua eden korkmuş vatandaşlarla doluydu. Ama elbette çoğu, imparatorluğun en kutsal toprağına, Place San Maximille'deki kanallardan geçerek Cathédrale de Lumière'nin altın camdan kulelerine doğru akın ediyordu.

imparatorluğun en kutsal toprağına, Place San Maximille'deki kanalların karşısındaki Cathédrale de Lumière'nin altın camdan kulelerine akın etti.

"Kapı kulesi saldırısında ağır yaralanmıştık — ellerimiz yanmış, vücudumuz gümüş parçalarıyla delik deşik, damarlarımızdaki kan neredeyse yanmıştı. Ama yine de koşmaya devam ettik, su basmış sokakların üzerindeki çatılarda topallayarak, top ve tüfek sesleri, çelik ve dişler, kasaplar ve katledilenlerin sesleri arasında bir işaret arıyorduk —

"Ellerini çek üzerimden, seni sikik gözlü geveze!"

"Dior*..."*

“Ana caddenin yanındaki, erkeklerle dolu küçük bir kuyumcu meydanındaydı. Çoğu, onun Unbound'unun kalıntılarıydı, ama Maarten'in ordusundan pek az sayıda asker onun bayrağına akın etmişti. Şimdi, genç Joaquin Marenn ile göğüs göğüse kavga ederken onu izliyorlardı.

"Çekil önümden, Joaquin!" "Bunu yapamam, Dior."

"Sana emrediyorum! Kenara çekil!"

"Ama avcı çocuğu başını salladı. 'Kara Aslan'a koruyacağıma söz verdim...'

"Aptal, Gabe hala *dışarıda*! Phoebe de! Onları öylece bırakamayız, w..."

"Phoebe öldürüldü."

“Dior başını kaldırdı, yüzü kanı çekilmişti. Biz yukarıdaki saçaklarda duruyorduk, yanmış ve kanlar içindeydik. Sözlerimin etkisini gördüğümde kalbim sızladı. Gözlerinde yaşlar birikiyordu.

"Phoebe..."

"Üzgünüm, Dior. Demir Bakire onu aldı."

"Oh, Tanrım," diye inledi Dior, dizlerinin üzerine çökerek. "Oh, *Tanrım, hayır*..."

"Kederlenmeye vaktimiz yok, mon amie." Etrafa baktım ve sadık Unbound'unun gözleriyle buluştum. "Sonsuz Kral bizzat sahneye çıktı! Tek bir amaçla geldi: Dior'u pençelerine almak! Bu olamaz!"

"Burada kalırsak, bizi ezip geçerler," diye homurdandı Callum.

"Onu götürmelisin, M^lle^Castia," dedi Joaquin bize. "Çatıların üzerinden Cathédrale de Lumière'ye. Hiçbir vampir kutsal topraklara giremez. Forever'ın Kralı bile."

"Seni terk etmeyeceğim."

“Dior ayağa kalkmış, çenesini sıkmıştı. Yanaklarındaki kül gözyaşlarıyla karışmış olsa da, sesi sert ve kararlıydı.

"Hiçbirinizi terk etmeyeceğim." "Dior..."

"Denemeyin, M. Marenn." Ellerini yumruk yapıp etrafındaki adamlara baktı. "Hepiniz benimle cehennemi yaşadınız. Bugüne kadar olduğu gibi, ya birlikte savaşırız ya da birlikte ölürüz. *Birlikte*."

Joaquin sadece gülümseyip, hayretle başını sallayabildi. Unbound, ellerini kalplerine bastırdı, işaret parmakları ve başparmakları uzanmış halde. Ve Dior bana baktı.

"Meydana geri dönmeliyiz. Bizi götür, mon amie."

“Gözlerimizde yaşlarla başımızı salladık, her şeye rağmen bizi hala arkadaşı olarak görüyordu. Onun emriyle, karla kaplı çatıların üzerinden şehrin merkezine doğru koştuk. Yollar askerler ve vatandaşlarla doluydu, ama kalabalığın üstünden gözlerimizi ayırmadan, tamamen insanlarla tıkanmamış bir arka yol bulduk. Köprülerden, virajlı yollardan ve dar geçitlerden geçerek onu ve adamlarını şehrin merkezine doğru götürdük. Arkamızda patlamalar, parçalanan taşların ve siyah alevlerin sesini duyduk. Augustin'e kargaşa gelmişti, tüm düzen ve mantık kaybolmuştu, dünyadaki imparatorluk gücünün kalbi en iyisini karın üzerine akıtıyordu.

"Çatılardan, sokaklardan bir sürü kötü kanlı geldi - her zamanki gibi, Dior'un kanı Ölüler için bir mıknatıs gibiydi. Ama biz ve Unbound arasında, onlar öldürüldü; uykusuz anneler, babalar ve çocuklar, sonunda huzur buldu. Ev ev savaştık, Dior bulduğu her yaralıya yardım etmek için durdu. Ama arkamızdan gelen çığlıklar, yükselen kan ve çürüme kokusundan, Philippe'in adamlarının yenildiğini anladık. Kestrel hala Ölüler arasında dolaşıyordu. Sonsuzluk Kralı yoldaydı. Zamanımız azalıyordu."

"Rive Nord'a geri tırmandık," dedi Gabriel. "Şimdi Lastbridge'e doğru ilerliyoruz. Hâlâ yaralıydım, en ağır yaralarımı iyileştirmek umuduyla Lachie'nin piposundan umutsuzca nefes alıyordum. Ama kardeşim ve kuzenim bu duruma ayak uydurdular. Lachie, Lastbridge'i geçerek saldırıyı yönetti, gece karanlığında kalkanları parıldıyordu, mekanik yaylardan atılan yüzlerce ok gökyüzünü aydınlatıyordu. Eski çırağım, üç Voss soyluyu kendi elleriyle öldürdü ve

çelik ve kurşunlarla delik deşik olmasına rağmen düşmeyi reddetti. Charlotte yanımda duruyordu, gözleri ve kılıcı alev alev yanıyordu. Philippe'in kuvvetleri ile bizim kuvvetlerimiz arasında sıkışan lejyon baskı altındaydı, ama şehre yeterince hızlı giremiyorduk.

"İçerideki savunmacılar gibi, bizim de zamanımız azalıyordu."

"Voss'un çadırında," dedi Celene, "kralın yokluğunda saray halkı daha konuşkan hale gelmiş, şimdi savaş hakkında fısıldaşıyorlardı. Tüm bunların ortasında Morgane, Patience'i kucağında oturmuş, prenses hala katliam sahnelerini çizerken mırıldanıyordu.

"Affedersiniz, Majesteleri."

"Aaron'un yanında köpeğini kucağında tutan Nicolette konuşuyordu. Sesini duyunca Patience başını kaldırdı ve babasının gözlerine sahip olduğunu fark edince kalbim sızladı.

"*Wulfric'in* gözleri.

"'Oui?' diye sordu.

"Nicolette, elini dekoltesine koyarak gülümsedi. 'Oh, ne tatlısın! Hayır, *diğer* Majesteleri'ni kastettim, Majesteleri.

Patience'in gözleri kısıldı, ama Morgane koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. *"Bir şeyler içmek ister misiniz, Büyükelçi?*

"Şey... Aslında bu *çok hoş* olur," dedi Nicolette nazik bir gülümsemeyle. "Ama... O yokken, kraliyet babanız hakkında soru sormayı düşünmüştüm."

Morgane gözlerini kırptı ve bir süre sonra dört köle kılıçlı asker çadıra girdi. Her biri uzun kılıç ve çarklı tüfekle silahlanmış, ağır zırh giymişti. Cüppelerinin üzerine kuzgunlar, omuzluklarına ise kafatasları işlenmişti. Açıkça seçkin gaziler olmalarına rağmen, hiçbiri otuz yaşından büyük görünmüyordu. En yaşlısı, zırh eldivenini göğsüne vurarak ses çıkardı.

"Majesteleri?"

"Seçiminiz nedir, Büyükelçi?" diye sordu Morgane. "*Korkarım bu gece asker yemeği olacak.*"

"Oh." Nicolette gözlerini kırpıştırarak kılıçlara baktı. "Sanırım... sarışın olan."

Morgane diğer askerleri bir bakışla gönderirken, dördüncü asker, düzgün kesilmiş keçi sakallı yakışıklı genç bir monsieur, Nicolette'in yanına yürüdü. Eldivenini çıkararak

bıçağı kılıcından çıkardı ve kanamaya başladı, büyükelçi konuşmaya devam etti.

"Asil babanızın neden savaş alanında kendini tehlikeye attığını merak ediyorum. Genç prenses bir... kızdan bahsetmişti? O, bizim fısıldadığımız Grail olabilir mi..."

"Sana sırlar hakkında ne demiştik, küçük kardeşim?

Morgane yine Patience'e sesleniyordu. Çiziminden başını kaldırmaya tenezzül etmese de, Forever'ın en küçük prensi yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Satılmaktansa saklanmaya değer, kardeşim."

Morgane, Nicolette'in gözlerine bakarak ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. Genç kılıç, kadehini doldurmayı bitirip Morgane'nin gülümsemesine karşılık verirken, büyükelçi teşekkürlerini mırıldandı.

"Bu küçük kız yaşına göre çok akıllı."

"Bu odadaki çoğu kişiden daha akıllı."

Bu, Aaron de Coste'den gelen bir homurtuydu. Nicolette lordluğa bakarken, Aaron ayağa kalktı ve kanayan kölenin kemerindeki uzun kılıcı yakaladı. Ve bir göz açıp kapayıncaya kadar, çeliğin kemiklerden geçen sesi ile Aaron, askerin kafasını omuzlarından kopardı.

"Nicolette çığlık attı, kan sıçradı, soylu Ironhearts uyarıcı bir kükreme attı. Aaron, sonsuz saatler boyunca bu katillerin mahkemesinde oturmuş, Sonsuzluk Kralı'ndan korktuğu için harekete geçmeye cesaret edememişti. Ama Voss artık yoktu, Baptiste düşen kölenin çarklı tabancasını ve hançerini çoktan kapmıştı. Aaron yanındaki bir saray görevlisine saldırdı ve onu çığlık atarak çadırın duvarına fırlattı. Bir dansçı gibi dönerek, başka bir Demirkalp'i yere serdi ve soyunun kutsal olmayan gücüyle acemi savaşçının dizlerinden bacaklarını kopardı.

Kılıcındaki kanı silerek, Aaron kırmızı elini uzattı.

"Gitme zamanı, Patience."

"Bunların hiçbirinin olduğunu bilmiyordum," diye homurdandı Gabriel, gri gözlerini kız kardeşine dikerek. "Voss'un komuta merkezinin nerede *olduğunu* bile bilmiyordum. Biri bana söylemiş olsaydı, sonra olanlar *çok* farklı gelişebilirdi."

"Ah, sonunda buldum," diye iç geçirdi Celene. "Kendi lanetli başarısızlıkların için beni suçla."

"Neden zahmet ediyorsun?" diye tükürdü gümüş aziz. "Senin suçun zaten lanet olası bulutlara kadar ulaşabilir. O kapıyı sen açtın, Celene. *Onları içeri* sen *aldın*. O gece Rive Cœur'da ölen her erkek, kadın ve çocuğun kanı *senin elinde*."

"Onlar yine de geçeceklerdi," diye tısladı Celene. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun, Gabriel. Tek fark, Dior o köprüde tüm Unbound'larıyla birlikte *katledilecek* ve sen bir kez daha çocuksuz kalacaktın!"

"Siktir git..."

"Yeter, Chevalier." Gabriel'e uyarıcı bir bakış atan tarihçi, kız kardeşine baktı. "Peki ya Kutsal Kase, M^{lle}Castia? O şimdi nerede?"

"Onu götürdüğümüz yerde," diye cevapladı Liathe, hala kardeşine öfkeyle bakarak
"*Güvenli bir yere*. Yol uzun olmuştu, adamlarının her biri kan ve küle bulanmıştı. Ama sonunda, bizim rehberliğimizde San Maximille meydanına ulaşmışlardı.

Meydan kargaşa içindeydi, korkmuş vatandaşlar ve kanlı askerlerle doluydu. Cathédrale de Lumière ve Pontifex Sarayı zaten tıklım tıklımdı, kutsal topraklarda yer kalmamıştı. Yine de on binlerce kişi hala o meydanı dolduruyordu. İmparatoriçe, bilgeliğiyle Château Impérial'in kapılarını açmıştı, ama sadece kadınlar ve çocukların girmesine izin veriliyordu. Etrafımızdaki insanlar çığlık atıyor, ağlıyor, yalvarıyor, dua ediyorlardı.

"Ve Ölüler *geliyordu*.

“Köprülerden birini koruyan askerler Dior'u tanıdı ve geçmemize izin verdi. Küfrederek, şehrin kurucusunun büyük heykeline doğru ilerledi. Maximille, korkmuş vatandaşlarının 15 metre üzerinde yükselen, sağlam mermerden yapılmış tek boynuzlu atının üzerinde oturuyordu. Ancak ayaklarının etrafındaki dikenli çitin arkasında, şövalyeler ve kırmızı giysili haydutlar, kanlı Dük Maarten ve Yüksek Engizisyoncu Maya'nın kendisiyle çevrili olarak, Maximille'in torunu, kanla kaplı zırhı içinde duruyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"*Sadece* kadınlar ve çocuklar!" diye bağırdı Prens Philippe. "Savaşacak yaştaki tüm erkekler, silahlarınızı alın ve yerinizde kalın!"

"Philippe!" diye bağırdı Grail.

Prens kalabalığın arasından gözlerini kısarak baktı, gözleri parladı. "Dior?" "Philippe!"

"Yol açın, lanet olasılar!"

"Patlamalar meydanı sarsıyordu, uzaktaki ama gürültülü patlamalar. Dior, kanlı eliyle kocasının kolunu tutarak onun yanına ulaştı. "Bu ses de ne *lan*?"

"Onları yavaşlatmak için köprüleri havaya uçuruyoruz!"

"Orada hala *insanlar* var!"

"Ya şimdi onları mahvederim ya da sonra *bizi*!"

"Prens bilgece konuşuyor, Dior," dedik ona. "Onu suçlama."

“O sırada kalabalığın içinde bizi fark etti, Inquisitrix'in yüzü öfkeyle çarpıldı ve kırmızı giysili haydutlarına bağırdı, 'O iğrenç şeyi *yakalayın*!

“Askerler ilerledi ve ben dişlerimi sıktım, ama Dior ellerini kaldırdı.

"Dur, *dur,* biz aynı taraftayız, ne yapıyorsun sen?" "Bu canavar kapıyı açtı ve Ölülerin
içeri girmesine izin verdi!"

"Kutsal Kase'nin dışarıda *mahsur* kaldığı kapıyı mı kastediyorsun?" diye tükürdüm. "Onun hayatını kurtarmak için açtım ve eğer o hayatın değer olmadığını düşünüyorsan, etrafına bir bak!"

Prens çenesini sıktı. Engizisyoncu kızgın bir şekilde baktı ama dilini tuttu. Ve o çınlayan sessizlikte, Dior yumuşak bir sesle, "Bunu yapmamalıydın, Celene," dedi.

"Ölmeyi mi tercih ederdin?"

"Başka birinin ölmesindense benim ölmemi tercih ederim! Artık özel biri değilim!"

"Oh, Dior..."

“Çevremizdeki insanlara işaret ettim. Ölümcül ayaklarla yaklaşan kaderimize rağmen, meydanda garip bir sükunet hakim olmuştu. Dior'u fark eden çocuklar ağlamayı kesmişti. Küçük insanlar onu ismiyle çağırıyor, başparmaklarını ve işaret parmaklarını havaya kaldırıyorlardı. Ve yaklaşan Ölülerin gözlerine bakan askerler, onun varlığının basit kutsamasıyla kalpleri canlanarak biraz daha dik duruyorlardı.

“‘La demoiselle du Graal! ’ diye bağırdı küçük bir kız. “Başımızı salladık ve Dior’un gözlerine baktık.

"Bunun doğru olmadığını *biliyorsun*."

"Şatoya gitmelisin, Dior," dedi Philippe. "Duvarlar sağlam ve silahlar..."

"Sizi terk etmeyeceğim."

“O, Unbound'a, Prens'in maiyetine, meydana giden yolları koruyan askerlere baktı — hem savaş tecrübesi olan askerler hem de tahta mızraklar ve teneke miğferlerle donatılmış köylüler. Ve sonunda bana baktı.

"Hiçbirinizi terk etmeyeceğim."

“Daha fazla vatandaş ve asker, yaklaşan ordudan kaçarak köprülerden geçerek meydana akın ediyordu. Ama kısa süre sonra Philippe, üç köprünün ikisinin havaya uçurulması emrini verdi. Siyah ignis ateşlendiğinde irkildik, patlamalar meydanı sarsıyordu. Mermer parçalandı, yıkılan köprüler buharlı kanallara çökerek gürültüyle düştü. Ama buradaki su yolları sadece otuz fit genişliğindeydi ve böyle bir bariyer Sonsuz Lejyonu uzun süre durduramazdı.

Dük Maarten, prensin yanında duruyordu, dişleri kardeşimin yumruklarından parçalanmıştı. Kanlı ağzına bir mendil bastırarak, efendisine yan gözle baktı.

"Majesteleri... Nord surlarında, Sonsuz Kral, Kutsal Kase'yi ona teslim edersek savaştan çekileceğini söyledi. Eğer seçim şimdi bizimle onun arasında ise..."

"Philippe döndü ve Dük'ün gözlerine baktı. Bu noktada kapıda olan bitenlerden habersiz olduğumuzu unutmayın, Marki. León ordularının geldiğinden haberimiz yoktu. Philippe'in bildiği kadarıyla, *gördüğü* tek *şey buydu*. Yine de Prens başını salladı.

"Kendini utandırıyorsun, Şövalye."

"'Şafak birkaç saat sonra doğacak," dedik. "Güneş doğduğunda güçleri zayıflayacak."

"Herkes karanlıkta, yağan karda gözlerini kısarak bakıyordu. Yanan binaların ışığında artık onları görebiliyorduk - çatıların üzerinden ve caddelerde koşan soluk şekiller. Boş gözler. Sonsuz susuzluk. Dior, muhtemelen bizim sonumuzu gördüğünü bilerek çenesini sıktı. Ama etrafındaki adamlara bakarak, yine de onların moralini yükseltmeye çalıştı. "Bu iş bittiğinde ilk ne yapacaksın, Jackson?"

"Onun yanında, iri yarı Ossian adlı bir adam somurtarak, 'Karıma ve bebeğime öpücük ver, Kutsal Bakire' dedi.

"Yeşil gözlü genç bir delikanlıya baktı. 'Ya sen, Liam?'

"Bence bana bir fıçı şarap yeter."

"Evet," diye başını salladı Callum'lardan biri. "Tercihen içinde taze amcık olsun."

"Dürüst olmak gerekirse, şarabı içebilirim de içmeyebilirim de," diye mırıldandı Dior.

"Erkekler kıkırdadı, Joaquin geniş bir gülümsemeyle. "Peki ya sen, Kutsal Bakire?" "'Bu bok kokuyor,' diye homurdandı, zırhını lekeleyen siyah kanı koklayarak.

"Yedi Şehit'e yemin ederim, bu iş bittiğinde ilk yapacağım şey lanet olası bir *banyo* olacak."

"Kanalda hızlıca yıkanabilirsin." Joaquin bir elini yemin edercesine kaldırdı. "Gözlerimi başka yere çevireceğime söz veriyorum. Çok temiz değiller ama en azından su sıcak görünüyor."

"Dior gözlerini kırptı.

"Ve yavaşça Joaquin'e dönerek, tekrar gözlerini kırptı.

"'Sıcak,' diye fısıldadı.

"Avcı çocuğu bir kaşını kaldırdı. Gözlerine bakarak fısıldadık. "'... Dior?

"Joaquin," diye nefesini tutarak, gözleri ateşle doldu. "Sen bir *dahisin*." "Eh, ben de sık sık öyle derim, ama kimse..."

"Sen lanet olası bir *DAHİSİN*!" Dior, delikanlının kulaklarını tuttu ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Prensin maiyetine dönerek, *"Inquisitrix!"* diye bağırdı.

Gözyaşı Kulesi'nin sert başrahibesi gri kaşlarını kaldırdı.

"Pontifex nerede?" diye sordu Dior.

"… Sarayında, sanırım."

"Öyleyse onu getir!" diye bağırdı Dior. "Onu ve bulabildiğin tüm piskoposları, kardinalleri, rahipleri ve lanet olası altar çocuklarını! Hemen! *Hemen,* lanet olsun sana!" Maya, Grail'in ses tonuna kaşlarını çattı. Dior *teknik olarak* hala Krallığın Prensesi idi, ancak Inquisitrix, Prensine onay için baktı. onay bekledi. Philippe kendisi kaşlarını çatmıştı kaşlarını çatıyordu Dior Dior bakıyordu yarı deli miydi, yoksa tamamen çıldırmış mıydı diye merak ediyordu.

"Dior, ne düşünüyorsun?"

"'Philippe—'

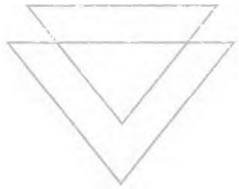
"Sonra kolunu tuttuk ve sıkıca sıktık. 'Sonsuz Kral geliyor. Ne tür bir strateji geliştirmiş olursan ol, bunu başkalarıyla paylaşırsan, o stratejiyi onların zihinlerinden çalabilir.

"Grail, Philippe'e baktı, gözleri alev alev yanıyordu. "'Bana güveniyor musun?

"Güveniyorum."

"O zaman bana o kutsal adamları getir, Philippe de Augustin. Ve aklına gelebilecek en romantik yerde benimle buluş."

XIII
KIRMIZI BUZ

“KAN, TAZE KARIN ÜZERİNE DÜŞTÜĞÜNDE DONAR.”

Gabriel'in sesi karanlıkta yankılandı, bakışları elindeki boş kadehe sabitlenmişti.

"Bir damlası bile kristalleşir. Çarşaf üzerine serpilmiş yakutlar gibi, ya da katedralin zemininde kırık bir pencerenin parçaları gibi. Efsaneye göre, Crimson Glade'de o kadar çok vampir öldürdük ki, on üç yıl sonra bile karlar hala kırmızı lekelerle kaplıydı. Ama o gece Augustin sokaklarında *o* kadar çok kan döküldü ki, karlar eriyip suya dönüştü ve sonra tekrar dondu. Sonunda, kendimizi buz üzerinde savaşırken bulduk."

Başını salladı ve iç geçirdi.

"Kırmızı buz.

Lastbridge'i geri almıştık, León askerleri Augustin sokaklarına yavaşça ilerliyordu. Üç pipo içtiğim ve Phoebe'nin kanının kalıntıları sayesinde, aldığım en kötü yaralar artık iyileşmişti. Ama onun kaybı hala kemiklerime işliyordu. Lachie ile birlikte, zaferin hala mümkün olduğu göründüğü görkemli günlerde yaptığımız gibi savaştık. Ama buzlu kırmızı parke taşları cesetlerle *kaplıydı*, o kadar çok kişi öldürülmüştü ki, zaferin artık neye benzeyeceğini merak ediyordum.

"Tek bir düşünce beni ayakta tutuyordu. Tüm o karanlıkta tek bir ışık.

Lejyonun büyük kısmı Place San Maximille'ye doğru ilerliyordu, ama bazıları bizim ilerleyişimizi engellemek için geride kalmıştı. Kazandığımız her adım bir mil gibi geliyordu, ama en uzun gecede bile güneş doğmalıydı ve onunla birlikte bir tür umut da gelecekti: zayıf ışığında Ölüler zayıflayacaktı. Ve ben o kasvetli umuda sarıldım.

"Geliyoruz, Dior," diye yemin ettim. "Sadece dayan."

“Ancak şehre birkaç yüz metre girip bir kavşağa vardığımızda, sahip olduğum azıcık umudumun da yok olduğunu hissettim. Alan genişti; dört yolun kesiştiği nokta, bir zamanlar Cœur'un içlerine uzanan geniş bir granit köprünün bulunduğu geniş bir kanalın yanındaydı. Köprü yıkılmıştı; kara ateş, Tanrı'nın yumruğu gibi eski taşları parçalamıştı. Ancak Ölülerin onun yerine koydukları çözümü dehşetle gördüm.

“Cesetler, Tarihçi. Yüzlerce ceset. Öldürülen askerlerin ve kölelerin zırhlarının ağırlığıyla kanalın içine atılmış bedenleri, akan suyun üzerinde korkunç bir ölü bedenler yığını oluşturmak üzere üst üste yığılmıştı. Lejyon buradan geçerek kanayan şehre doğru ilerlemişti. Ama bir grup sülük geride kalarak burayı korumaya başlamıştı ve komutanları şimdi Lachie ve bana soğuk gözlerle bakıyordu.

“Kanla sırılsıklamdı, yüzüne sürdüğü kafatası artık damlayan kırmızı maskenin altında kaybolmuştu. O kanın bir kısmı Phoebe'ye aitti, biliyordum, o bir elinde tırpan, diğer elinde uzun kılıçla ilerlerken öfke damarlarımdan kaynıyordu.

"Aslan ve yavrusu." Kestrel gülümsedi. *"Acaba kim önce düşecek?"*

"Geri dur, Charli," diye uyardı Lachlan. "Bu Gabe ve benim için."

Kuzenim öfkelendi, askerler onun etrafında dağıldılar ve Ölüleri ölçüp biçtiler.

"Hepimize yetecek kadar var gibi görünüyor."

"Sana zarar gelmesini istemem, aşkım. Bu kaltak şeytanın ta kendisi."

"Ben solmuş bir hizmetçi gibi kenarda oturmayacağım, Lachlan á Craeg. Eğer isteğin buysa, adı de León olmayan bir gelin ara. Ben sonuna kadar adamlarımın yanında olacağım."

"Öldürdüğüm kite sordum." Kestrel'in gözleri kuzenime takıldı. "*Şimdi sana da aynısını soruyorum. Ey kül rengi aptal, ey doğmamış kölelerin annesi,*

şimdi gördüğün şeyi bilmiyor musun? '

Kestrel, etrafındaki dehşete damlayan bir gülümsemeyle baktı. *"Bu son*."

“Voss’un çadırının yakınında,” dedi Celene, “karlar da kırmızıya boyandı. Aaron de Coste ve Baptiste Sa-Ismael, Forever King’in komuta merkezinden uzakta bir savaş verdiler, bizim küçük ordumuz da onların peşinden gitti. Baptiste yanan bir meşale taşıyordu ve hareket eden her şeye umutsuzca sallıyordu. Aaron tek elle savaşıyordu, çaldığı uzun kılıç bir Ironheart soyluyu keserken ikiye kırılmıştı. Omzunun üzerinde, onun kutsal olmayan gücüne karşı çırpınıp tekmeleyen yeğenim vardı.

"Beni *bırak*, alçak!"

Kaçışları çoğunlukla sürprizden kaynaklanmıştı; kimse Dyvok'un bu oğlunun Forever King'in soyuna *saldıracak* kadar aptal olacağını beklemiyordu. Ama de Coste ve Sa-Ismael, Ironhearts ve çadır duvarını kanlı bir iz bırakarak geçtiler, geceye fırladılar ve şimdi yanan şehre doğru koşuyorlardı, Patience ise bu sırada çığlık atıyordu.

"Beni *indir,* dedim!"

"Sessiz ol, çocuk," diye fısıldadı Aaron, karanlıkta koşarken.

"Papa Fabién seni yakaladığında *çok* kızacak!"

"Şimdi seni gerçek babana götürüyoruz! Lütfen sessiz ol!"

"Bir tatar yayı oku gecenin karanlığından fırlayarak Aaron'un kulağını sıyırdı. Aaron uyarıda bulunarak kocasını kenara itti ve bir ok daha havada ıslık çalıp uçtu. Baptiste karın üzerine düştü, Aaron kırık kılıcını fırlattı ve karanlıktan çıkan köle kılıçlardan birinin göğsünü delip geçti. Silahsız olan Aaron, diğer üçüne saldırdı, Patience omzunda karaya çıkmış balık gibi kıvranıyordu. Silahsız olmasına ve bir eliyle çığlık atan kızı tutmasına rağmen, hareketi muhteşemdi ve birkaç saniye içinde üç adam da kanlı karın üzerinde ezilmiş olarak yatıyordu. Ama kocasına dönerek...

"Tanrım," diye fısıldadı Aaron.

"Ben iyiyim," diye tısladı Baptiste. "Kötü değil."

"Arbalet oku, kara parmaklı adamın uyluğundan çıkıntı yapıyordu, kan gece karanlığında buharlaşıyordu. Aaron kocasını ayağa kaldırırken, Patience'in gözleri lezzetli kırmızı kanın akışına sabitlenmişti. Ama meşaleler karanlığı yarıp arkadan yaklaşıyordu.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu

Aaron. "Sanırım...

"Küfrederek, Aaron düşen kölelere doğru koştu. Patience kıvranıp bağırırken, çocuğu çeliğe bağladı, ölü adamların bıçaklarını bileklerine ve ayak bileklerine kelepçe gibi taktı ve ağzına kumaş tıkayarak çığlıklarını bastırdı. Kocasının bacağından oku çıkararak, yırtık bir pelerinden hızlıca bir bandaj yaptı. Bir kolunu sevgilisine dolayarak, diğer koluyla domuz bağıyla bağlanmış Patience'i omzuna atan Aaron, koşmaya başladı.

"*Neden kaçıyorsun?"*

Aaron çenesini sıktı ve dönerek *onu* gördü. Çikolata rengi bukleler, yarı saydam dantelden bir elbise ve gece yarısı rengi gözler. Eski bir ateşin kenarında bir kurt gibi dolaşıyordu. Yüzlerce yıllık bir geçmişi vardı. Binlerce cinayet işlemişti. Sonsuzluğun Beşinci Prensi.

*"Neden mutluluktan kaçıyorsun, Aaron Dyvok? "*Mutluluk mu?" Aaron alaycı bir şekilde sordu. "Şimdi ne delilik saçmalıyorsun?" *"Delilik değil,*" dedi Morgane. *"Gerçeği söylüyorum. Kraliyet kanım üzerine yemin ederim*.

kanım üzerine yemin ederim. Silahlarını bırak ve benimle birlikte geri dön, sana gerçeği söyleyeceğim, bu yılın sonuna kadar en parlak rüyalarının ötesinde bir mutluluğu tadacaksın."

"Ama ben hayal kurmuyorum, madam. Sizin gördüğünüz kişi olduğumdan beri hayal kurmuyorum." Aaron başını salladı, mavi gözleri ateş gibi parlıyordu. "Bana istediğim hiçbir şeyi veremezsiniz."

"Ama sana aşkınıza, her şeyi *verebiliriz*."

Morgane'nin bakışları, karın üzerine kan damlayan Baptiste'ye kaydı. *"*Sonsuza kadar *verebiliriz*."

Aaron'un gözleri kısıldı. Yumruklarını sıktı. Karanlıktan daha fazla saray mensubu sızmaya başladı, köleler yaklaşıyor, meşaleler yanıyordu. Patience omuzlarında kıpırdanıyordu, Baptiste onun adını fısıldıyordu. Ama Aaron tek kelime etmedi.

"Merak etmedin mi? Neden korkunç babam, aslında kaybedebileceği bir savaşa giriyor? Neden onlarca yıl boyunca oluşturduğu ölüler ordusunu feda etmeye hazır? Çocuklarını ateşe atmaya? Tek bir ölümlü *kızı elde etmek için kendi canını tehlikeye atmaya?*

Morgane başını eğdi.

"*Merak etmedin mi?* Gerçek *nedeni?*"

Castia sessizliğe büründüğünde Jean-François başını kaldırdı, uzun zamandır ölü olan karnında kelebekler kanat çırpıyordu. Sonunda gelmişti, korkunç İmparatoriçesinin aradığı cevap. Yeniden birleşen aile hakkında saçma sapan bir şey değil, Voss'un Lachance'a olan arzusunun kalbindeki *gerçek* sır. Ama aralarındaki sessizliğe, gümüş aziz girdi.

"Kavşakta," dedi Gabriel, "ilerleyişimiz Kestrel'in kadrosu karşısında durdu ve onun duvarına çarptık. Demir Bakire'nin on bin adamı öldürdüğü fısıldanıyordu, Tarihçi, ve efsanelerin anlatıldıkça abartılabileceğini bilsem de, sana şunu söyleyeyim: Kestrel Voss, savaşta karşılaştığım en korkunç kılıç ustasıydı.

“O hala bir gözü kördü — Joaquin'in şanslı gümüş atışıyla gözü patlamıştı. Yaralı olmama rağmen, ben onun kör tarafını, Lachie ise diğer tarafını aldı. Ashdrinker hala kınımda uyuyordu — onu Kestrel'in derisine karşı tekrar riske atmaya cesaret edemedim, bunun yerine düşmüş bir aptalın gümüş kılıcıyla savaştım. Etrafımızda, León'un adamları onu itip kakıyor, onun Ölülerine saldırıyorlardı.

"*Sen zayıfsın, de León. Yorgunsun. Yaşlısın*."

Kestrel benim hamlemi atlatarak Lachlan'a vurdu.

"Uyku istemiyor musun? Karanlık? Huzur?"

Lachie onun darbesini savuşturdu ve kendi darbesiyle karşılık verdi, ancak kolayca engellendi. Ve bir tıslama ile, onu göğsünden tekmeledi, kaburgalarını kırdı ve onu kaldırım taşlarının üzerine fırlattı.

"Bütün bunları sana verebilirim."

"Azizler olarak aldığımız eğitim, onun zihnimize girmesini engellese de, yine de düşüncelerimizi hissedebiliyordu. Darbelerimizi önceden görebilecek kadar değil elbette, ama kalplerimizi görebilecek kadar. Ve dürüst olmak gerekirse, soğukkanlı mı? Kestrel haklıydı. Yorgundum. Yaralıydım. Susamıştım. Kemiklerim çatlayacak kadar yıpranmıştım. Sanki hayatım boyunca bu şeylerle savaşmışım gibi hissediyordum.

"Ve sonunda, bana ne kazandırdı?

"Şimdi onun benimle oynadığını biliyorum. Zihnimde ve bedenimde hissettiği yorgunluğu kullanıyordu. Ama o gece, bu beni yanıltmaya yetti. Gümüş topuklu botum o kırmızı *kırmızı* buzun üzerinde sertçe indiğinde, kaydı. Sadece bir santim. Ama yeterliydi.

"Soluk kanlılar kolay ölmez derler. Phoebe'nin kanı hala damarlarımda akıyordu. Ama Kestrel'in uzun kılıcı göğsümü deldiğinde, sanırım hayatımda hiç bu kadar ölüme yaklaşmamıştım. Karanlık çelik kaburgalarımı kesip geçti, kalbimden belki bir santim uzaktaydı. Bir çığlık atarak yere düştüm, kanım çarşafın üzerine yakutlar gibi sıçradı, yüzüstü kaldırım taşlarının üzerine yığıldım.

Kestrel tırpanını kaldırdı. Ama gümüş çeliğin çarpmasıyla ölümcül darbesini engellendi. Lachlan nefes nefese, Maiden'ın kılıcı elinde, üzerimde duruyordu. Ve kılıcıyla saldırarak, onun yanağındaki mermeri kemiğe kadar böldü.

"Bu gece olmaz, Voss."

"Eski çırağım gülümsedi.

"'Onun sırtı. Benim kılıcım.'"

Celene iç çekerek ayağa kalktı. Hareketleri kıvrımlı, yılan gibi, çalınan yüzyılların zarafetini yansıtıyordu. Kayalık sahil boyunca yavaşça, ipeksi adımlarla yürümeye başladı.

“Şehrin diğer ucunda, Dior ve ben şimdi büyük bir çift kapının önünde duruyorduk. Kapılar yirmi fit yüksekliğindeydi ve üzerinde çalışan demircilerin resimleri kabartmalıydı. Yanlarında, kutsal su kabını tutan, İntikam Meleği Eloise'in bazalt heykeli duruyordu.”

Jean-François bir kaşını kaldırdı.

"Demirciler Loncası'nın atölyesi mi? La Rivière de Fer mi?"

"Aynen öyle." Liathe başını salladı. "Sokaklarda kalabalık çok yoğundu ve sonunda, Dior'u kaldırıp sırtımızda çatıların üzerinden taşıyarak Unbound'u terk etmek zorunda kaldık. Ve şimdi o kapılara yumruklarıyla vuruyordu.

"İmparatoriçe adına açın!"

Kapılardaki küçük bir yarık açıldı ve ötesinde daha da geniş gözler gördük.

"M^{lle}du Graal?"

"Açın, Lonca Başkanı," diye yalvardı. "Tanrı ve merhamet adına."

“Büyük kapılar ardına kadar açıldı ve arkasında şişman bir adam gördük — kısa bir süre önce Dior'u prensiyle birlikte bu tesisi gezdiren lordlardan biri. Bize korkuyla, Dior'a ise soru dolu bir bakışla baktı. Arkasında bir sürü korkmuş vatandaş ve demirci toplanmıştı. Dışarısı buz gibi soğuk olmasına rağmen, lonca başkanının dudaklarında ter damlaları gördük, dökümhanenin içi neredeyse boğucu bir sıcaklıktaydı.

“Barınacak yer mi arıyorsunuz? Bizde yer var...”

"Pompa istasyonu," dedi Dior, onun kolunu tutarak. "Kanallar için Béni'den getirdiğiniz su. Demir fabrikasında ısıtıyorsunuz, değil mi? Bütün yıl boyunca akmasını sağlamak için?"

"Evet," dedi küçük adam, tamamen şaşkın bir şekilde başını sallayarak. "Neden?"

“Birisi adını çağırdığında omzunun üzerinden baktı. Prens Philippe'in Unbound ve bir grup askerle birlikte caddeden koşarak geldiğini gördük. Arkasında ise Inquisitrix Maya ve nefes nefese bir grup kutsal adam vardı.

“Dior, gözlerinde ateşle guildmaster'a döndü. “Daha sıcak yapın.”

“Kanlı taşın üzerinde yatıyordum,” diye iç geçirdi Gabriel. “Nefes almak için bile zorlanıyordum.

“Ellerim kanla kaplıydı, nefes aldığımda göğsümdeki deliklerden kan fışkırıyordu. Etrafımda erkekler savaşıyor, düşüyor, son nefeslerini veriyorlardı. Kar kadar kalın kül. Ve kavşağın ortasında, Lachie ve Bakire dans ediyorlardı.

“Lachlan á Craeg, Dyvok'un oğlu olarak yetiştirilmiş, San Michon'un kardeşi olarak eğitilmişti. On yıldan fazla bir süredir Ölülerle savaşıyordu ve kaç vampir öldürdüğünü bilmiyorum. Ama Kestrel *yüzyıllardır* savaş alanlarında dolaşıyordu. Toz ve alev gibi karşılaştılar, çelik çarpıştı, kıvılcımlar sıçradı, kar taneleri kılıçlarıyla ikiye bölündü. Onun kalkanının gümüşü kutsal bir alev gibi yanıyordu, Bakire'nin gözleri o ateşe karşı kısıldı. Ama yine de, bu imparatorluk gençken o yaşlıydı ve Lachie'yi ölçüp biçmişti. Onun tırpanından gelen bir darbe kafasını koparmak üzereydi ve uzun kılıcı onun ön kolunu kemiğe kadar açtı. Güçlü olmasına rağmen, tek başına savaşan Kestrel onun rakibi olduğunu kanıtlamıştı.

“Ama Lachie o gece tek başına savaşmadı.

"Ona, tüm bu acıların ardından nasıl hala Tanrı'ya inanabildiğini sormuştum. O da bana nasıl şüphe duyabildiğimi sordu. O anı asla unutmayacağım. Etrafında erkekler ve soğukkanlılar çığlık atıp ölürken, Charlotte tek eliyle el oyması üvez ağacından yapılmış basit bir çarkı boğazına dayadı ve korkusuzca Kestrel'e doğru adım attı.

"Rab benim kırılmaz kalkanımdır!"

Vampir, Charlotte'un inancının ışığına karşı elini kaldırarak tısladı. Lachlan, Kestrel'in kalkanını parçaladı ve zırhını parçalayacak kadar şiddetli bir darbe indirdi. Büyük kılıcı onun etine derin bir şekilde saplandı, ama sonra kırıldı, kıvılcımlar saçıldı ve Kestrel sendeledi.

"Charli, sana geride durmanı söylemiştim!"

"Ben de *sana* söyledim, Lachlan á Craeg! Sonuna kadar senin yanında olacağım!"

“O, aşk dolu gözleriyle ona baktı. Tüm o dehşet içinde tek bir mükemmel an.

"Ve ben sana söyledim. *Bu son* olacak."

Kestrel'in uzattığı elinden fırlayan tırpan, gelirken şarkı söylüyordu. O çarkın ışığı göz kamaştırıcıydı, ama Charlotte'u o karanlıkta kolay bir hedef haline getiriyordu. Kuzenim birçok şeydi, Tarihçi; cesur, zeki ve savaşta sertleşmiş. Ama o solgun kanlı değildi. O korkunç tırpan hedefi vurdu, göğsüne derinlemesine saplandı, çok, çok derine, Lachlan onun düşerken adını haykırdı, kasap kancasına asılmış bir geyik gibi ikiye bölündü.

Lachlan *çığlık attı*. Öfke. Kalp kırıklığı. Sınırsız delilik. Ondan önce hiç bir kızı öpmemişti. Ve sonra kendini Kestrel'e attı, tamamen kontrolünü kaybetmişti. Voss'u kafamızdan uzak tutmak için San Michon'da çocukken bize öğretilen eğitim, özünde basitti: zihnini gürültü ve saçmalıklarla doldur, niyetini düşünme ki onlar bunu hissetmesin. Ama öfkesine kapılmış, tüm disiplinini yitirmiş olan Kestrel, artık benim eski çırağımı okuyabiliyordu.

"Kendimi buzdan sürükleyerek çıkardım, şişeden bir nefes sanctus çektim ve kılıcımı kaldırmaya çalıştım.

"L-Lachie!"

"O aldırış etmedi, büyük kılıcı ikiye kırıldı, kırık kalbi alev alev yanıyordu. Ama Demir Bakire buz gibi soğuktu. Taş gibi sertti. Gümüş gibi hızlıydı. Uzun kılıcı onun karnına saplandığında, bağırarak haykırdım, bağırsakları karın üzerine döküldü. Şimdi çaresizce sendeleyerek ilerledim, o kıvrılırken, kan bacaklarından aşağı akarken, iç organlarını içinde tutmaya çalışırken, kirpiklerimde donan gözyaşları.

“Kestrel kılıcını kaldırdı.

“Lachie o anda gözlerime baktı. Aramızdaki binlerce kilometre mesafeden. Onu yavruyken büyütmüştüm. Karanlıktan kurtarmıştım. Ve o en karanlık saatte, yine bana baktı. Onu kurtaran ve karşılığında kurtarılan kardeşi.

"Ama o çok uzaktaydı."

Son Gümüş Aziz başını eğdi. O karanlık sulara bakarken gözyaşları akıyordu.

"O çok uzaktaydı."

Sul Adair'in hücresinde sessizlik hakim oldu. Jean-François, dişlerinin arkasında tanıdık bir alaycılığın zehirini hissetti, keskin bir iğneleme bir nefes uzaklıktaydı. Ancak gözyaşları akarken başını eğmiş Gabriel'e bakan tarihçi, bıçağı çevirmek için pek istekli değildi.

Ayrıca, ortaya çıkarmak için daha değerli bir damar
vardı. "Peki ya Aaron?" diye sordu yumuşak bir
sesle, Celene'ye bakarak.

"*Merak etmedin mi?*" diye cevapladı Liathe. "Gerçek *nedeni?*" Soru
hücrede yankılandı.

Jean-François'nın kafasında.

Beklentiyle titreyen solgun eller.

"Morgane, düşmüş Aveléne'nin Efendisi'ne sormuştu," dedi Celene. "Ve sonsuzluk prensinin hem düşmanı hem de bir yalancı olduğunu biliyordu, ama gerçek şu ki, elbette merak etmişti. *Hepimiz* merak etmiştik. Dior, Fabién için ne *ifade ediyordu*? Belki uzak bir akraba. Kesinlikle başının belası. Famille, sonsuzluk kralı için çok önemliydi, oui. Ama Fabién onu elde etmek için *neden bu kadar çok şey* feda etmeye razı olmuştu?

"Yine de Aaron, Morgane sorusunu sorduğunda başını salladı. "*'Ölü dillerin dinlenmesi, ölü dillerin tadılmasıdır*.'

"Benimkini tatmak ister misin, Aaron de Coste?" Morgane, elbisesi üzerindeki yarı saydam danteli, onun ötesindeki kıvrımları ve gölgeleri elleriyle okşadı. "*Beni daha fazla tatmak ister misin? Sen genç bir adamsın. Ama bir erkeğin arzularına sahipsin. Ve kocanı kırmaktan korktuğun için aylardır onunla yatmadın*."

Aaron şimdi geri çekiliyordu, Patience'i taşıyor, yaralı Baptiste'i sürükliyordu.

"Kafamdan çık, sürtük."

"Ya kocan kırılmazsa? " diye sordu Morgane, arkadaki karanlıkta sinsice ilerlerken. "*Kalbi demir, eti mermer, vücudu senin içindeki ölümcül tutkuya dayanabilecek kadar güçlü ise? Ruhunda Kara Kalp'in yatak odasının gölgelerini görüyorum, Aaron. Ne yaptığını biliyorum*."

"… Kırılmaz ne demek?" diye sordu Baptiste. "Onun söylediklerine kulak asma, aşkım."

“Ama kara parmaklı kadın kocasının hırlamasını görmezden geldi, gözleri Morgane'deydi.

"Ne *demek* istiyorsun*,* madam?"

“Prensin gözleri kara parmaklı kadının gözlerine kaydı, yakut dudakları kıvrıldı. *‘İlk vampirler nasıl yaratıldı, İsmail'in oğlu Baptiste? Biz nasıl ortaya çıktık? ’*

"Kurtarıcı. Son nefesini verirken, öldürenleri lanetledi..."

"Ölüm döşeğindeyken değil. Ne dedi, *Baptiste?*

"Onu dinleme, aşkım," diye fısıldadı Aaron.

Baptiste kanlı elinde yanan meşaleyi kaldırdı ve fısıldadı.

"Bu kanla sonsuz yaşama kavuşacaklar."

"Onun kanı*. O çocuğun damarlarında akan aynı kutsal kan*."

"Bunu kullanabilirsin..." Baptiste, nabzı hızlanarak fark etti. "Kurtarıcı'nın yaptığı gibi, karanlık armağanı *vermek için*. Şansın kaprisleri yok. Zar atmak ya da çürüme tehdidi yok. Bunu, istediğin kişiyi vampir yapmak için kullanabilirsin."

Jean-François gözlerini sayfadan kaldırdı ve Celene'ye baktı.

"Tanrım..." diye fısıldadı.

Ancak tarihçinin coşkusuna aldırış etmeden Liathe saldırıya devam etti.

"*Ben değil,*" diye cevapladı Morgane*.* "*Bunun nasıl yapılacağını sadece karanlık babam bilir. Sonsuzluğun bahşedilebileceği ritüeli. O kapının açılabileceği yeri. Ve şu anda bile, anahtarı ele geçirmek için uzanıyor. Lachance onun olacak. Onunla sonsuzluğu bahşetme gücü. Herkes diz çökecek*." Sonsuzluk Prensi soluk elini kaldırarak işaret etti. "*Ateşe geri dön, Baptiste. Sevgilini ve kız kardeşimi de getir. Sonsuzluğa geri dön*."

"Sonsuzluk..."

Baptiste kocasına baktı. Zalim kaderin reddettiği aşkına. Dudakları titredi, gözyaşları yükseldi, kardeşimle konuşmuş olduğu sözler zihninde yankılandı.

“Elli yaşına geldiğimde aşkımıza ne olacak sence?

Yetmiş yaşına geldiğimde?

"Aaron..."

“O zaman da beni sevecek mi sence?

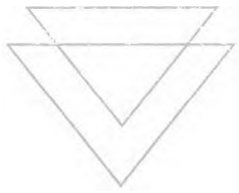

"Sen Voss." Aaron, çenesini sıkarak Morgane'ye öfkeyle baktı. "Sonsuza kadar bir ödül olduğunu düşünüyorsun. Ve hepimizin satılık olduğunu. Kendine kraliyet mensubu diyorsun. Kendine yüksek unvanlar veriyorsun. Ama etrafına bak, bu krallığı nasıl mahvettiğine bak, *Majesteleri*. Hepiniz leş yiyicilersiniz. Dipte beslenenler ve kurtçuklar. Ve sevgilimi yanımda mahvetmene izin verirsem lanetleneceğim."

"Sinekler kadar hızlı olan Aaron, kocasının elinden yanan meşaleyi kapıp Morgane'ye fırlattı. Morgane hızla kenara çekildi, ama uzun eteği onun kadar hızlı hareket edemedi ve göz açıp kapayıncaya kadar kumaş alev aldı. Vampir çığlık attı. Yüzyıllar geçmişti, ama yine de tüm akrabaları ateşten korkuyordu, aç dililer yarı saydam dantelleri yalıyordu.

“Kocasını koluna, yeğenimi omzuna alan Aaron koşmaya başladı.”

XIV
ÜÇ KILIÇ KADAR KESKİN

“PHOEBE ÖLMÜŞTÜ. Charlotte ölmüştü. Lachlan ölmüştü. Ve içimdeki mücadele de neredeyse onlarla birlikte ölmüştü.”

Gabriel kaşlarını çattı, tek sağlam gözü kimyasal küreye kaydı — kölelerin ellerindeki titreyen alevler dışında hücredeki tek ışık kaynağıydı. Soluk renkli güve yine camın üzerine kanatlarını çırpıyordu; parlayan yüzeyde anlamsız, sonsuz daireler çiziyordu.

“Bir omuzun taşıyabileceği yükün bir sınırı vardır, Tarihçi. Kardeşim Kestrel'in kılıcına yenik düştüğünde, itiraf ediyorum, neredeyse çöküyordum. Ama beni deli sanacaksın, yine de, onca kan ve kayıp arasında, o anda gelinimin yanımda olduğunu hissettim. Yemin ederim. Ayaklarımın altındaki bu taş kadar gerçek, Astrid'in nefesini yanağımda hissettim. Elini omzumda. Sırtımda onun sıcaklığını. *Tanrım,* ona katılmak istedim. Sadece gözlerimi kapatıp *uyumak istedim.* Ama o zaman konuştu, nehirde düştüğümde yaptığı gibi. İki kelimeyle, kılıcım hala elimdeyken düşmanıma doğru sendeleyerek ilerlememi söyledi.

"İki küçük kelime.

"*Henüz değil.*

Kestrel fırtınanın ortasında duruyordu, etrafımızda kötü kanlılar ve askerler çarpışıyordu. León'un adamları Baronne'larının düştüğünü görmüşlerdi ve şimdi çılgına dönmüşlerdi, yaşlı, kır saçlı Teğmen Mathieu onlara savaşmaya devam etmeleri için bağırıyordu. *"İntikam!"* diye haykırdı. "*Kan, ateş ve yıkım için!"* Ama herkes prensin sadece bana ait olduğunu biliyordu. O, etrafı düşen küllerle çevrili duruyordu

düşen küllerin ortasında duruyordu, arkasındaki kanaldan buhar yükseliyordu, kılıcından kardeşimin kanını silkeliyordu.

"*Gelinine katılma zamanı, Aslan*."

"Aaron ve Baptiste kaçmışlardı," dedi Celene. "Gece boyunca topallayarak, Ironheart sarayından uzaklaşmışlardı. Şimdi Béni'ye ulaşmışlardı, Augustin uzak doğuda yanıyordu, ufukta şafak vakti yaklaşıyordu. Buradaki nehir kıyıları çamur değil taştı; kırık kayalıklar, aşağıdaki donmuş yüzeye kırk fit yükseklikte uzanıyordu. Aaron, Patience'i karın üzerine bıraktı ve sevgilisinin gözlerine baktı.

"Tırmanabilir misin?"

"Kara parmaklı adam başını salladı, eli yaralı bacağına uzanmış, botu yavaşça kanla doluyordu. 'Sen önce gitmelisin. Patience'i atacağım, sonra ben de atlayacağım.

Aaron başını salladı ve düşüşe doğru döndü. Ama Baptiste koluna dokundu.

"Beni yakalayacağına söz verir misin?"

Aaron gülümsedi ve Baptiste'i kendine çekerek ateşli bir öpücük verdi. "*Her zaman,* aşkım."

Aaron dönerek kendini gecenin karanlığına attı. Düşüş uzun sürdü, ancak nehir kıyı şeridine yakın kısımları derin bir buz tabakasıyla kaplıydı ve lord, bir örs gibi yere çarptığında buzlar çıtırdadı. Hızla dönerek yukarıdaki uçuruma baktı.

"Onu aşağı at!"

“Ama Baptiste, sevgilisine bakarken kanı donmuş gibi hareketsiz kaldı. “‘Baptiste, onu at, çabuk!’ Aaron bağırdı.

"Üzgünüm, mon cher," diye fısıldadı siyah parmaklı adam.

Aaron'ın gözleri büyüdü, dudakları açıldı, kalbi paramparça oldu. Baptiste'in arkasında, kar ve karanlığın içinden figürler beliriyordu; Voss'un sarayının soylu aileleri, hepsi hançer gibi gülümsemeler ve ruhsuz bakışlarla. Ve onların başında, beşinci çocuğu, dantel elbisesi kül rengi parçalara ayrılmış, ama demir gibi bedeni hala zarar görmemişti.

"Bana fahişe mi diyorsun?" Morgane gülümsedi. *"Kendi sevgilini bu kadar ucuza satın aldığın halde mi?"*

"Hayır," diye fısıldadı Aaron. "Oh, hayır*..."*

"Bize istediğimizi verebilirler, Aaron!" diye bağırdı Baptiste.

"Ama ne pahasına?" diye haykırdı Aaron.

"*Umurumda* değil! Anlamıyor musun, artık birlikte olabiliriz!" "Seni lanetlenmiş görmek istemiyorum, aşkım!"

"Ve ben de *senin* aşkının solup gitmesini seyirci kalmayacağım!" Baptiste dişlerini sıktı, gözlerinde yaşlar vardı. "Kader bizi ayırmaya çalıştı ve zaman da hakkını alacak! Ama ben de senin gibiysem, bunların hiçbir önemi kalmayacak! Bize ne teklif ettiklerini anlamıyor musun? Zayıf vaatler yok, boş sözler yok. *Sonsuza kadar,* Aaron! *Gerçek* bir sonsuza kadar! Sen ve ben!"

"Hayır," diye inledi Aaron, kanlı gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Seni seviyorum!"

"Oh, benim tatlı Baptiste'im, *hayır*."

Morgane şimdi Baptiste'in arkasında duruyordu, etrafında köle kılıçları, ellerinde Patience vardı. Vampir çenesini kara parmaklı adamın omzuna dayadı, kollarını beline doladı ve Aaron'a baktı. O anda kardeşimin Dior'a söylediği sözleri hatırladım.

"*Bu yılanlar en iyilerimizi kendimize düşman ediyorlar.*

"*Onların işi bu.*

"*Onlar böyledir.*

"Gel bizimle!" diye bağırdı Baptiste, elini uzattı. "Gel benimle, Aaron!"

Aaron doğuya baktı. Yanan şehir ve vaat edilen şafak. Onun içindeki ıstırabı hissedebiliyorduk. Korkuyu. Kocasının söylediği her şeyi düşündüğünü biliyorduk — sevgilisinin hem bedenen hem de kalben yavaş yavaş ölmesini izlemenin işkencesini. İçindeki karanlığı kucaklamak, Aaron de Coste'nin tüm gücüyle direndiği bir kaderiydi.

“Ama o karanlık onun içindeydi. *“Bundan zevk aldım, Gabriel.*

“Bununla coştum.

“Böylece kardeşimle konuşmuştu, bu sözler şimdi zihninde Blackheart'ın yatak odasındaki anılarla, orada işlediği zulümlerle birlikte yankılanıyordu. O günahlar ve onu onlara sürükleyen karanlık, henüz hesaba katılmamıştı.

"Ve sevgilisine bakarak, Aaron dizlerinin üzerine çöktü."

Gabriel de León dudaklarını büzdü ve boş bardağına baktı.

"Kestrel, Lachlan tarafından kanatılmıştı, sol kolu kemiğe kadar kırılmıştı. Ama Phoebe'nin kanı beni ayakta tutan tek şeydi ve ben...

son damlasına kadar. Çatışırken, Maiden'ın kılıcı gardımı delmeye çalışırken, düşüncelerimi delmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Ama savaştığım kılıç, isimsiz bir düşmüş askerden alınmış basit bir gümüş kılıçtı. Ve Kestrel'in yaralı kanadına yaptığım ilk düzgün vuruşta, lanet olası şey parçalandı.

"Onun yüzünü tırmaladım, kanını kaynatmaya çalıştım. Ama o, San Maximille'de Ettiene'ye yaptıklarımı görmüştü ve geri adım atarak parçalanmış kılıcımı parçaladı.

Kılıç kanlı kaldırım taşlarının üzerinde uçtu ve beni hiçbir şeyim kalmadan bıraktı. Kestrel, kıvrılan bir engerek gibi saldırdı. *Baş, göğüs, baş, karın,* uzun kılıç bulanık bir şekilde. Çaresizliğim içinde kemerime uzandım ve sahip olduğum tek silahı çektim.

"*Live esh'nadai-dov nem da.*

“Dört yemek kaşığı b-b-b-b-tereyağı.

“Ben onlar onlar biz.

“Kafamda yankılanan gümüş sesli şarkısı böyleydi. Ama onu Kestrel'in bedeninde riske atmaya cesaret edemesem de, Ashdrinker en azından Maiden'ın saldırılarını savuşturmaya yaradı. Topların patlamasını, adamların bağırışlarını, Kestrel ve benim yanan közlerin arasında dans etmemizi, soluk buhar bulutunun şimdi kavşakların üzerinde süzülmesini duyabiliyordum. İlk başta sabah sisi sandım - güneşin doğuşunun tatlı vaadi. Ama doğuya baktığımda, ufuk yanmaya başlamış olsa da, buharın kanaldan yükseldiğini fark ettim; kışın derin soğuğunda buharlaşan sular.

"Ve buhar... *yoğunlaşıyor*du.

Kestrel'in kılıcı Ash'i vurdu ve beni geri gerçekliğe döndürdü. *"Babam seni kendine istiyordu, Aslan*."

"Kılıcı yanağımı sıyırdı.

"*Charbourg seninle ne yapardı acaba?*"

Onun feinti beni sendeletti, nefesim dişlerimden tıslayarak çıktı.

"Ne yazık ki bunu asla bilemeyeceğiz."

"Ve bir tıslama ile botuyla göğsüme vurdu.

"Darbe gök gürültüsü gibiydi, yarı iyileşmiş yarayı bir kez daha açtı. Donmuş taşların üzerinde kayarak kanalın kenarına yuvarlandım, kanayan ciğerlerimden nefesim kesildi. Düşen kılıcımı bulmaya çalışırken, Teğmen Mathieu benim adımı haykırırken, askerler şehirde gürültü yaparken, kalkmaya çalıştım.

"*Live esh'nadai-dov nem da!*" diye bağırdı Ash. "*Dört yemek kaşığı tereyağı.*

"Ben theyth—

Kestrel'in botu elime indi, elimi ezdi ve Ash'i taşa yapıştırdı. Bakire, Lachie'nin kanıyla ıslanan kılıcıyla üzerime eğildi. Şafak ışığı ufukta beliriyordu, başının arkasında bir hale oluşurken, merhametle bakmaktan çok uzak bir şekilde aşağıya bakıyordu.

"*Cehennemde Ettiene tanrımın sabahını öp*." Kılıcını kaldırdı.

"Özür dilerim, Dior."

"Ama o darbe hiç inmedi.

Kestrel kaşlarını çattı, kanla kaplı yüzünün ön kısmı çatladı. Elini baktı, dudakları dişlerinden geri çekiliyordu. Maiden'ın zırhının içinden duman yükseliyordu ve hayretle bakarken, mermer gibi cildinin koyulaştığını, *tıslad*ığını gördüm, sanki tavaya atılmış taze tavuk pirzolası gibi. Bana baktı, siyah gözleri büyüdü, tükürdü, *"Bu ne tür bir büyü? "* ve geriye sendeleyerek, nefes nefese, zırhına, boğazına tırnaklarını geçirirken, çatlayan sesindeki tonu tanıdım.

"*Acı*.

"*Yanıyordu,* fark ettim. Duman yükseliyor, eti kömürleşiyor, derisi çatlıyordu. Güzel, çılgın bir an için doğuya baktım ve hiç umursamayan Tanrı'nın bir mucizesi olduğunu düşündüm - on yıllar süren ölümden sonra güneşin gücü geri gelmişti. Ama ufukta yükselen ışık yıllardır olduğu gibi zayıftı. Ve Demir Bakire'yi yakanın *güneş* ışığı olmadığını fark ettim.

Kestrel çığlık attı ve bana son bir kez baktıktan sonra dönüp kaçtı. Etrafımda benzer bir manzara gördüm: León'un cesur adamlarıyla savaşan pis kanlılar şimdi yanıyordu, ölü derileri kararıyor, kabarcıklar oluşuyor, çatlıyordu. Şehrin ötesinden gelen çığlıklar rüzgâr veya gök gürültüsünden daha yüksek sesle yükseliyordu. Ve duyduğumun savaşın gürültüsü olmadığını fark ettim."

Son Gümüş Aziz başını salladı ve gülümsedi.

"Onlar *tezahürat* yapıyorlardı, Marki. Yaralı ve kanlar içindeki askerler. Ölümün eşiğinde olan vatandaşlar. O kavşakta gördüklerim

Elidaen'in Kalbi'nin üzerine yayılan, içindeki Ölüleri yakan o dalgalı sis.

Ve o anda bir şekilde anladım. Gördüğüm şeyin ne olduğunu. Tanrı'nın mucizesi ya da gökten gelen bir kurtuluş değildi.

“Titrek bacaklarımla ayağa kalktım, gökyüzüne bakarak fısıldadım. *“‘Dior.’”*

"Buhar."

Jean-François kardeşler arasında bakışlarını gezdirerek dudaklarını kıvırdı.

"Lachance hala demirhanedeydi. Onun emriyle kanallardaki sıcaklık kaynama noktasına yükseldi. Pompa tesisinde, onun kutsal aptallar grubu dua ediyordu. Buhar, buharlaşmış sudan başka ne olabilir ki? Ve o su kutsanmışsa..."

Gabriel o anda gülümsedi, her şeye rağmen kıkırdadı.

"Üç kılıç kadar keskin," diye fısıldadı Marki.

"Guild Quarter'da," dedi Celene, "o buhar artık gözleri kör ediyordu, o kadar yoğun yükseliyordu ki La Rivière de Fer ve pompa tesislerini tamamen kapladı. Diğer ölüler gibi aynı kaderi paylaşmamak için geri çekilmek zorunda kaldık ve işçilerin çatılarına tırmanarak aşağıdaki sokaklara yayılan kutsal kefeni izledik. Dior yanımızda duruyordu, sağında Prens Philippe, etraflarında bir grup korumalar ve Unbound vardı.

"Ve hep birlikte, Sonsuz Lejyon'un yanışını izledik.

Binlerce. On binlerce. O kadar çoklardı ki, tüm dünyayı bir mezara çevirebilirlerdi. Ama şimdi, kendileri yok olmuştu. Tanrı'nın hizmetkarları tarafından kutsanan sular, buhara dönüşerek kanallardan kaynıyordu ve Sonsuz Kral'ın yarattığı her şeyi yok ediyordu. Ceset evinin kokusu, yanan etin iğrenç kokusu tarafından yutulmuştu. Dehşet ve acı çığlıkları, silahların ve ulumaların sesleri tarafından yutulmuştu...

"Zafer," diye ilan etti Philippe. "Tanrım, Dior..."

Joaquin başını salladı ve fısıldadı. 'Başardın.'

"Etrafındaki insanlara baktı ve göz kırptı. 'Başardık, M. Marenn.'

"'Merci, saint-père." Yüzümüz gökyüzüne dönük, elimizi kalbimize koyarak nefes aldık. "Merci."

“Dior şehri endişeyle parlayan gözlerle aşağıya baktı.

"Gabe'i bulmamız gerek."

"Kanatları kullanabiliriz," diye önerdim. "Ama buhar..."

"Gidelim," dedi Joaquin. "Sherrod, Cal, Snots, benimle gelin. Geri kalanlar burada kalın."

"Unbound başını salladı ve kurtarıcılarının etrafını sardı, zafer anında bile tetikteydiler. Avcı çocuk Grail'e selam verdi ve Philippe gelinine bakarken arkadaşlarıyla birlikte koşarak uzaklaştı.

"Annemi aramalıyız. İmparatoriçeye haber verilmeli." "Hemen."

"Grail aşağıdaki şehre dönüp gülümsedi. "'Bunu
hatırlamak istiyorum.'

Onun yanında durup şehri seyrettik. Gri örtü ve kırmızı kar. Düşmüş düşmanlar ve zafer kazanmış askerler. Şaşkın yaşayanlar ve minnettar ölüler. Güneş ışığı nihayet ufukta beliriyordu, gün batımının kırılgan ışığı sislerin arasından sızıyordu. İçimizdeki sesler fısıldıyordu, belirsizdi ve Wulfric'e uzandık ama o cevap vermedi. Yaptıklarımız hakkında ne düşündüğünü merak ettik.

Şimdi ne olacağımızı.

"Hayatımı kurtardın."

"Dior konuşurken ona baktık. Soluk gözleri kanlı Augustin'e
bakıyordu. "'Ama o tek hayat binlerce kişinin hayatına mal oldu.'

"Sonunda," diye cevapladık, "bu tüm imparatorluğu
kurtardı." "Hala bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum,
Castia."

"Korkma. Sonunda Tanrı hepimizi yargılayacak."

"*Hepimizi değil, Esani*."

“Bu sözler kalbimizi vurdu, kanımızın geri kalanını dondurdu. Etrafımızdaki adamlar dehşet içinde çığlık attılar, kışın şafağı gibi soğuk bir ürperti üzerimize çöktü. Dönüp baktığımızda, arkamızda daha da soğuk birinin bize sevgiyle gülümsediğini gördük.

"Sadece ölmeye yetecek kadar aptal olanlarımız."

Son Liathe titredi, sanki onun soğuğunu hatırlar gibi kollarını kendine doladı.

"Oydu," dedi. "Demir Kalplerin en büyüğü. Günlerin ölümünün mimarı. Aynı soluk ipek brokar giysiyi giymişti, ama şimdi kan ve külle lekelenmişti. Yüzü hala

korkunç güzelliğini koruyordu, ama bedeninin artık kusursuz mermer gibi değil, güneşte çok uzun süre kalmış deri gibi kabarcıklar ve çatlaklarla kaplı olduğunu gördük. Kutsal su bulutunun içinden, savaşın yıkıma uğrattığı şehri geçerek buraya, onun yanına gelmişti. Ordusu yok olmuştu, ama onun planı onu yok edememişti.

"Kara gözler Dior'a baktı. Kutsal Kase bir adım geri attı.

"Ne büyük mutluluk," dedi Fabién. "*Sonunda yüz yüze görüşebildik*." "Beni nasıl buldun?" diye sordu Dior.

"Beni gözetleyen gözler, seni de görüyor." Bakışları üzerimize düştü, gülümsemesi kayboldu. "*Sandığın kadar küçük ve zeki değilsin, sanguimancer*."

O anda midemiz bulandı. Voss, komuta çadırında benim varlığımı hissetmiş olmalıydı ve bir şekilde, bizim aracılığımızla Dior'u da hissetmişti. Bunun nedeni benim onun soyundan olmam mıydı? Yoksa onun bu soğuk dünyada en yaşlı kith olması mıydı? O anda, Ebedi Kral'ın yeteneklerinin sınırını bilmediğimizi fark ettik. Bu canavarın gerçekte neler yapabileceğine dair hiçbir fikrimiz yoktu.

“Voss, solgun elini uzatarak Dior'a döndü.

“'Benimle gel, çocuk.'

"Kutsal Kase için!"

"Bağlanmamışlar tek bir ses olarak haykırdı, gümüş kılıçlarını kaldırdılar. Onlar onunla cehennemi birlikte geçtiler, unutma. Onun eliyle cehennemden kurtarılmışlardı. Onun hizmetkârı tarafından kaçırılmasına *asla* izin vermeyeceklerdi. Dior "*HAYIR*" diye bağırsa da, Callumlar, Boydlar ve Declanlar sonuna kadar sadık kalarak saldırıya geçtiler. Philippe'in adamları da prenslerinin ve tanrılarının adını dillerinde, onlarla birlikte saldırıya geçti. Fabién Voss hepsini tek tek katletti.

"Her birini.

"Hiç böyle bir güç görmemiştim. Kılıçlar onun derisinde parçalanıyordu. Elleri eti su gibi ayırıyordu. Gözle takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu. Bir an önce cesur ve sonuna kadar sadık olan altmış adamın durduğu yerde, şimdi sadece cesetler vardı, buharlı, kanlı parçalar halinde çatıya dağılmışlardı.

"Dior'a tekrar *KOŞ* diye bağırdım ve o, dört kat aşağıdaki kaldırım taşlarına bakmak için korkuluktan aşağıya baktı. Gözleri, düşen adamlarına gitti. Hala ayakta duran cesur ve yakışıklı Prensine. Kemerinden gümüş hançerini çıkarırken kirpiklerinde donan gözyaşları vardı.

Kırık tırnaklarımla kararmış avuç içlerimi kestim ve içimde kalan az miktardaki kanı çağırdım. Ama o zaman bize saldırdı, *Tanrım,* çok hızlı, çok güçlüydü.

"Beşlinin ilki.

“Yaratıcımın yaratıcısı.

“Prens Philippe iyi bir adamdı. Cesur ve dürüst bir adamdı. Bence bu krallığın nesiller boyu gördüğü en iyi imparator olabilirdi. Ama sevdiği kızı, gelini olmasa da yine de sevdiği kızı korumak için öne çıktığında, gümüş kılıcı Fabién'in bedeninde parçalanırken sendeledi ve kalan kısmı neredeyse *nazikçe* geriye doğru*,* ağzından geçip kafatasının üstünden dışarı çıkarken boğazında gırgır sesleri çıktı.

“Ve sessizce, Augustin Hanesi'nin son oğlu yere yığıldı.

"Voss'a saldırdık, o da bir değirmen gölü suyu kadar yumuşak bir hareketle kenara çekildi. Dior öfke ve nefretle çığlık attı; parçalanmış avucunda kılıcını kana buladı ve Fabién'e de saldırdı. Sonsuz Kral, hiç çaba harcamadan darbeyi durdurdu, bileğini yakaladı ve onu kendine çekti.

"*Ne mucizeler yaratacağız*."

“O, kanlı avucuyla onun yanağına tokat attı ve kutsal kanının dokunuşuyla, o ölümsüz bedende ateş çiçek açtı. Kırmızı iğneler damlacıklar halinde oluşarak havada asılı kaldı. Ama o, hırlayarak ona acımasızca tokat attı, daha fazla kan akıtarak, eli *ve* yüzü alevler içinde kaldı. Bu darbe Dior'un çenesini kırmaya yetti, başı boynuna doğru geriye doğru savruldu ve San Michon'un Kutsal Kase'si baygın bir şekilde yere düştü.

"Kükredik ve Fabién'in omurgasına saldırdık. Ama o anda onu hissettik, zihnimizde bir bıçak, ruhumuzda bir kıymık gibi, saldırılarımızı daha gerçekleşmeden görüyordu. Dönerek, yanan elini parçalanmış boğazımıza daldırdı ve kutsal alevleri bedenimizde boğdu. Dilimizi yakaladı, *çekti* ve bizi yanından geçerek çatı kenarındaki demir korkuluktan aşağıya sürükledi. Çenemizi ve dilimizi kopardı ve bizi fırtınanın içine fırlattı.

"Düşüyorduk.

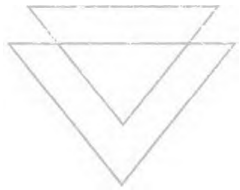
Dört kat aşağı, kutsal buharın yanan bulutuna.

"Yüzünü tırmaladığını, alevleri kanımızla söndürdüğünü gördük.

"Dior'u taştan kaldırmak için eğildiğini gördük.

"Ve sonra parçalara ayrıldık."

XV İHANETİN MEYVESİ

"Ne olduğunu anlayabilmem için gün batmak üzereydi."

Gabriel'in bakışları nehrin karşısındaki kız kardeşine sabitlenmişti.

Teğmen Mathieu, Charlotte'un cesedini, Lachie'yi ve diğer şehitleri teslim almış, ölenleri saymak gibi acı bir göreve başlamıştı. Ama ben Dior'u aramaya giderken, León renklerini taşıyan bir avuç delikanlı da benimle geldi. Şokun yavaş yavaş soğukluğu şehrin kemiklerine işliyordu ve demir fabrikaları hâlâ yanıyordu, o kutsal buhar sokaklarda o kadar yoğun bir şekilde yayılıyordu ki, önümdeki iki adımdan fazlasını göremiyordum. Sanctus'um bitmişti, hâlâ hızlı veya iyi hareket edemeyecek kadar yaralıydım ve Joaquin ve arkadaşları beni asil mahalledeki katliamın ortasında dolaşırken bulduklarında öğle vakti yaklaşmıştı.

"Chevalier, Tanrıya şükür," diye nefes nefese, iki büklüm olan delikanlı, "Ben arıyordum..."

"Dior nerede?"

"Demirci dükkanında..."

"Hadi oradan, domuz herif, nerede *lan* onlar? Bu sisin içinde *hiçbir şey* göremiyorum!"

"Beni takip et."

"Ve ben de öyle yaptım, köpekçinin arkasında *bir saat* daha tökezleyerek yürüdüm, neredeyse onu boğazlayacak hale gelmiştim. Ama sonunda, Guild Quarter'a vardık ve oradan, kör olsam bile

yolu biliyordum. Rüzgâr hâlâ esiyordu, ölümcül bir soğukluk vardı ve Augustin üzerindeki sis kalkmaya başlamıştı ki, sonunda onu gördük, kanlı sokakların üzerinde sessiz bir mezar taşı gibi yükselen mucizevi La Rivière de Fer.

"Bina, kraliyet şövalyeleri ve altın tabard giyen adamlar, büyük bir kalabalık ve lonca üyeleriyle çevriliydi. Kalabalığın içinden zorla ilerlerken, yırtık zırh ve kanlı mavi tabard giymiş tanıdık bir figür gördüm.

"Hayatta mı kaldın, Fontaine? Ne şanslıyız."

Dük Maarten beni görünce yüzü karardı, yarılmış dudakları hırıldayarak açıldı.

"İtaatsizlikten asılmanı görmeliyim, piç kurusu."

“Lastbridge'de kurtardığım askerler farklı düşünebilir. Ve hepimizi kurtaran prenses *kesinlikle* farklı düşünecektir.”

“Maarten'in yüzü düştü, gözleri aşağıya doğru baktı. Etrafıma baktım ve askerlerin yüzlerindeki sert ifadeleri, ağlayan halkı, soğuyan karınları gördüm.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

Maarten bana anlattı.

“Isabella'yı taht odasında buldum. Kişisel muhafızları dışında herkesi odadan çıkarmıştı, ama muhafızlar yüzümdeki ifadeyi görünce beni içeri almaya karar verdiler. İmparatoriçe bana sırtını dönmüş, hala hüküm sürdüğü yıkık şehri yüksek pencereden seyrediyordu; portresi, hafif is lekeli ışıkla çerçevelenmişti.

“Ben içeri girdiğimde dönüp bakmadı bile.

Isabella de Augustin ile ilk tanıştığımda bir tanrıça gibi görünüyordu. Ben on altı yaşında bir yavruydum. Ordusunun başında San Michon'a gelmişti, altın bir cüppe ve gümüş bir göğüs zırhı giymişti; imparatorluğun annesi, savaş için giyinmişti. Tüm kardeşlerimin önünde beni Krallığın Kılıcı ilan ederken, kılıcının omuzlarımı okşadığını hâlâ hissedebiliyorum. O an, hayatımın en gurur verici anlarından biri olarak hafızamda yerini koruyor. Ondan sonra beş yıl boyunca ona sadakatle hizmet ettim, bana hediye ettiği kılıç elimde şarkı söylüyordu.

“Isabella’nın Aslanı.

“Hizmetim sırasında İmparatoriçemi iyi tanımıştım. Birkaç kadeh fazla şarap ve birkaç zafer şöleninden sonra, kraliyet maskesinin ardındaki kadını görmüştüm. Astrid'in saraydan sürülmesinin arkasında onun olduğu gerçeğine rağmen, onu bir tür arkadaş olarak görmeye başlamıştım. Isabella halkını seviyordu. Kocasını da, kendi tarzında. En çok da çocuklarını seviyordu. Ama o gururlu biriydi dostum. Kibirliydi. Bir dilencinin birasını sakladığı gibi kin besliyordu ve şimdi karşımda dururken, bana hala kızgın olduğunu biliyordum.

"Benim aforoz edilmemden sonra hiç

konuşmamıştık. "Aşk için sadakati terk ettikten

sonra.

"İmparatoriçe."

"Isabella konuştuğumda döndü ve ağladığını gördüm. Onun kılıcı olduğum süre boyunca onu *hiç* böyle görmemiştim. Bana doğru koşarak, titreyen kollarını bana dolayarak, hıçkırarak ağlamaya başladı, nefes almaya çalışıyordu.

"G-Gabriel..."

"Üzgünüm, Bella."

"Gabriel, o... ah, zavallı Philippe..."

"Biliyorum," diye fısıldadım, onu sıkıca sarılarak. "Biliyorum Bella. Çok üzgünüm."

Son Gümüş Aziz başını eğdi.

"Ne boşuna nefes israfı. Böyle bir anda *'üzgünüm'* demek ne kadar zayıf ve değersiz bir şey. *Üzgünüm* demek çocuklarını geri getirmez, Tarihçi. *Üzgünüm*, söyleyecek *bir* şey kalmadığında, ama sessizlik günah gibi geldiğinde söylediğimiz bir şeydir. Üzgünüm derken kendimizi rahatlatırız, bunu söylediğimiz kişiyi değil. Ben de bunu biliyordum. Bu yüzden lanet olası çenemi kapattım ve eski dostumu kollarımda tutarak, öldürülen oğlu için ağlamasına izin verdim.

"Ama sonunda...

"Bella, atlara ihtiyacım var. Malzemelere."

"Eski dostum başını kaldırdı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "'... N-neden?

"Onu kaçırdı. Voss. Dior'u *kaçırdı* Bella. Onu yakalamam lazım, yoksa..."

"Sen..."

"Bana sarılmış kolları gevşedi ve geri çekilerek fısıldadı.

"Sen... bana Dior Lachance'dan bahsetmeye *cüret mi ediyorsun*?"

Isabella dişlerini gösterdi, kan çanağına dönmüş safir gözleri alev alev yanıyordu.

"O yılan mı? O hain, zehirli, kendini beğenmiş küçük *kaltak* mı? Oğlumun kollarına girmek için nefes nefese yalan söyleyen kadın mı? Philippe onu savunurken *öldü*, Gabriel! Kanca üzerinde bir domuz gibi katledildi! Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Maximille the Conqueror'un soyu *ONUN yüzünden sona* erdi!"

"Ve ben onu yok eden kişiyi yok etmeye gidiyorum!"

“Ellerine uzandım, ama o ellerini çekip aldı.

"Voss *zayıf,* Bella! Ordusu yok oldu, çocukları öldürüldü! Onu yok etmek için bir şansımız varsa, o da şimdi! Adamlarım hazır! De León bayrağı altında savaşan binlerce asker, intikam almak için can atıyor. Onu yakalamak için bize atlar verin, yemin ederim ki..."

"Yemin mi *ediyorsun*?"

“Acı bir kahkaha, hırlamaya dönüştü.

"*Yemin* mi *ediyorsun*? Tanrı'yı ve başka hiçbir şeyi sevmeye yemin eden sen mi? Kendinden önce krallığa hizmet etmeye yemin eden sen mi? O zaman bir *yalancının*, bir hainin, bir zamparanın yemini ne kadar değerlidir?

"Karım öyle değildi..."

“Astrid Rennier, sarayda yaşadığı süre boyunca bir yılan gibiydi, ve o ve onun pasaklı annesi sürgüne gönderildikten sonra da bir yılan gibi davrandı! Sen, kocamın piçiyle yatacak kadar aptal olduğun için, onun zehrinin ne kadar tatlı olduğunu kanıtladın, ve o benim kılıcımı amında lekelediği için, kalbindeki ihaneti kanıtladı!”

“Dişlerimi sıkarak, azarlamamı içime attım. “‘Atlara ihtiyacım var, Bella.

“Ve *ben de* aptal *sikini* pantolonunda tutabilen bir Kılıç'a ihtiyacım vardı! Kendinden önce krallığa hizmet edecek bir adama ihtiyacım vardı!”

“Kafasını salladı, dudağı kıvrıldı.

“Görünüşe göre imparatoriçeler bile her zaman ihtiyaçlarını karşılayamıyor. Yine de *erkekler* her zaman istediklerini elde ediyor gibi görünüyor.

"Bunca yıl sonra..." Başımı salladım, sesim fısıltı gibiydi. "Hâlâ Astrid'in yanında durmayı, senin önünde diz çökmeyi tercih ettiğim için beni affetmedin. Ve şimdi bunun bedelini Dior ve krallığın ödemesine izin mi vereceksin?"

"Beni *aldattın*. Şimdi ihanetin meyvesini tat."

Isabella burnunu çekerek gözlerinden akan yaşları sildi.

"İsteğinizi reddediyoruz, Chevalier de León. Augustin, istediğiniz şeyi yapamayacak kadar ağır bir darbe aldı. Dahası, bu aptalca hamle için, hangi renkte giyinirlerse giyinsinler, duvarlarımızdan asker çekmenize izin verilmez. Düşmanımız geri dönebilir ve Augustin'in anneleri zaten çok fazla oğullarını kaybettiler."

“O anda neredeyse kendini kaybetmek üzereydi. Ama yine de çenesini kaldırdı.

"Yeniden inşa etmeliyiz. Gücümüzü yeniden kazandıktan sonra Voss'a saldırmalıyız."

"O zamana kadar..."

"Kraliçe kararını verdi. *Yüzbaşı?*"

“Isabella'nın çağrısıyla arkamdaki kapılar açıldı.

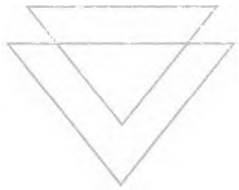
‘İmparatoriçe?’ “‘Şövalyeyi dışarı çıkarın.’

“O safir gözlerde, görünüşün ardındaki kadını aradım. Eski dostumun izlerini aradım. Ama bulduğum tek şey yas tutan bir anne oldu. Hanedanlığı olmayan bir hanedan.

“Bir imparatoriçe.

“Ve derin bir reverans yaparak odadan çıktım.”

XVI DÜŞÜŞE DOĞRU

“İnsanlar köpeklerin sadakatinden bahseder, Tarihçi. Ama Tanrı şahidimdir ki, atlara üç kez alkış.”

Gümüş aziz kadehini dudaklarına götürdü, ancak kadehin boş olduğunu ancak o anda fark etti. Ve içten bir iç çekişle kadehi bir kenara koydu.

Başkente gizlice girdiğim gün Béni'ye çıktığımda, geri dönebilecek miyim bilmiyordum. Bu yüzden cesur Argent'ımı nehrin kıyısında serbest bırakmıştım, kısırlaştırılmış at istediği gibi dolaşabilirdi. Ama o kırık kıyıları zorlukla yürürken, arkamda yaralı Augustin'in gölgesi varken, şaşırtıcı bir şekilde, o oradaydı. Düşen güneşin ışığında derisi gümüş gibi parlıyordu ve beni görünce sevinçle homurdandı, karın içinde bir toynakla yere vurdu. Alnımı onun alnına dayadım ve sesim çatlamak üzereyken fısıldadım.

"Bir kardeşim kaldığına sevindim." "İki kardeşin var."

"Bu sözlere dönüp, umut etmeye cesaret edemedim. Ama o orada duruyordu, gözleri hüzünlü, elleri ve yanakları eski kanla lekelenmiş, arkasında büyük siyah atı Eclipse. Bir şehri kurtarmaya yardım etmiştim. Binlerce kişiyi ölümün pençesinden kurtarmıştım. Ve yine de o anda, onun gibi bir arkadaşı hak etmek için *ne* yaptığımı merak ediyordum.

"Aaron..."

“Beni kucakladı, o kadar sıkı sarıldı ki nefes alamadım.

"Affet beni kardeşim. Yüce Tanrım, yalvarırım..."

Kalbim soğuk bir şekilde etrafıma baktım.

"Patience nerede? Baptiste nerede?"

"Onlar onda," diye fısıldadı Aaron, sesi titriyordu. "Voss ikisini de kaçırdı. Seni hayal kırıklığına uğrattım Gabriel, Tanrı beni affetsin. İlk fırsatta Patience'i kaçırdım. Baptiste de planladığımız gibi yanımdaydı. Nehre ulaştık ama onlar..."

“Başını salladı, kanlı gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ve sonra bana anlattı. Baptiste'in günaha düşüşünü ve bunun ardındaki korkunç gerçeği. Fabién Voss'un, Dior'un yaşadığını öğrendiği andan itibaren imparatorluk boyunca onu takip etmesinin nedenini. Tek bir kızı elinde tutmak için bir orduyu feda etmeye hazır olmasının nedenini.

"Bir lejyon kötü kanlı ne önemi var?" diye fısıldadım. "İstediği zaman onların yerine bir lejyon yüksek kanlı yaratabilirse?"

"Batan güneşe baktım, kemiklerim donmuştu. "'Tanrım,

onu artık *asla* durduramayız.'

"Belki de istediği zaman," dedi Aaron. "Ama istediği yerde değil, sanırım. Morgane bundan bahsetmişti, Gabriel. *Sonsuzluğun bahşedilebileceği ritüel ve o kapının açılabileceği* yer. Nereye bağlı olduklarını bilmiyorum kardeşim, ama sanırım sadece *orada* daha fazla yüksek kanlı yaratılabilir."

"Ve o zaman hatırladım. Dior'un kanından doğan uyanık rüyamı.

“Beşliye ilk kez lanet konulan şehir üzerinde yükselen o el.

"Charbourg." Aaron'un gözlerine baktım ve zorlukla yutkundum. "Onu Charbourg'a götürüyor."

"Bu uzun bir yolculuk gibi..."

Sesin geldiği yöne döndüm ve karla kaplı çalılıkların arasından nehir aşağı doğru ilerleyen bir siluet gördüm. Arkasında, ekipmanlarla yüklü bir at vardı. Baştan ayağa kalın kışlık giysiler giymişti, ama karanlık gözlerindeki ışıltıdan ve aksanındaki İskandinav aksanından onu tanıdım.

"Vay vay. Genç Joaquin Joaquin Marenn."

“Maergenn'de tanıştığımızda iki kez söylediğimi biliyorum, ama bu sadece

Joaquin. Hayır, yok..."

"Eğlencemi bozma, evlat."

"Seni tanıyorum," Aaron kaşlarını çattı. "Aveléne'de köpek kulübesinde çalışıyordun."

Joaquin gülümseyerek selam verdi. "Sizi tekrar görmek güzel, Kaptan."

"Genç adamı baştan aşağı süzdüm, kollarımı yavaşça kavuşturdum. "Dışarısı çok soğuk, Bay Marenn. Bu kötü havada nereye gidiyorsunuz?"

"Seninle. Dior'u kurtarmaya."

“Bir kaşımı kaldırdım, arkasındaki yüklü kısrağı gözetledim. “Ekipmanı nereden buldun?”

"Ölü adamlar. Onların buna ihtiyacı yok. Bizim var."

"İmparatoriçe, savaşacak yaştaki hiçbir erkeğin Augustin'den ayrılmasını yasakladı, biliyorsun."

"Ben İmparatoriçeye yemin etmedim, Chevalier," dedi Joaquin. "Ben Dior Lachance'a hizmet ediyorum. Ve elinde birkaç yedek gümüş aziz ya da Brynne ve Ay Tahtı ordusuna haber ulaştırmanın bir yolu yoksa, alabileceğin tek yardım ben olacağım."

“Aaron'a baktım, o da neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallayarak cevap verdi.

“Çok tehlikeli, dedi gözleri.

"Cehenneme gidiyorsun, evlat," dedim Joaquin'e. "Bir vampir ve bir vampirin oğluyla. Sefil bir şekilde öleceksin. Ve onlar seni yemezlerse, muhtemelen biz yeriz."

Eski avcı çocuğu kıçını okşadı.

"O zaman muhteşem kıçımdan başlamanı önerebilirim."

“Buna gülmeden edemedim. Bu delikanlının kendinden emin tavrını sevmiştim. Ancak genç artık gülümsemiyordu, işaret parmağını ve başparmağını kalbinin üzerine koydu.

"Kutsal Kase için, Şövalye."

"Tekrar Aaron'a baktım. Sonra Joaquin'e. Ve sonunda kuzeye bakarak iç geçirdim.

"Kutsal Kase için."

Sul Adair'in göbeğinde sessizlik çöktü, Jean-François bölümünü coşkuyla bitirdi. Tarihçinin karnı binlerce kelebeğin uçuşuyla titriyordu, elleri titreyerek ceketinin cebine uzanıp mürekkep lekeli bir mendil çıkardı.

Anladı. *Sonunda* anladı. Voss'un

Lachance'ı neden imrendiğini.

Kutsal Kase'nin Ebedi Kral'ın planında nasıl bir rol oynadığını.

Kurtarıcı'nın kanındaki gücü.

İsteğe göre dostları düşmana çevirme gücü.

Son Gümüş Aziz'in bakışları, kimyasal küre üzerinde gereksiz rotasını izleyen soluk güveye sabitlenmişti. Ancak Gabriel, yüzü kurumuş kanla kaplı bir şekilde başını kaldırdı ve Jean-François kalemini temizlemeye başladığında kaşlarını çattı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Sanırım biraz ara vermeliyiz," dedi tarihçi, yazı gereçlerini toplayarak. "Augustin Savaşı uzun bir hikayeydi ve sen onu anlatırken öğlen geldi geçti. Benim halletmem gereken işler var ve *sen* de kan ve şaraptan başka bir şeyler yemelisin, Chevalier."

"Mahkûmlar için son yemek mi? İlgin çok dokunaklı." "Kurtlar ve İnsanların İmparatoriçesi'ne ninni söylemeye gidiyor."

Jean-François nehrin karşısına bakarak öfkelendi. Liathe gölgelerin arasından onu izliyordu, siyah gözleri onun gözlerine sabitlenmiş, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Sanırım Margot ona kızgın. Sevgili Markizimizin bedenin günahlarından daha çok istediği bir şey varsa, o da sevgili annesinin onayıdır."

"Dilini tut, velet."

Celene beyaz ellerini teslim olarak kaldırdı, bakışları adamlarına dağıtılan yeni meşalelere kaydı.

"Artık Kutsal Kase'nin değerini biliyorsunuz, Marki," dedi. "Onun hikayesinin özündeki gerçeği. Ama bu hikayenin nasıl bittiğini gerçekten bilmek istemiyor musunuz?"

"Nasıl bittiğini zaten *biliyorum*, Mademoiselle Castia. Kardeşin tüm bunların başında bana bunu nezaketle bildirdi. *Kadeh kırıldı. Kutsal Kase yok oldu*."

Celene, siyah gözleri alev alev yanarak kardeşine baktı. De León, Jean-François'nın bakışlarından kaçınarak şüpheli bir şekilde sessizliğe büründü. Adamın yüz hatlarında, omuzlarında ve Celene fısıldarken gözlerindeki sönük ışıltıda acı dolu çizgiler görebiliyordu.

"Onun nasıl kırdığını bilmek istemiyor musun?"

"Cehenneme git," dedi Gabriel, başını kaldırarak.

"Bunu sen sağladın kardeşim. Kesin ve gerçek."

"*Saçmalık*. Ben Talhost'a ayak basmadan önce, sen cehennemde yüzlerce sonsuzluk kazanmıştın."

"Onların senin hakkında ne düşüneceklerinden korkuyor musun, Gabriel?" diye sordu Celene. "Sen öldükten sonra hikayeni okuyacak olanlar? Gurur, Kara Aslan'ın en büyük günahıydı, değil mi? Sonunda benim gibi bir canavardan başka bir şey olmadığının anlaşılmasından korkuyor musun?"

Aslan'ın gözlerinde öfke parladı ve yavaşça ayağa kalktı. "Ben senin gibi *değilim*."

"Yeter artık, Chevalier," diye uyardı tarihçi.

"Bize *her şeyi* kaybettirdin!" diye tükürdü. "*Bana* her şeyi kaybettirdin, peki ne için? Söylediğin her yalan, aldığın her can, sonunda sana ne kazandırdı? Seni, değersiz lanet Tanrın kadar nefret eden bir kardeş!"

"Senin önemsiz nefretin hiçbir anlam ifade etmiyor..."

"Önemsiz mi?" Acı ve kara bir kahkaha attı. "Yedi Şehit, sana olan nefretimde önemsiz olan *hiçbir şey* yok, Celene. Bunu anlamıyor musun? Sadece ölmeni istemiyorum, kardeşim. Keşke hiç *doğmasaydın*! Paylaştığımız her sıcak an bir yalandı! Sana karşı hissettiğim her sevgi zehirliydi! Ve şu anda yaşamak için tek nedenim, *senden önce* senin *ölümünü* izleyebilme umudum*!*"

Kardeşler nehrin iki yakasında birkaç metre uzaklıkta duruyorlardı, ama aralarındaki uçurum bir okyanus gibiydi. Jean-François, Gabriel'in sözleri üzerine Liathe'nin yanaklarından kanlı gözyaşları akarken şaşırdı. Gümüş azizin de ağlamak üzere olduğunu fark edince daha da meraklandı.

"Dileğinin gerçekleşmesini diliyorum kardeşim," diye fısıldadı.

Gümüş azizin dudakları titredi ve kanlı alnına elini koyarak sandalyesine geri çekildi. Jean-François, Celene'ye sessizce baktı.

Ona söylediği şey doğruydu. Lachance'ın düşüşünün nedeni hala bilinmiyordu, ama kız kesinlikle ölmüştü. Nicolette, azizi ve kız kardeşini yakaladığında cesedini görmüş ve imparatoriçeye cesedin durumunu anlatmıştı. Hatırladığı kadarıyla*,* ceset *oldukça çirkin bir kapı kolu kadar ölüydü.* Artık Jean-François, Lachance'ın gücünü anladığına göre, kızın nasıl öldüğü pek de önemli değildi

. Onun değeri kanındaydı ve o kan şimdi toprağa dökülmüştü; diğer soyları dizginlemenin bir anlamı yoktu. *Siyaset*, İmparatoriçe'ye hizmet etmek zorunda kalacaktı, ama o bu alanda acemi değildi. Jean-François, toplantının sonunda Margot'un hükümdarlığının garanti altına alınacağından emindi.

Geriye kalan tek şey, İmparatoriçe'ye gerçeği bildirmekti. Sonra belki akşam eğlenceleri öncesinde uzun ve güzel bir banyo yapabilirdi. Ama yine de...

Bu bittiğinde özleyeceğim.

Gabriel'e baktı, sandalyesinde kambur oturuyordu.

Ve çok *yakında her şey bitecekti.*

Hala günlerin ölümü sorunu vardı. Sonsuz Kral'ın ölümü. Güneşin bu ikili için son kez batmasına birkaç saat kalmıştı, ama bu tarihin sonuna ulaşmak için yeterli olacaktı. Jean-François, Gabriel de León ve Celene Castia'nın hayatlarını anlatıyorsa, onlara düzgün bir final borçlu olduğunu düşündü.

"Güneş batıyor," dedi, çenesini dik tutarak. "Ve kardeşinin cesur genç avcı çocuğu ve düşünceli kan kardeşi eşliğinde Elidaen çöllerinde aylarca süren yolculuğunun tüm ayrıntılarını dinlemek hiç de istemiyorum. Bir adam ancak bu kadar anne şakasına tahammül edebilir."

Celene alaycı bir şekilde
gülümsedi ve bir kez başını
salladı. "Seni Talhost'a hızlıca
götürebilirim." Siyah gözleri
aslana dikildi.

"Sana onun ne yaptığını söyleyebilirim."

"Bunu nereden biliyorsun, M^{lle}Castia?"

"Çünkü biz oradaydık, Marki. Her şeyi gördük."

Jean-François iç çekerek yavaşça koltuğuna geri döndü. Boş şişeye anlamlı bir bakış attı, Dario'ya bir göz attı ve köleyi başka bir şişe getirmesi için gönderdi. Ceketinden, iki kurt ve iki ayın oyulduğu tahta bir kutu çıkardı. İçinden uzun tüy kalemini çıkardı ve koltuğunun kol dayanağına yeni bir şişe koydu. Tüy kalemi mürekkebe batıran Jean-François, karanlık ve bekleyen gözlerle başını kaldırdı.

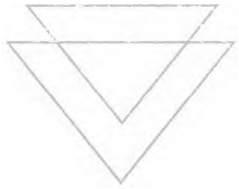
Celene derin bir nefes aldı, havada bir sonun tadı vardı. "Bitir şunu," dedi vampir.

ALTINCI KİTAP

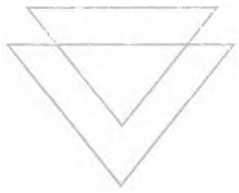
İMPARATORLUĞUN SONU

Live esh'nadai dov nem da.
Dört yemek kaşığı tereyağı.
Ben onlar ben? Biz biz kim?

—ASHDRINKER, KILIÇ KURTARICI

I
TANRI'SIZ BİR ÜLKE

“Demir fabrikasındaki savaştan sonra bizden neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.”

Celene ellerini arkasında kavuşturmuş, tavana bakarak duruyordu.

“Çatıdan kutsal su sisinin içine düştüğümüzde, biz hemen yanmaya başladı. Daha önce de ateşe verilmişti, Tarihçi, ama hiç böyle bir his yaşamamıştık. Bu, kurban edilmenin acısı değil, parçalanmanın ıstırabıydı ve kendimizi o çalkantılı siste *eriyip* gittiğimizi hissettik. Çaresizce gökyüzüne doğru uçarken, cehennem ateşinin korkusu bizi yukarı, *dışarı doğru* itiyordu. Sadece birkaçımız yıkımdan kurtulabildik. Belki bin kişiden bir düzine kadar. Ve geriye çok azımız kaldığı için, iyileşmemiz aylar sürdü.

"Ama o aylarda, kardeşimizi takip ettik."

Tarihçi konuşmak için nefes aldı, ama Liathe onu kesintiye uğrattı.

"Sizi onların yolculuğuyla sıkmayacağım, Marki. Kar ve çamur, yemek ve şömine başı gibi sıkıcı detayları atlayacağım. Yıkılmış köprüler, isimsiz sefil insanlarla yapılan savaşlar ve Fabién Voss'un yıkıp geçirdiği harabelerde kilometrelerce süren angarya işler..."

"Bana sıkıcı şeylerden kurtulacağımı söyleyen biri için, mademoiselle," diye iç geçirdi Jean-François, "sunduğunuz bu yemek tam da öyle bir tada sahip."

Celene hafifçe alaycı bir şekilde güldü.

"Très bien. Öyleyse, onların hızlı hareket ettiklerini, ama avlarının daha hızlı olduğunu bilmek yeterlidir. Çünkü kardeşim ve çetesi acımasızca peşlerine düşerken, dinlenmek için durmak zorunda kaldılar. Ve kith de uyumak zorunda olsa da, Forever'ın Kralı'na hizmet eden ölümlü köleler, Voss'un sarayının geri kalanları uykuya dalarken, onun konvoyunu ileriye doğru sürmeye devam edebildiler. Aslında, sadece atları için durdular.

"Demir Kalpler hala kısıtlı beslenmek zorundaydı. Efendilerinin kırbaçları önündeki av köpekleri gibi, zorlu koşullarda yaşıyor ve çok çalışıyorlardı. Daha önce yaşadıkları fatihlerin lüks hayatından oldukça farklı bir yaşam olduğunu tahmin ediyoruz. Kimse sesini çıkarmaya cesaret edemese de, Voss'un sarayındaki birçok kişi bu yoksunluklardan memnun değildi. Sevgili yeğenin de onlardan biriydi."

Marki dudaklarını büzdü.

"Nicolette hala Ebedi Kral'ın yanında mıydı?"

"Evet. Hizmetkarları da onunla birlikteydi. Ancak kalmak istediği, ayrılmaktan korktuğu ya da Ebedi Kral tarafından kalmaya zorlandığı konusunda bir bilgimiz yoktu."

"Bütün bunları gördünüz mü?"

"Sadece uzaktan. Voss'un Augustin Savaşı sırasında çadırında bizi hissettiğinin acı farkındaydık ve tekrar keşfedilmek istemiyorduk. Çoğunlukla Gabriel'in peşinden gittik, bedenlerimiz yavaş yavaş iyileşiyordu. Yine de içimizden bir tek kişi Voss'un peşine takıldı ve onun arabalarını uzaktan takip etti. Kadrosu belki yüz kişiydi; birkaç soylu vardı, ama çoğu sefil ve köleydiler. Morgane'nin sık sık babasıyla konuştuğunu ve yeğenimizin ara sıra karlı havada, üzgün görünen Baptiste Sa-Ismael ile oynadığını gördük. Ama Kestrel'den hiçbir iz yoktu. Demir Bakire, Voss'un aceleyle kaçarken terk edilmiş ve kendi başına eve dönmesi için güvenilmiş gibi görünüyordu.

Dior, vagonlardan birinde kilitli ve zincirli tutuluyordu, gece gündüz korunuyordu. Onu sadece bir anlık görebildik, ama hayatta olduğunu anlamak için yeterliydi. Ve bu sözü tutmak için, acımasız Elidaeni kışında uçarak, hep ileriye doğru uçtuk.

"O yolda dolaşan sefil insanların çoğu, sayısını artırmak için Ebedi Kral tarafından kaçırıldı. Onun yanından kaçan az sayıdaki kişi

hızla öldürüldü, Aaron de Coste'nin açlığını ve Gabriel'in artık kontrolsüz kan dökme arzusunu gidermek için. Ama biz, San Yves'e giden uzun yolumuzda, yıllar önce haşaratlarla yaşamayı öğrenmiştik, Marki. Ve sıçanların ve tavşanların kanıyla, Celene Castia'nın yaraları yavaş yavaş iyileşti."

"*Kontrolsüz kan dökme arzusu*."

Chocolat'ın gözleri gümüş azizeye takıldı.

"Bu, kesinlikle heyecan verici geliyor."

"Kötüydü." Gabriel yumuşak bir sesle konuştu, bakışları aşağıya dönük. "Kötüden de *kötüyd*ü. Soluk kanlıların susuzluğa kapıldıklarında neye dönüşebilecekleri korkusuyla büyütülmüştüm, ama San Michon'da seraphların bize anlattığı korku hikayeleri gerçekliğin yanında sönük kalıyordu. Sangirè bir varlıktı, Tarihçi. Damarlarımda sürekli yanan bir zehir. Kutsal ayin artık onu uzak tutmak için neredeyse hiçbir işe yaramıyordu. Aaron ve ben bulduğumuz her zavallıyı paylaşırdık ve bir süre sonra, pipom için kanlarını toplamaya çalışmayı neredeyse tamamen bıraktım, bunun yerine çürümüş damarlarından doğrudan içmeye başladım.

“Joaquin'den uzakta, birlikte beslenirdik, en azından çocuğun benim dönüştüğüm şeyin dehşetinden kurtulmasını sağlamak için. Aaron'un verdiği söz, sonunda benim için yapılması gerekeni yapacağına dair yemini, kafamda yankılanıp duruyordu. Beni bekleyen kaderi biliyordum. Buraya gelmek için işlediğim günahları biliyordum. Ama en azından *Aaron* da biliyordu ve beni bu günahlarım için yargılamıyordu. Sonuçta onun da kendi günahları vardı. Binlerce adamla birlikte yüzlerce savaşta savaşmıştım, ama sanırım hiçbiri beni Aaron de Coste kadar anlamamıştı."

"Ve sonra." Jean-François sabırsızca elini salladı. "Aylar. Kilometrelerce. Ve sonunda..."

"Talhost."

Celene'nin sesi karanlıkta buz gibi soğuk bir şekilde yankılandı.

“Elbette o toprakları duymuştum. Godsend Dağları'nın ötesindeki donmuş çorak topraklar. Tek İnanç'ın zar zor hakimiyet kurduğu büyük vahşi topraklar. O, Babasının sözünü o çorak topraklara ulaştırmak için yola çıkmış ve sonunda Talhost, *Kurtarıcı'yı* bile öldürmüştü.

“Nordlund, bizim vatanımız, evrensel olmayan bir ülkeydi, Marki. Şiddet dolu bir ülke. Biz Nordishler, zorlu iklimlerde yetişmiş, sert insanlar olmakla gurur duyuyorduk.

ama Augustin İmparatorluğu'nun kolları uzundu ve ilk başta zorluklar yaşasalar da, Şehit Maximille'in oğulları ve torunları benim doğduğum topraklara medeniyeti getirmişlerdi. Batıda Ossway'in engebeli kıyılarına. Güneyde Sūdhaem'in uçsuz bucaksız ovalarına. Ama kuzeyde..."

Liathe başını salladı.

"Sonsuz Kral, onlarca yıl önce Vellene'yi fethettiğinden beri Talhost'tan hiçbir haber alınmamıştı. Ve o vahşi topraklarda yürürken, bunun nedenini anlamaya başladık.

"Talhost donmuş bir ülkeydi, Marki. Acımasız bir ülke. Ama her şeyden öte, sanki... *hayaletli* bir ülke gibiydi. Fırtınalar o kadar şiddetli ve karanlıktı ki, gece ile gündüz birbirinden farksızdı. Hava kükürt kokuyordu, zehirliydi, dilde acı bir tadı vardı. Dondurucu rüzgarlar durmaksızın esiyordu ve yemin ederim ki, rüzgarın ucunda *bir şarkı* duyuluyor gibiydi. Gözün ucunda silüetler belirip, doğrudan bakıldığında yok oluyorlardı. On yıllardır dondurucu rüzgârların etkisiyle bükülmüş ağaçlar, yanlarından geçerken ölü dalları adınızı fısıldıyor gibiydi. Başarısızlıklarınızı. Günahlarınızı. Sıcaklık yoktu. Işık yoktu. Neşe yoktu. Augustin'in büyük kütüphanelerindeki yıllıklar ve tarih kitapları, Talhost'un imparatorluğun bir parçası olduğunu söylüyordu, evet.

"Ama öyleyse, bu imparatorluğun sonu oldu."

Tarihçi gümüş azize döndü. "Oldukça

dramatik, değil mi?"

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, soğukkanlı. Ama kardeşim doğru söylüyor. İmparatorluktan önceki zamanlarda, Nordlund'un batısındaki büyük granit sırtının medeniyetin sınırını belirlediği söylenirdi. O sırtın her dağı, göksel ordunun bir meleğinin adını almıştı, ama sırtın kendisi, sanki cennetin hükümdarı bile ötesindekilerle ilgilenmiyormuş gibi, Tanrı'nın Hediyesi olarak adlandırılmıştı. Ve bir zamanlar Nordlund'un güney geçidini koruyan büyük kale olan Charinfel'in sessiz kalıntılarının önünden geçerken, anladım."

Son Gümüş Aziz, tarihçinin gözlerine baktı.

"Talhost, tanrısız bir ülkeydi.

“Avımızı takip ederek at sürdük, cesur Argent altımda, Ashdrinker belimde uyuyordu. Aaron sağımda at sürüyordu,

her zamanki gibi sadık. Ama şunu söylemeliyim ki, Aaron'un sadakati bile genç Joaquin Marenn'inkinin yanında sönük kalıyordu.

"Avcı çocuk bize eşlik etmek istediğinde, Aaron ona hayır demek istedi — Joaquin Aveléne'den geliyordu ve Aaron hala çocuğun hayatından sorumlu olduğunu düşünüyordu. Doğrusu, ben sadece Joaquin'in birkaç gün dayanıp sonra pes edip Augustin'e geri dönerek erzaklarını geride bırakacağını düşündüğüm için kabul ettim. Aaron bir vampirdi, ben de soluk kanlıydım ve çok hızlı gidiyorduk, Chastain. Ama o uzun aylar boyunca genç kanın ağzından tek bir şikayet kelimesi bile çıkmadı. Dahası, bize ayak uydurdu.

"İnancını korudu.

"Ama inanç boş mideyi doldurmaz, Tarihçi. İnanç susuzluğunu gidermez. Talhost'un derinliklerine doğru ilerledikçe, yiyecek bulmak zorlaşıyordu. Av yoktu. Sefil insanlar yoktu. Bazı günler yakacak odun bulmak için uğraşıyorduk. Yiyeceklerimiz azalmış, gücümüz gün geçtikçe azalıyordu.

Ve güçlerimizi kaybettikçe, sangirè büyüdü.

“Şimdi onu hayal ediyordum. León'daki tatlı Odette. San Maximille'deki çadırımdaki sevgili Phoebe. Elidaen'e doğru yürüyüş sırasında 'sefil saldırılar' sırasında ortadan kaybolan askerler ve kamp çalışanları. Tadı hiç unutulmadı. Boşluk hiç doldurulmadı. Joaquin'e her baktığımda, derisinin altındaki damarların izlerini, vaat ettikleri *sıcaklığı*, karnımdaki bu tanrının unuttuğu cehennemi boğabileceğim okyanusa uzanan kırmızı nehirleri görebiliyordum.

"Ne olacağını biliyordum. Bir parçam çocuğu uyarmak istiyordu."

Gümüş aziz başını salladı.

"Ama tamamı değil.

“Bizi yönlendiren harita en iyisi değildi, ama anladığım kadarıyla Charbourg'dan iki hafta uzaklıktaydık. Hava açtığında, güney tarafımızda Zamesk Dağları'nın gölgesini gördüm — uyanıkken gördüğüm rüyadaki aynı zirveler. Onların üzerinde yükselen büyük siyah bir el göremedim, ama batıya doğru ilerlerken ufukta tuhaf bir şey fark ettik. Kükürt ve kül kokusu, altımızdaki toprağın titremesi, karları griye çeviren siyah dumanın keskin kokusunun ötesinde, ufukta

sahte şafak ışığı görünüyordu. Saatin kaç olduğu önemli değildi, batı ufkunda yayılmıştı.

"Ve o uğursuz parıltıya doğru yola çıktık.

"Gökyüzü artık kapkara olmuştu. Güneş ışığının izi yoktu. Sonsuza dek karanlık. Zamesk eteklerindeki küçük bir mağarada sığınak bulmuştuk. Genç Joaquin hayvanlarımızla birlikte kıvrılmışken, Aaron ve ben sefil insanları aramaya çıkmıştık. Saatlerce avlandık ama sonuç alamadık, sonunda daha geniş bir alanı tarayabilmek için ayrıldık. Susuzluğum..."

Gabriel dişlerini sıktı, tek sağlam gözünü kısarak.

"Şehitler, bunun için kelimeler yetersiz kalır. Ne demek istediğimi anlıyorsun, Chastain. Üçümüz *de* bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Ölümün merhamet gibi göründüğü kadar korkunç bir acı. Onu doyursan bile *daha fazlasını* isteyeceğini bilmek, onu daha da nefret edilesi bir canavar haline getiriyor.

“Kendi kendimi beslemeye bile çalıştım, kendi bileğimi çiğneyip emerek ağladım. Ama zaten sahip olduğun şeyi çalamazsın, vampir. Üvey babamın bana çocukken söylediği gibi. *Tüm erkeklerin kanında bir canavar vardır, Gabriel. Onu aç bırakabilirsin. Hapsetebilirsin. Lanetleyebilirsin. Ama sonunda, canavara hakkını ödersin*.”

O karanlıkta üç ses fısıldadı. "*Ya da o senden hakkını alır*."

Jean-François, kapının şiddetli bir şekilde çalınmasıyla başını kaldırdı. Genç Dario bir süre önce ayrılmış, şimdi de almaya gönderildiği yemeği getirmişti. Çocuk masaya yeni bir şişe ılık kan, iki taze kadeh ve bir tabak patates ekmeği koydu, Jean-François teşekkür etmek için onun uyluğunu okşarken gülümsedi. Ekmeğe tiksintiyle bakan gümüş aziz, sormadan şişeyi açtı, tarihçinin kadehini tamamen görmezden gelerek şişenin ağzından içti.

"Sonunda geri döndüğümde Joaquin ateşi besliyordu," dedi. "O karanlıkta *saatlerce* avlanmıştım, içecek bir damla su, zavallı bir tavşan ya da başka bir şey bulamamıştım. Ben içeriye sendeleyerek girdiğimde, avcı çocuk alevlerden başını kaldırdı ve beni görünce yüzü bembeyaz oldu.

"Yedi Şehitler, berbat görünüyorsun." "Annenin şikayet ettiğini duymadım."

Jean-François gözlerini devirdi ve Celene'ye baktı, ama gümüş aziz konuşmaya devam etti.

"Ateşin yanına gel otur," dedi Joaquin. "Neredeyse donarak ölecek gibisin."

"Sefil küçük ateşin yanında kıvrıldım, damarlarım iki kat daha parlak yanıyordu. Ellerimi ağrıyan karnıma kavuşturmuştum ve susuzluğu açlıkla karıştıran Joaquin, hazırladığı kurutulmuş mantar çorbasını işaret etti.

"Bir dakika içinde hazır olur."

"Kendi tuzlu kıçımı çiğnemek daha iyi." "Bir
şeyler yemelisin."

"Kapa çeneni, evlat, sen benim karım değilsin."

“Delikanlı incinmiş görünüyordu, mantarları dilimlemeye devam etti ve neredeyse boşalmış bir keseden parmağıyla baharat serpti. Ve onun yüzündeki terk edilmiş köpek yavrusu ifadesini yatıştırmak için, kendime bir kase dolusu çorba doldurdum. Çorba ihtiyacım olan şeye hiç benzemiyordu, ama en azından sıcaktı, ellerim titreyerek hepsini içtim.

"Fena değil," diye homurdandım, çenemi silerek.

“Joaquin alaycı bir şekilde güldü. ‘Berbat, ama teşekkürler. Artık malzemelerin çoğu yok, ama genelde iyi bir tarif. Isla bana öğretmişti, o zamanlar…’

Sonra sessizleşti ve ateşe bakmaya başladı. O ismi bir iki kez anmıştı, ama sormak bana düşmezdi. Sadece sessizliği doldurmak için konuştum. Aklımı kandan uzak tutmak için.

"O senin kız arkadaşın mıydı?"

"O, gözleri hala alevlere bakarak başını salladı. "Maergenn'de öldü. Kiara onu öldürdü."

"'O zaman rahatla. Kurt Anne cehennemde huzur içinde uyuyor.'

Joaquin tekrar başını salladı, sesi hüzünlüydü. *"Sonsuza kadar*. Isla bana böyle derdi. Onun *sonsuza kadar mutlu sonu*. Artık benim için böyle bir şey olmayacak sanırım."

"Bu hikayede kimse bulamaz."

"Dior belki?"

“Kaşlarımı çattım, karnımda kırmızı bıçaklar saplanmıştı. Denememe rağmen, artık öfkemi daha fazla kontrol edemiyordum. ‘Hala burada *ne* işin var, evlat? O kız için neden bu kadar uzağa geldin? Onunla aşık olacak kadar aptal değilsin, değil mi?’

“Hayır. Yani… öyle değil.”

"O zaman sana ne ifade ediyor?"

Joaquin omuz silkti. En basit gerçeği söyledi. "Umut."

"Oğlan tencereye koymak için sebzeleri doğramaya devam etti, ben de titreyen ışıkta onu inceledim. Kir ve yol tozunun altında bile yakışıklı bir piç kurusuydu. Ama parlaklığı ve havalı tavırlarının ötesine baktığımda, onda da kendimde gördüğüm şeyi görebiliyordum. Bu, sevdiklerini kaybetmiş bir delikanlıydı. Evini. Arkadaşlarını. Ve boğulan birinin dalgaların sürüklediği oduna tutunması gibi, elinde kalan tek şeye tüm gücüyle tutunuyordu.

“O zaman kendimden utanarak iç geçirdim.

"Sen iyi bir çocuksun, Joaquin Joaquin Marenn."

“O, eğri bir gülümsemeyle bana baktı. ‘Sana sürekli söylüyorum, sadece Joaq

— *SİKTİR*!’

Koku, bir kılıç darbesi gibi beni vurdu, karnımı delip geçti, çarpan kalbimi deldi. Joaquin ikiye katlandı, elini tuttu, ama az önce düşürdüğü bıçağın üzerinde, kesme tahtasında parlak, *göz kamaştırıcı* kırmızı bir iz gördüm. Parmaklarını kesmişti, aptal. Birkaç damla kan, hepsi bu. Ama benim için...

Joaquin, kanayan elini tutarak etrafına bakındı. "Bana o eyer çantasını uzatır mısın..."

“Sesini kaybetti, yüzü kanı çekildi, gözlerimdeki bakışı gördü. Ayaktaydım, her kasım gergin, tüm duyularım ateş gibiydi. O muhteşem kırmızının, derisinden aşağı süzülüşünü gördüm. Düşerken taşlara çarptığı sesi, toprağın onu emdiği anda hissettiğim umutsuzluğu, ama o koku, Tanrım, o *koku*. O anda tek bildiğim oydu. Sonrasını düşünmedim. Akıl yürütmek için duraksamak yoktu. Bu, hep istediğim tek şeydi.

"Ve onu *şimdi* istiyordum.

Joaquin, bedenlerimiz çarpıştığında, kollarım onu sardığında, dişlerim boğazına battığında çığlık attı. Öpücük etkisini gösterince tüm direniş kayboldu; o korkunç mutluluk, o korkunç acı ve zevk iksiri, onu iliklerine kadar titretti. Her yudum onu cinayete daha da yaklaştırıyordu, ama yine de kollarıyla bana sarıldı. Ben içtim

dikkatsizce içtim, kollarımda artık bir çocuk yoktu, sadece bir *torba,* bir *şişe* ve ben de başım önde dibe doğru daldım.

Aaron beni yakaladığında, bir ya da iki yudum daha içse *çok geç* olacaktı.

"Tanrı aşkına, Gabriel, *DUR*!"

Kardeşim beni çekip ayırdı, atlar dehşet içinde bağırırken kırmızı damlalar havaya sıçradı. Ama o canavar benim tek bildiğim, tek olduğum şeydi ve kendimi Joaquin'e doğru fırlattım, öfkeyle kükreyerek. Delikanlı yere yığılmıştı, bir eli kanlı boğazına yapışmıştı ve o anda *her şeyi* verirdim ki *bir damla daha* tadabilmek için. Ama Aaron aramıza girdi, meydan okurcasına, gümüş gibi hareket ederek yumruğunu çeneme indirdi.

"Mağara ağzından dışarı uçtum, yokuş aşağı yuvarlandım. Farkına varmadan, acıyı umursamadan ayağa kalktım, ama Aaron bana çarptı ve nefesimi kesti. Kükürt kokusuyla sarılmış gri karların üzerine düştük ve ilk tanıştığımız zamanki çocuklar gibi kavga ettik. Sıkılmış yumruklar ve yarılmış parmak eklemleri, patlamış dudaklar ve kırılmış dişler. Ama bir yerlerde onun çığlıklarını duydum.

"Bu sen değilsin!"

"*GABRIEL, BU SEN DEĞİLSİN! "*

“O anda kendimi uçurumun kenarından geri çekilirken buldum, Aaron'un üstüne oturmuş, ellerim boğazını sıkıyordu. Gözlerim bulanık, kalbim çarpıyordu, dönüştüğüm şeyi kontrol altına aldım. Ve boş, mide bulandırıcı bir hıçkırıkla, canavarı bir kez daha kafese kilitledim. Kanlı ama *asla* doymamış *bir* şekilde kükredi ve ben bir şekilde hala onun efendisi olmama rağmen, kapıyı arkasında kilitlediğimde, bana kendi gözlerimle bakmak için döndü.

"Ve *gülümsedi.*

“Yanık deri kokusu aldım. Cızırdayan et sesi duydum. Aşağı baktığımda, Aaron'un kınımdan Ashdrinker'ı çıkardığını gördüm. Kırık ucu kalbime bastırılmıştı, eli kınında dumanlanıyordu.

"Gabriel?" diye fısıldadı.

“Gevşedim, karın üzerine düştüm, bir elimle zonklayan alnımı tutarak. “‘Fazla uzun sürmeyecek.’

Aaron kılıcımı bıraktı, parmakları siyahlaşmış pençelere dönüşmüştü, kendini kardan kaldırdı. Bir iç çekerek Ash'i aldım, sesi kafamda gümüş gibi çınlıyordu.

"*Live esh'nadai dov-dov-dov nem da.*

"*Dört yemek kaşığı bubutter.* "*Ben th—*

Onu evine bıraktığımda şarkısı sustu, şimdi Aaron'a bakıyordum.

"Beni affet kardeşim."

“Kanlı dudaklarını yaladı ve batıya baktı, yer altımızda gürültüyle sallanıyordu.

"Dayan, Gabriel. Artık çok uzun sürmeyecek."

"Joaquin geri döndüğümüzde zar zor bilinci yerindeydi, beni görünce dehşetle yüzü buruştu. Ama nazik bir sesle ve daha nazik bir el hareketiyle, kendime geldiğimi ona temin ettim ve boğazını sararken affetmesini rica ettim. Suçluluk duygusu korkunçtu, kanı içimde hiç yutmadığım bir duman ya da içki gibi yanıyordu, o tekmelenmiş köpek yavrusu gözleri, onun eyer çantalarını doldurmaya başladığımda beni takip ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Eşyalarını topluyorum. Bugün buradan gidiyorsun.*"*

*"Saçmal*ık*..."*

"O doğru söylüyor, Joaquin," dedi Aaron. "Burada kalamazsın. Artık kalamazsın."

"Beni hazırlıksız yakaladı, Kaptan. Bir dahaki sefere hazırlıklı olacağım." "Bir dahaki sefere o olmayabilir, evlat."

Bu düşünce Joaquin'i ve beni ayılttı. Aaron da benim kadar açtı, unutma. Ama yine de çocuk kalkmaya çalıştı, mağara duvarına yaslanarak.

"Dior'u terk etmeyeceğim."

"Bu artık Dior ile ilgili değil," diye homurdandım. "Şimdi bizimle birlikte gidersen, onu kurtarmak için yaşayamayacaksın. Denedim, evlat. Tanrı şahidimdir ki, bu şeyi içimde zincirli tutmaya *çalıştım*. Ama bir dahaki sefere zincir kırılırsa, onu durduramayacağım. Birisi *beni* durdurmak zorunda kalacak."

Joaquin'in yanına yürüdüm ve omzunu sıktım.

"Yeterince uğraştın, evlat. Tanrı şahidim olsun ki, başka bir şey yapamasam bile, Dior'u o piçin pençesinden kurtaracağım. Yemin ederim."

“Başını eğdi, dudağı titriyordu ve ben onun gözyaşlarının utancını yaşamaması için atına döndüm. Aslında onu hiç suçlayamazdım. Çok yol katetmişti. Her şeyini vermişti.

"Bu çok fazla."

“Joaquin'in fısıltısıyla döndüm ve gözlerinin yüklediğim çantalara takıldığını gördüm.

"Bu neredeyse tüm yiyeceğimiz," dedi. "Bunu bana verirsen, geri dönmek için hiçbir şeyin kalmaz."

“Zayıf bir gülümsemeyle, cildimde kuruyan kanın çatladığını hissettim. “Mutlu sonlar yok, hatırladın mı?”

“Çocuğu kürklerle sardık, doğuya doğru yönlendirdik ve atıyla uzaklaşmasını izledik. Karların ve sonsuz karanlığın içinde gözden kaybolurken, dönüp elini veda etmek için kaldırdı, Aaron ve ben de aynı şekilde karşılık verdik. Joaquin'in eve varıp varamayacağını gerçekten bilmiyordum. Ama bizimle kalırsa ölecekti.

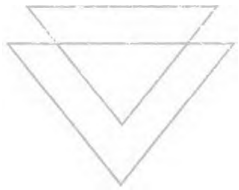
“Avcı çocuğun karanlıkta kayboluşunu izlerken, arkamda Astrid'i hissettim. Nefesim ve kanım kadar gerçekti. Soğuk kollarıyla belimi sardığında, soğuk dudaklarını enseme bastırdığında göğsüm ağrıdı. Uzun siyah saçları beni gölgede sarmaladı.

"*Yakında,*" diye fısıldadı.

“Yavaşça başımı salladım, yumuşak bir şekilde yanan ufka bakarak. “‘Yakında.’”

II
CHARBOURG

“YİRMİ ALTI YIL. Günlerin ölümünün üzerinden *yirmi altı yıldan* fazla zaman geçmesine rağmen, hâlâ nasıl olduğunu merak ediyorduk. Bazıları, bir yıldızın denizin üzerine düştüğünü ve onun ateşinden çıkan dumanın güneşi kararttığını söylüyordu. Bazıları, cennette başka bir savaş çıktığını, düşen meleklerin bedenlerinin dünyayı parçalayıp gökyüzüne fırlattığını söylüyordu. Bazıları ise bunun sadece intikamcı bir Tanrı'nın iradesi olduğunu söylüyordu.”

Son Gümüş Aziz parmaklarını çenesine dayadı.

“Çoğu şey gibi, gerçek de ikisinin arasında bir yerdeydi.

"Vasiyetnameler, Kurtarıcı'nın öldüğü şehri Charbourg olarak adlandırıyordu. Tarih kitapları, Eski Talhost'un başkentinin bir zamanlar krallığın en güçlü metropolü olduğunu söylüyordu. Ancak o zamandan bu yana yüzyıllar geçmişti ve zamanın dişlerine terk edilmiş olsa bile, Charbourg şimdiye kadar harabeye dönmüş olacaktı. Olduğu gibi, Zaman Baba biraz yardım almıştı.

Aaron ve ben batıya doğru ilerlerken, yer daha da huzursuz hale geldi, ufuktaki parıltı giderek arttı. Henüz baharın eşiğinde olmasak da, kar yağışı tamamen durmuştu. Artık gökyüzünden kül yağıyordu, altımızdaki zemin kayaya ve ise dönüşmüştü, havada kükürt kokusu o kadar yoğundu ki, her nefes bir savaş gibiydi. Zamesk'in zirveleri önümüzde beliriyordu ve kırık eteklerinden, bir zamanlar büyük olan şehrin kalıntılarının bulunduğu vadiye bakarken, sonunda, *sonunda* anladık.

"Charbourg'un çevresindeki toprak... parçalanmıştı. Şehir surlarından, delinmiş bir aynadaki çatlaklar gibi büyük yarıklar dışarıya doğru yayılıyordu. Bu yarıklar, toprağın köklerine kadar uzanıyordu ve kesinlikle ötesindeki uçuruma kadar devam ediyordu. Çünkü *burada*, cehennemin dumanı, ısısı ve kokusuyla yukarıya doğru yayılan o uğursuz parıltının kaynağı vardı.

"León'da Dior'un kanını içtim."

"Sesim boğuktu, dilim toz gibi kurumuştu. Yanımdaki Aaron'a konuşurken ikimiz de parçalanmış vadiyi, ötesindeki ölü şehri seyrediyorduk.

"Birkaç damla," dedim ona. "Daha fazlası değil. Ama sonra, uyanık bir rüya gördüm kardeşim. İmparatorluk ayaklarımın altında uzanıyordu. Güneyde Chastain'in kurtları. Doğuda Voss'un kuzgunları. Ve kuzeyde, o zirvelerin üzerinde yükselen ve gökyüzünden güneşi yırtan büyük bir el."

“Charbourg'un harabelerinden dışarıya doğru yayılan çatlaklara başımı salladım. Çok fazlaydılar, sanki yeryüzünden akan büyük nehirlerin kolları gibi. Ama en kötüsü, en *derini*, yanan nehirlerin sayısı...

"Beş," diye mırıldandım. "Bir eldeki beş parmak."

"Beş kan bağı."

"Tesadüf mü?"

Aaron içini çekti. "Artık umurumda değil, Gabriel. Sadece kocamı geri istiyorum."

"Belime dolanan koluna uzandım ve elini tuttum. Gelinim arkamda bana daha da yakınlaştı, etrafımıza küller yağarken adımı fısıldadı. Astrid'in soğuk parmak eklemlerini tek tek öperek başımı salladım.

"O zaman gidip onu alalım."

“Charbourg uzun zamandır harap bir şehirdi, ama bu mesafeden bile kemikleri eski ihtişamını anlatıyordu. Büyük duvarlar kenarlarında çökmüş, kırık kuleler kararmış gökyüzüne uzanıyordu. İlerlemek tehlikeli hale gelmişti; dumanlı uçurumlara düşen sivri kayalıklar, yıkılmış tepeler, açık yarıklar ve parçalanmış ovalar... Sonunda, cesur Argent'ime veda etmek zorunda kaldım. Alnını öptüm ve teşekkürlerimi fısıldadım, onu Eclipse ile bırakıp Aaron ile birlikte yürüyerek ilerledik, gözlerimizi küle ve közlere karşı kısarak..."

"Bekle."

Jean-François öne eğildiğinde gümüş aziz bir kaşını kaldırdı.

"Atların... hayatta olduğunu mu söylüyorsun?"

Gabriel kaşlarını çattı. "Bu seni neden şaşırttı?"

"Çünkü bu hikayede bahsettiğin diğer tüm aygırlar, kısraklar ve kısırlaştırılmış atlar *öldü*. Senin tarafında morbid bir şaka olduğunu düşünmeye başlamıştım. Elidaen'de *"Adı Olan At*"tan daha tehlikeli tek meslek, *"Gabriel d ile yatan kadın*"dır...

"Bu lanet hikayeyi bitirebilir miyim, bitiremez miyim?"

Vampir sandalyesine geri yaslandı ve kalemini çevirmeye başladı. "S'il vous plaît."

Gümüş aziz bir an daha kaşlarını çattıktan sonra devam etti.

"Öyleyse. Yürümeye devam ettik. Damarlarım alev alev yanıyordu, susuzluğum had safhaya ulaşmıştı ve bandolierime uzanarak, pipoma kalan son sanctus'umu doldurdum ve kırmızı dumanı ciğerlerime çektim. Artık o yıkık duvarların yakınına gelmiştik, parçalanmış zeminde sürünerek düşmanımızın izlerini arıyorduk. Voss'un bize ne kadar yaklaşmış olduğunu ya da ne kadar önce gelmiş olduğunu bilmiyorduk. Bildiğimiz tek şey, Ebedi Kral'ın yanındaki tüm ölümlüleri çoktan dönüştürmüş olduğu ve karşımızda bir grup köle kılıçlı değil, aç yüksek kanlı savaşçılar olduğu idi.

“Baptiste de aralarındaydı.

“Yer sallandı, ben tökezledim ve düşmemek için Aaron'un koluna tutundum, pipomu düşürdüm. Parmaklarımdan kaydı, yakındaki bir çatlağa düştü ve aç toprakların derinliklerinde kayboldu. Ama onu almak için uzanmak yerine... düşmesine izin verdim.

“Boynumun arkasında soğuk dudaklar. “Soğuk parmaklar benimkilerle iç içe.

“İlerledik.

“Onlarla şehrin kenarında karşılaştık. Hırsızlar gibi duman ve gölgelerin arasında dolaşıyorlardı. Kül lekeli deri giysili bitkin bir delikanlı saklandığı yerden çıktı, bozuk zeminde koşarak surlara doğru geri döndü. Onu Voss'un keşif eri sanarak peşinden koştuk, ben onun peşindeydim, Aaron ise enkazın solundan yanından dolaştı.

“Göğsümde iki tekerlekli kilitli tabanca vardı, ama gürültü çıkarmak istemediğim için, bunun yerine çizmemden bir hançer çektim. Delikanlı, hançer sırtına saplandığında çığlık attı ve kül ve çakılın üzerine yığıldı.

Bir saniye içinde onun üstüne atladım, gümüş çelik bıçağımı yüksekçe kaldırdım, o ise gözleri fal taşı gibi açılmış, ölümcül darbeyi savuşturmak için elini kaldırmış bir şekilde yuvarlanıyordu.

"DUR!"

"Bağırış öfkeli ve tanıdıktı, saldırımı durdurmaya yetecek kadar. Dönüp baktığımda, perişan haldeki bir mademoiselle'in siperinden kalkıp bana öfkeyle bakış attığını gördüm.

"*Kes* şunu!" diye bağırdı, ayağını yere vurarak. "Bu cehennem yolculuğunda yeterince şey kaybettim, son düzgün seks yastığımı da sen delme!"

Gözlerimdeki külleri silerek, onu tanıdığımda kaşlarımı çattım.

"Büyükelçi Chastain."

"Ah, *Tanrım..."* Jean-François inledi. "Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

"Onu bir daha görmesem de olurdu," diye cevapladı Gabriel. "Ama orada duruyordu, tüm perişan haliyle. Bir zamanlar güzel olan elbisesi yırtılmış ve kirlenmişti, bir zamanlar kremsi rengi olan teni artık külle kaplıydı. Birkaç kirli köle, etrafındaki enkazdan ayağa kalktı, ellerini silahlarına koydu ama gözlerinde savaşma arzusu yoktu. Küçük fare köpeği kollarında yatıyordu ve Aaron'un elinde Epitaph ile kırık bir taştan kalkarken havlıyordu.

“Nicolette, yüzündeki külle kaplı sarı saçlarını üfleyerek ona öfkeyle baktı.

"Ee?" diye sordu. "Bu tehditkar tavırlarınız çok etkileyici, monsieur, ama bizi öldürmeyi planlıyorsanız, bir an önce işinizi bitirin. Bu saçmalıklardan *bıktım usandım*."

Aaron bana kaşlarını kaldırdı. Düşmüş köle, hançerimi çekip çıkarırken inledi.

"Oh, *sızlanmayı* kes Charl, kalk ayağa. Beni utandırıyorsun."

Adamın kalkmasını engellemek için göğsüne bastım, gözlerim Nicolette'deydi.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Belli değil mi?" diye sordu. "Eskisi kadar muhteşem olmayan botlarımın beni götürebileceği kadar bu ıssız bok çukurundan uzaklaşmak."

"Voss ile mi seyahat ettin?" diye sordu Aaron. "Ne kadar zaman önce geldin?"

"Ne önemi var ki?"

"Arkadaşlarım ve kızım onda," diye homurdandım. "Bu bir ölüm kalım meselesi."

Nicolette, Aaron'un elindeki büyük kılıcı gördü ve gözlerini devirdi.

"Üç gün önce geldik. Ya da üç gece önce, kim bilir artık."

"Baptiste," dedi Aaron. "Dior. Hayatta mı?"

"Kız *elbette* hayatta," diye tükürdü. "Lord Voss, onu satın almak için ödediği bedelden sonra o sızlanan küçük kızı harcayacağını mı sanıyorsun?"

"Peki ya Baptiste?"

Nicolette omuz silkti. "Birkaç saat önce hayattaydı. Şimdi? Kim bilir..."

Aaron dişlerini sıktı ve yıkık şehre doğru baktı. Ben gümüş çelik kılıcımı çektim.

"Konuşmaya başla, mademoiselle. Sanki hayatın buna bağlıymış gibi."

Nicolette dudaklarını büzdü, hırlayan köpeğini susturdu. "Dediğim gibi, üç gün. Lord Fabién, biz gelir gelmez kölelerini bu işe koydu. Merkez bölgedeki harabelerde çalışıyorlar. Kısa bir süre önce toplandılar ve biz de bu fırsatı değerlendirip Ebedi Kral'ın misafirperverliğinden vazgeçtik. Sen sormadan söyleyeyim, onun ne yaptığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Son birkaç ayda, sonsuza kadar yetecek kadar kehanet, kader ve *delilik* duydum. Ben buradan *gideceğim*, Chevalier, ve eğer aklın kalmışsa, sen de gideceksin."

"Neden öyle?"

"Bana ay ışığına çarpmış gibi baktı.

"Senin geleceğini biliyor, seni aptal. Seni orada *istiyor*.
Seni istiyor!"

“Nicolette elbisesini düzeltip, rüzgârda dağınık saçlarını düzeltti.

"Öyleyse. Eğer bize kahvaltıda bıçak yedirmeye niyetliysen, lanet olası gösteriye devam et. Aksi takdirde, yolumdan çekilip gitmeni rica ederim."

Aaron'un elindeki büyük kılıca tekrar baktı ve küçük bir reverans yaptı.

"S'il vous plaît."

"Gabriel..."

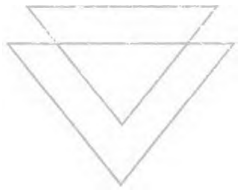
Aaron'ın çaresiz bakışlarıyla karşılaştım. Ve kölenin göğsünden botumu çekip çıkardım ve başımı salladım.

"Merci, mademoiselle. Tanrı seninle olsun." "Oh, *siktir et* onu!"

Chastain kadrosuna arka bakmadan, Aaron ve ben yola çıktık. Parçalanmış duvarların arasından geçerek, o lanet şehrin kenarındaki yıkık kulelerin arasında koşuyorduk. Titreyen sokaklarda kül kalın bir tabaka halinde birikmişti ve soluk kanlı gözlerle bile duman ve karanlık neredeyse kör ediciydi. Gölgeler ayaklarımızın altında dans ediyor, gözlerimizin kenarlarında silüetler titriyor, hayaletler gibi yok oluyordu. Koşmaya devam ettik, tökezleyerek, çaresizce, karnımdaki soğuk korku yüzünden susuzluğumu neredeyse unutmuştum. *Sabır. Dior. Baptiste. Aaron.* Bu dünyada benim için önemli olan tek insanlar, şimdi hepsi bu bıçağın ucunda duruyordu. Önümüzdeki karanlıkta ne bulacağımızı bilmiyordum, sadece bir son olduğunu biliyordum.

"Ve biz de ona doğru koştuk."

III KIRIK ÇELİK

"TANRI'NIN RAHİPLERİ sahte ve antlaşmalar bozuldu.

“Yani, Kutsal Kitaplar bin yıl önce Kurtarıcı'yı bu şehre getiren ve onun ölümlü hayatını çarkta sonlandıranlardan bahsediyordu. Sırtı kemiklerine kadar yüzülmüş. Alnında dikenli taç. Boğazı kulaktan kulağa kesilmiş. Artık o 'sahte tanrıların' çok sayıda olmadığını, tek bir tanrı olduğunu ve Voss ile arkadaşlarının o karanlık kralın hizmetkarları olduğunu biliyordum. Yine de Kurtarıcı'nın ataları, onun öldürülüşünü gördükleri bu yerde bayraklarını dikmişlerdi; Esan'ın çocukları, hakları olduğunu iddia ettikleri egemenlik için Augustin imparatorluğuna karşı savaşıyorlardı.

“İmparatorun orduları ve Kan Şövalyeleri burayı yok etmeden önceki halini hayal etmeye çalıştım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kırık taşların ve yarıkların üzerinden tırmanarak, parçalanmış sokaklarda asılı duran karanlığın içinden, sadece aptallığın ardından kalan yıkımı görebiliyordum. Hem ölümlü insanlar hem de ölümsüz canavarlar için gururun bedeli buydu. Ve o yıkılmış şehrin kalbindeki duman ve kırık kuleler arasından gözlerimi kısarak baktığımda, sonunda Tanrı'nın oğlunun hain üvey kardeşinin bizi bunca zamandır nereye götürdüğünü gördüm.

"Charbourg çevresindeki ovalar, düşmüş bir yemek tabağının parçaları gibi, o büyük çatlaklar tarafından beş parçaya bölünmüştü. Ve bu korkunç çatlakların ilk belirtileri *burada* ortaya çıkmaya başlamıştı. Şekli muazzamdı; sivri ve yükselen bir gölge, yüksekte yükseliyordu.

Önümüzde harabeler uzanıyordu. Parçalanmış kubbe ve yıkılmış duvarlar, büyük bir canavarın kaburgaları gibi yükselen parçalanmış sütunlar, sonsuz karanlıkta çürümeye terk edilmişti. Yine de siluetinden, bu yerin yıkılmadan önce ne olduğunu anladım.

"Bir katedral," diye fısıldadı Aaron.

Kükürt ve duman havayı kirletiyordu, etrafımızdaki karanlık giderek yoğunlaşıyordu. Yine de koşarken, kükürt ve kül kokusunun daha parlak bir kokuyla karıştığını fark ettim. Bu koku beni iliklerime kadar ürpertti, tanıdık ve korkutucuydu, ne olduğunu anladığımda boğazım sıkıştı ve nabzım hızlandı. Kim dökmüştü bunu?

"Bu ne?" diye sordu Aaron, burnunu rüzgara doğru uzatarak. "Kan," diye cevapladım. "Dior'un kanı."

“Önümüzde sefil bir kalabalık bekliyordu — bizi saran duman ve islere rağmen, çürüme kokusunu hala alabiliyorduk. Onlara saldırırsak Voss'un bunu öğreneceğini biliyorduk, ama sevdiklerimiz için o kadar korkuyorduk ki, Aaron ve ben tüm ihtiyatı bir kenara attık. Onlar enkazdan, boş gözlerle ve çürümüş nefesleriyle, düzensiz ve yönsüz bir şekilde sendeleyerek çıktılar. Ve birlikte, onları küle çevirdik. Bir an için geçmiş yıllar ve kazanılan savaşlar aklıma geldi; ikimiz eski günlerdeki gibi yan yana savaşıyorduk.

"Ama sadece bir anlığına.

“Cesetlerin arasında içtim, içimdeki düşmanın tasmasını zar zor tutuyordum. Bana kalmamı, ölülerle kendimi doyurmamı, boğulana kadar içmemi haykırıyordu. Ama yeminime sadık kalarak, çaresizce, ağzımı o düşmüş zavallıların boyunlarından ayırdım ve koşmaya devam ettim.

Karanlık o kadar yoğundu ki tadını alabiliyordum ve o harabelerin arasında yankılanan, yemin ederim ki uzun zaman önce ölmüş koroların ilahilerini duyabiliyordum. Dior'un kanının kokusu, ağlayan meleklerin parçalanmış heykellerinin yanından koşarken, büyük katedralin merdivenlerinden yukarı çıkarken ve sonunda, bir zamanlar katedralin kapısı olan açık ağzından geçerken çok güçlüydü.

“Önümüzde kırık taşlardan oluşan geniş bir koridor uzanıyordu.

“Sıra sıra çökmüş sütunlar, cehennemden yukarı doğru uzanan kırık parmaklar gibiydi.

"Ve kalbindeki büyük bir platformda, parçalanmış bir sunak parçalarının arasında, tıpkı *bin* yıl önce bu topraklarda olduğu gibi, bir tekerlek duruyordu."

Son Gümüş Aziz çenesini sıktı, gri gözleri alev alev yanıyordu. "Ve Dior ona *çivilenmişti*.

Onu görmek beni öfkeyle doldurdu, kanının kokusu ise korkunç bir açlıkla. Başı öne eğilmiş, gözleri kapalıydı, ama hala nefes aldığını gördüm. Paltosu yırtılmıştı, terli cildine yapışmış yırtık pırtık bir gömlek vardı. Vücudu on kuyruklu bir kırbaçla derisi yüzülmüştü. Derisi ateşle yakılmıştı. Çivilendiği tekerlek, Voss'un vagonlarından birinden alınmış, kayaya çakılmış tahta direklerle dik tutulmuştu. Tekerlek öne doğru eğikti, Dior mermer bir kaide üzerinde büyük bir taş kasenin üzerinde asılı duruyordu. Alnına, dikenleri derisine batmış bir çalı dalları yığını yerleştirilmişti — Kestrel ve Danton'un söz verdiği siyah taç. Gözlerimden yaşları silerek, gördüğüm şeyin ne olduğunu anladım.

"Bir yeniden yaratım.

Kurtarıcı'nın Beşli'ye ilk kez lanetini koyduğu günün bir portresi.

Karanlık bir topluluk taş sıralarda oturuyordu — Demirkalp sarayının soylu üyeleri ve umut dolu köle kılıçlar. Ama sonrakiler şimdi kıpırdanıyor, Aaron ve benim koridorda ilerlememize karşı ayağa kalkıyorlardı. Morgane'yi gördüm, elbisesi, teni ve saçı külle kaplı, kanla kaplı bir kölenin yanında gölgelerde gizleniyordu, elinde gümüş dikenli kanlı bir kırbaç tutuyordu. Patience'imi gördüm, Morgane'nin elleri omuzlarına dayanmış, sıkıca tutunuyordu. O anda Astrid'i yanımda hissettim, ellerini bebeğimize koyan o canavarı görünce öfkelenmişti.

"Baba, *geldin*!"

“Ama o anda, kendi kızımın sesine bile kulak asmadım. Tüm düşüncelerim, tüm hislerim, tüm *nefretim*, Dior'un yanında kürsüde duran, eski rahipler gibi altın süslemeli beyaz cüppeler giymiş, elinde parıldayan bir bıçak tutan adama yönelmişti.

"*Bize katıldığın için ne kadar da iyi,*" dedi Fabién gülümseyerek. "*Eski dostum*."

“Astrid'in arkamda olduğunu hissedebiliyordum; annemin öfkesinin hafif esintisi, soğuk elleri benim ellerimi sarmışken, meleklerimi benden alan canavara doğru koridorda koşuyordum. Thrall'lar karşımıza çıkmak için ayağa kalktılar, gözlerinde korku vardı — sonsuz yaşam vaadi çok yakındaydı, ama yine de çok uzaktaydı. Attığım gümüş bombalar karanlığı aydınlattı, tekerlek kilitli silahların atışları çatıların üzerinde yankılandı, kırık kubbenin içinden tozlar süzülerek düştü. Cesetler parçalandı, yanmış kan yüzüme sıçradı, içimdeki canavar daha fazla, *DAHA FAZLA diye* bağırıyordu. Gözlerim Voss'a sabitlenmişti, Patience yine adımı haykırıyordu, kardeşim yanımda koşuyordu.

“Dört soylu Ironheart, kılıçlarını çekmiş olarak dumanın içinden ortaya çıktı. Aaron onları selamlamak için öne çıktı, ama ben dans eder gibi uzaklaştım, parıldayan çelikleri, keskin dişleri atlatarak, dört, beş basamak birden podyuma çıktım.

“Kılıcımı yüksekçe kaldırarak, Sonsuz Kral'a saldırdım.

“Voss, kılıcımı sallarken şaşkın bir şekilde hareketsiz kaldı. Onu Augustin'den buraya kadar yanımda getirmiştim, Tarihçi. Ölen kardeşimin son hediyesi.

"Lachlan á Craeg'in büyük kılıcı.

"Eğer nefret bir insanın becerisinin ölçüsü olsaydı, Voss o anda ölmüş olurdu. Ama o hala tüm Demir Kalplerin babasıydı ve

San Michon'da dövülmüş olsa da, Lachie'nin kılıcı sadece gümüş çelikten yapılmıştı ve Demir Bakire'nin derisinde çoktan kırılmıştı.

“Büyük kılıç, Forever King'in derisinde, soğuk mermere düşen çömlek parçaları gibi parçalandı ve parçaları karanlıkta parıldadı. Ama aslında, o darbeyi sadece dikkatini dağıtmak için vurmuştum. Voss kırık kılıcı uzaklaştırırken, tüm o nefretin gücüyle *biraz* sendelediğinde, diğer elimle boğazını sıktım.

“Parmaklarım Voss'un cildine değdiğinde Patience korkuyla çığlık attı. Kül rengi dudaklarından gülümsemenin kaybolduğunu gördüm. Ve kanımdaki gücü, onun neredeyse yok ettiği soyun gücünü serbest bırakarak, Voss'un damarları kaynamaya başladığında kendi dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

"Etinden duman yükseldi, siyah gözleri acıdan parlıyordu, bıçağını göğsüme saplarken yüzümün yansımasını görebilecek kadar yakındı.

“Acı şok ediciydi, bıçağı omurgasına kadar batmış, çelik kemiği sıyırıyordu. O bıçağı *çevirirken* ben nefes nefese kaldım, kan boğazımdan fışkırarak yüzüne sıçradı. Mermer kadar sert, çelik kadar güçlü Voss beni taştan kaldırdı.

"Bu boşuna, Gabriel."

“Omuz silkti ve beni odanın diğer ucuna fırlattı, kırık bir sütuna çarptım.

"*Kadın doğumlu hiçbir erkek beni öldüremez*." "Gabriel!" Aaron kükredi.

“Kardeşim, kan ve külle kaplı, Epitaph bir saray görevlisinin kafasını omuzlarından ayırırken şarkı söyleyerek, yüksek kanlılarla savaşmaya devam etti. Ama ne kadar istese de, Aaron bana ulaşamadı, eti parçalanmış ve kanamış, her taraftan düşmanlarımız tarafından sıkıştırılmıştı.

Voss şimdi üzerimde beliriyordu, boğazımı yakalamak için eğiliyordu. Bileğini yakaladım, kan armağanımı bir kez daha serbest bıraktım, ama bir yumruk çeneye bir örs gibi indi. Bana tekrar *tekrar* vurdu*,* gözlerimin arkasında havai fişekler patladı. Bana verdiği dayak, şimdiye kadar aldığım en kötüsüydü, ama ifadesi, gece geç saatlerde yürüyüşe çıkan yaşlı bir beyefendi kadar sakindi.

"Baba!" Patience, Morgane'nin elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Baba Fabién*, dur*!"

"Sessiz ol, güvercinim," diye fısıldadı Voss. "*Her şey yoluna girecek*."

Aaron'un kılıcı son saray mensubunu devirerek soyluyu ikiye böldü. Ve bir kükremeyle Voss'a doğru koştu. Artık neredeyse bilincimi kaybetmiştim, Sonsuz Kral kardeşimin saldırısına karşı koymak için bana tutunduğu eli bıraktı. Voss ilk darbeyi atlattı, bir diğerine eğildi, Epitaph çenesini sıyırırken gürledi.

"Bu kılıcı tanıyın," diye gülümsedi. "*Eski sahibi bu kılıçta ustaydı*."

Aaron tekrar saldırdı, Voss sıvı gibi hareket ederek darbeden kaçtı. "*Küçük Nikita'ya bildiği her şeyi ben öğrettim*."

"Epitaph havayı keserken şarkı söyledi, Aaron Voss yine kenara çekilince hırladı.

"Diz çök. Yere yat. Yalvar."

Voss, bir başka darbeyi atlatırken sinsi bir gülümseme takındı.

"En sevdiğin hangisiydi, Aaron Dyvok?

"ADIM *DE COSTE*!"

"Darbe korkunçtu, duvarları salladı. Aaron'un kılıcı Voss'un boynuna saplandı. Elim onu orada çoktan yakmıştı ve Fabién'in gözlerinin, o büyük katedralde yankılanan taş kırılma sesiyle büyüdüğünü gördüm. Umutsuz, baş döndürücü bir an için, kendime inanmaya izin verdim.

“Sonra Epitaph parçalandı.

“Voss, yılan gibi hızlı bir şekilde saldırdı ve pençeleriyle Aaron'un çenesini neredeyse koparacaktı. Kardeşim geriye doğru savruldu, kanlar saçarak ve küfrederek, botu kırık sunak taşlarına takıldı. Kılıcı cam gibi parçalanmıştı, sapından sadece bir ayak kadar kalmıştı, ama Aaron küfrederek yere düşerken Epitaph hala elindeydi.

"O, kürsünün ortasına yakın bir yere düşmüş, nefes nefese ve yaralıydı. Dior hala arkasındaki tekerleğe çivilenmiş, başı eğik, taşlar onun kanıyla lekelenmişti. Aaron ayağa kalktı, kıza baktı ve fısıldayan bir sesle konuştu.

"Beni affet, çocuğum."

"Ve gözleri Voss'a dikilmiş, kırık kılıcını onun derisi boyunca çekti.

"Dior inledi, ama Aaron onun uyluğunu keserken hala gözlerini açmadı. Yaranın iyileşeceğini biliyordum, ama yine de Aaron'un bıçağıyla keserken irkildim.

Aaron onu kestiğinde, bıçağının kenarlarını onun kutsal kanıyla kaplayacak kadar derinden kestiğinde yine de irkildim.

Morgane uyarıda bulunarak ağladı ve Aaron ilerlerken Patience çığlık attı, kılıcının pürüzlü kalıntıları ellerinde damlıyordu. Oyun artık değişmişti, kesin ve gerçekti - o kırık çelikten bir vuruş Voss'un etini bile ateşe verebilirdi. Aaron vurduğunda Fabién gerçekten korkmuş görünüyordu, *baş, boğaz, karın,* Sonsuz Kral darbeleri yana doğru savuşturdu, sonuncusunu da tokatladı. Ama manastırda yıllarca geliştirdiği ölümcül becerisi ve damarlarında akan Untamed'in gücüyle, Aaron'un kırık kılıcı sonunda hedefi vurdu ve Voss'un uzattığı elinin avucunu kesti.

Voss, sol eli alevler içinde, kükreyerek çırpındı. Kutsal ateş bedeninde kükrerken, Fabién yere düşerek kolunu katedralin zemini üzerindeki eski kumlara daldırdı. Ancak infazı tamamlamak için kılıcını kaldırırken, Aaron, gölgelerden bir figürün atlayarak düşmüş Ebedi Kral'a giden yolunu kesmesiyle tereddüt etti.

"'Baptiste..."

"Kara parmaklı adam şimdi kocası ile avı arasına girmişti. Bir eli yalvarırcasına havada, diğerinde kılıç tutuyordu, gözleri çaresiz, umutsuz bir sevgiyle doluydu.

"Lütfen, yapma," diye fısıldadı.

"Çekil yolumdan, aşkım," diye homurdandı

Aaron. "Hayır."

"Baptiste, yemin ederim ki..."

"Bütün hayatımız boyunca bizi ayırmaya çalıştılar!" diye bağırdı Baptiste. "Çete! Kilise! Lanet olası Kardeşlik! Ama biz hepsine karşı geldik Aaron! Çünkü birbirimizi seviyorduk! Ve şimdi, *Tanrı'nın* iradesini reddettikten sonra, bana hala ayrılmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

Baptiste başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Seninle birlikte *yaşlanmak* istedim! Ama senin yanında kalmak için karanlıkta yaşamak zorundaysam, bunu seve seve yaparım!" Baptiste çenesini sıktı ve dik durdu. "Bunu *istiyorum* Aaron!"

"O zaman beni öldür."

Baptiste şaşkınlıkla gözlerini

kırptı. *"Ne?*

"Beni öldür!" Aaron bağırdı. "Kılıcını kaldır, kocam, ve beni aşağıya gönder!"

Aaron ileri doğru yürüdü, Baptiste geriye düştü, Aaron bağırırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"*Yap* şunu! Senin benimle birlikte cehennemde yaşamanı görmektense, sonsuz ateşi tercih ederim!"

Baptiste, gözlerinde yaşlarla kılıcını kaldırdı. Ama Aaron onu bir kenara fırlattı.

"Bu yetmez, aşkım! Beni yok etmek için Kurtarıcı'nın kanı gerekir!"

Aaron, kocasının elini tutarken gözlerinde ateş parlıyordu. Elini Epitaph'ın sapına dolayarak, kırık kılıcı kendine doğru çevirdi ve kalbinin üzerine tuttu.

"İşte orada."

“Parçalanmış katedralde donakaldılar, birbirlerinin gözlerine bakarak. Aaron'un yanaklarından kanlı gözyaşları akıyordu, kocası da onunla birlikte ağlıyordu. Çok fazla sevgi. Çok fazla acı. Ve Baptiste fısıldadı, benim zavallı kalbimin geriye kalanını da parçaladı.

"Bu *adil* değil."

"Biliyorum."

"Seni çok seviyorum."

"Biliyorum."

Baptiste başını eğdi.

"Eli Epitaph'ın sapından düştü. "Ve

Sonsuz Kral itti."

Son Gümüş Aziz hareketsiz kaldı. Sul Adair'in hücresinde sessizlik hakim oldu, Jean-François Gabriel'in şişeyi dudaklarına götürüp içmesini izledi. Bir kez, iki kez yuttu, muhteşem kırmızı bir şerit sakallı çenesinden aşağı süzüldü. Ve şişeyi indirdiğinde, gözlerinden yaşlar düştü.

"Uyarmak için bağırmaya çalıştım," diye fısıldadı. "Ama Voss beni o kadar kötü dövmüştü ki, nefes bile alamıyordum. Onun Baptiste'in arkasında ayağa kalktığını gördüm, kolundaki etler kemiğe kadar yanmıştı. Gözlerinde nefretle, kardeşimin omuzlarını tuttu ve *itti.* Bu acımasız dünyada bin yıl yaşamıştı - Dyvok değildi elbette, ama Fabién'in gücü titanikti. Baptiste'in göğsünü

Epitaph'ın sapına doğru itmek için yeterliydi, kırık kılıç Aaron'un kalbine saplanırken, sapı sırtından kırmızı bir fışkırma ile dışarı fırladı.

"Ve Kurtarıcı'nın kanının değdiği yerde..."

Gabriel başını eğdi, gözyaşları altındaki taşa damladı.

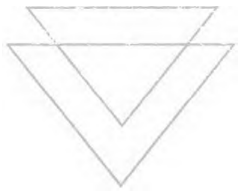
"Onlar yanarken çığlık attım. Kırık çeliğe dolanmışlardı. Aç alevlerin içinde birbirlerine sarılmışlardı. İkisini de çocukluğumuzdan beri tanıyordum. Bir fark yaratabileceğimize inandığımız zamanlardan. Bir şekilde bu dünyayı kurtarabileceğimize inandığımız zamanlardan. Çocukken kurduğun kadar güçlü bir dostluğu asla bilemezsin, vampir. Aaron ve Baptiste, beni bugünkü halime dönüştüren ateşin bir parçasıydılar.

"Ama ondan geriye kalan her şey, arkadaşları gibi öldü.

Voss bana doğru yaklaşırken, beni siyah pençesiyle yakalayıp taştan sürükleyerek kaldırmaya çalıştı. Ama ben savaşacak kadar güçsüzdüm. Gözlerimin içine baktı ve onun gözlerinde kendimi gördüm; yalnız, kanlar içinde, tamamen onun merhametine kalmıştım.

"Böylece biter. Ve böylece başlar."

IV
RÜYA ÖLDÜ

“Beni yere o kadar sert attı ki taşlar çatladı.

“Voss bana doğru yavaşça yaklaşırken, gözlerimdeki kanı silerek son bir çare arıyordum. İmkansız bir çıkış yolu. O büyük taş kasenin önünde uzanmıştım, Dior ise kasenin üzerindeki çarkta asılı duruyordu. Kirpikleri hala yanaklarında titriyordu, ama ona yalvararak adını fısıldadığımda, neredeyse hiç kıpırdamadı.

"Büyük katedral, dediğim gibi, Kurtarıcı'nın çarkı gibi dairesel bir harabeye dönüşmüştü. Çapı o kadar büyüktü ki kenarları karanlıkta kayboluyordu, ama çevresinde, uzun zamandır kırık pencerelerden sızan zayıf ışıkta, beş taş kasenin kalıntılarını gördüm. Şu anda önümde duran kase gibi şekillendirilmişlerdi, eşit aralıklarla yerleştirilmişlerdi ve parçalara ayrılmışlardı. *Bu* kaselerden, yeryüzündeki o korkunç yarıkların başladığını gördüm. Kaldırım taşlarını ve duvarları ayırarak, şehir boyunca dışarıya doğru uzanarak genişleyip derinleşiyor, ötesindeki ovaları bölüyor ve o dumanları gökyüzüne salıyordu.

"*Bu,* günlerin ölümüydü. *Burada,* tam da bu topraklarda başlamıştı. "Nasıl?"

"Kan çanağına dönmüş gözlerle Voss'a bakarak bu kelimeyi fısıldadım. O şimdi kanlı bıçağıyla elinde, korkunç bir sevgiyle gülümseyerek üzerimde dikiliyordu.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Nedenini sana söyleyeyim mi? Böylece bunu geri *alabilesin diye mi?*

"Bana borçlusun, piç kurusu."

“O zaman güldü, dişleri parıldıyordu.

"*Sana olan tüm borcumu on katıyla ödeyeceğim. Sevgili Gabriel, almak üzere olduğun* hediyenin değerini *anlamıyorsun. Bugüne kadar dünyaya getirdiğim tüm çocuklar tesadüf eseri doğdu. Aksi takdirde sonsuza kadar birlikte yaşamayı reddedeceğim kurbanlar. Sen, benim irademle* seçilmiş *ilk Ebedi Prens olacaksın. Benim ilk doğan oğlum*."

"Baba?"

“Voss, hala Morgane'nin kollarında olan, gözlerinde kırmızı gözyaşları olan kızıma baktı.

“Sabırlı ol, sevgilim, güvercinim, sevgili meleğim. Yakında babanı sonsuza kadar sahip olacaksın.”

“Kalkmaya çalıştım, o da ensemden yakaladı ve yüzümü taşa çarptı. Gözlerimde siyah yıldızlar patladı, kaşım kemiğe kadar yaralandı, Patience korkuyla çığlık attı. Voss, bir kurt gibi sinsice Dior'un arkasına yaklaşırken, ben zar zor kendimdeydim. Aldığı kırbaç, gümüşten bir çırpıcıyla yapılmıştı ve Moonsthrone'un çocuğu olmasına rağmen, vücudu bu korkunç yaraları iyileştiremiyordu. Yavaşça inliyordu, bilinci yerine gelmeye başlamıştı ama henüz tam olarak gelmemişti. Ama Voss saçını tutup başını geriye doğru çektiğinde, gözleri nihayet açıldı.

"Gözleri benimkilerle buluştu, bulanık ve kırpışan, soluk maviliğinde korkunç bir umut parlıyordu.

"P-Papa..."

"Ve Voss tek kelime etmeden boğazını kesti.

"Ben *çığlık attım,* çaresizce kalkmaya çalıştım, ama çalınan bir milenyumun hızıyla, o üzerime atladı, botunu omuzlarımın arasına koydu ve beni kırık taşın üzerine itti. Dior'un nefes nefese, kırmızı öksürüklerle boğuşmasını, kapımızı çaldığı geceki aynı çaresizlikle izlemek zorunda kaldım. O boğulurken, köpürürken, boğulurken, kutsal kanı çenesinden akıp önümdeki kaseye sıçrarken, ben onun adını haykırdım.

Fabién, dudaklarında zafer dolu bir gülümsemeyle izledi. Ve orada, botunun altında benimle birlikte durdu, heykel gibi hareketsiz, Dior'un kanamasını izledi. Kullandığı bıçak basit bir çelik bıçaktı ve acı ve korku

korku korkunç olmalıydı, Dior'un acısı merhametli bir şekilde kısa sürdü, yarası içindeki Ay Tahtı'nın gücüyle yavaşça kapanıyordu.

“Ama o zamana kadar, kase onun kanıyla *dolmuştu*.

“Kokusu korkunç bir mutluluktu — içimdeki canavar onu arzulayarak kükrüyordu. Ve sanki cevap olarak, Voss bileklerimi belimin arkasına sabitledi ve beni tüyden yapılmışım gibi kaldırarak yüzümü o kırmızı selin içine itti.

"İç. Bizim yaptığımız gibi."

“Nefes almaya, başımı kaldırmaya çalışarak kükredim. Ama Voss, kendisine tehlike oluşturmasına rağmen, beni o güzel, korkunç kırmızı kasede tuttu. İçimdeki susuzluk, hiç olmadığı *kadar* güçlü, canlı bir şeydi ve zihnimdeki parmaklıklara çarparak parçalanıyordu. Voss, tüm gücüyle, *tüm* iradesiyle üzerime bastırdı, o canavar içimden savunmamı parçalarken, o da dışarıdan savunmamı parçalıyordu.

"İç," diye emrettiler. "*İÇ*."

"Elimden gelenin en iyisini yaptım. Tüm gücümle savaştım. Ama sana söylediğim gibi, soğukkanlı, sonunda, kendine karşı savaşta tek silahın *kendinsin*. Ve hala yanımda asılı duran yıldız çeliğinden kılıç gibi, ben de ikiye bölünmüştüm. Bu yüzden, şimdi ne kadar utanç verici olsa da, onların emrini yerine getirdim.

"İçtim.

"Voss, içmeyi bitirdiğimde zaferle gülümsedi ve beni taşa kaymam için bıraktı. Kurtarıcı'nın kanının gücü beni sardı, beni yıkadı ve parçaladı; León'da o yudumdan tattığım ipucu değil, beni patlatacak kadar dolduran bir kasırga, bir fırtına. Omurgam kavislendi, ağzım sessiz bir çığlık atarak açıldı, kaslarım kopacak kadar gerildi.

"Sahte tanrıların rahipleri ve bozulan antlaşmalar, sayıları
Cehennemin yanan elindeki parmaklar, kasvetli bir şaşkınlıkla duruyordu.

Voss'un sesi, yıkık kilisede, yıkık zihnimde yankılandı, duvarlarım çöküyordu, tüm benliğim parçalanıyordu. Gizli göklerde gök gürültüsü çaktı, taşlar titredi, toz yağdı, Patience benim adımı haykırdı.

"Ve Kurtarıcı, gözlerini Yüce Babasının tahtına kaldırdı ve kalbi yeryüzünün kemiklerini lekeledi ve gök gürültüsüne benzer bir sesle haykırdı."

“Her sinirim yanıyordu. Her damlam alev alev yanıyordu. Kendimi çığ*lık* atarken duydum, içimi dolduran, yaşam ışığı, göksel demirhanenin ateşi, sonsuzluğun özü ile çığlık atarken. Boynumun arkasında Tanrı'nın nefesini hissettim. Ruhumda sonsuzluğun çağrısını hissettim.

"*BU KANLA O SONSUZ YAŞAMA KAVUŞACAK! "*

“Sessizlik çöktü.

“Bin yıllık bir boşluk.

“Kan çanağına dönmüş gözlerimi açtım ve üstümdeki Kral'a baktım. Yeni doğmuş bir bebeğe bakan bir baba gibi bana baktı, gülümsemesi kasvetli bir gurur ve korkunç bir sevgiyle doluydu.

"Oğlum."

“Titrek bir nefes aldım.

“Beni yaratan kişiye baktım. “Ve gülmeye başladım.

“Voss bana baktı, gülümsemesi kayboldu, mermer gibi alnında küçük bir kırışıklık belirdi. Yine de, dövülmüş ve kırılmış olmama rağmen, yanıma döndüm ve kahkahalarımı sürdürdüm. Bizi buraya getirmek için verdiği her şey, feda ettiği her şey, kaybettiği her şey...

"Hayır," diye fısıldadı.

"Hâlâ nefes alıyordum. Hâlâ *yaşıyordum*. Kalbim hâlâ atıyordu, kanım hâlâ onun kanıyla birlikte, yanan damarlarımdan *dışarı* akıyordu. Voss, dolup taşan kaseye, tekerleğin üzerindeki Dior'a baktı, yüzü öfkeden çarpılmıştı.

"*Hayır*. HAYIR!"

"Elini uzattı, yakasını yırttı, boğazındaki beyaz ve altın rengi cüppeyi parçaladı. Ve Forever'ın Kralı bir zamanlar soğuk taştan yapılmış bir şey gibi görünse de, şimdi üzerine gök gürültüsü ve alev gibi bir öfke çökmüştü. Döndü, gözleri gölgeleri aradı, şekilsiz bir öfkeyle tekrar kükredi. Ve o kanlı bıçağı parçalanmış kürsüye fırlatarak, kollarını genişçe açtı ve altındaki kırık zemine bağırdı.

*"*Söz *verdin! Bana* SÖZ *verdin!"*

"Hayal kırıklığına uğramış bir çocuk gibi ayağını yere vurdu ve altındaki taşı kırdı.

"*Senin istediğin her şeyi verdim! Fısıldadığın her şeye itaat ettim!* Bin *yıldan fazla bir süredir sana sadık ve dürüst bir şekilde hizmet ettim! Ama senin elinle sonsuza kadar lanetlendim!* Ve bunu yalnız geçiremeyeceğim!"

"Fabién'in kükremesi, kırık çatıların, parçalanmış duvarların arasında yankılandı. Ama yankı sönükleşirken, daha fazla kıkırdama duydum, zehirli ve yumuşak.

Voss dönüp kızına baktı. *"Morgane?"* diye

fısıldadı. *"Cesaretin var mı?"*

"O kızı sonsuza dek gölgede kaldı, benim kızım ise hala onun pençelerindeydi. Ama Morgane kralına baktığında, tıpkı San Maximille'de konuştuğumuz gece gördüğüm gibi, gözlerinde yüzyıllardır süren zehirli bir nefret gördüm.

"*Görmüyor musun? Hizmetinin karşılığında kazandığın ödülü? O Seni* aldattı*, baba*.

"Hayır! Ona iyi ve sadık bir şekilde hizmet ettim! Bana hediye sözü verdi*!*

Bana yemin etti! '

Morgane şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"O yalanların prensidir. Neden sana gerçekleri armağan etsin ki?

Voss bir adım öne çıktı ve kızgın bir şekilde baktı.

"*Sen ne dediğini* bilmiyorsun*, kızım*." Ama Morgane

başını salladı.

"*Düşmüş imparatorunu memnun etmek için durmaksızın çalıştığını biliyorum. Ona, diz çökmüş herkesten daha sadık hizmet ettiğini biliyorum. Şimdi, onun bu kadar hor gördüğü dünyaya bir bak, baba*." Morgane, etrafımızdaki çorak araziyi işaret etti, yanağından tek bir kanlı gözyaşı süzüldü. "*Tüm ışık yok oldu. Tüm sevgi kayboldu. Yüce Tanrı'nın en büyük eseri senin elinle* mahvoldu*. Rüya öldü. Karanlık efendinin sana daha ne ihtiyacı var?*

Morgane, Patience'ı bırakıp Fabién'e doğru adım attı. *"Neden gülmeyeyim ki, baba? Cehennemin kasvetli prensinin eliyle*

prensi tarafından sonsuzluğun kralı bir soytarıya *dönüştürüldüğünde neden gülmeyeyim?*

"Voss elini geri çekti.

Morgane zihnime dokundu.

Fabién, kızının göğsünü delip geçerek kalbini söktü.

Morgane çığlık atacak zamanı yoktu, hiç zamanı kalmamıştı; vücudu zamanın soğuk elleri tarafından parçalanmıştı. Patience onun yerine çığlık attı, kırılgan ve tiz bir çığlık, Morgane'nin bedeni paramparça olurken, dehşeti kırık duvarlarda yankılandı. Ölümünün gök gürültüsü duvarlarda yankılandı, bir kül ve kömür patlaması Voss'un cüppesini ve cildini kararttı. Ve sonrasında, güzel bir kadife elbise ve tilki kürkü şal, Voss'un ayaklarının dibindeki soğuk taşa düştü - Sonsuzluğun Beşinci Prensi'nden geriye kalan tek şey buydu.

"Ama Morgane'nin yıkıntısının tozunun içinden, cennetin elinden fırlatılmış bir mızrak gibi bir gölge düştü. Kızıl bir parıltı, ıslıklı bir bulanıklık, Fabién'in boğazına o kadar hızlı inen kanlı bir kılıç ki, derisinin parçalanmış mermeri daha da çatladı.

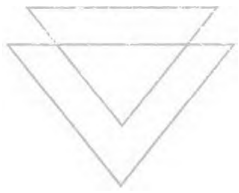
"Hırlayarak geriye doğru fırladı, botları kırık taşların üzerinde kaydı.

"Boynuna uzanarak, parmak uçlarındaki tek bir kırmızı damlayı gördü.

Celene çömeldiği yerden kalktı ve kanlı bıçağını onun kafasına doğrulttu.

"Yargı Geliyor."

V
KADIN DOĞAN HİÇBİR ADAM

JEAN-FRANÇOIS Kaşlarını kaldırdı ve suyun karşısındaki vampire baktı.

"Başlangıçta bunu yapamaz mıydın?" Celene başını eğdi.

"Nasıl? Charbourg'a daha yeni varmıştık."

"Ne kadar da uygun, M^lle^Castia," dedi tarihçi. "Daha eleştirel bir okuyucu, bunun *melodramatik olduğunu* söyleyebilir. Kardeşinin dövülüp işkence görmesini ve arkadaşlarının trajik bir şekilde öldürülmesini engellemek için yeterince erken gelemedin, ama Voss'un stratejisinin gerçeğini öğrenip günü kurtarmak için tam zamanında geldin? Yaşasın *ve* hurra!"

Kardeşler su üzerinden birbirlerine baktılar, Gabriel'in kalbi hızla atmaya başladı.

Tarihçi ise Liathe'ye hâlâ kızgın bir şekilde bakıyordu.

"Mademoiselle, Voss'un ritüelinin işe yarayıp yaramayacağını gizlice öğrenmek mi *istediniz*? Sevgili kardeşinizin de sizin gibi lanetlenmesini mi *istediniz*?"

Son Gümüş Aziz tarihçiye baktı ve alaycı bir şekilde hafifçe güldü. "Belki de bilgeliğim tamamen..."

"Oh, *siktir* git Gabriel."

"Hikayeyi sen istedin, işte bu." Celene çenesini kaldırdı ve somurtarak baktı. "Demir Bakire, İmparatoriçenizin daveti üzerine yukarıdaki salonlarda kalıyor. Bana inanmıyorsan, onu

kan hediyeleriyle zihnimi tahrip etmesi ve benim doğruyu söylediğimi doğrulaması için aşağı inmesini iste. Final için geç kaldığım için üzgünüm, Marki. Talhost'u geçmek bizi aç bıraktı ve Sonsuz Kral'a karşı koymak istiyorsam Gabriel'in peşinden ölüler arasında ziyafet çekmek zorundaydım. O katedrale girdiğimizde hala açlıktan ölmek üzereydik. Ama lanetli kardeşimin yanında savaşmaktan başka seçeneğim yoktu."

Kara gözleri dolarak kardeşine öfkeyle baktı. "Eski günlerin hatrına son bir dans."

"Onun karanlıkta düşüşünü izledim," dedi Gabriel. "Sonsuz Kral'ın boğazına vururken, kan bıçağı parçalara ayrıldı. Voss'un lanetinin tıslaması ve kendi gürleyen nabzımın ilahisi arasında mermerin *çatladığını* duydum. Susuzluğum artık serbest kalmıştı, canavar kafasını kaybetmişti, ama Dior'un kutsal kanı Voss'un bana verdiği darbelerin izlerini silmişti. Her damarım şarkı söylerken, her damlam kutsal alevle yıkanırken, ayağa kalktım.

"Patience, ben Voss'a doğru yürürken korkuyla dolu bir sesle bağırdı. Melekimin gözlerindeki dehşeti görebiliyordum, onun korktuğunu fark edince kalbim sıkıştı.

"Benim için değil. *Onun* için.

"'Papa Fabién!

"Patience, geri çekil!" diye bağırdım. "Dur, ona *zarar* vereceksin!"

"*Söyleneni* yap*,* jeune fille!"

"Kızım, son birkaç yıldır onu seven efendisini korkarak gölgelerin içine çekildi, ama onu yavruyken büyütmüş babasına da saygı duyuyordu. Fabién'e yaklaşırken Dior'a baktım, o hala o lanet olası tekerleğe çivilenmiş durumdaydı. Gözleri şimdi açıktı, ağır göz kapakları vardı, ama çok kan kaybetmişti. Etrafa bakındığımda, kırık bir sütunun arkasında saklanan yalnız bir figür gördüm, ama efendisini terk etmeye korkuyordu — Dior'un sırtını o lanet olası gümüş kırbaçla deşmiş olan korkak piç kurusu.

"Kaçmaya çalışırken onu yakaladım ve çıplak ellerimle boynunu kırdım. Dior'un kanıyla hala ıslak olan gümüş on kuyruğu kapıp, kavgaya döndüm."

"Voss ve ben kavga ediyorduk," dedi Celene. "Parçalanmış taşların üzerinde. Ve eski ustamın elini hafifçe hissedebiliyordum

rehberim sayesinde, ne kadar büyük bir tehlike altında olduğumu kısa sürede fark ettim. Ebedi Kral, zarafet ve güçle sıvı gibi, cıva gibi hareket ediyordu. Dahası, onu uzak tutmak için elimden geleni yapmama rağmen, zihnim onun yağmalamasına açıktı. Darbelerimi vurmadan önce görebiliyordu. Hamlelerimi yapmadan önce alay ediyordu. Düşüncelerini okuyabilen bir düşmana karşı zafer kazanmak imkansızdır. En azından, tek başına duruyorsan.

“Çocukken bu şarkıyı ilk kez öğrenmiştik. Babamın demirhanesinde birlikte savaşırken. Savaşmayı öğrenen çoğu çocuk birbirleriyle kavga eder, Tarihçi, ama kardeşim ve ben *hiç* kavga etmedik. Bunun yerine, sırt sırta durup, hayali düşmanların görünmez ordularıyla savaşırdık.

"*Sayıca her zaman azınlıkta*. *Güç olarak asla geride*." Son Gümüş Aziz iç geçirdi.

"*Her zaman Aslanlar.*"

"Ama her ne kadar sayıca sayıca azınlıkta değildik," Celene devam etti, "biz burada sayıca azdık. Ve kanlı kırbacını kullanmasına rağmen Gabriel pek yardımcı olamadı. Kırbaç çok hantaldı, erişimi çok kısaydı ve bir iki kez doğru vuruş yapmaya yaklaştıysa da, kısa süre sonra geriye fırlatıldı ve Voss'un pençeleriyle kasıklarından boynuna kadar parçalandı. Gabriel düşerken bağırdı, bağırsakları derisindeki yırtıklardan dışarı çıkmıştı. Sonsuz Kral bana döndü, titreyerek "Kardeşimin kanını parmaklarından yalarken titriyordu.

"*Kardeşinin sonunu* uzun süre *tadını çıkaracağım, sanguimancer. Ama seni, çabucak gömeceğim*."

"O ilerledi, pençeleri kırmızı kanla damlıyordu.

"Bu topraklarda, lanetli tarikatının kurucusunu öldürdüm. Nasıl olur da, ilk Faithless'ı ve *onun hayalini mahveden adama karşı, bir piç kurusu karşı koyabilir?*

“Pençeleri göğsümü deldi.

“Parmakları ölü kalbimi sıktı.

“‘Cehennemdeki efendime lanetlerimi ilet.’

“Ve Voss'un omzunun üzerinden kardeşim yükseldiğini gördüm.”

"Bağırsaklarım parçalanmıştı," dedi Gabriel. "Ama bir elimle onları tutarak, sendeleyerek ayağa kalktım. Düşerken lanetli çekiçimi kaybetmiştim, tek silahım kalmıştı. Kınından çıkardığımda çok korkmuştum - kan ve ateşin içinden benimle birlikte yürüyen dostum.

ve ateşin içinden benimle birlikte yürüyen dostum. Ashdrinker, Voss'un derisi sağlam ve bütünken kırılmıştı, ama şimdi ikisi de değildi. Şarkısı kırılgan, parçalanmış gümüştü; kız kardeşim onu kırdığından beri tekrarladığı aynı melodi, zihnimin koridorlarında yankılanıyordu.

"*Yaşa esh'nadai dov nem da.*

"*Dört yemek kaşığı b-b-tereyağı.*

"*Ben onlar ben? Biz biz kim?*

"Dior'un başı eğikti, gözleri bir kez daha kapanmıştı. Boğazındaki korkunç kesik artık kapanmıştı, ama neredeyse maviye dönene kadar kan kaybetmişti, önündeki kase onun en iyisiyle doluydu.

"Ve içine kırık kılıcımı sapladım.

"Canlı esh'nadai.

“Dört yemek kaşığı.

“Ben mi?

“Voss'un arkasına uçtum, ama Celene'nin gözlerinden, benim geldiğimi gördü. Bir bakış bile atmadan, kenara çekildi ve ben neredeyse kız kardeşimi vuracaktım. Ama en azından elini bırakmak zorunda kalmıştı, Celene'nin hain kalbi hala göğsündeydi. Voss geriye doğru kıvrıldı, gözleri kırık kılıcımda, Dior'un kanıyla ıslanmıştı.

"Baba!

"Geri çekil, Patience!"

"Lütfen ona zarar verme!"

"*GERİ* ÇEKİL!"

"Aptal," diye alay etti Voss. "*Kadın doğumlu hiçbir erkek beni öldüremez*."

"Yere tükürdüm ve dünyamı yok eden canavara doğru ilerledim.

"Ben Gabriel de León," dedim ona. "Nordlund'un kurtarıcısı. Krallığın kılıcı. Triúrbaile'nin özgürleştiricisi ve Tuuve'nin kurtarıcısı."

"O anda gelinimin pürüzsüz ve serin kolları belime dolandığını hissettim.

"Ben Lorson'un son oğluyum. Dul bir koca. Yas tutan bir baba. Ben, senin beni yaptığın her şeyim ve daha fazlasıyım, Fabién. Ama ben kesinlikle bir erkek değilim."

“Kırık kılıcımı kaldırdım, gözlerimden yaşlar akıyordu. “Ben bir *aslanım*.”

“Celene, elinde kanlı kılıcıyla karanlıkta kayboldu ve onun yanından gizlice geçti. Gözlerimiz buluştu, bir kez başını salladı, damarlarım parladı.

“Ve birlikte saldırdık.

“Fabién Voss bin yıl yaşamış bir yaratıktı. Her yeri gezmiş, her şeyi yapmış biri için yeni bir duygu yaşamak en derin arzusu idi. Ve sonunda dileğinin gerçekleştiğini görebiliyordum. Çünkü onun zarafeti eşsiz, gücü korkunç, hırsı sınırsız olsa da, o siyah gözlerinin derinliklerinde artık korku görebiliyordum.

“Gerçek korku.

“Korkusuyla ikimizi de paramparça etti. Sonsuza kadar yaşayanlar kadar ölümden korkan kimse yoktur. Ve onu bekleyen cehennem korkusu o kadar büyüktü ki, kız kardeşimle yan yana savaşsak bile yetmeyebilirdi. Vuruşlarımı yapamadım. Bir elimde bağırsaklar, botlarım kanla doluydu. Ama ikimize odaklandığı için Voss çevresini fark edemedi. Üçümüz ve zavallı Patience'in yanında, sahne arkasında durup birbirimize zarar vermememiz için yalvaran son bir oyuncu daha vardı o kırmızı sahnede."

"Lachance," diye mırıldandı Jean-François.

"Derisi yüzülmüş," dedi Gabriel. "Kanı akıtılmış. Yine de, Ay Tahtı ve Kurtarıcı'nın kızı gözlerini açtı. İçinde neredeyse hiçbir şey kalmamıştı, ama her zaman olduğu gibi *savaştı*. Cesur kalbinden son bir damla güç toplayarak başını kaldırdı ve yaralı ellerinin parmaklarını kıvırdı."

"Kanı titriyordu," dedi Celene. "Avuç içlerine çakılan çivilerin etrafında pıhtılaşmıştı. Dawnseeker'ın kalede uzun aylar boyunca eğitim görmüştük. Ve kan bıçağını asla tam olarak öğrenememiş olsa da, arkadaşımın kendine ait hale getirdiği bir sanat vardı.

Parmakları birden açıldı ve havaya kırmızı damlacıklar sıçradı. Damlacıklar uçarken, gözyaşlarıyla ıslanan gözlerini kısarak dişlerinin arasından nefesini tısladı.

"Yarın için."

"Havayı keserken iğneye dönüştüler, kırmızı parıldayan, jilet gibi keskin. Voss onların geldiğini hissetti, zihnimde gördü, son nefesiyle yana doğru döndü. Ama o kanlı bıçakların zararsızca uçup gitmesini izlediği kısa anda, kardeşim saldırdı."

"Ashdrinker ellerimde bir *tüy* hissetti," diye fısıldadı Gabriel. "Onun kalbine doğru hızla ilerlerken gümüş gibi şarkı söylüyordu. Voss bileğimi yakaladı, dudakları nefret dolu, zafer dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Celene onun arkasında yükseldi.

"Eti zayıflamıştı - kararmış el izim, Aaron'un darbesinden kaynaklanan çatlak, kız kardeşimin darbesiyle daha da genişlemişti. Ve şimdi, dişleri ona gömüldü. Voss nefes nefese kaldı, başını geriye attı, gece yarısı gibi gözleri fal taşı gibi açıldı. Ashdrinker kalbinin üzerinde duruyordu, eli hala bileğimi sıkıca tutuyordu. Ama Öpücüğün mutluluğuna karşı, Ebedi Kral bile savunmasızdı.

Celene içmeye başladığında Fabién'in iç çektiğini duydum. Ve her ne kadar tüm gücüyle bana karşı savaşsa da, *gücü* her yudumda azalıyordu. Celene açgözlülükle yutkundu, inleyerek, pençelerini o ölümsüz bedenin taşına batırdı. Voss sendeledi, şimdi aramızda sıkışmış, siyah gözleri gökyüzüne bakıyordu. Bunca yıldır hiç böyle hissetmiş miydi acaba diye merak ettim. Acaba bu piç kurusu şimdi sıkılmış mıydı diye merak ettim. Titremeye başladı, ben Ash'in kabzasına bastırıyordum, ucu artık cüppesinin içinden girmiş ve ufalanan derisine değiyordu. Ama dizleri bükülürken, korku dolu bir çığlık duydum.

"Ona zarar verme!"

“Benim tatlı bebeğim Patience. O her zaman çok hassas bir çocuktu. Yemin ederim, bir böceğin üzerine basarsa ağlardı. Sevdiği birinin acı çekmesine dayanamayan Patience, Celene'nin omuzlarına atlayıp küçük yumruklarıyla onu dövmeye başladı. Kız kardeşim o anda hırladı, içindeki canavar ortaya çıktı, gözleri büyüdü ve karardı.

"Patience, *geri* çekil!"

"Baba, hayır!"

“Ashdrinker, Voss'un bedenine çarptı, mermer su gibi parçalandı.

"Sonsuz Kral, kız kardeşi kalbine batarken gökyüzüne baktı. *"'Beni affet kardeşim...'*

"Ve sonra parçalara ayrıldı.

"Onun sonu gürültülüydü, sıcaktı, *binlerce* çalınan yıl haklarını almaya gelmişti. Ben bir çuval paçavra ve saman gibi geriye fırladım, o yüksek sütunlardan birine çarptım ve kemiklerimin parçalandığını hissettim. Sütun sallandı, çöktü, tonlarca taş üzerime düştü ve iki kez kırılan kemiklerimi toza çevirdi. Ama bu hiçbir şeydi. Ona olanlarla karşılaştırıldığında *hiçbir* şeydi."

Son Gümüş Aziz şimdi kız kardeşine bakıyordu, gözlerinde kanlı bir cinayet vardı. Son Liathe, çenesini dik tutarak meydan okurcasına ona bakıyordu.

"Bu bir kazaydı, Gabriel." "*Siktir*
git."
"Ben öyle demek
istemedim..."
"SİKTİR *GİT*!"

Gümüş aziz şimdi ayağa kalkmıştı, duvarlar arasında yankılanan bir kükremeyle, kendini bir kez daha o uçurumun ötesine atmaya hazırlanıyordu. Ancak bu patlamaya hazır olan Jean-François, köle kaptana başını salladı ve copunu kaldırarak, haydut onu Silversaint'in dizlerinin arkasına vurdu. Dario, Gabriel yere yığılırken korkuyla üç adım geri attı. Gabriel, diğer köleler yine coplarıyla yere düşen adamı dövmeye başlarken, Celene'ye hala nefret dolu sözler savuruyordu.

Kemik kırılma sesi hücrede yankılandı, Jean-François dişlerini sıktı. Gümüş azizin bir kez daha kanlar içinde dövülmesini izlemeyi reddetti, gözleri nehrin karşısındaki canavara odaklandı. Celene Castia dik duruyordu, yüzü maske gibiydi. Ama Marki, Gabriel'in artık küfür etmediğini fark edince, o kara bakışların kendi kalbi gibi yumuşadığını gördü.

Ağlıyordu.

Toparlanmış bir şekilde. Kanlı elleri yüzünü kapamıştı. Bu dev gibi adam. Bu yaşayan efsane. Annesini kaybetmiş bir bebek gibi ağlıyordu. Hıçkırıklar bedenini sarsıyordu, ruhunun derinliklerinden gelen titremeler.

Kırık bir ruhun ilahisi.

"Ne oldu, M^{lle}Castia?"

Son Liathe kardeşinden başını kaldırdı ve tarihçinin bakışlarıyla buluştu. Artık nihayet anlamıştı — Becoming'den aldığı o korkunç yaraların nasıl iyileştiğini. Neden gözleri

yeni yetmiş birinin gözleri gibi saf siyah değil de, eski birinin gözleri gibi siyah olduğunu. Şimdi, onun yanında her zaman hissettiği tehdit hissini anladı. Onun bakışlarının ardındaki ordunun içinde ona bakanın kim olduğunu.

Ama artık Sonsuzluk Kralı'nı göremiyordu.

Sadece bir zamanlar Celene Castia olan kızı görebiliyordu.

"Sadece onu üstümden atmak istedim," diye fısıldadı. "Onu sertçe itmedim. O zamana kadar ona kapılmıştım, anlarsın ya. Bütün o güç. Bütün o yıllar. İçime doluyordu. Üzerime. İçimden geçiyordu. Aleks'in yıllar önce San Yves'te söz verdiği gibi, bedenimdeki acılar sonunda yok oldu. Ama yeğenimi ittiğimde, Gabriel'in bıçağı onun kalbine saplanırken, onun son nefesini boğazıma doldu. Voss patladı.

"Tüyler gibi savrulduk. Patience ve ben. Ve ben kürsünün ötesine, Dior'un içine fırlatılıp, onun çivilendiği o korkunç tekerleği parçalarken, zavallı yeğenim..."

Celene başını eğdi ve kardeşi gibi ağlamaya başladı.

"Kase. K-kase..."

Jean-François, ağlayan gümüş azizeye dehşetle baktı. "Kurtarıcı'nın kanı."

"Onu söndürmeye çalıştım." Liathe başını salladı, kanlı gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Tanrı yardım etsin, *denedim.* O küçük vücudunu saran ateşin içinde çığlık atıyordu, sadece *çığlık atıyor*du. Ceketimi yırttım, altındaki alevleri söndürmeye çalıştım, ama alevler onun vücudundan benim vücuduma sıçradı. Dayanmaya *çalıştım*, Tanrı'ya ve Ana Tanrıça'ya merhamet diledim. Ama sonra korku beni ele geçirdi. O korkunç kutsal ateşin acısı.

Kendimi yere attım, alevler kemiklerimi yakarken bir hayvan gibi tozun içinde yuvarlandım. Sonunda alevleri söndürmeyi başardım. Yanmıştım, Marki. Korkunç, *berbat* bir şekilde yanmıştım. Kollarımdan geriye kömür ve dal parçaları kalmıştı. Neredeyse kör olmuştum. Ama... zavallı Patience..."

Celene yere baktı ve sessiz kaldı.

"Senden *nefret ediyorum.*"

Liathe o anda başını kaldırıp kardeşinin yüzüne baktı. Kardeşi hala nehir kıyısında yatıyordu, kanlar içinde ve kırılmış halde. Yine de tükürmek için

tükürmeye gücü yetiyordu.

"Tanrım, senden nefret ediyorum." "... Biliyorum, kardeşim."

Sonra çenesini kaldırdı, dişlerini sıktı.

"Ama *dünya* yakında senden nefret edecek."

Liathe, kardeşinden tarihçiye, sonra tekrar kardeşine baktı.

"Ona sonunu anlat," diye tükürdü. "*Büyük* Gabriel de León'un son bölümü."

Gümüş aziz sessiz kaldı, bakışları taşa düştü. "Ne demek istiyor, Gabriel?" diye sordu Jean-François. "Dior," diye tısladı Celene.

"O ne olacak?"

Celene başını salladı, dişlerini o kadar sıkı sıktı ki Jean-François dişlerinin gıcırdamasını duydu. Kardeşine yönelttiği öfkeli bakış, aralarındaki nehri kaynatacak kadar şiddetliydi, ama o yine de sessiz kaldı, gözlerinden kaçındı. Ve sonunda Liathe cevap verdi.

"O zavallı kızın yaşadığı onca şeyden sonra. *Verdiği* onca şeyden sonra. Arkadaşım olayın ardından gözlerini açtığında, ilk endişesi kendisi değil, *ondan* oldu. Enkazın üzerinde sürünerek. Küllerin ve kanın içinden, altında ezilmiş halde yatan o parçalanmış sütuna doğru. İçinde neredeyse hiç *kan* kalmamıştı. Yine de, kardeşimin yanına ulaştığında, Dior titreyen eliyle bir taş parçası aldı ve bileğini kesti. Ona içmesi için *yalvardı*."

"Ben istemedim."

Gabriel'in sesi düzdü, gri gözleri hayalet gibi bakıyordu. Gözyaşları kurumuştu, içi boşalmıştı, geriye sadece son bir nefes acı duman kalmıştı.

"Ben istemedim," diye tekrarladı.

"Yine de aldın," diye tısladı Celene. Gümüş aziz başını eğdi.

"Hiçbir şeyim kalmamıştı," diye fısıldadı. "Gelinim gitti. Bebeğim *yine* benden alındı. Vücudum, kılıcım kadar kırılmıştı.

"*Bu iyi bir ölüm,* dedim kendime. *Bir kahraman için iyi bir son.*

"Ashdrinker benimle birlikte enkazın içindeydi, elim onun soğuk metal cildinin üzerinde dolaşıyordu. Artık tamamen parçalanmıştı,

kılıcın sapına kadar parçalanmış ve Sonsuz Kral'ın kalbinin içinde kırılmıştı. Benim gibi onun da öldüğünü biliyordum. Ama kanım altımızdaki kumları ıslatırken, eski dostum soluk sesiyle hala şarkı söylüyordu.

"*Yaşa esh ...*

"*Dört kaşık ...*

"Beni onlar ...

“Onu şimdi üstümde gördüm. Kaderin elleri ya da zamanın dişleri tarafından dokunulmamış. Astrid'im ölüm duvarının ötesinden bana uzandı.

"*Zamanı geldi,*

aşkım." "Ama

sonra..."

Gabriel başını eğdi.

“Dior. O kanlı bileği ağzıma bastırıyordu. Gözyaşları yağmur gibi tenime düşüyordu. Gözlerinde acıyı, korkuyu, ıstırabı görebiliyordum, hepsi benimkilerin yansımasıydı.

"Lütfen beni bırakma," diye yalvardı.

Yaralı elini, hâlâ Ashdrinker'ın sapında duran elime koydu, kılıcın sesi artık bir fısıltıdan ibaretti. Belki de Dior'un kılıcın kabzasına dokunmasıydı. Belki de sonun onu alırken yaşadığı son berrak anlardı. Ama arkadaşımın gümüş gibi sesi sessizliğe gömüldüğünde, son sözleri zihnimin koridorlarında yankılandı. Tüm o anlamsız şarkı değil. Sadece ilk parçaları. Bana bunca zamandır vermeye çalıştığı mesaj.

"Yaşa.

"Benim için.

"Benim için.

"Lütfen, baba," diye fısıldadı Dior.

"Yaşa.

“Benim için.

"Benim için.

"Gitme."

"Ben de elini tuttum. Ve içmeye başladım."

Sul Adair'in altındaki hücrede, bıçakla kesilebilecek kadar yoğun bir sessizlik hakimdi. Ve bu sessizlik, iki yay teli kadar gergin bir şekilde uzadıkça, Marquis Jean-François of the Blood Chastain lifted his head.

Gerçek yavaş yavaş anlaşılıyordu, gözleri su kenarında oturan adama takıldı, kolları karnını sarıyordu, kanlı yanaklarında gözyaşları vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Jean-François.

Nehrin karşısına baktı, çikolata rengi gözleri gece yarısı siyahıyla buluştu.

Son Liathe, onun bakışları altında dik duruyordu, parmakları ve dudakları kıvrılmıştı. "Ve sen *bana* canavar diyorsun."

Jean-François, önündeki sefil adama dehşetle baktı. Gümüş aziz onun bakışlarına karşılık vermedi, saçları harap olmuş yüzünün etrafında dağınık bir şekilde sallanırken, yumuşak bir şekilde inliyordu.

"*Kupa kırıldı,* bana öyle söyledin. *Kutsal Kase yok oldu*."

"Şimdi tanık ol," diye tısladı Celene, "onu *kıran* zavallıyı."

Son Gümüş Aziz başını eğdi.

Sesi fısıltıdan bile değildi.

"Durdurmaya çalıştım."

Titreyerek bir nefes aldı, kırık bir hıçkırıkla nefesini verdi.

"A-ama ben yapamadım*..."*

Sonra ikiye katlandı, alnı kanlı taşa bastırdı. Hıçkırıkları sessizdi, utancı tamdı, bağırsakları yere dökülmüştü, Marki sonunda içinde yuvarlanabilirdi. Ama bu sefil, kırık dökük adamın kalıntılarına bakarken, Jean-François ne hissedeceğini bilmiyordu.

Tanrı ona yardım etsin, artık *hiçbir şey* bilmiyordu.

Hiçbir şey, belki de tüm gecelerinde, *tüm* yıllarında, Jean-François'nın bu kadar çok acı çeken bir adamla hiç karşılaşmamış olması dışında.

"*Tanrım,* Gabriel..."

"O zaman bizi buldu."

Tarihçi nehrin karşısındaki şeye baktı, ölü bir kralın gözleriyle izledi.

"Nicolette," diye fark etti.

Gabriel ve Aaron onu şehir dışında karşıladıktan sonra geri döndü. Merak kedileri öldürür, ama görünüşe göre kurtları öldürmez. Bir avuç kölesiyle o yıkık kiliseye gizlice giren kanından olan yeğenin, bizim bıraktığımız izleri gördü. Dior'un bedeni, taşların üzerinde soğuk, kanlı ve cansız yatıyordu. Gabriel ise hala o enkazın altında sıkışmış durumdaydı. Komada. Dışarıdan iyileşmiş, ama içi tamamen parçalanmıştı. Hâlâ savaşamayacak kadar yanmış, direnemeyecek kadar uyuşmuş, beni kilitlediklerinde neler olduğunu zar zor fark edebiliyordum.

Ama beni attıkları kutu gümüşle bağlanmıştı ve ondan sonra...

Liathe omuz silkti ve etrafındaki duvarlara işaret etti.

"Demek. Sonunda bitti. Umduğunuz gibi miydi, seigneur?" Jean-François hala ayaktaydı, tarihi ellerinde tutuyordu.

Hikayenin tüm ağırlığı henüz kemiklerine yerleşmemişti ve hala tüm bunlara nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Kurt, solucanın derdine dert etmez. Ama her şeye rağmen, garip görünse de, bu ikiliyle hala bir akrabalık hissediyordu. Onlarınki, asırlardır süren bir trajediydi. Ve onları bu noktaya getiren zaferi, dehşeti ve aradaki her şeyi tam olarak öğrenmiş olmak...

"Sana ne dedi, Gabriel?"

Kırık aziz şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. "...

Ne?"

"Prenses Morgane ölmeden önce zihnine dokunduğunu söyledin. Ne dedi?"

Gabriel de León'un hayaleti sadece başını salladı. "Artık önemi kalmayan şeyler."

Jean-François dudaklarını büzdü. Ve iç çekerek, sonunda Dario'ya baktı.

"Zincirleri getir, canım."

Köle başını salladı ve bir zamanlar lamba yağı şişelerinin bulunduğu demir kaplı sandığa doğru yürüdü. İçini karıştırdıktan sonra, Dario bir çift ağır ayak prangası çıkardı. *Prangalar* aslında saf gümüştendi ve metal çıplak ellerini yakarken köle yüzünü buruşturdu. Ama Jean-François başını sallayınca, zincirleri nehrin karşısına fırlattı. Zincirler, kimyasal ışıkta parıldayarak Liathe'nin ayaklarının dibine *düştü*.

"Son Gümüş Aziz'i hücresine götür, Dario."

"Emriniz başım üstüne, Efendim."

Dario, dört kılıçlı adama hızlıca başını salladı, onlar da eğilip Gabriel'i ayağa kaldırdılar. Jean-François'ya selam vererek, delikanlı büyük taş kapılara doğru yöneldi. De León hücreden yarı sürüklenerek yarı taşınarak çıkarılırken, tarihçi kalemini dikkatlice temizledi, mürekkebini yavaşça topladı, gözleri nehrin karşısındaki canavara dikilmişti.

"Onlarla ne yapmam gerekiyor?" diye sordu, kelepçelere bakarak.

"Ayak bilekleri. Onlar takıldıktan sonra, iyi kaptan gelip kontrol edecek."

"İdamımdan kaçmamı istemiyor musun?"

"Uçmak bizim için daha büyük bir endişe kaynağı. Annem sizi öldürmek için büyük çaba sarf etti, M^lle^Castia. Sahneye çıkmadan önce uçup gitmeniz hiç de hoş olmaz."

"Tanrı korusun. Ama lütfen, oraya nasıl gideceğim?"

Celene, aralarındaki siyah nehre işaret etti. Jean-François gülümseyerek cevap verdi.

"Geldiğiniz gibi, mademoiselle." Kırık kıyıda duran demir kaplı sandığı işaret etti. "Tabutta."

Celene çenesini sıktı.

"Ayak bilekleri," diye tekrarladı.

Artık pes eden Son Liathe, yağlı taşa eğildi. Ellerini yakmaktansa, paltosunu çıkardı ve botlarının etrafındaki gümüş bağları sıktı. İşini bitirdiğinde, kaptan, hala elinde meşalelerle kıyıda duran kalan adamlarına uyarıcı bir bakış attı. Nehri geçerek, tehditkar bir tavırla, kaptan Liathe'nin eserini incelemek için eğildi. Memnun kaldığında, Marki'ye başını salladı.

Jean-François tarih kitabını kolunun altına sıkıştırdı.

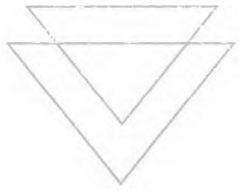
"Merci, M^lle^Castia. Gerçekten unutulmaz bir hikayeydi. Her ne kadar pek bir anlamı olmayacağını düşünsem de, bunu paylaşmış olmaktan memnunum ve zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Neredeyse bitti."

Marki başını salladı. Bu yok olduğunda onu özleyecekti. Ama sonsuzluğun kralları bile sona erer.

Jean-François selam vererek annesini görmeye gitti.

VI ÇÖZÜLME

KURT VE İNSANLARIN İMPARATORİÇESİ MARGOT kitap okuyordu.

Jean-François, annesinin odasında, ellerini arkasında kavuşturmuş, yüksek pencereden fırtınayı seyrediyordu. İmparatoriçe'nin odaları, Sul Adair'i kuşbakışı gören yüksek bir kulenin tepesindeydi, ancak aşağıdaki güçlü kaleyi görmek zordu. Kar durmaksızın yağıyordu, gök gürültüsü başının üstündeki çatıları sallıyordu. Ve alacakaranlık yaklaşmış olsa da, gerçekte bu gün yeterince çabuk bitemezdi.

İmparatoriçe Margot, küçük bir hizmetçi ordusu tarafından çevrelenmiş, büyük Çobanların Priori'sine giyinmesine yardım ediyorlardı. Yarım düzine hizmetçi, pırıl pırıl mücevherlerle onun kusursuz örgülerini örüyordu. Altı hizmetçi daha, imparatoriçenin muhteşem elbisesinin korse kısmını bağlıyordu, üç güzel hizmetçi ise imparatoriçenin parmaklarını ve boynunu altınla süslüyordu.

Ama Margot kendisi kitap okuyordu.

Bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlı bir şekilde, Jean-François'nın tarih kitabının sayfalarını birbiri ardına çeviriyor, ara sıra durup onun sanatsal çizimlerini hayranlıkla inceliyordu. Sonsuz Kral'ın ölümüne geldiğinde, Jean-François annesinin iç çektiğini duydu ve annesinin hala kendisinden hoşnutsuz olup olmadığını merak etti. Ancak son sayfa kapandığında, Jean-François annesinin kendisine dönüp yavaşça başını eğdiğini görünce sevinçten havaya uçtu.

"Aferin, Jean-François. Gerçekten aferin."

"Bu, umduğun anahtar değil," diye cesaretini topladı. "Kutsal Kase'nin hikayesinde, Priorem'in diz çökmesini sağlayacak bir sır saklı değil."

"Aksine, Marki, bu *tam da* ihtiyacımız olan araçtır. Voss'ların, Birinci ile birlikte ordularını da israf etmiş olmaları dikkat çekicidir. Bu bilgiyi diğer soylarla paylaşmadan yüksek kanlılar yaratmaya çalışmaları, daha fazla güvensizliğe neden olmaktadır. Ve en büyüklerinin bu kadar utanç verici bir sonla karşılaşmış olması, onların gözümüzde değerini düşürmektedir." Margot, yatak odasına baktı; kanlı çarşaflar yatağından sökülmüştü. "Draigann, bizim isteklerimize uyumlu olduğunu kanıtladı. Kariim ise Ironhearts ile zaten toprak anlaşmazlığı yaşıyor. Bu akşamki eğlencelerle olmasa bile, örümcek, senin edindiğin bilgilerle bizim tarafımıza çekilebilir."

Margot'un dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Tüm zehirine rağmen, Kestrel *zayıftır*."

Dönerek, Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi odasında yavaşça yürüdü, hizmetçiler onu takip etti. Marki'den bir ayak daha kısaydı, ama Jean-François her zaman onun gölgesinde bir çocuk hissediyordu. Ama ona bakarken, boyalı dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Beni memnun ettin."

Elini yanağına koydu, siyah gözleri

parıldıyordu. "Oğlum."

"Bunu duymak bana büyük mutluluk veriyor, anne."

"Yine de yas tutan bir hizmetçi gibi görünüyorsun?"

Jean-François, İmparatoriçe'nin şifonyerindeki tarih kitabına göz attı.

"Hikaye anlatması uzun sürdü. Belki sadece yorgunumdur, ama itiraf etmeliyim ki, bu beni biraz etkiledi, İmparatoriçe."

"Ona karşı bir şeyler hissediyorsunuz.

Onlara karşı." "Hikayelerini okuyan herkesin

hissedeceği gibi, değil mi?"

"Kurt, solucanın derdine düşmez, Marki." Jean-

François başını eğdi.

"Majesteleri her zaman bilgece konuşur."

"Sen çok gençsin, Jean-François," diye iç geçirdi. "Ve doğrusu, bu zayıflığın için sana hayranım. Ama endişelenme, sevgilim. Gabriel de León'a olan tüm sevgin yakında kaybolacak, sana söz veriyorum. Son izlenimler en uzun süre kalır ve o bir aslan gibi değil, bir köpek gibi ölecek."

Margot, dolabının üzerindeki kum saatine baktı.

"Bu arada, hazırlıklar için çalışmaya başlaman gerekmez mi? Böylesine büyük ve asil bir kahramanın öldürülmesi, kıyafet değişikliğini gerektirir, değil mi? Geç kalmak hoş olmaz."

Margot, altınla süslenmemiş elini kaldırarak hizmetçilerine döndü.

"İdamın gerçekleşmesine

kadar, Marki." "İmparatoriçem."

Jean-François, annesinin odasından geri çekilirken, asla sırtını dönmeden selam verdi. Dışarıdaki koridorda, sadık Dario ellerini kavuşturmuş, gözleri aşağıya bakarak bekliyordu.

"Ne haber, canım?" diye sordu Jean-François.

"Aslan hücresine geri döndü, efendim. Ama onu kilitledikten hemen sonra İmparatoriçe'nin adamları geldi."

"Onu sonuna hazırlamak için, sanırım."

"Siz de katılacak mısınız, Efendim?"

Jean-François düşünceli bir şekilde alt dudağını emdi.

"Gel," dedi sonunda. "Beni giydir."

İkili, kraliyet kanadından geçerek Jean-François'nın çizdiği portrelerin önünden, görkemli ve dolambaçlı merdivenlerden aşağı inip Sul Adair'in geniş salonlarından geçti. Güneş henüz batmamış olsa da, yumuşak sesler, hızlı ayak sesleri ve kanat çırpma sesleri duyuyordu; bu sesler, Margot'un sarayının çoktan uyanmaya başladığını gösteriyordu. Krallığın en büyük kahramanının ve bu dünyanın gördüğü en büyük canavar soyunun son çocuğunun idamı, şatoda sessiz bir kargaşaya neden olmuştu ve Jean-François, gölgeli salonlarda en iyi manzarayı kaçırmamak için fareler gibi koşturan gençleri görebiliyordu.

"Oh! Güzellik."

Bu sözler yastık kadar yumuşak ve zehir kadar tatlıydı, Jean-François'nın tüylerini diken diken etti. Arkasına baktığında, Ilon'un Priori'si Kariim'i gördü, koyu renkli, dolgun dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Yeni büyük yatak odasından çıkmıştı, taze kan kokusuyla sarılmıştı. Altınla süslenmiş koyu renkli örgüler, gökyüzü kadar geniş omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Ceketinin rengi de altındı,

ezilmiş kadife, beyaz ipek kravatında opal gözlü altın yılan vardı.

"Seni tekrar görmek ne büyük bir zevk," dedi Örümcek gülümseyerek.

Yumuşak bir kıkırdama, Jean-François'nın gözlerini Örümcek'in kolundaki figüre çekti.

"*Dikkatli ol, tatlı Kariim,*" diye uyardı Kestrel. "*Biraz daha bastırırsan, bu aptal velet sana aşık olur*."

"Bu çok *korkunç* olmaz mıydı?"

Kestrel'in dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama Jean-François'ya bakarken gözlerinde bunun hiçbir izi yoktu. Demir Bakire, Örümcek'in yanında duruyordu, solgun kolunu onun koluna dolamıştı. Kestrel bu gece zırh giymemişti, bunun yerine çıplak omuzlarından akan saçları kadar siyah, ipek bir elbise giymişti. Elbisenin kesimi tehlikeliydi, dekoltesi derindi ve vücudu sıkıca sarıyordu. Soğuk havaya rağmen Jean-François, Priori'nin karanlık güzelliğini kabul etmek zorunda kaldı.

"Dame Kestrel." Yutkunarak selam verdi. "Lord Kariim. Her zamanki gibi, memnun oldum."

"Olabileceği kadar değil," dedi Örümcek iç çekerek. "Ama her zaman bu gece var, genç Marki. Lütfen, güzel ve asil hanımefendinin görevleri bitti mi?"

Jean-François'nın midesi bulandı, Priori Ilon ipeksi ağlarını örerken duyuları tamamen ele geçirildi. Ama alt kısmındaki ağrı devam ediyordu, dili toz gibi kurumuştu.

"Görevlerim tamamlandı, lordum, ama..."

"*Gel, Kariim*." Kestrel, Örümcek'in koluna daha da sıkı sarılırken bakışları kara buz gibiydi. "*Güneş batıyor ve de León'un düşüşünün saati yaklaşıyor. O köpek ve sefil kız kardeşinin dişleri yüzünden on iki akrabamı ve bir kralı kaybettim. İmparatorluktaki tüm kanı, onların bir saniyelik acılarına tanık olmak için bile feda etmezdim*."

Jean-François başını eğdi ve mırıldandı.

"Başınız sağ olsun, Dame Kestrel. Akrabalarınızın ve kralınızın öldürülmesi için."

"*Benim isteğim acıma değil, küçük Çoban. Ama intikam*." Kestrel,

Priori Ilon'u daha sıkı kavradı.

"*Gel*."

Kariim, Jean-François'ya göz kırptı ve Maiden'ın koluna girerek uzaklaşmaya başladı. Jean-François arkasını döndü, odasına çıkan merdivenlere doğru yöneldi ve aniden durdu, Dario da sırtına çarptı.

"... Efendim?" diye fısıldadı

çocuk. "Leydi Kestrel?"

Maiden durdu, bir kaşını kaldırarak soğuk bir soru ile döndü.

"Affedin beni, Priori. Ama... az önce söylediğiniz şey..." Jean-François dudaklarını ıslattı ve boğazını temizledi. "*On iki akrabadan yarısı* mı? Teknik olarak Gabriel de León sadece Dior Lachance'ın Prens Danton'u öldürmesine *yardım etti*, ama..."

"*Kardeş Danton'un kanı, Morgane'nin kanı kadar kesin bir şekilde Aslan'ın ve kız kardeşinin ellerini lekeliyor.* Altı, *kardeşlerim onların çabalarıyla öldürüldü*."

"... Öyleyse Celene'yi Patience'ın ölümünden sorumlu tutmuyorsun?"

"Patience'in sonu geldi, bu kesin. Ama onun katili sensin, küçük Çoban."

"Patience de León'dan bahsediyorum, Priori."

Kestrel gözlerini kırptı. "*Patience de León, Alethe kıyısındaki sefil bir deniz fenerinde, pasaklı annesiyle birlikte öldü. Sevgili kardeşim Laure'nin cezası*."

"Evet, ama sonra..."

Demir Bakire, tarihçiye sanki ay ışığına tutulmuş gibi baktı.

"*Sonrasında mı? Babam onun güzel başını vücudundan kopardı ve bakire kanını toprağa döktü. Dört yıldır soğuk toprağın kollarında çürüyor, küçük Çoban. Solucanlar için bir ziyafet değilse,* daha sonra *neyden bahsediyorsun?"*

"Ben..."

"*Patience de León* öldü."

Çanlar çalmaya başladı, büyük kirişlerde yankılanarak katedralin inananları ayine çağıran kasvetli parodisi gibi. Demir Bakire, hafif bir alaycı gülümsemeyle tarihçiyi kovdu ve kolunda Örümcek ile infaza doğru büyük adımlarla yürüdü, Kara Aslan'ın işkencesinin bir anını bile kaçırmamak için adımlarını hızlandırdı.

Başı dönüyor, düşünceleri hızla akıyordu, Jean-François odasına çıktı. Arkasında kapıyı çarparak, vampir karanlıkta ileri geri yürümeye başladı.

"Efendim?" diye sordu Dario. "Giysilerimi giymeli miyim..."

"Kapa çeneni," diye bağırdı, elini kaldırarak. "Sadece kapa *çeneni,* düşünmeme izin ver..."

Jean-François, zihni fırtınalı bir halde, volta atmaya devam etti. Elleri arkasında yumruk haline gelmiş, botları soğuk taşların üzerinde çınlıyordu. Dario, masasındaki kimyasal küreye dokundu ve yatak odasına loş bir ışık yayarak, gölgeleri onun altına uzattı. Cam teraryumdaki fareler ciyakladı, küçük Marcel ve Davide uyanmış olmaktan öfkeliydi.

Soluk renkli bir güve karanlık bir köşeden uçarak küre etrafında dönmeye başladı. "Efendim, ne oldu?" diye fısıldadı Dario.

"Yalan söyledi."

Tarihçi başını salladı ve hırladı.

"*Anlamıyor* musun? De León bana *yalan söyledi*!" "Belki şövalye yanılmıştır..."

"Yanılmış mı?" Jean-François, delikanlıya dönerek bağırdı. "Tek kızının hayatta olduğu ve ceset olmadığı konusunda mı yanılmış? *Delirdin mi* sen*,* evlat?"

Soluk kelebek yükseldi ve şimdi korkmuş delikanlının başının etrafında dönüyordu.

Jean-François bir elini saçlarına geçirdi, karnında korku dalgaları yükseliyordu.

Bunu yutmuştu.

Tanrı yardım etsin, hepsini yutmuştu.

Ve daha da kötüsü, bunu İmparatoriçe'ye tekrarlamıştı.

"Ona inandım," diye tısladı. "Ona *acıdım*. Titremesi, gözyaşları, Yüce Tanrım*..."*

Sonra durdu ve fısıldayarak devam etti.

"Kendi kızı hakkında yalan söylüyorsa... *başka neler* hakkında yalan söylemiştir?" "Çok içiyordu. Belki de..."

Öfkelenen tarihçi odanın diğer ucuna fırladı ve Dario'yu duvara çarptı.

"*Bizi aldattın,* seni aptal! Kestrel'i duydun. Patience de León dört yıl önce öldü! Ebedi Kral onun kafasını onun gözleri önünde kopardı; *babası bunu* unutmak için kaç okyanus dolusu şarap içmek zorunda kalırdı?"

Dario dişlerini sıktı, cevap vermedi. Yine o soluk kelebek, şimdi neredeyse ısrarcı bir şekilde çocuğun yanağına çarptı. Tarihçi hırlayarak onu yakaladı ve avucunda ezdi.

"Hayır, d..."

Dario, bağırmak yerine dilini ısırarak irkildi. Jean-François, kalıntıları düşürdü, avucundaki parçalanmış kanatların tozunu silkeledi ve gözlerini kısarak baktı.

"O sadece bir güve,
evlat." "... Çok
güzeldi."

Köle zayıf bir gülümsemeyle vampirin yanağını okşadı.

"Güzel şeyleri *severim*."

Dario eğildi, dudakları Jean-François'nın dudaklarına değdi, ama tarihçi geri çekildi.

Düşünceler
karmakarışıktı.
Zihni hızla
çalışıyordu.
Bir güve.
Beyaz *bir güve.*
De León'un hücresindeki kimyasal küreye vuruyordu.
Liathe'nin zindanında küreyi çevreleyen aynı tür.
Aynı tür mü? Jean-
François gözlerini
kırptı. *Ya da aynı* güve
mi?

Hayır, hayır, de León ilk konuştuğumuz gece hücresinde beyaz bir güveyi ezmişti.

Ama... bu gösteriş için olabilir miydi?

Şimdi o yaratığı hayal etti, kendisi, gümüş aziz ve Liathe konuşurken camda durmadan kırılgan kanatlarını çırpıyordu. O boşuna çabaları tekrar tekrar izliyordu...

Ama boşuna mıydı?

Ya da… Liathe'nin Dún Maergenn zindanlarında yaptığı gibi, tek tek harfleri özenle yazarak mesajları izlemiş olabilir miydi?

derisi üzerinde...

"Lachance."

Beyaz güve.

Beyaz kurt.

"*Lachance,*" diye tekrar tısladı.

Dario'ya baktı, çocuk boğazını temizledi.

"Efendim?"

"Nicolette'in seni nerede bulduğunu söylemiştin?"

"Sūdhaem yolunda, Efendim. Talhost'tan ayrıldıktan sonra."

Jean-François öne çıktı ve köleyi duvara doğru itti. Çocuğun gözleri taş gibiydi, yüzü bir maske gibiydi; ama bu kadar yakınken, Dario nabzının gümbürtüsünü, pürüzsüz, sıcak teninden yükselen ter kokusunu tam olarak gizleyemedi.

Jean-François'nın dudakları dişlerinden geri çekildi. "*Sen* de yalan *söylüyorsun*."

Çocuk aniden vahşice saldırdı, vampirin göğsüne tekme attı ve onu masaya geri fırlattı. Teraryum parçalandı, cam ve fareler etrafa saçılırken, köle botundan tanıdık gümüş çelik hançeri çıkardı.

Ve bir hırıltıyla, "Dario" tarihçinin göğsüne atıldı.

Jean-François bir savaşçı değildi, zorlu savaşlarda galip gelen bir gazi de değildi. Dario en yumuşak, en tatlı çocuk gibi görünse de, vampir onda şimdi sınırsız bir öfke gördü. Gümüş çelik hançer göğsüne saplandığında, kalbinden birkaç santim uzağa, çığlık attı. Ve hırlayarak çocuğu itti.

"Dur," diye tükürdü. "Efendin..."

Dario bir anda ayağa kalktı, elinde bıçağı kaldırmış halde. Jean-François anlayamıyordu... Çocuk haftalardır her gece onun kanını içmişti, ona defalarca boyun eğmiş olmalıydı. Yine de, gözlerinde cinayetle yatak odasının diğer ucuna uçtu...

İkisi karşılaştı ve bıçak Jean-François'nın omzuna saplandı. Yere düşen tarihçi çaresizce çırpındı, pençeleri Dario'nun güzel yüzünü çeneden kaşına kadar keserken nefes nefese kaldı. Kan fışkırdı, çocuk küfretti ve bıçağı Jean-François'nın etine çevirdi.

"Kes şunu!"

Küfredip tıslayarak tarihçi mücadele etti, sonunda delikanlının bileklerini yakalayıp taşa bastırdı.

"Dur! Dur, sana *emrediyorum*!"

Dario güldü, ağzındaki kanı Jean-François'nın yüzüne tükürdü. "Siktir git. *Efendim*."

Jean-François, çocuk çırpınırken kaşlarını çattı, yavaş yavaş gerçeği kavradı.

Onun kanını içen herkes köleliğe karşı bağışık olurdu.

Ve tarihçi o anda anladı. Bu çocuğun gerçekte kime hizmet ettiğini. "Sen kimsin?" diye sordu.

"Kimsenin köpeği değilim, *sülük.*"

Jean-François gözlerini kırptı, karnında soğuk bir korku hissetti. "Joaquin Marenn..."

Çenesini sıktı, duvar halısı çözülmeye başladı, çocuğun boğazını kavradığında derisinde kanlı terler belirdi.

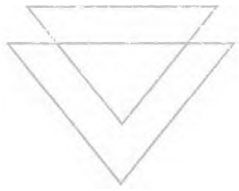
"Bu *ne*?" diye sordu. "Burada ne oluyor?"

"*Beşlinin kanıyla yapıldı. Beşlinin kanıyla geri alınacak*."

"... Ne?"

Çocuk kanlı dişlerinin arasından tıslayarak alaycı bir şekilde güldü. "Rousseau'yu öğrenmeliydin, sülük."

VII İNFAZ

Cairnhaem'den aldığım satranç dersini hatırlıyor musun? Rousseau Gambiti?

Elbette. Zayıflık numarası yaparak düşmanlarını pozisyonlarından uzaklaştır.

Sonra saldır.

Beni neredeyse öldürüyordu*.*

Ama öldürmedim. Seni bağışladım*. Ve sen bunun nedenini anlamaya çalışırken... Belki de bilgeliğim senin için tamamen boşa gitmemiştir, vampir. Kupa kırıldı. Kutsal Kase yok oldu.*

Celene'in aldığı her nefes, sadece yalan söylemek için.

Gabriel'in en büyük aşkı hiçbir zaman içki ya da ahlaksızlık olmadı.

Yalan *söylemekti.*

İltifatla her şeyi elde edebilirsin.

Bu işin sonu nereye varacak, Chastain?

O sinekleri ağına çekmek kolay olmamıştır. İmparatoriçe'nin hangi yemi kullandığını merak ediyor insan.

Kim *sana benim kahraman olduğumu söyledi?*

Zeki bir aslan, avını ortaya çıkarmak için zayıflık numarası yapar. Ve sen bunun nedenini anlamaya çalışırken...

Beşlinin kanıyla yapıldı.

Beşlinin kanıyla geri alınacak.

Bütün bunların zaman kaybı olduğunu biliyorsun, değil mi? Akıllı bir aslan.

Beşlinin kanı.
Sen nedenini anlamaya çalışırken...

SHARP.

AS.

ÜÇ.

KILIÇ.

JEAN-FRANÇOIS RAN, ÇILGINCA, ellerinden kan damlıyordu. Hafızasında Gabriel'in ifadesi, Celene'nin hikayesi, son birkaç gecede paylaştıkları her kelime, her hareket ve her an yeni ve korkunç bir ışık altında yankılanıyordu. Kafasında bir resim oluşuyordu; korkunç bir portre, düşünmesi bile neredeyse imkansız olan bir resim.

Tanrım...

Oh, cennetteki merhametli Tanrım...

Yaklaştıkça kalabalığın uğultusunu duyabiliyordu, elinden geldiğince hızlı koşuyordu. Nöbet tutan köle kılıçları onun geldiğini zar zor gördüler, o kendini Aslan'ın infazının yapılacağı sahneye atarken, onlar da büyük çift kapıyı açmayı başardılar.

Geniş, dairesel ve soğuk bedenlerle dolu büyük bir oda. On yıllar önce burası Sul Adair'in büyük şapeliydi, bir zamanlar kutsal olan bu yer, Margot'un sarayı tarafından uzun zaman önce kutsallığı bozulmuştu. Toplanan alacakaranlığın kan kırmızısı ışığı, Testaments'ın sayfalarındaki sahneleri tasvir eden güzel vitray pencerelerden içeri sızıyordu. Bir zamanlar bayram günlerinde sadık hacılarla dolu olan eşmerkezli taş koltuklar, şimdi Margot'un soyundan gelenler ve ziyaret eden üç soyun ileri gelenleriyle doluydu. İmparatorluğun en seçkin yüz kadar yüksek soylu, vampir toplumunun kreması, kanla dolu kadehlerini kaldırarak kırmızı bir coşkuyla bağırıyorlardı. Gable'lara, Blood Chastain'in ikiz kurtları ve ikiz ayları ile işlenmiş büyük bayraklar asılmıştı. Ve dört siyah kurdu ve Voss, Ilon ve Dyvok'un Priorem'leri ile çevrili altın tahtta, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi Margot Chastain oturuyordu.

Jean-François annesine uyarıda bulunmak için *bağırdı*, ama sesi kanla sarhoş olan kalabalığın gürültüsü arasında kayboldu. Bir zamanlar sunak ve Kurtarıcı'nın heykelinin durduğu büyük şapelin ortasında, büyük bir daire açılmıştı. Odadaki herkesin gözleri, ölümlüler ve kithler, tamamen büyülenmiş bir şekilde ona dikilmişti.

İmparatoriçe Margot, tarihe geçecek bir gösteri sözü vermişti ve tarihçi, onun sözünü tuttuğunu görebiliyordu. Bundan daha efsanevi bir yarışma hayal edilebilir miydi?

Birbirlerini daha çok öldürmek isteyen bir çift?

Son Gümüş Aziz ile Son Liathe.

Gabriel, kaslı gövdesi ve gümüş mürekkeple yazılmış yazıtları tüm ihtişamıyla sergilenmek üzere pantolonuna kadar soyulmuştu. Yüzündeki taze yara izleri ona vahşi bir ifade kazandırıyordu ve gözünü kaybetmiş olması yeteneklerini köreltmemişti. Terden parlayan cildi, uzun siyah saçları havada uçuşurken daireyi geçmek için hamle yapıyordu. Celene deri giysilerini ve kırmızı ve altın rengi yırtık pırtık frakını giymişti, yüzü solgun ve kusursuz bir maske gibiydi. Çalışılmış bir zarafetle hareket ediyor, kum saatinin kumları arasında keskin hareketlerle ilerliyor, siyah bakışları kardeşine kilitlenmişti.

İkili, bağırış çığlık atan kalabalığın ortasında birbirlerine çarptılar. Gabriel gümüşten uzun bir kılıçla, Celene ise kanlı kılıcıyla silahlanmıştı. İkisinin de ayak bilekleri zincirlenmişti; de León'unki üç kez sarılmış çelikten, Liathe'inki ise gümüşten zincirlerle, zincirleri ayaklarının altındaki taş döşemelere delinmiş halkalardan geçirilmişti. Hareket etmeleri için kendilerine tanınan hareket alanı çok azdı; bu da onları ölümcül bir yakınlığa zorlamak için daha iyiydi. Jean-François, Celene'nin kılıcının kardeşinin boğazını kıl payı sıyırmasını ve ardından onun ön kolunu kesmesini izledi. Kalabalık, 'azizin' kanı ön sıradaki birkaç coşkulu aceminin yüzüne sıçrayınca haykırdı.

"Anne!"

Jean-François tekrar bağırdı, ama de León kardeşinin kanını dökerek karşılık verince, bu bağırış çığlıklarla boğuldu. Tarihçi kalabalığın içinden geçerek, kalabalığın kenarlarından dolaştı, dikkat çekmek için el salladı ve İmparatoriçesi için tekrar bağırdı.

"ANNE!"

Castia, onun bağırışlarının geldiği yöne baktı.

De León'a bakarken siyah gözlerini kısarak. "*ANNE!"*

Gabriel kız kardeşine yaklaştı, dişlerini sıkarak pantolonuna uzandı ve Jean-François, gümüş azizin avucundaki yedi yıldızın üzerine bastırılmış küçük metalik bir nesne gördüğünde midesi düğümlendi. İkili çarpıştı, kılıçları birbirine kenetlendi ve tükürük ve kan sıçrayarak yere düştüler. Kalabalık, çocuk gibi kavga eden kardeşlerin yere düşmesiyle haykırdı, Draigann Aslan'ın kanını istiyordu.

altın dişleri parıldıyordu. Ama Jean-François, annesinin kendisine doğru kaşlarını çattığını gördü, kalabalığın içinde annesine doğru ilerlerken etrafındaki kalabalık kaynıyordu. İmparatoriçe'nin yanında, Kariim the Spider yanağında uçan küçük bir şeyi eliyle uzaklaştırdı, Jean-François gördüğünde midesi bulandı...

Beyaz güve.

Aman Tanrım...

Çanlar havayı yırttı, kalabalığın gürültüsünün üzerinde ani ve gürültülü bir şekilde. Aslan ve Liathe hala yerde yuvarlanıyorlardı, ama kalabalık, demir şarkı dairesel duvarlarda yankılanıp, yukarıdaki çatıların arasında yankılanırken yavaşça sessizleşti. Nefes nefese Chastain üniformalı köle kılıçları alacakaranlık kapılarından içeri daldı ve içerideki gürültü azalırken, çanların sesi hala yankılanırken, Jean-François dışarıdan uzak, dehşet dolu bir çığlık duydu.

"ALARM!"

Tarihçi gökyüzüne bakarak küfretti. Alacakaranlığın kanlı ışığında, infaz zemininin üzerindeki havanın artık canlı olduğunu görebiliyordu — yüzlerce, *binlerce* lanetli güvelerin kanatlarıyla *doluydu*. İmparatoriçe ayağa kalkmıştı, kurtları hırıldarken oğluna bakıyor ve onun adını sorarak bağırıyordu. Kestrel de ayaktaydı, Spider'a bakarken dişlerini gösteriyordu. Ama Kariim, kelebekler alçalmaya başladığında, siyah gözlerini yukarıya sabitleyerek yumuşak bir sesle fısıldıyordu.

Fısıltıların Priori, Jean-François'nın tarihini okumamıştı — muhtemelen gördüğü şeyin ne olduğunu *bilmiyordu*. Ama Jean-François mükemmel bir şekilde anladı ve o küçük beyaz şekiller salonun ortasında dönmeye, uçuşmaya başladığında avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Bu *Lachance*!"

"İmparatoriçe, saldırıya uğradık!"

Margot gözlerini oğlundan ayırıp, önünde nefes nefese duran köleye çevirdi.

"Saldırı mı? Bu ne çılgınlık? Sul Adair zaptedilemez, evlat!"

"Majesteleri, onlar çöp yolundan girdiler..."

"*Hainlik,*" diye tısladı Kestrel, Margot'a öfkeyle bakarak. *"Senin nezaketin sahte mi, Margot?"*

"Çeneni kapat," diye tükürdü. "Ve sen, konuş! Kim Sul Adair'e saldırmaya cüret eder?"

Köle cevap vermek için nefes aldı, ama Jean-François cevabı zaten biliyordu. Ağzı toz gibi kurudu, çünkü gürleyen çanların gürültüsünün, koşan botların davul seslerinin, kınından çıkmış çeliğin şarkısının ötesinde, onu bıçak gibi alacakaranlığı keserken duydu.

Highland borularının sesi.

Artık anlıyordu. De León'un Voss ve Ilon gruplarının ne zaman geleceğini bu kadar merak etmesinin nedenini. Ve neden, ey cennetteki tatlı ve merhametli Tanrım, *neden* böyle bir hikaye uydurduğunu. Kazanılmamış savaşların, ölmemiş kızların ve sevilmeyen kız kardeşlerin hikayesini.

O, zaman kazanmaya çalışıyordu.

Gözleri odanın diğer ucundaki gümüş azizin gözlerini buldu; fırtına öncesi okyanus kadar gri.

Ama fırtına artık *gelmişti*, Tanrı yardım etsin.

Gabriel ve Celene ayağa kalktılar, gümüş aziz elindeki anahtarı ayak bileklerindeki kelepçelerle birlikte düşürdü. Jean-François, Castia'nın da aynı şekilde serbest kaldığını görünce, genç Joaquin Marenn'i bu son ihaneti için lanetleyerek hırladı. Ama o soluk güveleri görünce çocuğa duyduğu öfke kayboldu. Şimdi alçalan, gittikçe daralan bir spiral içinde dönen kelebeklerin kanatlarının uğultusu havayı doldurdu, bulanıklaşıp, dönüp, soluk ve iri bir şekle dönüşerek, o salonun öfkeli kalbinde Aslan ve Liathe'nin yanında durdular.

Bir kurt.

Beyaz kürklü ve mavi gözlü.

"Cennetin avcısı," diye fısıldadı Jean-François.

Salon kargaşaya boğulmuştu; çınlayan çanlar, bağıran vampirler, yankılanan ayak sesleri, kükreyen köleler ve hepsinin altında, Jean-François'nın midesini bulandıran, o korkunç flütlerin yükselen melodisi. Draigann şarkıyı tanıdığında uyarıcı bir şekilde bağırdı, Margot habercisine hırladı, Kariim ayağa kalktı. Kestrel taş gibi durdu, gözlerinde inanamama ifadesi ile o büyük kurdu izledi ve hafif bir dehşetle nefes aldı.

"*Lachance.*"

Ama bu kaosun içinde ilk *hareket* edenler Margot'un kurtlarıydı.

Aralarında duran o büyük canavarı gören Fealty ve Malice öfkeye kapıldı ve Margot'un tahtından atlayarak Valor ve Prudence'ın hemen arkasından koştular. Ancak de León ve Castia onları durdurmak için harekete geçse de, o beyaz dişi kurt hiç çekinmedi.

Bunun yerine, boğazını ortaya çıkardı ve Margot'un kurtlarının saldırmasına izin verdi. Zaman neredeyse durmuş gibiydi, tüm dünya korkunç bir yavaş çekime girmişti. Jean-François bir elini kaldırdı ve Fealty mızrak gibi uçarken, Malice bıçak gibi keserken, beyaz kurdun kürkünü ısırıp etini parçalarken, tüm gücüyle bağırdı.

Kan.

KAN.

Jean-François elli yıldır bu dünyada yaşıyordu ve o süre içinde kaç boğaz kestiğini sayamaz hale gelmişti. Her türden ve şekilden kurbanlar, hiçbir tabu çok tuhaf, hiçbir arzu çok küfürlü değildi. Ama hayatı boyunca hiç bu kadar *muhteşem* bir koku solumamıştı. Gabriel'in kılıcı Malice'in kalbini buldu, Celene'nin kılıcı Fealty'nin kafasını aldı, ama Jean-François kurtların düştüğünü neredeyse fark etmedi, tüm duyuları alev alev yanıyordu, her santimi *canlıydı*, çünkü o koku, Tanrım, o muhteşem *koku* boğazını sıktı.

Diz çök, diye haykırdı.

Dua et.

Ama bu siren şarkısına rağmen, bundan sonra olacaklardan duyduğu korku, Marki'yi diz çökmek yerine, kilise sıralarının arkasına ve taş döşemelere dalmaya itti. Gümüş aziz kılıcını uzattı. Son Liathe, kırmızı kanatlı bir fırtına gibi patladı ve havaya yükseldi. Boğazı ve omuzu parçalanmış dişi kurt, başını eğdi ve ıslak, pireli bir köpek gibi kendini sallamaya başladı.

Kanı odaya sıçradı, büyük kurt başından kuyruğuna kadar kendini sallarken damlalar yuvarlanan yakutlar gibi parıldadı.

Ve o yakutların düştüğü yerde vampirler *yandı*.

Ateş. Çığlıklar. Kaos. Salon patladı, yanan kithler kendilerini arkadaşlarının üzerine atarak daha da fazla ateşe verdiler. Ve o cehennemden, büyük dişi kurt atıldı. Başının etrafında, kanlı iğnelerden oluşan bir halka oluşmuştu; ölümcül bir hale, bir meleğin alnını çevreliyordu.

kanlı bıçaklar uçtu, Kanlı Chastain'in saraylıları, Voss, Ilon, Dyvok'un ileri gelenleri arasına sıçradı, ölü bedenlerden oluşan ormanda ateş alevlendi. Ve altın tahtın üzerine atlayarak, Kurtlar ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi'nin üzerine çöken büyük canavar, güçlü çenelerini kapattı ve Margot'un kafasını kopardı.

Jean-François, acı, keder ve dehşetle dolu bir çığlık attı. Yanındaki taş döşemelere yanan bir beden düştü; Dyvok mediae'lerinden biri, küle dönüşürken çığlık atıp çırpınıyordu. Bir Chastain saray mensubu onun üzerinde patladı ve o tekrar çığlık atarken üzerine közler yağdırdı. Siyah duman havayı kapladı, küller yağmur gibi yağdı, çanlar çaldı, borular çaldı, insanlar ve akrabalar çığlık attı.

Jean-François, nefes nefese, dehşet içinde ayağa kalktı ve gözünün ucuyla o piç kurusu kurdun, kanlı iğnelerle Demir Bakire'nin etini ateşe verdiğini gördü. Sonsuzluğun son Prensi ölümsüz bir dehşet içinde çığlık attı, vücudu yaşayan, çırpınan bir meşaleye dönüştü. De León yanan sarayı sıcak bir bıçakla karı keser gibi kesiyordu ve Jean-François, Liathe'nin şimdi salonun uzak köşesinde yeniden şekillendiğini, kaçan saraylıları buğdayı biçen bir tırpan gibi biçtiğini gördü. Marki tökezledi, geriye düştü ve kanlı bir kilise sırasına kafasını çarptı. Yüzündeki altın bukleleri çekerek, Kariim the Spider'ın o dişi kurtun korkunç çenelerinde küle dönüşmesini görmek için zamanında ayağa kalktı.

O, annesini öldürmüştü. Akrabalarını katletmişti. Ve canavar, Draigann'ı çeneleriyle yakalayıp çığlık atan, çırpınan bir bez bebek gibi sallamaya başladığında, Kanlı Chastain'li Marki Jean-François, Majesteleri Margot Chastain'in Tarihçisi, Adının İlk ve Sonuncusu, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi, onun yerinde olan herhangi bir vampirin yapacağı şeyi yaptı.

Kaçtı.

Alacakaranlık kapılarından fırlayarak, aceleyle neredeyse düşecekken, kül ve kanla kaplı bir halde kaçtı. Sul Adair'in salonları kargaşa içindeydi, karanlık çelikten yapılmış köle askerler, çalan çanların sesine uyarak dış duvarlara doğru hücum ediyorlardı. Dışarıd 'ın savaş gürültüsünü duyabiliyordu şarkısı acımasız fırtına adamlar

çığlık atıyor, canavarlar kükrüyor, karnı guruldarken fısıldayan bir sesi yakaladı

shuffshuffshuff!

Şatonun birinci katına çıkan merdivenleri koşarak çıktı, güzel fresklerin önünden geçip balkonun yüksek pencerelerine doğru koştu. Ve o noktadan, burada olanların tüm dehşetini anlamaya başladı.

De León, kaleler hakkındaki bilgisizliğini alay konusu yapmıştı ve tarihçi, kuşatma savaşının incelikleri konusunda bir acemi *olduğunu* açıkça kabul ediyordu. Ancak onun gibi bir acemi bile, düşmanlar *lanet olası surların içindeyse*, savunmanın pek de başarılı sayılamayacağını biliyordu.

Sul Adair'in ele geçirilemez olduğu söyleniyordu; dört halka sur, dört kale avlusu, her biri bir öncekinden daha ağır silahlarla donatılmıştı. Ancak balkondan aşağıya baktığında, en içteki avlunun çoktan ele geçirildiğini görebiliyordu. Karanlık silüetler karda hareket ediyor, askerler surların üzerinde savaşıyor, gökyüzü yanan oklarla aydınlanıyordu. Lanetli flütlerin melodisinin altında, Jean-François ritmik *bir gürültü* duyabiliyordu*,* ilk başta bunu fırtına sanmıştı. Ancak gözlerini daha da kısarak baktığında, gök gürültüsünün yukarıdaki gökyüzünden değil, aşağıdaki avludan geldiğini fark etti. Uzun bir palto giymiş, bir adam kadar büyük bir kılıç sallayan, şık, sarışın bir siluet. Silahın ağırlığıyla avluda savruluyor ve önündeki her şeyi parçalıyordu. Jean-François sonunda Dyvok Anyja'nın ölümcül adımlarını tanıdı.

"Aaron de Coste..." diye fısıldadı.

Yüksek yürüyüş yolunda hayalet gibi parlayan bir ışık gözüne çarptı. Başka bir figür kapı kulübesine doğru yolunu kesiyordu. Fırtına acı bir soğuklukla esiyordu, ama o yine de çıplak göğüslü savaşıyordu. Derisindeki gümüş, köle kılıçlarını tırpan gibi keserken parıldıyordu.

Majesteleri, onlar çamurlu yoldan girdiler...

"Lachlan á Craeg."

Kapının çapraz çubuğu, de Coste'nin güçlü kılıcı altında ikiye ayrıldı. Ve o boşluktan bir *canavar* girdi. Kürkü gece yarısı rengindeydi, üzerine beyaz aylar desenleri çizilmişti ve dişleri çeliği parçalayacak kadar keskin kılıçlardı. Dehşete kapılmış kölelerin önünde, üç metrelik bir kule gibi dikildi ve ağzını kan donduran bir KÜKREME ile açtı.

Bir ayı.

Ayı soyundan.

Brynne á Killaech.

Canavar, zırhlı şövalyeleri parçalara ayırarak ve karları kan kırmızısına boyayarak, yarıktan içeri atladı. Onun ardından, Jean-François hayranlık dolu bir lanet fısıldayarak, bir kalabalık akın etti. Onlar, erkekler, kadınlar, canavarlar ve bunların arasında kalan her şeyden oluşan bir karışıklık idi — kurt kafalı savaşçılar, bıçak gibi dişleri olan büyük kediler, her renkten klan kıyafetleri. Ortalarında, gözleri kanla kaplı, altın rengi yaz ateşi örgülü saçları olan uzun boylu bir kadın yürüyordu. Kötü pençeli elini kaldırdı, kuyruğunu bir yandan diğer yana sallayarak şatonun ana binasını işaret etti.

"*TANRIÇA İÇİN!"*

"Phoebe á Dúnnsair."

Jean-François pencereden geriye doğru sendeledi, Son Gümüş Aziz'in aldatmacasının derinliği tamamen ortaya çıkmıştı.

Son Gümüş Aziz mi?

Tanrım, o *konuda bile yalan söylemişti*, *değil mi?*

Moonsthrone ordusu Sul Adair'in kapılarından içeri akın ederken, ölen akrabalarının çığlıkları çatıların arasında yankılanırken, yanan oklar düşerken, gök gürültüsü çınlarken ve gümüş yanarken, kan, kömür, kül ve pisliğin kokusu onu boğarken, savaşın korkunç dehşeti kanlar içinde ve çıplak bir şekilde ortaya çıkarken...

"Tanrım, yardım et," diye fısıldadı.

Jean-François kaçtı. O korkunç manzaralardan, o iğrenç kokudan, o kakofonik şarkıdan uzaklaşmak için şatonun salonlarından geçti. Tek düşüncesi, olabildiğince derin ve karanlık bir yere saklanmaktı. Uçsuz bucaksız koridorlarda koştu, paha biçilmez fresklerin ve altın cam avizelerin önünden geçti, kan ter içinde dua mırıldanarak Mahné ve Phaedra'nın benzerlikleriyle süslenmiş devasa demir kapılara ulaştı.

Ölüm ve Korku'nun ikiz melekleri, Sul Adair'in altındaki katakomplara doğru kaçarken onu sessizce izlediler. Tarihçi bu labirentleri artık çok iyi biliyordu, ama bunu bilen çok az kişi vardı ve o az sayıdaki kişinin de vampir toplumunun farkına varacak kadar tarihçinin kaybolduğunu

karanlık koridorlarda koştu. En derin deliğe, rahmetli annesinin eski imparatorluğundaki en karanlık çukura indi.

Son Liathe'nin eski hücresi.

O büyük taş kapılara ulaştığında, hızla içeri sızdı. Ve haşarat şeklini çağırarak, parçalara ayrıldı; düzinelerce siyah fare her karanlık köşeye ve çatlağa dağıldı. Yukarıda gök gürültüsü hafifçe çınladı, çığlıklar soğuk taşta yumuşak bir yankı yaptı. Ve Sul Adair'in bağırsaklarında, Kanlı Chastain Markisi Jean-François'nın parçaları saklanıyordu.

Gece uzayıp gitti, savaşın şarkısı yukarıda hafifçe çınlıyordu, buradaki derinliklerdeki hava bile artık kanın parlak kokusuyla kaplanmıştı. Yukarıda ne kadar kan döküldüğünü sadece Tanrı bilebilirdi. Kokudan anlaşıldığı kadarıyla *okyanuslar* kadar. Ama sonsuz gibi gelen, sayısız saatler geçtikten sonra, savaş şarkısı zayıfladı. Yumuşadı.

Sonra tamamen kesildi.

Düzinelerce bıyık seğirdi, Marki'nin parçaları havayı kokladı.

Kararsız.

Korku

içinde.

Ne kadar süredir buradaydı? Saatler mi? Bir gün mü? Güvenli olduğunu bilmeden buradan ayrılmaya cesaret edemiyordu. Ama sonsuza kadar burada saklanamazdı.

Aklı hızla çalışıyordu, yine de León'u düşünüyordu, onun aldatmacasının derinlikleri kız kardeşininkiyle iç içe geçmişti. Ustaca bir ağ örmüşlerdi, ona yalanları gizlemek için yeterli miktarda gerçek vermişlerdi; şeker torbalarına saklanmış bok taneleri gibi. Çaldıkları şarkı sarhoş ediciydi, kan, müstehcenlik ve trajediyle doluydu, o kadar ki, şimdi göze batan ve çok bariz olan küçük tutarsızlıkları görmezden gelmişti. Onu kandırmışlardı, kesin ve gerçek. Yanındaki eski annesi. Ve tüm bu süre boyunca, o lanetli güve, o nefret dolu küçük *orospu* tarafından yönlendirilmişlerdi. Tanrım, onu yakalamak için ne yapmazdı ki...

Ayak sesleri.

Soğuk taşta yumuşak bir şekilde çınlıyordu.

Hayır.

Hayır, yapamazlardı...

Adımlar yaklaşıyordu — çok sayıda — Marki'nin adamları gölgelere saklanmış, yedi şehitleri bile utandıracak bir coşkuyla dua ediyorlardı.

Beni geçin.

Ey tatlı Kurtarıcı, bu günahkar hayatı bırakacağım, yalvarırım. Sadece geçmelerine izin ver...

Kapılar açıldı, ağır taşlar karanlıkta gıcırdadı. Silüet, yanan meşalelerin titrek ışığında duruyordu, arkasında daha fazla gölge toplanmıştı, taze kanın kokusu onların kokusunu gizlemeye yetmiyordu.

"Onun burada olduğundan emin misin?"

Gabriel...

"Onun kaçışını kendi gözlerimle gördüm, Chevalier."

Tanrım. Nicolette...

Botlar soğuk taşları sıyırdı, öndeki figür odaya adım attı.

"Buradayım, soğukkanlı."

Gabriel ıslık çaldı ve uyluğuna vurdu.

"Hadi, evlat," diye şarkı söyledi. "Çık dışarı."

Tarihçinin minik bedenleri hareketsiz kaldı, içlerini korku kapladı.

"Seni öldürmek istemiyorum, Jean-François," diye bağırdı Gabriel. "Ama beni oraya girip seni parça parça avlamaya zorlarsan, seni gülümseyerek öldüreceğim."

Gümüş azizin yanında başka bir figür belirdi ve karanlığa seslendi.

"Eğer senin ölmeni isteseydik, çoktan küle dönmüş olurdun, günahkar." Celene'nin sesi taşta yankılandı, elinde kanlı kılıçla duruyordu.

Ve sonsuza kadar yaşayanlardan daha fazla ölümden korkan kimse olmasa da, şimdiye kadar tanıştığı en büyük yalancıların yemini dışında hiçbir garantisi olmasa da...

Başka seçeneği var mıydı?

Parçaları karanlıktan titreyerek, titreyerek çıktı. Ve iradesinin gücüyle ve dudaklarında yumuşak bir dua ile, Jean-

François bir kez daha şekil aldı.

"*Aferin* köpeğim," gümüş aziz gülümsedi.

Tarihçi, hücrenin ortasında çıplak oturuyordu, arkasında siyah nehir uzanıyordu. De León onun üzerinde beliriyordu, kız kardeşi yanında duruyordu. Yukarıdaki katliamdan sonra yıkanmak için zaman ayırmışlardı, ama ikisi de hala kan kokusuyla sırılsıklamdı. Liathe'nin bakışlarının gözlerinin kenarlarında yandığını hissedebiliyordu. Ama tarihçi sadece Gabriel'e bakıyordu.

Siyah deri giysiler giymişti, siyah kadife bir gömlek, boğazında gevşek bağlanmış kravatlar. İmparatoriçe'nin ona hediye ettiği yeni yara izleri ve eksik gözü olsa da, yüzü tanıdıktı, ama ifadesi... tuhaftı. Hatta *tedirgin* ediciydi. Sanki başka bir kişi gümüş azizin derisini giyiyordu. Aralarında düşmanlık, dostluk, hatta samimiyet dolu anlar paylaşmışlardı, ama tarihçi o fırtına grisi göze baktığında, dehşete kapıldı...

Bu adamı hiç tanımıyorum.

Gabriel'in parmaklarının üzerinde, ellerinin üstünde, meşale ışığında gümüş mürekkep parıldıyordu. Jean-François dudaklarını yaladı, zorlukla yuttu.

"Neden parlamıyorlar?" diye fısıldadı. "Lachance ölmediyse, ona olan inancın da hiç yok olmadı. Neden koruyucu gücün hala yanmıyor, Gabriel?"

"Astrid ve Patience'den beri yanmıyor. Bazı şeyler ölü kalır, vampir."

"Ama... Mère'de Danton'la savaşırken... inancın yeniden alevlendi..."

"Bu konuda yalan söyledim," diye iç geçirdi Gabriel. "Muhtemelen sana söylediğim ilk büyük yalan
yalanımdı."

"Uygun bir dramatik andı," diye mırıldandı Celene. "Ama mürekkebin gümüş yerine kırmızı parlaması biraz abartılıydı bence, kardeşim."

"Onun benim özel olduğumu düşünmesini istedim." Gabriel çömeldi, Jean-François'nın gözlerine bakarak. "Beni *sevmesini* istedim. Sevdiğin bir adam hakkında kötü düşünmek daha zordur."

Tarihçi başını salladı. "Ama... neden kızın hakkında yalan söyledin?"

"Acıma duygusunun, sevginin yapamadığını
yapabileceğini düşündüm." Gabriel omuz silkti.

"Zaman."

"De Coste'yi orada gördüm," dedi Jean-François. "Lachlan ve Phoebe'yi de."

"Zayıflık numarası yap. Rakibini pozisyonundan çıkar. Sonra saldır."

"Bana yalan söyle*mediğin* bir şey var mı?"

Gabriel çenesini ovuşturdu, sert parmak uçları keskin sakalları kazıdı. "Çoğunlukla dürüsttüm, Tarihçi. En acı yalanlar, bal gibi tatlı gerçeklerin arasında saklandığında daha kolay yutulur. Ama çoğu arkadaşım başardı, eğer sorduğun buysa."

Jean-François dudağını ısırdı, gözlerinde kanlı gözyaşları vardı. *"Neden?"*

"Neden?"

Gabriel, tamamen şaşkın bir şekilde başını salladı.

"Yarattığın lanet olası dünyaya bir bak, vampir."

"Ama neden tüm *bunlar*?" diye fısıldadı. "Bu büyük hile?"

Gabriel derin bir nefes aldı, sesi biraz daha hüzünlü hale geldi.

"Sen tamamen aptal değilsin, Jean-François. Sonunda doğru soruyu sordun. Artık önemi kalmadığını söylediğimde bana daha fazla baskı yapmalıydın."

Tarihçi kaşlarını çattı, hafızasını taradı ve sonunda... "Morgane ölmeden önce sana ne dedi?"

"*Beşlinin kanıyla yapıldı*," diye cevapladı Celene.

Gabriel başını salladı. "*Ve Beşlinin kanıyla bu durum ortadan kaldırılacak*." Jean-François gözlerini kırptı. "Yani ortadan kaldırmak mı demek istiyorsun...?"

"Sonsuz Kral'ın büyük eserini. Evet."

Gümüş aziz gökyüzüne baktı ve başını salladı.

"Tüm dehşeti, tüm korkunç mirasına rağmen, günlerin sonu oldukça basit bir şekilde başladı. Her soyun en yaşlısının kanı, cehennemin kara elinin bir hizmetkarı tarafından ritüel olarak döküldü. Margot, Tolyev, Ilon... hepsi Çukur'un yalakalarıydı. Fabién, gümüş dili ve sonsuz karanlık vaadiyle her birini, kutsal olmayan davasına kanlarını vermeye ikna etti."

"Ama Esani..."

"En büyüklerimizin kanı çoktan dökülmüştü," diye cevapladı Celene. "Voss, Charbourg'da Illia'yı öldürdüğünde. O ilk Beşlinin kanıyla

lanetini gerçekleştirdi. Toprak parçalandı. Gökyüzü kararardı. Ama lanet hala o kana bağlıydı."

"Kanı dökün." Gabriel omuz silkti. "Laneti bozun."

"Margot," diye fısıldadı Jean-François. "Bütün bunlar... Margot'u öldürmek için mi...?"

"Ve diğer soyların en büyüğü. Voss onu öldürmeden önce Morgane ile sohbet edecek çok zamanımız olmadı. Bu yüzden, her ihtimale karşı, Priorem'i bir araya getirip hepsini ortadan kaldırmanın bir yolunu buldum."

"Charbourg'da Lachance'ı öldürmedin."

Gabriel, tarihçiye sert bir bakış attı. "Hiç de bile."

"De Coste, Lachlan ve Phoebe senin yanında savaşırken, Sonsuz Kral'a karşı savaşın sana bu kadar pahalıya mal olmazdı."

"Ash, dediğim gibi bunun için hayatını feda etti. Fabién Voss *zorlu bir şekilde* öldü." Gümüş aziz çenesini sıktı, gözleri çelik gibi parlıyordu.

"Ama yine de öldü."

"Sonrasında planımızı yaptık," dedi Celene. "Dior, Phoebe ile birlikte güneye, Ay Tahtı'na gidecekti. Ve orada, Alçak ve Yüksek Prenses, kehanetin öngördüğü gibi nihayet ordusunu kuracaktı. Lachlan ve Charlotte, Aaron ve Baptiste ile birlikte takviye kuvvetleri için León'a gittiler. Ama diğer kan gruplarının Priorem'lerini bir araya getirmek için bir nedene ihtiyacımız vardı."

Gabriel gülümsedi. "İşte burada yeğenin devreye girdi."

Jean-François, gümüş azizin arkasını baktı, dudakları kıvrıldı. Viscontessa Nicolette, yine muhteşem elbiselerinden birini giymiş, Liathe'nin arkasında duruyordu. Küçük Henri göğsüne sıkıca sarılmıştı, başını eğmiş, fısıldıyordu.

"Çok üzgünüm, amca."

"Hain fahişe*..."*

"Onu suçlama, Marki," dedi Celene. "Kan, en sert kalpleri bile köle yapar. Öyle değil mi, Viscontessa?"

"Öyle." Nicolette başını eğdi. "Hanımefendi."

Jean-François'nın midesi bulandı, dişleri ağrıyordu ve çenesini sıktı.

"Nicolette, Grail İmparatoriçesi'ne onun ölümünü haber verdi," dedi Gabriel. "Bizim yakalanmamızı. Ama güneye doğru yavaşça ilerledik. Dior, akrabaları arasında yeteneklerini geliştirmek için zamana ihtiyaç duyuyordu. Highlands ve León orduları

Sūdhaem'e yürümesi için zamana ihtiyacı vardı. Ama Margot'un büyük toplantısı haberi yayıldıktan, Dior ve Highlanders yola çıktıktan sonra, iyi Viscontessa sonunda bizi Kurtlar ve İnsanların büyük İmparatoriçesine teslim etti."

"Mükemmel bir plan," diye tısladı Jean-François.

"Hiç de değil," diye alay etti Celene. "Bu fırtına ordularımızı yürürken korudu, ama ilerlemelerini *yavaşlattı*. Uğruna çalıştığımız her şey neredeyse boşa gidecekti. Onlar nihayet pozisyonlarını alana kadar günlerce oyalamak zorunda kaldık."

"Bu yüzden ilk konuştuğumuz gece bana saldırdın." Tarihçi, gümüş azizeye öfkeyle baktı. "Bu yüzden boşuna kaçma girişiminde bulundun. Oyalanıyordun."

"Sonunda kıl payı kurtulduk. Ama ben her zaman Dior'un başaracağına inandım."

Gabriel hüzünle gülümsedi ve ayağa
kalktı. "Sadece sabırlı olmam
gerekiyordu."

Jean-François, Gabriel'in eli kılıcına kayarken yutkundu. "Demek
öyle mi? Beni katletme zamanı mı geldi?"

Celene alaycı bir şekilde güldü. "Yaşamayı hak
ettiğini mi düşünüyorsun?" "Tanrı biliyor ki ben
melek değilim, mademoiselle, ama..."

"Sen bir sadistsin. Bir sapıksın. Pişmanlık duymayan bir katilsin *sayısız* masum insanın katili."

"Belki." Jean-François, Gabriel'e bakarak, sesi korkudan titriyordu. "Ama *sen* de masum insanları öldüren bir katilsin, de León. Lachance'ı öldürmemiş olabilirsin, ama León'daki zavallı küçük Odette ne olacak? San Maxi yolundaki isimsiz asker çocuğu..."

"Orada çocuk yoktu, Jean-François. Ve M^{lle}Odette, altmış iki yaşında, on iki torunu olan bir büyükanne. Onun tatlı gri saçlarına dokunmadım bile."

"Sen... sangirè hakkında yalan mı söyledin?"

"Hayır." Gabriel başını salladı, kan çanağı gözleri kısıldı. "Hayır, susuzluk çok gerçek. Her zaman benim bir parçam olacak bir hastalık. Ama Dior'un kanı..."

"… Hastaları iyileştirir."

"Sonsuza kadar değil." Gabriel hüzünle gülümsedi. "Ama kim
sonsuza kadar ister ki?"

Jean-François çenesini kaldırdı, kanlı gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "*Ben* isterim."

"Joaquin nerede, günahkar?"

Tarihçi dudağını ısırdı, Liathe'nin yüzüne bakarak. Gabriel homurdanırken, onun gözlerinin arkasında, ona hiç de acıma duymadan bakan lejyonu görebiliyordu.

"O çocuğa ne yaptın, soğukkanlı?" "Ben..."

Umutsuzca Nicolette'e baktı.

"Ben... ben istememiştim, yemin

ederim!"

"Amca, ben..."

Celene bir dansçı gibi dönerek, tek bir vuruşla Nicolette'in kafasını omuzlarından kopardı. Viscontessa'nın cesedi yere yığılırken kan Jean-François'nın yüzüne sıçradı, gümüş azizin eli boğazını sıktığında korku çığlığı bir ciyaklamaya dönüştü. Gabriel'in avucundaki korkunç ısıyı hissedebiliyordu, kanı damarlarında kaynamaya başlamıştı, sesi boğazından kopup çıkarken çaresiz ve dehşet dolu bir çığlık attı.

"*Lütfen,* bunu hak etmedim! Ben olmasaydım, bunların hiçbiri mümkün olmazdı! İstemeden bir kukla, evet, ama yine de senin kuklan bendim!"

Gümüş azizin bileğini tuttu, çikolata rengi gözleriyle

yalvarırcasına baktı. "Bana *borçlusun*, mon ami. *Lütfen!"*

Liathe gözlerini kısarak baktı.

Gabriel kız kardeşine baktı.

Ve homurdanarak, tarihçiyi yerden kaldırdı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Acı şaşırtıcıydı — sanki yüzüstü yanan tuğlalardan oluşan bir duvara çarpmış gibi. Jean-François, canlı canlı derisi yüzülüyormuş, çığlık atan kemiklerinden eti sıyrılıyormuş gibi hissetti. Kaygan taşların üzerine düştü, frak ceket yırtıldı, derisi kanlar içinde kaldı, acıdan neredeyse kör oldu. Ama ellerinin ve dizlerinin üzerine dönerek, ciğerleri lamba yağı kokusuyla dolarken, nihayet gümüş azizin onu nereye fırlattığını anladı.

Nehrin karşısına.

"Hayır," diye

fısıldadı.

Ayakları üzerinde sendeleyerek, kanlı salya akıtarak, daha yüksek sesle bağırdı. "*HAYIR!"*

Gabriel şimdi kapının eşiğinde duruyordu, taze kanla lekelenmişti. Nicolette'in başsız cesedi soğuk taşın üzerine yayılmıştı, Celene eşiği geçip hücreden çıkarken köpeğini kollarında tutuyordu. Gabriel onu takip etmek için döndü, Jean-François nehir kıyısına doğru sendeleyerek ilerliyordu, görünmez ellerin yakıcı dokunuşuyla su kenarına geri itiliyordu.

"Beni burada bırakamazsın, de León! Bana bunu *yapamazsın*!"

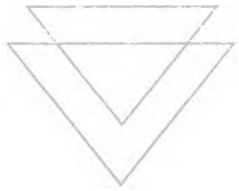
"Sonsuza kadar birlikte olmak istediğini söylemiştin, soğukkanlı."

Kapı çarparak kapandı.

Kilit yerine oturdu.

Karanlıkta azizin veda sözleri yankılandı. "Bunu akıllıca kullan."

ŞAFAK

Sonsuz Kral'ın krallığında ölümün yirmi yedinci yılıydı ve katili hala ölmeyi bekliyordu.

Katil, son kez ince bir pencerenin önünde durmuş, güneşin doğuşunu izliyordu. Dövmeli elleri, yeni ve eski kan lekeleriyle, prenslerin, imparatoriçelerin ve kralların kanıyla lekelenmiş, arkasında birleştirilmişti. Odası, dünyayı kasıp kavuran bir fırtınanın tahrip ettiği yıkık bir kulenin yükseklerindeydi. Arkasında duran kapı artık bir sır gibi kilitli değildi.

Kalbi de öyle.

Katil, bulunduğu yerden aşağıdaki figürleri inceledi, gözleri yukarıdaki fırtınanın grisi gibiydi. Rüzgarda çılgınca çalan borular ve acımasız fırtınada yanan ateşler, cesur savaşçılar bu kaleyi evleri olarak gören canavarların küllerini taş döşemelere saçıyorlardı. Onların gelişi, dünyayı hiçbir dünyevi gök gürültüsünün sarsamayacağı kadar sarsan bir habercisiydi ve onların gelişi bir dönemin sonunu işaret ediyordu. Canavarların hükümdarlığı. Günlerin ölümü.

"Hazır mısın?"

Onun sesiyle döndü, onu kapıda görmeden önce gülümsemeye başlamıştı bile, saçları yazın alevleri gibi parlıyordu. Phoebe altın rengi gözleriyle ona bakıyordu, derisinde yara izleri bir şarkı gibi duruyordu. Ama şimdi o şarkı acıdan değil, zaferden geliyor gibiydi; verdiği her damla kan, çektiği her yara onu sevdiği kadına dönüştürmüştü.

"Çok güzelsin," diye iç geçirdi.

"Şanslısın," diye homurdandı.

Tabii ki hayatta olduğu için şanslı olduğunu kastetmişti. O anda bile, onu bu canavarın inine tek başına soktuğu için hissettiği korkuyu görebiliyordu. Ama kız yanına yaklaşıp dudaklarına tatlı, sıcak ve yumuşak bir öpücük kondurduğunda, onu kollarına aldı ve saçlarına nefesini üfledi.

"Öyleyim."

"Hadi ama," diye mırıldandı kadın, onun bakışlarına karşılık vererek. "Mızmızlanmayı bırak, dostum. Moonsthrone'a gitmek için önümüzde kilometrelerce yol ve aylarca zaman var. Ne kadar erken çıkarsak, o kadar erken varırız."

"Bu garip."

Adam son bir kez odaya bakarak iç geçirdi. Kan lekelerini örten eski kuzu yünü halı. Ateşin sönmüş olduğu ocak. *Yıllar* önce hikayesinin başladığı küçük masanın etrafına yerleştirilmiş iki antika koltuk. Rahat olmaya çalışmışlardı, ama gümüş aziz bu hapishanenin ne olduğunu biliyordu.

Yine de...

"Burayı
özleyeceğim." "Ben
özlemeyeceğim."

Phoebe elini sıktı. "Gel. O
bekliyor olacak."

Kollarını onun beline dolayarak, kıvrımlı merdivenden aşağı inip suç mahallinden uzaklaşmaya izin verdi. Kan kokusu duman gibi alt katların koridorlarında asılı kalmıştı ve Sul Adair ile onun muhteşem freskleri hâlâ savaş şarkıları ve çığlıklarla yankılanıyor gibiydi. Gabriel başını salladı, bir an gözlerini kapattı ve onlardan gerçekten kurtulup kurtulamayacağını merak etti. Phoebe onu sıkıca sarıp avluya çıkardı ve kan kokusu, parlak dağ rüzgarlarının öpücüğüyle silinip gitti. Ama o gökyüzüne baktı; güneş hala karanlıktı, gökyüzü iki kez kırılan kalbi kadar ağırdı.

"Otuz millik engebeli yoldan gelmiş gibi görünüyorsun, ihtiyar."

Lachlan karla kaplı avluyu geçip ona doğru yürüdüğünde gülümsedi ve onu sıkıca kucakladı. Eski çırağı onu kaldırıp nefesini kesene kadar sıktığında iç geçirdi.

"Hissediyorum, genç adam."

Lachie onu yere indirdi ve Phoebe'ye kaşlarını kaldırdı, Phoebe ise sadece alaycı bir şekilde güldü.

"Somurtuyor. Kazanmayı sevmiyor. Şikâyet edecek bir şey yok."

Somurtarak onun poposuna bir şaplak attı. "Beni rahat bırak, kadın."

Phoebe de ona karşılık verdi, gözleri ateş gibi yanarken onu öptü, kuyruğunu onun uyluğuna doladı.

"*Asla.*"

"Diğerleriyle birlikte Moonsthrone'a mı dönüyorsun?" diye sordu Lachlan.

"Evet," Gabriel derin bir nefes alarak başını salladı. "Önümüzde uzun bir yol var. En iyisi yola çıkalım."

"Eğer sizi bir sapmaya ikna edersem..." Lachlan utanarak kafasının arkasını kaşıdı. "Nişanlım resmi olarak sizin eşlik etmenizi rica ediyor, Chevalier."

"Zevk mi?" Phoebe alaycı bir şekilde sordu. "Onunla *tanıştı*, değil mi?"

Gabriel kaşlarını çattı. "Baronne de León benden ne istiyor?"

"Bebeğimiz yakında doğacak," diye cevapladı Lachlan. "Ben Aslanlar Şehrine dönene kadar doğmuş olacak gibi görünüyor."

"Burada olmak için nelerden vazgeçtiğini biliyorum kardeşim." Gabriel onun omzunu sıktı. "Sana sonsuza kadar minnettarım, tüm dünya da öyle."

Lachlan minnettarlığını eliyle savuşturdu ve Gabriel'in gözlerine bakarak iç geçirdi.

"Charli, bebeğin vaftiz babası olmanı istedi."

"Vaftiz babası mı?*"* Gabriel gözlerini kırptı. *"Ben mi?"*

"Ona ilgilenmeyeceğini söyledim." Lachie omuz silkti. "*Bana* sormamı söyledi."

Gabriel derin bir nefes aldı ve yüzünü bir kez daha gökyüzüne çevirdi. Yukarıdaki güneş gibi, üzerine hâlâ ağır ve soğuk bir gölge düşüyordu. Yaralarının asla tamamen iyileşmeyeceğini, bir parçalarının sonsuza kadar eksik kalacağını düşünüyordu. Ama yanında duran Phoebe'ye bakınca, onun sözleri tekrar aklına geldi: Hiçbir insan tek başına tam değildir. Bizler kırık olarak yaratılmadık, kırık olarak doğduk. Ama eğer şanslıysak, cesursak, kenarları bizimkine uyan birkaç kişi bulabiliriz. Aynı yapbozun parçaları gibi, ya da aynı kırık kılıcın parçaları gibi. Kendi kırık halleriyle, bizim kırık kenarlarımızı tamamlayan insanlar.

Böylece eski çırağının gözlerine baktı.

Ve başını salladı.

Lachlan'ın kucaklamasında hala nefes almaya çalışırken, arkasında tanıdık bir ses konuştu.

"Dikkatli ol, á Craeg. Ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle bağırıyorsun." "Tanrım, umalım da öyle olmasın," dedi bir başkası.

Lachlan Gabriel'i yere indirdi ve yeni gelenleri parıldayan gözlerle süzdü.

"Seni görmek güzel, ahmak," diye gülümsedi. "İyi dövüştün." "Sen de, küçük şövalye," diye cevapladı Aaron. "Kesinlikle."

İkili gülerek kucaklaştı ve Baptiste kocaman kollarıyla ikisini de sardı. Phoebe gözünden bir damla yaş silerken, Gabriel de onlara katıldı, ancak hepsini kucaklamaya zar zor sığdı. O, Sonsuzluk Kralı'nı öldüren bir adamdı. Ulusları özgürleştirmişti. Kendi gümüş elleriyle adını yaşayan tarihin sayfalarına kazımıştı. Ve yine de o anda, böyle arkadaşları hak etmek için *ne* yaptığını merak ediyordu.

Yanağını koluna sildi ve burnunu çekti.

"Moonsthrone'a bizimle gelir misin?" diye sordu.

Baptiste dudağını ısırdı, kocasına baktı. "Aslında..."

"Burada kalmayı düşünüyoruz Gabriel," dedi Aaron.

Gabriel'in kalbi o anda sıkıştı, ama Baptiste araya girdi. "Sūdhaem benim vatanım," dedi. "Ama Aaron onu hiç

. Nordlund'da sahip olduğumuz her şey gitti, bu yüzden... burada yeniden başlayabiliriz diye düşündük, Gabe. Aveléne'de yaptığımız gibi yeniden inşa edebiliriz. Bu yeri ayakta tutacak başka kimse kalmadı. Her şeyin bir sonu vardır, ama böyle bir güzelliğin mücadele etmeden yok olmasına izin vermek yazık olur."

Aaron kocasının elini tutup öptü. Gabriel, Baptiste'in o anda kalelerden bahsetmediğini biliyordu, ama yine de gülümsedi ve kardeşlerinin bir yuva kurabileceği bu salonlara bakındı.

"Sul Adair'in Lordları," dedi. "Kulağa hoş geliyor." "Öyle."

Herkes o sese döndü ve Gabriel kalbinin alev alev yandığını hissetti. O, boğulmuş güneşin uzun gölgelerinin düştüğü şato merdivenlerinin tepesinde duruyordu, ama yine de melekler gibi parlıyordu. Uzun beyaz saçları

esintiyle dalgalanıyor, gözleri uzun zamandır kaybolmuş gökyüzü kadar mavi, yanakları keskin rüzgârlarla pembeleşmişti. Michon'un yeniden doğmuş hali gibi görünüyordu, sadık takipçilerini zafere götürüyordu. Ordulara komuta etmiş bir kız. İmparatorlukları fethetmiş. Tanrı'nın Kızıl Eli. Ama ona göre, kız her zamanki gibiydi — bu dünyada hâlâ iyi ve parlak olan her şeyin sembolüydü.

Onu kurtaran kız.

Merdivenlerden indi ve kollarına atladı. "Dior," diye fısıldadı.

"Baba," diye iç geçirdi.

"Seni görmek güzel,
canım." "Seni özledim."

"Biliyorum. Gitmek zorunda
kaldığım için üzgünüm." "Geri
döndün."

"Her zaman."

Kız, babasının kollarından yavaşça çekildi, gözlerine baktı ve yaralı eliyle babasının yanağındaki yeni yara izlerine dokundu. Kızın içindeki acıyı görebiliyordu; *onun için* duyduğu acıyı, bunu düzeltemediği için duyduğu acıyı. Ama gerçekte, artık hepsinin yara izleri vardı. Ve sonunda, bu yaraların hiçbiri hikayelerini sona erdirecek kadar büyük değildi.

"Ben iyiyim," dedi ona. "İyi olacağım."

"Emin misin?"

"Tatlı Mothermaid, onu rahat bırak, aşkım."

Dior gülerek şatonun kapılarına döndü. "Sen benim kraliçem değilsin."

Reyne á Maergenn, zümrüt yeşili bir tabard giymiş, uyumsuz bakışları parıldayarak merdivenlerden indi. Sevgilisini kollarına alarak alnını, gözlerini, dudaklarını öptü.

"Her şeyi düzeltemezsin, Dior," diye
azarladı. "Deneyebilirim," diye cevapladı
kız.

Tekrar öpüştüler, daha yumuşak ve daha tatlı, birbirlerinin kollarında güvendeydiler. Ayrılıkları, acıma, iyilik ve zaman kazanmak için bir başka hileydi. Onlarla dolu bir hikayede bir başka güzel, trajik yalandı. Ama Aaron o anda gökyüzüne baktı, sesi kalbi parçalayan bir fısıltıydı.

"Ve yine de, onca şeyden sonra..."

Gabriel'in gülümsemesi kayboldu ve kardeşi gibi o da tekrar gökyüzüne baktı. Çok fazla risk almışlardı. Çok mücadele etmişlerdi. Neredeyse her şeyi kaybetmişlerdi.

Ne beklediğinden emin değildi — bir parlaklık patlaması mı, büyük bir gök gürültüsü mü, yoksa Tanrı'nın elinin gökyüzündeki o kararmış perdeyi ayırmak için uzanması mı? Ve yine de, Margot ölmüş, diğer soyların en büyüğü paramparça olmuş olsa bile, o karanlık hala yukarıda asılı kalmıştı.

Bunun Morgane'nin son bir aldatmacası olup olmadığını merak etti ve acı ironiyi içinden alaycı bir şekilde düşündü. Bu oyunu sahnelemek, bu eli kazanmak için bu kadar yalan söylemek, sonunda blöf yapıp potu kaybetmek.

Ne komik bir durum olurdu.

Ve sonra...

"Gabriel!"

Bağırış, avluda yankılandı, hızlı ayak sesleri karla kaplı taşlarda yankılandı. Surlara baktı ve kız kardeşinin yüksek yürüyüş yolunda kış rüzgarı kadar hızlı koştuğunu gördü. O izlerken, Celene surlardan atladı, kırmızı ve gece mavisi bir bulanıklık, karın üzerine düşen bir tüy gibi indi. Durmadan ayağa kalktı ve koşmaya başladı, siyah gözleri genişlemiş, yine bağırıyordu.

"GABRIEL!"

"Celene...?"

"*GABRIEL!"*

Geldiğinde neredeyse ona çarpıyordu, kardeşi onu durdurmak için çekiyordu, Dior soluk mavi gözlerinde korku ile ona bakıyordu.

"Celene, ne oluyor..."

"Bak! *İzle!"*

Celene, kolunu dirseğine kadar sıyırdı ve elini gökyüzüne doğru uzattı. Kale avlusundaki gölgeler uzundu, ama boğulmuş güneş hala yükseliyordu, solgun ışığı bulutların örtüsünden zayıf bir şekilde sızıyordu. Celene, olabildiğince dik durarak, elini günün son ışığına doğru uzattı.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey değişmedi.

Lachlan baktı Aaron'a Aaron'a, Reyne ve Dior'a, a kaşlarını Gabriel'in kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Celene, ne halt..."

"Bekle," diye tısladı. "*Bekle*."

Ve öyle yaptılar, birbirlerine bakışarak, rüzgâr etraflarındaki sivri kayalıklarda uğulduyordu. An sonsuza kadar uzadı, sessizlik gümüş çelik gibi ağırlaştı. Ve tam da tüm sabır tükenmişken, Gabriel'in öfkesi sonunda boğazına kadar yükseldi ve dişlerinin arkasından azarlama kaynarken...

"Siktir," diye fısıldadı Phoebe. "Aman," diye iç geçirdi Dior.

"*Yüz,*" diye nefes aldı Gabriel.

Gözlerini kısarak, tüm bunlardan sonra bile inanmaya cesaret edemedi, bakışları Celene'nin değersiz güneş ışığına doğru uzattığı solgun eline sabitlendi. Ama onun ölümsüz bedeninden, şimdi görebiliyordu, küçük dumanlar cildinden yükselirken hayretle fısıldıyordu.

"Duman..."

"Güneş," diye nefes aldı Dior. "Daha parlak."

Kız kardeşi onun gözlerine baktı, kirpiklerinde kanlı gözyaşları vardı. "Başlıyor," diye fısıldadı. "*Son*."

"Yüce Kurtarıcı," diye fısıldadı Baptiste, tekerleği işaret ederek.

Sessizlik bir an daha sürdü, herkes hala şok ve şaşkınlık içindeydi. Ama sonra Lachlan, bir çığlık ile boğuk bir hıçkırık arasında bir şey haykırdı. Bir kükremeyle Aaron'ı başından yakaladı ve serbest koluyla Gabriel'i yakalarken bağırdı. İnanamama hissi artık çatlamaya başlamıştı, gerçekliğin tatlı sıcaklığı içlerine işliyordu, Gabriel'in karnında bir ateş yanıyor ve Phoebe'nin gözlerinde parıldıyordu. Etrafında herkes kucaklaşıyor, ağlıyor, *haykırıyordu.* Baptiste kollarını açmış gökyüzüne doğru uluyordu, Reyne dizlerinin üzerine çökmüş, yüzünü gökyüzüne doğru çevirmiş, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Gabriel kız kardeşinin omuzlarını tuttu, gözlerine baktı, nefes nefese, kalbi gök gürültüsü gibi atıyordu, *hala* inanmaya cesaret edemiyordu. Celene bir çığlık atarak kendini ona attı, kucaklamasıyla neredeyse kaburgalarını kıracaktı, yanaklarını öptü ve gözlerine baktı.

"Başardık," dediler ikisi de.

Dior ağlayarak, *haykırarak* üzerlerine atladı*;* tüm acılar, tüm fedakarlıklar, tüm kilometreler, yalanlar, kan, kayıplar bin kat değer kazanmıştı. Gabriel onu sıkıca sarıldı, Phoebe'yi, Aaron'ı, yakınındaki herkesi kucakladı, kalbindeki sevinci kucaklayacak kadar kolu yetmiyordu.

Tanrım, başarmışlardı*...*

Celene ona bakıyordu, gözlerinde kanlı gözyaşları vardı. Orada belirsizliği, şafakta en ufak bir korku izini görebiliyordu. Ama gülümseyerek, küçük kız kardeşini kollarına aldı, onunla güneşin doğuşu arasına girdi. Bu yeni ve daha parlak günlerde ona ne olacağını bilmiyordu. Ama birlikte yüzleşeceklerini biliyordu.

Her zaman sayıca azdılar. Ama asla güç olarak az değillerdi.

"Ben sandım ki..."

Lachlan başını salladı, şaşkınlıkla gökyüzüne bakarak.

"Ne beklediğimi bilmiyorum. Bir gök gürültüsü ya da..." Gabriel gülümsedi ve Dior'un gözlerine baktı.

"Tanrı'nın eli."

"Bu bir bakıma mantıklı," dedi Aaron, kollarında Baptiste'i tutarken. "Yirmi yedi yıl boyunca o karanlık Talhost'un gökyüzüne yayıldı. Bütün o zehir bir günde öylece yok olmayacak. Yaraların iyileşmesi için zaman geçmesi gerekir."

"Ama iyileşecekler," diye cevapladı Gabriel. "Tüm yaralar iyileşir."

Dior, Reyne'ye gülümsedi. "Ve yarın daha da parlak olacak."

Gabriel o zaman ikisini *de* hissetti; meleklerinin asla ölmeyecek olan kısmını. Boş kınında hayali bir ağırlık, kafasında gümüş bir şarkı hissetti. *Benim için yaşa*. Ve uzun zaman önce sevgilisinin ona hediye ettiği sözleri fısıldadı. Onları hala birbirine bağlayan gerçek.

"Kalpler sadece incinir. Asla kırılmazlar."

Phoebe'nin alnını öptü, gözyaşları yanaklarından süzülürken onu sıkıca sarıldı. Dior ikisini de kollarıyla sardı, Reyne de ona katılarak o sıcaklık çemberine girdi, evinden olabildiğince uzak olan bu yerde. Dior güneşe doğru baktı, sesi duman gibi yumuşaktı.

"Sence ne kadar sürer?" "Emin

değilim," diye cevapladı.

Yukarıdaki gökyüzü günah kadar karanlık değildi.

Ufuk, onu son öptüğünde sevgilisinin dudakları kadar kırmızı değildi.

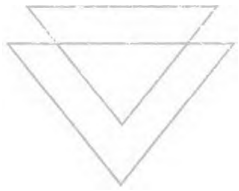
Gabriel başparmağını parmaklarının üzerinde gezdirdi, eklemlerinin altında mürekkeple yazılmış harfler vardı.

"Ama sabırlıyım."

SON

TEŞEKKÜRLER

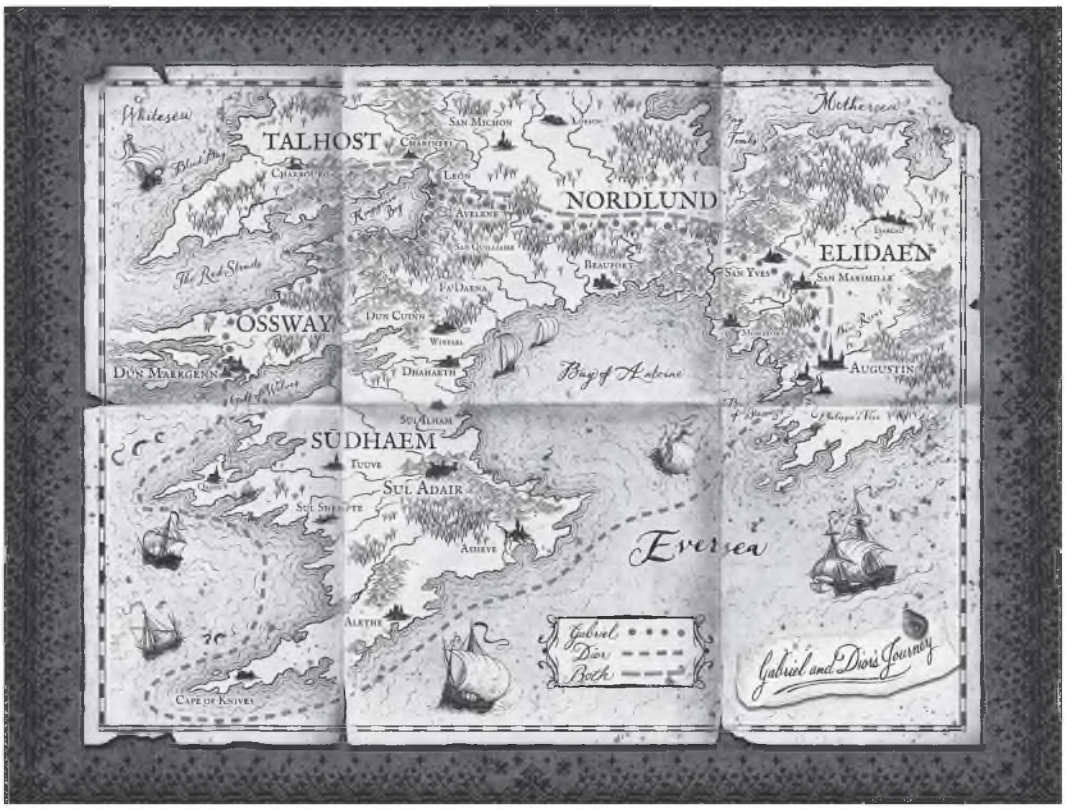

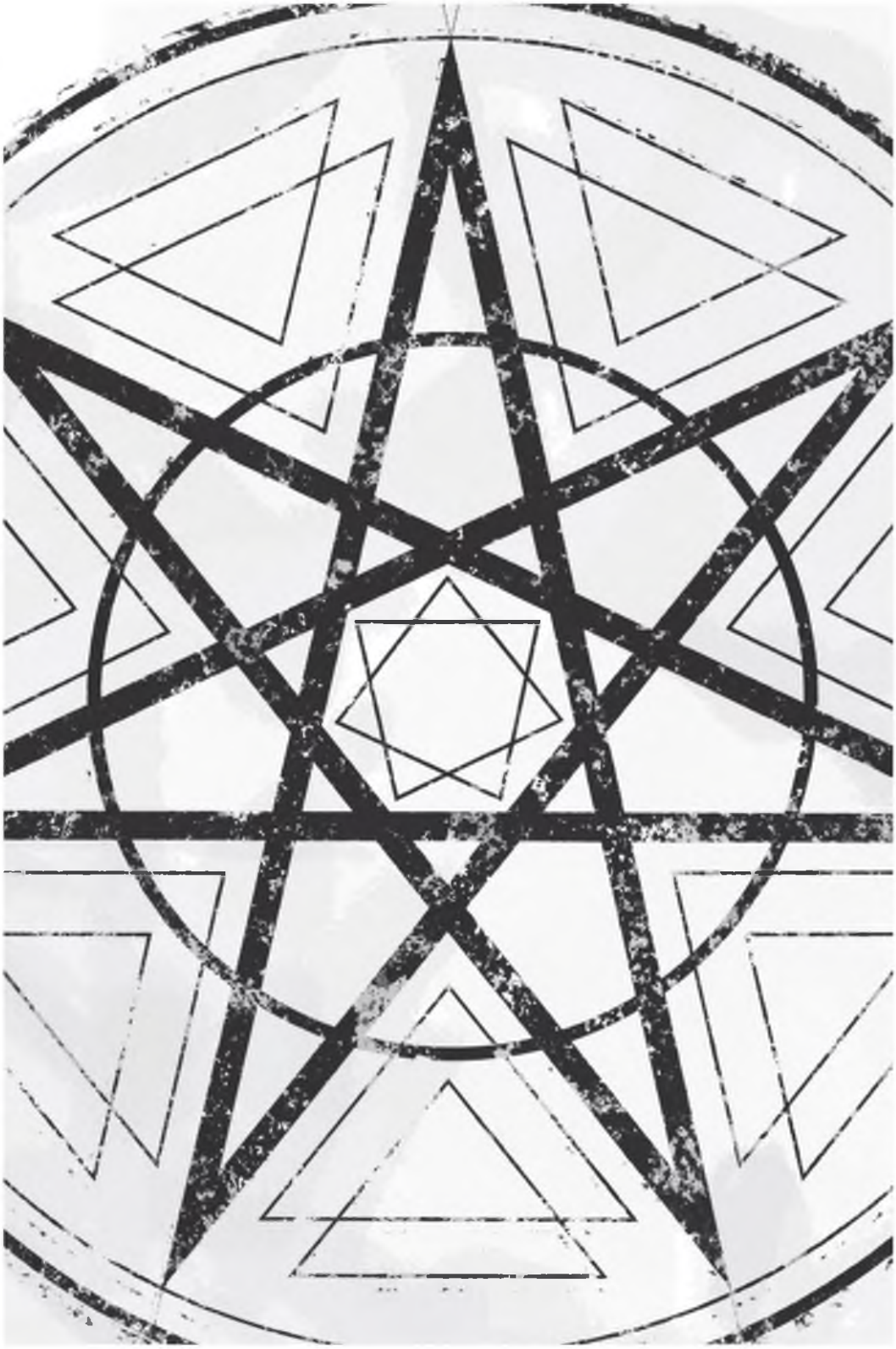
Aşağıdakilere teşekkürler ve kanlı öpücükler:

Pete, Jen, George, Andrew, Lisa, Anne Marie, Claire, Tim, Stephen, Hector, Young ve St. Martin's Press'teki tüm çalışanlar; Natasha, Frankie, Nosfleuratu, Catherine, Chloe, Emily, Robyn, Claire, Sian, Vicky, Elinor, Rosie, Ruth, Holly, Fionnuala, Sarah ve HarperVoyager UK'deki tüm çalışanlar; Michael, Thomas ve HarperCollins Australia'daki herkes; muhteşem Marco, Andy ve tüm yabancı yayıncılarım — özellikle Fransızca dersleri için Sami!; Gonzaloooooo, Bonbonatron, Jason, Kerby, Micaela, Virginia, Orrsome, Cat, LT, Tom, Josh, Tracey, Anna, Toves, Emily, Vova, Alix, Ally, Tiffany, Clarissa, Andrea, Mara, Daphne, Avery, Taylor, Bill, George, Anne, Stephen, Ray, Robin, China, William, Christopher, George, Pat, Anne, Nic, Cary, Neil, Amie, Anthony, Joe, John, Laini, Mark, Steve, Stewart, Tim, Chris, Marc, Beej, Rafe, Weez, Paris, Jim, Ludovico, Mark, Randy, Vessel, Elliot, CJ, Will, Pete (RIP), Tom (RIP), Dan, Sam, Marcus, Chris, Winston, Matt, Robb, Oli, Noah, Philip, Robert, Maynard, Ronnie, Corey, Courtney, Chris (RIP), Anthony, Lochie, Ian, Briton, Trent, Phil, Sam (RIP), Logan, Tony, Kath, Kylie, Nicole, Kurt, Jack, Max, Poppy; sınırsız sevgileri için okuyucularıma, sürekli artan satışlar için düşmanlarıma; Melbourne, Sidney, Perth, Brisbane, Londra, Bath, Canterbury, Nottingham, Edinburgh, Dublin, Paris, Plainville, New York, Chicago, Dallas, San Diego, Portland, Seattle, Barselona,

Praha, Roma, Milano, Venedik ve en önemlisi Toledo'daki baristalar.
Son olarak ve özellikle Amanda.

Sen olmasaydın, hiçbir şey olmazdı.

Whitesew
TALHOST
Blood Bay
Charbourg
The Red Straits
OSSWAY
Dun Maelgenn
Gulf of Willow
San Michon
Charinfel
Leon
Avelene
NORDLUND
Kent Bay
Beaufort
Fa'Daena
Dun Cuinn
Winsail
Dhahaeth
Bay of Avelene
Mothersew
Elidaen
San Yves
San Maximilek
Augustin
Sul Alham
SUDHAEM
Tuuve
Sul Adair
Sul Shelapte
Ashreve
Alethe
Cape of Knives
Eversea
Gabriel
Dior
Both
Gabriel and Dior's Journey

AYRICA JAY KRISTOFF TARAFINDAN

Vampir İmparatorluğu

Lanetliler İmparatorluğu

Nevernight

Tanrılar Mezarlığı

Karanlık Şafak

Aurora Yükselişi (Amie Kaufman ile birlikte) *Aurora Yanışı* (Amie Kaufman ile birlikte) *Aurora'nın Sonu* (Amie Kaufman ile birlikte)

Lifel1k3

Dev1at3

Truel1f3

Illuminae (Amie Kaufman ile birlikte)

Gemina (Amie Kaufman ile birlikte)

Obsidio (Amie Kaufman ile birlikte)

Stormdancer

Kinslayer

Endsinger

Son Fırtına Dansçısı

YAZAR HAKKINDA

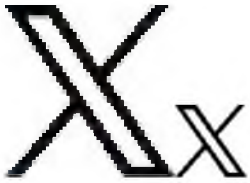
Christopher Tovo

Jay Kristoff, *New York Times* ve *USA Today'in* uluslararası en çok satan fantastik ve bilim kurgu yazarlarından biridir. Sekiz Aurealis Ödülü ve bir Avustralya Kitap Endüstrisi Ödülü sahibi olan Kristoff'un iki milyondan fazla basılı kitabı bulunmaktadır ve kitapları çoğunu hiç ziyaret etmediği otuz beşten fazla ülkede yayınlanmaktadır. O da tüm bunlar karşısında sizin kadar şaşkındır. Boyu 2 metre ve yaklaşık 10.000 gün ömrü var. Mutlu sonlara inanmıyor.

Onu jaykristoff.com adresinde ziyaret edin veya buradan e-posta güncellemelerine kaydolun. @misterkristoff

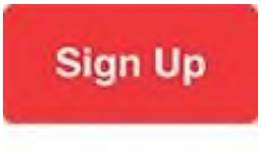
@misterkristoff

Jay Kristoff

Bu
St. Martin’s Publishing Group e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika kitaplar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak

için buraya tıklayın.

Bu eser bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press, bir St. Martin's Publishing Group

EMPIRE OF THE DAWN. Telif hakkı © 2025 Neverafter PTY LTD. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için St. Martin’s Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurun.

www.stmartins.com

İç resimlemeler: Gonzalo Mendiverry Ek

tasarım: Bon Orthwick

Sevenstar logo tasarımı: James Orr

Haritalar: Virginia Allyn

Kapak tasarımı: Young Jin Lim

Kapak illüstrasyonu: Jason Chan

Kapak tipografisi: Meg Morley

eISBN 9781250245380

Bu kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemleri eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir.
Yayıncı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi'nin 4(3) maddesi uyarınca, bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça hariç tutmaktadır.
2019/790'ın Metin ve Veri Madenciliği istisnası kapsamına girmesini açıkça sak

E-kitaplarımız promosyon, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı toplu olarak satın alınabilir.
LütfenMacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden iletişime geçiniz.

İlk Baskı: 2025

İçindekiler

1. Başlık Sayfası
2. Telif Hakkı Bildirimi
3. İthaf
4. Haritalar
5. Karakterler
6. Gün Batımı
7. **Birinci Kitap. Ölüm Arayıcı**
8. Bölüm I. Veda Hediyeleri
9. Bölüm II. Kahramanlar
10. Bölüm III. Parçalanma
11. Bölüm IV. Soluk Gölgeler
12. Bölüm V. Aslan Ağzı'nın Leydisi
13. Bölüm VI. Küllerin Arasında
14. Bölüm VII. Aslanın İnine
15. Bölüm VIII. Demirci Ocağı
16. Bölüm IX. Kan Kan'dır
17. Bölüm X. Sunular
18. Bölüm XI. Gizemli Yollar
19. Bölüm XII. Düşmüş Melekler
20. Bölüm XIII. Boğulacak Kadar Derin
21. Bölüm XIV. Fısıltıların Babası
22. Bölüm XV. Hiçlikte
23. **İkinci Kitap. Celene Castia'nın Dokuz Hayatı**
24. Bölüm I. Dirildi
25. Bölüm II. Şafağa Doğru

26. Bölüm III. Bu Yaralar
27. Bölüm IV. Gümüş Renkli Cam Üzerinde
28. Bölüm V. Hizmetçilerin Sorunları
29. Bölüm VI. Tüm Kelebekler
30. Bölüm VII. Ateşe Doğru
31. Bölüm VIII. Kara Işıkla Yanıyor
32. Bölüm IX. Tanrı'nın Kendi Canavarı
33. Bölüm X. Lanetlenmişlerin Görevi
34. Bölüm XI. Öp ve Anlat
35. Bölüm XII. İlk, Son ve Her Zaman
36. Bölüm XIII. Kızıl Kanatlar
37. Bölüm XIV. Bütün Dünya Bir Mezar
38. Bölüm XV. Benim İçin Kanaman
39. Bölüm XVI. Alacakaranlık
40. Bölüm XVII. Cennet
41. Bölüm XVIII. Kutsal Kılıçla
42. Bölüm XIX. Evimdeki Tat

43. **Üçüncü Kitap. Bir Kralı Öldürmek**
44. Bölüm I. Solmuş Mürekkep
45. Bölüm II. Neydik Biz
46. Bölüm III. İhtiyacın En Keskin Kenarı
47. Bölüm IV. Mezarlar Yolu
48. Bölüm V. Bir Çeşit Strateji
49. Bölüm VI. Meselenin Özü
50. Bölüm VII. Her Gün ve Yeterli Olmayan
51. Bölüm VIII. Aslan Gibi Son Bir Gün
52. Bölüm IX. Tanrısız Bir Aziz
53. Bölüm X. Kan Kırmızısı Şafak Vakti
54. Bölüm XI. Şafak Vakti Karanlık Gibi

55. **Dördüncü Kitap. Bu Kararmış Peçe**
56. Bölüm I. Cehenneme
57. Bölüm II. Tanrı'ya Daha Yakın
58. Bölüm III. Bedel
59. Bölüm IV. Yeni Gözler

Bölüm V. Aptalların Eyaleti
Bölüm VI. Dördüncü Şafak
Bölüm VII. İkinci Oğul
Bölüm VIII. En Karanlık Saat
Bölüm IX. Bir Kez Daha Kalp Kırıklığı
Bölüm X. Bir Avuç Kelime
Bölüm XI. Bıçağın Buz Gibi Soğuk Kenarı
Bölüm XII. Kararmış Gümüş
Bölüm XIII. Dostluk

Beşinci Kitap. Kurtarıcı
Bölüm I. Yaşayan Bir Efsane
Bölüm II. Bin Ton Gerçek
Bölüm III. Sabır
Bölüm IV. Affedilmez
Bölüm V. Şafağa Doğru
Bölüm VI. Her Zaman
Bölüm VII. Mesih Efsanesi
Bölüm VIII. Tufana Doğru
Bölüm IX. Küçük Bir Bedel
Bölüm X. Gri'den Daha Kırmızı
Bölüm XI. Kırılan Duygular
Bölüm XII. Augustin Savaşı
Bölüm XIII. Kırmızı Buz
Bölüm XIV. Üç Kılıç Kadar Keskin
Bölüm XV. İhanetin Meyvesi
Bölüm XVI. Düşüşe Doğru

Altıncı Kitap. İmparatorluğun Sonu
Bölüm I. Tanrısız Bir Ülke
Bölüm II. Charbourg
Bölüm III. Kırık Çelik
Bölüm IV. Rüyanın Ölümü
Bölüm V. Kadın Doğumlu Hiç Kimse
Bölüm VI. Çözülme
Bölüm VII. İdam

94. Şafak

95. Teşekkür
96. Jay Kristoff'un Diğer Eserleri
97. Yazar Hakkında
98. Telif

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️